

Byl jednou jeden vesnický chlapík Vilém a byl tuze moc chudý. Ale zdravý a pracovitý. Pracovitý to on byl, nejen v práci, ale také v milostném životě.

Měl se svojí ženou Filoménu sedm dětí, které se rodily jak houby po dešti. Vše, co vydělal, padlo na obživu věčně hladových krků.

U domečku na okraji malé dědinky Kozojedy měl kousek pole, kde pěstoval brambory a obilí pro pár slepic.

Jeho žena byla v domácnosti, kde se starala, aby bylo co do úst.

Na starém šlapacím stroji šila ošacení, vařila to, co dům dal, často byla jen bramboračka a kafe se suchým chlebem.

Tak nebylo divu, že časem se to pracovitému Vilémovi přestalo líbit a začal přemýšlet.

Vzpomněl si na pohádku, kterou mu vyprávěla maminka před spaním, když byl ještě malý.

Byla to ta o Honzíkovi, jak se učil latinsky. Vypravil se proto do světa, spíše do města, a to ne do kdejakého, ale přímo do Prahy.

Nejdříve zašel k příbuzným, ti mu sehnali ubytování, potom si našel práci.

Byl to poctivý a pracovitý hoch a protože byl vyučen zedníkem, práci našel snadno.

Pracoval jako fasádník u jedné stavební firmy, která zateplovala panelové domy na sídlišti Černý Most.

Filomena zůstala v chalupě na všechno sama. Chápala Viléma, že chce rodině přilepšit, ale trochu mu záviděla, že unikl z kolotoče jejich dosavadního života. Jak ráda by si občas také „odskočila“ do Prahy.

Představovala si, jaké to ve velkém městě asi je. Co dělá Vilém, když přijde z práce? Těšila se, že bude vyprávět, až přijede domů.

Tento víkend to ale nebude, prý fofrují a musí stále pracovat.

A také peníze se hodí. Jen aby se jí tam mužiček neudřel. Kdyby se za ním alespoň mohla podívat. Jenže se sedmi dětmi by za cestu utratila poslední peníze. Nemůže ani poprosit rodiče, aby jí děti pohlídali. Maminka už se na ní sice nezlobí, že si vzala právě Viléma, obyčejného zedníka, přestože s ní měla jiné plány, ale když chtěla tak velkou rodinu, ať se taky stará! Maminka ještě pracuje a vyhrožuje, že ani v důchodu nebude hlídací babička, ale bude užívat volnosti.

Jedno z Vilémových dětí, se jmenovalo Karolínka, byla slaboučká a její krásné modré oči byly stále moc smutné. Děvčátko se stranilo ostatním a nejraději sedávalo v koutku a kreslilo si obrázky, nebo si hrálo se svou hadrovou panenkou.

Karolínce bylo smutno, stýskalo se jí po tatínkovi, hlavně po večerních pohádkách, které si pro ně před spaním vymýšlel.

Ta poslední byla o Honzovi. Všichni ji milovali. Dnes večer ji jim místo tat'ky vyprávěl nejstarší z dětí, desetiletý Jára. „Karolínko, přestaň už konečně brečet, utři si oči, pořádně se vysmrkej a poslouvejte:“

O Honzovi

Bylo, nebylo... V království krále Miroslava se jako blesk roznesla zpráva, že se nedaleko ve skalách usídlila devítihlavá saň.

Král byl z toho mrzutý. Počítal, kolik jej bude asi stát likvidace saně. Princeznou to nezaplátí, je to průměrná rozmazlená slepice a uvalit další daň na královské poddané, vydírané už teď do posledních zbytků královskými úředníky, nedávalo jistotu na zvýšení příjmů královské pokladny. Co naplat, nezbyvá, než použít dávno otřepanou fintu a nechat rozhlásit, že ten, kdo království zbaví saně, bude odměněn dle dohody. Buď v naturáliích,

vítěz nad drakem obdrží za manželku královskou dceru a stane se královým příbuzným, nebo převezme královské dluhopisy s dohodnutými termíny splatnosti.

Tahle zpráva se jednoho dne dostala do mlýna, kde žili a hospodařili Honza s mámou.

Honza byl líný, jenom se válel na peci a mlynářka s ním měla jen potíže. Často říkala: „Kdybys aspoň někdy slez z pece a šel chytat třeba užovky a ptáky, já už tady třeba dlouho tahat sama pytle s moukou nebudu, kdyby ses aspoň o něco pokusil...“

Ale všechno bylo marné do chvíle, kdy do mlýna dorazila královská zpráva. Mlynářka stáhla Honzu z pece, dala mu do pytlíku pět buchet a se slovy „a bez odměny se nevracej“ vystrčila ubohého Honzu ven na děšť.

Co měl chudák Honza dělat, na hrad neměl daleko, tak šel. Cestou snědl všechny buchty a za hodinku se hlásil na hradě. Tam jej úředník zaregistroval, přidělil osvobozovací číslo – hradem totiž kolovala fáma, že saň chce sežrat princeznu – a zavedl jej do čeledníku mezi ostatní potencionální osvobozovatele.

Honza snědl nevábně páchnoucí večeři a usnul.

Nazítří se vypravil do skal, aby si obávaného protivníka prohlédl a na boj se náležitě připravil. Ale ouha!

Při pohledu na to, co viděl, zjistil, že k tomu, aby se utkal se saní, nemá potřebné znalosti. Matematiku, fyziku, ani deskriptivní geometrii ve mlýně nikdy neměli. Zašel tedy za dvorním hvězdářem, ale ten neměl moc času, protože se musel zabývat nesmyslnými předpověďmi třeba toho, jaký vliv bude mít zítřejší oběd, králík na hruškách a halušky se šlehačkou na královskou stolicí a podobně.

Honza tedy bloudil po královské knihovně studiem odborné literatury získával znalosti. Brzy věděl, že musí zjistit, jakými plamenomety saň disponuje, jsou-li to plamenomety obranné, útočné nebo jen zastrašující.

Taky bude potřebovat vědět, jaké vyvíječe dýmu saň používá a kde jsou umístěny, atd., atd. Do čtrnácti dnů měl jasno.

Požádal krále, aby vyslal poselstvo do jisté továrny na letadla pro potřebné díly. Nutno říci, že poselstvo to snadné nemělo.

Požadované díly nebylo možné odprodat normální cestou, takže poselstvo muselo použít nestandardních způsobů plateb na několika místech, ale nakonec se šťastně s požadovaným materiálem do země krále Miroslav vrátilo.

Honza poděkoval a už jen čekal na den D, kdy budou meteorologické podmínky ve skalách příznivé natolik, aby mohl boj s drakem uskutečnit.

Netrvalo dlouho a ve skalách se spustilo takové Boží dopuštění, jaké tam dlouho nikdo nepamatoval.

To Honza potřeboval. Přivléct k jeskyni hromadu materiálu dalo hodně práce, ale drak spal všemi hlavami jako zabitý a vůbec necítil, když mu Honza namontoval před každý čumák dva obraceče tahu, používané k brždění přistávací rychlosti dopravních letadel. Před každou nosí díru jeden.

Byl nejvyšší čas, protože oblačnost se začala protrhávat, tu a tam vykuklo sluníčko a dvořané už přiváděli před jeskyni princeznu.

Nezvyklý hluk draka probudil, jenže přes obraceče tahu nic neviděl. Zlostně zasyčel a vypustil hustý dým. Jeskyně se zaplnila dýmem a nebylo vidět ani na krok. Vtom drak vypustil oheň, ale dva pořádné ocelové pláty před každým čumákem obrátily oheň proti němu. První salvou se popálil a druhou, mnohem silnější se zpanikařený drak uškvařil. Žár byl takový, že roztavil zvonec a pohádky by mohl být konec. Ale ještě není.

Princezna se šťastně vrátila domů a Honza si vybral za symbolickou 1 korunu pěknou hromádku královských dluhopisů.

Odměnu si ale odnášel mnohem větší, znalosti nabyté studiem odborné literatury

v královské knihovně, které uplatnil po návratu domů při modernizaci mlýna.

Všechno zapomněl a zbytek života pak strávil spokojeně na peci.

Ale ani Miroslavovo království nepřišlo zkrátka. Vesničané ještě celé dva týdny rožnili zbytky dračího masa a vydatně zapíjeli pivem, které dal spokojený pan král vyvalit z královských sklepů v množství „co hrdlo ráčí“.

Ještě dlouho pak vzpomínali obyvatelé Miroslavova království na tyto dny, kdy se měli opravdu dobře.

„Tak a teď už mazejte spát a nic po mně nechtějte! Dobrou noc!“

Karolínka poslouchala pohádku o Honzovi s pusou dokořán. Takovou krásnou pohádku nikdy od tatínka ani maminky neslyšela, to přeci není ta stará pohádka na dobrou noc, kterou tak důvěrně znala. Sice dost dobře nerozuměla tomu, proč si Honza místo krásné princezny vzal nějaké dluhopisy a proč si poddaní ještě dlouho rožnili maso z draka, když ona sama maso jedla z té staré kropenaté slepice tak strašně dávno. Bratr Jára jí řekl, že je ještě moc malá, aby věděla všechno, tak Karolínka přitiskla k sobě svoji hadrovou panenku a spokojeně usnula.

A Jára si sedl ke stolku u zapálené svíčky a na kus papíru začal psát a vymýšlet další pohádku, protože měl svoji malou sestřičku moc rád. Do ticha noci slyšel svoji maminku jak pláče.

Věděl, že má moc velké starosti, tatínek zatím z Prahy neposlal žádné peníze a tak budoucnost jejich početné rodiny neviděl růžově. Jára psal o tom, jak se za neblahé noci, když se strhla veliká bouře a počasí bylo takové, že by jeden ani psa nevyhnal stalo něco podivuhodného.

Bylo krátce po půlnoci, když se ozvalo slabé zaťukání na dveře. Rázem se všichni stulili k sobě do jediné postele a nikdo ani nedutal. Po chvíli se ozvalo opět ťukání, tentokrát o něco silnější a k tomu bylo slyšet prosebný hlas:

„Prosím, ujměte se chudých poutníků, kterým voda vzala střechu nad hlavou a nemají kam hlavu složit a nic k jídlu.“ Protože ubohá Filomena dobře věděla, co je to, když je člověk v nouzi, slitovala se nad prosebníky a šla tiše ke dveřím. V záři blesku uviděla ženu, stejného věku, jako byla ona sama, jak tiskne k sobě malého chlapce. I slitovala se a otevřela. Poutníkům dala horkou polévku, která byla celodenní potravou příštího dne, osušila je a uložila do vyhřáté postele, kterou rodinka právě opustila. Sotva unavená a promrzlá žena s chlapcem ulehla, usnuli oba a spali tvrdě až do rána. Druhý den se hosté rozloučili a Filomena jim na cestu přidala ještě pár bramborových placek, které na plotně nasucho napekla. Filomena sedí u okna a dívá se do tmy. Na obloze září hvězdy a měsíc jako obrovský bočník syra nahlíží do pokoje.

Únava ji pomalu zmáhá. Zavře oči a během chvíle se propadne do snu. Netušila, že to nebyl sen, když ucítila, pod srdcem nový život. Ona sama, Vilém v Praze, co si tady jen počne. Jak to jen sdělí Vilémovi, ale hlavně se bála, co ji řekne máma.

A to ještě nevěděla, že si Vilém zatím našel kromě práce i jinou zábavu.

Byl to chlapec přičinlivý....

Jak je známo, v Praze je blaze, ale i draze. Vilém, co vydělal, zaplatil za nájem bytu a zbytek s kamarády utratil za zábavu a alkohol.

Uplynulo jaro a Vilém měl čím dál větší výčitky, že nechal svoji početnou rodinu na pospas chudobě a sám že si dopřává všeho do sytosti. Stále častěji zaháněl takové myšlenky alkoholem, došlo to tak daleko, že se často stávalo, že do práce ani nevstal a tak nebylo divu, že jeho zaměstnavateli došla trpělivost a milého Viléma z práce propustil.

Vilém takovou křivdu nemohl unést a s flaškou vodky skončil na lavičce v parku.

Najednou uslyšel něčí hlas, ale nikoho kolem neviděl. Zřetelně slyšel: „Máš problém, splním ti všechna tvoje přání, jsem tvoje půjčka od čertovky, stačí jen tvůj podpis“.

V oparu mlhy Vilém spatřil čerta s kufrem.

Lekl se, strašně chtěl utéct, ale bylo pozdě, čert už sedíc vedle něj otevřel kufr, který byl plný bankovek a překvapenému Vilémovi podával pero a nějaké lejstro. Třesoucí rukou podepsal. Pak jen uslyšel uši drásající chechtot a čert zmizel.

Jsem boháč, běželo Vilémovi hlavou, vrávoravě vstal a tisknouc kufr, vydal se pro další flašku. Neušel ani pár metrů, když uslyšel: „Hele, vole, dej mi cígo“, zvedl hlavu a před sebou uviděl hromotluka nevábneho zjevu.

„Nemám“, hlesl. „Tak ty nemáš?“, zařval hromotluk, napřáhl se a uštědřil Vilémovi ránu, pak už nic, jen tma. Když se Vilém probral, zjistil, že zmizel nejenom kufřík plný prachů, ale i jeho peněženka a vše, co bylo v ní. „Co jen budu dělat?“ naříkal Vilém.

Vilém sedí na lavičce a v hlavě se mu honí všelijaké myšlenky. Vzpomíná na své začátky v Praze. Na partu svých bratranců a sestřenic, u kterých bydlel. Neustále se mu vysmívali, že se o něm říká, že je poctivý a pracovitý a že chodí do práce a že je blbej. Není divu, že nedolal jejich svodům.

Co ale teď? A zase si vzpomněl na pohádku o Honzovi, který se učil latinsky, kterou slyšával od své mámy. Byla to jediná pohádka, kterou znala. A neznala ji celou, takže se Vilém nikdy nedozvěděl, jak to s Honzíkem dopadlo a že mu latina nepomohla.

Tok jeho myšlenek ho přivedl ke vzpomínce, jak potom jeho matka zemřela a on zůstal sám. Otce nikdy neviděl. Ujal se ho jeho vesnický učitel Bartoš, který věděl, že Vilém je tichý a hodný hoch a kamarád jeho jediné dcery Filomény. Učitel Bartoš také dohlédl, aby se Vilém vyučil.

„Co to do toho Bartoše vjelo. Byl to dobrej chlap. Ale jak zjistil, že Fíla na mě letí, byl konec. A co teprve, když se dozvěděl, že je Fíla v tom. Myslel jsem, že ho klepne. Zachránila nás stará Bartošová. Vzala nás do svého domku a před smrtí nám ho odkázala.“

Tak si brumlal a zavzpomínal na děti: „Jó, Jarouš, ten je celý dědek Bartošů, je mu podobný a dobře se učí. Karolínka je celá Fíla. Krásné blond vlásky, modrá očka.“ Málem se rozplakal. „Zato ostatní jsou po mně. Až na to, že já jsem byl ve škole hodný. Ale co, dyť to jsou děti.“

Při vzpomínce na všechny své děti se rozplakal.: „Ať mně někdo ku.. řekne, kde se mám naučit tu zas..... latinu!“

Najednou se před ním ukázal v mlze Bůh, zahrozil prstem a řekl „Viléme, Viléme, kur... se neříká!!!!!!“

„Ále, když já jsem všechno tak pos..., ty voe, dědo ty záříš!“ s úžasem vyřkl Vilém, při pohledu na neznámého starce.

„Toho si nevíšmej a o tvém trápení vím.“ odpověděl muž.

„Tak mi pomoz!“ vykřikl Vilém.

„Pomoci by sis měl sám, já jsem ale dnes přišel kvůli tvé ženě Filoméně.“

Už se natrápila dost. Jdi za svými kamarádíčky, dostali tě na scestí, tak ti zase musí pomoci. O tom lichváři Čertovi také něco vím. Ten by byl schopen připravit tvou ženu i o střechu nad hlavou. Je to ale zbabělec. Tvých kamarádů se určitě lekne. Řekni jim, co se ti tady přihodilo a já dohlídnu aby ti pomohli.“

Vtom zmizel. Vilém šel do svého bydliště zcela omámen silou, která z toho muže vyzařovala. Naštěstí tam našel alespoň čtyři bratrance. Vypověděl jim vše, i jak vypadal ten zloděj. Byla to známá firma, bezdomovec zvaný Kulhavý Mrňous. Také věděli, kde nejčastěji přebývá. Ihned se za ním vypravili a udělali dobře, protože Kulhavý Mrňous teprve hledal svého kolegu, aby si náležitě spolu užili. Bez řečí se vzdal svého lupu, co mu taky zbývalo, když viděl partu mladíků, kteří se netvářili přátelsky. Vilém popadl kufřík a náhle, jaké překvapení, po cestičce v parku před nádražím jde majitel firmy „Pekelné nízké úroky“ pan Čert. Vilém s bratranci proti němu vyrazili. Ten zůstal zkoprnělý při pohledu na ně. „Tady máš ty tvoje špinavý peníze a vrať mi smlouvu!“ zakřikl Vilém silným hlasem. Čert jenom něco koktal o své ochrance, že si je najdou. Věděl ale, že na Vilémovi kamarády jeho ochranka nemá. Vrátil Vilémovi smlouvu, kterou měl náhodou ještě ve svém kufříku, a byl rád, že to dopadlo alespoň takhle. Vilémovi se ulevilo. Byl šťasten a začal o sobě přemýšlet. Přemýšlel ve svém bytě celou noc, jak se napravit, určitě s pitím přestane, ještě má v lednici jedno pivo, to bude to poslední. Tránilo ho moc, že nenašetřil

žádné peníze pro rodinu, jak jen něco takového mohl své milované ženě udělat. Rozhodl se, že musí v první řadě jet domů za svou rodinou, kterou tak dlouho zanedbával, ke všemu se přizná a začne žít spořádaný život, práci si najde novou, do světa nepůjde, najde si ji blíže k domovu a vše bude jako dřív. Nejdřív ale vypije to poslední pivo. Donesl si otvírák, otevřel pivo ČESKÝ PRAZDROJ, do sklenice KAVALÍR, zapálil si cigó indickými zápalkami SOLO SUŠICE a protože byl po opici z předešlého dne, dal si indickou okurku ZNOJMIA, vstal, zavrával, upadl na sklenici od indických okurek ZNOJMIA, zarazil si střepech do ruky, musel do nemocnice, kde ho operovali skalpelem z INDICKÉ chirurgické oceli POLDI a na doléčení ho poslali do RUSKÝCH lázní KARLOVY VARY.

V ruských lázních ho prohlédl SLOVENSKÝ LÉKAŘ, rozpis na léčebné procedury mu donesla UKRAJINSKÁ sestřička. Když přišel na svou první proceduru, ujala se ho VIETNAMSKÁ terapeutka Nguen Tsi Bihn. Na pokoji si pustil televizní přijímač MADE in INDONESIA, obul si pohodlné papuče MADE in BRAZIL, svlékl košili MADE in SRÍ LANKA, džíny MADE in Singapur. Pak si nalil skleničku vína MADE in FRANCE. Koukal, že pokoj má i malou kuchyňku a v ní uviděl i ELEKTRICKOU INDICKOU PÁNEV. Jak tohle všechno Vilém viděl, tak si nastavil budík MADE in JAPAN na sedmou hodinu a pak si řekl: „Tak nevím, k čemu by mi byla ta latina, když je to u nás tak pomíchané, už abych byl doma tam v té malé vesničce střediskové.

Vracel se domů, kde ho přivítala jeho česká ženuška českým tradičním jídlem vepřo-knedlo-zelím. Přemýšlel, zda se přiznat, jak původně plánoval, nebo se zachovat jinak. Protože se přece jenom bál, že by o svou ženu, děti a taky dobré české jídlo přišel, zarytě mlčel. Rozhodl se, že bude následovat známého člověka, který do světa kázal - ZAPÍRAT, ZAPÍRAT, ZAPÍRAT. Jak dlouho to vydrží?? Určitě aspoň do chvíle, než se znovu napije. Ve víně je přece pravda. Ale v pivu? Kdo ví?!

Když se Vilém zadíval na svou zahradu, byla rozlehlá, ne příliš využitá a taky trochu zanedbaná. Filomena měla dost práce s dětmi, na zahradu nestačila.

Práce se Vilém nikdy nebál a když si tak prohlíží zahradu, kde by se co dalo vypěstovat, zjistil, že tam v rohu, kde stojí ta švestka, co z nich Filomena vaří dětem povidla je hodně místa, tam by se dalo něco vypěstovat.

Ale co? No jo, už to mám. Švestky přeci, bude pálenka, ta se prodá a penízky budou. A tak se Vilém rozhodl založit švestkový sad. Už žádnou prázdnou láhev nevyhodil, pěkně si je ukládal do sklepa, aby bylo do čeho pálenku nalévat. A Filomena, když bude stonat, tak ji uvařím mátový čaj s trochou pálenky, řekl si. Zaslouží si to, vždyť se chuděra nadře a žádnou radost nemá. I záda ji pálenkou namasíruju.

A tak šel Vilém s tím nejlepším úmyslem nakoupit mladé stromoví. Šel kolem šenku a přepadla ho velká žízeň, bojoval s ní velmi statečně, nemůže porušit slib, který dal své ženě. Podařilo se, stačilo jen jít kolem šenku a nedýchat. Došel ke Starklovi a nakoupil stromky švestek, ani unést je nemohl. Kolem šenku prošel bez úhony, protože i u Starklů podražilo, takže v kapce žádný groš nezůstal. Doma radostně ukázal ženě a dětem stromky švestek. Jeník ale řekl, tatínku a ty myslíš že když ty švestky zasadíme, že vyrostou tolik, aby na podzim na nich byla nějaká úroda? Stromek potřebuje několik roků, aby rodil. To si Vilém neuvědomil, asi má Jeník pravdu, to jen děti se rodí častěji. Plány na rychlé zbohatnutí jsou v nedohlednu a tak Viléma napadlo, že by se mohl jít na práci zeptat do JZD. Neodkládal to, i když nejmladší děti prosily tatínka o pohádku, že byl dlouho pryč, tak měl co dohánět. Pohádka bude, slíbil Vilém, ale večer. A když tak kráčel cestou ke družstvu, tu si vzpomněl, že vloni byla úroda velká a to nejen švestek, ale veškerého ovoce. A Filomena všecko všecičko s dětmi zavařila, nasušila, nadělala povidel

a marmelády nejmíň na pět let. Přeci děti nebudou pořád na marmeládě, potřebují taky něco od masa a obléct potřebují na zimu. Tak se milý Vilém otočil a horem pádem zpátky domů.

V hlavě se mu začaly myšlenky honit jako splašené. Stačí to dát všechno do sudu, zamíchat, nechat vykvasit a pro letošek bude vystaráno. A dětem nakoupí nejen dobrého jídla, ale taky boty na zimu. Na Filomenu nesmí zapomenout, kdy ta chuděra měla něco nového na sebe. Stále myslí na děti a na něho, a ona pořád ve starých šatech šestkrát přešíváných. Ale už je s nouzí jednou pro vždy konec, těší se Vilém. Jejda, to bude peněz, už si představoval, jak se chlapi o tak dobrou pálenku málem perou. V Praze mu ruce utrhnou. Žádný metanol, pravá nefalšovaná padesátiprocentní. S řetízkiem!

To bude panečku dobrota. Už teď se olizoval. Rychle sešel do sklepa, aby se přesvědčil, že tam toho je opravdu dost, a bylo! Nejen z loňska, ale i z předloňska tam něco zůstalo. S tím ani Vilém nepočítal. V kůlně našel staré barely, které používali na zálivku, když byla sucha, vymyl je a už se pustil do práce. Ani na Filomenu nečekal, aby se s ní poradil.

Pořadně se zapotil, než všechny ty kompoty otevřel. Vždyť toho byly téměř tři barely. Venku se začalo šerit, když byl Vilém s prací hotov. Už musím do chalupy, říká Vilém, vždyť děti čekají na pohádku. Dorazil domů právě včas. Nejmladší děti se chystaly do hajan. „Tati, bude pohádka?“ ptal se nejmladší Pepíček.

„To víš, že bude, už se na to chystám,“ odpověděl otec a spěchal do pokojíčku k dětem. Ani si neuvědomil, že se nestačil převléci, nebo umýt. Na dotaz ženy Filomény, zda se mu podařilo najít si práci, slíbil, že si o tom spolu večer popovídají. Sedl si k dětem a přemýšlel, kterou pohádku by dětem pověděl. A tu s hrůzou zjistil, že si na žádnou slušnou, pro děti vhodnou, nevzpomíná. Tak tedy začal jinak. „V jedné střediskové vesničce žila byla jedna moc hodná maminka a tatínek. Měli spolu spoustu dětí.....“ povídal a povídal a při tom stále přemýšlel nad tím, jak dlouho bude trvat, než bude mít vypáleno to, co před chvílí dal do barelů. Děti usnuly a otec odešel do kuchyně. Chtěl si se svou ženou popovídat o tom, co vymyslel místo hledání práce. Filoména však ve chvíli, kdy Vilém uspával děti, šla do sklepa pro kompot. Chtěla dětem udělat švestkový koláč ke snídani.

„Viléme, někdo se nám dostal do sklepa a ukradl nám všechny kompoty. Co budeme dělat?????“, nešťastně plakala a slzy jako hrachy jí padaly z očí. „Filomenko moje milovaná, ženuško drahá. Už bude konec s pečením. Nemusíš se dřít a po nocích zadělávat buchty a chleba, abys naše děti nasýtla. Zajedeme do Globusu. Tam nakoupíme čerstvého pečiva, jídla, nač si jenom děti vzpomenou. Boty jim na zimu koupíme a tobě nové šaty, jen chvíličku strpení musíš mít.“

Tak mlel Vilém páté přes deváté, jen aby se Filomenka uklidnila. „Co to meleš, že pojedeme do Globusu, dyť nemám ani vindru. Poslední peníze jsi dal u Starkla za stromky. Mouky mám tak na týden. Meltu na dva. Ještěže koza dá trochu mléka. A ty mluvíš o nových šatech. Viléme, tobě dočista přeskočilo. Ty sis v té Praze uhnal nějakou nemoc. Cos tam dělal, z práce to mít nemůžeš, dyť jsi skoro nic nevydělal. Ach Viléme, co to s tebou je. Tys do té Prahy neměl jezdit. Ještě aby ses tak roznemohl. Víš, jak je dnes všecko drahé. Já ani těch třicet korun pro doktora nemám. A kde vezmu na léky. A nedej, Bože, abys musel do nemocnice. Každý den stokorunu, kde to vezmu. To bychom museli prodat kozu, zahradu snad i pole. Půjčovat si nepůjdu, z čeho bychom to spláceli. Přijde exekutor a vezmou nám chalupu. To by byla naše smrt.“

A tak si Vilém k Filomence sedl, vzal ji za ruku a dlouho do noci vyprávěl, jaké se mu zrodily plány, a co všechno z kompotem, marmeládou a povidly provedl. Filomenka byla z toho moc smutná a nešťastná. Ale duše dobrá to byla, Vilémovi všechno odpustila, protože ho tuze milovala. Nejvíc se radovala z toho, že Vilém není nemocný a nemusí do nemocnice, ani k doktorovi. Zase nějak bude. Vilém ji slíbil, že než kvas dozraje, tak si nějakou práci najde. A půjde ji hledat hned brzy ráno. Jen co promíchá kvas, ani snídat nebude, stejně nebude co, když Filomena buchty napéct nemohla.

Jak slíbil, tak vykonal. Brzy ráno vstal a šel do města hledat práci.

Jak tak jde s kručícím žaludkem, najednou před ním stojí kouzelný stařeček a škemrá: „Viléme, dej starému důchodci kousek chleba!“ Ach, dědečku, kdybych měl, dám vám, ale slyšíte, žaloudek mi árie zpívá, že bych mohl z fleku do operního sboru národního divadla. A to nemluvím o hladově ženě a dětech.

Dědeček se usmál pod vousy: „Vidím, Viléme, že máš dobré srdce, proto tě obdaruji. Zde máš kouzelnou hůlku. Na co ukážeš a řekneš abra-ka dabra-ka čabra-ka, to se dokončí!“ A dědoušek zmizel jak máslo v supermarketu v akci za dvacku.

Vilém prohlíží hůlku, co je to za pitomost? Dědek si dával v čínské restauraci smažené nudle, hůlku pak olízl a chce si ze mně vystřelit? Ukázal na nejbližší strom u cesty, zamumlal zaklínadlo a málem nestačil uskočit. Strom padl k zemi a neviditelná pila ho nařezala na špalky.

Vilém tam stojí s otevřenou hubou a vzpomíná se, až když mu do ní vlítne moucha! Kruciš, to je nějaká čertovina!

Jde dál a na poli traktorista oře. Vilém ukáže hůlkou na pole, zopakuje kouzelná slůvka a hle, celé pole zorané, traktorista zastaví, sleze po schůdcích a čumí jak vyoraná myš. Vypne stroj a jde na pivo.

Vilém si vykračuje dál. Kopáči hloubí výkop na položení kanalizace. Vilém ukáže na výkop a než bys napočítal do pěti, výkop po celé délce vyhloubený a betonové skruže se sami do něj skládají jak Lego. Kopáči se opírají o lopaty a div jim nevypadnou oči z důlku. Praští lopatami a utíkají, jako by jim za patami hořelo.

Vilém si zvědavě prohlíží svou hotovou práci. Vtom přijede majitel, prohlídne dokončenou stavbu, předá Vilémovi hromadu tisícovek: „Dobře jste, chlapi, pracovali dnem i nocí, jsem maximálně spokojen, tu je slíbených třicet tisíc!“ Vilém nevěří vlastními očima. Ve městě nakoupí, že to z vozíku překypuje a nechá se taxíkem odvézt domů.

Když Filomena uviděla, jak Vilém se šoférem vykládají nákup z taxíku, lekla se, že by se v ní krve nedořezal. Co to ten Vilém zase provedl. Bědovala. Musel někde vykrást banku, nebo poštu. Kdepak by vzal peníze, neměl u sebe ani cent. Že on se zase do něčeho zapletl... Celá se třásla chuděra.

Než se z toho vzpomatovala, nanosil Vilém nákup do chalupy. Povídá ženě. Rozdělej oheň v peci, uvaříme si dobré kafe, žádnou meltu, a budu ti vyprávět, co se mi všechno přihodilo. Filomena dala vždycky na to, co Vilém chtěl, vstala rozdělala oheň v peci a uvařila kafe, co Vilém v marketu koupil, vůně se šířila celým domem. Chmury byly rázem ty tam.

Vilém dal na stůl čerstvé křupavé pečivo, šunčičku, uherák a všelike dobroty, co Filomena jaktěživa nezkusila. Mladší děti dostaly kakao, koblihy a těm, co odešly hladové do školy, těm připraví dobrý oběd, říká si Filomena. Když se dosyta najedli, a Vilém Filomeně všechno povyprávěl, vstal, že vezme hůlčičku, zajde do kůlny, kde byl v barelech naložený kvas, své dílo tak přivede do zdárného konce, aby mohl jít konečně pálit. Hledá a hledá, ale hůlčičku najít nemůže. I ptá se Filomeny, jestli neviděla takovou malou hůlčičku? Filomena přemýšlí a pak si vybavuje, jak rozdělávala oheň v peci a sbírala třísky, že mezi nákupem taková hůlčička byla, kterou Vilém hledá, ale už není...

Vilém se nadechl a chtěl na svou ženu vychrlit spoustu nadávek, ale místo toho se z jeho úst vyřítilo zaklínadlo „abra-ka, dabra-ka, čabra-ka“. Ozvala se ohlušující rána a pec se rozsypala jak hromádka z karet. Vilém popadl svou ženu kolem pasu, začal s ní divoce

tančit po světnici a hlasitě zpíval: Pec nám spadla, pec nám spadla, kdopak nám ji postaví, starý Voráč není doma a mladý to neumí. Zavoláme na dědečka, ten dá novou hůlčičku, řeknu abra-ka, dab-ka, čab-ka, a postavím novou pecičku... Jenže dědeček se neozýval, ač Vilém volal, křičel, nadával, že mu v hrdle vyschlo. Napít se musel vody neperlivé, poněvadž pivo ani žádnou pro sebe vhodnou tekutinu nekoupil, jak myslel v marketu jen na ženu a děti. Pecař Voráč doma není, ale Vilém je přeci zedník, tak to byla pro něho brnkačka, postavit novou pec.

Pustil se hnedle do práce, ani si neuvědomil, jak ten čas letí, děti přišly hladové ze školy a vidí jak se táta dře s pecí a máma sedí s rukama v klíně a zpívá si: „Meleme, meleme...“ Na stole zbylo pár dobrot pod hromadou prachu, které Filomena nestačila dát do špajzu. Děti to začaly vyhrabovat, jak brambory z ohniště, a že měly hlad, tak snědly, na co přišly. Mezi tím, se Vilémovi podařilo pec postavit, ale topit se ještě nedalo. Musí se dva tři dny počkat, dokud nevyschne. Nějaké peníze mu zbyly, ještě že všechno neutratil, vytáhl z kůlny staré kolo ještě po Bartošovi, a zajel do města koupit vařič, aby mohla Filomena pro děti něco teplého uvařit.

Ale Filomena seděla bezduchá, ani slovo nepromluvila. Ještě se z toho třesku nevzpamatovala. Ani vařič jí radost neudělal. Tak se práce musela ujmout Karolínka, která sice byla hezká, pracovitá, ale velmi smutná. Vilémovi došlo, že to tak dál nepůjde, na žádné čáry a zázraky spoléhat nebude, ale musí si konečně najít pořádnou práci. A tak jak se Filomena bála o něho, tak se teď Vilém bojí, že se Filomena z toho leknutí nedostane.

Nešťastná Filoména se posadila celá omámená a začala vzpomínat. Vzpomínala na své dětství. Byla jedináček. Měla sice hračky, na jaké si vzpomněla, ale nebavilo ji hrát si jenom sama. Rodiče měli o ní strach, takže ji nepouštěli ven, mezi děti. Neměla proto ani žádné kamarády. Jak záviděla ostatním dětem, které si hrály na hřišti před školou. A nejvíce záviděla dětem, které měly alespoň jednoho sourozence, že nejsou sami, tak jako ona.

Největší radostí pro ni bylo, když přišel na hodinu houslí k jejímu otci malý Vilém. Vždycky ještě chvíli zůstal a hráli si spolu. Filoménu také učil její otec na housle. Jenomže to, co ona musela cvičit denně celý týden, Vilém zahrál na druhý pokus. Protože byl Vilém hudebně nadaný, začal ho učitel Bartoš učit ještě na klarinet. Na klavír se naučil Vilém sám, když ho vzala malá Filoména do obýváku.

Potom vzpomínala, jak Vilémovi zemřela matka. Otec rozpoznal, jak je hoch talentovaný a na přímluvu své matky, mé babičky, si jej vzal do péče. Vilém bydlel u babičky, ale stýkali jsme se často. A když jsme dospěli, z přátelství vznikla láska. A když jsem otěhotněla, byla jsem ve čtvrtém ročníku gymnasia. Otec to nezvládl. Chtěl, abych šla na vysokou, abych byla učitelkou jako je on a matka. Udělal ošklivou scénu. Protože je Vilém hrdý, popadl mě za ruku a odešli jsme.

Tenkrát se nás ujala moje drahá babička. Tak jsme spokojeně žili, Vilém už byl vyučený, takže vydělával a babička nám pomáhala. Hned po maturitě se nám narodil Jarouš. Je pravda, že nám mamka potají, aby otec nevěděl, vždy nějaké peníze poslala.

Potom přišly další a další děti.

Někteří lidé mě nechápou, proč mám tolik dětí, někteří se mi za zády vysmívají. Já jsem ale ráda, že je mám. Byla jsem jedináček a vždycky jsem si přála velkou rodinu, říkala jsem si, že chci mít pět dětí. Mám jich sedm a jsem ráda. I když jsou některé děti temperamentní až moc, doma nezlobí. Vždy se snažím je nějak zaměstnat. Jára si většinou čte, nebo něco píše. U těch ostatních jsem objevila hudební talent po Vilémovi. Učím je proto na Vilémovy housličky. Babička, když byla ještě na živu, nám koupila klávesy. Takže se děti střídají a jde

jim to. Moc mě mrzí, že se tatka na nás dlouho hněval. Pak ale zvítězila babičkovská láska a otec nás vzal na milost. Bylo na čase, aspoň nám občas pomohl s dětmi tím, že se jim věnoval a vedl je k hudbě.

Vilém se nemůže dívat na nešťastnou Filoménu. Šel na zahradu, posadil se pod starou hrušeň, dívá se na zasázené stromky a počítá, kdy začnou rodit a jaká bude úroda.

A náhle, objevil se před ním v tom poledním žáru stejný stařík, jaký mu dal kouzelnou hůlku a onehdy v parku mu pomohl vymanit se ze spárů lichváře Čerta. Stařík pravil: „Viléme, Viléme, už jsem tě chtěl nechat na holičkách. Jenom kvůli tvé ženě Filoméně ti dávám ještě jednu šanci. Tvoje žena má totiž tam nahoře velkou přímluvu. Je to ta dobrá duše, její babička a tvoje matka taky nad tebou bdí a přimlouvají se za tebe. Nemysli si, že ti dám oslíčka, který se otřeše a padají z něho zlatáky. Musíš se snažit sám. Líný nejsi a máš talent, tak ho využij. A na tu pálenku nespolehej!“ Stařík zmizel, jenom nad chaloupkou dohasínala podivná, duhová záře. Vilém běžel podívat se do chalupy a co vidí. Otevřené dveře do komory, kam dávali v létě nepotřebné zimní věci.

V komoře byly naskládány všelijaké hudební nástroje, reproduktory a různé elektronické přístroje. Vběhl do kuchyně, zdali se při té detonaci nic nestalo Filomeně nebo dětem. Tam bylo další překvapení. Nová kuchyňská linka se všemi elektrospotřebiči včetně myčky na nádobí.

Největší a nejmilejší překvapení pro něho bylo, že Filomena se tak lekla, vyskočila a s radostí se dívá na to vše: „Můj milovaný Viléme, věděla jsem, že mě překvapíš. To je jistě za ty peníze, které jsi vydělal v Praze. A za to ti také děkuji, žeš tady nechal starý kredenc po babičce.

Moje milovaná babička! Když se podívám na ten kus nábytku, tak si na ni vždy vzpomenu.

Ale Viléma nejvíce těšily ty hudební nástroje, to je samo sebou. Měl muziku v krvi. Kuchyňská linka, to je pro ženské, ale hrát a zpívat a ještě si vydělat nějaké prašulky, to je obrovské lákadlo pro Viléma. Děti jsou hudebně nadané, jak po Bartošových, tak po mně. A Karolínka, ta má hlásek, jako slavík. Ta bude zpívat, já a kluci ji budeme doprovázet. Jen kdyby nebyla tak smutná. Musíme něco vymyslet, aby její hezkou tvářičku úsměv zdobil, říká si Vilém. Filomena umí také pěkně zpívat, ale roky a děti už se na ni podepsaly, ta by lidi nepřitáhla, navíc se musí starat o tu drobotinu. Musíme bez ní prorazit do světa.

Tak se rozhodl Vilém založit skupinu. Nemusel vůbec přemýšlet, jak si budou říkat. Bude to skupina VILEMFAMILY. Vilém rychle volal na ženu a na všechny děti. Dali hlavy dohromady a nápad byl tady. Každý dostal za úkol se co nejrychleji a co nejlépe naučit zahrát a zazpívat písně, které jim Vilém určil.

Brzy byla celofamilní zkouška.

A protože byli všichni velmi nadaní, výsledek se dostavil velice brzy. Skupina se skvělými výsledky byla na světě. Vilém zašel na úřad, nahlásil název své skupiny, řádně se všude zaregistroval a mohou začít! Když Vilém se svou skupinou VILEMFAMILY o vánocích na půlnoční zahráli od J. J. Ryby ČESKOU MŠI VÁNOČNÍ, jedno oko nezůstalo suché. Rozléhalo se to vesnicí, že vstávali a pospíchali k jesličkám i ti, co jaktěživa v kostele nebyli.

Hned po vánocích dostal Vilém pro svou skupinu tolik nabídek, na různé charitativní koncerty, že neměli ani jedno sobotní či nedělní odpoledne volno. Nastala doba plesů, zábav, večírků. Také svatby a pohřby bývaly v okolí celkem často. A protože se o dobré skupině VILEM FAMILY dozvěděli brzy i ve vzdáleném okolí, Vilémova rodina měla o práci,

peníze, ale i zábavu na čas postaráno. A až bude hotový kvas a bude dostatek lihoviny, půjde s kapelou do světa.

Našlápnuto měl Vilém se svou skupinou VILEM FAMILY dobře, nějaký čas vše fungovalo, tak jak si představoval, zlatáčeků v truhle po babičce přibývalo.

Netušil, ale že svět showbyznysu je plný závisti, špíny a podvodníků. Když nejstarší syn Jára přišel jednoho dne s pláčem ze školy a stěžoval si, že se všichni celé rodině vysmívají, že jsou skupinou z vidlákova, začal Vilém přemýšlet o tom, že se přestěhují do velkého města.

Dostal totiž nabídku od nějakého pana Vocílky, který mu napsal, že jeho skupina VILEM FAMILY je skupinou celosvětového významu, a že by se rád stal jeho poradcem a manažerem. V dopise stálo, že pan Vocílka sehnal ve městě i levné ubytování pro celou rodinu, a že mu bude ctí se postarat i o jejich vydělané peníze.

Vilém musel uznat, že nabídka je to skvělá, ale taky musel dát na slova svoji milované ženy Filomeny, že toho riskování už bylo dost. A vždy na tom prodělal. Stále se mu vybavuje ten hrozící prst kouzelného dědečka a vyděšená Filomena po výbuchu. Nerad by se vrátil k těm hladovým časům. Jestli nebude lepší se držet trochu při zemi.

Děti jsou chytré, nadané, bude lepší jim dopřát vzdělání, hlavně manažerské. Aby se mohla rodinka dobře orientovat a nedala se napálit. Karolína by se mohla vedle zpěvu, taky zajímat o účetnictví.

Do truhly se to ukládat stále nedá, hlavně když jsou stále častěji mimo dům. Kde a jak peníze pojistit. To je teď Vilémova starost číslo jedna. Taky je třeba si nechat prověřit toho Vocílku, nic o něm neví. A tak začal Vilém listovat v paměti, přemýšlí a přemýšlí koho by požádal o radu, než děti vystudují.

Přemýšlel, až došel k závěru. Půjde na faru. Na vesnici přece pan farář všechny lidi hodně dobře zná. Ten určitě poradí. Je přece študovaný!!!! Vilém se spletl. Opomenul, že dávno už v kostele nekáže známý kněz, který všechny ovečky dobře zná.... Ten nový při vstupu na faru zjistil, že ti, co zde bydlí, nejsou většinou Češi. S mnohými měl problém se domluvit. Aby všechny své ovečky dobře znal, to nepřipadá v úvahu. Na to je zde příliš krátce.

Vilém byl nešťastný, přesto se svěřil se svými starostmi. Dočkal se odpovědi. „Právě potřebujeme do kostela varhaníka“, prohlásil kněz. Ale to Vilém slyšet nechtěl.

Myslel jen na to, aby mu někdo poradil, jakou školu mají jeho děti vyštudovat, aby se měly v životě dobře.

Slušně poděkoval a odcházel pryč. Kam půjde?? Za starostou?? Nebo ředitelem školy???

Musí si to řádně rozmyslet! Se starostou byl hotov raz dva, mohli by pro VILEMFAMILY pomoci postavit nahrávací studio, přispěla by evropská unie, ale je to na dlouhé lokte a taky rozpočet obce není nafukovací.

Vilém poděkoval a pokračoval do školy. Ředitel se podrbal ve vousech a povídá, Viléme, zkus zahraničí, na východ od nás se žije trochu levněji a do důchodu se ti to bude počítat, když je to v rámci EU.

Doma udělal válečnou radu. Dětem pustil Mrazíka a přednesl svůj plán: Odstěhují se na Ukrajinu! Hudba je uživí, děti tam budou studovat a s ruštinou jim pomůžou, vždyť se ji učili ve škole.

Děti nadšeně skákaly a už se těšily, jak budou chaloupce přikazovat: Chaloupko, vchodem ke mně! Liduška si představuje, jak zajde s ošatkou ořechů za Marfušou, aby jim je vylouskala.

Ale Filomena byla zásadně proti. „Viléme, neoblubuj děcka a netrap mne, nechtěj rodinu uvrhnout do beznaděje, co bude zítra. Vezmi toho varhaníka, ať máš své jisté a nemusíme kupovat na dluh. Tak se Vilém vrátil do kostela a podepsal smlouvu.

Udělal to hlavně kvůli Filomeně, poněvadž jí svatosvatě slíbil, že už riskovat nebude, a dá vždy na její radu. Peníze doposud vydělané uložil do české spořitelny, aby bylo pro děti na studia a pro ně na stáří. Úroky sice žádná sláva, ale alespoň je nikdo nevytuneluje. Poněvadž penzijní fond založený neměli, pozvali si domů finančního poradce a oba sepsali smlouvu.

Život tak rychle utíká. Nejstarší Jaromír už oslavil osmnáctiny.

Na radu ženy přestal Vilém vymýšlet blbiny a raději se naplno věnoval s rodinou koncertování. Skupina VILEMFAMILY otvírala lidská srdce, ale hlavně peněženky. Zakrátko se nahromadilo tolik peněz, že mohli v okolí vybudovat ústav pro drogově závislou mládež.

Pro tento účel koupil Vilém polorozpadlá kasárna po okupantech a nechal budovu opravit aspoň natolik, aby se tam dalo žít.

V areálu kasáren jsou i hospodářské budovy a kus pole. Drogově závislí se naučí aspoň pracovat, aby jim přešla chuť na drogy.

Vilém to myslel dobře, nepočítal však s reakcí starousedlíků. Jen co se FARMA NADĚJE zaplnila podivně vypadající mládeží, tak začalo pro Viléma učiněné peklo. A nejenom pro něho, tři jeho děti někdo zmlátil, Filoména dostala nespočetně dopisů, kde chyběl podpis, zato nechybělo plno urážek: „Chcípla nám kráva, máme koupit novou nebo počkat na tebe?“

Nebo „Táhni do světa, nebo přijdeš k úrazu!“

„Nechceme tady pankáče.“

Jednoho rána měli nasprejované vrata nápisem „ŽIVOT JE JAKO BAHNO – JEN SVINĚ V NĚM UMĚJ CHODIT“. Filomelin otec Bartoš odešel do důchodu, ale cítil se ještě jako Jura. Vilém za tchánem došel a nabídl mu, aby ústavu šéfoval, že je toho na něj moc. Tak se Bartoš domluvil s ženou Rózou, že rodině Holomků už opravdu teče do bot natolik, že je jim potřeba s Farmou naděje pomoci. Je pedagog s dlouholetými zkušenostmi a takového přece na Farmě potřebují. A důchodkyně Róza pomůže s účetnictvím.

Ráno byl na dveřích další hanlivý nápis TÁHNI S FARMOU DOTo bylo pro celou rodinu velmi stresující. Filoména plakala, kudy chodila.

Vilémovi se příchodem Bartošových konečně trochu ulehčilo, ale byl stále zamklejší, děti nechtěli chodit ven.

Pan farář radil: „Kdo do tebe kamenem, ty do něj chlebem, neboj, Viléme, to se uklidní. Neukvapuj se, Bůh s tebou, synu.“ To se mu řekne, myslel si Vilém, ale kdo má vydržet takovou křivdu. Smutek vládl v domě. „S tím se něco musí udělat,“ rozhodl Vilém. „Pojeď znovu do Prahy a vyhledám Vocílku. Prověřím si ho, a když bude vše v pořádku, tak se, milá rodino, stěhujeme. Chtěl jsem udělat dobrý skutek a vidíte co z toho mám, nevděk světem vládne. Sousedí mě nenávidí, děti se bojí a ty, Filoméno, jsi celá z toho nemocná.“ Vocílka, Vocílka...Vilém dal do vyhledávače a ejhle, už je mu to jasné. Jeden takový už úřadoval ve Strakonickém dudákovi a jak mu zavařil! A tenhle je podezřelý z pronevěry peněz jedné známé nadace. Ještěže jsem to zjistil včas, holedbal se Vilém.

Další jobovka na sebe nenechala dlouho čekat.

Filomena si myslela, že nejstaršího Jaromíra vychovala dobře a připravila ho na úskalí dospělého života, ale chyba lávky. Náš hodný chlapeček se zakoukal do jedné z klientek. A kdyby jen zakoukal. Dnes se Filomeně přiznal, že fetáčku Adrianu přivedl do jiného stavu a trvá na tom, že si ji chce vzít.

„Máš rozum? Kde chcete bydlet? A kde bereš jistotu, že se fetáče narodí zdravé dítě? Hochu, asi máme málo starostí, že nám další přiděláváš?“

Jarda se zabejčil: „To si nepamatuješ na své mládí a svou lásku? Já si Adrianu vezmu,

i když se ti to nelíbí!“

Filomena zoufale padla na kolena: „Dítě, vzpamatuj se, dokud je čas. Adrianu si nevezmeš, ta k nám do domu nesmí, jedině přes mou mrtvolu!“

Jára nepovolil. Přece nebude matku zabíjet, schůdnější bude útěk z domu. Sbalil si do batohu pár osobních věcí a opustil rodinu.

Filomena se z toho dlouho nemohla vzpamatovat. Jarda! Miláček a opora celé rodiny a tohle nám provedl. Vilém i ona vkládali do něho tolik naděje. Také Vilém se tím trápil. Už se radoval, že Jarda se po vystudování chytne, opraví chalupu a oni s Filomenou budou mít u něho klidné stáří.

Na Karolínu spoléhat nemůže. Není líná, ale na chalupu se nehodí. Právě udělala zkoušky na konzervatoř, ta bude chtít do světa. Byla by také velká škoda, aby své vlohy nezúročila. Z ostatních dětí by snad nejmladší Pepík, ale ten chodí ještě na základku. To ještě nějakou dobu potrvá, ale spolehnutí jako na Jardu, to na něj nikdy nebude.

A Růžena? S tou taky nemohou počítat.

Ta jen píše a fotí, ta se bude držet péra. Vilém dlouho do noci přemlouvá Filomenu, až ta nakonec povolí, aby Vilém vyhledal Jardu a vrátili se i s Adrianou domů. S děckem jim pomohou. Jarda měl vlastně pravdu. Ona si též Viléma vzala proti vůli rodičů. A vůbec s ním neměla lehký život, i když nefetoval. Zase měl jiné neřesti a dotáhli to daleko.

Jestli budou bydlet doma, může Filomena na ní dohlédnout, tak bude větší šance, že se holka znovu nedostane na scestí. Tak se Vilém vydal do světa, hledat Jardu a Adrianu...

Vilém nastartoval svou Audinu, vzal s sebou druhorozeného Honzu, ten znal Jardovy přátele, tak snad bude vědět, kde ho mají hledat. Filomena celá ztrápená přemýšlí o svém životě a o všech událostech, které se na ně nahrnuly.

Vybavovala si v hlavě, jak se všechny děti začaly pilně učit na hudební nástroje. Nejprve hrál Vilém s nejstarším Járou na vesnických tancovačkách. Vilém hrál na klávesy, Jára na kytaru a zpíval. Potom, jak postupně dorůstaly, se přidávaly ostatní děti. Pak byla jejich kapela zvána na plesy a slavnosti do města.

Jednoho dne, když Filomena vyklízela komoru, našla mezi odloženými věcmi starý, zašpiněný a odřený sešit. Vzpomněla si, že když měli ještě hlad a bídu, ho tam nechala tenkrát dávno žena, která přišla s dítětem v náručí a ona, Filomena ji nechala přenocovat v domě.

Tenkrát si toho sešitu nikterak nevšimla, později jí zvědavost nedala a sešit otevřela. Byl popsán notami, i slova tam byla, jenomže tomu nerozuměla. Když ukázala sešit Vilémovi, ten hned poznal, že to jsou staré cikánské písničky, které někdo zapisoval, a to jak noty, tak i slova.

Tenkrát napadla Viléma myšlenka, že budou hrát cikánské písně. Ty jsou melodické, rytmické a líbí se každému. V té době se na ně už nezlobil Filomenin otec. Viděl, jak se Vilém snaží. Pomohl mu tedy tím, že udělal aranžmá, aby se všechny jejich nástroje shodly. Byl to dobrý nápad s tou kapelou VILEMFAMILY, všude měli velký úspěch, zvali je na festivaly, natočili také několik CD. Ani o peníze nebyla nouze.

„Ale co teď?“ vzdychá Filomena. „Chudák Jarouš, kde asi je?“

Přitom ale věřila, že se její syn v životě neztratí. Vystudoval gymnázium, byl přijat na vysokou. Vždycky se zajímal o elektrotechniku, proto i v kapele dělal zvukaře, vybral si tedy elektrotechnickou fakultu. Do konce semestru je ještě dlouho, Filomena věřila že se snad umoudří a na školu opět nastoupí. Od malička Jarouš rád psal. V poslední době skládal písničky a už také samostatně vystupoval se svými folkovými písněmi. Taky měl

velký úspěch. „Možná že by se s tím i uživil. Hlavně aby mu ta Adriana nekomplikovala život“, říkala si v duchu Filoména.

Jejich kapela taky už delší čas nefungovala tak, jak by měla. Jarouš odbíhal neustále k folku, Vilík se zase zhlédl v Hip-hopu, za kapelu se snad i styděl, a Růža, ta zpívala s takovou nechutí, že to pozorovali i posluchači. „Ach Bože, co bude dál?“ vzdychla a v očích se jí objevily slzy. Ale naši FARMU NADĚJE udržíme! Jednak proto, že tam pracují oba moji rodiče a v budoucnu by tam mohlo pracovat některé z našich dětí, až vystuduje. Sponzorů máme zatím dostatek a na nadávky a urážky sousedů jsem nikdy nedala. Tak proč bych si z nich měla něco dělat teď. Musím přeci něco udělat pro lidi, kteří neměli v životě takové štěstí jako my.

Vilém s Honzou objížděli Jardovi přátele a konečně našli stopu. Kamarád Lojza prozradil, že Jarda s Adrianou by měli pracovat na horském hotelu. Nejdřív nechtěl prozradit kde, ale povolil, když ho Vilém ubezpečil, že chtějí, aby se vrátili domů spolu, že Filomena chce přijmout snachu pod svou střechu.

Večer konečně dorazili k hotelu a okna svítila do tmy. V kuchyni zahlédli Jaroslava, jak myje nádobí. Jsou tedy správně. Jaroslav byl ale tvrdohlavý, že se vrátit nechce, že bez Adriany by jeho život neměl smysl a chce dokázat, že rodinu uživí. Vilémovi to rvalo srdce a znova vysvětloval Jardovi, že dveře mají oba otevřené a těší se na vnouče. Honza mezitím našel v hotelu Adrianu a přivedl ji k otci.

Najednou před ním stála křehoučká dívenka. Vilém byl překvapený, občas léčené pařmenky v domě naděje potkával, ale ty měly tvrdé rysy a chlapské chování. Už se svému synovi nediví, že mu učarovala tahle něžná dívenka. Objal ji a cítil hrdost, že zrovna tohle bude matka jeho vnoučátka. Diplomatsky řekl Jardovi, ať si to s Adrianou ještě jednou proberou, že s Honzou počkají patnáct minut v autě. Nedovedete si představit tu úlevu, když Jarda s Adrianou přišli a sdělili otci, že se s ním teda vrátí.

Domů dojeli před půlnocí a jejich příjezdem dům ožil. O pohádku na dobrou noc se postarala Adriana. Vykládala, jak vyrůstala v dobře situované rodině. Táta byl podnikový právník a ještě měl vlastní advokátní kancelář, takže doma byl málo. Matka byla manažerka známé firmy a neustále jezdila na služební cesty. Měli přepychový dům, dvě auta, služebnou.

Adriana jako jedináček vždy měla všechno, o co si řekla. Neměla ale to nejdůležitější, po čem toužila. Každodenní společné chvíle s rodiči nemohla nahradit komfortní čtrnáctidenní dovolená na zaoceánském parníku. Kamarádství v partě si vlastně kupovala. Nejdřív si píchat nechtěla, ale pak do toho sklouzla.

Když na to rodiče přišli, poslali ji do psychiatrické léčebny. Za tři měsíce léčení za ní byli jen dvakrát.

Byla to velice smutná pohádka. Snad bude dostatečným poučením i pro Vilémovy děti. Vyprávění Adriany hluboce dojalo celou rodinu. Je pravda, že neměli vždy na růžích ustláno. Často se u nich střídala bída s nouzí, ale ať bylo, jak bylo, vždycky drželi pohromadě. Když byl jeden v nesnázích, ostatní trpěli s ním. Když se jednomu dařilo, měli se všichni dobře. Tak žili v lásce a svornosti celé ty roky. Nejvíc měla uši nastražené Růžena, ta si vždycky všechno psala a ukládala do šuplíku. Nikdo neměl tušení, kolik sešitů už popsala a pečlivě střežila, aby se k nim nikdo nedostal. Už by z toho mohla být knihovna plná trháků. Ale děvče to dělalo víceméně proto, že ho to bavilo. A čím byla starší, nabíralo její psaní na kvalitě.

Tak stejně jako jindy, Růžena všechno pečlivě zapsala a uložila. Do postele se dostala, když se rozednívalo. U Holomků byl důvod k oslavě! Adriana porodila zdravého chlapce. Dostal jméno Matěj. Protože před porodem svatbu nestihli, začala o ní uvažovat Adriana, až po narození Matýska. Ale Jardovi se najednou do ženění moc nechtělo.

Člověk míní, osud mění, neštěstí nechodí po horách ale po lidech.

Tak se stalo že po nějakém čase, kdy si rodina myslela, že vše špatné je zažehnáno, nastalo další velké trápení.

Adriana byla velmi krásná, není divu, že se Jaromír do ní zamiloval. Neštěstím bylo ale to, že Adriana ráda koketovala i s jinými muži. Za dva měsíce po porodu už z ní zase byla štíhlounká krasavice a do očí jí padl Jaromírův bratr Jeník. Tomu stačilo, když se před ním Adriana párkrát prošla ve spodním prádle, svůdně zavrtěla prdelkou a v ten moment měl Jeník mozek v kalhotách. Strašně se styděl, co nejvíc se Adrianě vyhýbal.

Ta ale byla vynalézavá a počkala si. Když viděla, že se Jeník chystá do seníku, aby nabral sena pro králíky, nastražila pro něj past. Když Jeník otevřel dveře seníku, uviděl na seně Adrianu tak, jak ji Bůh stvořil. Leknutím mu upadl košík, stál tam s pusou dokořán a asi by tam stál i dnes, kdyby ho Adriana nestrhla k sobě. Co měl Jeník dělat? Na to znala odpověď Adriana.

V přívalu vášně si ani nezavřeli dveře od seníku, tak není divu, že povědomé zvuky přilákali k seníku Jaromíra. Když uviděl, co vidět neměl, nahnula se mu krev do hlavy, viděl rudě, vrhl se na Jeníka a mlátil ho hlava nehlava. Adriana ječela, aby ho nechal, že za vše může ona.

Nepomohlo to, slabší Jeník po jednom z dalších úderů při pádu narazil hlavou o starou truhlu po babičce, do které dřív ukládali úspory (už nebyla potřebná, tak ji uskladnili v seníku) a bez hnutí zůstal ležet. Pod hlavou se začala tvořit kalužka krve. Když uviděl Jára, co udělal, s opovržením se podíval na ječící Adrianu a vzal do zaječích. Adriana na sebe rychle naházela oblečení a utíkala do světnice pro pomoc. Nedokázala říct v té hrůze, co se stalo, jen táhla Viléma za ruku k seníku.

Pak už šlo vše ráz naráz, přijela rychlá záchranná služba, pak helikoptéra, nakonec i policie „pomáhat a chránit“.

Záchranná služba pak musela přijet ještě jednou, to když se nervově zhroutila Filoména, když konečně uslyšela pravdu o tom, co se v seníku odehrálo. Stále jen držela křečovitě svého muže a dokola mlela: „Já se zblázním, já se zblázním, zavolej doktora CHOCHOLOUŠKA!!!!!!!!!!“

Přivolání zdravotníci píchli Filomeně uklidňující včeličku a už ji vezli. Ošetřující lékař na příjmu se ptal na spoustu věcí, kdy se narodila, kde bydlí, kdo je její obvodní lékař...ale Filomena jen plakala a žmolala mokrý kapesník. Dostala ještě jeden d'obanec a spala, spala, spala.

Zdál se jí nádherný sen, jak se mlad'oučká houpe na houpačce, co jí udělal táta na stromě v zahradě.

Zahrada byla čerstvě pokosená, seno vonělo, ve stromoví bzučely včely. Maminka přinesla díži s čerstvě nadojeným mlékem a Filomena se hltavě napila. Maminka se smála, jaké má Filomenka kočičí fousky a že se nebude líbit nápadníkům.....

Když se Filomena probudila, byla noc. Ležela na nějaké nemocniční posteli a prosklenou stěnou bylo vidět sestru v mírně osvětlené vedlejší místnosti. Šla ke dveřím, ale byly zamčené.

Zaklepala na sestru. „Kde to jsem, proč jsem v nemocnici a proč jsem zamčená?“

„Jste v psychiatrické léčebně, včera vás přivezla záchranka, teď si ještě lehněte, ráno si s vámi promluví psycholog.“ Filomena si lehla a čučela do stropu. Začal se jí promítat film, co všechno se za poslední dobu událo a myšlenky v hlavě bzučely, jak ty včely před chvílí ve snu. Jak se v Adrianě zklamala, jak Jaromír ublížil bratrovi. Jak teď bude muset Vilém s dětmi vést celou domácnost. Jak dlouho si ji tady nechají. Jak se bude vyvíjet vztah Adriany a Jardy. Ráno, když otevřela oči, začala si prohlížet své nejbližší okolí. Místnost, ve které ležela, sloužila podle všeho i jako záchytky, protože jiné zařízení tohoto typu město nemělo. Všechno kolem páchlo lyzolem, špinavé zdi byly pomalované obrázky špičatých prasátek a jinými geometrickými obrazci, tu a tam nad nimi zářil nějaký optimistický nápis. Hned nade dveřmi stálo: „Zadržíme, vydržíme!“ U okna byla vyryta do omítky dokonce báseň na přednostu kliniky. Filoména četla:

Papalášek Chocholoušek.

Chocholoušku, doktore,
neválej se po stole!

Obleč sobě čistý plášť,
ať zas trochu vypadáš!

Chocholouši, ty seš zvíře,
co nás mučí v týhle díře!

Močíme ti na kytky,
tvý pacoši z záchytky,

Karel Mokrý a spol. (a stejně se vožeru, tobě natruc!... frajére!... Hujére!) Filoména po přečtení neumělé říkanky pocítila úlevu a souznění. Taky jsou tady občas lidé. Zavřela oči a znovu spokojeně usnula.

Když si ráno nechal psycholog Filomenu zavolat, zjistilo se, že Filomena sem vůbec nepatří. Pobyt na psychiatrické léčebně by jí mohl dokonce ublížit. Její mysl je čistá, ale zhroutila se, poněvadž se to na ni valilo ze všech stran. Byla jen unavená a vyčerpaná. Nebylo divu, z toho všeho. Ona sama byla stavěná na to, aby žila poklidný život v kruhu rodinném a vši silou se o to také přičiňovala. Ale život se s ní nemazlil. Ještě že ji osud poslal do cesty tak dobrého a fundovaného psychologa. Přeložili ji proto na oddělení JIP a uvedli do umělého spánku. Zato pro Karolinu nastaly těžké časy. Ona jakožto z dívek nejstarší se musela ujmout domácnosti. Vedle studia, starat se o celou domácnost, nebylo ani trochu jednoduché. A navíc ta atmosféra, která doma vládla. Růžena se taky zapojila, ale dělala jen to, co jí Karolina nařídila. Jinak seděla pouze u toho svého psaní.

A Adriana? Ta byla ráda, že se stihla jakž takž postarat o děcko. Od Jardy pomoc nemohla očekávat. Ten seděl zamlklý, zhrzený, s pocitem viny, nebyla s ním řeč. Na jedné straně zrada Adriany a na druhé straně Jeník, kterého zranil. Pravda, mrzelo ho obojí. Ale musel si přiznat, že víc litoval, že ublížil Jeníkovi. Kdoví, jestli se z toho dostane, a následky bude určitě mít. A to chtěl studovat práva. S tím, aby se pomalu rozloučil. A tak domem zavládl smutek.

Nejenom smutek zavládl v domě, ale i plno pochybností. Jarda stále po očku pozoroval Andrianu s dítětem v náruči a hledal nějakou podobu, zatím marně. Ani oči nemá po mě, ani vlasy, má je rezavé na rozdíl od mých černých. Když dokázala svěst mého bratra, kdoví jestli to dítě je moje. A bratr, i když se probral, je stále v nemocnici a maminka se má už vrátit domů. Jak jenom se bude moci podívat mamince do očí, takové trápení jsem jí přichystal, a za to vše může Adriana. Nejraději by vrátil čas, aby zas bylo doma tak dobře, jako dřív. Myšlenky nemohl zahnat, často jezdil za bratrem do nemocnice a prosil ho za odpuštění.

Ani hudba ho nebavila. Myšlenky na to, že dítě není jeho, nešlo vyhnat z hlavy, zvláště po dnešním ránu, když potkal mladíka z FARMY NADĚJE a ten měl zrovna takovou barvu vlasů, jako dítě Adriany. Zdálo se mu, nebo ne, že se na něj ten ryšavec pohrdavě dívá? A proč často chodí k jejich domu?

Takové myšlenky mu kradou spánek a nemůže myslet na nic jiného. Netěší ho ani, že rodina se za něho postavila a při vyšetřování neštěstí Jeníka zatajila, že mu to udělal Jaromír. V protokolu bylo uvedeno že Jeník uklouzl a spadl sám, že v seníku kromě Jeníka nebyla další osoba. I za tohle se strašně styděl, že se nepřiznal a nechal za sebe rozhodnout rodinu.

Poněvadž Jarda musel jakožto prvorozený zastávat tak trochu hlavu rodiny, když Vilém brázdil svět, naučil se nést odpovědnost za celou rodinu. A nejinak tomu bylo i ve vztahu s Adrianou.

On sám by ji nejraději vyhodil i s děckem, nabýval totiž stále větší jistotu, že on není otcem. Ale na druhé straně měl Adrianu rád, zvykl si na malého Matýska, taky dobře věděl, jestli se rozhodne ji vyhodit, nemůže to dopadnout dobře. Adriana skončí na ulici a co děcko? Může snad za svou matku? V Jardovi nakonec zvítězilo to dobré já a rozhodl se Adrianě pomoci. Ale musí na to jinak, tvrdě. Adriana se musí konečně naučit žít jako dospělý člověk, i když jí je teprve osmnáct. A nekoketovat s kdekým. Karolína se dře doma, vaří pere, uklízí celý dům, k tomu ještě studium a ona jen s Matýskem. A to ještě je ráda, když ho strčí někomu z rodiny a jen se producíruje a dráždí chlapy.

Ráno byla milá Adriana nemálo překvapená, když Jarda zavelel: „Tak a dost! Ven z postele a hajdy něco dělat. Jestli chceš s námi zůstat a jít u jednoho stolu, tak se o to musíš přičinit. Okoupat Matýska, dát mu najíst, vyprat a na zahradu makat. Záhony jsou sám plevel, ať je to do oběda v pořádku. Jinak se seber, a už se nevracej!“ Adriana zalapala po dechu, nebyla schopna slova. Nevěděla, jestli to Jarda myslí vážně. Takového ho neznala. A Jarda to myslel vážně, smrtelně vážně.

Ještěže osud domácnosti vzal Jarda do svých rukou. Vilém nevěděl, co dřív. Farma naděje ho zaměstnávala až moc a domů se chodil málem jen vyspat. Ještěže děti domácnost zaopatřily.

Na koncertování už zbývalo opravdu málo, málo času, ale neměl to srdce odmítat. Omezil alespoň charitativní vystupování, protože zadarmo ani kuře nehraje a on právě opravdu nemá nazbyt.

U farmy z jednoho hangáru udělali svépomocí skleníky. Byla by to nákladná záležitost, ale protože se právě ve škole vyměňovala okna, Vilém si vyžádal od firmy ta stará, a z nich vytvořili prosklenou střechu. Služba ve skleníku udržovala teplo tím, že se topilo v malých kamínkách. A tak se vedle chovu zvířat můžou klienti věnovat i zahradničení.

První úroda ředkviček byla vzpruhou do pěstování. Přišlo na řadu plánování, co kdy do skleníku vysadit, aby byl stále zajištěn přísun čerstvé zeleniny do kuchyně. Vilém právě diskutuje s terapeutem o sportovním vyžití, zda by mohli klienti sehrát přátelák ve fotbale s místním týmem TJ Sokol, když v tom jejich debatu přehluší sirény policejních vozů. Z aut vyskáčí těžkooděnci a rozběhnou se po farmě. Vilém, terapeuti i klienti jdou k výslechu. Neuvěříte! Dvojice klientů si ve skleníku začala pěstovat marjánku! Další opletačky. Tu farmu tady byl čert dlužen!

O tom, co vlastně ve skleníku roste, neměl Vilém ani potuchy. Když zjistil, že se jedná o trestný čin, byl v šoku. Přeci mu ti dva mladíci, když se ptal, co do skleníku sejí, řekli, že je to nový druh petrželky. Sice mu bylo divné, že ta „petržel“ vyrostla hóóódně vysoko, ale je to nový druh, tak proč ne. U výslechu nevěřil vlastním ušima když slyšel výslech klienta Jelena. Vyšetřovatel se ptal: „ Pane, jaké máte IQ?“ Odpověď zněla: „Myslím, že vidím docela dobře.“

Vyšetřovatel: „Den vašeho narození?“

Odpověď: „Patnáctého července.“

„Který rok?“

„Každý rok.“

„Proč jste zasahujícího příslušníka udeřil?“

„Přiznávám, že jsem příslušníka udeřil. Na svou obhajobu uvádím to, že ruka mi vyletěla bez mého vědomí. Chci advokáta. Neznám paragrafy, poněvadž jsem slušný a čestný člověk. Poukazuji na zhoubný vliv prostředí, kdy rodiče jsou činní v trestné činnosti.“

„Proč jste ze skleníku, kde bylo zabaveno velké množství konopí, utekl?“

„Pane vyšetřovateli, vaše otázky smrdí kriminálem!!!!!!!!!! Před hlídkou VB jsem neutíkal, jenom jsem se proběhl, protože mi bylo chladno a chtěl jsem se zahřát.“

Z toho byl i Vilém Jelen. Měl následovat výslech svědka, který byl v době zásahu policie za plotem farmy. Ten se omeškal a vysvětlil opravdu dobře, proč se k jednání svolanému na 8:15 dostavil až v 8:45. Svůj pozdní příchod zdůvodnil tím, že je nezaměstnaný a v tuto

denní dobu obvykle spí. Vzhledem k určitému zvláštnímu chování svědka pojal vyšetřovatel podezření, že by svědek nemusel být zcela střízlivý.

Vyšetřovatel: „Pane svědku, požil jste před tím, než jste šel k výslechu, nějaký alkohol?“

Svědka: „Ne, nepožil. Ale u Stánku se zdravou výživou jsem vypil asi čtyři vodky.“

Vyšetřovatel: „A nějaké psychotropní látky jste požil?“

Svědka: „Pane předsedo, já jsem nastřelenej jak pecka. Však tady Venca Jelen ví svý, ten mě zásobuje kuřivem z petržele už měsíc. Já ho za to mám strašně rád, je mi po té sušené petrželce jak v nebičku!“ s úsměvem vyprávěl.

Vilém tušil velký průšvih. Chudák Filoména, sotva zotavila se, ba i někdy se malinko pousměje. Tohle zas bude pro ni rána. Proč jenom nejde zavolat pohádkového dědečka na pomoc?

Jen si to Vilém pomyslel, stál kouzelný dědeček před ním. Vilém sepsal ruce: „Já chci domů, já chci, aby se vše vrátilo do starých kolejí!“ Vilém ale nevěděl, že dědeček je pro ostatní neviditelný. Službu konající vyšetřovatel se obrátil k Vilémovi: „Musíte počkat, až sepišu protokol s tímto svědkem, pak už přijde řada na vás!“ Kouzelný dědeček jen mrkl okem, zamával Vilémovi a zmizel.

Možná díky jemu, šlo další vyšetřování jak po másle. Pracovní pěstitelé pokračovali do vazební věznice a Vilém konečně dorazil domů. Však už byl čas večeře! A Vilém jen zíral. Usměvavá Filomena prostírala stůl a smutek z jejích očí byl ten tam. Ještě větší překvapení ho čekalo v podobě Adriany. Snad poprvé ji viděl stát u plotny a koukal, jak jí to jde od ruky.

Karolína jednou rukou kolíbala synovečka Matýska a v druhé ruce třímala skripta a zpívala malému něco anglicky. Když uviděla nechápavý otcův pohled, vysvětlila: „Když se na dítě od malička mluví dvěma jazyky, osvojí si oba. Vilém jen pokýval hlavou a jen si v duchu vzdychl: „Díky, dědečku, to bychom měli!“ a potom plácl po zadečku svou ženu tak něžně, jak to uměl jen on: „Tak co máme dnes k večeři, maminko?“

Filomena s úsměvem odpověděla: „Palačinky s našimi jahodami. Adriana vyplela jahodový záhon a nasbírala plnou misku. Chceš to se šlehačkou?“

Mezi tím, co se řešila všeliká nedorozumění a svízele, přišlo Vilémovi a Filomě rekomando, a to ne ledajaké. Dostáli obšírnou zásilku z Los Angeles. Ozval se totiž strýc Filomeny, Oswald Bartoš, kterého všichni považovali za mrtvého, poněvadž byl od konce války nezvěstný. Sděloval jim toto:

„Milovaní.

Až do Spojených států amerických se dostaly zprávy, jak si statečně a šlechetně počínáte a proto, že i já patřím k vám, chtěl bych se na vašem společném díle podílet. Jenže jsem už starý a domníval jsem se, že zemřu zapomenutý daleko od rodné hroudy. Podařilo se mi dát dohromady nějaký kapitál a byl bych moc rád, kdyby to zůstalo v rodině. Jedná se o majetek movitý i nemovitý, proto je bezpodmínečně nutné, aby někdo z vás sem přijel a dali bychom věci do pořádku. Nejlíp by bylo, kdyby přijel někdo, kdo je zletilý a umí se domluvit. Dětem by mohlo být zde dopřáno vzdělání, kdyby se rozhodly u mne nějaký čas pobýt.

V příloze posílám odkaz na mého notáře, který zajistí vše potřebné včetně výdajů spojené s vycestováním.

Těší se na vás váš oddaný Oswald Bartoš.“

Po přečtení dopisu zavládlo ticho a napětí. První se vzpamatovala Karolína. A prohlásila: „Jestli je to skutečně pravda, co je zde psáno, což se můžeme přesvědčit, když se spojíme s notářem, já bych se do Los Angeles vypravila. Můžu si tam dokončit vzdělání, anglický se domluvím a také bych mohla sebou vzít Lidušku a Vilíka.“

Vilém ji nenechal skoro ani domluvit, vyskočil, popadl Karolínu a začal s ní tančit po světnici. „Holka moje milovaná, já věděl, že je na tebe spolehnutí, a ty dvě děti ti s radostí s Filomenou svěříme. Tobě věříme, že se o ně dobře postaráš. Filomena si alespoň odpočine,“ jásal, že se to rozléhalo po celé chalupě.

A tak se stalo, že po vyřízení nezbytných formalit odvážel Jarda Karolínu, Lidušku a Vilíka na letiště do Prahy, protože v Los Angeles se na ně těšil prastrýc Oswald...

Na letišti se s Karolínkou, Liduškou a Vilíkem rozloučil, počkal až letadlo odletí a vracel se domů. Byla už noc, na silnici byl minimální provoz, Jarda měl tedy čas přemýšlet. V hlavě mu neustále vrtal červíček pochybností o Adrianě. To, co viděl v té stodole, to se nedalo nikterak oddiskutovat. Ale že by Adriana na něho navlékla to těhotenství, i když mohla předpokládat, jak budou jeho rodiče reagovat, tomu nechtěl uvěřit. Pozoroval ale, že jeho láska k ní zcela vyprchala. Zalitoval, že přerušil vysokou školu.

V tu chvíli se rozhodl, že svou chybu napraví a začne se zajímat o možnosti pokračování studia. Uvažoval také o tom, že se příští týden vrátí z nemocnice Jenda. Jak bude moci mezi Adrianou a Honzou žít. Některé věci se nedají zapomenout. A přesně v tuto chvíli se rozhodl. Odejde z domu, uživí se sám i při studiu.

Domů se vrátil pozdě v noci. Sbalil si pár nejn nutnějších věcí a napsal dopis Adrianě, ve kterém jí popsal veškeré své pochybnosti o ní. Ve druhém dopise vše napsal mamince, vzal svou kytaru odešel. Najednou bylo v domečku Viléma a Filomény prázdno. Dům vždy plný dětí a najednou ze sedmi dětí po odchodu i Jardy zůstala v domě jen Růžena, nejmladší Pepík a Adriana s Matýskem. Kdyby tehdy v době, kdy Vilém ještě tropil neplechu, nepotratila, mohla by se těšit s dalším dítětem. Napětí se dalo krájet, má se vrátit z nemocnice Jeník. Chudák pobyl si tam strašně dlouho, stálo hodně peněz platit za nemocnici, ozdravovny, lázně. Hlavně že se Jeník uzdravil a je úplně bez následků. Kdoví jestli s nimi bude chtít žít, když se doví, že Jarda odešel a nechal doma Adrianu s dítětem, určitě si bude vše klást za vinu. Copak Adriana, na ni ani kouzelný dědeček nestačil, bylo veřejným tajemstvím, že jen co Matýsek usne, schází se s tím ryšavcem z farmy.

To byl určitě také jeden z důvodů, proč Jarda odešel. Kdyby nebylo Růženy, která se o Matýska vzorně starala, tak by dítě bylo zanedbané. Adriana se často vracívala až nad ránem v bujaré náladě. Filoména měla podezření, že díky ryšavci spadla znovu do drog. Filoména s rukama v klíně seděla u velkého stolu, kde se všichni ráno scházeli u snídaně, sama. Slyšela, jak v poschodí pláče Matýsek, vstala a šla do pokoje vzbudit Adrianu. V pokoji však byl Matýsek v postýlce sám a postel Adriany byla prázdná. Vzala plačící dítě do náruče a zrak ji padl na list popsaného papíru na stolku.

Když se vrátila Růžena z obchodu našla maminku v slzách a když si přečetla, co na papíře bylo napsané, rozplakala se také. V listě Adriana psala, že se rozhodla spolu se svou láskou „ryšavcem“ odejít, a dítě že by jim bylo překážkou na cestě za štěstím, jen co se usadí, že si pro chlapečka přijede. Do té doby prosí, aby se o něj postarali, i když dítě není Jaromíra, nese přeci jeho příjmení. Pak vyšlo najevo, že spolu s Adrianou zmizela i obálka s nemalou hotovostí.

Vilém byl vzteky bez sebe, co si to jen vzali do domku za straku a krkavčí mámu. Tady ani kouzelný dědeček nepomůže. Navíc měl výčitky, že do té ciziny děti pouštět neměl, co když to bude ušitá nějaká bouda a své děti nikdy neuvidí, tam do takové dálky pravomoc kouzelného dědečka nedosáhne. Proč tam jen nejel sám. Co když dědictví byla jen záminka nějakého lumpa, který se za příbuzného jen vydával. I když si vše prověřil, věděl, že čert nikdy nespí a takové podvody se dějí. A Karolína nevolá, její mobil je nedostupný. Kdyby aspoň Jarda byl doma, ten by poradil. V tom se v kuchyni objevila celá uplakaná Adriana a prosila za odpuštění, aby ji vzali zpět, že ryšavec jí zdrhl. Než Vilém mohl promluvit, tak zazvonil mobil a na druhém konci uslyšel Karolínu. Z radosti, že ji slyší, vzal i Adrianu na milost. Tentokrát to vyšlo, čert spal.

Na Filomenu dolehl poslední vývoj situace nejvíc. Sedí, kouká na spícího Matýska, ke kterému po všech těch pochybnostech, že snad ani není Jardův, nějak nemůže najít to pravé babičkovské pouto a bilancuje. Život s Vilémem rozhodně nebyl procházka zeleným hájem, ale snažili se držet při sobě. Rodina pro ni vždy moc znamenala.

Plný dům se začal vyprazdňovat. Samozřejmě, že Karolíně, Lidušce a Vilíkovi ten pobyt v Los Angeles přeje, protože tam se můžou anglicky naučit nejvíc a bude to jen a jen pro jejich dobro při dalším studiu. Tito maličci jí asi chybí nejvíc, ale naštěstí si denně povídají chvíli po Skype a ví, že u Karolínky jsou v dobrých rukou.

Jarda se usadil v Praze. Našel si místo učitele v lidové škole umění a začal hrát s nějakou méně známou folkovou skupinou. Odhodlání studovat ho naštěstí neopustilo, tak uvidíme. A co se týká Matěje, Jarda rozhodně v Praze nezhálel. Požádal o testy DNA, které potvrdily, že on jeho otcem není.

V den, kdy to Jarda rodičům zavolal, už Filomena na nic nečekala a po domluvě s Vilémem se spojili s rodiči Adrianou a pozvali je k sobě. A opravdu, v sobotu přijel k jejich domu med'our, z kterého vystoupil pohledný čtyřicátník. Nejdříve omluvil manželku a pak se zdvořilostně přivítal s Adrianou.

Malý Mates konečně uviděl svého vlastního dědečka. Kulil očka a kupodivu neplakal. Filomena mu objasnila skutečnosti, jak se k nim těhotná Adriana dostala a stála za rozhodnutím, že už se nehodlá dál starat o cizí holku s cizím dítětem. Adriana jen zalapala po dechu a padla Filomeně k nohám, aby se jí omluvila. Tentokrát to myslela upřímně. Při pohledu na otce jí konečně došlo, co všechno v této rodině dostala, a o co vlastním přičiněním přišla. Její rodiče ač bohatí, jí nikdy takovou atmosféru, která panovala tady, neuměli vytvořit. Doma měla všechno, nač si jenom vzpomněla, to je pravda, ale takovou upřímnou lásku, jaká panuje zde, nikdy neokusila.

Ale už bylo pozdě. Neuměla si toho vážit. Málo to, že podvedla tak skvělého kluka, jakým byl Jarde, ublížila - a ne málo - i Filomeně. Vlastně všem členům této rodiny. Tak se Adriana i s Matýskem se všemi rozloučila a odjela se svým otcem domů. Snad se něco změní. Snad. Zato v Los Angeles prožívaly děti pravý opak toho, co se odehrávalo zde. Oswald byl ten nejšťastnější člověk na světě. Ani ve snu by nebyl pomyslel, že se na stará kolena dožije takové radosti. Nejvíce se radoval z Karolíny. Byla pilná, milá, chytrá, hezká ale to všechno nebylo nic ve srovnání s jejím hlasem. Když ji slyšel zpívat písně v rodném řeči, slzy jako hrachy se mu koulely po tváři. „Holka, ty máš zlato v hrdle“, říkával jí, když zpívala. Vydržel by ji poslouchat celé hodiny. A Karolína nezhálela. Pilně studovala a ještě pomáhala mladším sourozencům s angličtinou. Ráda by se starala i o domácnost, jak byla zvyklá z domu, ale s tím u strýce nepochodila. „Co tě nemá děvče zlatý, na to tu máme lidí. Ty jen studuj a zpívej.“ A tak Karolíně, Lidušce, Vilíkovi, ale i Oswaldovi, nastaly „zlaté časy“ v pravém slova smyslu.

Alespoň z toho se mohla Filomena radovat a Vilém byl nemálo poctěn, mohl být na svoje děti právem hrdý.

Adriana se po delší době dostala tedy k rodičům. Ti byli šťastni, že mají zase u sebe dceru a dokonce i vnouče. Ale nepátrali po pravém otci, neptali se dcery na její minulost. Byli docela rádi, že jsou zase všichni vedle sebe. Dělalí pro dceru i vnouče vše, co jim viděli i neviděli na očích. A Adriana neměla žádné povinnosti. Začala se nudit. Opět zapadla do „světa drog“. A tak se jednoho krásného dne stalo, že se nespokojila jen s malým množstvím----- Udělalo se jí velice dobře, pak usnula...a už se víc neprobudila.....V rodině zavládl smutek!!!

Uplynula hezká řádka dní, než se zpráva o Adrianě donesla až k rodině Viléma a Filomeny. Filomena jen pokývala hlavou a řekla: „Jinak to dopadnout nemohlo. To ten nadbytek peněz zruinoval Adrianu a jestli tak budou vychovávat i Matěje, dopadne stejně.“ Sedla si do kouta a přemýšlela, jestli neudělala chybu, když se spojila s rodiči Adriany. Nikomu ale o svých úvahách nic neřekla.

Jeník už byl dlouho z léčení doma. Úraz mu opravdu nezanechal žádných následků, ale Jeník se stal uzavřenější, stranil se ostatním a jen se pilně učil a připravoval na zkoušky. Měl velký smysl pro spravedlnost, tak chtěl stůj co stůj studovat práva. Nakonec se mu to podařilo, zkoušky udělal a byl přijat. Ale lidí se stranil stále a to i ve škole, hlavně děvčatům. Byl pohledný, urostlý, děvčata mu nadbíhala, ale jejich snaha byla marná. Jeník byl premiantem třídy, ale žádné pletky s děvčaty si nezačínal. Doma pomáhal, jak to jen šlo, poněvadž byl z dětí, které zůstaly doma nejstarší. Jarda sice dal o sobě vědět, ale doma se zatím neukázal. Filomena měla k ruce Růženu, ta se taky přičiňovala a v domácnosti uměla zastat kdejakou práci, ale hlavně pomáhala Josífkovi s učením. Ten byl ze všech dětí nejslabší. Učení mu nešlo, do školy se vůbec netěšil. Zato, co vzal do ruky, to uměl opravit. Už jako malý kluk uměl opravit kdejaké kolo, nebo koloběžku. Proto měl ve vsi přezdívku Pepa Kolomazník. Děti u strýce v Kalifornii byly pilné. Z domu byly zvyklé připravovat se důkladně do školy, proto zvládaly učivo i další aktivity. Vilík chodil do českého spolku hrát na cimbál, Liduška cvičila za dohledu soukromé učitelky na housle.

Strýc Oswald přihlásil Karolínku do soutěže Superstar. Dívka se zlatem v hrdle se probojovala mezi deset postupujících do finále. Diváci v hledišti české dívence úžasně fandili. Stala se mediálně známou a reportéři a fotografové se o ni mohli poprat. Oswald jí zajistil vizážistku a k domu musel najmout ochranku, protože paparazi neustále obléhali okolí jejich obydlí. Když v pátém kole ve volné disciplíně zazpívala za doprovodu svých sourozenců Lásko, bože, lásko, kde t'a luďa berú, hlediště šílelo a nahrávka ihned kolovala na YouTube.

Už už se zdálo, že jí sláva stoupne do hlavy, ale při každodenním skypování jí Filomena domlouvala: „Kdo vysoko míří, padá nízko! Nezapomeň na svůj skromný původ, nevyvyšuj se! Hlas není všechno. Je potřeba myslet na zadní kolečka. Měla bys něčím být, ať máš jistotu, že se uživiš, když zájem o tvůj hlas opadne.“ A Karolínka matčiných slov dbala. Studovala hudbu na University of California, o čemž se jí doma ani nesnilo. Vilém s Filomenou měli z dětí nesmírnou radost. Vilém občas zašeptal do vzduchu: „Díky, dědečku, splnilo se mi přání, aby děti mohly studovat!“ Byl rád, že všem dětem učení jde. Jen s nejmladším byly starosti, a Vilém se snažil s ním probírat učivo, jenže Pepíkovi to do hlavy nelezlo. Učitelka je proto poslala do psychologické poradny.

Když se vracela Filomena se svým synem od psychologa, zařekla se, že už nikdy tak svoje dítě stresovat nenechá. Dostali oba bolení břicha a horečku, když musel Pepík vyplňovat všelijaké tabulky a vzorečky, že se z toho Filomeně málem zatočila hlava. Jaktěživa nic takého nedělala a též se světem protloukla.

Pepík je zručný, práce se nebojí, však on se ve světě neztratí. Všecky děti přeci studované být nemusí. Hlavně, že je synek zdravý. Tu základku už nějak dochodí a pak se uvidí. Mohl by ho Vilém zaučit fasádníkem. Beztak už to svoje řemeslo pomalu zapomíná. Zatepluje se jak o závod, práce bude mít nad hlavu. A jestli ne u nás, půjde do Rakouska, tam je po českých fasádnících poptávka, že by jeden ani nevěřil.

Tak uvažovala Filomena, ale Pepíkovi nic neřekla.

Zašla s ním do cukrárny, dali si tam po zmrzlinovém poháru, (Filomena s Griottkou) a šli

pomalou na vlak. Doma Vilémovi vyličila, k jakému závěru došla a Vilém, jako vždy, dal Filomeně za pravdu.

Adrianina smrt nejvíce zasáhla Jendu. Miloval ji od chvíle, kdy ji poprvé spatřil. Věděl, že ona dává přednost Jardovi a k němu se chovala vždy jako k dobrému kamarádovi. Jeníkovi bylo v její přítomnosti dobře, proto ji často vyhledával. Ona k němu také měla důvěru, takže mu svěřila to, co ostatní nevěděli, a už se od ní nedozví.

Vyrůstala v majetné rodině, její otec pracoval ve velké nadnárodní společnosti jako právník, matka byla manažerka na vysokém postu. To bylo všem známo. Také bylo známo, že od dětství měla vždy všeho dostatek, dokonce nadbytek. Dále bylo známo, že na ni rodiče neměli příliš času. Jenomže co Adrianu nejvíce trápilo, s tím se nikomu nesvěřovala. Nenáviděla neustálé večírky, které se odehrávaly v jejich vile. Otec si kromě přátel zval i dívky pochybné pověsti. Slavilo se až do rána, a když odcházela ráno do školy, dívky se povalovaly po gaučích a různě.

Matka zase vyhledávala společnost různých mladíků, s kterými se seznámila ve fitku a na večírcích. Vodila si je domů a ani ji nevadilo, že Adriana o všem ví. Nejvíce ale Adrianě vadilo, že se otec i matka za ni stydí.

Byla mladá, křehká, citlivá. Nevěděla, co má dělat.

Potom si řekla, že když se za ni oni stydí, tak ať mají důvod. Přidala se k jedné partě holek a kluků, které znala z diskotéky, a o kterých se vědělo, že mají vždy v zásobě buď trávu, nebo i něco tvrdšího.

Zpočátku si myslela, že jenom rodiče postraší a potom toho nechá. Jenomže se přepočítala. Spadla do toho až po uši a rodiče se za ni styděli ještě více. Proto ani za ní nepřišli, když byla na psychiatrii a když byla na doléčení na Farmě naděje, tak o ní nejevili taky zájem.

Ani se nezajímali o malého Matýska.

S tím vším se chudák Adriana svěřila Jeníkovi. Ještě jednou napsala Adriana Jeníkovi do rehabilitační léčebny. Psala mu, jak je nešťastná, že rodiče ji zavrhnou, dokonce dali Matýska do výchovy nějaké příbuzné, aby ona na něho neměla špatný vliv. Napsala, že ji život už nebaví. Tenkrát si Jeník usmyslel, že za ní pojede a přivede si ji zase domů. Jenomže, nežli byl propuštěn z léčebny, bylo pozdě. Stále musí na Adrianu myslet. Rodičům má za zlé, že na ni byli tak necitliví, a na Jardu od té události nepromluvil. Ani se s ním nesešel a po setkání s ním nestojí.

Zas je Filoména sama, jak už to po ránu bývá zvykem, když se zbylí členové rodiny rozejdou každý za svou povinností. Uvařeno má rychle, strážníků ubýlo a tak sedává u okna s deskami, ve kterých je spousta pohádek, které vymyslel a napsal Jaroslav pro své sourozence v dobách, když šel Vilém do světa. Jak ráda by z nich četla Matýskovi místo jeho zemřelé maminky.

Měla plán, že se domluví s rodiči Adriany, že si Matýska vezme k sobě, aby mohli podnikat. Jenže se zlou se potázala, Vilém její nápad vůbec nechtěl přijmout, dlouho ho neviděla tak rozhněvaného. Dívala se do zahrady, jak stromy vzrostlých švestek slibují bohatou úrodu, a vidí svoje děti, jak sází malé stromky, smích se rozléhá do všech stran. Každé z dětí si pak tu svoji švestku okopával, zaléval, aby co nejdříve stromek ty švestky měl. Každé ráno utíkali ke stromkům myslíc si, že už jim do rána vyrostou. Tehdy Jaromír napsal takovou popletenou pohádku o kouzelných stromech, kterým každé ráno místo švestek narostla spousta jahod, a tak ty nejmenší děti se stále pak ptaly, kde ty jahody jsou a byly docela

smutné. Tak Jaromír napsal pokračování o tom, jak zlá ježibaba, než se děti vzbudí, vždy jahody sní.

Strašně se jí stýská, nejvíc po Jaromírovi. Ze vzpomínek ji vyruší zvonek u branky. Stojí tam tři ženy s velkou kabelou. Prosí o trochu vody a prý jí ukáží zboží nebývalé kvality. Dobrosrdečná Filomena tedy ženy pozvala dál, nevšimla si toho, že se jedna vytratila, zatímco ona šla do kuchyně, aby připravila občerstvení. Ona sama byla bezelstná a měla zato, že jsou všichni lidé takoví. A tak milá návštěvnice vklouzla do ložnice, začala se prohrabávat skříněmi a hledat cennosti. A najednou, kde se vzal, tu se vzal, stojí uprostřed kuchyně Vilém. Filomena na něho vykřikne: „Kde se tu bereš, máš být přeci v ústavu. Nemůžeš to tam nechat bez dozoru.“

A Vilém na to: „Neměl jsem tam stání, pořád mi něco našeptávalo, že se mám jít podívat domů. Ráno jsi byla taková nesvá, ale když vidím, že je všechno v pořádku, tak to já zase půjdu. Jen si vezmu čistou košili, když už jsem doma, čekáme dnes kontrolu z hygieny.“

Vešel do ložnice a co tam vidí, úplná spoušť. Všechno ze skříní vyházené a uprostřed toho žena jižního typu, která okamžitě hledá skulinku, aby mohla rychle proklouznout ven. Ale Vilém je bystrý, popadne ji a už ji nepustí. Marně ho žena přesvědčuje, slibuje, Vilém nepovolí. Zkoušela to všelijakými výmluvami, ale ani to na Viléma nezabralo.

V tom si všimnul, že u okna někdo stojí. Napřed si Vilém myslel, že je to nějaký kumpán, ale když se pořádně podíval, zjistil, že tu tvář on dobře zná. Ano, byl to on. Dědeček. To on mu dal to vnuknutí, aby Filomenu zachránil. Žena toho chtěla využít a vysmeknout se, ale Vilém ji pevně držel a nepolevil. Dědeček se na Viléma usmál a zmizel. Když Vilém přivedl ženu do kuchyně, zjistil, že dvě její společnice, už tam nejsou. Rázem je přešla žízeň a vytratily se jako pára nad hrncem.

Ani zboží nestačily nabídnout. Filomena nepostřehla, že místo poháru vody, si odnesly z kredence obálku, kde měla peníze na domácnost. Chudák

Filomena, ta byla z toho tak vyděšená, ženy jí bylo líto, že ani policii nechtěla volat. Ale Vilém jinak nedal. Policejní auto přijelo za chvíli a příslušníci naložili zlodějku i Filomenu, aby jim pomohla najít zbylé dvě podezřelé ženštiny, které určitě nebudou daleko. Policisté mezitím volali na dispečink pro posilu. Filomena se v autě třásla jak ratlák, protože se ještě nevzpamatovala z toho šoku a věděla, že za ní sedí jedna ze zlodějek. Přesto se snažila pozorně sledovat okolí, ale falešné prodavačky exkluzivního zboží se snad propadly do země. Najednou je spatřila, jak vycházejí ze Supermarketu obtěžkány nákupy. To se jim to nakupovalo za cizí peníze. „Támhle, támhle...“ ukazuje Filomena tím směrem. Ale jak naschvál je to jednosměrka a předpisy musí dodržovat i vozidla policie. To ale určitě stál při Filomeně i kouzelný dědeček, protože než se policejní auto na kruháci obrátilo, ženy mezitím zrovna nasedaly do bílé dodávky, ve které za volantem seděl jejich kumpán. Pak už šlo vše jak v akčním filmu. Řidič dodávky, když uviděl přijíždět policejní auto, nastartoval a vši rychlostí se rozjel z parkoviště. V tom už houkalo druhé policejní auto, které přijíždělo od školy a nejednou se to stalo. Bílá dodávka dostala smyk.

Tu noc měl Jaromír tam v daleké Praze sen. Viděl nějakého starce, jak mu kyne a slyšel jak mu říká:

Cestička k domovu známě se vine,
hezčí je krásnější než všechny jiné.

Jaroslav nenavykl ztratit času,
svou sekýru pak v koráb zarazil,
vtom z nitra zaslech' hlasu,
jen pospěš, pospěš!

A kdybych ve světě bůhví kam zašel,
tu cestu k domovu vždycky bych našel.

Byl to synek jako jedle,
byla na něj pyšná máti,
ale škaredou on měl chybu,
že nechtěl poslouchati...

Jaromír ve snu říká tomu starci: „Znám já tyhle básně, proč jsou ale tak popletené?“ Stařec však má slzy v očích, mlčí a do mlhy ponořen mu kyne. Jaromír rázem procítá, pot po celém těle a tuší, že to bylo nějaké zlé znamení. Musí domů, musí, takový živý sen mu něco chce říct. Rychle se obléká a utíká k nádraží.

Když Jarda nastoupil do vlaku, hlavou se mu honily všelijaké myšlenky. On dal pravda o sobě vědět, ale nedal nikomu adresu, kdyby se doma, nedej Bože, něco stalo. A stalo se.

Bílá dodávka, která dostala smyk se střetla s policejním autem, ve kterém seděla Filomena, aby identifikovala ty dvě další, pokud je chytanou. Chytli je, to je pravda. Ale neobešlo se to bez újmy na zdraví. Zranění nebylo velké, ale Filomena pro podezření na otřes mozku musela pár dní zůstat v nemocnici. Stejně tak tři podvodnice. Ty ale musely do nemocnice s ostrahou. Zatímco Filomena měla veškerý komfort, ony tři měly poněkud tvrdší podmínky. Filomena se brzy zotavila a domů se dostala právě v den, kdy si to Jarda pomalými kroky mířil k domovu. Nevěděl nic, co se za tu dlouhou dobu doma přihodilo, nevěděl nic ani o svých sourozencích, jak dobře se jim daří u prastrýce Oswalda, ale hlavně nevěděl nic o Adrianě a o tom, že Jeník pro její smrt na Jardu zanevřel.

Tak se u něho střídaly dobré pocity s těmi méně dobrými, ani si neuvědomil, že stojí na prahu rodné zahrady. Žasne nad tou nádherou, jak je doma krásně, jak jen mohl tak dlouho být mimo dům.

Nesměle zaklepal na dveře a když uslyšel maminčino „dále“, v ten moment byly všechny chmury ty tam a Jarda ucítil teplou náruč maminky. Pak musela Filomena dlouho, hodně dlouho vyprávět, co všechno se za tu dobu událo, že si Filomena ani neuvědomila, že je třeba chystat oběd pro ostatní. Až je vyrušil nejmladší z Holomků, který se právě vrátil ze školy. To bylo vítání. Pepíkovi se huba nezavřela. Chrlič na Jardu příhody veselé i neveselé. Ukazoval osvětlení, které vyrobil do předsíně, zatáhl Jardu do garáže, aby se pochlubil pinckem, kterého vyšťrachal někde ve stodole a sám ho pospravoval.

Když domů přišla Růženka a začala mu předčítat ze svých zápisků, to už Jarda myslel, že bude muset utéct.

Bylo mu příjemné, poslouchat všechny ty novinky, ale tím, že byl v Praze sám, odvykl takovému klábosení a málem mu to hlava nebrala.

Vilém byl rád, že vidí pohublého syna a když slyšel, jak se všichni překřikují, tak už se do hovoru moc nehnal, stejně by spoustu věcí jen opakoval.

Obrat nastal, když přijel Jenda.

Přivítal se s Jardou velice chladně, při jídle uhýbal pohledem a po večeri zalezl do pokoje a učil se. Pak rodiče zasedli k PC a volali po Skype Karolínce do Kalifornie. Karolína s Liduškou a Vilíkem se srdečně vítali s Jardou.

Kajka s nadšením prozradila, jak úspěšně prošla dalším kolem Superstar a vykládala podrobnosti ze zákulisí natáčení. Jarda toho měl až po stařečkovo. Taky měl ze všech těch zpráv úžasnou radost, ale Jeníkův nezáměr se mu pořád honil v hlavě. Když si uvědomil, jaký hezký vztah s Jendou měli, tak mu Jeníkovo mlčení rvalo srdce.

Jedna potrhlá holka...a sourozenecká láska v troskách! A dnes už ví, že ta holka za to ani nestála.

Marně se snažil vzpomenout si na nějakou hezkou chvíli s ní. Uvázla mu v paměti jen ta jediná procházka do lesa a jejich milování na břehu rybníka. Potom už si nic pěkného nepamatuje.

Líná Adriana parazitovala v jejich rodině.

Matýsek byl sice takovým rodinným sluníčkem, ale nepřipravenost na jeho opatrování vnášela do rodiny neklid. V pokoji neustále nepořádek, všude hromádky nevyžehleného prádla, nikdy neumyté lahvičky.

Adriana nestíhala péči o jedno miminko, jak mohla naše máma stíhat starost o tolik dětí? A kam Jardova paměť sahá, vždy u nich bylo čisto a řád. Samozřejmě taky nechávali rozházené boty a vše, co svlíkli, taky nechali mokrou koupelnu, ale maminka je od malička vedla k tomu, že když každý uklidí po sobě, mamince ulehčí.

Večer, když zalehl do chlapeckého pokoje, počkal, až uslyší Pepíkovo pravidelné oddychování. Pak se konečně odvážil a zašeptal do tmy: „Jeníku, ani nevíš, jak mě je všechno líto. Kdybych tak mohl vrátit čas, nikdy by se nestalo, abych vztáhl ruku na vlastního bratra a tolik mu ublížil. Prosím, jestli můžeš, tak mi odpusť.“

Chvíli bylo ticho, pak ale Jeník vstal, poklekl k bratrově válendě a prosil o odpuštění.

Filoména, když otevřela dveře, aby popřála dobrou noc, našla bratry jak se drží kolem ramen a pláčí.

Slzy vzájemného odpuštění bratrů, za tohle smíření se Filoména modlila po celou dobu, kdy se stalo to neštěstí. Sedla si k nim a pak si spolu tiše, aby nevzbudili Pepíka, povídali a povídali, až do bílého rána. Toho rána v domečku, když se sešli všichni u snídaně, bylo všem jasné, že napětí mezi bratry pominulo. Oči jim září jako dřív, vše odpuštěno.

Na stole leží žákovská knížka se jménem Josef Holomka a čeká na podepsání. Jaroslav spolu s Jeníkem v ní u kafe listují a celým domem se nese dvojhlasý smích, když čtou - Vážení rodiče, oznamuji vám, že mě z vašeho syna pravděpodobně raní mrtvice. Stane - li se to, nepřejí si, aby mi šel na pohřeb. Další výbuch smíchu při další poznámce - Josef Holomků se snaží kreslit kružnici podle pravítka, i když to nejde a pak jezdí nosem po lavici tak, aby to pískalo. Nebo - Josef Holomka přišel pozdě do školy a tvrdil že měl rande s NIVOU. Další - V hodině matematiky vyhodil Pepík spolužákovi tužku z okna ze slovy „Jestli tě má ráda, vrátí se!!!!“ To už se smála Filoména i s Vilémem při další poznámce - Potrestejte svého syna za to, že vysadil zamčená vrátka, což se nepodařilo ani našemu školníkovi. Poslední poznámka zněla - Váš syn nevhodně dokazuje svou sílu při pracovní výchově tím, že utahuje děvčatům svěráky. To se už smích nesl oknem až na zahradu. Pepík, ten seděl u stolu jak zařezaný. Na svou obhajobu řekl, když já za to nemůžu, to je asi tím, že dostávám poznámky, že mi učení nejde, tak jako ostatním, a vůbec se mi do školy chodit nechce a nevím proč mám tak blbé příjmení. Děcka na mě pokřikují „Holomku pacholku, co děláš na dvorku a “Holoma sodoma komora“.

Jak Filomena, tak Vilém nemohli říct Pepíkovi, aby si z toho nic nedělal. Domlouvali mu, jako každé ráno, aby byl ve škole pozorný a dobře se choval, i když dobře věděli, že to moc platné nebude. Tak šel Pepík ráno do školy trošku posmutněle, ale nejvíc se těšil na to, až odpoledne půjde směrem opačným. Těšil se, až se večer zase všichni sejdou a bratrům předvede, co on ještě všechno umí.

V domku nadále vládla atmosféra, která se té noci zrodila. Jarda pobyl celý týden u rodičů a musel pomýšlet na návrat. Ještě několik měsíců a bude s něj bakalář. Na tu slávu se Filomena těšila nejvíc. Její první dítě, ani si to neuměla představit, jaké to tam bude.

A Jarda? Nikomu to zatím nesvěřil, ale když se jednou spojil přes Skype s Oswaldem, a mluvili spolu pouze oni dva, dal mu návrh, jestli by na jeho promoci nemohli všichni přijet. Dětem už se taky stýskalo. Oswald byl okamžitě pro a začal zařizovat nezbytné formality, těšil se jako malé děcko. Bylo to ale zatím tajemství, mezi Jardou a Oswaldem.

Zatímco Jarda tajně osnoval oslavu své promoce, Vilém měl v hlavě jinou starost. Blížily se Filomeniny čtyřicátiny. Vilém přemýšlel, čím svou ženu překvapí. Má jí dát peníze? Ne, určitě by je dala za plovoučku do obýváku. Má jí koupit zlatý prstýnek? Má už jeden i řetízek, musí vymyslet něco originálnějšího. Mohl by jí koupit nějaký wellness pobyt, určitě si to zaslouží. Každopádně objedná rodinný oběd v malebné hospůdce Mlýn.

Jak se mu ulevilo, když už ví, že nejstarší bratři si k sobě znovu našli cestu a na oslavě nebude napjatá atmosféra.

Maloval si zasedací pořádek ke slavnostní tabuli. Oslavenkyně do čela, to je jasné. A jaké pořadí dětí? Od nejstaršího? Od nejmladšího? Nechá si poradit odborníkem na slovo vzatým, číšníkem ze Mlýna. Domluvili datum, hodinu, menu i rozsazení rodinných příslušníků. Ještě kytici v květinářství u pošty. Jiskřičky mu svítily v očích, když své ženě naznačoval, že v sobotu nebudou obědovat doma.

Skromná Filomena se durdí, že mohla klidně uvařit, ale Vilém ji postavil před hotovou věc, že vše je zařízeno, nebude přece vařit, když je oslavenec!!! V sobotu Vilém pronesl ve vyzdobeném salónku slavnostní přípitek, který si už týden dopředu připravil a rodina se pustila do jídla. Při odnášení talířů číšník něco pošeptal Vilémovi a ten se zvedl a odcházel s ním mimo salónek. Filomena si pomyslela, že to bude nějaké další překvapení. Ten můj blázen si nedá pokoj a zase něco chystá?

Ano, překvapení to bylo a ne ledajaké. Vilém se vrátil s asi pětiletou blondýnečkou a stydlivě klopal zrak. Jak se před chvílí dozvěděl, děvčátko je údajně jeho dcera, kterou zplodil při nějaké štaci zateplování budov, když ještě jezdil s partou jako fasádník. Matka děvčátka umírá na rakovinu a protože je sama a žádnou rodinu nemá, pověřila sociální pracovníci, aby se pokusila najít otce holčičky, o kterém jen věděla, kde žije. Tak teď tu stojí Vilémův levoboček a zvědavě se rozhlíží po všech těch neznámých lidech.

Filomena dosedla překvapeně na židli a sedí, krve by se v ní nedořezal.

Co mě ještě na tom světě čeká. Trochu se člověku uleví, ale to jen proto, aby bylo místo pro další svízele, vzdychá ubohá žena. Vilém byl také nemálo překvapený, když se dověděl, že on by měl být otcem. Všechno se seběhlo tak nějak rychle, neměl čas o tom přemýšlet. Najednou se mu vybavovaly pochybnosti.

Svědomy ho hryzlo, to je pravda. Často se s kamarády napili, že nevěděli nic o světě, ale že by až takhle, tohle mu jaksi nešlo do hlavy. Že by si pranic z toho nepamatoval? Ne, on není otcem. Ale jak to dokázat? Ani věk dítěte neodpovídá, si Vilém najednou uvědomil. Jde jí na šestý rok, to už jsem přeci dávno nedělal fasádníka, uvažoval Vilém. Byl jsem doma a koncertovali jsme se skupinou VILEMFAMILY po všech koutech republiky. Tam mohlo sice taky k něčemu podobnému dojít, ale děti byly stále s ním, mohou mu dokázat, že se nikde „nezapomněl.“

Sociální pracovníce tvrdí, že otcem je fasádník Vilém Holomek a bydliště taky souhlasí. V tom si musím udělat jasno. To musel na něho někdo nastražit. Ale kdo? Kdo by se mu chtěl takto krutě pomstít.

Vilém začal listovat v paměti a přišel na to, že by to mohl udělat Franta Piskoř. Ten byl na ženský. A poctivý, to nebyl, to teda ne. Kde mohl, tam udělal dluhy a nechal to napsat na kamarády. A stejně tomu může být i v tomto případě. Dítěte mu bylo moc líto, ale chtěl znát pravdu.

Nikomu nic neřekl, věděl, že už je tak jak tak po zábavě, malou vezme domů, kam by také ubohé dítě teď na noc posílal, ale rozhodl se navštívit matku dítěte a to co možná nejdříve. Ta mu může potvrdit, jestli je to on, nebo někdo, kdo se za něho vydával.

Pro klid své duše a pokoj v rodině to musím udělat, říkal si Vilém a brzy ráno, když ještě všichni spali se vydal na cestu, aby se dověděl pravdu.

Jarda se doma dlouho nezdržel. Musí dopsat několik textů, které slíbil kamarádům v kapele. Taky musí dodělat bakalářskou práci. Už ji bude mít brzy dokončenou. Vždyť na ní pracoval přes půl roku. Tady na to nemá klid. Zatím se nikomu nepochlubil s tím, co ukuli se strýcem Oswaldem. Největší problém asi bude, jak to oznámit dědovi Bartošovi.

Filomenin otec Jan Bartoš je původním povoláním učitel. I když by mohl již být v důchodu, byl potěšen, že ho Vilém a Filoména požádali, aby vedl veřejně prospěšnou organizaci Farma naděje.

Byla to velká zodpovědnost, vždyť musel jednat se sponzory a shánět finance, dále dohlížel na probíhající rekonstrukce, aby vše probíhalo hladce a hlavně podle předpisů. Dostali také dotace od státu, takže neustále musel posílat různá hlášení. Také sponzoři se zajímali, jak se hospodaří s jejich penězi, takže si nemohl dovolit, aby vznikly nějaké nejasnosti, co se týče financí.

Byla to náročná práce, ale Bartoš byl spokojen. Cítil, že si ho lidé váží, a že dělá velice užitečnou práci.

Vzpomínal na své učitelské začátky, zpočátku učil na malé vesnici v jednotřídce. Potom se oženil se svojí nynější manželkou Rozárkou a přestěhoval se za ní do vesnice, kde žijí dodnes. Byl to velice dobrý učitel. Byl přísný, na děti náročný, ale děti ho měly rády, protože byl spravedlivý. Co mu to ale bylo platné, ti nahoře zjistili, že má bratra v zahraničí. Tím byl jeho postup zablokovan. I když měl schopnosti stát se ředitelem, vždy byl jmenován někdo jiný, méně zkušený a méně schopný.

On sám si na bratra Oswalda ani nepamatoval. Jeho nevlastní bratr byl o mnoho starší a když po válce odešel z domova, byl Jan ještě malý. Není proto divu, že se nestýkali, to ani nešlo, ale ani si nepsali. Byl proto překvapen, že se jeho bratr ozval a nabídl Holomkovým dětem pobyt v Kalifornii. Stále měl v duchu vůči němu výčitky. Takovéto myšlenky se honily Jardovi v hlavě, když přemýšlel, jak sdělit dědovi, že po šedesáti letech přijede jeho bratr Oswald.

Filomena se ráno probudila rozlámaná. V noci se stále budila a hlavou se jí honily různé černé myšlenky. V kolik však odešel Vilém, nezaregistrovala. Ráno si přečetla vzkaz, že se bude snažit brzo vrátit.

Chlap jeden nevěrný!

Připravila snídani a šla budit děti. Plachá Hanička se zatím nejvíc spřátelila s Růženkou. Filomena jí ustlala v Liduščině posteli, ale Hanička se přitulila k Růžence a už se od ní nehnula na krok.

Když starší děti odešly do školy, Filomena s Haničkou zůstaly v domě samy. Filomena Haničku provázela domem a ukazovala jí skromné hospodářství.

Při úklidu se Hanička snažila pomáhat a když šla Filomena vyvětrat u kluků, Hanka začala brnkat na klávesy a zpívat Ovčáci čtveráci a Vyletěla holubička. Filomena začala písničku zpívat s Haničkou. Odehrála to bez chybičky.

„A tuhle znáš?“, zeptala se Filomena a zabrnkala Já do lesa nepojedu. Hanička písničku zopakovala opět bezchybně.

Tak našly společnou notu a do večera se domem ozývaly písničky.

Filomeně se holčička stále více líbila. Připomínala jí Karolínku, když byla malá. A jak umí krásně hrát a zpívat, do jejich rodiny by zapadla. Znovu si promítala včerejší oslavu svých

čtyřicátin. Božítku, jak ten čas letí, Vilémovi už bude čtyřicet tři. A za dva roky by měli oslavit stříbrné výročí svatby. Vždyť i Járovi už bude třidvacet a nejmladší Pepa letos dokončí základní školu a oslaví patnáctiny. Usmála se. Najednou jí u srdce bodlo. Jenže ta miloučká holčička, která by mohla rozsvítit její osamělé dny, je přeci důkazem Vilémova selhání... Co všechno mu již odpustila... Měla by i tohle? Má ho stále ráda i když to někdy sama nechápe. Asi bylo těch pěkných chvil, ke kterým se může ve vzpomínkách vracet, více než těch zlých. Není to jen alibismus tohle si říkat? Nedostatek odvahy začít ve čtyřiceti žít jen za sebe? Co je vlastně statečnější? Ale o statečnost nejde, má ho přeci ráda...Opravdu? Má! Už teď má starost, proč se nevrací...

„Teto...“ někdo ji tahá za rukáv. „Já mám hlad...“ Nějak se zamyslela. Skloní se a vidí dvě modrá kukadla, která na ni prosebně kulí ta malá...Hanička...Hezké jméno. Usměje se. „A co by sis dala, Hani?“ Připravila děvčátku jídlo a těšila se spolu s ním, jak mu chutná.

Filomena byla rozhodnutá, že Vilémovi odpustí, neumí se dlouho hněvat. A holčička je milá, až jí, nedej Bože, matka zemře, těžko by jí bylo na světě. Tady jí mohou poskytnout domov. Chtěla Matýska, tak má místo něho Haničku. Jen aby se ten Vilém už vrátil domů. Jak čas běžel, Filomena se bála o svého muže stále víc a víc.

Vilém brzy ráno vzal doklady, co mu předala sociální pracovnice, a vydal se hledat Haniččinu maminku a také jistotu, že on otcem Haničky není. Nebo je? Měl ve vlaku dost času na přemýšlení a tak Vilém bilancoval. Pomalu, všechno si důkladně promýšlel, kdy by snad mohlo něco být. Přišel na to, že úplně čisté svědomí neměl, tak jak se dušoval, to je pravda, ale to nebylo před šesti léty, to teda rozhodně ne. V mysli se mu to rojilo, jako ve včelím úle.

Tenkrát se snad zapomněl. Jak jen je to dlouho? To už byl Pepík na světě, tomu je patnáct, to by mohlo být tak před dvanácti léty. To jo, tenkrát měl kocovinu a nepamatuje si vůbec nic. S takovými úvahami dojel Vilém do Kolína. Adresu měl v kapse, nemusel hledat dlouho, ale když přišel k samotným dveřím domku a zazvonil, nikdo mu neotvíral.

Vilém najednou dostal strach. Co když už jdu pozdě?

Zazvonil u sousedů a dověděl se že paní Slunková, maminka Haničky je v nemocnici. Řekli mu kde, a tak se Vilém vydal do nemocnice v Hradci. Ještě z vlaku zavolal Vilém sociální pracovnici, jestli by ho nedoprovodila do nemocnice, protože údajnou matku svého dítěte by sám těžko našel. Když dorazil k nemocnici, sociální pracovnice už na Viléma čekala. Třesoucí rukou otvíral Vilém dveře nemocničního pokoje, jaká bude pravda?

Na posteli viděl ležet neznámou ženu, která se slabounkým hlasem ptala, co si přeje. Byl pro ni neznámým člověkem. Sociální pracovnice vše vysvětlila, protože Vilém nebyl schopen ze sebe vydat ani hlásku.

Na to paní Eva Slunková řekla: „Ale to není otec mé Haničky, sice jsem ho viděla jen jednou, ale jsem si jistá, že tenhle člověk to není. Vilémovi spadl kámen se srdce. Vše se pomalinku začalo vysvětlovat.

Eva byla unavená ale přesto začala vyprávět o svém nelehkém životě, kdy podlehla svodům jednoho pána, který ji řekl, že se jmenuje Vilém Holomek, a po noci plné slibů a vášně ráno zmizel. Nepátrala po něm, ani když se Hanička narodila.

V rodném listě je uvedena jako Hana Slunková. Starala se o ni v domku, který zdědila po rodičích, nikoho nemá - ani sourozence ani příbuzné, proto poprosila svoji kamarádku Vlastu, která je sociální pracovnice, zda by po dobu jejího pobytu v nemocnici Haničku nepohlídala. Pak se dověděla od lékaře, že má rakovinu. Nádor už metastazoval a naděje na vyléčení je malá. Proto začala jednat, přepsala domek na svou dceru a poprosila kamarádku Vlastu, aby pátrala po otci Haničky.

„A dnes už vím, že mi zbývá sotva měsíc života, co jen bude s mojí dcerkou Haničkou? Já se tak těšila, že Hanička bude mít alespoň otce... ale když otcem nejste, bude sirotkem a pošlou ji do domova ...“, plakala Eva. Vilém začal vyprávět o své rodině a vtom uviděl u zdi za hlavou nemocné Evy stát kouzelného dědečka.

A tu se ve Vilémovi ozvalo opět to lepší „já“. S pohledem na dědečkovu tvář Vilém řekl: „Kdepak paní, my si ji necháme. V dokladech jsem uvedený jako otec já, moje žena je často doma sama, je jí smutno po dětech, ona si určitě bude Haničku chtít nechat. Já jí to vysvětlím, ona to pochopí. Je moc hodná, moje žena Filomena.“

Tak řekl Vilém a to taky udělá. Už vidí, jak mu Filomena děkuje, že se takto rozhodl. Byl sám překvapený, co to vlastně řekl. Jen kouzelný dědeček s úsměvem řekl tak, aby to slyšel jen Vilém: „Tak, tak, velmi dobré rozhodnutí jsi učinil, Viléme, mám z tebe radost...“ Zpáteční cesta už byla klidná. Vilém měl jasno a teď hlavně musí uklidnit Filomenu. Asi musela zažívat muka, pomyslel si Vilém při vzpomínce na svou ženu.

Dobře jsem udělal, že jsem si ji namluvil přes protesty rodičů. Lepší maminku pro své děti jsem si nemohl přát! Filomena měla mateřské srdce otevřené doširoka a tolik jí bolel odchod dětí za oceán, teď bude mít doma Haničku. I Vilémovi se rozlilo teplo u srdce, když si malou modroočku představil před očima. Když konečně dorazil domů, ještě se na něj Filomena mračila. Nechtěl nic vyprávět před Haničkou, jen manželku uklidnil, že věci se mají úplně jinak, že nemá nejmenší důvod se na něj mračit.

Po příchodu Pepíka poslal Vilém děti nakrmit králíky a slepice a zamést dvorek, čímž získal dostatek času, aby Filomeně vysvětlil, jak se věci mají a že Hanička je teď vlastně jejich další dítě. Filomena se rozzářila: „Hana Slunková – jak příznačné jméno - Hanička bude naše sluníčko.“

Vilém si liboval. Tak to vidíš, kouzelný dědečku, jedno sluníčko a mám doma úplně vyměněnou ženušku! Vilém si uvědomil, že už dlouho nevykládal dětem pohádky. Bude to muset napravit. A přestože už Pepíkovi táhne na patnáct, večerní pohádku si nenechá nikdy ujít, protože takhle krásně umí vyprávět jen dva lidi na světě: Jarda a táta Doma se točilo všechno kolem Haničky, každý měl oči pouze pro ni. Proto si nikdo nevšimnul toho, že se s Jeníkem něco děje. A dělo se.

Po usmíření s bratrem měl hned Jeník lepší pohled na svět, ale hlavně na děvčata. Začal si jich více všimnout, tu a tam prohodil s nimi slovíčko, usmál se na ně, pomohl s učením. Začal chodit mezi mládež ve vsi.

Největší radost z toho měla Maruška, bydlela ve stejné vesnici, jako Jeník, byla o dva roky mladší a na Jeníka si myslela už moc dlouho.

Pocházela sice z chudé rodiny, ale byla hezká a pracovitá.

Když ji jednou Jeník pozval do kina, myslela, že se z toho radostí zblázní. Jen nevěděla, jestli Jeník cítí k ní totéž, co ona k němu. Zatím se choval jen kamarádsky.

Ale stejně je jí s ním hezky. Tak Maruška uvažovala, když byla sama.

Nevěděla, že se Jeníkovi taky líbí, jenže Jeník se ještě trochu obával. Chtěl mít jistotu, že Maruška je ta pravá. Už nikdy nechtěl udělat takovou chybu, jakou udělal.

V Kalifornii se zase vše točilo kolem Karolínky v Superstar. Mladou Češku si vzala na paškál bulvární média, přesto měla širokou základnu fanoušků. Dostala se přes všechny soupeře až do finále. Ihned se začal točit kolotoč rozhovorů, focení, natáčení singlů. Příznivci jí posílali SMS hlasy z celé Ameriky a hodně hlasujících bylo i z rodné domoviny. A světe div se, Karolína soutěž s přehledem vyhrála. Oswald byl na svou schovanku nesmírně hrdý a její vítězství ho hrálo u nemocného srdíčka. Při plánování odletu do Prahy si zašel na prohlídku ke svému lékaři, ale ten ho ani trochu nepotěšil a před dlouhým letem osmdesátiletého starce varoval. Oswald posmutněl, protože se na setkání s rodinou těšil jak malé děcko na pouť. Dětem ale nic neřekl, užíval pravidelně léky a ukrutně čekal na zázrak, že se jeho srdce zmátouží.

A zatímco Karolínu obletovali novináři, kolem Lidušky se začal točit spolužák Jimi. Nebylo divu, Liduška nám za ten rok v Americe zkrásněla a zženštila a protože byla vždy milá a přátelská, její chování přitahovalo černouška jak magnet.

Jeníkovi se Maruška vtírala do mysli stále častěji. Nejvíce, když večer uléhal. „Už je to tak, jsem zamilovaný.“ Říkával si. „Ale co ona? Co když ona chce s ním jen kamarádit. Jak nabýt jistotu. Musím se jí zeptat, jen co se naskytne vhodná příležitost.“ A příležitost nenechala na sebe dlouho čekat. Léto se začínalo pomalu probouzet a voda v rybníku, který se rozprostíral za vsí, mladé lidí lákala. Na koupání to ještě zdaleka nebylo, ale svádělo to na projížďku lodiček. Domluvila se parta mladých, že nově natřená plavidla vyzkoušejí. Samozřejmě Jeník nechyběl, a jak se poslední dobou stávalo čím dál častěji, vedle Jeníka se vždy vynořila Maruška.

Byl pěkný den, sluníčko svítilo, na lodičkách bylo veselo. A co se nestalo, Marušce spadla do vody kšiltovka, ona ji chtěla bleskurychle zachytit, ale místo toho „žbluňk“, vyvalily se vlny zdola a po mladičké dívčině zavířilo se v hlubině. Jeník ani chvíli nezaváhal a už byl u Marušky. Pevně ji svíral a snažil se doplatvat ke břehu. Na lodičku, kde byli ještě dva kamarádi, ji tahat nechtěl. Doplavali ke břehu, oba byli mokří, voda s nich crčela, byla ještě studená, ale jim oběma bylo nějak teplo.

Ostatní na ně volali, aby na ně počkali, ale Jeník jen mávnul rukou a sdělil, ať klidně pokračují, oni se musí jít převléct. A tak se loudali pomalu ke vsi, celí smáčení, ale šťastni. Nemuseli si nic říkat. Jen na rozloučenou se Jeník jen tiše zeptal: „Přijdeš, Maruško, zítra zase k rybníku?“ Maruška sklopila zrak a odpověděla, „přijdu“. To ještě nevěděla, že tam budou sami dva, protože ostatní naplánovali jinou zábavu.

U Viléma a jeho rodiny se měla Hanička jako v bavlnce, přesto se stále vyptávala na maminku, kdy už půjde za ní domů. Filoména stále přemýšlela, jak Haničce vše vysvětlit, že by se musel stát zázrak, aby se maminka uzdravila.

Když ale jednoho večera slyšela z pokoje Haničku, jak pláče a volá maminku, sedla si k ní na postel, objala ji a řekla: „Víš, Haničko, tvoje maminka je moc nemocná, leží v nemocnici a proto nás poprosila, jestli bys u nás nemohla zůstat. Máme tě všichni rádi.“ Hanička jen vzlykala, že chce maminku v té nemocnici navštívit. Filoména jí odpověděla, že se poptá, jestli tam můžou děti a jestli ano, tak za maminkou zajedou.

Ještě ten večer zavolala paní Slunkové a řekla jí o přání dcerky. Byla s ní ve spojení každý den, aby jí vyprávěla vše o Haničce.

Paní Slunková byla moc ráda, sice dřív nechtěla, aby ji Hanička viděla, jak bezvládně leží napojená na různé přístroje, ale ulevilo se jí natolik, že leží na normálním pokoji a chtěla by svoji dceru vidět.

Ráno se tedy Hanička dočkala, konečně jela za svou maminkou.

V nemocničním pokoji se odehrála srdcervoucí scéna. Filoména stojíc v koutku viděla Haničku, jak tiskne svou maminku, a bylo jí do pláče. Musela odejít na chodbu. Když se po hodině vrátila na pokoj, slyšela jak maminka své dcerce vypráví, že musí být hodná u tety, že ji čeká dlouhá cesta a neví, kdy se vrátí. Neboj se, každý večer, jak zavřeš oči, vstoupím do tvého snu a budu ti zpívat tu tvou oblíbenou ukolébavku, víš jakou?

Letěla bělounká holubička,
potkala božího andělíčka.

Duše skvělá, kam jsi chtěla,
chtěla jsem doletět do nebička.

Dolet' si dušičko až do nebe,
já půjdu k děťátku místo tebe...

Bylo to moc dojemné. Filoména tušila, že vlastně tohle je loučení maminky s dcerou. Byl čas jít na vlak.

Při loučení jí Slunková vtiskla do rukou dopis a zašeptala: „Postarejte se mi o moji dceru, sice se mi ulevilo, ale vím, že už Haničku neuvidím. V obálce máte klíč od našeho domku, peníze na můj pohřeb a souhlas s adopcí“.

Filomena došla s Haničkou domů. Z toho, co prožila, byla moc smutná. Ovládala se, aby Hanička neměla starost, že je to s maminkou moc zlé. Udělala večeri, Haničku uložila do postýlky a začala číst pohádku, po chvíli Hanička usnula. Byla z cesty a z neznámých dojmů tak unavená, že pohádku nedoposlouchala do konce.

Filomena byla taky z prožitků uplynulého dne rozrušená. Rozhodla se, že zavolá skypem Karolínce a dětem. Neuvědomila si časový posun, jindy volala až pozdě v noci. Uviděla, že Karolinku ani děti asi nezastihne, tak se přihlásila na Facebook.

Na Fb ji zaregistrovaly děti. Filoména sem ráda chodila. Všechny její děti tam byly zaregistrovány a byla potěšena, že všichni, jak hoši, kteří studují, tak děti, které jsou v Kalifornii, tak děti, které jsou doma, ji měli mezi přáteli. Ona tak měla tím, co dávají na Fb, přehled o jejich zájmech, s kým se stýkají, a také, jaké zájmy mají jejich kamarádi. Vždy ji rozesmálo, když si přečetla: Pepík Holomek je zadaný s..... Následovalo jméno některé spolužačky. Za několik dní zase: Pepík Holomek je nezadaný. Potom zase, že je zadaný s nějakou jinou spolužačkou a tak to šlo stále. To si do statusu psal sám Pepík. Takové dětské lásky.

Tyhle vtipy dala na Fb jedna Pepíkova spolužačka:

Ptá se ráno manžel své novomanželky - blondýnky:

Přeješ si kávu do postele?

Radši do hrníčku, miláčku...

*

Přijde cikán do předprodeje Dopravního podniku a chce si předplatit tramvaj.

Prodavačka se ptá: „Chcete to na měsíc?“

Cikán: „Né, po městě! Copak jsem kosmonaut?“

*

Blondýnka se koupe a volá na kolegyni:

„Přines mi šampon!“

„Vždyť jich máš v koupelně spoustu.“

„Ale na všech je napsáno NA SUCHÉ VLASY a já jsem si je už namočila!“

*

Novomanžel se rýpe v jídle a ptá se: „Miláčku, to jídlo je zase z plechovky?“

A jeho blondátá manželka odpovídá: „Ano drahý, byl na ní takový krásný pejsánek a nápis

„Pro Vašeho miláčka“ ...“

*

Filomena se od srdce zasmála a na chvíli zapomněla na realitu. Pak ale odešla taky do ložnice, kde už byl Vilém zahrabaný v peřinách a spal spánkem spravedlivých. Filomena k němu přišla, posadila se na pelest a zašeptala: „Viléme, mohu tě vzbudit?“ „Už se stalo“, Vilém na to. „Co se děje, ženo?“

„Víš, Viléme, Hanička mi přirostla k srdci, mám ji ráda a ona je u nás taky spokojená, děti ji mají rády, ale kdybys viděl, jak lpí na té své matce a ona na ní. My jí nikdy nedáme to, co jí může dát jen máma. Jsem z toho moc špatná.“

„Zkus to zaspát, nic jiného nemůžeme dělat, než dát děvčeti domov“, řekl Vilém a pohládl Filomenu. Pomohlo jí to Vilémovo pohlazení, trochu se jí ulevilo a vplula do říše snů...

Zdálo se jí, jak jde s Haničkou, nesou košík a jdou spolu do lesa hledat kouzelnou bylinku, která může mamince ulevit, aby byla maminka Haničky zase zdravá.

Hanička hledá, obrací každou rostlinku a pořád říká: „Ta to není, ta taky ne, až pojednou uviděly vysokou horu a na hřebeni té hory stál nějaký starý děda a naznačoval, že mají jít k němu. Cesta byla neschůdná, obtížná, ale ony vystupovaly krůček po krůčku výš a výš. Když došly až na místo, kde stál děda, místo bylo pojednou prázdné, ale Hanička uviděla kvítek, vyskočila a zajásala. „To je ona, to je ta bylinka pro maminku!“ Utrhla rostlinku a schovala ji do košíku.

Cesta zpět už nebyla tak náročná.

Když se ráno Filomena probudila, stále musela na ten sen myslet. Když všichni z domů odešli a ona zůstala s Haničkou sama, vzala děvčátko k sobě na klín a vyprávěla jí sen, jako pohádku. Hanička se zaradovala a hned byla rozhodnutá, že půjde bylinku hledat.

„Ale to byla jen pohádka“, řekla Filomena.

„Ale já věřím, že pohádka je pravdivá“, řekla Hanička. „Já vím, že se maminka uzdraví. Já jí tu bylinku najdu, i kdybych měla pro ni vyšplhat na tu nejvyšší horu světa. Určitě ji najdu. To je dobře teta, že jsi mi tu pohádku vyprávěla“.

Už si nedala Hanička vzít víru, že se její maminka uzdraví, jen co se jí povede najít bylinku. Jednomu po druhém, jak se všichni vraceli domů, to vypravovala znovu a znovu, že tomu začala věřit i Filomena.

„Víra v zázračné uzdravení je krásná věc, Fílo, ale oba jsme Evu Slunkovou viděli, oba jsme s ní mluvili, její zdravotní stav je neoddiskutovatelný, ženo milá, nemůžeš přeci Haničku udržovat v takové bláhové naději, jen protahuješ její trápení!“, rozmlouval s ženou Vilém. „Tímhle holčičce nepomůžeme, naopak musím vymyslet pohádku o mamince, která byla nemocná a svou jedinou dceru dala k hodným lidem. A tu kytičku v té pohádce nechám a bude to kytička vzpomněnka. A ještě se budu držet té ukolébavky, jak se zpívá

Dolet' si dušičko až do nebe,
já půjdu k děťátku místo tebe...

To je nápad, Filomenko, už to mám! Až ta smutná chvíle opravdu přijde, my přivezeme domů Haničce zvířátko a vysvětlíme jí, že svou dušičku maminka vtělila do této bytůstky.“

Filomena se zamyslela a musela uznat, že to je dobrý nápad. Teď jen vybrat to správné zvířátko. „Hned zítra nechám Haničku nějaké milé zvíře nakreslit a podle obrázku se rozhodneme.“

Vilém se snažil holce vysvětlovat, slibovat, že jí koupí zvířátko, ale nic nebylo platné. Dítě stále trvalo na tom, že chce jít hledat bylinku.

Museli dávat na Hanku pozor, protože ji několikrát přistihli, jak s košíkem v ruce utíkala z domova.

Dál to tak nepůjde, říkal si Vilém, musím něco vymyslet, abychom děvče uklidnili. Udělat něco, aby konečně na bylinku zapomněla. Filomena byla z toho nešťastná, že holce nasadila do hlavy takového brouka. Proč si ten sen nenechala pro sebe. Nemusel o tom nikdo vědět a nemusela si Hanička dělat žádné iluze.

Jednoho krásného dne, se Vilém rozhodl, že se teda vydají bylinku hledat. Ale musí jít i Filomena, poněvadž jediné ona bylinku viděla, byť jen ve snu. Vilém v ústavu zařídil vše potřebné, vzali košík s jídlem a pitím na celý den a vyšli hledat zázračnou bylinku.

K polednímu už byli dost unaveni, rozhodli se usadit na palouku, něco pojíst, odpočinout si a pak pokračovat v hledání. Když se dosyta najedli, přišla na Viléma taková únava, že si musel na chvíli zdřímnout.

Když procitl, dívá se okolo sebe, ale ani Haničku ani Filomenu neviděl, zato uviděl na palouku sedět dědečka, toho svého, starého známého dědečka. Mile se na Viléma usmíval a ukazoval prstem na veliký strom, v jehož stínu odpočívala Filomena a k ní byla stulená Hanička. Byl to nevšední pohled. Vilémovi se až oči orosily.

Tu se dědeček na Viléma podívá a říká mu: „Viléme, už tolikrát jsem ti pomohl, víš, že bych ti rád pomohl i tentokrát, ale to není v mých silách. Dám ti bylinku, kterou tvá žena ve snu viděla, ale není to bylinka, která zázračně uzdravuje. Když k ní Hanička přičichne, bude jí

její vůně sice maminku připomínat, ale už nebude tolik tesknit a děvče se nebude trápit.“ Dědeček položil na palouk snítku mateřídoušky a zmizel.

Hanička se s Filomenou začaly taky probouzet a Vilém na ně už mával mateřídouškou. Když to Filomena spatřila, mráz ji proletěl po zádech a říká manželovi: „Viléme, kdes ji vzal, tak přesně vypadala ta bylinka, kterou jsem viděla ve snu.“ Hanička bylinku Vilémovi opatrně vzala z ruky a přivoněla a položila do košíku. Obrátí se k Filomeně a říká, „Víš co, teto, já ti budu taky říkat maminko. Budu mít maminky dvě, jednu tady na zemi a jednu v nebičku.“

Filomena ani Vilém nebyli schopni slova, jen si v duchu říkali: „To děvče nám poslalo samo nebe.“

Druhý den ráno zastavilo poštovní auto u domku Filomény a řidič jí předal balíček. Podivila se, žádný od nikoho nečekala. Adresa souhlasí a odesílatel? Lekla se. Odesílatel - to je přeci jméno maminky Haničky. Nedočkávě balíček rozbalila, to už za ní stála i Hanička, která radostně vykřikla: „Jé panenka a knížka! To mi určitě posílá má milovaná maminka.“ Tiskla panenku k sobě, točila se s ní po světnici a volala: „Voní jak moje maminka!“ Naspod balíku byla obálka a v ní dopis určený Filomeně a Vilémovi. Hanička se utíkala pochlubit panenkou a knížkou za Růženou a tak si Filoména sedla k oknu a četla.

Moji milí, můj zdravotní stav se moc zhoršil. Až dnes si uvědomuji, jak jsem byla hloupá a podcenila jsem varující příznaky svého onemocnění, které začínalo banálním krvácením, které vždy ustalo. Bolestem v zádech jsem také nevěnovala pozornost, brala jsem léky od bolesti do té doby, než mě kamarádka, které jsem se svěřila, domluvila vyšetření u gynekologa. Po vyšetření jsem si měla dojit pro výsledky za týden.

Jaké bylo moje překvapení, když mi lékař volal třetí den po vyšetření, abych hned přišla do ordinace a návštěvu neodkládala.

Měla jsem strach, ale šla jsem.

Lékař mi řekl, že stěr byl pozitivní, proto je nutná hospitalizace, kde podstoupím laparoskopické vyšetření a to co nejdříve. Musela jsem zajistit Haničce hlídání u kamarádky a nastoupila do nemocnice. Následoval ultrazvuk, pak laparoskopie, kde byl odebrán vzorek pro histologii. Na ten den, kdy mi přišel lékař říct výsledky, nikdy nezapomenu. „Máte karcinom.“

Dvě slova, která mi nic neříkala, lékař doplnil o to třetí „rakovina“. Sesypal se mi celý svět. Musíte být statečná, uděláme vše, co je v našich silách. Následovalo zaměření nádoru pod CT, ozařování a po týdnu operace, kde mi následně byla odstraněna celá děloha a jeden vaječník. Po nějakém čase následovala chemoterapie.

Zažila jsem plno bolesti, ale zdravotní stav se zdál dobrý. Vrátila jsem se domů s tím, že to nevzdám, že budu bojovat. Bojovala jsem tři roky, kdy jsem byla úplně bez potíží. Chodila jsem na ultrazvuk a na kontrolní vyšetření krve každé tři měsíce. Až po jednom odběru mi lékař řekl, že se bohužel rakovina vrátila. Další operace, kde bylo zjištěno, že nádor v dutině břišní metastazoval do ledviny, proto ji odebrali. Pak jsem už pobývala častěji v nemocnici než doma. Když jsem si uvědomila, že vše půjde k horšímu, přerušila jsem léčbu a chtěla jsem ten čas, který mi zbývá, být s Haničkou. Po půl roce jsem musela do nemocnice a věděla jsem, že tam jdu zemřít. Ostatní už víte. Vše potřebné je zařízeno, jen prosím dbejte, aby Hanička byla, až jí bude 12 roků, očkována proti rakovině děložního čípku. Vkladní knížku na její jméno přikládám, až jí bude osmnáct, peníze se budou hodit. Čekala jsem na zázrak, ale ten se děje jen v pohádkách. Sbohem Slunková.

Filoména přes slzy už dál číst nemohla. Ještě další list tam byl nadepsaný „Pro mou

milovanou Haničku“ Dejte jí ho přečíst, až bude velká.

Filomena ihned vytočila číslo paní Slunkové, aby ji ujistila, že balíček došel v pořádku. Eva Slunková už ale mobil neslyšela. Místo Evy Slunkové zvedla telefon sestřička, aby Filomeně sdělila, že paní Slunková právě skonala.

Zdi na Filomenu padaly, dokonce měla pocit, že ji přímo svírají. Vypnula troubu, ve které se dopek pekáč francouzských brambor, připravila sklenici okurek a pryč... pryč...pryč.

Zavolala na Růžu, že ještě potřebuje něco zařídit, aby si s Haničkou na talíř naložily samy.

Něco ji táhlo do lesa. Tam ukryta před světem sedla na pařez a dlouho plakala. Zázračné uzdravení se nekoná. Konečně se trochu uklidnila a mohla se vrátit do vsi. Vilém už byl doma a dle smutných očí bylo poznat, že už si dopis taky přečetl. A Filomena ho dorazila tou velice smutnou zprávou. Musela mu pak téměř přísahat, že na preventivní gynekologické prohlídky chodí ona i Růžena. A Karolíny a Lidušky se zeptáme až v noci po Skype. Domluvili se, že Haničce zatím nic říkat nebudou. Když pak večer před usnutím hladila Filomena Haničku po vlasech, byla ráda, že je šero, že Hanička nevidí její smutné slzy.

Hanička jakoby tušila, že už je opravdový sirotek, držela se Filomeny za ruku jako klíště. Teprve po usnutí její stisk povolil. Vilém sám odjel do Kolína a zařídil pohřeb bez obřadu, tak jak si to paní Eva přála. Domů to vzal Vilém přes Prahu. Potřeboval trochu odreagovat. Domluvil se s Jardou, aby na něho počkal, domů moc nepospíchal. Byl tak nějak na měkko. Jarda ho zase chlapsky naladil a stočil řeč na události doma a v ústavě. Vilém se rozpovídal, ani nepostřehl, že čas kvapí a musí rychle na vlak, aby byl doma ještě před půlnocí.

Když přišel domů, už téměř všichni spali, jen Filomena čekala. „Pojď, ženo, do postele, tam ti všechno povyprávím“ říkal jí a šli oba spát. Ráno bylo jako každé jiné. Když všichni odešli za svými povinnostmi, zůstala Filomena s Haničkou sama. „Co budeme dělat, maminko“ zeptala se Hanička. Filomena byla přešťastná, když ji takto děvče oslovilo, ale pokaždé jí to vzalo slova z úst a vehnalo do očí slzy. O to horší to bylo dnes. Uvědomila si, že už je to tak, jak Hanička před pár dny řekla: „Jednu maminku mám na zemi a druhou v nebi.“

„Musím být statečná“ řekla si. Vzala dítě za ruku a mlčky s ním šla na dvorek, pokrmit zvířata a podojit kozu. Hanička pomáhala, snažila se jak uměla. „Když bude všechno hotové, maminko, tak ti ukážu, co jsem včera našla, když jsem byla za Pepíkem v kůlně, opravuje mi koloběžku,“ řekla radostně.

Když vešly do kůlny, ukázala Hanička na velkou bednu. „Podívej, tamhle, vidíš!“ Filomena bednu otevřela a co nenašly. Pro Haničku úplný poklad. Byly tam všechny hračky, s kterými si kdysi všechny Holomkovi děti hrály. Od hadrové panenky, po autíčka i velblouda o jedné noze. Hanička se z hraček tak těšila a Filomena měla radost z toho, že dítě není smutné. Do chalupy vzaly, co unesly. „Ostatní necháme, až se vrátí kluci“ dodala Filomena. A tak spolu s hračkami vnesly do chalupy zase radost. Hanička stále chodila s knížkou od maminky a prosila, aby ji někdo četl. Všechny obrázky měla několikrát prohlédnuté a chtěla vědět o čem je. Viděla tam spoustu květin a holčičku jak květinu a tak si Růžena udělala čas, aby Haničce četla:

*„Chaloupka stála maličká,
v ní dědeček a babička,
veselí pořád, stále čilí,*

*jak holoubkové v sobě žili.
Před chaloupkou je zahrádka,
strom s panenskými jablíčky tam stojí
a záhon květin voňavých
do barev duhových se strojí.
Na podzim jednou stařečkové, když sto let přešlo nad nimi,
na nové jaro nečekali a navždy odešli do zimy.“*

Hanička se stulila a vnořila se do příběhu Květuščiny zahrádky.

*„Když sešel sníh a jaro nastalo,
zahrádce tolik se tu stýskalo,
neměla pro koho kvést a zrát,
nebyl tu, kdo by ji měl rád.
Dala v ní život děvčátku,
a že se z květů narodilo,
Květuška všichni mu říkali.
Je máj na slunci nebo v chládku
pečuje o zahrádku.
Nezastaví se na chvíli, pleje zalévá,
na práci se nehněvá,
jen občas hlavu svěsí
a povzdechne si, ach moje zahrádko,*

*nejlépe je mi tady. Květuško, růže, poupátko,
s čímpak si nevíš rady*

Růženka četla a četla, jak přišla zlá zimice a vtom se Hanička rozplakala.

„Copak se stalo?“, ptá se Růžena. „Neplač, zlá zimice zas odejde!“

„Já si vzpomněla na naši zahrádku, co jsem měla tam u maminky a moc se mi po ní stýská.“

Růžena chvíli přemýšlela, utřela jí slzičky a povídá:

„Pojď, Haničko, půjdeme na naši zahradu a já ti kousek poryju a udělám ti zrovna takovou zahrádku, jakou jsi měla tam u vás doma.“

Vybraly spolu místo a Růžena kus poryla. Hanička vzala motyčku, vyplela záhon a už zas měla úsměv na tváři.

Když viděl Vilém, jak jí jde práce od ruky, tak slíbil

Haničce, že zajedou hned po obědě ke Starklovi a tam si může vybrat tolik kyticek, kolik jen bude chtít. Tak se i stalo a večer už Haničky zahrádka zářila všemi barvami. „Abych nezapomněla ještě na kouzelnou kyticčku mateřídoušku pro maminku, až budu velká, tak budu znát všechny léčivé kyticčky, bude ze mě doktorka, abych maminku vyléčila“, plánuje Hanička. Filoména se slzami v očích Haničku objala a pomyslela si. Dobře to tvoje maminka s tou knížkou vymyslela..

A že už bylo natolik teplo, že se dalo sedět venku u grilu, co loni Vilém postavil, naplánovali u večere, že v sobotu budou grilovat makrely. Vilém počítá: „Jednu já, jednu maminka, Jeník, Růženka, Hanička, Pepík...to je šest!“

Náhle se postavil Jeník a pronesl: „Vážení rodičové, dovolte, abych na grilovačku pozval i svou dívku Marušku. Tak, táto, kup těch ryb sedm!“ Všichni překvapeně hledí na Jeníka, protože si kvůli kolotoči kolem Haničky nevšimli té proměny.

První se vzpamatovala Hanička a začala nadšeně tleskat: „A bude svatba a Jeník bude ženich! A princezna bude mít krásné dlouhé bílé šaty. A já budu družička! A pojedeme v kočárku!“

Všichni se smějí. „Ale Haničko, v kočárku se vozí miminka. Ženich s nevěstou jezdí v kočáře. Jen nesmíš tak spěchat. V sobotu nám Jeník svou princeznu přivede ukázat a pak teprve se domluvíme, jestli svatba bude, souhlasíš?“

Hanička zase rozumuje: „Co když se mi ta Maruška nebude líbit?“ Jeník se uculuje: „Když se ti, Haničko, nebude líbit, tak si ji nevezmu a vezmu si za ženu tebe!“

A Maruška se líbila. Moc se všem líbila. Hlavně pro svou prostotu a skromnost. Rodina Holomkovic ji hned mezi sebe přijala, jako by k nim patřila. Ale co předcházelo tomu, aby vůbec přišla. Jeník ji totiž postavil před hotovou věc. Od onoho večera, kdy byli u rybníka sami a ujistili se vzájemně, že jeden druhého má rád, moc rád, scházeli se častěji.

„Nebudeme spěchat, Maruško, já mám ještě několik roků studia před sebou, ale nebudeme se taky před nikým skrývat. Přál bych si, aby všichni věděli, že to spolu myslíme vážně. Proto bych tě rád v sobotu uvedl do naší rodiny. Naši tě znají, ale doposud o naší známosti nevěděli.“ řekl Jeník. Maruška se toho pozvání náramně lekla, bránila se tomu, ale Jeník jinak nedal, chtěl se svou Maruškou pochlubit. Tak v sobotu, kromě makrel, se připravovaly i jiné dobroty. Filomena, staré

dobračisko, by snesla na stůl všechno, co měla. Marušku znala, tak nějak ji v duchu dávala dohromady s Jardou. Je dobře, že si vybrala Jeníka. Kdož ví, jestli si Jarda nezačal už něco v Praze. Jezdí domů tak málo... Filomena, dávala myšlenkám volný průchod. Nikomu o tom neříkala, uchovávala to všechno ve svém srdci.

V sobotu k večeru, se Jeník vyparádil, vytáhl s umyvadla připravenou kytku a šel si pro Marušku. Napřed se musí vyžádat svolení Maruščiny maminky, jak dobré mravy kážou a pak ji přivede do jeho rodné chalupy. Ostatní to prožívali spolu s ním. Nejvíc Hanička. Ta jediná si neuměla tu „budoucí švagrovou“ vybavit. Ona ji nikdy neviděla.

Když Jeník s Maruškou přišli, vyskočila jako první, utíkala k Jeníkovi a volá... „Jeníku, ta tvoje Maruška je hezká, mně se moc líbí. To je škoda, tak to já si vezmu Vilíka, nebo Pepíka, ty si vezmi Marušku. To bude hezká nevěsta.“ Maruška zčervenala až po kořínky vlasů. Neměla tušení o tom, co si Jeník s Haničkou povídali.

Ale všechno se vysvětlilo, zasmáli se tomu a Maruška se brzy cítila mezi Holomkovými, jako by byla jedna z nich.

Filomena tušila správně. Jarda už se otřepal ze špatného konce vztahu s Adrianou. Sice pilně studoval, koncertoval s folkovou skupinou, učil dětičky v lidové škole umění...ale ještě mu zbyl čas na kolo.

A na jedné takové vyjížděce potkal Simonu. Zastavila ho a prosila o půjčení pumpy na kolo. Chtěl jí pomoci, ale ona se ohradila, že komu pomáhají, s tím už je zle. Něčím mu připomínala sestru Lidušku. Zalíbilo se mu, s jakou vervou pumpovala své vyfouklé kolo. Nafouknutí moc nepomohlo, protože duše byla píchlá. Nabídl se, že pojedje s ní, kdyby náhodou potřebovala přifoukat. Několikrát museli zastavit a pumpovat a při tom si mohli povídat. Zpět do města dojeli spolu.

Pozval ji na koncert jejich skupiny a byl rád, když ji pak v sále uviděl. Svět začal být zase krásný, protože Jarda se nám zamiloval. Není divu, že nebyl čas jezdit k rodičům, když se snažili každou volnou chvíli trávit spolu.

Zatím však Jarda svou známost se Simonou tajil. Chtěl ji představit všem najednou až přijedou do Prahy, když bude promován na bakaláře. Pomalu se to blíží. Jarda už měl zamluvený salonek v Praze na Zbraslavi, bylo to poblíž místa, kde se poprvé setkal se Simonou. Často se do těch míst vraceli, když spolu podnikli výlet na kolech. Jen strejda z Ameriky, mu trochu přidělával chmury na čele.

Stále nevěděl, jestli taky přijede, rád by ho poznal. Ostatní slíbili stoprocentní účast. Možná Liduška vezme sebou Jimiho, zaleží na tom, jak dopadnou zkoušky. Jarda byl jediný, kdo to všechno věděl.

Ale jedno nevěděl, věděli to pouze Oswald a Karolína. Oswald se rozhodl svůj majetek rozdělit spravedlivě mezi všechny členy rodiny Holomkovi, nezapomněl ani na nevlastního bratra, i na něho pamatoval, to je samosebou. Založil všem konto a rád by to všem předal osobně. Pro případ, že by mu to opravdu zdravotní stav nedovolil, to měla udělat Karolína. Zařizovali to všechno spolu a Karolína by se měla stát univerzální dědičkou, až už se rozhodne zde zůstat, nebo ne. Moc by si přál, aby někdo z dětí zůstal v Los Angeles, jen tak nepadne do cizích rukou to, co zde po ta léta vybudoval.

Těšil se z toho, když viděl jak se Jimi vzhlíží v Lidušce. Moc by tomu přál, ale co řeknou rodiče. Jimi je černoš, nebude jim to vadit?

To byly úvahy, které Oswalda poslední dobou zatěžovaly. Rád by, kdyby tu zůstali všichni tři

Holomkovi, Oswaldowi přirostli k srdci, zajištění by byli, ale rozhodnout se musí samy. A taky rodiče nesmí být proti.

Liduška by ráda sebou vzala Jimino, měla ho moc ráda, její první láska, jak ráda by se svěřila mamince, zatím nemá odvalu. Minule, když spolu mluvily přes skype, jí sice naznačila, že poznala bezva kamaráda. Maminka jí řekla, že je ráda, že si tam v té dálce našla nejen kamarádky, ale i kamarády. Jenže co by asi na to maminka řekla, že je ten její Jimi kakaový. Věděla, že se do odjezdu domů musí svěřit Jeníkovi nebo Růženě, aby rodiče na to překvapení nějak taktně připravila. Navíc Jimi měl tetování na viditelném místě a také pár piercingů v uších, v nose, nad obočím a na jazyku. V Americe běžné, ale tam u nich na dědině se na takovou módu pohlíží jinak. I kdyby rodiče přijali, že má Jimi jinou barvu pleti, tohle by jim stoprocentně vadilo. Lidušce se tohle moc na Jimim líbí, sama si jeden nechala dát do pupíku, tam vidět není, když si vezme delší halenu, tak maminka nic nepozná.

Byla rozhodnutá ve své mladické nerozvážnosti, že v žádném případě nedopustí, aby jí rodiče Jimiho rozmlouvali, to raději domů nepojede a zůstane v Americe. Stejně strejda Oswald naznačil, že je u něj doma a jemu Jimi nevadí.

Tohle všechno Lidušku moc trápilo.

A přípravy na promoci zaměstnávaly i maminku Filomenu. Jako ženu ji trápilo, co si má vzít na sebe? Občas otevřela skříň a zkoušela, jestli tenhle kostýmek nebo tyhle šaty. Tohle rozhodování se nejvíc líbilo Haničce. Hned ráda asistovala, přidávala na šaty brož, šátek nebo vybírala klobouk. A samozřejmě se do nějakých maminciných šatů nahastrošila a dělala ostatním módní přehlídku.

Se sluníčkem Haničkou se zase do domu vrátila pohoda a dobrá nálada. Hanička byla studnice nápadů a mohli se usmát, když spustila: „To teda nechápu, proč se říká horník? Když pracuje v dole, tak to je dolník! A jaktože letos byl první máj v úterý a loni v pondělí? Na večeri byly špagety a z Haničky najednou vypadlo: „Maminko já už nemůžu, mně už se ty špagety věší na žebra!“

Vilém se na promoci nijak nepřipravuje. Chlapi to mají jednodušší. Vezme si oblek a kravatu si nechá vybrat Haničkou. Sedí nad mapou a přemýšlí, jak do Prahy pojedou. Do auta se najednou nevepou, pojedou vlakem. Vysvětluje Haničce, že vystoupí v Praze na hlavním nádraží a dál pojedou metrem. Hanička zase rozumuje: „A to budeme mít každý svůj metr?“ Když se jedné noci opět bavila Filomena s dětmi přes skype, prosila je o radu. „Holky moje zlaté, vy už jste světa znalé, poradte mi, co by bych si měla na Jardovu promoci vzít na sebe. Nechtěla bych Jardovi udělat ostudu. Určitě tam budou všichni vyparádění, a já bych nerada, aby každý na mne hned poznal, že jsem z vesnice a snad nějak ubožačka. To zas ne, něco máme našetřeno, ráda bych si koupila, nebo i ušila něco hezkého. Ale co? Nerada bych se navlekla do něčeho, v čem bych vypadala jako maškara.“

Karolina jí hned pohotově odpověděla: „A co kdybys to nechala na nás mami, my ti něco koupíme tady a pošleme. Do promoce to máš doma.“ Karolína už dávno měla plány, že přijede o nějaký den dřív a půjdou s maminkou něco koupit, když se jí nebude líbit to, co koupila pro ni tady. V žádném případě ale nechtěla prozradit, že se na promoci chystají taky, poněvadž jak znala maminku, tak si umí představit, jak bude po nocích uklízet, aby bylo všude čisto, i když čisto je. Ale hlavně bude mít starost, aby měla od všeho dost k jídlu, až děti dojedou. Právě před tím, chtěla maminku uchránit. Přivezou všechno s sebou.

Filomena tu nabídku s radostí přijala, ale hned upozornila Karolínu, aby to nebylo moc drahé. „A co poštovné? Neprodraží se to?“ Takové starosti si dělala Filomena, byla celý život skromná a šetrná.

Tak se konečně dohodly, bylo ujednáno. V tom se za děvčaty mihl Jimi, Filomena si toho všimla a ptala se, kdo že to byl. Chudák Liduška, lhát nechtěla a jít s pravdou ven, to už teprve ne. Už bylo jisté, že Jimi s nimi pojede. Nerada by mamince přidělávala starosti, ale na druhé straně si přála, aby se to maminka dověděla.

Vyřešil to Oswald. Říká si, jaké pak okolky. Čím dřív se to Filomena doví, tím líp. Dodal si odvahy a říká. „Víš Filomeno, to je Liduščin spolužák, Jimi. Jak tak na ně koukám, byl by z nich docela hezký pár. Oba jsou nadaní, rozumí si spolu. Myslím, že se mají i rádi. Mají sice před sebou ještě pár let studií, ale to uteče jako voda a pak by mohli pokračovat v tom, co jsem tu započal. Pro začátek bych jim pomáhal, dokud mi budou stačit síly. Byl bych moc rád, kdyby se tu Liduška chtěla zabydlet. Záleží to jen na vás, dáte-li jim s Vilémem požehnání.“

Filomena Jima pořádně neviděla, zahlédla ho jen letmo, ale že je černocho, to jí neuniklo. Chvilí mlčela, pak se z toho vzpamatovala a první co jí napadlo, se zeptala: „Bere drogy?“ pak bylo ticho, jen čekala až vyřknou ortel.

Bála se toho ubohá žena.

Dost si toho zkusila s Adrianou.

Jimi do toho chudák nemohl zasahovat, rozuměl český jen pár slov. Tak se slova ujal opět Oswald. „Ujišťuji tě Filomeno, že kdybych se dověděl, že by snad jen jedenkrát k tomu přičichnul, Liduška by byla do dvaceti čtyř hodin doma. Já ti ty děti tady hlídám jako oko v hlavě. Jimi je ze slušné rodiny i když je černocho. Shledávám na něm jen jednu chybu, že neumí zatím česky.“

V tom se Jimi ukázal v plné kráse a řekl: „Neumět česky, já učit, já Lidušku milovat a...“ A spojení se přerušilo. Filomena už je ani znovu navázat nechtěla, raději vypnula počítač a šla si lehnout, i když věděla, že to zas bude bezesná noc...

Jaroslav se s tím, že chystá překvapení, svěřil přes Skype Růženě. Netušil ani on ani Růžena, že vše vyslechla nechtíc i Filoména a tajemství bylo prozrazeno. Zaslechla, že by měl přijet i Jimy a rázem měla po náladě. Filoména nechtěla kazit dětem radost, nic neprozradila, jen vše Vilémovi svěřila a Vilém zrovna tak, jako ona, nadšený z nápadníka Lidušky nebyl. A tak mimo jiné zosnovali tu noc plán. Zavolají na pomoc Karolíně, aby vše Lidušce rozmluvila a když to nepomůže, domluví Lidušce sami. To by tak bylo, aby do jejich dědiny přijel kakaový princ s hlavou tetovanou a ještě toho železa co měl na sobě! Co by si o nich celá vesnice pomyslela.

Filoména neváhala a hned ráno zavolala Karolíně. Telefonický hovor bude stát majlant, ale za štěstí Lidušky bude bojovat. Karolíně se se svými obavami svěřila, ta se ale do telefonu jen smála a radila mamince aby, vztahu Lidušky a Jimiho nechala volný průběh. Aspoň jí tedy, prosím, rozmluv, aby toho kakaového prince nechala doma. Filoména už byla rozhodnutá, jestli se povede, aby přijela Liduška bez svého prince, nepustí ji zpět. Jestli ho přiveze, udělá vše proto, aby jim jejich lásku rozmluvila. Bylo jí jasné, že oba plány do vztahu matky s dcerou přinesou jen a jen trápení, ale jednou jí Liduška poděkuje. Myslí to s ní dobře, vždy byla proti smíšeným vztahům. Kakaový princ ať si najde svou lady tam u nich a Liduška nezůstane na ocet. Tolik krásných chlapů běhá po dědině a ve městě. Jenže co škola, bude ji muset Liduška přerušit, nedá se nic dělat. Studovat může i doma, jak jen mohla dovolit, že ji někam vůbec pustila. Dobře si vzpomíná na to, když do vsi, kde bydlela s rodiči, přijeli kočovní cikáni. Jak se jich bála, že ji ukradnou tak, jako ty slepice u nich z kurníku a její oblíbenou noční košilku a další prádlo, co se sušilo na šňůře. Tehdy jí maminka před kakaovou pletí varovala.

Marně jí Jeník vysvětloval, že je jiná doba, že černoši normálně studují na vysokých školách všude ve světě i v Praze. To ona věděla, jednoho tam potkala a jak se ho bála. A že cikáni nejsou všichni stejní, že jsou mezi nimi i slušní. Marné bylo vše, co Jeník říkal. Filoména byla přesvědčena o své pravdě, dokonce se ani nezasmála, když se jí Hanička ptala, kdy už konečně pojedou tou kolomotivou do té Prahy.

Pepík se probudil s bolestí zubu. Au au au, tady mi pomůže jedině máma, určitě mi dá nějakou tabletku, do rána to vydržím a zítra zajdu k zubaři. Vylezl z postele a mířil k ložnici rodičů. Zarazily ho nějaké divné zvuky. Zastavil se a poslouchal, odkud přicházejí. Přímo z ložnice. Co se tam děje? Podobné zvuky slyšel, když se dívali s kámošem Radkem na videu na porno. Nemá se to, ale budu se muset podívat klíčovou dírkou. Oněměl úžasem. Porno v ložnici rodičů? Rodiče přece takové věci nedělají, skončili se sexem po narození dětí. Radek tvrdil, že jeho rodiče už to nedělají. Že by naši vyráběli dalšího sourozence? Z toho překvapení až zapomněl na svou bolest. Odešel zpátky do své postele a přemýšlel o svém zážitku. Myslel na to celý den. Konečně odpoledne, když v kůlně montoval zvonek k brance, se potkal s Jeníkem, který šel krmit králíky. Sdělil mu své pochybnosti. Jeník se smál: „Ale Pepíku, myslím, že sourozence už mít nebudeme. Takhle se k sobě maminka s tatínkem chovají, protože se mají rádi. Budme rádi, že to tak je, aspoň vidíš, že v naší rodině je všechno v pořádku. „Fakt jo? A jak dlouho to ještě budou dělat?“, ptal se zvědavě Pepík. Jeník se zamyslel: „Odhaduju tak do šedesáti, možná i déle. Pepík se zamyslel, že bude muset říct Radkovi, že jeho rodiče to určitě dělají taky, i když on tvrdí, že ne!

Ještě že mám tu Haničku, říká si Filomena. Děvče mě vždy naladí na veselejší strunu. Nedalo jí to a začala zase vypravovat Haničce Liduščin příběh, ve formě pohádky. „Byla jedna moc hodná a hezká holčička. Žila se svými rodiči a sourozenci v chudé chaloupce a byli spolu šťastni. Holčička vyrůstala do krásy a dělala rodičům a všem kolem jen radost. Nastal den, když děvčeti táhlo na šestnáctý rok a muselo do světa, za moře.

Maminka byla z toho smutná, že už svou dcerku neuvidí, ale ona jí slíbila, že se vrátí hned, jak nalezne svoje štěstí. Dali ji tedy spolu s tatínkem požehnání na cestu, přikázali, aby nezapomněla, co ji doma učili, ať nedělá nic, co je neslušné, aby rodičům nadále dělala jen radost. Dívka slíbila, že to všechno dodrží.

Pobývala za mořem hodně dlouho, ale štěstí nepotkávala, až jednou napsala mamince dopis, že už to svoje štěstí našla a že jí ho přiveze ukázat. Do dopisu vložila obrázek, na něm byl chlapec asi dvacetiletý, obličej měl jako čokoládu, ale zuby bílé jako padlý sníh. Když maminka dopis přečetla, zaradovala se, že uvidí svou milovanou dcerušku, ale když otočila obrázek chlapce a přečetla si, co tam bylo napsáno, vypadl jí obrázek z ruky. Stálo tam: „Tak to je moje štěstí, maminko. Za nic na světě ho nevyměním, tvoje milovaná dceruška.“

Maminka se dala do usedavého pláče. Plakala tři dny a tři noci a nevěděla, co si počít. Napsala svoji dcerušce dopis, slibovala, vyčítala, ale nic nepomohlo. Dívka nechtěla povolit. Chtěla si toho chlapce s čokoládovým obličejem a bílými zuby vzít za manžela. Stůj, co stůj.“

Dál už Filomena mluvit nedokázala. Pro slzy neviděla před sebe.

Hanička ji utěšuje: „Neplač maminko, vždyť je to jen pohádka.“

Filomena nevěděla, co na to říct. Věděla moc dobře, že to pohádka není a tak se obrátila k Haničce a říká: „Co bys Haničko, řekla tomu, kdyby to pohádka nebyla a tohle se přihodilo třeba naší Lidušce.“

„Jejda, to by bylo krásné. To by Liduška dostala od ženicha čokoládovou pusou. Já bych byla maminko taky šťastná, kdybych měla čokoládového ženicha. Třeba mi dá taky pusou, jako Jeník, jenže od Jeníka není čokoládová.“ Tak rozumovala Hanička a Filomena si opět neuvědomila, že už je čas, připravovat oběd. Za chvíli budou všichni doma, a plotna je prázdná.

Zanechala povídání, pravda trochu se jí ulevilo, Hanička je tak prostořeká. Ještě si jednou o tom s Vilémem musí popovídat. Ale až budou sami. Nejlépe v noci, v ložnici, ostatní budou spát, a oni to pořádně proberou...

Co Všechno Filomena s Vilémem probírali, to věděli jen oni dva. Fakt je ten, že ráno byli oba v pohodě. U snídaně Vilém prohlásil, že Jimi se nezdá být až tak moc černý. Třeba bude mít nejen bílé zuby, ale i čisté a upřímné srdce. Hlavně, že to myslí s holkou dobře. „Spoléháme na strýce Oswalda, dušuje se nám, že je to hodný kluk“, říká Vilém.

„Jen aby nebral drogy a holku tak do něčeho nezatáhl“, láteří Filomena.

Hanička je veselá, jen se těší na čokoládové pusy.

Růžena cítí, že napětí polevilo, že už maminka je uklidněná. Kdo pak ví, co ji jen spravilo náladu. I táta je dobře naladěný. Muselo se asi něco pěkného přihodit. Jeník ji zatáhl za rukáv a pošeptal. „Prozradím ti, co rodičům spravilo náladu a změnilo pohled na Jima.“

Mrknul na Růženu a vyšel ven, ta ho následovala. Venku jí sděloval, jaké měl Pepík v noci „vidění“. Růžena se trošku uculila a řekla: „Jo, jo, láska kvete v každém věku.“ Jeník si nevšimnul, jak se Růžena zamyslela, když tu větu pronesla.

Nahlédněme do nitra Růženčiny duše, ve které je něco, co nikdy nesmí ven: *Cítila jsem se poctěná, když mě mladý učitel pozval do města, že mi ukáže krásy města a pak zajdeme do sauny. Přijela jsem autobusem a prohlídku jsme začali na historickém náměstí. Učitel nabídne, že bychom mohli něco pojíst, než půjdeme do sauny. Souhlasím, vede mne sídlištěm a zastavíme u jednoho z vyšších paneláků. Odemkne hlavní vchod a pouští mne galantně dovnitř. Vyjedeme do třetího patra. Jsem uvedena do vyhřátého pokoje, posazena do křesla a pan učitel mne hostí. Připravil se na mne náležitě. Začínáme teplým čajem, rum do něj odmítám, je mi nabídnut med a dostávám i velkou sklenici medu domů. Zabalím ji do ručníku, který mám v batůžku připravený do sauny. Dalším chodem jsou chlebičky a přináší i becherovku. Tu opět odmítám. Jsou mi nabídnuty výborné medové řezy. Prý má ve vedlejší vchodě sestřenici a občas jí přinese med a další suroviny a ona mu za to upeče tento moučník.*

Podruhé odmítám půlku Bechera, podruhé si kantor nalije sám. Nabízí mi potřetí: „Aspoň na tykáni!“ Souhlasím s nejmenším množstvím ve vínové skleničce a přitůkneme si. Hodí do sebe další decku. „Ještě polibek“ vnucuje se učitelскеj. Stydlivě se nechám políbit a vtom se z krotkého učitele stává lítá saň. Povalí mne na gauč. Nevím, kde se v hochovi, který nevypadá na žádného svalnatce, bere tolik síly. Chvíli se ubránit dovedu, ale po chvíli už mi docházejí síly a v hlavě se mi honí sto myšlenek, jak se teď zachovat. Pláč asi nepomůže, ten by mne ještě víc vysílil. Zmáhám se na hlasité ne, ne, ne... jsem jednou rukou umlčena a druhou mi strhává rifle. Ještě chvíli svádíme nerovný boj. Snažím se do jeho ruky kousnout, ale sevření nepolevuje. Podařilo se mu jednu nohu mi vysoukat z riflí a s dalším prádlem si starosti nedělá. Svetřík vykasá jediným pohybem a zakousne se do bradavky. Chci vykřiknout bolestí, ale zmůžu se jen na zmítání. Mé tělo je zalehnuto a dílo zkázy dokonáno. Prožívám doslova muka. Ještě nikdy jsem nezažila takovou bolest. Mám přišerný pocit, že mi ten odporný násilník snad rozerve vnitřnosti. Už nemám sílu na žádný odpor a jen se modlím, ať to co nejdřív skončí.

Utrpení se zdá být nekonečné. Konečně se uvolněný balvan odvalí. Za chvíli už z koupelny slyším tekoucí sprchu a veselé pohvizdování. Na víc nečekám, natáhnu rifle, popadnu bundu s batohem a potichu otevřu dveře. Boty obuju a zašněruji až ve výtahu. Venku prší. I to je pro mne spása, protože utíkám, co mi síly stačí, a pláču, pláču, pláču. Bože jaká já jsem kráva. Při vši smůle mám štěstí a za chvíli už sedím v autobuse a přibližuji se k naší vsi. Jsem neklidná. Sice už nepláču, ať na sebe neupoutávám pozornost, ale otřepu se hrůzou, když si připomenu jedinou vteřinu z dnešního odpoledne v učitelově bytě. Brrrrrrr. Když si představím, že bych musela vyšetřovateli popisovat minutu za minutou, jak se to odehrálo, tak jsem rozhodnuta o tomhle velice nepříjemném zážitku mlčet až do konce života.

Růžena se nesvěřila ani mamince ani kamarádkám, snažila se zapomenout na to, co se jí před rokem přihodilo. Tehdy dostala velké horečky, dlouho zůstala doma a zotavovala se nejenom z teplot, ale i z otřesného zážitku. S velkou obavou šla do školy, tam se dověděla, že učitel, který jí tak ublížil, byl na vlastní žádost propuštěn a učí v jiném městě. I když byla obletována chlapci, byla k nim nepřístupná, takže brzy měla přezdívkou netýkavka. Nemohla si pomoci, každý pohled kluka jí naháněl hrůzu, stranila se jich, jak jen to šlo. Jak z toho začarovaného kruhu ven, nevěděla. Každá z jejích spolužaček měla kluka, jen ona ne. Kamarádkám to bylo moc divné, že právě ona, kterou chtělo tolik kluků, si ani jednoho nevšímá.

I když všichni věděli, že za několik dní pojedou do Prahy na Jardovou promoci, celá rodina Holomkova byla překvapená, když pošťák doručil dopis, kde byl uveden odesílatel „ČVUT

v Praze, fakulta elektrotechnická“.

Filomena už znala obsah dopisu z paměti, ale stále četla znovu a znovu o tom, že její Jaroušek bude jmenován na bakaláře, v oboru elektrotechniky. Radost byla tak velká, že překryla nelibost Liduščiny známosti. Už jen čekala, až přijedou děti z Ameriky. Oswaldovi se také zdravotní stav zlepšil. Tak se to všechno vykompenzuje.

I Viléma to dostalo, kam až to ten kluk dotáhl. Hanička by si nejraději sbalila svůj kufříček a utíkala na nádraží. Ale museli ještě pár dní počkat.

Jarda byl domluvený, že na letišti bude na ně čekat, a pak pojedou všichni k rodičům. Jestli přijede i Oswald, musí jet ale někdo domů vlakem. To by se do té jeho ojetiny všichni nevešli. Už scházelo jen několik dnů. Doma se konaly přípravy, přesně, jak to Karolína předvíдалa, jen čtení dopisu z Prahy to trochu zabrzdilo.

Při nočním skypování se zase na obrazovce objevil Jimi. Filomeně to na náladě nepřidalo. Nemůže si přes všechna vysvětlování představit, že jako zetě jí Liduška přivede potetovaného černocho ověšeného přívěšky. Vilém taky není nadšen, ale na druhou stranu se snaží Filomeně vysvětlit, že nezáleží na slupce ořechu, ale na jeho jádru. „Koukni na toho Franze! Dokonce kandidoval na prezidenta! Je to studovaný chlap, umí jazyky... Maminko, maminko, sama víš, že když si děvče někoho vybere, nedá se od něj odtrhnout ani párem koní. Vzpomeň si na nás dva. Vzpomeň si na Jardu s Adrianou, jen jsi zakázala její překročení našeho prahu, hned se Jarda sebral a odešel za hlasem svého srdce. A jestli nechceme dceru ztratit, nesmíme násilím ten vztah rozbít. Ještě se neberou. Třeba Liduška sama přijde na to, že tohle není ten pravý. A jestli jim ta láska vydrží, tak myslí na to, že ty s ním žít nebudeš a nebude to pod naší střechou. Pochybuji, že by se studovaný černocho nechal zahrabat v takové výšce. Netrap se už. Snažme se každou druhou polovičku našich dětí přijmout co nejsrdčněji, aby se celá rodina cítila spokojeně.“

„Ale co tomu řeknou lidi?“ ptala se plačky Filomena. „Fílo, nechtěj, abych se opakoval. Chce s ním žít Liduška a všem okolo je po tom houbelec.“ Z povídání je vyruší pláč Haničky. Filomena běží do pokoje. Jako správná máma poznala hned, že něco není v pořádku, vždyť Hanička úplně hoří. Teploměr to potvrdil. Dala Haničce uklidňující sirup a lehla si k plačící Haničce do postele. Ráno doktor zjistil, že dcerka dostala zánět středního ucha.

Chudák Hanička, tolik se těšila a teď se bojí, že se do promoce neuzdraví. Všichni pojedou do Prahy a ona zůstane doma sama.

Nejen Filomena, ale celá rodina ji ujišťovala, že se do té doby určitě uzdraví, ještě zbývají téměř dva týdny. Za týden přijedou Karolina, Vilík, Liduška s čokoládovým ženichem a ona bude nemocná, nedostane čokoládovou pusu, na kterou se tolik těšila. Nedostane vůbec žádnou pusu, když je nemocná. Filomena byla téměř celý den u Haničky, nechtěla ji nechat samotnou s jejími trablemi.

Růženka se po návratu ze školy řítila přímo do pokoje, kde ležela Hanička, té se okamžitě ulevilo, když rozbalila dárek, který jí Růženka donesla. Zajásala a volá na Filomenu: „Taková nádhra. Maminko, podívej, co mi Růženka donesla. Takové krásné miminko. Je jako ženich od Lidušky. Ještě nikdy jsem neviděla čokoládové miminko.“ Pusinkovala černošskou panenku, myslela, že se radostí zblázní. Filomena to pozorovala a říkala si: „Takové děťátko se narodí Lidušce, jestli si ji vezme Jimi. Chtě nechtě, musím přiznat, že panenka je hezká a mně se líbí. Třeba to všechno bude nakonec k něčemu dobrému. Hlavně, že Hanička zapomněla na to, že je nemocná.“

Jeník s Maruškou byli na diskotéce ve městě, ale domů se jim vůbec nechtělo. Maruška ukázala svou zodpovědnost a prosila Jeníka, aby šli na autobus, že se o ni máma určitě

bude bát. Ale Jeník ji políbil do vlasů a šeptal, že přece nejsou malí, rodičům zavolají, že se zdrží a pojedou taxíkem. Při posledním ploužáku se tulil se svou milou a byl v sedmém nebi. U pultu zrovna platil útratu a v tom se za nimi strhla nějaká bitka. Otočil se za zvuky a najednou vidí, jak na ně letí židle. Instinktivně strhl Marušku na stranu. To už vzduchem lítaly i sklenice. Zakrvácení bojovníci se mleli hlava nehlava a holky pištěly.

Jeník na nic nečekal, popadl Marušku za ruku a táhl ji k východu. Vyvázli bez úhony.

Teprve teď si Jeník uvědomil, že peněženka zůstala ležet na pultě. Byly v ní jen asi tři stovky na taxíka. Nejdřív ho to zamrzelo, ale do toho pekla se vracet nebude. Když nemáme na odvoz, půjdeme pěšky, za dvě hodky jsme doma a zítra to dospíme, snaží se Jeník uklidnit Marušku.

Jdou vlevo při krajnici, povídají si. Provoz už je řídký. Sem tam je osvětlení světla projíždějícího auta. Zrovna vzpomínají na hlášky z filmu, který viděli ve středu, když s pištěním pneumatik je o fous mine rozjetý auták a v pravotočivé zatáčce vyletí ze silnice a narazí do stromu. Takovou ohlušující ránu Jeník ještě v životě neslyšel. První se vzpamatovala Maruška: „Jendo, honem, co když potřebují pomoc!“

Přibíhají k nehodě. Světla vraku ještě svítí do lesa. Ze směsi zmačkaných plechů a rozbitého skla se ozývá nárek. Jeník vytáčí stodvanáctku a určuje polohu. Maruška v sobě nezapře zdravotní sestru a běží k prvnímu zraněnému, který z auta vypadl ven.

Mladík skučí: „Noha, noha...“

Maruška zkontroluje hmatem nohy. Lepkává nohavice značí otevřenou zlomeninu. Je potřeba zastavit krvácení. Na riflích nahmátla pásek, během chvilky ho z poutek vytáhla a už s ním stahuje chlapcovo stehno. Hoch se třepe, je v šoku. Maruška ho hladí po vlasech, to bude dobré, za chvíli je tu sanitka. Jeník mezitím našel dalšího zraněného, je zaklíněný za volantem, všude spousta skla a krve. Puls na krku nehmatný. „Maruško, honem, potřebuji ho vytáhnout!“ Tahají spolu nešťastníka ven, ale marně. „Kašli na to, musíme ho rozdýchat!“ zavelí Maruška, zkontroluje mu ústa, zakloní hlavu a uvolňuje mu zapadlý jazyk. Pak se s Jeníkem střídají v umělém dýchání. Z řidiče je cítit alkohol. „Vidíš to, sebevrahu, když chlastáš, nesedej za volant!“ rozčiluje se Jeník a znovu vystřídá Marušku. Maruška se vrátí k prvnímu mladíkovi: „Kolik vás jelo v tom autě?“

„Dva.“

Ještě že tak, pomyslí si Maruška a jde honem zpět vystřídat Jendu. Modré světlo a houkání záchranky se přibližuje. Záchranáři vyskakují z vozidla a přibíhají s dýchacím přístrojem. Po nekonečně dlouhých minutách se muž konečně rozdýchá. Teprve teď si Maruška s úlevou sedá do trávy. Už přijíždí i policie a hasičské auto. Hasiči roztáhnou sloupek a pomáhají vyprostit zraněného řidiče.

Policajt míří k Jeníkovi: „To vy jste volal?“ Záchranáři už nakládají raněné a jeden ještě z rozjíždějící se sanitky pochválí mladé zachránce: „Dobrá práce!“. Fotograf rozmisťuje tabulky s čísly a dokumentuje místo nehody. Do protokolu toho moc není, pištění pneumatik, zatáčka, rána... „Chcete někam odvézt?“ „Do vsi“, špitne Maruška.

Filomena vypnula počítač. Má vždy takový dobrý pocit, když může děti vidět a slyšet. Pak se ani nezdá, že jsou tak daleko. Otevřela okno a vyhlédla na noční oblohu. Krve by se v ní nedořezal, když vidí k domku přijíždět policejní auto a v chabém osvětlení vidí vystupovat zakrváceného Jeníka.

„Ježišmarjá, Vildo, honem, stalo se neštěstí!“ třepe Vilémem a už běží k domovním dveřím. „Jeníku, co se ti stalo?“ vrhá se matka k synovi.

„Máte moc šikovného syna, maminko, právem na něj můžete být hrdá!“

Všichni jsou vzhůru a čekají na Jeníkovo vyprávění. Ten ze sebe nemůže dostat ani slovo, dochází mu, že to auto mohlo najet do něj a Marušky. „Taková nezodpovědnost“, konečně ze sebe dostane větu.

Pak vypráví, co se vlastně stalo, a že to musel zařídit kouzelný dědeček, aby nechal peněženku na stole a aby se rozhodli jít s Maruškou pěšky a zachránit tak dva lidské životy. Jak Hanička uslyšela slovo kouzelný dědeček, žadonila, aby jí Jeník o takovém dědečkovi vyprávěl. Chtěla vědět kde bydlí. „Já bych za ním zašla a když je kouzelný, tak by mi určitě vyléčil bolavé ucho a taky by mi vrátil maminku.“

„Víš, Haničko, ani kouzelný dědeček nemůže být na všech místech, kde se stane nějaké neštěstí nebo když někdo chce splnit nějaké přání. On bydlí v pohádce a z té je dlouhá cesta do světa lidí.“

Hanička posmutněla a řekla, že je to škoda. Svítalo a spát se nikomu nechtělo, stejně za chvíli musí Filoména s Haničkou na ORL, ouško se nelepšilo a zas se zvýšila teplota.

U lékaře se Hanička dověděla, že si ji chce pán doktor nechat v nemocnici. To bylo nářku. Dítě se nebálo tolik cizího prostředí, ale toho, že ostatní jí ujedou do Prahy.

„Právě proto, Haničko, abys mohla do Prahy, musíš být zdráva.“

Pan doktor si nechal vyprávět, proč má jet Hanička do Prahy a dodává: „Doma by to trvalo o mnoho déle, v nemocnici si pobudeš tři dny, to už budeš jako rybka a můžeš rovnou do Prahy.“

„Já nemůžu hned do Prahy, pane doktore. Napřed musí přijet k nám Liduščin čokoládový ženich a dát mi čokoládovou pusu“, rozumuje Hanička. Tak musela panu doktorovi ještě vyprávět o čokoládovém ženichovi, on mezi tím vypsál doporučení, Haničku pohladil po vlasech a říká: „Já nevím, Haničko, jestli si ten čokoládový ženich nezamiluje tebe, když jsi taková mudrlantka“.

„To ne, já se ožením s Pepíkem, on umí opravovat koloběžky“, prohlásí Hanička sebevědomě.

Už byla smířená s tím, že musí na tři dny do nemocnice, ale Filomena tušila a tušila správně, že Hanička bude doma všem chybět, nejvíc jí. Ale tři dny nejsou zas tak dlouhá doba a na víkend tu budou i děti z Ameriky. Tak nějak jí bylo najednou teskně.

Doma se Filomena vrhla práce, aby trochu přišla na jiné myšlenky.

Když všichni odešli, tak Růžena šla zalít Haniččinu zahrádku. Hanička i přes bolest ucha chtěla, než odjela s Filoménu k lékaři, jít za svými kytíčkami a zalít je. Růžena měla dnes ředitelské volno, tak slíbila, že za Haničku zahrádku zaleje a postará se o domácnost.

Maminka se stále Růženy vyptávala, jestli ji něco netrápí, když už takovou dobu na ní viděla, že je stále smutná a myšlenkami jinde. I prospěch ve škole se zhoršil. Vždy nosila samé jedničky a najednou trojky. Růžena vždy odpovídala, že se nic neděje, že si známky opraví.

Copak jí může prozradit, co se před rokem stalo? Musí se vzchopit, tak to dál nejde.

Nachystala na vaření a šla ke svému stolku, kde v zamčeném šuplíku bylo spoustu popsaných stránek které postupně od dětství psala o jejich celé rodině. Začítla se a vtom ji napadlo, že napíše i ten trestuhodný příběh o tom, jak jí bylo učitelem ublíženo. Psala po pravdě, jak se vše seběhlo. Každou napsanou větou cítila, jak její stres pomaloučku odchází tam na ten bílý papír a divila se, že jí taková terapie nenapadla dřív. Když vše dopsala ucítila, že se něco pálí, propána, její guláš na sporáku. Rychle hodila sešit k ostatním a s myšlenkou na guláš šuplík nezamkla.

Samozřejmě guláš byl na uhel a kastrol, ten neumyje ani kouzelný dědeček. K obědu tedy dnes budou knedlíky s vejci a taky rychlá polévka česnečka. Dokonce se jí i úsměv na tváři ukázal.

Když přijela Filoména bez Haničky, tak si spolu s Růženu poplakaly, pak si řekly, že určitě vše dobře dopadne a Hanička bude brzo doma. Růžena šla s připáleným kastrolom nabídnout jeho obsah slepicím, a že byl krásný den, zůstala na zahradě se svými myšlenkami, budu okopávat aspoň hodinu a pak se budu učit.

Filomena se rozhodne, že musí na víkend upéct. Udělá ty dvoubarevné řezy, ty jim moc chutnaly. Recept si kdysi opsala z časopisu. Hledá sešit s recepty, ale ten se propadl do země. Že by ho měla u sebe Růženka? V dívčím pokoji jde najisto, šuplík nedovřený a sešit s recepty nahoře. No jasně, už ho mám. Otevře ho a začne listovat. Ale tohle přece není ten sešit, který hledám. To jsou ty Růženčiny romány. Už chce sešit zavřít, ale oči upoutá poslední zápis a Filomena úplně zkoprní. Třesou se jí ruce. Čte učitelkou příhodu znova a znova.

Honem sešit strčí zpět do šuplíku a vrátí se do kuchyně. Chut' na pečení ji přešla. Moje holčička musela takhle vytrpět. Derou se jí slzy do očí. Když do kuchyně přijde Růžena,

najde maminku uplakanou. Růženka ji obejmě kolem ramen: „Maminko, Hanička bude za tři dny doma, taky se mi po ní stýská, pojď na zahrádku, očima se napaseš té nádhery a bude ti líp.

Filomena se málem stydí. To ona by měla Růženku utěšovat... a zatím je to obráceně. Na zahrádce se posadí na lavičku, kochá se Haniččiným kytičkovým záhonem a po očku sleduje dceru. To jsem ale špatná máma, když jsem si ničeho nevšimla. Vzpomíná na dobu před rokem. Jako by to bylo dnes. Vše se točilo kolem Jardy a Adriany. Proč se mi Růženka nesvěřila? Asi se musela strašně stydět.

Co bych na jejím místě udělala já? Taky bych to nikomu neřekla. Kolik takových nešťastných žen po světě chodí? Kolik nepotrestaných násilníků je na svobodě? Není žalobce, není soudce. Z myšlenek ji vysvobodí přicházející Jeník s Maruškou. A pyšná matka si znovu nechává vypravovat, jak statečně se tito dva mladí zachovali.

Nakonec přeci jenom za pomoci Marušky řezy začala dělat, ale stále z hlavy nemůže vyhnat vše, co se dočetla v Růženině šuplíku. Ví, že zatím nesmí prozradit, co ví, to by Růženě asi moc nepomohlo, probere vše s Vilémem v noci.

Večer všichni sedí u večere a dívají se při tom na televizní zpravodajství, ale moc ho nevnímají, mají si stále o čem povídat. Náhle Růženě vypadne sklenice s vodou na zem a ona se celá roztřesená upřeně kouká na obrazovku. Najednou je v místnosti ticho, na obrazovce je obrázek muže a komentátor říká: „Krajský soud se zabývá případem znásilněné studentky. Pachatelem je její učitel, který se k činu přiznal. Přihlásily se další dvě dívky hned po včerejším uveřejnění fotografie obžalovaného ve zpravodajství a uvedly že byly tímto mužem také znásilněny. Žádáme další dívky, které byly tímto mužem znásilněny, nebo se je pokusil znásilnit, aby neprodleně kontaktovaly policii...”

Růžena vyběhla z pokoje ven na zahradu. Filoména běžela za ní. Našla ji plačící za domkem v sadě, objala ji a jen hladila po vlasech. Když se Růžena trochu uklidnila, odhodlala se, že vše mamince poví.

„Maminko, já toho člověka znám, on mi také ublížil, už je to dávno, já se bála někomu svěřit, strašně jsem se styděla. A budu si to vyčítat, protože kdybych se ti svěřila nebo zašla tehdy na policii, nemuselo se to těmto dívkám stát a kdoví kolika ještě ublížil. Jen tě prosím, maminko, neposílej mě na policii, já bych to neunesla, takovou ostudu někde před soudem vypovídat a dokonce ho vidět. Bude potrestaný a to je důležité.

Filoména jí slíbila, že ji k ničemu nutit nebude, a že to nikomu z rodiny neřekne.

„Já vždy věděla, že na každého jednou dojde, a že jsou také boží mlýny, které nejenom potřebují nahnat vodu a strach, ale také jsou boží mlýny, které melou pomalu a jistě. Jsem moc ráda holčičko moje, žes mi vše řekla a už se vrátíme a vysvětlíme tvůj úprk rozbitou skleničkou.“

Všichni upírali pohled na Filomenu, která vešla do místnosti pár kroků před Růženou. U stolu vládlo napětí. Filomeně se opět odehrával v hlavě myšlenkový boj. Rázem pochopila, že to nebude snadné, nedá se to jen tak svést na rozbitou skleničku. Nejsou malí, rohlíkem je neopije. Jak se zachovat, říct, neříct všem jak to bylo a co bylo. Jen nejitřit Růženčiny rány, ale něco říct musí. Zvítězila polopravda.

Sedla si a povídá: „Netrapte Růženku, svými dotazy, svěřila se mi a nechce už o tom víc mluvit. Už se nedá vrátit čas. Jednu z obětí, totiž Růženka zná a věděla o tom. Teď se trápí, poněvadž je přesvědčená, že udělala chybu, že na dívku nenaléhala, aby to šla nahlásit na policii, hned když se to stalo. Ostatní dívky mohly být uchráněny.“

Bylo ticho, nikdo k tomu neměl co říct. Ale Vilém, stejně tak i Jeník pochopili. Jeník se vzpamatoval jako první a říká:

„Nebudeme přece tady smutnit, je to přesně tak, jak maminka řekla, čas nejde vrátit.

Ochutnáme maminčiny řezy.

Určitě je v nich to její „koření“, které maminka dává do všeho, i když to v žádném receptu napsáno není. To je maminčina láska a kus jejího dobrého srdce.“

Nejen Filomeně zvlhly oči, ale i ostatním. Byl to krásný večer, i když převládal smutek, ale takový smutek, který stmeluje.

Možná je to i dobré, že Hanička tu dnes není, uvažovala Filomena. Mohlo by to uškodit její dětské hlavičce.

Hanička byla posmutnělá, když za ní přišel jen Vilém.

„Kde je maminka?“

„Maminka gruntuje, tak jsem raději utekl za tebou, ale nemohl jsem najít druhou ponožku!“ směje se Vilém. „Musím ti povědět tu nejnovější pohádku, která mne při tom hledání napadla.“

O ztracené ponožce

Taky někdy nemůžete najít druhou ponožku? Já vám prozradím jedno velké tajemství, ale nesmíte ho nikomu říct.

Pojďte se se mnou podívat do pokojíčku, kde bydlí Hanička. Pšššššššš, Hanička už spí. Všude je ticho a tma. To je ta pravá doba, kdy ožije šuplík s ponožkami. „Uáááááááá, to jsme se krásně vyspaly“ zívají proužkované.

Protahují se i bílé, modré a žluté s puntíky. Hnědá vyskočí a praští proužkovanou: „Máš ji a chyt' si mne!“ Ponožky se honí v šuplíku sem tam a dávají si babu. Růžová volá: „Ted' budeme hrát na schovku!“ Ponožky se rozběhnou po pokoji a každá se chce co nejlépe schovat. Bílá kraječková stojí u pikoly: „Jedna dvě tři čtyři pět, jdou ponožky na oběd. Jdou ponožky k večeři, kdo nechce, ať nevěří...už jdu!“ Bílá opatrně nahlíží do šuplíku, ale tam už žádná ponožka není a tak se rozhlíží kolem sebe. Když nějakou najde, volá: „Piky piky zelená pod autíčkem! Piky piky proužkovaná v bačkůrce!“ A tak tam dovádějí celou noc. Když ráno vychází sluníčko, šuplík volá: „Holky, domů!“ Ponožky honem naskáčou do šuplíku a každá si najde svou barevnou kamarádku. Puntíková běhá po pokoji a hledá druhou puntíkovanou. Jenže ta se večer schovala tak dobře do kočárku k panence, že ji nenašly a ona tam spokojeně usnula.

Do pokoje přišla maminka a vzbudila Haničku. Pak vytáhla ze skříně červené šatečky.

„Haničko, jaké chceš dneska ponožky?“ ptá se maminka a otevře šuplík s ponožkami. Ty se tváří, jakoby nic a čekají, jaké si Hanička dneska vybere?

„Puntíková!“ Jenže maminka druhou hledá marně, ta puntíková je jen jedna. Hanička začne plakat, že chce jediné ty se žlutými puntíky a ať ji maminka ještě hledá. Pláč vzbudí puntíčkovanou a volá z kočárku: „Haló, tady jsem!“ Ale ponožky mají tenoučké hlásky a maminka ani Hanička její volání neslyší a dál přehrabují ponožky v šuplíku a kroutí hlavou.

Když druhou puntíkatou nenajdou, vytáhnou růžové s mašličkou a šuplík zavřou. Ted' už víte, jak to u ponožek chodí a tak se nedivte, když tu druhou nemůžete najít.“

„Jů, tatínku, ty jsi vymyslel krásnou pohádku.“

„To jsem rád, že jsem tě potěšil, Haničko, ale už musím jít. Bud' tu hodná, zítra za tebou pošlu maminku.“

„Jo, budu tu hodná a řekni mamince, ať vezme fotku naší rodiny, nikdo mi tady nevěří, že mám sedm sester a bratrů.“

Maminka se vypravila navštívit Haničku ráda, potřebovala „špacír“ jako sůl. „Taky je třeba ještě nakoupit, co doma schází, přibudou čtyři krky, možná i Oswald. Přeci tím nemůžu pověřit chlapy“, říká si Filomena. Stále měla pocit, že je doma nedostatek. Těšila se na děti, pravda, ty postrádala, na Oswalda taky, ale jinak. Věděla, že ten u nich moc nepobude, bude chtít být s bratrem. Vzala trošku jahod, právě dozrávaly, nějaký mlsek a také nezapomněla vzít černouška pro Haničku. Zítra snad už holka může jít domů. Byli domluvené s Růženou, že se staví hned ze školy a jestli Hanička už bude moci domů, tak ji rovnou vezme. Chybělo její štěbetání doma. Bylo tam pusto. Těšili se na ni všichni, i když o tom nikdo moc nemluvil.

Jarda nevěděl, co se doma všechno dělo. Jednak ho nechtěli zatěžovat a on toho měl na svých bedrech opravdu hodně.

Nikdo neměl tušení, co Jarda chystá v Praze, kromě toho, že jim chce představit svou nevěstu, starosti na konci školního roku s žáky, které vyučoval a k tomu si přidal další starost.

Pochlubil se totiž, že mezi jeho hosty bude Americká SUPERSTAR z Kalifornie a hned byl nápad tady. Připraví krátké vystoupení, kde bude Karolina zpívat v doprovodu Lidušky a Vilíka.

Doma se nikomu s tím nesvěřil, obával se, že by to mohlo dopadnout stejně jako když sděloval Růženě, že přijedou všichni z Ameriky na jeho promoci.

I stěny mají uši, si říkal. Nesvěřil to dokonce ani Karolíně, aby ji nestresoval.

Do soboty to musí všechno stihnout, pak už jen na letiště a domů...

To Pepík ten měl jiné starosti, využil toho, že jela maminka do města a místo do školy šel za školu.

V žákovské na rodiče čekalo překvapení v podobě jedné koule a jedné poznámky „Když jsem vašeho syna vyvolala k tabuli, opáčil mi: Piš pět, svačím!“

To nebylo vůbec slušné, uvažoval Pepík, když si to šmaroval přes luka k rybníku. Rodiče se na mě budou zlobit a tentokrát ho určitě trest nemine, tak co, aspoň to bude stát za to, odpyká si to za všechny tři prohřešky.

U rybníka už na něj čekal jeho spolužák, který ho vítal slovy: „Hele, vole, máš svaču? Já koupil v krámě čučák a taky jsem šlohl fotrovi cíga, tak se trochu rozšoupnem.“

Pepík byl na rozdíl od spolužáka za školou prvně, tak si myslel, že to, co sebou místo učení donesl spolužák, k tomu chození za školu patří. Pepík by raději šel do lesa kouknout se po srnkách a podívat se po houbách a třeba by našel i samorost a dal by ho Haničce na její zahrádku. Vlastně ani za tu školu nechtěl, ale taky nechtěl, aby si o něm kamarád myslel, že je maminčin mazánek a poseroutka.

„Vyzkoušet se musí všechno a ten čučák, to nemá žádné grády, jen si Pepo dej, je to jako malinová šťáva“, radil spolužák podávaje mu krabici vína.

Sedli si k rybníku a při konzumaci obsahu krabice vedli debatu o tom, proč se tahle lahodná tekutina jmenuje čučák. „Asi proto že je ze slovenských čučorietek. Nebo proto, že na nás z té krabice čučí. Na!“ podává Pepovi zapálenou cigaretu, „...vem si retku.“

Pepík si statečně potáhnul, zakuckal se, ale i když byl zelený jak ty sínice v rybníku, statečně tu retku dokouřil.

Fuj, jak jen to může někomu chutnat, otřepal se Pepík.

„Na to si časem zvykneš“ breptal spolužák. Pepíkovi to bylo k smíchu, jak se spolužákovi pletou nejenom nohy ale i jazyk. Vstal a ejhle i jemu se zapletli nohy, zakopl o aktovku a plácl sebou do rybníka. Spolužák mu podal ruku, uklouzl a tak oba záškoláci skončili v rybníce.

Se smíchem se vyškrábali na břeh ověnčení sinicemi, ukazovali jeden na druhého a řvali „Jéjé, vodník, vodník.“

Tou dobou se vracel Vilém v dodávce ze vsi a vidí, co by vidět asi neměl, dva poskakující vodníky na břehu rybníka. Zabrzdil a kouká na ty dva, co to vyvádí. Vodníci to nejsou, ti bydlí v pohádce a tamhle se válí školní tašky a jedna vypadá jak našeho Pepíka. Je sotva poledne, dnes má školu přeci do čtyř.

Tak na to se musím jít podívat, potichoučku jde směrem k rybníku, kluci vodníci se zrovna dělí o svačinu. Když uviděl Vilém povalující se krabici vína, podle chování chlapců zřejmě prázdnou, nahrnula se mu všechna krev do hlavy a zplna hrdla zařval... „Pepo, okamžitě si seberte tašky a nasednout. Zavezu vás oba rovnou do polepšovny, klackové jedni.“

Slova polepšovna se oba pořádně lekli. „Tati, tatínečku, že to nemyslíš vážně?“ Přidal se i kámoš z mokré čtvrti: „Pane Holomku, ne, prosím ne!“ „Vás dvou se budu ptát, to teda určitě!“ Projel vesnicí a s „nebezpečným“ nákladem zastavil u Farmy naděje. Popadl je za ušiska a zavřel v místnosti se zamřížovaným okénkem, která sloužila jako samotka, když některý z klientů „zlobil“.

Pepík s kámošem nevěřili vlastním očím. Hrdinně začali bouchat na dveře: „Otevřete, otevřete, to je porušování lidských práv!“

Ale nikdo neotevřel. Zmožení alkoholem oba usnuli na kavalcích. Pepík se probudil v noci a bylo mu strašně zle. Při nouzovém osvětlení našel za závěsem záchod a až do rána chodil objímat mísu.

Filomena se za syna přimlouvala, ale Vilém byl neoblomný. „Maminko, dej na mě, tohle bude taková lekce, že mi pak ještě poděkuješ.“

Když Vilém pustil oba záškoláky z „vězení“, při pohledu na ně se mu chtělo smát. Naložil je do auta s tím, že Radka zaveze rodičům.

Měl ještě pro kluky připravenou další lekci. Zastavil u rybníka otevřel předem koupené víno a nabídl hochům, ti okamžitě, jen co k nim došlo aroma z otevřeného vína, pozměnili barvu ze zelené na žlutou.

„Prosím ne,“ volali dvojhlasně.

„Dobře, budu tedy věřit, že toho necháte. Ty Pepíku, dostaneš ještě jeden trest. Bít tě nebudu, nikdy jsem žádného z tvých sourozenců neuhodil a ani jsem nikdy k tomu neměl důvod, prostě máš zamčenou dílnu do té doby, než se začneš chovat tak, abys nám nedělal ostudu.“

Věděl, že tohle bude pro Pepíka velký trest, protože v dílně býval každou volnou chvíli, kde vyráběl pěkné poličky ze dřeva a různé doplňky do zahrady. „Tebe, Radku, potrestají tvoji rodiče.“ Když zastavil u domku, kde bydlel Radek, vystoupil z auta, chytl Radka za křídlo a vedl ho rodičům. Zvonil dlouho, nikdo nereagoval, vzal za kliku, bylo odemčeno.

Vešli dovnitř. Vilém nevěřil vlastním očím, když uviděl plný stůl lahví od alkoholu s nedopitými skleničkami, všude plné popelníky vajglů, nehorázný nepořádek a špínu. Na zemi se batolilo plačící asi roční dítě jen tak, jak ho bůh stvořil, ani plenku nemělo.

„Kde máš rodiče?“ zvýšil hlas na Radka.

„Nevím, asi v ložnici.“

„Mohl bys, prosím, pro ně dojít?“

Za chvíli se Vilémovi naskytla další nezapomenutelná podívaná. Do místnosti se dopotácěla žena, která zřejmě sotva před chvílí přestala s konzumací alkoholu, zakopla o plačící dítě, které začalo vřískat ještě víc. To probudilo Radkova otce a ten začal ze sebe chrlit tak sprostá slova, že taková Vilém slyšel naposled u zedníků. „Co je to tady za bordel, co tady ten parchant řve a co tady dělá ten chlap? Tak ty děvko, ty si taháš chlapy už i do baráku!“ Chytil jednou rukou Viléma pod krkem, napřáhl pravičku a uštědřil mu pořádnou ránu. Než stačil Vilém promluvit, už ležel venku před domkem. Pepík vyděšeně vyběhl z auta a pomohl tatkově na nohy. Otevřenými dveřmi vyletěla láhev a jen o fous minula Pepíkovu hlavu. I když seděli v autě, tak z domku byl slyšet jak řev dítěte, tak hádka Radkových rodičů.

Vilém se podíval na vyděšeného Pepíka a řekl: „Víš, měl jsem tě dovnitř vzít sebou, abys viděl, jak se žije některým dětem, aby sis vážil toho, co máš doma. Tys nevěděl v jaké rodině tvůj spolužák vyrůstá?“

„Ne“ hlesl Pepík. Vilém měl sto chutí zavolat sociální pracovníci. Před sebou měl stále

obrázek toho mrněte batolícího se po špinavé zemi plné vajglů. Ti Radkovi rodiče ani nevěděli, že nebyl syn na noc doma, uvědomil si Vilém.

Zatímco Vilém řešil Pepíkův přestupek, na opačném konci světa pětice cestovatelů čekala v letištní hale. Dalo by se těžko odhadnout, kdo se těšil víc. Karolína s Liduškou a Vildou se samozřejmě těšili na rodiče a sourozence. Jimi se těšil na poznání malinké evropské zemičky, kterou předtím znal jen jako kolébku Jágra. Oswald opouštěl republiku po válce. Samozřejmě vždy hlтал všechny zprávy o dění a držel palce všem českým sportovcům. A nyní by měl uvidět i bratra, kterého viděl naposled jako batole. To všechno se těm pěti honilo v hlavě. Let byl dlouhý a vyčerpávající.

Potom už konečně přesně dle letového řádu v 8:05 jejich stroj bezpečně přistál na Letišti Václava Havla. Jarda se netrpělivě rozhlížel po terminále. Konečně! Tamhle jdou! Okamžitě se vrhnul na sourozence ověšené zavazadly. Jeho rozpaky, jak naložit tolik osob do své rachotiny, vyřešili Liduška s Jimim. „My se ještě chceme podívat po Praze, přijeli bychom večer rychlíkem, snad pro nás někdo přijedete na nádraží.“ Jasně, domluveno. Jarda nastartoval svou ojetinu a vyrazil směr babička a děda Bartošovi, kde vysadí Oswalda. Potom už auto zastavilo u vrátek rodného domku. Jako první vyběhla z domu Hanička, která se právě vrátila z nemocnice. Rozhlídne se po vystupujících a vyhrkne: „Vy jste nepřivezli černouška?“

Černoušek zatím korzoval Prahou. Na procházku měli sice málo času, ale i tak Liduška byla dobrá průvodkyně. Milovala Prahu, její zákoutí a uměla o ní krásně vyprávět. Z náměstí Republiky zavedla Jimiho Celetnou ulicí k známému klenotu kubistické architektury, kde také bydlel W.A.Mozart, když v Praze uvedl premiéru své opery Don Giovanni, domu U Černé Matky Boží. Pak Jimi obdivoval Staroměstské náměstí, kostely, radnici, řady historických renesančních domů a také světový unikát v podobě Staroměstského orloje. Na Karlově mostě se černouškovi moc líbila řeka Vltava a také řada kamenných soch. A co teprve, když uviděl panorama Pražského hradu.

Byl nadšený a stále ukazoval na další a další nádheru města. A ještě divadlo by chtěl vidět a Petřín. Liduška jeho nadšení musela krotit a slíbit mu, že i projížďka parníkem bude, ale ne dnes, musí přeci stihnout rychlík, aby se konečně mohla obejmout s rodiči a sourozenci. Ještě zastávka u Fleků, odkud se teprve Jimimu nechtělo, černé pivo moc chutnalo, ale Liduška rázně zavelela a tak Jimi poslechl. Cestou ještě nakoupil plno suvenýrů, také velkou kytku růží a konečně se mohlo jít k nádraží.

Bylo to i dobře, že se takto rozdělili, Filomena si tak mohla svou radost ze setkání prodloužit. První si padla do náruče s Karolínou a hned na to s Vilíkem. Vilém věděl, že přijde na řadu až po mámě. Nezazlíval to nikomu. Mateřské srdce je blíže k dětem, si v duchu říkal. Ale ani on nepřišel zkrátka, měl se co držet, aby se od radosti nerozbrečel, když mu Karolína padla kolem krku. „Jak jsi zkrásněla děvče, ani bych tě nepoznal, potkat tě někde venku, na tom Skype jsi byla jakási rozmazaná.“

Když k němu přistoupil Vilík, musel se Vilém dívat nahoru. „Kluku jeden, dyť jsi o hlavu větší než já, to abych si vzal stoličku, budu-li ti chtít jednu uštedřit“, říká a culí se pod vousy, které si nechal narůst, aby vypadal mužněji.

Jarda mezi tím vysvětloval Haničce, která jediná byla zklamaná. Představovala si to úplně jinak. Ale když k ní Karolína přistoupila, a vložila jí do ruky panenku, velkou skoro, jako byla ona sama, zapoměla na Jima a už to zase byla ta Hanička, štěbetalka, která svou radost umí dát jaksepatří najevo. „Ale někdo přece chybí“, konstatuje Vilík a rozhlíží se po místnosti, až jeho oči zahlédly v koutě krčícího se Pepíka. „Copak je s tebou Pepo, ty se s námi nepřivítáš?“ Karolína rovněž upřela na Pepíka oči, který neskrýval, že by se nejraději vryl pod zem. Šouravými kroky přistoupil k sourozencům a místo obejmutí říká: „Když já se tak stydím, co jsem provedl, místo abych rodičům byl k ruce.“

Do toho vstoupil Vilém a říká: „Podívej, co bylo, to bylo, pro tentokrát ti odpustíme, ale to jen proto, že se vrátily děti, nebudeme si přece kazit radost. Jen se hezky přivítej a poděkuj za to, že ti díky nim byla udělena milost.“

Filomena zpovídá Jardu, kdeže nechal ten „zbytek“. Jarda Filomeně všechno pěkně povyprávěl a dodává: „Oběd sníme, maminko, bez Lidušky, Jima a Oswalda, ale na večeri, nás bude tolik, že nás ten náš domek ani nepojme, ale už nám dej najíst, poněvadž se sotva držíme na nohou.“

Uniklo mu totiž, že Karolína se už chytla díla a nosila připravené jídlo na prostřený stůl. Filomena se sice naoko zastyděla a omlouvala, že na jídlo úplně zapomněla, ale měla radost z toho, že se Karolína chová, jako by odešla včera a vůbec žádná pýcha v ní není, přestože se stala tak slavnou.

Ještě ani nedojedli zákusek po obědě a mají další návštěvu. Příchozí Jeník s Maruškou se taky se všemi vítali. Karolína se smála: „Kluku, člověk Tě nechá chvíli bez dozoru a ty už máš děvče, to je pěkné překvápko! A to už jsme se stačili dozvědět, jak jste se statečně zachovali, té Marušky se drž, s tou se v životě neztrátiš!“

Jarda stál stranou a skromně mlčel a nedal na sobě nic znát, jen si říkal pro sebe, že ještě

není všem překvapením konec a docela se těšil, až jim představí svou Simonu. Další návštěva u branky! Děda a babička Bartošovi s Oswaldem. A nejvíc řečí má upovídaná Hanička, hned ukazuje všechny panenky a knížky a táhne je na zahrádku.

Vilém odjel na nádraží pro Lidušku s Jimim. Tam si konečně i on jako první vychutnal přivítání s Liduškou. Při pohledu na černocho si jen pomyslel, holčičko moje, chci abys byla šťastná, ale tohle... Nedal své zklamání najevo a zamířil domů. I Hanička byla z Jimiho rozčarovaná a pořád ho porovnávala s panenkou černouškem. Ani ta pusa nebyla čokoládová!

Rodinná zábava se při zahradním grilování protáhla dlouho do noci a stále bylo o čem povídat.

Jen Filoména přes všechnu radost, kterou prožívala z návratu dětí, stále po očku pozorovala Jimiho. Bylo jí při pohledu na něj všelijak. Oči měl sametové a zářící, úsměv od ucha k uchu, a určitě její Lidušku miluje. Jen to jeho tetování, a zrovna na krku, a ty železa, kterými vystrašil i Haničku, která jí pošeptala, že takový kakaový princ se jí nelíbí. Co nadělám, povzdechla si sedíc u stolu, oči upřené na kytici růží od Jimiho. Jak jen to zaonačit, aby mu Liduška, jak měla v plánu, hned ráno nešla ukázat Farmu naděje a projít s ním celou dědinu. To zas budou řeči, všichni je budou pomlouvat.

Takhle ji u stolu našla Liduška, když se šla do kuchyně napít. Viděla slzy v očích maminky. Přisedla si k ní a ptala se proč nespí. „Ale holka, nějak té radosti je na mě moc, neboj půjdu si také lehnout.“ Liduška ale v jejím hlase postřehla, že není vše v pořádku.

„Tobě vadí Jimi, maminko, že mám pravdu.“

„Ale víš, holčičko, já nejsem světa znalá natolik, abych rozuměla tomu, proč zrovna ty musíš mít vedle sebe chlapce, s kterým se ani nedomluvíš.“ „Maminko, Jimi je moc hodný a chytrý kluk, chce být lékařem a dokonce studovat v Praze. Za rok ani nepoznáš, že někdy mluvil jinou řečí než tou naší, a ještě si ho přeci neberu.“

„A to já bych se takovým lékařem, který by na sobě nosil tolik železa, vyšetřit ani nenechala. Takové skruže v nose, na bradě a dokonce i v obočí, to mu nestačí že ty skruže má v uších? Nezlob se, Liduško, na mě, ale tohle se mi opravdu nelíbí.“

Liduška takovou reakci tušila, právě proto zůstala s Jimim v té Praze, aby to setkání oddálila. Co naplat, Jimimu domluví, aby svoje ozdoby sundal, a třeba se pak mamince bude líbit víc.

U Holomků je návštěvníků, že dům praská ve švech. Jeník svou postel uvolnil Vilíkovi a šel spát k Marušce, Oswald bydlí u Bartošů. V kuchyni se vyvaňuje jak v závodní jídelně, ale všechny dcery Filomeně pomáhají s vařením a všichni chlapci pomáhají s nádobím. Jarda ještě večer odjel do Prahy, aby se připravil na tu slávu.

Nakonec se i Filomena odebrala také do „Spánkova“, ale dlouho do noci nemohla usnout, Vilém vedle mlčel, taky nespál. Nechtělo se jim mluvit, po pravdě nevěděli, co k tomu říct. Nějak jim slova zůstávala v hrdle, možná to bylo dobře, nechali myšlenkám volný průběh. Kdyby jen uměli nahlédnout jedem druhému do myšlení, byli by překvapeni, jak jsou si podobní. Za ta léta, kdy žili jeden pro druhého a pro rodinu, není divu, že i myšlení je stejné.

Ráno byla ale Filomena nejvíc překvapená, když vyšla na zápraží a uviděla, jak Jimi už „odstrojený“ právě dokončil úklid po večerní grilovačce. Myslela si, že budou všichni dlouho vyspávat. Měla pravdu, všichni měli ještě půlnoc, jen Jimi si přivstal, aby se zavděčil. Povedlo se. Byl o krůček Filomeninu srdci blíže.

Neskrývala radost, jen se usmála. „Co také říct, když ani slovo nerozumíš“ říká si Filomena,

jen tak pro sebe. Ale Jimi ji šokoval, když po úsměvu, který byl srdečný, jak mohla poznat, říká: „Dobrý den, maminko.“

Dnes Vilém dělá rodinného taxikáře. To odveze Filomenu s holkama do města nakupovat šaty, pak zas odveze Lidušku a Jimiho do města na bazén, pak zas naloží Oswalda a veze ho do obory. Oswaldův tatínek byl myslivec a brával ho na čekanou, na to Oswald v Kalifornii vzpomínal a to mu hodně chybělo. Vilém se domluvil s místním myslivcem Kučerou a ten je pozval na posed.

Ale, co čert nechtěl, strejdovi na žebříku podjela noha a už byl na zemi. Vstát nejde, noha bolí, bolí. Tak místo na posed se jede do nemocnice. Komplikovaně vymknutý kotník, musí si tam pana Oswalda nechat. Za týden, pokud se to nebude zhoršovat, ho propustí. Ale promoce je už zítra! „Nedělejte si starosti, klidně jed'te, všechno nafot'te a natočte, pak mi to ukážete“, uklidňuje strýc Viléma. Ten se jen podívá někam vzhůru: „Dědečku, prosím, drž nad námi ochrannou ruku, víc smůly už bych nepřežil!“

Doma musí pochválit všechny modelky, které se předvádějí ve svých nových šatech. Filomena uzarděně šeptá: „Představ si, to všechno platila Karolínka!“ A největší slávu musí Vilém provolávat Haničce, která ve žlutých šatičkách s nabíranou sukýnkou září jak pampeliška na jaře. „Tatínku, až budu velká, budu modelkou!“ Všichni se usmívají: „To je jasné, ty naše sluníčko, jiné povolání si pro tebe ani neumíme představit.“

Viléma čekala ještě jedna cesta do nemocnice, měl zavézt Oswaldovi přezůvky a vše co do nemocnice patří. Když s igelitkou vešel na nemocniční pokoj, postel byla prázdná. Šel se zeptat sestry, a ta mu řekla, aby chvíli počkal na pana doktora, že ten mu vše řekne. Viléma polilo horko, měl divné tušení, že to nebude jen ten kotník... a měl pravdu. Lékař mu řekl, že se Oswaldovi najednou udělalo nevolno, bolelo ho na prsou, tak mu pro jistotu nechal udělat EKG. Jedná se o ischemické ložiskové odumření srdečního svalu. Musím vás informovat, že stav pacienta je velmi vážný, podle nálezu neměl srdíčko zdravé už léta, divím se, že se ve svém věku odhodlal letět letadlem takovou dálku. Vilém si musel sednout. Napadlo ho, že Oswald se vrátil domů zemřít. Ozvěnou slyšel lékaře, jak říká to, co se vždy říká, „uděláme vše, co je v našich silách“.

Vilémovi se honilo hlavou sto myšlenek, ale všechny musel zahnat. Jediná nejhlavnější je dostat se s celou rodinou na promoci nejstaršího syna. Vše ostatní musí hodit za hlavu, jestli se nechce zbláznit. Pro klid v rodině se rozhodl o vážném stavu Oswalda pomlčet, protože mu bylo jasné, že za ten rok přirostl k srdci Karolíně, Lidušce i Vilíkovi a nemůžou do Prahy dojet se slzami v očích. Filomeně taky nic nevyzradil, svou ponurou náladu vysvětlil tím, že taxikářův život je krušný a těžký a aby odlehčil situaci, všem zanotoval Jo řidič, ten tvrdej chleba má... a odebral se do ložnice. Jako uspávanka mu znělo rodinné muzicírování, kdy se všechny děti chopily nástrojů, oprášily noty a jako za starých časů se chalupou rozléhaly libozvučné cikánské písničky.

Druhého dne ráno vyjela směrem ku Praze Vilémova dodávka a Bartošův kombík. Karolína v autě vtipkovala, doufám, že ta další auta, co jedou za námi, nejsou taky Hujerovi!!! Parkoviště u fakulty našli v pohodě a cedulky s nápisem Aula je bezpečně vedly na místo. Jeník s kamerou se snažil zachytit co nejvíce momentů. Hanička se pořád rozhlížela, kde je Jarda, a jestli třeba nezaspal. Maminka kladla Haničce na srdce, že toto je velice vážná slavnost, při které si musí zamknout pusinku klíčkem a vysvětlovala, že studenti přijdou v takových studentských talárech a na hlavě budou mít hranatou čepici a jeden po druhém dostanou diplom, který je připravený v kulaté tubě.

A pak už to opravdu začalo a maminka začala plakat hned při hymně a celý obřad proplakala. Vždy po ohlášení jména úspěšně dostudovaného studenta dotyčný předstoupil

před děkana, poděkoval s úklonou za diplom a celý sál zatleskal. Když se ozvalo jméno Jaromír Holomek, při potlesku se Hanička neudržela, postavila se a do sálu se ozvalo: „To je můj bráška Jaroušek!“ Filomena Haničce honem zacpala pusy, ať ještě ta štebetalka nepokračuje, a s omluvou se otáčela po ostatních rodičích, ale všichni byli zaměstnání svým dojetím, tak se jen usmívali a pořád tleskali, takže Hanička se vlastně postarala o to, že Jarda měl nejdelší potlesk.

Bylo příliš dojmů. Doléhalo to na všechny. Na nemocné srdce Oswaldovo tím víc. Když zůstal Oswald na pokoji sám, přemýšlel. „Nechce se mi odejít na věčnost, to ne, ale na druhé straně dožil jsem se něčeho, v co jsem vůbec nedoufal. V Los Angeles je všechno zařízeno, i pro případ, že se tam už nevrátím. A já se nevrátím. Vím to. I kdybych se z toho dostal. S tím vším jsem počítal. Bylo mou touhou, zemřít ve své rodné zemi. A povede se mi to. Tuhle jistotu už mi nikdo nevezme. Karolína se vrátí, Liduška a Jimi taky, no a Vilík, ten se rozhodne. Všechno mám sepsané, Karolína to dítě moje zlaté o tom všem ví, na ni spoléhám. To je hotový poklad, tohle děvče, možná Vilém ani Filomena netuší, co všechno je v tom křehkém děvčeti skryto. Děkuji za všechno, co mne v životě potkalo, ale nepřestanu děkovat za to, že jsem poznal Filomenu, Viléma, jejich děti, ale nejvíc za tohle děvče. Jakou slávu zažila, je chytrá, nyní i bohatá, ale přesto zůstala skromná. Vím, že už to mám sečteno, i když bych rád požil ještě pár dnů, alespoň tolik, abych jim nezkazil tu oslavu v Praze. Všichni se tolik těší. Musím vydržet, musím...“

Oswald spal a spal..., když otevřel oči, lekl se. „Co se to děje, proč je vás tu tolik?“ překvapeně se dívá kolem sebe. „Trošku jste si s námi zašpásoval“ říká jeden z lékařů, „ale už je to o něco lepší“

Můžeme rodinu uklidnit.

Po skončení promočního obřadu se musely vrátit slavnostní taláry a chvíli trvalo, než se Jardovi podařilo prodrat se ke svým. Maminka ho objala a stále nebyla schopna slov. Zato promluvil Jarouš: „Maminko a tatínku, děkuji, že jste mi umožnili studovat!“, předal mamince kytičku: „... a zde je ještě jedno překvapení, to je moje Simona.“ Teprve teď si v tom mumraji všimli křehké dívenky, kterou Jarda držel za ruku. Gratulacím nebyl konec. Děda s babičkou, všichni sourozenci, studenti z ročníku...

Fotograf si ustavil rodinku a ještě Jarda sám a ještě s rodiči a ještě se Simonou a samozřejmě s Haničkou, která před chvílí způsobilá v sále takový milý rozruch.

Potom se zase nasoukali do vozidel a Jarda vedl rodinnou kolonu na objednaný slavnostní oběd na Zbraslav. Bylo dost teplo, tak byli rádi, že můžou poobědvat v příjemném chládku salónku. Při kávě Filomena s babičkou zpovídaly Simonu, co dělá, kde bydlí a ani si nevšimly, že mladí se někam rozprchli.

Z povídání je vyrušil Vilém a pozval do hlavního sálu, kde v hledišti seděla spousta diváků. Pro rodinu byla vyhrazena místa v první řadě. Jaké teprve čekalo překvapení, když moderátor uvedl, že na počest promoce Jaromíra Holomka zazpívá výherkyně Kalifornské Superstar Karolína se sourozenci. Maminka proplakala další tři kapesníky. Vilém je chlap, ti se hned tak nerozpláčí, ale taky byl už podruhé v ten den plný dojetí. Když pak v kapse pípla SMS od ošetřujícího lékaře, že Oswaldovi se ulevilo a ještě neumírá, bylo toho na něj už přespříliš a tentokrát se slzám neubráníl.

Po všech těch dojemných ceremoniích, se znovu přesunuli do salonku, kde se už jen slavilo a slavilo až do večera. Nocleh byl zajištěn, Jarda ještě jednou poděkoval rodičům, taky všem sourozencům, ale i Simoně, že mu byla oporou tady v Praze.

Vilém uvažoval, jestli má vůbec něco říct o Oswaldovi, usoudil, že to nechá na doma. Jen na Karolínu mrknul, když seděli u stolu. Ta pochopila a přikývla, že rozumí. Až se naskytla příležitost, šel s ní Vilém stranou a vypovídal se trochu, aby se mu ulevilo.

Simona se sice zpočátku ostýchala, po slavnostním přípitku se jí však jazýček rozvázal a povídala si se všemi, nejvíc si „sedly“ s Růženou a Karolínou. Nebyla tak bezprostřední jako všichni Holomkovi, to je pravda, ale srdce měla na pravém místě, to Filomena poznala.

Babička Bartošová si raději svoje poznatky a domněnky nechávala pro sebe, věděla dobře, že stejně na to nikdo nedá, jen by si to u mladých pokazila, kdyby dala najevo, co na Simoně „objevila“. Poznala už za ta léta, že je někdy opravdu mlčet. Pokud se člověk nenaučí ovládat jazyk, nemá vůbec snadný život. Nejen babička Bartošová, ale i Filomena si všimla, že dívka trochu kulhá. „Snad ji jen momentálně něco trápí. Nebo že by to bylo trvalé??“ Tak uvažovala Filomena, ale jinak se jí děvče moc zamlouvalo.

Konečně doma. Prohlíží si Jeníkovo video a fotky z promoce.

„Nějak je tu ticho,“ řekla Filomena, „asi proto, že se někam zašil Pepík i s Haničkou. V tom zas bude nějaká kulišárna, jak jsou ti dva spolu.“

Všichni je začali hledat, ale po těch dvou se zem slehla. „Vím, kde budou, Hanička zalévá a Pepík pomáhá. Já se po nich podívám“, řekl Vilém.

„Jen klidně sedíte a povídejte si o té slávě.“

Vilém děti na zahradě nenašel. V dílně nebudou, ta je zamčená, tak se kouknu do seníku. Když přicházel ke dveřím seníku uslyšel chichotání a tak, i když se to nesmí, potichu přitiskl ucho na dveře a slyšel jak Pepík říká „Haničko, naučím tě pěknou písničku, chceš být taky superstar?“

„Chci chci!“

„Tak poslouchej a jak tě ji naučím, pak se pěkně v kuchyni všem pokloníš a hlasitě zapěješ.“ A Pepík začal...

Kolo hovno rovno, jak se to rýmuje,
kolo jede rovno, jede přes to hovno,
kolo rovno hovno, jak se to rýmuje.

„Jejej, Pepíku, to je ale pěkná písnička, takovou jsem ještě neslyšela, ta se bude všem určitě líbit a já si ji pamatuju, poslouchej:

Kolo rovno h...nedopověděla. Vilém vtrhl dovnitř, výhružně pohlédl na Pepíka, i když se všemožně musel snažit, aby se nezačal smát. „Tak tady jste, všichni vás hledají, s tebou si, Pepíku, promluvíme později, ty nedáš a nedáš pokoj. Haničko, to není pěkná písnička, doufám že tě nenapadne ji všem zpívat.“

„A proč? Mě se moc líbí, tak dobře, já ji jen zapěju Jimimu.“

„Ne ne, ani Jimimu. Víš co, pěkně zůstanete tady a Pepík tě naučí pěknou písničku, s touhle bys žádnou superstar nevyhrála. Jak tě ji naučí, tak pěkně přijdete dovnitř a ty nám ji zazpíváš. Pepík zná přeci spoustu krásných písniček, že je to tak.“ Pepík jen tiše přikývl.

Když se vrátil Vilém k ostatním řekl, že si pro ně Hanička a Pepík chystají překvapení, že za chvíli přijdou. V duchu věřil, že Pepík zvolí něco slušného.

Uplynula sotva půlhodinka a Hanička přišla sama bez Pepíka, uklonila se a začala...

Voda voděnka
hladí oblázky,
takové je pohlazení
takové je pohlazení od lásky...

Vilém si oddychl, ale ne nadlouho. Hanička rychle přidala na hlase: „Ještě jednu umím, kolo rovno hovno, jak se to rýmuje...”

Do nemocnice za Oswaldem odvezl Vilém jen Karolínku s Liduškou. Věděl, že plný pokoj příbuzenstva by stejně nesplnil ten pravý účel návštěvy a ani nahoru nešel. Karolína mu přehrála video z promoce a Oswaldovi zvlhl zrak hlavně při záběrech z koncertu. Byl sám se sebou spokojený, že právě tomuhle děvčeti pomohl. „Karolínko, teď už mě do letadla doktoři nepustí. Spoléhám na tebe, že vše bude tak, jak jsme se domluvili. Víím, že můj dům bude v dobrých rukou a záleží jen na vás, jak dlouho budete chtít v Kalifornii zůstat.“

„Je mi moc líto, že už se s námi nevrátíš, strýčku, ale neboj, vše bude dle tvého přání. Jak dostuduješ univerzitu, tak se rozhodnu, jestli zůstanu.“ Oswald se spokojeně usmíval a obrátil se na Lidušku: „A co ty, Liduško?“

Liduška si přisedla ke strýci blíž a vzala ho za ruku: „Strýčku, my jsme dohodli s Jimim, že zůstaneme tady a budeme studovat v Praze. Už jsme se na tu možnost ptali. Jen v září si znovu zopakujeme maturitu, protože tu z Los Angeles nám zde neuznali. Ale Vilík chce ještě v Kalifornii pokračovat a taky nechce, aby tam Kajce bylo smutno“, uklidňovala honem Liduška strýce. Oswald se zamyslel: „...vždycky bude někomu smutno, když Jimi zůstane tady, bude po něm smutno jeho rodičům a jemu zase bude smutno po domovině... věřte, že víím, o čem mluvím. Já jsem se za mořem svou pílí vypracoval a zmohl na lepší živobytí, ale rodná hrouda je rodná hrouda...“

Když se ve dveřích pokoje objevil Bartoš, Karolína s Liduškou se srdečně rozloučily a nechaly bratry o samotě. V autě se Karolínka rozplakala: „Tatínku, já na ty bohaté strýčky a tetičky nikdy nevěřila a oni fakt existují, ale proč se vždycky ukážou až na sklonku života?“

Oswald pobyl v nemocnici ještě nějaký den a vrátil se „domů“. On sám si toho slova vážil, jako nikdy předtím. Poznal, že už nemá před sebou mnoho dní, ale věděl, že ty, které prožije se svým bratrem a jeho ženou Rozálií, budou pro něho to nejlepší, co ho na tomto světě ještě může potkat. Domluvili se s bratrem, že zůstane u něho.

Proto po příchodu z nemocnice pozval na nedělní odpoledne celou rodinu Holomkovu k Bartošům. A že byla Simona zrovna u Holomků, přišla taky. Ani vedle Jeníka nechyběla Maruška.

Rozálie připravila pohoštění. Stůl ve stínu starého kaštanu byl plný všelijakých dobrot. Čehož si samozřejmě jako první všimla Hanička a hned babičku pochválila. „Moc jsem se k vám těšila, babičko a dědečku, ale kdybych věděla, že tu bude tolik všelijakých dobrot, to bych se těšila ještě víc!“ Rozálie zatím k Haničce neměla ten pravý babičkovský vztah. Nedokázala si představit, že je babičkou úplně cizímu dítěti. Ale Hanička takových detailů nedbala.

„Tak vás tu vítám milé děti“ ujal se slova Oswald. „Napřed ochutnáme, co nám Rozka nachystala, potom vám předvedeme, co jsme pro vás s Karolínou nachystali my.“ Všichni měli zato, že Karolínka bude zpívat. Nikoho ani ve snu nenapadlo, že má Oswald za lubem

něco úplně jiného.

A Oswald toho na srdci měl hodně.

Když byla káva dopita, mrknul Oswald na Karolinu, ta se beze slov zvedla, přisedla k němu a podala mu jeho aktovku.

Oswald nasadil brýle, vytáhl z aktovky štos dokladů a říká: „Ta chvíle, pro kterou jsem sem vážil cestu, je tady, i když bezesporu kvůli promoci jsem přijel taky, ale místo toho, abych trávil čas s vámi, dával jsem co proto českým lékařům. A musím je pochválit. Už mám napsaný děkovný článek do novin.

A nyní k věci. Jak jsem se už zmínil, něco jsem si stačil za ty roky v Kalifornii vybudovat a našetřit. Potomky žádné nemám, tak jsem to rozdělil tak, jak mi srdce velelo. Univerzální dědičkou bude Karolína, dům dostane ten, kdo se rozhodne v Americe zůstat, ostatním jsem založil konta. Vložil jsem rovným dílem všem stejně, jen bratr Hubert dostane víc, poněvadž bych u něho rád dožil. S penězi si naložte jak uznáte za vhodné, věřím, že je investujete stejně dobře, jak jsem to udělal já.“

Vložil Karolíně do rukou obálku, ta vstala a s úsměvem je rozdávala, podle jmen. Ostatní oněměli úžasem. To opravdu nikdo nečekal!

Hanička na vše koukala s otevřenou pusou. Sourozenci vytahovali z obálek výpisy z banky a karty k výběru. „Pepíčku, přečti mi ten dopis, co jsi dostal!“ Pepík taky moc nerozuměl bankovnímu výpisu, ale někde mezi čísly našel cifru, kterou pošeptal Haničce. „A kolik by to bylo panenek?“ Pepík počítal, počítal: „Asi tisíc!“

„Jů, kolik to je?“ nastavuje prstíky na obou rukou.

„Hani, tolik prstíků ani nemáš.“

Oswald myslel i na Haničku, přestože od Viléma věděl, že jí maminka taky nechala nějaké peníze a ty uložil Vilém na Hančino konto. Připravil pro ni obálku s tisícikorunou, aby jí nebylo líto, že všichni něco dostávají a ona ne. „Haničko, tady máš taky pár penízků, ale rada nejen pro tebe -dobrý hospodář neutratí všechny peníze, musí myslet na zadní vrátka.“

Hanička způsobně poděkovala a řekla, že si to zapamatuje. Když se vrátili domů, Hanička ještě honem běžela do zahrádky zalít svůj květinový záhon, však to už rostlinky potřebovaly. Když se vrátila do kuchyně, podala svou obálku Filomeně: „Maminko, vrátka do mé zahrádky jsou rezavé, tak jak říkal strejda Oswald, tady ty penízky mám na nová vrátka!“

Společné chvíle, kdy byla celá rodina pohromadě končí.

Karolína má povinnosti vyplývající ze smlouvy ohledně Superstar. Je pozvaná do TV vysílání a to nesmí zmeškat, takže musí odletět už zítra. Jimi by rád také ještě zůstal, má ale nějaké zařizování, tak bude muset odletět zároveň s Karolínou. Liduška přijala pozvání kamarádky na jejich chalupu v Jižních Čechách.

Všichni se ještě vzpomínají z Oswaldova daru a ze všech zážitků posledních dní.

Jeník musel brzo ráno do Prahy ohledně studia a vzal sebou i Haničku s Růženou.

Pepík sedí u stolu a píše trest, co mu uložil Vilém za nevhodnou písničku, kterou učil Hanku a stále nemůže pochopit, proč musí napsat 100 x „Nebudu učit nikoho sprosté písně“, když ji slyšel zpívat i Trávníčka v telce. Neprošel ani jeho pokus, když napsal větu jen jednou „Nebudu učit nikoho sprosté písně 100x“, to dostal od otce lepanec, aby se vzpomatoval.

Karolina chtěla, aby dnešek celý patřil jen a jen mamince, ještě tolik jí toho nestačila říct.

Také za Oswaldem musí zajít a rozloučit se a to ji ještě čeká večerní vystoupení v sokolovně, které zařídil starosta obce a místním rozhlasem pozval občany na její vystoupení.

„Holčičko moje, tak málo jsme se spolu užili, a už zas musíš tam do té dálky“ posmutněle říká Filoména. „Neboj, maminko, tentokrát odloučení nebude dlouhé, za měsíc se vrátím, a to bude určitě na delší čas, a vše si vynahradíme.“

„Tady máš ode mě dárek“, podává jí Filoména krabičku. Je v ní zlatý řetízek s křížkem, hned si ho dej na krk, bude tě na cestách chránit, stejný dostane i Liduška.“

Karolína maminku se slzami v očích obejmě: „Děkuji za křížek, bude mě chránit a provázet na každém kroku, maminečko, moje zlatá.“

Vilém s Filomenou si už před měsícem požádali o adopci Haničky. Srdcem byla jejich, do rodiny zapadla, ale aby vše bylo v pořádku i papírově. A zrovna dneska u branky zazvonily dvě ženy. Ve Filomeně nejdříve hrklo, protože ještě měla v paměti falešné prodavačky, ale prokázaly se průkazkou a představily se: „Jsme sociální pracovnice z městského úřadu a jdeme se podívat na prostředí, ve kterém by měla vyrůstat Hana Slunková. Pak prolezly barák od sklepa po půdu, zajímalo je, kde má Hanička postel, skříň na oblečení, hračky, psací stůl... Ptaly se, jestli se v rodině denně vaří, vysává, jestli je někdo kuřák nebo alkoholik, zda má dítě vlastní kartáček na zuby...

Ve Filomeně pěnílo. Už by málem vybuchla, že zde bude Hanička vyrůstat v čistém a klidném rodinném prostředí, že by se raději měly soustředit na rodiny, kde to tak není, ale udržela to v sobě.

Dobře udělala. Po podepsání výsledku šetření se jedna z žen zeptala: „Máme zde ve vsi ještě prošetřit další rodinu, poradíte nám, kde bydlí Sivákovi?“ Filomena je odvedla k plotu a ukázala jim cestu. Pak přemýšlela, zda na rodinu Radka upozornil Vilém, nebo všímaví sousedé.

A aby úřední šiml mohl důkladně řehtat, přišlo ještě pozvání k psychologickému vyšetření pro Viléma, Filomenu i Haničku.

Vilém svou ženu nepoznával. Takhle rozčilenou ji ještě nikdy neviděl. Nedávno jsem tam byla s Pepíkem a víš, že jsem se zařekla, že už nikdy. Vilém ji uklidňoval, jak jen uměl, že to je důležité, aby se vše konečně uzavřelo.

V den D naložil ženu i Haničku do auta a jelo se. Odbornice si nejdříve povídala se všemi dohromady a pak s každým zvlášť. Hanička hravě zvládla všechny psychotesty. Pak měla namalovat něco, co má ráda. Hanička nad prázdným papírem začala rozumovat. „Mám ráda maminku“ a namalovala postavu. „Mám ráda tatínka“ a namalovala další postavu. A přimalovávala další postavičky.

„Mám ráda Pepíka a Růženku a Jeníka a Marušku a Kajku a Lidušku a Jarouška a Simonu a Vilíka a dědu a černocho Jimiho a ještě mám jednu maminku v nebičku a ona v noci přijde a dá mi pusinku na čelo.“

Výkres byl za chvíli zcela pomalovaný jasnými barvičkami. Psycholožka se usmívala a sama pro sebe si říkala, že vidí poprvé v životě tak šťastné dítě, i když mu zemřela matka. Chtě nechtě to musela porovnávat s podvyživeným Radkem Sivákem z Klokánku, kterého vyšetřovala ráno. Apatický, mizerná slovní zásoba. Na patnáct let nevypadal ani vzrůstem, ani intelektem. Záchrana v podobě jeho předání do Klokánku přišla za minutu dvanáct. Matka i otec jsou v protialkoholní léčebně a v kojeneckém ústavu je ještě další chlapec. Radek takové štěstí jako Hanička mít nebude, ale pro mladšího Siváka se snad adoptivní rodiče najdou.

A poněvadž všechny testy dopadly dobře, mohli se doma všichni alespoň na nějaký čas těšit, že bude klid, i když si byli vědomi toho, že se dají nějaké namátkové kontroly sem tam očekávat. Růženka Filomenu uklidnila, že ona se nemusí ničeho bát, poněvadž u nich je všechno v pořádku. Pepík má sice občas všelijaké volovinky v hlavě, ale ty jsou neškodné.

Odpoledne vzali Růženka s Vilíkem maminku i Haničku do města a slíbili jí překvapení, za to, že to všechno zvládla. „Jaké překvapení,“ ptá se zvědavá Hanička.

„Překvapení se dopředu neprozrazuje, Haničko, musíš být trpělivá.“ říká Filomena a mrkla na ni. Růženka Haničce oblékla hezké šatičky, nasadila klobouček a vyrazily. Ve městě napřed navštívily velikánský obchod, kde bylo tolik věcí, že se Hance až hlava zatočila.

Pak vyhledaly oddělení, kde byly různé kufry, tašky malé i velké, ale největší radost měla

Hanička, když jí Růženka ukázala školní brašny a řekla: „Tak Haničko, po prázdninách bude z tebe školačka, tak si vyber aktovku, která se ti líbí.

Hanička myslela, že se zblázní radostí, jedna lepší než druhá. „To nejde si vybrat jen jednu, když se mi se líbí všechny.“

„Všechny ti ale koupit nemohu, jen jednu“, řekla Růženka.

Tak Hanička zavřela oči, pak ukázala naslepo prstem a řekla: „Tuhle!“ Bylo rozhodnuto. Poté Růženka ještě navštívila cestovku, pak cukrárnu, kde si daly pořádný kopec zmrzliny a mířily na autobus. Hanička celou dobu nesundala brašnu s ramen.

Když se blížily k domovu, vzala to úprkem a doma se okamžitě začala všem chlubit a předvádět. Večer měli co dělat, aby ji přesvědčili, že do postele se s aktovkou nesmí. Když už byla Hanička v posteli, řekla Růženka rodičům: „Pro vás mám také překvapení, protože jste testy taky dobře zvládli“ a podává rodičům obálku. „Co to je, zhrozí se Filomena, snad ne zas nějaké dědictví?“

„Ne, maminko, žádné dědictví. Domluvily jsme se s ostatními, že potřebujete s tatínkem taky konečně vypřáhnout. Odpočinout si, od toho všeho, od práce a žít jen pro sebe. Alespoň pár dnů. Bylo toho poslední dobou na vás, ale hlavně na tebe, maminko, hodně. Koupily jsme vám týdenní pobyt v Luhačovicích. Procedury si domluvíte na místě, podle toho, co vám doporučí. Všechno je v ceně zájezdu. Potřebujete to oba jako sůl. Jen se nebojte, že to tady bez vás nezvládneme. Všechno je domluveno. Děda to vezme za tátu v ústavu a já dohlédnu na domácnost a děti.“

Tak se Filomena s Vilémem pomalu začali připravovat na poněkud opožděnou svatební cestu.

Po příjezdu do Luhačovic a ubytování se manželé vydali na promenádu. Filomena nevěděla kam dřív koukat, z kterého pramene dřív pít a jakou teplou oplatku dřív ochutnávat. Zmožení po dvouhodinové procházce sedli na lavičku, když v tom je upoutal nějaký pohyb u vedlejších laviček. Korpulentní dáma s foťákem fotila skupinku posedávajících zblízka, zdálky a neustála poháněla další a další, aby se seskupili dohromady, že potřebuje fotku do kroniky.

Do kroniky? Vilém zauvažoval, že naposled takhle někdo blbnul s fotkami do kroniky BSB v partě fasádníků, kam nastoupil po vyučení. Nenatáčí tady skrytá kamera?

Raději se zvedli, že popojdou po promenádě kousek dál, když v tom jim ta dáma vrazila svůj foťák do ruky a prosila, aby je vyfotil všechny, že by chtěla být aspoň na jedné fotce.

Vilém teda vyhověl a když vracel foťák, nesměle se zeptal, co jsou za skupinu a odkud.

„My jsme ze seniorklubu z Bohumína, jezdíme sem do lázní na jednodenní výlet každým rokem, jsme tu dvěma autobusy. A takových zájezdů uděláme do roka i pět a to jezdíme i na další vlakem a taky na kole nebo pěšky. A chodíme do kina a divadla. My jsme dost aktivní klub a to vše hlavně díky podpoře města a našeho zlatíčka šéfové Hanky!“

Vilém s Filomenou se na sebe podívali a odkráčeli. Seniorklub jim nedal spát. Babička Bartošová by se měla ve městě zeptat, zda tam taky nějaký klub nemají.

Máme hodné děti. V těch Luhačovicích se nám moc líbilo. Po všem, co v posledních dnech zažila, zatoužila Filomena po chvilce soukromí. Na zahradě měla svůj koutek pod statným ořechem, který snad zasadil někdo z jejích předků. Tam se vždy uchýlila, aby si srovnala myšlenky. Zvláště ve vlahém podvečeru, kdy bylo v dálce slyšet tlukot slavíků, také špaček se ozýval svým typickým zpěvem. Kol dokola voněla čerstvě posečená tráva, vedle byl záhonek karafiátů, které již odkvétaly, ale voněly nádherně. Nejvíce milovala vůni růží. Měla velký záhon s několika desítkami keříků růží různých barev, to byla její chlouba. Všechny zvuky a vůně vnímala s velkým obdivem a pokorou k Matce Přírodě. Proto ale

nepřišla. Už drahnou dobu pociťovala, hlavně když postupně odcházely děti z domova, že jí v životě něco chybí. Měla doma ještě Růženku a Pepíka, ti jsou už ale také velcí. Novou jiskru do jejího života přinesla Hanička, ale to vše pro ni bylo málo. Byla ještě mladá, čtyřicítka je krásný věk, cítila, že by mohla ještě něco dokázat.

Přemýšlela o tom už několikrát, ale vždy tu myšlenku zapudila. Měla obrovskou chuť studovat. Vzpomínala, jaké s ní měl plány její otec. Byla jeho jediné dítě a tak do ní vkládal velké naděje. Ani se mu dnes nediví, že se na ni rozzlobil, když mu řekla, že čeká s Vildou dítě. Naštěstí maturitu s pomocí babičky udělala, takže by mohla studovat dálkově vysokou školu. Do školy by jezdila občas, za její nepřítomnosti by se o Haničku a větší děti postarala mamka.

Nedávno si zadala do vyhledávače na internetu, jaké by měla možnosti. Přemýšlela o pedagogické fakultě, to by měl asi otec radost. Nejbližší pedagogická fakulta je v krajském městě. Také by jí bavila psychologie. Zcela jistě by se chovala ke klientům přátelštěji a vstřícněji nežli ona psycholožka z pedagogické poradny, u které byla s Pepíkem. S psychologií by možná našla uplatnění v jejich léčebně.

Jenomže, a to bylo pro Filomenu velké zklamání, na podání přihlášky je už pozdě. Naštěstí našla ještě soukromou školu v Praze, zaměřenou na psychologii a sociologii, kde ještě přijímají zájemce o studium. Jak se rozhodnout? Studovat, i když studium na soukromé vysoké škole je finančně náročné?

Vždyť už nemusí počítat s každou korunou. Už je to tu zas. Hlava jako včelí úl. Co si ubohá Filomena má počít. Srdce jí velí studovat, Vilém chce v obci založit klub seniorů. Pro jedno se cítí příliš mladá, pro druhé zase příliš stará.

Kdy ona už bude mít konečně jasno v tom, co zrovna pro ní život uchystal. Všechny její plány vždy přišly vniveč, než je stačila realizovat. Vždy musí brát ohledy na někoho, nebo na něco. Jen jednou by se chtěla rozhodnout, sama, svobodně, bez ohledů na věk a na lidi kolem sebe.

Vtom si Filomena uvědomila, kdy se svobodně rozhodla, ano, bylo to tehdy, když spojila svůj život s Vilémem. Tenkrát šla za hlasem svého srdce. Jen jednou jedenkrát. A celý život se od toho odvíjí. Už se nedokáže rozhodnout sama, jen s Vilémem. Ale copak já teď můžu jít a říct mu, že chci studovat? Vilém je vyučený fasádník, nepochopil by to.

A pak, děti jsou dospělé, nebude trvat dlouho a začnou mi sem vozit vnoučata a bude to jako dřív, když byly děti malé. Kam by na ně šla s psychologií. Budou po mně chtít úplně něco jiného. Abych jim připravila jídlo, když budou mít hlad, něco pospravovala, když se kluci vrátí s roztrhanými kalhoty, moc dobře si vzpomínám, jak jsem seděla dlouho noci a zažívala. Pravda, dnes je jiná doba. Chudí nejsou, ale mne už těžko někdo změní.

A když Vilém chce ve vsi seniorklub, má ho mít. Dnes zajdu k našim, tam jsou tři senioři v nejlepších letech, chytří a nudí se. Já už je donutím, aby začali tady u nás ve vsi něco podnikat. Ve městě sice seniorklub funguje, ale do města je to daleko. Bylo by dobře, mít něco tady. Starých lidí přibývá, tak proč ne. A zajdu za našimi ještě dneska.

Hned se dala do pečení bábovky, věděla, že s tím nejlíp u Bartošů uspěje. Jakmile byla bábovka hotová, ještě teplou ji nesla k rodičům, za doprovodu Haničky. Pravda, ta se od Filomeny nehнула, pokud nebyla doma Růženka. „Proč tak pospícháme, maminko?“ diví se Hanička.

„Protože babička s dědečkem už se nás nemůžou dočkat!“

Po usazení se ke kafi navrhla seniorklub a dlouho to probírali. Přestože se snažila nedávat na sobě znát nějaké pochybnosti, matka okamžitě poznala, že Filomenu ještě něco trápí. Když z ní potom vypáčila, že se chtěla dát na studia, ale raději zůstane v domácnosti, to už nevydržel děda Bartoš: „Dcero, kdysi jsem chtěl přerazit vás oba, ale přesvědčili jste mne,

že umíte vytvořit početné rodině nádherný domov, kam se každý vrací rád. A jestli se teď rozhoduješ, zda máš studovat či zůstat doma v zástěře, já radím studovat a máma určitě taky“, obrátil se k ženě.

Přikyvovala hlavou: „Filomenko, jestli se opravdu na ta studia dáš, tak nám dáš nejkrásnější dárek. Přestaň mít pochybnosti a za svým rozhodnutím si stůj!“ Asi právě tato slova, chtěla Fíla slyšet a když odcházely od rodičů, už měla v hlavě jasno.

Ale jasno neměla Hanička. Ta měla plnou hlavu dojmů. Poslouchala, ale moc tomu nerozuměla. Maminka půjde taky do školy. To je jediné, co ji uvízlo v hlavičce. Když se vracely od Bartošů domů, ptá se Filomeny:

„Maminko, budeš mít taky takovou hezkou růžovou brašnu do školy, jakou mi koupila Růženka?“ Trošku měla obavy, aby se o tu svou nemusela s Filomenou dělit. Filomena ji uklidnila: „Budu mít podobnou, ale větší, protože budu do chodit do velké školy!“

Když své rozhodnutí řekla rodině, všichni k ní zvědavě vzhlédli. Vilík obdivně zvolal: „Naše maminka a vysoká škola? Klobouk dolů! Vždy jsme ji vídávali jen jako starostlivou hospodyňku s maminkovskou rozevřenou náručí, neustále u plotny, s hadrem, žehličkou nebo na zahrádce. To je obrat! A má pravdu, vždyť je jí teprve čtyřicet. A všichni se shodneme na tom, že je pečlivá, vytrvalá a školu hravě zvládne!“

I Jarda v Praze stál před volbou. S čerstvým bakalářským titulem si hledal místo. Ale nebylo to tak jednoduché. Jaromír odpověděl zatím bezúspěšně na několik inzerátů. Všude žádají praxi. Konečně minulý týden odpověděl na zajímavý inzerát

Vývojový inženýr- elektrotechnika
Referenční číslo: 5-30-126710/NP

Pracovní náplň

Pro našeho klienta, lídra na poli vývoje a výroby elektronických součástek, hledáme do vývojového týmu zkušené návrháře elektronických obvodů.

Vaší náplní práce na této pozici bude:

- účast na vývoji nových produktů
- návrh analogových integrovaných obvodů
- příprava analýzy proveditelnosti navrženého produktu
- simulace navrhovaných obvodů
- spolupráce s ostatními odděleními společnosti

Místo výkonu práce: Kolín

Požadavky

- SŠ/VŠ (elektro)
- zkušenost s návrhy integrovaných obvodů
- znalost práce v SW Mentor, Cadence, PSpice apod.
- komunikativní úroveň anglického jazyka
- zájem o vývoj, kreativní přístup k řešení problémů
- dobré komunikační schopnosti

Informace

Benefity:

- Náročné projekty a možnost Vašeho rozvoje v průběhu jejich řešení
- 5 týdnů dovolené
- Příspěvky na penzijní připojištění
- Flexibilní pracovní doba
- Možnost firemního vzdělávání

V případě zájmu o tuto pozici zašlete prosím svůj životopis v českém a anglickém jazyce na uvedený email s uvedením referenčního čísla pozice.

a nevycházel z údivu, když ho pozvali k výběrovému řízení. Teď už ho má za sebou a musí asi tři dny čekat na verdikt. Kolín je od Prahy kousek, stejně bydlí v podnájmu, kde mu končí smlouva a jestli ho přijmou, snad najde nějaký podnájem i v Kolíně.

Z Kolína je přece naše sluníčko Hanička! Bydlení bych nemusel ani hledat, je tam domeček, který odkázala paní Slunková Haničce. Mohl bych tam zatím bydlet a udržovat ho, aby nechátral. Ušetřil bych i cesty taťkovi, který tam pravidelně jezdí, větrá a aspoň z části udržuje i zahradu. Jen aby to vyšlo, zatím si vše nechá pro sebe a bude čekat, jak vše dopadne.

A Vilém doma taky přemýšlí, jenže coby zedník, uvažuje jinak. Tomu se po pravé zedničině stýská. V ústavu sice stále opravuje, ale takhle postavit, nebo opravit dům, to by bylo něco jiného. Haničku adoptovali, musí se jí taky postarat o bydlení. Co kdyby Jarda a oni spojili svoje dědictví a úspory dohromady a udělali z toho pěkný dvojdomek. Jarda by tam zatím

bydlel a on by dojížděl. Vilém měl plánu plnou hlavu. Nevěděl za kým dřív, za Filomenou, či Jardou. Svolá rodinnou poradou.

Když Jarda přijel, poprosil Vilém ženu, jestli by mohla uvařit kafe a rodinu pozval ke stolu. Filomena poznala, že když se Vilém hladí vousy, má něco před sebou. Jen co káva zavoněla na stole a všichni se usadili, Vilém spustil. Nedal nikomu možnost, aby mu skákal do řečí. Když byl hotov, dívá se na Filomenu, pak na Jardu. Ten se uculuje a říká. „Táto, ty mi čteš myšlenky. Přesně tak uvažuji i já.

Nebylo by rozumné čekat, až bude Hanička dospělá. Dům by chátral. Pokud mne nepřijmou, budu si hledat práci v Kolíně, abych to měl co nejbližší. A dům může být zázemím i pro Lidku a Jimiho, když budou studovat v Praze.“

„A co si o tom myslíš ty, Jeníku? Obrátil se Vilém na syna.

„Myslím, že jste rozhodli dobře. Opuštěného domu by si brzo mohli všimnout vandalové, bezdomovci, jsem pro, aby v něm Jarda bydlel do Hančiny plnoletosti.“

Vilém v noci zase nemůže spát. Určitě bude dobrým řešením, když v Kolíně zatím bude bydlet Jarda. Odpadla by mi jedna starost, protože on už by se uměl postarat o dům, je to přece můj syn. Pak si necháme zpracovat projekt a vyřídíme všechna povolení, jak znám naše úřady, to bude taky chvíli trvat.

A příští léto se vrhneme na přestavbu. A protože bydlet na koleji nebo v podnájmu není žádný med, bude dobře, že zatím Kolín může poskytovat zázemí všem rodinným studentům. I studentce Filomeně! Před očima zase viděl to děvčátko, do kterého se tenkrát zamiloval. Nedalo mu to, rozsvítil malou lampičku a zadíval se láskyplně na svou spící ženu. Moje Filomenka bude zase studovat, určitě po tom toužila celou dobu, ale nikdy nic nenaznačila. Jsem na ni patřičně hrdý. Ale na víkendy se musíme všichni scházet tady. Jak to říká strýc Oswald – rodná hrouda je rodná hrouda.

Všichni doma žijí plánováním budoucnosti a tak není divu, že jim unikla změna, která se stala s Růženou. Stále častěji se někde toulá a je stále myšlenkami jinde, to bylo to jediné, čeho si Filoména všimla. Musím si s ní rozhodně promluvit, hned jak se vrátí.

A té rozmluvy se Růžena moc bála. Poznala už před příletem sourozenců a Oswalda muže, z kterého se jí při prvním pohledu do jeho hnědých očí zatočila hlava. Po tom incidentu s učitelem násilníkem se celý čas mužům vyhýbala, nevadila jí ani přezdívka „netýkavka“, kterou jí dali spolužáci.

Jak byla překvapená, když potkala v lese, kam chodila načerpat sílu, muže, před kterým nejenom neprchla, ale i odpověděla na pozdrav. Když jí řekl, že ji v lese vídá často, tak se divila, že ona ho vidí prvně. „Jo, slečno, já sedávám tam v koruně stromu na posedu a potichoučku lovím.“

„Jak můžete potichoučku lovit“, divila se Růžena.

„Tak jako vy. Víím, že vaším kamarádem na toulkách přírodou je foťák, kterým lovíte snímky stromů a kytek. Tak i já lovím foťákem převážně srnky, divočáky, zajíce, veverky a taky vás.“

„Jak to že mě?“

„No párkrát jste se mi dostala do hledáčku objektivu, tak jsem neodolal.“

To ji rozesmálo. „Máte moc hezký úsměv, slečno,“ podává jí ruku se představil: „Já jsem Lukáš Koutný.“

Růžena se také představila a při tom jí neuniklo, že Lukáš má na prstě snubní prstýnek.

„Bydlím ve vedlejší dědině a tady do lesa to mám jen pár kilometrů. Když je hezky, zvládám pěšky cestu za hodinu, když je ošklivo, jezdím autem. Mám to tady rád.“

„I já sem chodím ráda, poslouchám, jak si stromy vypráví, někdy teskně, jindy vesele. Rozumím jim a oni mně, všechny starosti tady ze mě spadnou. Nejkrásnější je lesní východ slunce, to jak paprsky prostoupí v šikmém pruhu do probouzejícího se lesa nebo když po dešti jehličí zdobí drobné slzy nebo...“

Růžena byla sama ze sebe překvapená, jak se jí najednou rozvázal jazyk. Lukáš poslouchal a v duchu si říkal, jak vše, co říká tato krásná dívka, je pravdivé.

„I já tohle všechno vnímám tak, jak říkáte. Nebudem si tykat?“ nabídl. „Nemám s tím problém,“ zasmála se Růžena.

Vyprávěl jí o své práci lesníka, o tom jak kontroluje a řídí práce na přiděleném lesním úseku, kontroluje myslivecké hospodaření, samozřejmě k práci patří i papírový šiml na lesní správě. Také musí zjišťovat výskyt škůdců a hlásit škody. Je toho hodně, ale práce ho moc baví.

Růžena byla vděčný posluchač. Když odcházela domů, doprovázel ji až k cestě z lesa. Nic si nedomlouvali.

Růžena denně pospíchala do ticha lesa s nadějí, že ho zas uvidí a odcházela smutná, když ho tam nenašla.

Další jejich setkání po nočním dešti bylo to, na které se nedá zapomenout. Když jí podal ruku, aby jí pomohl, když uklouzla, ten dotek v ní zažehl tisíce bodavých plamínek, zatočila se jí hlava a skončila na jeho hrudi. Hned uskočila, ale její ruka po celou dobu, kdy spolu chodili po lese, byla sevřená v jeho.

Koruny stromů byli svědkem jejich prvního polibku, pak i prvního milování, z kterého měla Růžena obrovský strach. Lukáš byl něžný, jakoby tušil, jaká byla její první sexuální zkušenost.

A Růžena byla po uši zamilovaná a on jakbysmet. Scházeli se v každou volnou chvíli, brával ji sebou autem na místa, kde bylo tak krásně, jako v jejich lese. Toulali se polními cestami, lehávali v mechu skryti lidským pohledům, jen les byl svědkem jejich lásky. Jen na jedno se Růžena nechtěla ptát, na ten jeho snubní prstýnek.

Jednou začal sám. Jedna věta a bylo to venku. Lukáš je ženatý. Jak je ale možné, že ji to ani nepřekvapilo ani nepohoršilo. Byla v pasti uvězněná v zakázané lásce a vůbec jí to nevadilo.

Prázdniny dělaly radost nejen Růženě, protože mohla chodit častěji chodit do lesa za Lukášem, ale hlavně Pepíkovi. Konečně nemusí do školy. Jenže přišel o kamaráda Radka a tak jsou letní dny dlouhé. Naštěstí je tu kůlna a může tvořit. Občas se zajde vykoupat k rybníku, ale sedět na břehu dlouho nemůže, vždy si vzpomene na to, jak mu tady z čuča bylo zle.

Jak se tak vrací z koupání, vidí na poli stojící kombajn. Pak zahlédne kombajnéra, který chvíli vrtá v motoru a zas leze nahoru do kabiny a zas po schůdkách dolů k motoru. To je něco pro našeho Pepíka. Zrychlí krok: „Můžu vám nějak pomoci?“

Kombajnér si utře pot z čela a posune si kšiltovku dozadu: „Tak pojď, ty jsi od Holomků? Vlezu pod tu neposlušnou potvoru, to bude asi vstříkovací čerpadlo, můžeš mi podávat nářadí.“

Pepík je ve svém živlu. Podává z montážní brašny požadované klíče a mezitím se rozhlíží po stroji. „To je CLAAS Tucano, ten má motor Mercedes Benz OM 906, ten by neměl být poruchový, vždyť je to všechno automatika, žádná spojka, jen jedna páka, vstříkovací čerpadla jsou ovládaná elektromagnetickými ventily...“

Montér se pod kombajnem usmívá. Koukněme na toho Viléma kluka, co toho ví, jiný v jeho věku nerozezná mlátičku od sběrače a ten jde na mě s takovou odborností.

Konečně se mu podařilo závadu odstranit. „Odkud to všechno znáš?“ „Zajímám se o to, od září jdu na učiliště na opraváře strojů! Všichni ostatní doma studují, brácha už má po promoci, ale já nejsem studijní typ.“

„Z toho si nic nedělej, všichni nemůžou bejt študovaní, řemeslo má zlaté dno a kdo má pracovitě ruce, ten se neztratí. Chceš se mnou do kabiny?“ Pepíkovi září očka. Na obrazovce počítače je to sice pěkné, ale vidět to přímo na vlastní oči, to je zážitek.

Tak tam po tom poli jezdili spolu. Kombajnér se s ním rozdělil o svačinu a nabídl minerálku. Pracovali až do pozdního odpoledne. Při loučení hoch poplácal po rameni: „Řekni tátovi, že ho pozdravuje Vašek Pospíchal a že má šikovnýho kluka!“

Oběd, který mu Filomena ohřála, v něm zmizel, než bys napočítal do pěti. Po příchodu Viléma se Pepík pochlubil svým dnešním zážitkem.

Pro Viléma to nebyl žádný neznámý vesničan.

„Jo, znám, pracant Vašek Pospíchal.“

Hanička poslouchá a snaží se všemu porozumět: „Tatínku a kam ten pracant pospíchal?“

„Víš, Haničko, on nikam nepospíchal, to je příjmení.“

„A proč příjmení?“

„Protože se přidává za jménem. Tak jak tvoje jméno je Hanička a příjmení Holomková, tak i ostatní lidé mají různá jména i příjmení. Třeba některá příjmení pochází z pohádek“

„Jo?“ divila se Hanička.

„Tak třeba pan Král, Princ, Hrabě...“

„Jejda hrábě, ty jsou přeci na hrabání sena.“

„No, to jsou, ale je to i příjmení. Nebo mají také příjmení podle jídla. Polívka, Česnek, Bílek, Smetana, Preclík...“

„Jej preclík, to je sranda,“ tleskala Hanička se smíchem.

„Nebo lidé mají příjmení po kytíčkách a stromech. Paní Konvalinková, pan Švestka, Fiala, Hruška, Topol.“

„Topol, to bych nechtěl mít takové příjmení“ smál se Pepík, to by k nám pak lidé jezdili pro dříví.“

„No ty abys tomu nenasadil korunu,“ řekl Vilém a pokračoval: „Jak půjdeš do školy, Haničko, tak tvoje paní učitelka se jmenuje Květa Růžičková.“

„Jejda, to já do té školy budu ráda chodit.“

„Anebo paní Tlustá, paní Veselá, pan Vousatý, Šilhavý, Šourek, Šváb...“

„A to stačí nemyslíš?“ vložila se do hovoru Filoména. Co kdyby zvědavá Hanička chtěla vědět z jaké říše pohádek vzniklo příjmení Šourek???

„Jo a tatínku, to bych teda chtěla vědět z jaké pohádky je pan Šourek?“ Filomena zachraňuje situaci: „To se asi někdo šoural, to znamená, že chodil pomalu, líně, malými šouravými krůčky.“

Hanička tleská ručkami: „Jeden se šoural a druhý pospíchal!“

Do Haniččina smíchu zvoní mobil.

Volá Jarda, že to místo v Kolíně dostal. „Jardo, to ti moc gratuluji i za maminku, zrovna zítra mám naplánováno do domečku zajet, pošlu ti SMS s přesnou adresou, počkej tam na mne, dorazím kolem čtyř.“

Tak druhý den odpoledne vstupují do domku Vilém, Jarda a Simona. Dům je zařízený skromně, ale účelně. Jarda obejmě Simonu: „Tady bude můj nový domov, chtěla bys tu bydlet se mnou?“ Simona souhlasí: „Ráda!“ a rozhlíží se, v každém koutku domu si živě představuje tu štěbetalku Haničku.

Posbírání polštářek z postýlky, obrázek ze zdi, z koupelny dětskou osušku, sponečky a gumičky do vlasů a nabalí vše do tašky.

Vilém poseče trávu kolem domu. Z květinové zahrádky by Hanička asi radost neměla, je zarostlá plevelem, ale snad se to od teďlepší. Přenechá Jardovi klíče a Simona mu předá tašku: „Nabalila jsem Haničce pár věcí, snad ji to potěší.“

Vilém nastartuje a spěchá za rodinou. Doma vybaluje tašku. Byl v domečku několikrát, nabalil Haniččino oblečení a hračky, ale takové drobnosti ho nenapadlo ani hledat. Simona měla pravdu, Hanička tancovala po kuchyni s obrázkem medvídků Pú a prozpěvovala si: „Medvědi nevědí, že tůristi nemaj zbraně...Pepíčku, prosím, pověsíš mi obrázek do pokoje?“

To se Pepíkovi nemusí říkat dvakrát, hned je tu s kufříkem náradí a plní Haniččino přání. To se to Haničce krásně usíná. Růženka dočte pohádku a jde si sednout do zahrady. Na obloze jsou stovky hvězd. Po chvíli si přisedne Filomena a obejmě dceru. „Růženko, už delší čas tě pozoruju, jaká se s tebou děje změna, a protože si to ještě pamatuju, vsadím boty, že ses nám zamilovala.“ „To se ti maminko jen zdá, kdepak já a zamilovaná, to já stále přemýšlím nad školou. Nemůžu se rozhodnout, jestli jsem si zvolila dobře studium žurnalistiky, nevím jestli na to budu stačit. Nebo jestli mám zvolit vysokou fotografickou školu.“

„V tom ti holčičko neporadím, to se musíš rozhodnout sama.“

„Já vím, nejraději bych ani na žádnou školu nešla a zůstala tady doma, tady mě je nejlíp.“

„To ne, Růženko, vzdělání je velmi důležité.“ Filoména si povzdychla, ach děti jak ráda bych vás měla všechny tady doma pohromadě jako když jste byli malí. Tak to na světě chodí, že se mi rozletíte do světa a budem se vídat čím dál míň.

„Opravdu tě, Růženko, trápí jen ta škola?“

„Opravdu maminko.“

Růžena se maminky chtěla už zbavit, měla schůzku u rybníka s Lukášem a byla jak na trní. Co se tak třepe, je jí zima? ptala se sama sebe Filoména. „Mně se, maminko, ještě nechce spát, já tady ještě chvíli posedím, jen si běž odpočinout, já za chvíli taky přijdu.“

„Máš pravdu, děvče, ochladilo se, půjdu dovnitř.“ Doma vzala Filoména deku a nesla ji Růženě na zahradu, aby ji při tom koukání na hvězdy nebylo zima, ale lavička zela prázdnotou. Holka splašená, kampak asi šla. V tom nebude jen škola, zná své děti moc dobře a vždy pozná, když lžou. No počkej, já si na tě tady počkám.

Filomena zvedla hlavu k nebi. Těch hvězd. A taková krásná letní noc. Najednou ji popadla

jakási divná touha. Vešla zpátky do domu a zamířila do ložnice. „Viléme, já jsem dnes nějak romanticky naladěná, jak jsme chodili po těch nočních Luhačovicích a ukazoval jsi mi souhvězdí, moc se mi to líbilo a najednou je mi po tom smutno.“

Vilém vyšel s Fílou na zahradu a ukazoval na oblohu: „Támhle takové to široké dvojité věčko je souhvězdí Kasiopeja. A támhle vedle Vegy, to je ta hodně jasná hvězda, je takový letící pták, představ si roztáhnutá křídla, to je souhvězdí Labuť. A další lekce až zítra, fakt už se mi, Filoméno, chce moc spát! Ale ty ještě klidně zůstaň.“

Filomena se zachumlala do deky a čekala na Růžu. Nemusela čekat dlouho, Růženka přišla a chtěla si sednout na lavičku. V té tmě Filomena neviděla, když přišla blíže a zpozorovala ji, rychle chtěla vběhnout do chalupy, jenže Filomena vyskočila a zastoupila jí cestu. Sama se divila, jak je hbitá. Poněvadž u domu bylo rozsvícené světlo, mohla Filomena poznat, že Růžena brečela.

„Co se děje? Nechci se vám plést do života, ale vidím, že něco není v pořádku. Po poledni jsi vypadala šťastně, ale už to pravda není. Nebo se mýlím? Víím, že mi lhát nebudeš, neumíš to, ráda bych věděla, co je s tebou.“ Tak přísně Filomena s Růženkou nikdy nemluvila.

Růženka napřed zaraženě stála a dívala se, jaký má maminka přísný výraz. Dlouho to však nevydržela a padla jí okolo krku. „Maminko, já jsem taková husa hloupá. Nepoučila jsem se z jedné chyby, sama jsem vběhla do pasti stejnému prostopášníkovi jako byl ten první.“ Všecko Filomeně řekla, nic nezatajila. „A dnes, maminko, dnes nepřišel, jen před chvílí poslal SMS, že to se mnou myslel vážně, ale už se nechce se mnou setkat, poněvadž jeho žena čeká dítě a on ji nechce podvádět.“

Růžena zmlkla a do noci se ozýval její vzlykot...

A aby toho všeho nebylo málo, ráno donesl pošťák Filomeně rekomando. „Je to do vlastních rukou, paninko, až z Ameriky“ řekl vesele pošťák a vytahuje z brašny obálku. Filomeně se podlomila kolena, bojí se už takových obálek. Když se dovídá, že dopis posílá Karolína, je překvapená ještě víc. „Vždyť spolu mluvíme nejméně dvakrát týdně přes Skype, co by mi mohla ještě psát.“ Diví se a třesoucí rukou podepisuje doručenkou. Byla ráda, že je doma sama, uchýlí se s dopisem do ložnice, aby ji nikdo nerušil a čte:

Milá maminko,

Jsi první, komu dám nahlédnout do svého nitra, Zatím jsem to nikomu nesvěřila. Do Kalifornie jsem odletěla kvůli televizi, to je sice pravda, ale také proto abych se setkala s někým, na kom mi už dlouhou dobu záleží a koho mám ráda. Zatím o našem vztahu nikdo neví, byl spíše platonický. Proto jsem o něm nechtěla mluvit, pokud jsem se neujistila, že se máme natolik rádi, abychom další cestou životem kráčeli spolu.

Jmenuje se Miloš Kučera, pochází z Česka, ale doma nikoho nemá, rodiče a mladší bratr mu zahynuli při dopravní nehodě, když mu bylo 19 let, proto se rozhodl studovat ve Spojených Státech. Studium úspěšně dokončil a nyní pracuje ve firmě, kde má strýc Oswald uloženy své akcie.

Ráda bych ho seznámila s naší rodinou, proto přiletíme spolu. Zůstaneme do konce srpna, oslavíme Haniččin svátek a narozeniny, pak odletíme zpět do Kalifornie. Jsem rozhodnuta, že v Kalifornii zůstanu.

Vím, že Tebe tím nepotěším, ale strýce Oswalda ano. Zaslouží si to. Udělal pro nás hodně. A já se budu domů vracet, jak jen to bude možné.

Svatbu bych měla ráda u nás, v našem kostelíku. Tu chceme právě domluvit a vše potřebné zařídit, když budu doma. Miloš se moc těší. Už nebyl ve své rodné vlasti sedm let.

Dávám Ti maminko plné právo k tomu, abys to svěřila každému, komu uznáš za vhodné. Moc se těším domů. Zdravím Tebe, tatínka, Haničku a všechny moje drahé. V úctě Tvá milující dcera Karolína.

Na poslední řádky už Filomena přes slzy ani nevidí. Je šťastná i smutná zároveň. „Tušila jsem, že tam zůstane. Zatím si to nechám pro sebe a večer do dám přečíst Vilémovi. Ten se to musí dovědět jako první“ říká si Filomena a schovává dopis pod polštář, ale sedět zůstala, dokud ji Hanička nevyrušila. „Maminko, v kuchyni ti už třikrát zvoní mobil,“ podává hrající telefon Filomeně. Filomena si musí dát na hlavu studený obklad. Už se svým rodičům nevidí. Takhle jim muselo být.

Křížek Lidušku neochránil před těhotenstvím. Má osmnáct a pod srdcem malé černé miminko. A jeho tatínek chce studovat doktořinu. Jakoby své dcery nepoučovala, aby si nekazily život. Kolikrát Filomena uvažovala, kdo z dětí do toho první praští. Los padl na Jardu, je dostudovaný, má šikovnou dívku, zabydleli se v Kolíně. A bum! Je vše jinak. Jako první se vdává Karolínka a jako první otěhotní Lidka!

Ale mluvit do toho Lidušce nebude. Ví, že by to nepomohlo.

Jestli za to všechno nemůže Růženka! To ona přinesla Haničce to tmavé miminko, které se všem tak moc líbilo! Chvilí už jsem babičkou byla, pak se zjistilo, že babičkou nejsem. Ted' už o babičkovství není pochyb. Hlavně, ať vše probíhá v pořádku a narodí se zdravé děťátko, vždyť na barvě nezáleží. Filomena se až dojemně zatetelila, když si představila, že už za půl roku bude to malé zlatíčko držet v náruči. Vánoční dáreček, jaký se hned tak nedostává!

Samozřejmě se Hanička hned začala zajímat, kde Liduška to miminko vezme, kde se děti kupují.

„Víš, Haničko, když si maminka s tatínkem miminko moc přeje, tatínek dá mamince do břicha malé semínko a ono tam vyklíčí a roste jak květinka na tvé zahrádce. Ale neroste tak rychle jak malá kytička, ale pomalu, a určitě to na Lidušce poznáš, břicho jí bude růst kousek po kousku, aby tam miminku nebylo těsno a až bude dostatečně velké a vyvinuté, aby mohlo samo dýchat, Liduška půjde do nemocnice a pan doktor pomůže miminku z břicha. A to bude na Vánoce!“

A rozumbrada Hanička už má pod tričkem panenku a chodí po kuchyni: „Maminko koukni, já mám tatínka moc ráda a taky mám v břichu děťátko!“ Filomena se v duchu usmívá, to bude Vilém koukat, s kým čeká miminko! „Haničko, malé holčičky, nemůžou mít v břichu děťátko, jejich malé tělíčko ještě není na takovou zátěž připravené a nezvládnou by tolik práce. Víš co je kolem opravdového děcka otáčení? Miminko pláče, pořád se musí přebalovat, krmit, prát a žehlit oblečky, maminka se musí starat ve dne v noci. To zvládnou jen velké holky!“

„Dobře, maminko, tak si budeme hrát, že já už jsem jako velká a mám v břichu miminko!“ Jenže Filomeně se do takové hry vůbec nechtělo. Vybavilo se jí, když s Karolínou jednou v noci mluvily spolu přes Skype jen ony dvě, jak vyhýbavě odpovídala, když se jí vyptávala na Jima. Říkala, že se s ním moc nestýká, bydlí v jiné čtvrti a má jiné zájmy.

Musela přiznat, že první myšlenka, která ji napadla, byla ta, že na Lidušku zapomene a do Prahy už nepřijede. Hřálo jí to u srdce, pravda. Okamžitě začala uvažovat, že Liduška bude studovat doma, chvilku se potrápí a pak si najde někoho tady. Ale ted' je tomu jinak. Bože můj, zase trable, říká si v duchu Filomena. Neví, co by si přála víc. Vidět Lidušku jen s dítětem, i když černým, nebo i Jima vedle nich.

Pravda choval se k ní hezky, to musí uznat, ale zda bude chtít zůstat tady, na to jí jistou odpověď nedal. Ani on, ani Liduška. „To se časem vytríbí,“ říkala Liduška. A vytríbilo se, jen co je pravda. „Bude ta holka na tom hůř než já,“ vzdychá Filomena.

Ale nic se nejí tak horké jak se uvaří. Uvidíme, budu mlčet, nikomu nic už domlouvat nebudu. Oswald mě sice ujistil, že Jimi pochází z dobré rodiny, ale to ještě neznamená, že by nemohl mít i nějakou lásku tam, v Americe. „Sejde z očí, sejde z mysli“ říká přísloví. Jen si ještě posteskla “sedm dětí, sedmkrát větší radost, ale taky sedmkrát více starostí.”

Filoména ještě nevstřebala všechny starosti nad dcerami. Jak pomoci Růženě která se tak bezhlavě zamilovala a zrovna do ženáče. Jak může být šťastná matka, když jedno z jejích dětí trpí.

Růžena chodila jak bez duše, zdržovala se doma velmi málo a bloudila někde po lesích a doufala, že svého lesního prince někde potká, že na ni tak, jak mnohokrát, maskován houštím někde čeká.

Její les jí rozuměl, osušil jí vánkem slzy a tichou šumivou melodií ji utěšoval. Sedla na pařez tam u lesního potůčku, opřela se o kmen obrovského dubu, kde v srdíčku byl vyryt jejich monogram R + L, tady si spolu s Lukášem plánovali společnou budoucnost. Kde jsou jeho sliby, že se rozvede, že svou ženu nemiluje, že to byl omyl.

„Miluji jen tebe, Růženko, zašumělo listí dubu.“

Ne, nebyl to listí hlas, za ní stál Lukáš.

„Odpusť mi, Růženko, musel jsem hodně přemýšlet než jsem tě vyhledal, nemůžu bez tebe žít, je to silnější než já, ta strašná touha být s tebou. Přisahám, že vše své ženě řeknu, moje láska k ní se někam vytratila a já mám plnou hlavu jen tebe.“

Jak krásně se ta slova Růženě poslouchala, nemyslela ani na jeho ženu ani na to, že rozvrací jeho rodinu, že přidává starost své mamince, které svatosvatě přísahala, že s Lukášem už nikdy nepromluví a že se mu bude vyhýbat. Sliby jsou ty tam, on je tady, zas ji objímá tak pevně jako dřív a šeptá slůvka lásky.

Toho dne, když přišla Růžena domů, Filoména okamžitě poznala, že se stalo něco, co se stát nemělo. Růžena byla jak vyměněná, jen zářila. Chytla ji kolem pasu zatočila se s ní po světlici a do ucha jí šeptala. „Maminko moje, já jsem tak šťastná, on mě opravdu miluje, rozvede se a vše bude v pořádku.“ „Dítě moje nešťastné, nic v pořádku nebude, co si to namlouváš, neříkalas náhodou, že jeho žena je těhotná?“

Růžena se zarazila, vlastně na tuto skutečnost zapoměla. Zatočila se jí hlava, tak tak dosedla na židli, pak vyskočila a utíkala směrem ke koupelně. Když se vrátila, sedla si k mamince, vzala ji za ruce a zašeptala: „Maminko ne jenom jeho žena je těhotná, ale zřejmě i já, ani jsem si to neuvědomila, ale kalendář nelže.“

„Bože, děvče to je rána.“

Když přišel Vilém k obědu, na zahradě u stanu uviděl jen Haničku. Ptal se jí, kde všichni jsou, když je tak hezky. Hanička smutně odpověděla, že Pepík leží ve stanu a nechce ji tam pustit a maminka s Růženkou sedí u stolu v kuchyni a obě pláčou. Vilém vešel do kuchyně a Hanička v závěsu:

„A tatínku, budeme si hrát na rodinu. Já jsem maminka a ty jsi tatínek a já mám v bříšku miminko!“, ukazuje panenku pod halenkou.

Vilém si sedl ke stolu a vzal Haničku na klín: „Haničko, to nepůjde. Já už svou maminku mám a mám ji rád. Máme spolu osm dětí. A nemůžu mít ještě jednu maminku a už vůbec ne další miminko.“ Objal svou ženu kolem ramen a rozvážně povídá: „Moje maminka by moc plakala, kdybych měl ještě druhou maminku. Budeš si muset najít nějakého jiného ženicha.“

Hanička posmutněla, vytáhla panenku zpod blůzičky a rozdává rozumy: „Tak dobře, tak já žádné miminko v bříšku mít nebudu a půjdu si hledat ženicha. A kde se hledají? Maminko, kde jsi našla svého tatínka?“ Růža se zvedla od stolu a šla do zahrady.

Filomena si utřela oči a zasnila se: „Jeden chlapec Vilík chodil k učiteli hudby, který měl malou dceru. Vilík hrával s tou dcerkou na klavír a povídali si spolu a všude chodili spolu a když vyrostli, tak Vilík jí řekl, že ji chce za nevěstu a byla svatba. Ukážu ti fotky, chceš?“ Filomena vytáhla z šuplíku svatební album. Hanička prohlíží fotky a už nevnímá okolí.

Filomena šeptne Vilémovi: „Růža je v tom...s tím ženáčem...“ Vilém zvedne oči ke stropu: „Kouzelný dědečku, co teď?“

Ale dědeček nikde, neporadí a nepomůže. Nejraději by toho lumpa, co přivedl Růženu do jináče, přizabil. „Kdo to je, jak se jmenuje, kde bydlí?“ chrlí slova na Růženu.

Filoména zakročila, byla tady přeci Hanička: „Viléme, běž se uklidnit ven, počkej mě pod ořechem.“

Vilém poslechl. Sotva se usadil na lavičku, ukázala se mu v mlze známá tvář kouzelného dědečka. „Viléme, Viléme, pěkně se ten život tvé rodiny zamotává, ani já nedokážu vše zařídit. Tolik zloby, neštěstí, válek je na světě, co je proti tomu těhotenství Růženy. No, babo rad', já ti můžu akorát říct, nech vše, jak to leží a běží, Růžena je silná, i kdyby to nedopadlo podle jejích představ, a ten její dal přednost své ženě, ve vaší rodině bydlí to nejkrásnější, co v lidském světě může být, a to je LÁSKA. „Počkej ještě, dědečku...“

„S kým to tady mluvíš,“ ptá se Filoména.

Vilém objal svou ženu. Ano, dědeček to řekl dobře, že tady bydlí Láska. „Přemýšlím nahlas, Filomenko moje, musíme nechat naše děti, ať se každý postaví k svému životu tak zodpovědně, jak jsme to vzali do rukou my dva. Byl jsem tenkrát úplně opilý tvou větou, že spolu čekáme dítě. A co jsem udělal? Požádal tě o ruku a vzal si tě přes nevěli tvých rodičů a vždy se snažil, ať máme co jíst. Tví rodiče to taky dlouho nemohli překousnout, ale časem pochopili, že jsem to s tebou myslel smrtelně vážně a jsem s tebou už dvacet tři let! Holka moje, vždyť my budeme za dva roky slavit stříbrnou svatbu! Nebudeme tlačit na pilu. Počkáme, jaké rozhodnutí pro nás děti připraví.“

„Ale co jejich studia? Liduška doktorinu, Růženka žurnalistiku, teď si o vysoké škole s miminem můžou nechat jen zdát.“

„Fílo, Fílo, to už jsem jednou dávno slyšel a letos se ta velká studentka rozhodla, že pro ta mimina udělala, co mohla, a od září jde zase po „malé“ přestávce do školy.“

V tom do zahrádky vešli Jeník s Maruškou. Jeník začal strašně vážně: „Tatínku, maminko, rozhodli jsme se...“

Zdalo se, že Filomena omdlí, křečovitě se chytila Viléma. Jeník pokračoval: „...že si zajedeme s Maruškou k moři, jí to pomůže na ten ekzém. A protože můžeme vzít úplně zdarma dítě do deseti let, chceme vzít Haničku.“ Filomena si oddychla, že se jedná o dovolenou. Už se bála, že to bude stejná zpráva, jaké dostala poslední dny jednu za druhou.

„A kdy chcete jet, vždyť prázdniny už jsou téměř v polovině,“ ptá se Filomena. „No, je to právě konec srpna a začátek září. Já myslím, že Haničku na tři dny omluví ze školy.“

V tom přiběhla Hanička, slyšela, že se mluví o ní a ptá se: „Co to znamená omluvit?“

Jeník vysvětluje: „Kdybys jela s námi k moři, tak bys nestihla první tři dny ve škole a protože škola je povinná, tak se musí maminka nebo tatínek paní učitelky zeptat, jestli ti dovolí jet s námi a když to paní učitelka dovolí, tak tomu se říká omluvit.“

Tak tomu už Hanička vůbec nerozuměla. „Co to povídáš, Jeníku, že já to nestihnu. Škola nemůže začít, když já budu u moře.“

„Začne Haničko, ale bez tebe. Ostatní děti tam půjdou a ty půjdeš až se vrátíme od moře,“ vysvětluje Jeník dále.

Haničce bylo najednou smutno. „Jak ona se do školy těší, i k moři se těší. Slyšela vyprávět pohádku o moři, že tam plují velké lodě a za mořem bydlí Karolína, možná by uviděla ten hezký dům, kde Karolína a Vilík bydlí. Ale škola začne bez ní...“

Filoména měla ještě jeden plán, který chtěla uskutečnit do konce prázdnin.

A to s Vilémem vzít Haničku a Pepíka a zajet na horu Okružlá u Turzovky na Slovensko, kde se podle pověsti v roce 1958 zjevil lesníkovi Matušovi úkaz Marie Lurdské. Před lety jí vyprávěla paní Vysloužilová ze vsi, že tam několik roků jezdila pro léčivou vodu a věří, že

díky ní její manžel, kterému lékaři dávali rok života, je stále naživu.

Vzpomněla si na to nedávno, když potkala pana Vysloužila, který se jí při hovoru svěřil a děkoval nejenom své ženě, ale zázračné vodě od panenky Marie. Hned si vzpomněla na Oswalda a usmyslela si, že mu vodu doveze jako poděkování za jeho dary. Co kdyby mu zázračná voda také pomohla prodloužit život a on si mohl užít pár let navíc rodné hroudy a sledovat osudy těch, kterým tolik pomohl. Určitě by i ona přišla na jiné myšlenky.

Nic jim v cestě nebránilo, Růžena se o domácnost postará. Museli vyjet už nad ránem, ale Haničce to nevadilo, štěbetala celou cestu a pošťuchovala se s Pepíkem. Když dojeli pod horu, museli zaparkovat auto, vzít kanystry na vodu a dál jít pěšky přístupovou cestou z Turzovky, kterou lemují křížová cesta.

Nejenom Hanička, ale i ostatní byli uneseni, na všechny tou dlouhou lesní cestou padl klid a všechny starosti se vytratili. Hanička i Pepík dlouho vždy stáli u soch panenky Marie, kde pod každou vytékal pramen vody. Do pohárků si natočili a byli překvapeni, jak je dokázala voda osvěžit.

Šli dál až do cíle ke stojícímu kostelíku, tam klečelo nebo sedělo mnoho poutníků a tiše se modlilo. Poklekli také, v duchu Filoména prosila o zdraví pro celou svou rodinu.

Vtom všichni poutníci uslyšeli Haničku jak polohlasitě šeptá svoji modlitbičku, kterou jí učivala její první maminka a protože se jí těmi zážitky popletla slova, znělo její „andělíčku můj strážníčku, opatruj mamčinu dušičku v nebičku“ tak dojemně, že i Pepíkovi ukápla slza.

Byl čas jít zpět a načerpat do kanystrů vodu. Ještě jedno zastavení u suvenýrů, kde Hanička uviděla nádherného bílého anděla a tak jí byl koupěn, dala si ho do batůžku ke spoustě kamínků, které si cestou nasbírala na ozdobení své zahrádky. Ušlé kilometry na Haničce byly vidět, ale batůžek nechtěla dát Pepíkovi.

Tak si sedli v půli cesty do trávy a kochali se nádherným výhledem do krajiny. Hanička si povzdechla: „Tady je krásně, ty stromy pod námi jsou takhle mrňavé a já vidím jen jejich špičky. A vidíš v dálce ty koně, ty jsou prťavější jak naši králíci“, s plnou pusou bábovky rozumovala.

Doma se Růženka potřebuje nějak zabavit, aby nemusela pořád myslet na Lukáše a jeho těžké rozhodování. Co když bude vše jinak a on se nerozvede a Růža zůstane svobodnou matkou. Však paní Slunková taky byla s dcerkou sama a jakou z ní vychovala milou holčičku.

Uvažuje, že se v tom jejich rodném domečku stále schází větší a větší rodina a tak bude muset řešit své soukromí, až bude s dětátkem doma. Vyjde do patra, kde jsou dvě podkrovní místnůstky. Jedna slouží k přespávání hostů, druhá je zavalena různým odloženým harampádím, o kterém se vždycky tvrdí, co kdyby se to hodilo.

Rozhodnuto. Z druhého udělá pokojíček jen pro svou malou rodinu. Začne na dvorek vynášet rozpadající se proutěné koše, desky, igelitové pytle s nějakým oblečením, otlučené nádobí, matrace, polámané židle, noční stolek...

Docela náročná rozsvička, po schodech nahoru, po schodech dolů. Hledíme, našla velikánské staré zrcadlo v krásném vyřezávaném rámu. Zrcadlo je sice flekaté a v jednom rohu prasklé, ale sklo se dá vyměnit. Rám by taky potřeboval osmírkovat a novou barvu, toho se určitě rád ujme Pepík.

A budeme mít pěknou upomínku na prababičku. To by člověk nevěřil, co všechno lidi dovedou na půdu nacpat. Do večera je pokojíček vyprázdněný. Najednou se zdá větší. To se to krásně plánuje. Sem si dám postel, sem skříň, sem postýlku, pod oknem bude psací stůl, na parapetu květináče s milovanými květinami.

Růženka sice není technický typ, ale myslí si, že nebude problémem na trubky ústředního

topení připojit i tento pokoj. Když se vrátil domů Jeník, byl překvapený, že je plotna studená. Když ale uviděl vyprázděnou místnost, pochválil Růženku za dobře odvedenou práci. „Vidím, že sis pěkně mákla, ale proč jsi nepočkala na někoho z nás? Tak pojď si odpočinout, já udělám nějakou rychlovku.

Zatímco zde snášela Růženka z půdy, v Kolíně zamilovaná dvojice při budování svého hnízdečka vynášela na půdu. Bylo těžké rozhodovat, co vyhodit. Jarda při každém vyřazeném kousku zauvažoval, jestli má tuto věc uschovat pro Haničku, aby mu neměla za zlé, že spoustu věcí vyhodil. Ale pak zvítězilo reálné uvažování, že Hanička sem přijde bydlet nejdřív za patnáct let a stejně si bude chtít svůj domov zařídit po svém.

Když se poutníci vrátili domů, bylo už všechno uklíženo, nikdo by neřekl, že tu dnes probíhalo takové „stěhování.“ Teplé jídlo vonělo kuchyní, na stole prostřeno, Růženka šťastná, že to všechno tak krásně stihla uklidit a ještě navařit pro celou rodinu. Nejvíce to ocenil Pepík, tomu po celodenním putování pořádně vyhládlo. Jídlo měli sice sebou, to je pravda, Filomena a Hanička toho moc nepojedly, ale co to je pro takového kluka, který je samá ruka samá noha a věčně hladový. Haniččina radost nebrala konce, vyprávěla, vyprávěla, až se ji najednou oči začaly klížit a málem spadla ze židle. Byla z toho výletu pořádně unavená. Růženka přiskočila zvedla Haničku a najednou byly na zemi obě. Hanička se lekla vyskočila, nevěděla, co se děje, ale Růženka zůstala ležet na zemi. Filomena zděšená, víc než všichni dohromady, volá na Růženu, ale ta se drží za břicho a naříká. Už tu byl Jeník, okamžitě pomohl Růženě na nohy, ale pod ní byla kaluž krve. Filomena hned poznala oč tu běží, sama to už kdysi na vlastní kůži zažila. Vilém nastartoval auto, naložili Růženu do auta a ujížděli s ní do nemocnice. I když se ji okamžitě v nemocnici ujali, bylo pozdě. Růžena potratila...

Filoméně bylo do pláče, jak viděla co se přihodilo Růženě, i když by si vlastně měla oddechnout, že osud rozhodl tak, jak rozhodl. Holka se ze všeho dostane a nakonec si uvědomí, že není radno si nic začínat s chlapem který je ženatý. Ale Růžena, ta byla opačného mínění, plakala do polštáře, nechtěla nikoho vidět, ani slyšet všechny ty řeči, že je ještě mladá a že jednou bude mít dětí plnou kopy, takové žvásty. Ona nechtěla hodně dětí, chtěla tohle Lukášovo a vlastní hloupostí o něj přišla.

Při večerním povídání s Karolinkou na Skype Filomena tuhle nehodu nezmiňovala. Nechá na Růžence, komu to bude chtít říct sama. A tak se probíral plánovaný zájezd k moři, úprava půdní místnosti, výlet na Slovensko a spousta Hančiných hlášek, které všem rozjasňovaly všední dny.

„Už aby se zase chytila nějakého jiného tématu, to je pořád, že jako čeká miminko a neustále nosí panenku pod tričkem.“

Náhle posmutněla. Vzpomněla si na tu chvíli, kdy Hanička vytáhla miminko z pod trička a řekla, že teda žádné miminko nebude, u Růženky taky nebude.

Karolína vycítila změnu a opatrně se ptá: „Maminko, tebe něco trápí?“ Filomena se snažila opatrně vybruslit: „To víš, že mne trápí. Liduška čeká dítě a tatínka jsme už skoro měsíc neviděli, kdoví, jestli to myslel s holkou vážně, třeba už se na ni vykašlal...“

Karolína přerušila matčinu lamentaci: „Mami, maminko, zadrž, poslouchej mne. Příští týden v neděli přijedeme všichni čtyři - já s Milošem, Liduška i Jimi. Jsme domluveni a máme zabukované letenky. Liduška to ví, ona ti to neřekla?“

Filomena se rozzářila: „Fakt? Ta tajnůstkářka! A jaktože je v Kalifornii? To jsi mě moc potěšila.“

Liduška nemohla Filomeně nic sdělit, poněvadž se rozhodla tajně letět do Ameriky a přesvědčit se, zda je Jimi věrný, tak jak slíbil. Jen ona věděla, že se mu líbí i jiná děvčata. Nechtěla to nikomu říkat, hlavně maminku tím nechtěla zatěžovat, už tak má starostí nad hlavu. Proto jí řekla, že pobude nějakou dobu s kamarádkou u jejích příbuzných v Jižních Čechách a tajně po několika dnech odletěla do Kalifornie.

Jimi byl nemálo překvapen. Liduška nezjistila nic, z čeho by mohla Jima obvinít, ale jistá si nebyla...

Lékař doporučil Růženě klidový režim, v žádném případě nesmí dělat fyzický náročnou práci, aby to neovlivnilo její další těhotenství.

„Co když děti už mít nebudu“ tak uvažovala Růžena a nechtěla domyslet, jak by jí bylo. Doma jí bylo těsno a odejít nebylo kam. Chtěla se skrýt, před ostatními, ale zároveň se bála samoty.

Jednou večer přišla na spásnou myšlenku. „Pojedu s Jeníkem a Maruškou k moři, určitě mě sebou vezmou. Pomůže mi to, jak na těle, tak na duši. Jen aby už nebylo pozdě to zařídit. Mohlo mě to napadnout dřív,“ uvažuje.

Brzy ráno pospíchala za Jeníkem, jestli by proto mohl něco udělat.

Jeníka to moc potěšilo. Cítil s Růženou, chápe jí, jak to doma na ni všechno doléhá. Okamžitě zajel do města, aby si ověřil, jestli to bude možné. Nejen že to bylo možné, podařilo se mu dokonce termín posunout o týden dřív, takže Hanička může do školy zároveň s ostatními dětmi. Ta byla ráda.

Růženě se ulevilo, pojedje a Haničku nebude trápit odložený nástup do školy. Do odjezdu schází ještě víc než dva týdny, ale Hanička už má kufr v ruce a prosí Růženu, aby ho chystaly. Mezitím, co Hanička žila přípravou k moři, myslela Filomena nejvíce na příchod Karolíny a Miloše. Její myšlenky nespočinou na okamžik. Stále je se čím zabývat, lépe řečeno trápit.

Na Karolinu se moc těší, ten hezký dopis co ji napsala, ten zná už zpaměti. Snad alespoň ta bude šťastná, uvažuje Filomena.

Také doufá, že Jardova volba byla správná. „Ta jeho Simonka sice kulhá, je to na ni dost vidět, ale jinak je to milé děvče, veselé a pracovité. Když jede na kole, jeden by neřekl, že něco není v pořádku. Kdo ví, z čeho to asi má.“ Bojí se zeptat a nikdo nic neříká...

Oswald jde na pravidelnou kontrolu se srdíčkem. Doktor porovnává výsledky a nevěří, posílá Oswalda ještě jednou na kontrolní EKG. I to potvrzuje, že srdíčko pumpuje o život. Že by opravdu pomohla posvěcená voda?

„Víte, jsme samozřejmě rádi, že se cítíte dobře, ale ta nedomykavost mitrální chlopně trvá, proto se musíte maximálně šetřit. Každá větší námaha je nebezpečná. Předepíšu Vám další léky a domluvíme se na kontrole zase za měsíc“, loučí se podáním ruky s Oswaldem.

Strýc přisedne k Bartošovi do auta a zavelí: „K Holomkům, Huberte!“

Už z dálky je vidět, že Filomena zase gruntuje, protože na šňůrách visí spousta vypraného povlečení.

Děda Bartoš si pomyslí, už aby začala s tím studiem, aspoň jí na to neustálé uklízení čistého na ještě čistější nebude zbývat tolik času.

A Filomena zaměstnala každého. Pepíkovi zadala vysávání koberců, Hanička utírá prach. A to Hanička dělá ráda. Vezme do ruky opatrně každou vázičku nebo sošku, utře a položí zpět. U svého andělíčka z výletu se zastaví. „Andělíčku můj strážníčku, opatruj mi mou dušičku a opatruj obě moje maminky a tatínka a sestry a bratry a malého černouška u Lidušky v bříšku!“ Děda nevěří vlastním uším.

„Fílo, to je pravda? Já už budu pradědkem?“

Filomena musí s pravdou ven: „Víš, já jsem chtěla, aby vám to Liduška řekla sama, ale když to ta naše štěbetalka vyzradila, tak už jí to do pusinky nevrátím!“

Ještěže Oswald ráno popil vodu od panenky Marie, jinak by to s ním asi seklo. Liduška čeká děťátko, to je teda gól! Ale Oswald šel původně k Filomeně s jinou zprávou: „Podívej, Filomenko, co pan doktor píše. Srdíčko se umoudřilo. Víím, že tys ses za mne modlila na té pouti. Je to tvoje zásluha. Ale i tak se musím šetřit, říkal pan doktor a také žádné rozčilování. Ale z čeho bych se tak mohl rozčilit. Mně se daří tak dobře, že lepší už to být nemůže. Jsem vděčný za každý den, který prožiji.“

Sednul si pod hrušku na zahradní křeslo, pozoruje Filomenu a usmívá se...

Filomeně však začal v hlavě bujet nový nápad. Když se dověděla, že Oswaldovi je lépe, už

myslela na Simonu. Zajedou tam spolu, nikomu nic neřekne, poprosí tentokrát Jardu, aby ji tam zavezl a vzal Simonu sebou. Nějak to už vymyslí.

Když přišel Jarda domů, Filomena začala kout železo dokud bylo žhavé. Vylíčila jak to byl pěkný výlet, že by tam jela znovu, že jí to moc pomohlo a že by tam chtěla jet ještě jednou, ale byla by raději, kdyby jel on a vzal také Simonu.

Jenže u Jardy nepochodila. „Maminko, já ti rozumím. Ani nevíš, jak ti rozumím“ vzal Filomenu kolem ramen a povídá:

„Pojď se mnou na zahradu, posadíme se na lavičku a já ti něco prozradím.“

Filomena okamžitě poznala, že ji Jarda prokoukl. „No jo, je přece študovaný“, říká si.

Šla tedy s Jardou na zahradu a Jarda vypravoval: „Víš maminko, když Simona byla v prvním ročníku gymnázia se třídou na horách lyžovat, stala se jí nehoda.

Nejhorší na tom bylo to, že jí někdo ublížil úmyslně. Někdo jí povolil vázání, Simona si toho nevšimla, vyjela lanovkou nahoru, nasadila lyže a rozjela se. Jenže vázání se uvolnilo docela, ona to nezvládla a sjela s dráhy v kotrmelcích. Tři měsíce byla v nemocnici, operace jedna za druhou. Pak si pobyla ještě dlouho v léčebně. Doktoři dělali, co mohli a Simona taky.

Děkuje, že to dopadlo takto. Mohlo to být horší, kdyby neměla přilbu. To kulhání jí už, maminko zůstane, to už nespraví ani pout' na horu Okrúhlá.

Já jsem rád, že jsem Simonu poznal a poznal jsem ji díky tomu, že jí lékaři doporučili hlavně jezdit na kole. Tím posiluje svaly, a nohu nezatěžuje.“

Filomena zůstala celá zkoprnělá. „Tak to tedy bylo? A kdo jí to udělal, ví se to?“

„Simona to ví, ale nechce se k tomu vracet. Je šťastná, že je to, jak je. Ten, kdo to udělal, ten už byl dost potrestaný, když mu došlo, co provedl. Mně to maminko, vůbec nevadí, mám ji rád proto, že je, jaká je.“

Dnes měla Filoména sen, ve snu viděla nevěstu, která klečela u oltáře a v rukou místo svatební kytice chovala dítě. A pak sebe, jak kupuje prsten. Brzo ráno okamžitě vzala staříčkový snář, věřila na výklad snů a tušila, že to, co si ze snu pamatuje, nebude nic dobrého. Vyhledala slovo „dítě viděti“ - smutná událost tě překvapí. „Nevěstu viděti“ - nečekej nic příznivého. Prsten kupovati - budeš netrpělivě čekati na zprávu z daleké ciziny. Zacloumala s ještě spícím Vilémem. Vstávej rychle, stalo se neštěstí. Vilém rozespale reagoval slovy: „Ale lehni si, je brzo, copak by se mělo stát? Filoména ale věděla, že sny nelžou, že se určitě něco stalo.

Napadlo ji okamžitě, že se něco stalo Oswaldovi. Bylo sotva pět ráno, ale byla tak vystrašená, že usnout se jí nepodařilo. Vstala, ale ani snídaně se nedařila, mléko přeteklo, když krájela chléb, spadl jí na zem.

Musí mít jistotu, že je Oswald v pořádku. Zavolá. Chvilka vyzvánění a už slyší Oswaldův hlas: „Děvče, co nespíš, je ještě brzo, já sedím tady v lese na posedu a čekám na východ slunce.“

Filoméně se rázem ulevilo. „Promiň, Oswalde, já si ani neuvědomila, že je tak brzo, chtěla jsem tě jen pozdravit a zeptat se jak se daří, měla jsem divný sen.“

„A myslela, že jsem po smrti, že jo,“ se smíchem řekl Oswald.

„Já se ještě umírat nechystám.“ Filoméně se sice ulevilo, ale ne úplně. Telefonát, který následoval před polednem, sevřel Filoméně srdíčko do kleští. Slyšela Karolínu jak s pláčem říká: „Maminko stalo se neštěstí, Jimmy s Liduškou se vraceli večer autem z návštěvy Jimmyho rodičů a nějaký šílenec do jejich auta naboural. Oba odvezla helikoptéra do nemocnice a řidič z druhého auta na místě zemřel.“

Právě jsem se vrátila z nemocnice. Lidušku operovali a už je při vědomí. Jimmy, ten je na tom hůř, lékaři bojují o jeho život.“

„A co děťátko“, hlesla Filoména.

„Maminko, po takovém náraze, bohužel, lékaři měli co dělat, aby zastavili krvácení, o dítě Liduška přišla. Na to, prosím tě, nemysli, myslí na Lidušku a Jimmyho. Budu ti volat každou chvilku a informovat tě.“

Filoméně vypadl mobil na zem. Hlava se zatočila a ona bezvládně skončila vedle mobilu. Tak jí tam našel Vilém. Pořáděně se vylekal, zatřepal s ní, potřel obličej vodou a žena se probírala. Filoména s pláčem vykládala co se stalo. „Viléme tuším, že z našeho pohádkového života se stává horor...“

Vilém nechal ženu odpočívat a šel nahoru do prázdné místnosti. Růženka se tady tak nadřela, kdoví, jestli ještě bude ten pokojíček chtít. Ale topení sem napojím, to s Pepíkem zmákneme, pak se vymaluje. Podíval se vzhůru: „Dědečku, proč naši rodinu stíhá neštěstí za neštěstím?“ A dědeček náhle vystoupil jakoby ze zdi. „Viléme, nehledej na věcech jen to špatné. Co se stalo, stalo se. To už nezměníme. Koukni na to z té lepší stránky, chtěl jsi, aby mohly děti studovat, tak čemu se divíš. Teď už jim ve studiu nic nebrání.“ Vilém se zadumal: „Máš pravdu, ale Filomeně to nevysvětlím, ženské to cítí jinak!“

Dědeček se usmál do šedivých vousů: „Neboj, začne studovat a na vnoučátka zapomene. A ony časem přijdou... a že jich teda bude!“

Vilém škemrá: „A nějaké kouzlíčko by nebylo?“

„Viléme, Viléme, takový velký a věří na nějaká kouzla... ale abys neřekl, že jsem jen tlučhuba, očaruji ti tady to zrcadlo po prababičce. Když se do něj někdo podívá a ty za ním potichu řekneš čaruji, čaruji, v místě srdce se otevře okénko a na levé straně uvidíš, kdo tu osobu miluje a na pravé straně, koho miluje ona osoba.“

Zrcadlo začalo různě praskat, vlnit se, rezaté fleky zmizely a náhle bylo jako nové. Vilém se do něho podíval, zašeptal zaklínadlo a opravdu, na jeho hrudi se srdce otevřelo a z obou

stran srdíček se na něj smála Fíla.

„Hmmm, k čemu mi bude takové kouzlo, dědečku?“

Ale dědeček už před ním nestál, jen za stěnou se ještě ozvalo: „Věř, že někdy uvidíš věci!“

Zmatený Vilém snesl zrcadlo do dílny a s Pepíkem pěkně vybrousili rám, pak natřeli a po uschnutí pověsili do předsíně. Jako první se před zrcadlem kroutila Hanička, dělala na sebe pošklebky a natáčela se jak manekýnka. Vilém zašeptal zaklínadlo a z obou okýnek se usmívala celá Holomkovic rodina. Po chvíli do něj nahlédl Pepík a obrázek obdobný. Poté se před zrcadlem česala Filomena a v srdíčku se na obou stranách objevil obrázek Viléma. „To jsem zvědavý, kdy uvidím ty věci, které sliboval dědeček,“ zauvažoval Vilém a přestal na zrcadlo myslet.

Filoménu moc trápila ještě jedna věc. Proč jí Liduška lhala, že jede ke kamarádce do Jižních Čech, když pak tajně odletěla za Jimim. Co se to jenom s jejími dětmi děje. Myslela si, že je dobře zná, vždy se jí se vším svěřili a ona jim nikdy nic nezakazovala. Přeci by jí nebránila jít za hlasem svého srdce.

Jak ráda by byla s ní a povzbudila ji. Musí to trápit i Lidušku, že nemluvila pravdu a mamince lhala. Nejrady bych se za ní do nemocnice rozjela. Ještěže tam má nablízku Karolínu, ta ji v nemocnici neopustí.

Celá rodina Holomkova se scházela pravidelně dvakrát za den u PC, aby se dověděla od Karolíny, jaký je zdravotní stav Lidušky a Jimiho. Liduška, ta byla z nejhoršího venku, byla sice dotlučená, měla bolesti, ale nejvíc ji bolela ta skutečnost, že přišla o dítě. Jimi kromě zlomenin měl úraz hlavy a byl stále udržován v umělém spánku. Když byla Liduška přeložena z JIPKY na pokoj, tak Karolína vzala notebook sebou do nemocnice, aby mohla sama Liduška promluvit přes SKYPE se svou rodinou.

První slova, když uviděla maminku, byla: „Maminko, prosím tě, odpusť mi, že jsem ti lhala, kdybych zůstala u kamarádky, tak se nemuselo stát takové neštěstí a já bych nepřišla o dítě. Do smrti si to budu vyčítat.“ Plakala a byla k neutišení.

„Utiš se, dítě, zotavíš se a Jimy taky, jste oba mladí, myslíme na vás všichni.“ Karolína chtěla let domů odložit, ale statečná Liduška o tom nechtěla ani slyšet: „Ty musíš s Milošem odletět, máte letenky a já i kdyby mě nakrásně z nemocnice pustili do odletu, nepojedu. Budu s Jimim, než se také zotaví. Necháš mi tady notebook a tak budeme ve spojení, kdykoliv budeme chtít.“

V neděli cestou na letiště se ještě Karolína s Milošem stavila v nemocnici rozloučit se s Liduškou.

Ta už na svém pokoji nebyla, seděla u postele na JIPCE a držela za ruku Jimiho. Dokonce se i usmála a ukazujíc na Jimiho řekla: „Karolínko zlatá, Jimy se už probral, řekl i mé jméno. Já už jsem celkem v pořádku, zůstanu ale tady s Jimim. Karolína ale věděla, že po psychické stránce Liduška v pořádku není, to bude chtít čas. Pohládila Jimiho, políbila Lidušku a řekla, že pobyt doma zkrátí, přiletí dřív a až se marodi zotaví, odletí domů na delší čas. S myšlenkami na Lidušku a Jimiho nasedli do letadla směr Praha.

V letadle se svěřil Vilík Karolíně. „Domníval jsem se, že u Lidušky zůstaneš. Potřebuje tě, ale je dobře, že ses nakonec rozhodla letět. Musíš také myslet na sebe. Jsi z děvčat nejstarší, všechna odpovědnost byla hned po mamince na tobě,“ říká Vilík a vděčně hledí na Karolínu.

Karolína se usmívá, hřeje ji to, to musí uznat. Takhle před Milošem, to bylo krásné sourozenecké uznání.

„Víš, Karolínko, je ale ještě něco jiného, co bych rád s tebou probral. Váhal jsem, jestli

zůstanu v Americe, nebo se vrátím domů. Táhne mne to domů, nyní ti to už můžu říct, chtěl jsem být v Kalifornii jen proto, abys tu nebyla tak sama. Ale teď, když vím, že se máš tady o koho opřít, nezůstanu tady.

Navíc mám ještě malé tajemství, které svěřím, jen a jen tobě. Když jsme byli doma, Jardovi na promoci, poznal jsem děvče, které mi není lhostejné. Zatím to není příliš vážné, časem se ukáže. Jmenuje se Katka a bydlí v Bohdanči. Ale to před našima neříkej. Nech si to prosím pro sebe. Jen bych tě ještě o jedno rád poprosil. Možná bude na mne čekat na letišti, není to ale jisté. Kdyby náhodou přijela, tak zůstanu v Praze a ty mě u našich omluv, přijedu večer vlakem. Řekni, že si musím něco zařídit." Vilíkovi se ulevilo, že to má za sebou. Ani nepostřehli, že letadlo pomalu přistává...

Jarda čekal na jejich přilet v letištní hale.

Katka na letišti opravdu byla. Stala stranou, ale Vilík ji nemohl přehlédnout. Dal jí znamení že přijde hned, jen co se uvítá s bratrem.

Pochopila to.

Karolína si padla s Jardou kolem krku a Miloš stál opodál.

Než je stačila Karolína seznámit, už tu byl Vilík.

Mrknul na Karolínu, s Jardou se přivítal, dal mu svoje zavazadla, jen dárek pro Haničku si nechal u sebe a už ho nebylo.

Toulali se Prahou a bylo jim hezky.

Katku nejvíce těšil to, že Vilík bude do Ameriky cestovat už jen jako turista...

A doma se zatím vaří a peče.

Narozeninový dort musí nechat Filomena až na noc, vždyť ta všudybylka Hanička by ho vyčmuchala a nebylo by to žádné překvapení. Korpus upekla už dopoledne a než ho vytahovala z trouby, schválně poslala Haničku podívat se, jestli nejsou v kurníku čerstvá vajíčka. Včera v noci už si připravila marcipánové kočičky a až Hanička usne, dodělá krém a nazdobí ho.

A jak naschvál se Haničce ne a nechce do postele. Zdržuje koupání, česání i čišění zoubků. Plnou pusou otázek, kdy už Kajka přiletí a jestli jí přiveze nějaký dárek a jestli si s ní bude Milouš hrát.

„Haničko, to je Miloš.“

„A já mu chci říkat Milouš,“ mele Hanička svou. Usne teprve při pohádce. Růženka se rozhodla, že chce bydlet sama nahoře a tak Filomena musela převzít čtení pohádek, což dělávala Růžena. Vůbec se jí ta holka nelíbí. Straní se, chodí málo ven, dolů do kuchyně se přijde jen najíst. To není ta naše usměvavá Růženka, co mi byla vždy v kuchyni oporou. Snad se dá dohromady aspoň na té dovolené. Ještě musím zabalit plavky a pohádkovou knížku pro Haničku. Víc jsem nekupovala, protože dostane spoustu dárků od dalších. Když si vzpomenu, že Karolínka si hrála jen s hadrovou panenkou, kterou jsem ušila ze zbytečků látky a kluci si hráli s dřevěnými vláčky, které jim vyrobil Vilém. Doba jde kupředu. Dnes už by děti k šestým narozeninám chtěli počítač a mobil a tablet a...

Konečně u branky zastavilo Jardovo auto.

A nastalo velké vítání. Nejvíce zvědaví byli na Miloše. Byl to vysoký černovlasý chlapec s malým knírkem pod nosem. Jů, jak to zašimralo, když dal Haničce pusku.

Haničce neuniklo, že z auta vytahují velikánskou krabici, to bude určitě pro mne, ale co to jen může být?

Filomena měla slzy dojetí na krajíčku a prosila Haničku: „Odved' hosty do podkroví a pozvi dolů i Růženku.“

Když se po chvílce celá rodina sešla opět na dvorku, Hanička úžasem oněměla. Sourozenci stáli v půlkruhu a maminka držela dort se šesti svíčkami a což teprve, když rodinná kapela začala nápěvem z Andulky šafářové:

Haničko Holomková

proč jsou dnes všichni doma?

Haničko, sluníčko

usměj se maličko

dářečky chceme ti dát
zdraví a štěstí popřát.

Oslavenkyně musela sfouknout svíčky a s nadšením přijímala dářečky a samozřejmě nejvíc pokukovala po té největší krabici a jeřda, to je malá kuchyňka.

Jeník vše dokumentoval kamerou a na dvorku panovala veselá nálada, která aspoň na chvíli dala zapomenout na strasti posledních dnů.

Pepík se ujal role montéra a složil Haničce kuchařský pultík. Hanička vybalila všechno nádobíčko a nedala jinak, než že se dort bude podávat na těch talířcích pro panenky a maminka dort krájela na malinké kousky, aby se na minitalířky akorát vešly.

Všem Hanička rozdala panenkovské lžičky a zlobila se s Pepíkem: „No, Pepíku, co to máš za chování, dostaneš poznámku do žákovské knížky – spolknul dort bez lžičky, rodiče, domluvte mu!“

Oslavy nebraly konce, ale což teprve až přijel Vilík. Byli s Jeníkem domluveni, že až přijede z Ameriky, zajedou s Haničkou do Chrudimi na ranč, kde je možnost ustájení poníka. Jeník s Maruškou už vše potřebné zařídili. Když Vilík přijel a vybalil jezdecké oblečení a boty, Hanička oněměla úžasem.

Když byla jednou s Jeníkem a Maruškou v Chrudimi na ranči, netajila se tím, že by chtěla malého koníka domů, ale Jeník jí to vymluvil, říkal že to nejde, s takovým koníkem je hodně práce. Maminka by na to nestačila, protože má hodně práce a ještě k tomu chce studovat.

Tak se Hanička smířila s tím, že budou jezdit se na koníky jen koukat. A teď se dozví, že ona bude mít svého koníka a může na něm jezdit, ale taky se musí o něj starat. Jen koník nebude spát doma.

Jak se těšila až se tam ráno s Vilíkem, Jeníkem a Maruškou vypraví.

Karolína pozoruje Růžu. Co s tou holkou je? Zase se vytratila do svého horního pokojíčku. Kajka neodolá a jde za ní. Zaklepe na dveře a najde Růžu schoulenou na židli, oči upřené na les v dálce.

„Růženko, tebe určitě něco trápí a asi se nechceš svěřit ostatním. Ale já jsem teď tady, vždycky jsme si všechno říkaly, vyříkej se, uleví se ti. Já budu mlčet jako hrob, jestli mi řekneš něco, co se nemá nikdo dozvědět. A Růženka potichu vypráví. O toulání lesem, o Lukášovi, o prvním milování s ním, kdy měla strach, protože před sebou pořád měla ty hrozné okamžiky bezmoci, o těhotenství, o Lukášově volbě, o potratu...“

„Růženko, je to všechno strašně moc smutné, ale proč jsi nemyslela na možné otěhotnění dřív? Copak jsi zapomněla, na ten večer při svíčkách, kdy v domě nebyl žádný chlap a maminka nám dávala lekci o bezpečném sexu? Já jsem si rady maminky k srdci vzala a užívám tabletky. Zažádala jsem si o ně dřív, než jsme se s Milošem prvně milovali. Mám před sebou ještě rok studia a nechci nechat nic náhodě. S Liduškou jsem taky probírala její nezodpovědnost a zlobila jsem se na ni. Holky, holky, tolik se o tom mluví, píše a vy se vrháte po hlavě do problémů.“

„Ale Karolínko, já jsem se s Lukým milovala tak nějak neplánovaně, to přišlo jako blesk z čistého nebe!“

„Tím hůř, děvče nešťastné, s ženáčem, o kterém skoro nic nevím...to je málo svobodných kluků kolem tebe? Nechci být puritánská, ale tvoje naivita mne opravdu překvapuje. Hele, slib mi, že si tabletky necháš napsat. Nevadí, že právě nikoho nemáš, ony působí dobře i na pleť a cyklus je pravidelný. A hlavně už nesmutni, protože kluci mají rádi holky veselé!“

Ono se to dobře Karolíně mluví, myslela si Růžena, kdyby to aspoň tolik nebolelo. Proč láska bolí, ta by neměla přeci bolet, ta by měla být krásná a laskavá, takové pohlázení, jak když vánek laská tváře. Jak má člověk poznat, že ten, na kterého myslí, je ten pravý. Jediný který slibuje, že se rozvede, najednou couvne. Ani se nedověděl, že s ním čeká dítě. Růžena sedí u svého deníku a píše do něj básně o nenaplněné lásce.

Amorovým šípem zasažená
ani dítě, ani žena, láskou ve tvé síti uvězněná.

Sladkým slibům tvým jsem uvěřila,
hradby naší lásky jiná pobořila.

Před tebou stála jsem zmatená, smutná dívka bez věna.

Kde lásku brát když v srdci zebe,
dlaně prázdné mám, i když mám tě vedle sebe.

Myšlenky bloudí cestičkou vysněnou
hledají lásku někde ztracenou.

Dojdu až tam, kde slunce vychází,
pěšinkou snů láska mě provází.

Sluneční paprsek srdíčko zahřeje
láska se probudí, rozpustí závěje.

Projít zas chtěla bych rozkvetlou loukou mládí,
která skutečné lidské léto nenahradí.

Jít s tebou pod modrou oblohou, jež k líbání svádí,
s utrženou kyticí kopretin jít jen tak pro vzpomínky,
z trávy navlékat si upletené prstýnky.

Zvonky štěstí tak jako kdysi chtěla bych slyšet zas.
Nikdo odpověď nezná... jak vrátit čas.

Zvonivý smích Haničky ji vytrhl z psaní.

„Růženko, podívej se, co mi strýček Oswald přinesl.“

Z náruče Haničky koukalo vystrašené koťátko.

„Podívej jaké má krásné oči a jak mu budeme říkat? A co takové koťátko papá, smí i dort?
A může spát se mnou v posteli? Pojd' rychle se mnou, poprosíme Pepíka, aby pro něj
udělal kolíbkou.“

Růženě se mihl úsměv na tváři. Přitiskla k sobě Haničku i s koťátkem a na chvíli zapomněla
na své trápení.

Karolína měla plány, že s Milošem se zajedou podívat do místa jeho rodiště v okolí Berouna
a také navštíví vzdálenější rodinu. Přemýšleli, jestli si mají auto půjčit z půjčovny, ale pak
Karolína usoudila, že bude lepší, jestli si chce maminka udělat řidičák, aby bylo nějaké auto
k ruce. Vilém svoje auto stále potřebuje a Jarda jak by smet. Tak dali hlavy dohromady
a na doporučení Pepíka, stál večer na dvorku stříbrný Peugeotek 206.

„Hned ráno ho vyzkoušíme,“ říkal Pepík.

„Jen pomalu, jen pomalu Pepíku. Aby tě nepokoušelo si sednout za volant, až tu nebudu!
Vím, že bys to určitě zvládnul, ale musíš počkat, až budeš mít řidičák. Asi ho zaparkuji

u dědy, ten už ho pohlídá. Neměla bych v Americe klid“ říká Karolína.
Z toho teda radost Pepík vůbec neměl. „Jak je ta Karolína prozíravá“ pomyslel si.

Hned druhý den naplánovali výlet do Berouna. Karolína přemluvila Růženu, aby jela s nimi. Pepík pojede samozřejmě taky, bude dělat Milošovi navigátora a ony dvě s Růženkou si budou povídat vzadu.

Hanička, ta měla v hlavě koně a Vilík jí slíbil, že budou denně jezdit do Chrudimi za Poníkem. „Když budeš s Jeníkem, Maruškou a Růženkou u moře, tak se ti o něho taky postarám“ slíbil Vilík.

Po snídani se tedy rozdělili na dvě skupinky, jedna jela směr Beroun a druhá do Chrudimi.

Na jízdárně je rušno. Jedné kobylice se včera narodila malá klisnička. „Jů, ta je krásná a koukni, jakou má na čele bílou hvězdu, jak princezna Lada. Už má jméno? Mohla by se jmenovat Lada?“ Ošetřovatel vysvětluje Haničce, že podle zvyku, se musí hříbátko pojmenovat tak, aby mělo s maminkou společné první písmeno. „A protože se tahle kobyla jmenuje Hvězda a její maminka byla Hungaria, tak hříbátku dáme jméno začínající taky H.“ Hanička zatleská: „Já mám taky na začátku jména H a taky jsem se narodila včera, už šestkrát.“

„Haničko, na tvou počest, pojmenujeme hříbě Hanny, souhlasíš? A můžeš se stát kmotrou!“ Hanička dumá: „To budu jako kmotra liška?“ Vilík se směje: „Ne, ty budeš kmotra Hanička!“

„A kdy budu kmotra?“

„To je Haničko taková sláva, kdy se při křtu pojmenují najednou všechna narozená hříbátka. Ale to necháme až po prázdninách!“ Hanička zoufale prosí: „Nemohlo by to být dříve, já už budu po prázdninách chodit do školy!“ Vilík ji uklidňuje: „Neboj, to bude určitě v sobotu nebo v neděli a to se do školy nechodí.“

Čtveřice výletníků nasedla do nového autíčka a trádá směr Beroun...

Pepíkovi zářily oči, že smí sedět vedle řidiče a radit mu. Jak by ale s chutí takové pěkné autíčko řídil. Alespoň kousíček, alespoň si to zkusit. Takové myšlenky se mu honily hlavou. Miloš byl zkušený řidič, jel klidně, sem tam hodil usměv do zrcátka na Karolínu, ale taky sem tam hodil očkem po Pepíkovi. A jako by četl jeho myšlenky říká potichu, aby to slyšel jen on. „Jestli mi budeš dobře radit a dojedeme do cíle v pořádku, tak se pokusím přemluvit Karolínu, abys mohl alespoň zaparkovat. Uvidí se, jestli jsi opravdu takový odborník přes auta.“

Pepík se rozplýval blahem.

Aby jim cesta lépe ubíhala vyprávěl jim Miloš, o své rodné vísce Tetín.

„Je to jedna z nejstarších obcí u nás. Hrad Tetín byl vdovským sídlem kněžny Ludmily. Můžeme navštívit barokní zámeček, který má ve štítě novou zvonkohru. Měli bychom to stihnout do dvanácti hodin,“ říká a podívá se na hodinky.

„Náš dům je prodaný, bydlí tam ale hodní lidé, určitě nám tam dovolí zaparkovat. Je to v blízkosti kostela sv. Ludmily.“

Jakmile to Růženka uslyšela, hned jí srdéčko poskočilo. „Tam musíme určitě zajít, poprosit sv. Ludmilu, patronku naší Lidušky, aby se za ni přimlouvala!“ Všechny vzpomínka na Lidušku moc dojala. Miloš už dál nic neříkal. Byli skoro u cíle.

Když vystoupili, zadíval se Miloš kolem dokola a najednou pocítil takový divný pocit. Vzal Karolínu okolo ramen a říká: „Tak tady bylo mé doma, ale jsem moc rád, že mě osud zavedl až do Kalifornie, jinak bych tě nepoznal. Poté se šel zeptat, jestli tam mohou nechat auto a taky se doptat, kde se mohou dobře naobědvat a hlavně přespát.“

Už tu dlouho nebyl, hodně se změnilo...

Z domu vyšla starší paní, kouká na Miloše a říká: „Nejsi ty Miloš Kučerů?“ „Jsem paní Trnková, to je moje nevěsta“ ukázal na Karolínu „a ti dva jsou její sourozenci. Musel jsem ji ukázat odkud pocházím. Chci se zeptat, jestli si můžeme tady nechat auto. Chceme se někde dobře najíst, trošku porozhlédnout a taky nocleh sehnat. Zítra chci ještě navštívit kamaráda v Otročiněvsi.“

„Poslouchej Miloši, mladí nejsou doma, já nic k jídlu nachystané nemám, zajděte si někam na oběd, ve vsi vám už poradí a žádný nocleh nehledej, to ti povídám. To by se Lucinka se mnou vadila, kdybych jí řekla, žes tu byl i s nevěstou a já tě poslala přespát někam do hospody. Spát musíš tady, Milošku. To povídám!“ A pohrozila prstem. „Ale my se vrátíme až k večeru, paní Trnková,“ obhajuje se Miloš. „To nevádí, já to všechno zařídím.“ A jak řekla,

tak zařídila.

Když večer přišli zpět, byli mile překvapeni. Dcera paní Trnkové Lucie, čekala s manželem a dvěma dětmi u prostřeného stolu. Okamžitě vstala a přivítala se se všemi a říká: „Udělal jsi nám moc velkou radost Miloši, ty víš jak jsme ti zavázáni. Nic neříkej. Chvilí posedíme, kluci se těší, jak jim budeš vyprávět o Kalifornii a hlavně o Arnoldu Schwarzenegerovi.“ Byl to moc hezký večer. Bylo skoro k půlnoci, když se odebrali na kutě.

„Musíme rychle spát,“ říká Miloš Pepíkovi a mrknul na něho. „Musíme se podívat na auto, abychom mohli v pohodě pokračovat v cestě.“ Ten se šibalsky usmál, věděl co to znamená. Ráno pak navštívili Koněpruské jeskyně a zajeli do Otročiněvsi.

Hanička se nemůže dočkat, kdy se vrátí výletníci z Berouna. Aby se pořád nevyptávala, kdy už přijedou, Vilík ji vezme k rybníku. Zkušená manekýnka Hanička se promenáduje v nových plavkách. Vleze do vody a s nafukovacími rukávky se pouští i hlouběji do vody. Vilík ji hlídá jako ostráž. Slunce se překulilo za vysoké topoly a teď sem nesvítí. Hanička už má modré rtíky od zimy, tak konec koupání a jde se domů.

Stříbrné auto už stojí před domem. Vilém s Milošem si povídají na lavičce. V kuchyni Kajka ukazuje mamince fotky z výletu, které stáhla do notebooku. Hanička se chvíli dívá, ale samé kostely, domy... to ona má raději fotky, kde jsou lidi nebo zvířátka. Kdepak je moje kočička? Našla kotě v seníku a už ho nosí po dvorku. Vilík vezme kytaru a vesele Haničce brnká:

Malé kotě, mňau, mňau, spalo v botě, mňau, mňau,
nehas, co tě, mňau, mňau, nepá, nepálí.

My jsme kotě, mňau, mňau, spáti v botě, mňau, mňau,
po robotě, mňau, mňau, necha, nechali.

Hanička je u vytržení, okamžitě písničku umí a nutí i ostatní, aby zpívali. Zabalila koťátko do peřinky a vozí ho v kočárku pro panenky. Ale kotěti se v kočárku nelíbí, hop a skok a už leze po stromě. A Hanička za ním.

„Ty divoženko, polez dolů, nebo spadneš!“ zlobí se Vilém a než to stačil doříct, už Hanička visí hlavou dolů a naštěstí její pád zbrzdila sukýnka zachycená na větvi.

Pepík hasič zasahuje. Sundá nejdřív Haničku, pak přitáhne žebřík a sundá i vystrašené kotě. Pohotový Jeník vše natáčí. Hanička se jen otřepe a už běží do kuchyně vyštěbetat, co zažila.

Maminka s Karolínou napichují na špejle kousky masa prokládané paprikou a cibulí. Umyje se v koupelně a žadoní: „Můžu taky pomáhat?“

„Tady je už, Haničko, hotovo, odneseme to na zahradu a budeme špízy grilovat. Vezmi, prosím, ke stolu chleba v ošatce a přijď ještě pro hořčici.“ Hanička vejde do zahrady a nahlas ohlašuje: „Tramtarará, vážení hosté, slyšte slyšte, budeme grilovat spíže!“ Pepík se směje: „A budou nám k tomu hrát Horkýže slíže!“

A tak se ještě nějaký den u Holomků grilovalo, vařilo, smažilo, peklo, ale hlavně jedlo, až nastal den „D“, pro odjezd na dovolenou. Kufry už sbaleny, poslední rady a doporučení uděleny. Mohlo se vyrazit.

Tentokrát je vezl do Prahy na letiště Maruščin bratr Karel. Jeho auto bylo o hodně větší než Karolínčin Peugeotek.

Karel byl veselý vypravěč, cesta jim ubíhala. Dobíral si hlavně Haničku. Řekl, že chce přivést kousek moře, za to, že je dovezl na letiště, Hanička mu to svatosvatě slíbila. Karel se s nimi rozloučil a slíbil, že počká, až letadlo odstartuje. Jeníkovi neuniklo, že Růžena už není tak uzavřená, dává se častěji s nimi do řeči. Už když se vrátili z toho výletu na

Berounsko, byla veselejší. „Snad i tato dovolená bude pro ni lék nejen na tělo, ale i na její raněnou dušičku,“ říká si Jeník v duchu.

Po vyřízení nezbytných formalit, které se Haničce ale vůbec nelíbily, mohli nastoupit do letadla. To už Hanička zbystrila pozornost. To bylo něco nového. „Poletíme jako ptáčky“, říkala, ale bylo vidět, že se trošku bojí...

Letadlo vzlétlo, Hanička seděla na sedadle jako zařezaná a křečovitě mačkala ruku Růžence. Bála se podívat z kulatého okna, ale pak zvědavost zvítězila.

Domy byly tak maličké, potom byla vidět malinkatá pole a řeky a silnice jako tenké nitky a pak letadlo vplulo mezi obláčky, co vypadaly jako cukrová vata. Scenérie stále stejná začala Hanku nudit.

„A kdy už tam budeme a kolik ještě minut!“, pořád mele Hanička. Růžena už ji zná, tak ji zabaví čtením pohádky. Pak už obláčky ustoupily a pod nimi se zase ukázala země.

„Podívej, Haničko, to je moře!“ Hanička vidí modrou hladinu a zklamaně říká: „To je moře? Takhle jsem si ho teda nepředstavovala, to i náš rybník je větší!“

Pasažéři okolo se usmívají.

Letadlo dosedlo na letištní plochu. Haničce se z toho všeho nejvíc líbí dopravní pásy, po kterých se posunují zavazadla. Konečně s nimi malý autobusek dojede k hotelu. Výtahem vyjedou do pátého patra. Pokoje mají vedle sebe. Hanička běží na balkón. To je ale výška! A moře! „To moře se nějak zvětšilo, Růženko!“

To ono se ti z té výšky zdálo takové malé!“ Hanka se nedá odbýt: „Vždyť teď jsme taky vysoko!“ „Ano, jsme vysoko, ale koukni, letadlo letí ještě výš nad námi!“ A opravdu, vysoko nad hlavami vidí letadlo, které za sebou nechává bílé čáry.

Hanička rozdává rozumy: „A já vím, že u moře je příliv a odliv, na to se musím podívat zblízka.“

Hanička zahrabe v kufru, převleče se do plavek a už klepe na sousední pokoj: „Honem, pojdte taky k moři, než se odlije.“

Nejen Hanička, ale všichni byli moc spokojení. Skoro celý den ve vodě a na sluníčku. Růženka pečovala o Haničku, aby toho sluníčka nebylo na ní moc. Dbala, aby měla stále na hlavě klobouček a v jednom kuse mazala celé tělíčko, „aby ses nám nepřípekla“, jí se smíchem říkala.

Skotačení u vody nebralo konce. Mělo to však jednu nevýhodu. Toalety byly dost vzdálené. Hanička se obrátila k Růžence a říká: „Potřebuji se jít vyčurat, půjdeš se mnou, Růženko?“ Uslyšel to Jeník a pošeptal jí do ucha: „Vyčurej se do moře, to všichni tak dělají. Rybičky taky čurají do moře.“

Hanička okamžitě vstala, šla ke břehu, stáhla kalhotky a čurala do „moře“. Maruška vyskočila, běžela k ní a se smíchem jí říká: „Tak se to nedělá, to musíš mít plavky nahoře, jít do vody a dělat, jako že plaveš, a u toho se vyčuráš přes kalhotky. Toho si nikdo nevšimne. Takhle to všichni vidí.“ Hanička jí na to odpovídá: „Ale to bych si pak počurala ty moje nové plavky.“

Maruška pozoruje Růženu jak staví hrad z písku pro Haničku. Za chvíli už se s mořem budou loučit. Dobře, že jela holka s námi, a že je jí Hanička stále v patách, ta jí nedovolí myslet na Lukáše. Vypadá, že je šťastná, a jak jí to sluší v modrých plavkách, vlasy má prozářené sluncem, je velmi krásná. Však se také po ní opálení chlapani otáčejí, chtěli by navázat hovor, ale Růžena zájem nemá, má oči jen pro Haničku. Maruška leží na písku a nechává se laskat sluníčkem a poslouchá rozhovor Haničky s Růženou. „Ještě nasbírám mušle, ozdobíme hrad z písku a pak půjdeme hledat ty chobotničky.“

„Jaké chobotničky, ty přeci žijí v moři, ty na pláži v písku nenajdeš, Haničko.“ „Ale Růžo, když půjdeme tam dál k těm kamenům, tak je najdeme. Eva a Honzík je taky u moře našli, tak my určitě taky. A ty chobotničky přeci uměly mluvit, a jmenovaly se modrej a zelenej a oni si je odvezli přeci domů, už víš?“

„Aha, ty ses s Pepíkem koukala na video na Chobotnice z 1 a 2 patra! No jo, to byla taková pohádka.“

„To je škoda, že je tady nenajdeme.“

„Víš co, Haničko, koupíme, až dojedeme domů, plastelínu a spolu takové chobotničky vyrobíme.“

„A naučíme je taky mluvit? A co když mi vymažou ze slabikáře písmenka, tak jak v tom videu,

to je táta

to je les

to je máma

to je pes.

To je raději, Růženko, ani vyrábět nebudeme, co kdyby obživly, a jak dostanu ve škole slabikář, tak by mi ho vymazali a pak bych se nenaučila číst. Koukej, Růženko já už znám nějaká písmenka“ a do písku napsala H, „to je H jako já.“

Všechno má jednu svůj konec. I krásná dovolená. Je poslední západ slunce. Růženka fotí. Hanička ji táhne do večerního centra. Z barů je slyšet hudba, turisté se baví na terasách hospůdek, v pizzeriích, smích se ozývá z vinárniček. Hanka utíká ke stánku se suvenýry:

„Musíme přece koupit něco mamince a Pepíkovi a Jardovi a Vilíkovi a

„Haničko, pamatuješ, co říkal strýc Oswald? Že dobrý hospodář neutratí všechny penízky a taky by nás s tolika dárky ani nepustili do letadla. Já navrhuju, že koupíme magnetku na ledničku, ta bude pro celou rodinu a pro každého přivezeš mušličku. Zítra ráno se půjdeme k moři podívat hodně brzy, to tam budou po odlivu pěkné velké!“

Hanička je trošku zklamaná, protože očima by skoupila celý stánek, ale nakonec s Růženkou souhlasí a těší se na zítřek. Ráno mžourá očkama, které se ještě zavírají, ale jak uslyší o sbírání mušlí, hned je čilá. Růženka měla pravdu. Podél okraje moře je mokřý pás, kde v noci stála voda. A těch mušlí! Bílé, stříbrné, duhové, krémové, proužkované, průhledné, růžové, hnědé...ještě tuhle, ještě tamtu, ještě tahle je pěkná, za chvíli má plný kyblíček.

Vracejí se k hotelovému komplexu. U fontány se Růženka zastaví a vytáhne z kapsy dva drobné penízky. „Haničko, tohle je takový zvyk, jestli se chceš ještě někdy vrátit, vhod' do vodotrysku minci,“ a sama jednu vhodí.

Hanička hodí svou taky a zas má o čem přemýšlet. Vyjedou nahoru a honem klepe na dveře u Jeníka a Marušky, aby jim ten zvyk zvěstovala. Ale za dveřmi je ticho. „Asi už jsou na snídani, tak pojď, půjdeme taky.“

Maruška s Jeníkem u snídani ještě nebyli. Procházeli se po nábřeží, bylo jim spolu krásně. Pláž byla ještě prázdná, moře klidné, mohli více vychutnat ten nádherný pohled.

Když se sešli u snídani, ptá se Hanička, kde byli.

Maruška jí odpověděla: „Byli jsme si vzít kousek moře na památku,“ a ukázala kamínky a mušličky v sáčku. Vtom si Hanička uvědomila, že ona musí Karlovi taky přinést moře.

„Musíme tam ještě jednou, Růženko, já to slíbila.“

„Stačí, co máme, Haničko,“ říká Růženka.

„Ale my nemáme kamínky,“ stará se Hanička.

„Tak my ti jich pár dáme, Karel to nepozná, že jsou od nás,“ řekla Maruška. Hanička z toho moc nadšená nebyla, chtěla mu to nasbírat sama, slíbila to. Nedalo se nic jiného dělat, byl nejvyšší čas k odchodu. Autokar byl už přistavený...

Hanička je cestou na letiště plná dojmů. Tak rychle ta dovolená utekla. Ale hodila tam ten penízek, tak se určitě zas vrátí. Najednou zakřičela: „Propána, já zapoměla na dárek pro koťátko.“

„To nevadí, na letišti ještě bude čas, tak můžeš ještě něco koupit.“ Jak uslyšela slovo letiště, už se nemohla dočkat, tam se jí taky líbí skoro jako u moře.

Letištní hala je obrovská. Spousta lidí, spousta poutačů, ale i obchůdků. Než se dají do hledání toho správného, naposledy se podívají na letadla, která právě přistávají nebo odlétají. Ještě se jim daří vyfotit i letadlo, kterým poletí domů. To bude správná památka. Ale pro koťátko se nehodí.

Procházejí mezi stolečky malých restaurací, mívají spoustu lidí, kterým vůbec nerozumí, protože jejich řeč neznají. Sledují tabule s letovým řádem a náhle se Hanička zaraduje. „Už to vidím!!! Táhle je něco pro zvířátka!!!!“

A opravdu. Spěchají k malému obchůdku s velice předraženými cenami, ale jaksi jim to nevadí. Pokud chtějí udělat někomu radost, na cenu se nemá smysl dívat. Dlouho přemýšlejí, co malého, ale přitom hezkého kočičce vybrat. Daří se! Pěkná malá hračka myšky se už schovává v Haniččině ručičce. Je šťastná!!!

Karel čeká na návrat čtveřice. Už je vidí! Opálení, rozesmátí. Sakra, ta Růženka u toho moře nějak zkrásněla. Malá brebentilka padne Karlovi do náruče a pusa jí jede jak flašinet: „Moře bylo krásné a neutopila jsem se a pluli jsme lodí a chodili jsme na zmrzlinu a jezdili jsme výtahem a mám pro tebe mušličku, ale je v kufru, musíš počkat a mám pro tebe i kamínek, ale nejdříve jsem ho nesebrala já, ale Maruška a teď už je jako ode mne, protože je to kousek moře a je tam moc hezky a musíš tam jet taky, třeba se mnou, já tam ještě pojedu, protože jsem hodila penízek do kašny a Růženka taky a ... Utahaná Hanička v autě usnula. Po probuzení uviděla u vrátek maminku. „Maminečko, tam bylo tak krásně... a...a...a... a pro kočičku mám myšku... kde je to moje kotě? A pojedeme se podívat na mého koníka?“

Růženka nejenže zkrásněla, ale přestává být tak uzavřená a nestrání se. Všichni jsou tomu rádi. Všechno chce svůj čas, říká si Filomena.

Je přesvědčená, že čas zapracoval...

Jeník s Maruškou se domnívají, že tady nezpracoval jen čas. Třeba to bylo Karlovou zásluhou. Jak bezprostředně se s ním bavila. Karel je veselý, umí komunikovat se všemi. U něho to nepřekvapilo, ale u Růženky ano. To by bylo něco pro ni. Ten by ji z toho smutku dostal. Říkali si, jak Jeník, tak Maruška.

Karolína je trošku jiného názoru. Růženka se už změnila, když byli u Milošova kamaráda Pavla na Berounsku. „Je to super kluk,“ říkal vesele Miloš.

Pavel sice veselý nebyl, ale měl za sebou podobné dobrodružství, jaké měla Růženka. Ale to svěřil jen Milošovi, když byli spolu a Miloš se ho ptal jak to, že je sám. Věděl, že měl známost a měli se brát.

Karolína sice nezná Milošova kamaráda Pavla, ale Miloš ano, a to jí stačí.

Tak všichni spekulovali, jak to bude s Růženkou dál, všichni by jí chtěli přát jen to nejlepší. Jen Hanička si starosti o Růženku nedělá. Za tři dny jí začíná škola. A té má Hanička plnou hlavu. To už tady nebude Karolína, Miloš ani Vilík. Zítra všichni odletí. Vilík se ale brzy vrátí, protože chce studovat zase doma. Jen si tam musí studium řádně ukončit. Hanička ví, že o koníka se jí zatím pomohou starat Jeník s Maruškou.

Po večerní pohádce počítá, kolikrát se ještě vyspí...

Ježdění za koníkem teď obstarává Maruška. Někdy s Jeníkem, někdy vezmou Pepíka, někdy maminku. Hanička se natřásá v sedle jako cirkusová jezdčyně. Ale nechval dne před večerem! Jeden okamžik a vše je jinak. Hanička leží na zemi, drží se za kotník a skučí. Pro dnešek jsme dojezdili! Jezdecké boty dolů. Maruška má s takovými kotníky nejednu

zkušenost při práci v nemocnici na chirurgii.

„Jeníku, odneseme Haničku do auta a jedeme do nemocnice.“

Rentgen, potom hřejivá ruka pana doktora a pak červená ortéza. Filomena se vyleká, když vidí Jeníka přinášejícího Haničku s bandáží na noze, ale Hanička si z úrazu moc nedělá a všem barvitě líčí dojmy z nemocnice. „Hlavně, že jsem tam nemusela zůstat a můžu zítra do školy s ostatními prvňáčky!“

Opravdu se s Růženkou stála změna. Začíná nacházet v sobě klid. Sama však dobře věděla, že stačí málo a její znovu nabytá rovnováha je pryč. Dobře si všechno promyslela a když se loučila s Karolínou, vložila jí do ruky dopis. Obsahoval jen pár vět.

„Karolíno, prosím tě, zaříd', abych mohla dostudovat v Los Angeles. Tady bych byla ohrožena. Přijedu hned, když to bude možné. Ty jediná mi můžeš rozumět. Děkuji, R.“ Karolína byla ne málo překvapená, ale byla tomu ráda. Růžena má pravdu. Jen daleko od všech těch bolestí se jí povede začít znovu. Už se těšila, budou spolu a přitom každá bude mít své soukromí.

Ještě z letiště jí poslala SMS: „To je to nejsprávnější rozhodnutí, Růženo. Začni balit! K.“

Ještě musí, než začne balit, zajít na prohlídku ke gynekologovi a poslechne a nechá si napsat i ty zázračné prášky, když prý působí dobře i na pleť. Neodkládá to a jede hned. Vstupuje na oddělení gynekologie, jde chodbou k ordinaci lékaře a vtom se jí srdíčko rozbuší. Vidí Lukáše, jak vede pod paží dívku ve vysokém stupni těhotenství.

Ta krásná dívka je bezesporu jeho žena. Podlomí se jí kolena a rychle dosedne na židli.

Lukáš předá svou ženu sestřičce a říká, „počkám na tebe, miláčku, v čekárně.“

Když se otočí, jejich oči se střetnou.

Lukáš rychle přisedne na židli vedle Růženy a chytí ji za ruce. Chvíli mlčí. Pak ze sebe vypraví. „Růženko, jak rád tě vidím, psal jsem ti tolik dopisů, chodil na naše místa, ale tebe jsem nepotkal. Já s tebou musím mluvit, vše ti vysvětlit, já to tak nemyslel, když jsem vše chtěl ukončit. Moje láska k tobě je silnější než já. Je mi líto mé ženy i toho dítěte, co se má narodit, ale jestli ještě ke mě něco cítíš, tak prosím odpusť.“

Růžena jen mlčí a po tvářích jí kanou slzy. Vše se vrátilo, jaká úleva, má ji rád.

„Jaké dopisy jsi mi psal? Já žádné nedostala.“

„To ti je rodiče asi nedali, vím že si nepřejí, abych opustil kvůli tobě rodinu.“ Růžena cítila, že musí rychle odejít nebo mu padne kolem krku už v čekárně. Vstane a Lukáš prosí:

„Přijdeš dnes v sedm večer na naše místo?“

Růžena jen přikývne. Jak byla bláhová, když si myslela, že ji osud nedostihne, miluje ho! A jestli si rodiče mysleli, že když jí zadrží dopisy od něj, že na něj rychleji zapomene, to se pletou.

Půjde na schůzku, vše spolu proberou. Ale co mé zbrklé rozhodnutí, že pojedu za Karolínou, nene. Hned jí zavolám a řeknu aby zatím nic nezařizovala, že jí pak vše vysvětlím. Neodkládala hovor a hned venku před budovou volala. Karolíně bylo hned vše jasné, ach ta láska, jen si povzdychla. Nevím, Růženko jestli děláš dobře.

Vilém vyřídil ve městě co potřeboval. Když se vrací na parkoviště, upoutá jeho zrak dívka na konci náměstí. To vypadá na naši Růženku, nastartuje, zastaví těsně u ní a otevře dveře: „Slečno, můžu vás někam vzít?“

Růženka se usměje a přisedne. Vilém si za jízdy dceru prohlíží. Dneska ta holka úplně září, že by se nám zamilovala? A do koho asi? Do bratra od Marušky? Nebo...co to říkal ten Miloš o nějakém kamarádovi, nebo potkala někoho na dovolené? To se teda nechám překvapit, hlavně že už pustila z hlavy toho ženáče. To by nedělalo dobrotu, kluk blbý, sám neví, co chce, od jedné těhotné utíká za druhou, od tebe by, Růženko, za chvíli zas utekl za nějakou další.

V předsíni si rozvazuje boty. Kruciš, dědečku, jak to bylo s tím kouzlem. Schválně utáhne tkaničku a čeká, až Růža projde k zrcadlu. Zašeptá čarují a nestačí se divit. Z jedné strany se usmívá Karel, tak takhle je to, Karel se nám zbláznil do holky... ale z druhé strany se usmívá jiná tvář...kde jen jsem tohoto kluka viděl? Zašátrá v paměti, už to mám, to je přece ten lesák, co jsem s ním zařizoval brigádu v lese pro naše klienty. Tak do toho je naše dcera zamilovaná? Nenápadně se poptám dědy Bartoše, třeba o něm něco bude vědět.

K domu přijíždí stříbrňák. Jeník přiváží Filomenu a naši školačku. „Tatínku, tatínku, paní učitelka je moc hodná, vybarvovali jsme obrázek a sedím v druhé lavici u okna s Bastionem! „Haničko, ty popleto, ten chlapeček je Sebastián,“ opravuje Filomena. Hanička otevře růžovou aktovku a ukazuje, co vše dostala. Vilém políbí letmo Fílu a Haničku pohladí: „Školačko, povíš mi to až večer, já mám ještě hodně práce na Farmě.

„Z Haničky už je prvňačka,“ říká si Filomena. Ostatní budou taky mimo dům, přemýšlela, že jí bude dopoledne dlouhá chvíle. Dostala nápad, co kdybych právě teď začala dělat tu autoškolu. Auto k dispozici máme, bude dobře když si sama zajedu za nákupem, a do města, k doktorovi. Nemusím čekat na Viléma, nebo Jardu. Jeník by si už taky mohl konečně tu autoškolu udělat. Jezdit umí, bude to jen formalita. Moc se mu do toho sice nechce, ale pro mne to určitě udělá. Budu potřebovat sem tam něco vysvětlit, už přece nejsem nejmladší.“

Když se vrátil Jeník domů, hned Filomena spustila. „Musím za tepla, než přijdou nějaké pochybnosti,“ říkávala si častokrát.

Jenže Jeník odmítnul. „Víš maminko, teorii ti pomůžu, to se můžeš spolehnout, ale já si autoškolu dělat nechci. První chci mít za sebou studie. K tomu nepotřebuji auto. Nebudu investovat do auta, není to nutné. Vlákem jezdím rád. A až dostuduji, chtěl bych si zařídit praxi, k tomu budu potřebovat dost velký kapitál.“

Filomena byla zklamaná. Ale i tak se vypravila do města, aby se poptala. V autoškole to šlo ráz naráz. Dostala přihlášku, která musí být potvrzená lékařem, že je způsobilá. Také složenku na úhradu kurzu.

„Ten Jeník mě zklamal, Pepík mi pomůže rozumět autu, to je pravda, ale s Jeníkem by se mi lépe učilo. Uvidíme,“ říká si cestou na kliniku.

Zajdu nejdřív pro to potvrzení, ať nemusím znovu do města. Složenku zaplatím u nás na poště.“ Tak uvažuje Filomena. Ani se nenadála a sedí v čekárně.

V ordinaci je však jiný doktor, než ten, ke kterému byla Filomena zvyklá toliké roky chodit. Trošku znejistěla, když se jí zeptal jaké má potíže.

„Nemám potíže, pane doktore, přišla jsem si pro razítko, abych mohla dělat autoškolu,“ říká Filomena.

„No, tak rychle to nepůjde, paní Holomková, než vám to razítko dám, tak vás musím prohlédnout a poslat na ušní a oční.“

Když doktor Filomenu prohlídnul, otočil se k ní a říká: „Musím vás ještě poslat na internu,

nějak se mi nelíbí vaše srdíčko. Měla jste někdy problémy?“ konstatuje doktor a tváří se dost vážně. Filomeně se málem podlomila kolena. „Ne pane doktore, nikdy jsem neměla potíže se srdcem.“

„Uvidíme, co řekne kardiolog. Jděte tam raději hned, neodkládal bych to. A přijďte mi povědět, jak jste pochodila.“

Jenže Filomena nepřišla. Zůstala v nemocnici. Zjistili, že trpí stejnou chorobou, jako Oswald.

„Asi to máme dědičné,“ říkala si Filomena, když ležela v nemocniční posteli.

Doktor ji dost vylekal, když vysvětloval, že jí musí udělat bypass.

„Operační řešení Vašeho srdečního onemocnění bylo navrženo s předpokladem, že krátce po operaci se zlepší i Vaše šance na kvalitní život. Přestože našitím bypassu se k srdečnímu svalu dostane více krve, kterou potřebuje pro svou správnou funkci, Vaše srdce se tím nestane „zdravé“. Vlastní délka rekonvalescence je individuální - při standardním průběhu hospitalizace propouštíme nemocné do domácího ošetřování obvykle 7-10 dní po operaci. Přestože nějakou dobu potrvá, než se dostanete do plné kondice, i přes náročnost kardiologických výkonů se nemusíte obávat dlouhodobého vyřazení z běžného života. I nadále bude třeba přísně dodržovat zásady takzvané sekundární prevence ischemické choroby srdeční. Protože jste poměrně mladá, provedením operace se u Vás riziko infarktu, náhlé smrti či selhání srdce sníží, ale zcela odstraněno nebude. I po operaci bude záležet především na Vašem zodpovědném přístupu, jak k léčbě léky, tak i k zdravému životnímu stylu, aby vyhlídka dalšího průběhu Vašeho onemocnění byla co nejlepší.“

Filomeně jde hlava kolem z těch informací. Z doktorovy řeči rozumí jen tomu, že musí na operaci a za deset dní by mohla být doma. To bych tu školu v Praze ještě mohla stihnout. Jako každá vysoká škola, začíná až v říjnu, ale tu autoškolu teď asi nezvládnou.

O domácnost strach nemám, jen po té štěbetalce mi bude smutno.

Jelikož si dnes Filomena mobil sebou nevezala, čísla z paměti neznala, zprávu domů dát nemohla. Jaké bylo překvapení, když se Hanička vrátila domů a nikdo jí neotvíral. „Asi bude maminka u dědy“ řekla si a pospíchala tam. Jenže taky nic. Prozváněli její číslo, ale nikdo to nebral. Po Filomeně jako by se zem slehla.

Už byla doma i Růžena a Vilém, ale taky netušili, kde by maminka mohla být. Až když přišel Jeník, ten věděl, jaké maminka včera měla plány. Řekl to Vilémovi a Růženě. „Asi bude ve městě. Ale že by tam byla takovou dobu?“ to se mu nezdálo.

Vilém nemeškal, nastartoval auto, že pojedou hledat Filomenu.

„Jeden z vás musí být u Haničky, nemůže tu zůstat sama a jeden pojedě se mnou.“

Růžena zůstala stát, nebylo to jednoduché rozhodnutí. Pochopila ale, že ať už se rozhodne tak či tak, večer nikde nepůjde. Najednou řekla rázně: „Půjdu s tebou tatínku!“

Tak se vydal Vilém s Růženou hledat Filomenu.

Jeník s Haničkou čekali doma.

Napřed se šli zeptat do autoškoly, tam jim potvrdili, že Filomena Holomková tady dopoledne opravdu byla, vyzvedla si přihlášku a složenku. To je vše, co se dověděli.

Viléma napadlo, aby se zašli zeptat na policii, jestli nebyla hlášena nějaká nehoda. Tam jim řekli, že jedná vážná dopravní nehoda se dopoledne stala, ale Filomena Holomková, v ní nefigurovala.

Byli bezradní.

„Ještě k lékaři,“ vyhrkla Růžena. Přijeli tam ale pozdě. V ordinaci už nikoho nezastihli.

Nezbývá než se poptat v nemocnici. „To je blbost“, řekl Vilém, „maminka je zdravá jako řípa.“

„To vím, tatínku, ale mohla upadnout a něco si zlomit.“

„Tak vlastně je to poslední možnost, tak jedeme se poptat i tam.“

Na informacích měli jasno hned. Filoména byla přijata a leží na pokoji č.1. Ležela tam chudinka celá vystrašená, ne z toho co jí čeká, ale z toho, že nemohla dát vědět rodině, kde je.

Vítala je statečně, nebojte se, doktoři přehání, jen si tady chvíli poležím a jsem doma coby dup.

Růžena se chtěla zeptat na ty dopisy, které od Lukáše nedostala, ale když se dověděla, co mamince je, tak ji tím trápit nebude. Pokukovala po hodinkách, ale nakonec si řekla, že maminka je ze všech lidí ta jediná, na které jí nejvíc záleží.

Co má být, má být. Hlavně aby se uzdravila.

Sotva Jimiho pustili doktoři z nemocnice do domácího ošetření a Liduška se zotavuje, tak zas další strach je všechny čeká o maminku.

Vilém slíbil, že zajede domů pro věci a doveze jí mobil, aby si mohli volat, a ještě se vrátí.

„Zůstaneš u maminky, Růženo?“

Ta se znovu koukla na hodinky, to neušlo Filomeně, „jen ať jede domů, jistě máš domluvené rande s Karlem, že mám pravdu? Slyšela jsem, že se mu líbíš.“

Růžena se zarděla jak pivoňka.

„Ale ne, maminko, spíš bych pomohla zabalit Haničce učebnice.“

„Jen běž, holčičko, a neměj o mě strach.“

Když dojeli domů, Růžena nabalila vše potřebné do nemocnice pro maminku, zamávala Vilémovi, vběhla do pokoje a poprosila Jeníka, aby Haničku pohlídal, potřebuje si jen něco zařídit.

Bylo už skoro osm, když doběhla na jejich místo. Viděla, že Lukáš sedí na pařezu a kouká do potůčku. Když se obrátil a jejich oči se setkali, bylo vše tak jak dřív. „Drž mě pevně, Lukáši,“ šeptala v jeho náruči. „Nemůžu zde s tebou zůstat, maminku mám v nemocnici. Přišla jsem jen říct, abys tady nečekal. Promluvíme si jindy, musím běžet zpět.“

Doprovodil ji až k rybníku a cestou jí řekl tolik krásných slůvek, která tolik toužila slyšet.

Nemyslela na jeho ženu, ani na to, že brzo bude Lukáš tatínkem, nemyslela na to, že je to hřích, jen hltala jeho slova plná lásky.

„Slib mi, Lukáši, že se o našem vztahu nikdo nedozví, budeme se scházet tajně. Tady máš na papírku moje nové tel. Číslo, tak volej kdykoliv, stačí mi slyšet tvůj hlas. Mám strašný strach, že jak se ti narodí dítě, tak tě ztratím.“

Vilém sedí s Filomenou v kulturní místnosti a šeptají si. Sestřička jim to dovolila. Fíla svádí řeč na Růženku: „Konečně pustila toho ženatého k vodě. Ten Maruščin bratr Karel je šikovný.“

Vilém si vzpomene na dnešní obraz v zrcadle. „Filomenko, nerad bych tě rozčiloval, protože nechci tvému srdíčku přihoršit, ale asi to není takové, jak to chceme vidět. Asi toho Karla nemiluje.“

„Zase jí poslal Lukáš další dopis?“ vyhrkla Filomena, ale hned si uvědomila, že se prozradila.

„Fílo, jaký další dopis?“

Zoufalá matka musí s pravdou ven a svěruje se Vilémovi, jak chtěla té lásce zabránit a schovala všechny dopisy pod koberec v ložnici.

Ted' to došlo i Vilémovi. Ten lesník Lukáš Koutný!!! „Bud' statečná, Filomenko, zítra na tebe budu myslet a pokud doktor dovolí, přijdu na chvíli. Ted' už je pozdě, musím ještě

dohlídnout na děti.“

Doma bylo ticho. Nakoukl do pokoje, kde spokojeně oddychovala Hanička. Jeník seděl u televize a Pepík si v kuchyni prohlížel učebnice, které dostal na učilišti.

„Růženka je doma?“

Nic netušící Pepík odpověděl: „Ano, před chvílí přišla odněkud zvenku a šla nahoru.“ To Viléma uklidnilo. „Tak ukaž, co vám budou vtoukat do hlavy?“ Pepík ukazuje učebnici Strojnictví - Části strojů pro učební a studijní obory SOU a SOŠ od Karla Mičkala.

„Taky tahle se mi líbí,“ podává další knížku Strojírenská technologie - Hrdličková Dobroslava.

„Ale stejně nejvíc se dozvím na Netu, jsou tam novinky a jsou tam názorná videa, jak motor pracuje. Tohle učiliště jsem si vybral sám a děkuji, že jste mě nenutili do ničeho jiného, neboj, táto, ostudu ti určitě neudělám.“

Vilém ho tatínkovsky chytne za kšticí: „Beru tě za slovo, klučisko!“

Při cestě do ložnice si v duchu říká, že přes sliby Pepíka ostuda tuto rodinu asi nemine.

Nazdvihne jeden roh koberce, pak druhý a teprve pod třetím najde, co hledal. Celkem pět dopisů adresovaných Růženě. Zatím jsou neotevřené.

Obdivuji Fílu, že je neotevřela. Porušil listovní tajemství a dopisy četl jedním dechem.

Láska, láska, láska, něžná slůvka dokolečka dokola jak zaseknutý gramofon. Ženáč jeden, že mu není hanba.

Usnul rozzlobený. Ráno jel opět vyřizovat na úřad do města. Když se vracel, už byl pevně rozhodnutý. Zatím jsem žádnému dítěti život neorganizoval, ale tentokrát to tak nenechám. V sousední vsi znal sice jen pár rodin, ale když se zeptal na Koutného, ochotná prodavačka z pekárny mu ukázala cestu. Divil se sám sobě, jak mladému muži, který vyšel z domu, vynadal od plic a vyhrožoval, že jestli se ještě jednou s Růžou sejde nebo bude psát zamilované bláboly, tak ho přerazí vejpuř.

Za ním ze dveří vyšla těhotná žena. Náhle věci dostaly jiný spád. Mladá paní Koutná se chytla za břicho a sesunula se na lavičku, pod ní se začala rozlívát čirá tekutina. To už Vilém několikrát zažil. Rodičku i s nevěrným manželem naložil do auta a uháněl do města.

A to Vilém neměl dělat, neuvědomil si, že vše vyslechla i Lukášova žena. Sakrblé, že se nechal unést zlostí. Měl mu vyčinit mezi čtyřma očima. Tak musel v autě cestou do porodnice místo radosti nad událostí, jakou bezesporu narození dítěte je, vyslechnout prudkou hádku. Lukášova žena mezi sténáním na něj křičela, že je záletník a ku....., že své dítě neuvidí, že se rozvede.

Lukáš ji utišoval, že se vše vysvětlí, aby myslela na miminko a nerozčilovala se. Hádky pokračovala ještě na chodbě porodnice. „Nechci tě u porodu, nechci tě vidět, záletníku, klid' se mi z očí.“

Mladá žena naříkala, jak pro bolesti, tak pro ta slova, které slyšela z Vilémových úst. Když se opět trochu ulevilo, obrátila se k manželovi a řekla. „K tobě se už nevrátím. S tím nepočítej. Pro věci si nechám poslat bratra s otcem. Z nemocnice se nechám odvézt přímo k našim. Není tam místa na zbytek, vím, ale raději se uskrovním, než žít s tebou pod jednou střechou. Měla jsem odejít už dávno. Kolikrát jsi mi sliboval, že je to naposledy. Vždycky jsem ti odpustila. Ale kalich pokořování přetekl, můj milý. Je konec. Hned, jak to bude možné, požádám o rozvod. Víím, že sis mne vzal jen proto, žes měl dluhy a byly ti dobré peníze, které jsem z domu dostala. Čert vem peníze. Stejně budeš brzy zase na mizině. Zase budeš slídit a čmuchtat, která naivka je při penězích, abys je na ni vymámil svými lichotkami. To ty umíš, v tom nemáš konkurenci. Kolik jsi už udělal nešťastných žen a kolik

jich ještě bude. Lituji, že jsem neposlechla rodiče a vzala si tě. Nemusela jsem se takto stydět. O dítě nejde, to si vychovám, ještěže vím, že to bude holka, syn by se mohl potatit.“

Nastalo trapné ticho, Vilém měl na to chlapisko vztek, ale že je to takový prevít, to si nemyslel. „Pacholek jeden,“ řekl a šel si ven odplivnout. Ani se nerozloučil. Nechce už s ním mít nic společného. Nevěděl, co řekne Filomeně a už vůbec ne, co Růženě.

Jízdou se trochu uklidnil. Na Farmě dostali nový případ, teprve patnáctiletou dívku s podivným červeným kohoutem na hlavě. To zas je dáreček. Den utekl rychle. Odpoledne zajel aspoň na chvíli za Filomenou. Byl docela rád, že po operaci byla na JIPce a nemůže si s ní povídat. Ujistil se, že operace se zdařila, ještě jednou zamával přes sklo a jel domů. Domácnost našel v pořádku, máme hodné děti. Někdy až moc hodné. Potřeboval si promluvit s Růženkou, ale bez svědků. Pošeptal Haničce, že by mohla v seníku s Pepíkem nacvičit písničku na uvítanou pro maminku. To zas jo, to je úkol pro Haničku! Už běží hledat Pepíka.

Vilém Růžence povyprávěl, co všechno dneska zažil. Vynechal pouze rozmluvu u domu Koutných. Začal tak, že když projížděl vedlejší vsí, zastavil ho rozrušený mladý muž a chtěl se ženou do porodnice. Teprve v porodnici zjistil, že nastávající maminka je paní Koutná. Pak už říkal jen svatou pravdu. Růženka bledla a bledla a dala se do pláče.

Vilém ji pohladil po vlasech: „Nebudeme ti s maminkou bránit, klidně jdi za hlasem svého srdce, klidně se k němu nastěhuj, domek je volný. Dej mu svůj dědický podíl, studovat nepotřebuješ, na co by ti byla žurnalistika v lese.“

Růženka už to nevydržela a vyběhla na zahradu.

Vím, jsem hnusný, ale jinak bych s holkou nehnul.

Na zahradě Růžena zaběhla až za domek, aby ji nikdo neslyšel jak pláče. To nemůže být pravda, to bude jen nějaká tatínkova taktika, jak jí znechutit Lukáše. Pláč nepomůže, musím jednat a budu mít jasno okamžitě. Počká až ji zavolá, dala mu přeci nové číslo na svůj mobil, poběží se svěřit mamince. Ani si neuvědomila, když vběhla do jejího pokoje, že je maminka v nemocnici. Chtěla odejít, ale v tom jí padl zrak na nějaké obálky jak čouhají pod polštářem na straně, kde spává otec.

Ani neuvažovala, jestli se to smí nebo ne, a už je držela v ruce a kouká. Je na všech její adresa. To jsou ty dopisy od Lukáše. Do pokoje vstoupil Vilém a jak ji tam viděl stát s těmi zatracenými dopisy, tušil že tohle jim dcera nedaruje. Růžena jen smutně řekla: „Jak jen jsi mohl, tatínku...“ a vyběhla z pokoje. Běžela až k rybníku a tam utřela slzy a začala číst. Moje nejdražší voňavá konvalinko....Když dočetla i ten poslední dopis, místo slz měla na tváři úsměv. To nemohl napsat člověk, jakého mi vylíčil před chvílí otec. Nebude věřit ničemu ani nikomu, bude věřit jen svému srdci a Lukášovi. A jestli i nakrásně je pravda, co otec o Lukášovi řekl, ona a její láska k němu ho zaručeně změní.

Vilém byl ale prozíravý, zašel za Oswaldem a svěřil se i jemu. Nebál se tolik o peníze, bál se Růženu. Chtěl se přesvědčit, zda Koutnému záleží jen na ní, nebo mu jde opravdu jen o peníze. Jestli jí má opravdu rád, tak si ji vezme i chudou.

Poprosil Oswalda, poněvadž on jediný měl k Růženčinu kontu přístup, aby ho zablokoval. Ať se Růžena nemůže k penězům dostat. Oswald tomu nebyl rád, „jednou jsem jí to dal, tak je to její,“ brání se. Pak se mu to ale rozleželo v hlavě a zajeli s Vilémem do města. Mezi tím se Růženě její miláček ohlásil. Zářila štěstím, rozplývala se pod líčením jeho touhy po ní. „Věděla jsem to,“ říkala si.

Dali si však schůzku ve městě. Vymlouval se, že musí zajet do města si něco zařídit.

„Nechci čekat do večera, chci být s tebou, hned jak to bude možné,“ žadonil.“

„Jak mě miluje,“ vzdychá Růžena. „Napřed zajdu za maminkou, není mi lhostejno, jak na tom je, ale nemůžu dbát jejich rad. Nerozumí mi.“ Tak uvažuje, když se blíží k nemocnici. V tom vidí, jak z protějšího pavilonu vychází Lukáš. To je přece porodnice, říká si.

Zpozorněla, šla trochu stranou, nezaregistroval ji. V obličeji měl výraz plný vzteku.

„Ale proč byl v porodnici, když mi tvrdil, že se svou ženou se už nikdy nechce setkat. Leda u rozvodového stání.“

Dodala si odvahy a vešla do pavilonu porodnice. Poptala se na paní Koutnou a vešla do pokoje. Když uviděla v postýlce spící miminko a jeho matku, jak stojí u okna a nepřiliš vybranými slovy polohlasně láteří: „Jdi si, jen si jdi, prevíte jeden. Mám tě po krk. Ode mne už nedostaneš ani vindru.“

Růžena udělala krok zpět, potichu zavřela dveře, zmatená šla pomalými kroky z porodnice ven.

„Takhle za maminkou nemůžu.“ Kráčela pomalu náměstím, když tu ji někdo chytil za ruku a říká: „ Už jsem se tě nemohl dočkat,“ úsměv od ucha k uchu a ústa plná krásných slov. Růžena byla zmatená. „Tohle je ten Lukáš, kterého ona zná, ale ten co šel z porodnice, to byl asi někdo jiný. Jaký vlastně je?“

Už, už mu chtěla uvěřit, když ji začal zkormouceně líčit, jaká se mu stala nemilá příhoda. „Chtěl jsem tě pozvat někam, kde bychom to pořádně oslavili. Ale měl jsem spoustu vyřizování a výdajů a právě jsem zjistil, že jsem nechal doma kreditku. Je mi moc trapně, ale pozvat tě nemohu.“

Růžena tiše řekla: „Nevadí, zajdu si vybrat k bankomatu a uhradím to já.“

Jenže vybrat nemohla, konto bylo zablokované. Lukáš, který stál celou dobu vedle ní, zbledl. Růženě bylo trapně. Mlčky šli na stanoviště autobusů.

Jojo, láska je mocná čarodějka. Ví o tom své i Jarda v Kolíně. I když láska k Adrianě byla jen takovou zkouškou nanečisto, dlouho mu ležela v hlavě. Kvůli ní dokonce přerušil školu, aby se za půl roku vzpamatoval a svou chybu napravil. Když si vzpomene na své osamostatnění, taky to byly krušné chvíle. Doma vždy uvařeno, napečeno, uklizeno, vypráno, nažehleno. A tady? Co jsem si neudělal sám, to nikdo jiný neobstaral. Ale chtěl. Moc chtěl rodičům dokázat, že se umí postavit na vlastní nohy. Domeček v Kolíně mu sice spadl přímo z nebe a vlastně mu neříká pane, ale je to nesmírná pomoc. A což teprve, když jsme na to dva. Simona je holka i do nepohody. Kolikrát přijdu z práce a hlava mi třeští, pak se Simona usměje a hlava je vyléčena. A jak pěkně zařídila jejich bydlení. Začali kuchyní. Simona tvrdila, že kuchyň je srdce domova a dala si opravdu záležet. Navrhla dle prospektů kuchyňský bar s vysokými židličkami, ale Jarda byl zásadně proti. Dodnes si vybavuje ten jejich velký stůl v kuchyni, kde se jedlo, děti psaly úkoly, vedly se tam rodinné porady a hrálo se tam. Počítačové hry se můžou schovat. Hrávalo se Člověče nezlob se nebo karty, kostky, domino nebo tenkrát novinka Dostihy a sázky. Taky na něm maminka žehlila na staré dece a táta u něj četl pohádky. Proto i tady je velice důležitou součástí stůl se šesti židlemi. Pokoj je zařízený účelně a s citem pro detail. Jedinou velkou změnou je zlikvidování špajzky, ze které vznikla pracovna. Dřevěné police Jarda natřel a teď v nich místo mouky a cukru skladuje desky s technickými výkresy. Ložnici nepoužívají. Nechali ji pro návštěvy, stejně jako dětský pokoj, který zatím nepotřebují.

Život v Los Angeles se taky rýsuje. Ne však tak, jak by si to všichni představovali. Karolína je s Milošem téměř denně. Bydlí ale každý ve svém bytě. Miloš je dost konzervativní, má názor, že dva lidé mají mít společnou domácnost teprve až po svatbě. Proto chtějí, aby byla svatba hned, jak to bude jen možné.

Liduška se zdá být docela fit. Od studia si zatím odpočine, ale nezahálí. Věčně je zahrabaná v učení. Aby prý nevyšla z kondice. Ale jsou tu i jiné důvody.

Velká změna se totiž stala u Jima. Ten po úraze zůstal na vozíku. Jeho život se úplně změnil. Byl odkázaný na něčí pomoc, ale od Lidušky ji nechtěl přijmout. Starala se o něj ošetřovatelka ve věku jeho matky. Liduška se s tím neuměla smířit. Jimi pomoc Lidušky radikálně odmítal. Uvědomoval si moc dobře, že se to všechno stalo jeho vinou. Kdyby se zde choval tak, jak Lidušce slíbil a byl s ní více v kontaktu, nemusela sem jezdit. A to že jeli

od jeho rodičů, to byla pravda jen napůl. Liduška k jeho rodičům přijela nejdřív sama, protože jí řekl, že bude doma. Rozjela se tam, poněvadž se domnívala, že ho tam zastihne. On se zatím vesele bavil v baru. Až když ho začali jeho rodiče nahánět telefonem, že Liduška na něj čeká, vrátil se domů. Cestou od rodičů se nevěnoval řízení tak, jak by měl, protože se s Liduškou hádali.

Stačilo trochu nepozornosti a už bylo zle.

Proto také Lidušce řekl, že nechce, aby se na něj vážala, dokud nebude zcela zdravý. O tom se zatím u Holomků nevědělo. Jen Karolína. Ta vrba rodiny Holomkovic. Ale slíbila, že o tom mluvit nebude, není to konec konců její starost.

Růženka sedí vedle Lukáše v autobuse. Ještě neměli čas spolu promluvit. Lukáš už přijímá třetí hovor. Je jí trochu trapně, že sedí blízko sebe a hovory chtě nechtě vyslechne. Každé slovo rozumět sice není, ale téma je stále stejné, kdy zaplatí a pokaždé ze sluchátka zaznívá vyhrožování soudy a exekutory. Lukáš je zamračený a zlostí mu nabíhají žíly na krku. Růženka znova slyší slova novopečené maminky „Jdi si, jen si jdi, prevíte jeden. Mám tě po krk. Ode mne už nedostaneš ani vindru.“

Růženka se cítí mezi mlýnskými kameny. Kde je ten můj Lukáš z lesa? Tohle je někdo jiný. Ne, ne, to je ten můj milovaný Lukášek, jen má nějaké problémy, s kterými mu musím pomoci. Ale jak mu mám pomoci, když se nemůžu dostat ke svým penězům.

Co mám řešit dřív? Nejraději by se chtěla s Lukášem brouzdat lesem, tam v zeleném voňavém mechu se nechat hladit, znova slyšet ta sladká slůvka. Ale nejdřív musím zjistit, co se stalo s účtem, s tím mi může poradit jen strýc Oswald, který jediný má k účtu přístup. Lukáš už musí vystoupit, jeden letmý polibek a slib, že zavolá. Růženka jede až k poště. U babičky zjistí, že Oswald jel s dědou Bartošem na výstavu trofejí do Polska a vrátí se až zítra. Růženka se sesune na židli a dá se do pláče.

Pepík byl s Haničkou u koníků. Nožička je v pořádku, ale musí být opatrná. Zatím se jen kouká, jak se koníci prohánějí.

Růžena je doma sama, když tu slyší přijíždět Vilémovo auto. Chce se jí utéci, pak si ale uvědomí, že před pravdou neuteče. Musí se jí podívat přímo do očí. Když zarachotily klíče v zámku, trochu sebou cukla, ale zůstala. Vilém vstoupil, a nejdříve se podíval na plotnu, pak na Růženu a říká: „Plotna studená, za mámou jsi nebyla, řekneš k tomu něco?“ „Nejdřív bych se zeptala já, tatínku, když dovolíš. Víš něco o tom, že mi strýc Oswald zablokoval konto? Byly tam přeci už i mé úspory, nemůže mi to udělat,“ namítá Růžena. „On nechtěl, to já jsem ho k tomu přiměl. A ty úspory, co říkáš, že jsou tvoje, není až tak pravda. Jsou to peníze, které jsme ti našetřili s maminkou, připsali na účet, protože jsme ti věřili, že s tím správně naložíš. Nyní už tu jistotu nemám. Udělej si, co uznáš za vhodné, ale zatím bez peněz. Má-li tě rád, nebude mu to vadit.“ Tím pokládal Vilém debatu za ukončenou a odešel.

Růžena chtěla všem dokázat, nejvíc však sobě, že on ji miluje stejně tak, jako ona jeho. Proto napsala SMS „Přijď dnes v 19 k posedu. Čekám tam na tebe. R.“ a poslala ji za Lukášem...

Cestou k posedu šla Růžena se svěřenou hlavou, to od otce nečekala, že by jí připomněl i peníze, které jí s maminkou naspořil. Nebyla rozhazovačná, co si o ni vůbec myslí, že by vybrala celé konto a vše odevzdala Lukášovi? Ani náhodou, dnes se Lukáše zeptá na rovinu na jeho ženu i na ty dluhy. Pozná na něm, jestli říká pravdu nebo lže. Seděl u posedu v mechu.

„Lukáši, musíme si o všem vážně promluvit, nechtíc jsem zaslechla útržky tvého telefonátu a taky mi vše řekl otec. Chci okamžitě slyšet pravdu a věř mi, že jestli budeš lhát, je mezi námi konec. Jsem tu pro tebe a chci slyšet pravdu, ať je jakákoliv.“

„Sedni si vedle mě a poslouvej, začnu od začátku. S mojí ženou jsem se seznámil, byla to láska na první pohled a byl jsem s ní opravdu šťastný. Po krátké známosti jsme se vzali. V manželství bylo vše úplně jinak, chodila mě kontrolovat do kanceláře, jestli tam jsem, podezřívala mě, že chodím se sekretářkou, dokonce jí jednou dala facku se slovy, aby mě nechala na pokoji.“

Došlo to tak daleko že moje žena vyhledala i muže sekretářky a namluvila mu tolik nesmyslů, že sekretářka dala výpověď, aby od pomluv měla klid. To pokračovalo, i když nastoupila za ni další. Začali jsme se hádat, často jsem hledal klid v lesích a to jí taky vadilo, podezřívala mě, že si tam vodím děvčata. Když otěhotněla, tak začalo úplné peklo, její žárlivost nebrala konce. V tu dobu mě požádal kolega, že by potřeboval, abych mu šel ručit na půjčku. Neměl jsem s tím problém, ani jsem se ho neptal, nač tolik peněz potřebuje, podepsal jsem se. Za nějaký čas kolega neměl na splátku, přišel mě požádat o finanční pomoc. Jelikož jsem výplatu odevzdával ženě, musel jsem ji požádat, aby mi pro kolegu peníze dala. Ona si ale myslela že chodím někam do bordelu a platím lehkým holkám.

Po jedné takové hádce jsem se šel opít, když mě tam žena vypátrala, udělala mi tam takovou scénu, že ti to ani vylíčit nedokážu. Lítala sprostá slova, nejenom na mě, ale i na servírku, o které si myslela, že s ní držím, dokonce po mě hodila pěstíkem.

Za nějaký čas mě přišel kolega poprosit o další peníze, prý jestli částku nezaplatí v termínu, hrozí mu exekuce na dům. Tehdy mi žena peníze ještě dala. Pak už byl klid do doby, než mi přišlo ze spořitelny, že klient neplatí splátky na půjčku už delší čas a já jako ručitel musím za něj platit. Měsíční splátka 4000 Kč, která mi bude strhávána z platu.

No a to byl konec. Pohrozili mi exekucí. Vyhledal jsem kolegu a nejráději bych mu dal pár facek. Byl momentálně bez práce, našťastí si našel práci, sice míň placenou, nastupuje prý za týden a tak mi peníze bude posílat šekem, abych se nebál.

Žádný šek nepřišel a já splácím jak mourovatý. Žena mi tu moji nerozvážnost nedokázala odpustit, nevěřila mi a nevěří už vůbec po tom výstupu s tvým otcem.

Tím, že se dověděla o nás dvou, nemám u ní už žádnou šanci a věř mi, že mě to vůbec nevadí, miluji tě z celého srdce a řekl jsem ti pravdu.“

Růžena ho zasypala polibky. Tam pod krmelcem se milovali a Růžena se domů vrátila šťastná, když vycházelo slunce. Vilém zrovna vstával: „Kdes byla celou noc?“

„S Lukášem, tatínku, a bránit si nenechám, klidně si peníze nechte, nechám školu a půjdu pracovat, od vás nic nechci.“ Vilém jen zalapal po dechu a nevěděl, co říct.

Tak se tedy rozhodla Růžena najít práci. Nebylo to snadné. Nakonec se jí to povedlo, a s pomocí Marušky si našla místo v nemocnici, jako zdravotní pomocnice. Aby ale dostala více placené místo a mohla pracovat na oddělení jako sanitářka, musela si udělat kurz „Nižší zdravotní pomocník“, ale ten se musí předem zaplatit. „Zatím budu pracovat jako uklízečka, než si něco vydělám,“ řekla si. Nastoupit mohla okamžitě. Ráno vstala dřív a pospíchala vstříc novým začátkům.

Doma mluvila jen to, co bylo nezbytně nutné. S Vilémem téměř vůbec.

I Haničce se vyhýbala. Ta byla z toho moc smutná. Růžena s ní udělala úkoly a to bylo vše. Ještěže byl doma Pepík. Ten měl na ni nejvíce času. Vyprávěl Haničce stále o tom, jak se mu na učilišti líbí, „každé ráno se těším, že se dovím něco nového, na základce to byla nuda,“ říkával.

„Ale my žádnou nudu ve třídě nemáme,“ bránila se Hanička. „Paní učitelka je moc hodná.“ Je skoro polovina září. Hanička si pomalinku zvyká na školu, na kterou se velice těšila. Se svým kamarádem Sebastiánem si celkem rozumí a je tomu ráda. Paní učitelka je mooc hodná a to se Haničce pochopitelně líbí. Každý večer si pečlivě do své aktovky přichystá veškeré nutné školní pomůcky. Nezapomíná na řádné ostrouhání tužek a pastelek! Čím dříve bude umět krásně psát tužkou, tím dříve bude moci začít používat pero. Jak hrozně se na tuto chvíli těší!!! „Bombičkové“ pero má už dlouho připravené.

Denně se kouká, zda je v pořádku. A denně se těší na moment, kdy paní učitelka konečně řekne: „Haničko, jsi velice šikovné děvčátko, všechno umíš, můžeš si do školy přinést bombičkové pero!!!“ Už aby to bylo!!!! Nějaký den si ještě počká.

Ale Hanička dokáže být trpělivá. První písmenka zvládá perfektně! Někteří kamarádi jí závidí. Také počty jí nedělají potíže.

Má přece doma tolik dospěláků, se kterými třeba nechtě řešila spoustu úkolů!!!! Zvládne cokoliv! Něco nakreslit??? Proč ne? Stačí vzít do rukou ty správné pastelky a za chvíli je obrázek hotový. Hanička by ráda obrázek namalovala i barvičkami. Ale paní učitelka je opatrná. Příliš opatrná!!!

Mnohé děti, které nenavštěvovaly mateřskou školu, s vodovkami nemají zkušenosti.

A s novými barvičkami, které jsou dosti drahé, už vůbec ne! A paní učitelka musí učit podle daných osnov. Vyšetří-li čas, nebo budou-li děti šikovné, naučí je s radostí i něčemu novému, jinému.

Hanička je trpělivá. Však se dočká! Pečlivě si do své aktovky uklízí všechny své pomůcky, kouká i do lavice, zda tam náhodou něco nezůstalo.

Po vyučování odchází ze třídy a těší se na další příjemný školní den!!! Jak dlouho jí toto nadšení asi vydrží????!!!!??

Nastal den, kdy se Filomena měla vrátit domů. Růžena celou noc uklízela, vyměnila povlečení, vyprala, nachystala oběd, aby bylo vše v nejlepším pořádku, když se maminka vrátí s nemocnice. Nevyspalá utíkala do práce...

Filomena usedne v kuchyni u stolu. Čisto, pořádek, jakoby to místo opustila před hodinou a ne před dvěma týdny. Vilém podává své ženě dopis. Odesílatel Metropolitní univerzita Praha. Třesou se jí ruce, když otevírá obálku... [Na základě Vaší přihlášky k bakalářskému studiu](#) Veřejná správa Vás zveme k přijímacím zkouškám. Dostavte se 25.9.v 9:00 do budovy MUP v Praze 10, Dubečská 900. Obsah přijímacích zkoušek:

·[vstupní test z jednoho světového jazyka](#) (anglického, německého, francouzského nebo španělského) na úrovni odpovídající maturitní zkoušce z cizího jazyka

- lexikální kompetence - rozsah a ovládání slovní zásoby
- gramatická kompetence – znalost gramatiky a gramatická správnost
- formát testu: multiple choice (otázka s několika odpověďmi, pouze jedna je správná)

Filomena nadšením políbí nejdřív dopis a potom svého muže. Přijímačky jsou za čtrnáct dnů. Najednou má spoustu otázek. Zvládnou to? Mám tam vůbec jet a udělat si ostudu? Nezapomněla už jsem vše, co jsem se kdysi naučila?

Vilém vycítí její pochybnosti: „Všchno dokážeš a ještě našim dětem vytřeš zrak. Přece, když jsi jim pomáhala s úkoly, mnoho věcí sis zopakovala. Já ti věřím, Filomenko a budeš

ve mě mít velkou oporu! A ještě mám jednu novinu. Dojíždění na ranč je náročné, tak jsme s dědou dohodli, že koníčka ustájíme u Farmy. Naši o něj budou pečovat v rámci pracovních aktivit. Vybrali jsme tři klienty, kteří absolvují kurz hipoterapie, už jsem vyběhal jeho proplacení. Víš jak u Jahodů mají postiženou holčičku, s kterou taky dojíždějí na ranč. Velice by jim usnadnilo, kdyby to měli přímo v místě."

Jeník si ještě nestačil odložit a Filomena mu netrpělivě podává dopis k přečtení. Když dočetl, obrátil se k Filomeně a říká. „Vůbec nepochybuji, maminko, že to zvládneš, ale doporučil bych ti jeden rok přípravy. Je to už přece hodně dlouho, co jsi maturovala. Víc než dvacet pět let. Být na tvém místě, rozhodl bych se pro tu přípravku. Porad' se ještě s ostatními, třeba budou jiného názoru. Já myslím, že je lepší jeden rok ztratit na přípravu, než opakovat ročník během studií. Budu ti pomáhat se vším, Maruška si tě vezme na starost v němčině. Já umím jen anglicky a to ty zase ne.

Jarda se Simonou byli stejného názoru. Večer to chtěla ještě probrat s Karolínou. Filomena věděla, že co ona řekne, to bude pro ni rozhodující.

Jen Růžena mlčela. Byla ráda, že maminka chce studovat, ale styděla se za to, že maminka, která je hodně vytížená, nemocná, chce studovat, i když by se bez titulu už ve svém věku obešla. A ona, školu nechala pro svou lásku.

Karolína s Liduškou pročetly na Netu stránky Metropolitní univerzity a nesouhlasí s Jeníkem, aby maminka rok odkládala. Většina přednášek a seminářů bude z úplně jiných předmětů, než jaké měla kdysi na gymnáziu a budou nové pro všechny studenty stejné –

Teorie práva a právní filozofie
Dějiny státu a práva
Sociální komunikace a rétorika
Základy ekonomie
Výpočetní technika
Práce s informačními zdroji

„Maminko, ničeho se neboj, jdi to toho po hlavě. Jeník byl vždy opatrnější, vždyť ho znáš!“

Uklidnění to Filomeně nepřineslo. Zná své děti, zná. Naše Karolína – ta byla vždycky do všeho hrrr. Jak to bylo s dopisem od Oswalda? Okamžitě byla rozhodnuta, že do Kalifornie pojede.

Přijímačky se blíží a Filomena má bolení břicha. Denně hodinu procvičují s Maruškou němčinu a s Jeníkem probírá angličtinu. Jeník je překvapený, co si toho maminka pamatuje.

„Mami, já žasnu, já myslel, že angličtinu nezvládáš!“

„Jendo, silná v kramflecích v ní nejsem, dělala jsem ji jen jako nepovinný předmět. Bavilo nás tenkrát překládat si písničky Beatles, Rolling Stones...“

Růžena vše sleduje z povzdálí. Děda Bartoš probírá s mamkou českou gramatiku. S tím jí klidně mohla poradit ona sama, ale je na ni teď pohlíženo jako na nedostudovanou černou ovci rodiny. Rozmrzele si jde lehnout, ráno zase bude brzo vstávat a musí být odpočatá. Docela jí stačilo to nedávné ponížení vrchní sestry, když na celou chodbu vykřikovala, že na oddělení nepotřebuje spící pannu, která pracuje jak zpomalený film.

Vrchní sestra si na Růženu opravdu zasedla. Jen jednou přišla do práce nevyspalá a stále jí to připomíná. A nejenom to. Co projde ostatním, toho si u Růženy všímá a přede všemi jí to vytýká.

Mezi personálem je sanitář Kamil, ten se Růženy vždy zastane, pokud je u toho. Růžena si toho nesmírně váží, je to milý hoch, i když trochu plachý.

To ale Růženě vůbec nevadí, ba naopak, je tomu moc ráda.

Práci zvládá dobře, „jen kdyby ta vrchní nebyla na ni tak zasednutá“, už se těší, až bude moci nastoupit do kurzu a dělat práci sanitářky.

„Možná zůstanu tady, možná půjdu na jiné oddělení,“ uvažuje.

Kamil jí do všeho zasvěcuje, už by to zvládla i bez kurzu. „Bude to jen formalita,“ říká si.

„Jen co budu mít potřebnou částku, hned nastoupím.“

V neděli měli s Kamilem spolu službu. Růžena byla už se svou prací hotová, zavolala na Kamila, že jde postavit na kávu. Na oddělení byl klid, vrchní o víkendu neprudila, nic nebránilo v tom, aby si čas na svačinku trošku prodloužili. Kamil se zajímal, proč se Růžena rozhodla pro povolání uklízečky: „Každý tady ví, Růženko, že máš na víc. Možná je to i důvod, proč se vrchní na tebe tak osočuje. Můžeš mi říct, proč sis tuhle práci vybrala?“ Růžena se Kamilovi se vším svěřila. Nic nezamlčela. Byla ráda, že to mohla říct někomu, kdo to vidí z jiného úhlu. Kamil chvíli mlčel. Pak se na Růženu podíval a řekl: „Tys měla možnost volby a rozhodla ses takto? Já nechápu. Myslíš, že si tě ten člověk bude za to vážit? Domnívám se, že vaši měli pravdu. To poznáš, až budeš starší a budeš mít vlastní děti. Nechci ti dělat kázání, protože jsem jen o pár roku starší než ty, ale dětství jsem měl kruté. To si ani nedovedeš představit. Moc rád bych se poradil s maminkou, ale už ji nemám a otce jsem vůbec nepoznal. Až budeme mít zase spolu službu, povím ti můj příběh a taky, jak jsem se k této práci dostal. Teď už musíme jít. A nezlob se na mě, že jsem ti asi neřekl to, co jsi očekávala. Můj vztah k tobě se nezmění. Budu i nadále tvým rytířem,“ řekl a usmál se na Růženku. „Teď už ale musíme jít.“

Růženka měla slzy na krajíčku. Přesto, že ji Kamil řekl to, co ostatní, z jeho úst to vyznělo úplně jinak.

V pondělí Růženu potěšila SMS od Lukáše, že bude čekat v osm u posedu. Přišla z práce strašně utahaná. Napsala s Haničkou dva řádky písmenek „e“, nastříhaly spolu slabiky, uklidila koupelnu a musela si jít na chvíli lehnout. Kdo by to byl řekl, že práce uklízečky je tak namáhavá. Když se probudila, byla tma. Zdola bylo slyšet televizi. Koukla na hodiny, já zaspala, už je půl desáté! A Lukášek na mne čekal, co si bude myslet? Honem vytočila známé číslo. Jeho mobil byl vypnutý. Tolik jsem s ním chtěla na chvílku být, přitulit se k němu...v mžiku se rozhodla. Že tiše odešla z domu, si nikdo nevšimnul. Rychle kráčela nocí, brzy už byly vidět první chalupy vedlejší vsi. Konečně dorazila k domku Lukáše. Okno v pokoji bylo rozsvícené a otevřené. Už už chtěla zvesela zavolat na svého milého, když jí zarazil ženský hlas: „...Jak dlouho ti budu ještě odpouštět. Anča z účtárny, po ní listonoška Zdena...V době, kdy je žena nejzranitelnější a nosí pod srdcem tvé dítě, si začneš s Růžou, co jsi to za chlapa?“ Lukáš škemral: „Sedmikrásko moje, to bylo jen takové poblouznění, vždyť víš, že miluji jen tebe, jak ti to mám vysvětlit, s těmi holkami to byl jen sex, já vím, že bych zasloužil pár facek, ale my muži jsme takoví lovci, mé srdce patří jen a jen tobě a té naší krásné princezničce! Tak už se na mě nezlob.“

Růženka stála pod oknem jak přimražená. Vtom se ozval dětský pláč. Rozsvítilo se vedlejší okno. Růženka dosedla na zem. Nebyla schopna udělat krok. V kapse jí po chvíli pípla zpráva. Vytáhla mobil a četla: RUZICKO MOJE VONAVA, CEKAL JSEM U POSEDU A NEPRISLA JSI. MILUJI TE, TOUZIM PO TVEM ZHAVEM TELE, KDY TE BUDU MOCI ZASE LIBAT?

Už bylo Růženě víc než jasné, že je to mizera, jenže ona ho milovala.

Vracela se domů loudavě, nebylo kam pospíchat. Doma už všichni spali, když se vrátila. Potichu vešla do svého pokojíku, lehla si, ale spánek nepřicházel. Bezmyšlenkovitě se převalovala ze strany na stranu, ale usnout nemohla. Proto vzala po dlouhé době své zápisky a psala a psala až do rozednění.

Oblékla se a šla do práce. Vůbec nepřemýšlela o tom, jestli zvládne práci. Nezvládala to, sama to věděla. Chodila jako mátoha od ničeho k ničemu. Kamil za ní přišel a říká jí: „Dnes tu sice vrchní není, nebude na tebe nikdo žalovat, ale vypadáš hrozně. Nemusíš nic vysvětlovat. Tvůj výraz v obličeji mi říká všechno. Dělej se sebou něco. Vezmi si volno, běž se z toho vyspat a zítra přijď v pořádku do práce. Zítra tu už vrchní bude, tak ať jsi fit.“ Růžena Kamilovi poděkovala, vzala si volno, ale domů nešla. Toulala se bezmyšlenkovitě městem...

Asi to byl osud, možná to zařídil náš kouzelný dědeček, ale důležité je, že právě teď v tuto chvíli ji ve městě potkal Karel. Že není něco v pořádku ho trklo hned, protože tohle nebyla ta, kterou tajně miloval, ta růžvolící opálená Růženka, kterou vezl nedávno z dovolené. Maruška chodila denně k Holomkům probírat němčinu s Filomenou a po návratu se Karel vždy ptal, jak tam bylo a co se tam událo. Čekal hltavě na jakoukoliv zmínku o Růžence, ale přímo se nezeptal. A teď ji má vedle sebe v autě, viditelně ztrápenou, zničenou, bledou. Není nemocná?

„Copak, copak, něco tě trápí, Růžičko?“

„Trápí, trápí a moc.“

„Jen povídej, uvidíš, že se ti uleví.“

Copak se můžu, myslela si Růžena, svěřovat člověku s tím, že jsem po uši zamilovaná do člověka, který je takový lhář a darebák? Když dobře věděla, že Karel jí nadbíhá, kde jen může, ale ona má oči jen pro Lukáše.

„Jen do toho, Růženko, něco se mi doneslo, že ses zapletla se ženatým klukem a nechalas školu.“

„Když vše víš, tak proč bych ti měla něco říkat? Jsem pitomá, vím to, a nic s tím nenadělám.“

„Ale Růžičko, nejsi pitomá, jen jsi vykročila do života tím špatným směrem. Kázání necháme panu faráři, to nepomůže, musíš si to v té tvé pěkné hlavičce ujasnit sama. A věř mi, jsem tady, mám tě rád a jsem připraven ti se vším pomoci. V první řadě tě odvezu domů, vypadá, že jsi nemocná, před chvílí jsi byla bledá jak stěna a teď celá hoříš.“

Zastavil před známými vrátky a zatroubil. Doma však nikdo nebyl. Růženka schoulená v sedadle jen s námahou nahrabala v kabelce klíče a podala mu je. Víc už si nepamatuje. Karel otevřel dům a zesláblou Růženku odnesl v náruči a položil v obýváku na gauč. Horkost z ní úplně sálala.

Jak to dělali doma s Maruškou, když měla vysokou teplotu? Studený zábal. Jenže kde tu najdu nějaké prostěradlo, když Růženka jen blouzní: „Nechci už žít, nemám pro koho, nech mě umřít!“

Stáhl z kuchyňského stolu ubrus, namočil, Růženku posvlékal, zabalil do ubrusu a potom do plédu, který ležel na křesle. Přinesl jí napít vodu a mokrou utěrkou jí omýval tvář.

Když se vrátila Filomena s Vilémem od Bartošů domů, chytli za kliku, bylo otevřeno. Byli překvapeni, poněvadž věděli, že Pepík je s Haničkou na farmě u koníka. Potichu otevřeli dveře a co nevidí. Karel zrovna „přebaloval“ Růženu a dával jí nový zábal. Když se otočil a viděl vyděšené Holomkovy stát, hned začal vysvětlovat, co se přihodilo.

Filomena tedy přiskočila, aby mu pomohla. Růženě se už ulevilo. Mohla alespoň trochu

komunikovat. Karel se otočil k Filomeně a říká: „Už ji přenechám ve vaši péči, paní Holomková, přijdu se zítra podívat, jak se jí vede, když dovolíte.“ Rozloučil se s přáním klidného večera a odešel. Bylo už pozdě večer, když si Růžena uvědomila, že ráno asi do práce jít nemůže.

Proto ještě zavolala Kamilovi a poprosila ho, aby ji v práci omluvil, že je nemocná. Kamil slíbil, že to zařídí.

Vilém zavezl Růženu k doktorovi. Slíbil, že něco vyřídí na úřadě a vrátí se pro ni. Do toho telefon, že Farma nepodala přehled čerpání dotace. Vyzvedne na poště dopisy, zpět k lékaři pro Růžu, rychle domů, předá dceru mamince, s nemocenským lístkem zase do města do nemocnice a na Farmu zpracovat přehled.

At' si kdo chce pomlouvá tchýně, já na tu svou nedám dopustit. Babička Bartošová vede účetnictví Farmy úplně vzorově. Během hodiny zprávu vypracovala.

Opět do auta, na úřadě jsou do čtyř, je půl třetí a ještě neobědval. Snad mu Fíla něco dá, děda Bartoš vždycky říkává, hochu, ty si takovým úspěchaným způsobem života zaděláváš na žaludeční vředy. Filomena mu honem nalévá polévku a vysvětluje, že potřebuje odjet na příjímačky. Naplánovala si to tak, že pojede ještě dnes do Kolína, přespí u Jardy a ráno pojede do Prahy. Starost o Růženku jí ale svazuje ruce.

Ve tři se objevil Karel. „Zítra už máte ty příjímačky? Tak se nebojte, společnými silami to tu zvládneme!

Vilém popohání ženu: „Žádný strachy, mamčo, máš to naplánováno dobře, u Jardy se před zkouškou trochu uklidníš, pojď, hodím tě k vlaku, stejně jedu na úřad!

Růženka s Karlem osaměli. Karel hladí Růžence ruku a rozhlíží se po jejím pokojíčku: „Máš to tu pěkné, Maruška říkala, že to byl celé tvůj nápad, že jsi to sama vyklidila a zařídila.“ Růženka si vzpomene, jakou cenu zaplatila za kousek svého soukromí a dá do usedavého pláče. Nemůže ze sebe vypravit slovo, nemůže přeci tak hodnému člověku vysvětlovat, že pláče proto, že o Lukášovo dítě přišla, když tady gruntovala.

Karel nevěděl, jak Růženu uklidnit, jen jí stále opakoval, aby se uklidnila nebo se jí zas zvedne horečka.

„Nic mi není, vzlykala Růžena. Ani lékař na mě žádnou nemoc nenašel, jen tu horečku a říkal, že ji mám z vyčerpání. Za týden mám jít na kontrolu do té doby se určitě zotavím. Vtom se ozvalo zatroubení auta. Ten zvuk znala, byl to zvuk Lukášova auta. Nic nedala na protesty Karla, hodila přes sebe župan a běžela k brance. Sedla si vedle Lukáše do auta, vážně se na něj podívala a řekla: „Byla jsem před tvým domem a slyšela jsem tvoji rozmluvu se ženou.“

„Počkej, Růženko, musím ti vysvětlit vše.“

„Zase lži?“

„Jaké lži, nevím cos slyšela. Manželka ještě v porodnici vyhrožovala, že se s dítětem ke mě nevrátí, že se rozvede a nakonec mi ale zavolala, abych si pro ni a dítě do porodnice přijel. Když dala do postýlky to malé miminko, vše se ve mě zlomilo a já jen kvůli němu jsem jí vše po pravdě řekl i o tobě. Mám tě a budu mít rád jen tebe, to mi věř, ale lhal jsem sobě i tobě, že dokážu opustit dítě, které přeci za rodiče nemůže. Při pohledu do té postýlky jsem si to uvědomil a rozhodl se, že udělám vše pro zachování rodiny.

Ozval se i kolega, kvůli kterému mi hrozila exekuce. Rodina za něj dluh zaplatila a to, co jsem za něj zaplatil já, vrátil do haléře mé ženě.

Růžičko, prosím, pochop mě, nedokáži si vůbec představit, jak bez tebe budu dál žít.

Odpusť mi. Momentálně chci žít jen pro to maličké.“

Růžena se nadechla: „To jako myslíš, že jsem nějaký pes, že na tvé zavolání přiběhnu, to

ani náhodou. Vzdala jsem se k vůli tobě školy, dělám uklízečku, abych nebyla na obtíž rodičům, zablokovali mi kvůli tobě konto a co je nejhorší, svým chováním jsem jim ublížila natolik, že si myslím, že mě přestali mít rádi. Když se na mě maminka podívá, vidím jí to na očích.

Řekni, jak ti můžu odpustit, jsem nemocná láskou k tobě a ty mi řekneš jen - odpust' mi.“ To už u dveří auta stál Karel a ptal se, co se děje, slyšel zvýšený hlas Růženy až v domku. „Ne, neboj se, Karle, jsem v pořádku.“

Vystoupila z auta, kolena se jí podlomila, Karel jí zachytil. Lukáš vyběhl z auta a chtěl jí také pomoci. Zmrazila ho pohledem a řekla: „Ty, ty se mě už nikdy nedotýkej.“ Lukáš sklopil hlavu, otočil se, aby neviděla jeho slzy a nasedl do auta. S hlavou na volantů věděl, že jeho rozhodnutí zachovat svou rodinu i za cenu, že svou ženu nemiluje, jen a jen kvůli dítěti, je velká sázka na neznámou. Vyplnil přání své ženy, která ho za Růženkou poslala, aby vztah ukončil. Bude záležet jen na jeho ženě, jestli ho bude kamenovat žárlivostí a hádkami, nebo odpustí. On svůj slib kvůli dítěti splnil.

Když už byla Růžena třetí den doma, zavolala jí Kamil, jestli by ji mohl navštívit a podat nějak zprávy z oddělení, bude-li chtít. „A taky bych ti Růženko chtěl povyprávět ten svůj příběh, co jsem slíbil. Zítřka mám odpolední, tak bych přišel v deset hodin dopoledne.“

„Budu se těšit Kamile,“ odpověděla Růžena a ukončili hovor.

Opravdu se na Kamila těšila, byl úplně jiný než ostatní kluci. Dává najevo, že jsem mu sympatická a při tom se chová tak hezky, nevtíravě.

Kamil přišel přesně v deset. Růžena už měla upečenou bábovku a stavěla vodu na kávu.

„Jak vidím, tak jsi už docela fit, když se ti chtělo péct bábovku,“ usmívá se Kamil a podává jí červenou růži se slovy: „Jsi Růže i žena.“

Děkuji ti Kamile, jsem hrozně nedočkavá, až mi začneš povídat.

„Ale bude to smutný příběh, Růženko. I když s dobrým koncem. Usmál se a posadil do křesla. Růžena si sedla proti němu, káva voněla pokojem, tak Kamil začal vyprávět.

„Žili jsme spolu jen s maminkou. Když jsem byl malý, nedocházelo mi, že tatínek nám schází. Maminka byla pro mne vším a totéž já pro ni. Žili jsme velice skromně, ale bylo nám spolu dobře. Maminka chodila uklízet domácnosti, tím si vydělala na skromné živobytí a mne brávala sebou. Než byla s prací hotová, seděl jsem někde v koutku a byl jsem rád, že si můžu hrát.

Všechno se změnilo, když jsem začal chodit do školy. Ostatní děti se mi vysmívaly, nadávali mi do parchantů. Netušil jsem, co to znamená, ani proč se mi všichni straní. Stával jsem se čím dál víc zamklý a nehledal jsem si kamarády.

Můj jediný kamarád a největší přítel, byla pro mne moje maminka. Žili jsme jeden pro druhého, ve své malinké chaloupce, která držela pohromadě snad jen silou maminčiny vůle. Velmi skromně, ale nesmírně šťastně. A to až do chvíle, kdy nás potkalo neštěstí.

Jednou v noci se strhla veliká bouře, s krupobitím, že se pod ním naše chaloupka rozpadla, jako domeček z karet. Naše štěstí a střechu nad hlavou vzala voda. Z ubohých se rázem stáli nejubožejší.

Museli jsme z té hrůzy pryč, ale nebylo kam. Bez cíle, jídla a oblečení jsme se vydali na cestu. Došli k jedné ne příliš velké chaloupce, maminka se osmělila a zaklepala, protože nám už docházely síly. Přijali nás, nasatili a uložili do své postele. Už nevím, kde se to stalo, bylo to hodně dávno a já byl ještě malý. Ale stále si na to pamatuji. Ráno jsme se vydali putovat dál. Jenže daleko jsme nedošli. Maminka se zhroutila. Musela do nemocnice, dostala silný zápal plic. Z nemocnice se už nevrátila.

Zůstal jsem na světě úplně sám. Chodil od domu k domu a prosil o kousek chleba. Až se mne ujala jedná starší paní, paní Weberová, byla taky sama, říkala, že můžu u ní zůstat a jestli jí budu pomáhat na zahrádce a se slepicemi, tak to vystačí pro nás oba. Pro mne to bylo to největší štěstí, které mě po smrti maminky potkalo.

Zůstal jsem u ní, začal chodit do školy. Snažil se, aby paní Weberová byla se mnou spokojená. Byla, i když mi ve škole učení moc nešlo. Vždycky mi říkala, že každému není shůry dáno, poctivou prací se dá taky uživit.

Doopatroval jsem ji. Zemřela, když mi bylo šestnáct roků. Nechala mi svůj domek a já jí slíbil, že se budu o všechno, co mi zanechala, dobře starat. To taky dělám. Jenže v učení jsem zůstával stále pozadu. Žádná práce mi nikdy nedělala problémy.

Dověděl jsem se, že bych mohl jít zkušebně pracovat do nemocnice a jestli se osvědčím, tak můžu zůstat. Zkusil jsem to a jsem stále tady, už sedmý rok. Tak jsem já přišel k tomuhle zaměstnání. Zní to, jako že mi nic jiného nezbývalo, to je taky pravda. Ale dělám to rád a nechtěl bych měnit. Tahle práce má smysl. Teorii kurzu jsem zvládl sice s odřenýma ušima, ale v praxi jsem doposud neměl problémy. Nedá se o mně říct, že jsem nevím jak šťastný, ale nad míru spokojený.

Paní Weberové splácím svůj dluh tím, že jsem si adoptoval na dálku chlapečka z Bolívie. Je to jedna z nejchudších zemi na světě. Poznal jsem chudobu na vlastní kůži, proto jsem rád, že ji pomůžu někomu alespoň trochu zmírnit. Mám ještě plány, o těch si netroufám před nikým mluvit.

Ale tobě to svěřím. Navázal jsem kontakt s jedním chlapcem ze Slovenska, který pracuje v nadaci pro opuštěné děti v Ekvádoru. Vážně uvažuji o tom, že tam odjedu. Peníze za to nejsou, pracuje se tam jen za stravu. Pokud se mi alespoň trošku podaří zvládat španělštinu. Už druhým rokem navštěvuji kurz, ale jak jsem už říkal, učení je moje slabá stránka.

Jirka sice tvrdí, že stačí základ, ale já mám pocit, že i ten základ je na mne moc. No uvidím. Třeba to dokážu. Jestli se tam dostanu, tak ti slibuji, že první pohled z Ekvádoru pošlu tobě."

Usmál se na ni a s náprsní tašky vyndal fotku a ukázal ji Růženě se slovy: „To je můj Marcelio, kterému přispívám na studie.“ Podíval se na hodinky a lekl se, jak ten čas rychle utíká...

„Už půjdu, Růženko, brzy se uzdrav, už se těším, až budeme mít zase spolu službu. Rozloučil se a odešel.

Po celou dobu Kamilova vyprávění, Růžena poslouchala, ani nedutala. Během povídání jí naskakovala husí kůže. Jak složité to měl Kamil oproti ní. Přesto v něm není žádná hořkost a zatrpkllost vůči lidem, kteří se k němu otočili zády. A teď, když by se už mohl mít konečně lépe, adoptuje si na dálku dítě. Dokonce chce jít pomáhat opuštěným dětem, jen za stravu. Neuvěřitelné! Jak je ona proti němu malá a nicotná.

To byly úvahy, které v ní zanechal Kamil svým příběhem. Pak se jí vybavila ještě jedná pasáž Kamilova vyprávění, a sice o tom, jak jim voda vzala střechu nad hlavou. Když byla malá, vyprávěl se doma často podobný příběh.

Začínal takto... „Bylo krátce po půlnoci, když se ozvalo slabé zatřukání na dveře...“ Že by shoda, nebo je to skutečnost? Nikdo neříkal, jestli je to pohádka, nebo se to doopravdy stalo. Zeptám se maminky, až budeme spolu. A usnula.

Filomena zas neví, kam dřív skočit. V pátek přiletí Liduška s Jimim a Vilíkem. Tak se zase doma pere, uklízí, vaří, peče.

Jak to budu dělat, až budu studovat? A Hanička zrovna teď škemrá, že potřebuje nasbírat listy a pak s nimi má listovat novinami.

Filomeně se to nějak nezdá. „Haničko, opravdu paní učitelka říkala listovat? Ty naše malá popleto, určitě se mají listy lisovat, to listy vložíme do novin, celé to strčíme pod knížky a ony tam uschnou a budou rovné. Zajdi si na zahrádku pro nějaké pěkné listy.“

Právě přišel Karel. Jen stačil pozdravit a už ho Hanička tahá do zahrady, aby jí pomohl listy nasbírat. Karel se rád podvolil, po chvíli byli zpět a listy dali lisovat.

„A zahrajeme si Človíčka nezlobíčka?“ loudí Hanička.

„To jsi, Haničko, krásně vymyslela, od rána si říkám, že bych si tak rád zahrál a vezmeme ke hře i Růženku, připrav figurky, jdu pro ni. Vyšel po schodech a zaklepal.

Růženka ležela. Karel poklekl k posteli: „Tady je ta naše Sněhurka, co snědla otrávené jablíčko a umřela. Jak to bylo, pohádka? Přijel princ na koni... a co to udělal té spící krasavici, aby ji probudil? Myslím, že ji pošimral na chodidle! Asi jsem to popletl. On ji políbil!“ Růženka se krásně začervenala a zavřela oči. Pak ucítila na rtech ten nejněžnější polibek.

A nebyl jí vůbec nepříjemný, že by lék šokem? Možná kdo ví.

„Pojď honem dolů, slíbil jsem Haničce, že budeme hrát Člověče.“

Běž sám, já za chvilku za vámi dojdu.“ Růžena popadla kalendář a klesla zpět na postel a je to tady zas.

Ta její minulá nemoc, to nemoc nebyla, to se zas hlásí nové těhotenství. Vlastně si ani ty pitomé léky proti otěhotnění nenechala napsat, jak si byla jistá Lukášovou láskou. Co dělat. Napadl ji potrat, ale okamžitě to zavrhla.

Zajde k lékaři, aby měla jistotu. Ani neví, jak ji mohla napadnout taková pitomost.

Vycvakala Lukášovo číslo. Když uslyšela jeho hlas, srdíčko jí poskočilo. „Lukáši, asi jsem s tebou těhotná.“

Dlouho bylo ticho. „Jsi tam, Lukáši, nevím, co mám dělat.“

Pak uslyšela „aspoň na mě budeš mít památku“. Měla pocit, že se jí srdíčko zastavilo. Neplakala, jen seděla a hleděla do zdi.

Tak ji tam našla Hanička.

Tak Růženko, my na tebe čekáme, pojd' se kouknout do kuchyně, kolik jsme nalisovali listů a dívej, tady mám další a ještě přineseme, tam jich na zahrádce je! Proč jsi tak smutná, já tě mám moc ráda, tak už pojd'.

Růžena ji pohladila a vzala velkou knihu - Atlas rostlin. "Zůstaň se mnou tady, Haničko pěkně si sedneme a já ti ke každému lístku řeknu i jméno kytičky a pěkně je tady v té velké knize vylisujeme." „A může za námi i strejda Karel? On kytičky moc nezná, tak je ho naučíme poznávat.“

„To víš, že může. Klidně ho zavolej.“

Seděli všichni pospolu, Hanička měla samozřejmě hlavní slovo. Ale Růžena byla zase myšlenkami úplně jinde. Hlava jí třestí, jako by jí tam někdo bušil kladivem. Když Hanička prohlásila, že má hlad jako vlk, uvědomila si Růžena, že Filomena není doma, měla dnes ty zkoušky, ani se nezeptala, jak dopadla. Zastyděla se. „Musím dolů.“ Řekla. Karel z toho usoudil, že to pronesla proto, aby ji nechal samotnou. Rozloučil se a odešel.

V kuchyni udělala jen to, co bylo nezbytné. Vilém nebyl doma, šel k tchánovi, chtěli mluvit s Filomenou všichni společně.

Nic se nedověděla. Pepíkovi nařídila, že má zůstat s Haničkou a v osm at' ji uloží. „Mně není dobře“ řekla „ale kdybys to nezvládl, tak na mne zavolej, nebo počkej na tátu. Jdu k sobě, musím si lehnout.“

Pepík se dívá zklamaně na sestru. „Jak ji mám rád a nemůžu jí pomoci!“ Uvažuje: „Vypadá o deset let starší. Není s ní vůbec zábava, ani mluvit se s ní nedá, co se to jen s naší Růženkou stalo.“

Nikdo ji nepotřeboval, mohla tedy klidně spát. Nespala však dlouho. Když se probudila byla úplně mokrá, prádlo by se dalo ždímat, jak bylo propocené. Změřila si teplotu a lekla se. Téměř čtyřicet. Ráno musím k lékaři. Jestli jsem těhotná, jak se domnívám, může to být nebezpečné. Růženu nenapadlo, že takové noční milování v lese, na hole zemi, nemusí být zrovna zdraví prospěšné.

Vilém už zase veze Růženku k doktorovi. Protože se v noci přidala nesnesitelná bolest v podbříšku, jedou rovnou na gynekologii. Lékař udělá všechna vyšetření a odebere krev. Vyloučí těhotenství, konstatuje oboustranný zánět vaječnicků i dělohy. Naordinuje kapáky, antibiotika, klid a nařizuje hospitalizaci. Vilém slibuje, že někdo odpoledne přinese potřebné věci a loučí se, při odchodu dceru pohladí po vlasech a ukáže, že bude držet palce.

„Otcí jsem nic neříkal, protože jste plnoletá. Ten zánět vyvolala přenosná pohlavní nemoc - kapavka, smrtelné to není, ale současně by se měl léčit i váš partner, zde máte pro něj balení antibiotik a mastičku.“

Růžence znělo v uších „aspoň na mne budeš mít památku“. Ani mne nenapadne mu něco

dávat, ať se taky chvíli trápí, smrtelné to není.

Měla velkou radost, když se za ní na chvíli zastavil sanitář Kamil.

„Kdo ti to řekl, že jsem tady?“

„To víš, tady ve špitále se nic neutají!“

Ale ze všeho nejvíc ji potěšilo, když za ní odpoledne přišel Karel. Dlouho držel její zesláblé ruce ve svých a krásně vyprávěl. Kovadlinky bušily Růžence do spánků: „Kdyby jsi reagovala na jeho pozvání na schůzku, kterou tak nesměle vyslovil v den návratu z dovolené, mohla sis ušetřit mnoho zklamání a bolesti. Snad už je všechno špatné za tebou, Růženko!“

O návštěvy neměla Růžena nouze. Téměř denně byl u ní Karel, a Maruška se stavovala pokaždé, když měla službu, třeba jen na skok. O své diagnóze však Růžena mlčela. Dnes byla sobota, Maruška měla službu do osmnácti hodin, tak chtěla Růženu trochu potěšit. A že dnes měla na gynekologii službu zrovna její kamarádka ze zdravotky, tak Maruška, nikoliv ze zvědavosti, ale starosti o Růženu, zašla do sesterny a o Růženčině stavu se nechala informovat.

Sestra Inka si neuvědomila, co tím v Maruščině nitru způsobila. Ta byla z poznané skutečnosti velmi špatná. Neměla teď už strach jen o Růženu, ale i o Karla. Poděkovala a odešla. Za Růženu se tentokrát nezastavila. Nemohla. Musí myslet na Karla. Je to přece její bratr. Měla bych mu to říct! „Ne to nedokážu.“

Jak si přála, aby seti dva dali dohromady. Ale teď, je všechno jinak. „Přeji si to ještě?“ ptala se sama sebe.

Chudák Maruška. Měla všechny tak ráda, Jeníka, Karla i Růženu. Ale s kým o tom mluvit. Nemůžu s nikým o tom mluvit, vůbec s nikým, Inka by mohla mít problém.

Byla bezradná, chtělo se jí brečet. Dnes má Jeník na ni čekat po směně. Půjde nejdřív za Růženu a pak se mají setkat.

Jindy se na Jeníka tolik těšila, dnes měla z toho setkání strach. Tolik se toho na Růženu navalilo. Neutají se čím je nakažená, a tohle jí rodiče neodpustí.

Vytratil se ten krásný vztah, který panoval mezi ní a rodiči, když se provalilo, že miluje ženatého muže a tohle je dorazí.

Budou se za ni stydět. V nemocnici měla času dost přemýšlet a je rozhodnutá.

Nevěří, že se nakazila od Lukáše, někde přeci četla, že kapavkou se může člověk nakazit i na WC. Určitě o tom ví Maruška, byla na oddělení a šla jen na sesternu a za ní se nestavila.

Hned jak ji propustí, požádá Kamila o pomoc, aby jí pomohl najít podnájem, práci bude mít v místě, snad se nějak protluče. Nebude na obtíž nikomu.

Kamil byl na tom daleko hůř byl na vše sám a dokázal to. Jak za ní Kamil dojde, poprosí ho, aby jí pomohl.

Kamil nenechal na sebe dlouho čekat a hned, když dostal od Růženky sms zprávu, se za ní zastavil.

Sotva si stačili vyměnit pozdrav, nalila mu Růžena čistého vína. Všechno mu vyklopila, nic nezatajila.

Kamil byl udiven. „To je trošku silné kafe, Růženko. Co ti k tomu mám říct? Můžu ti nabídnout bydlení u mne v domku, ale až odjedu do Ekvadoru. Dřív ne, aby neutrpěla tvá, či má pověst. Včera mi psal Jirka, že na mne čekají. Potřebují každou ruku. Vypukla tam infekce.“

Dnes jsem dal v práci k 31.říjnu výpověď. Pokud všechno dobře dopadne a stihnu veškeré formality s tím spojené, 3. listopadu bych mohl odcestovat. 2. je dušiček, ten den chci věnovat mamince. Ale doporučoval bych ti, aby ses rodičům svěřila. Bude dobré, když to budou vědět od tebe a ne od cizích lidí. Doví se to tak jak tak. Nic nezůstane utajeno. Je lepší, když budou mít před ostatními trochu náskok, když se ta zpráva rozvíří po vesnici. Podívej, Růženko, nic se nejí tak horké, jak se uvaří. Zůstanu ti stále na blízku až do mého odletu.“

Růžena byla trošku zklamaná, co jí Kamil řekl. Věřila, že ji k sobě vezme hned. Téměř si byla jistá. Proto jen smutně řekla, „Budu o tom ještě přemýšlet, Kamile.“

Probrali ještě několik zajímavostí z oddělení a Kamil se rozloučil.

Po jeho odchodu si Růžena zamyslela nad tím, co jí Kamil řekl: „Aby neutrpěla tvá, či má pověst.“ Jak si to má vysvětlit. Myslela si, že by měl o ní zájem. Teď o tom však

pochybuje. A co Karel až ten se to doví, taky se na ni vykašle. A zůstane sama. Může snad její pověst utrpět ještě víc?

Karel včera za Růženou nešel. Váhal, jestli za ní má jít, ale zdravý rozum zvítězil. Nemohl by se ni podívat, když se od Marušky dozvěděl, jakou nemoc vlastně Růža má.

Ještěže jsem si s ní nic nezačal, aspoň mě rozchod nebude tak bolet. S radostí přijal Vilémovu prosbu, aby dnes dojel na letiště, protože Jimi má vozík a ten by se k nim do auta nevešel.

Filomena má dnes šťastný den. Dostala dopis, že je přijata na univerzitu, první přednášky jsou v úterý.

Karel volal, že už čeká na letišti, letadlo má půl hodiny zpoždění a hned je všechny naloží a přiveze. „Haničko, pojď, napíšeme ještě úkoly, ať na to nemusíme myslet!“

Školačka krásně napíše do písanky všechny čtyři věty. Při čtení dělá to, co všechny děti. Umí stránku nazpaměť, takže nečte, jen slova opakuje jak básničku.

„Kdepak, procvičovat paměť taky můžeme, ale text dostaneš neznámý,“ řekne maminka a otevře pohádkovou knížku.

To je jiné kafe. Ale Hanička je chytrá a učenlivá a krátká slova jí problémy nedělají. Pak uklidí vše pečlivě do aktovky a odnese do pokoje.

Filomena na válu vykrajuje čtverečky, plní marmeládou a skládá taštičky na plech. Hanička pomáhá.

Můžou při tom procvičovat počty. Kolik taštiček je v řadě, a kolik zůstane, když se dají dvě pryč a kolik jich bude, když zase další tři přidám. Hanička počítá a počítá. „Přines, Haničko, dvě kostky z Člověče.“

„Budeme hrát, maminko?“

Maminka se tváří tajemně: „Budeme počítat. Hodíš každou kostkou a sečteš dohromady.“

To je zase novinka, která Haničku obzvlášť baví.

U branky zatroubí auto. Děti jsou tady!!!

Karolína vyskočila z auta, zběžně se pozdravila, omluvila se, že by ráda za Růženou. Vzala si jen kabelku a spěchala k Bartošům pro auto, aby mohla být u Růženy co nejdřív. Měla nějaké zprávy, ale nic konkrétního.

Za půl hodiny už klepe na dveře Růženina pokoje. Nikdo se neozval, tak vešla. Růžena spala. Byla na pokoji sama. Karolína šla potichu a pošimrala ji po tváři.

Růžena se usmála a aniž by otevřela oči řekla: „To je dobře, že jsi přišel Karle, bylo mi po tobě smutno:“

„Ale to jsem já, Růženko“

Růžena udiveně vyskočila a už si byly se sestrou v náruči. Rozbrečely se obě a Růžena mlela páté přes deváté. Po chvíli Karolína řekla: „Tak už dost. Dovol, abych se posadila a ty mi všechno hezky řekneš. Jedno po druhém.“

Růžena se vysmrkala, utřela oči a začala vyprávět. Všechno!

Když skončila, bylo ticho. Karolína se nadechla a řekla: „Tady je každá rada drahá Růženko. Jediné, co musíš udělat jako první, dát to vědět rodičům. A jestli ti Karel není lhostejný, musíš to říct i jemu. Nebylo by fér, kdybys to zamlčela. Ostatní to vědět nemusí. Karlovi si to řekni sama, u rodičů to vezmu dnes večer za tebe, když dovolíš. Ale zatajit to před rodiči nelze.“

Vím, že ti odpustí. Mají nás rádi a v lásce je odpuštění na prvním místě. U Karla tu jistotu nemám. Litovat se, ti teď nepomůže. Máš život před sebou, ještě můžeš mnohé napravit. Dnes je už pozdě, půjdu domů a přijdu zase zítra. To už ti povím, co naši na to řekli.“

„Děkuji ti Karolínko, moc ti děkuji, jsem ráda že tě mám. Tebe a Kamila. Mluvíte úplně stejně. Tak moudře.“

„Kdo je zas Kamil,“ ptá se Karolína.

„To ti povím zítra, je to dlouhé povídání, běž už. Za chvíli bude večerka, aby se sestra nezlobila“ usmála se Růžena a podala Karolíně ruku.

Karolína ji políbila na čelo, zamávala a už jí nebylo.

Cestou si uvědomila, jak nelehký úkol ji dnes večer čeká...

Růžena přemýšlela, dnes je 29. září. Zítra je poslední den, abych mohla dát výpověď a ukončit taky 31. října. Třeba bych mohla jet s Kamilem. Pryč odsud. Vypadla bych na nějakou dobu a než se vrátím, snad se to utiší. Hned ráno se ho zeptám. Růžena usínala uklidněná.

Karolínka naopak. Večer se neodvážila narušit pohodu. Teď leží s Haničkou v Růženčině pokojíčku, protože v pokojíku dole je Liduška s Jimim. Hanička plna dojmů už usnula, Kajka se musí vyrovnat s časovým posunem a vstřebat, s čím se jí Růženka svěřila.

Škoda, že zrušila odlet za námi, vše mohlo být jinak. Teď mám před sebou těžký úkol. Proč jen jsem to slibovala? Ale jestli se to naši mají dozvědět od někoho jiného, to raději jim to opravdu řeknu já. Ráno se probudila mezi prvními. V koupelně se potkala s tátou. „Dobré ráno, tatínku, maminka ještě spí?“

„Ne, už je vzhůru, čte si.“

„Tatínku, mám nějaký úkol, můžu za vámi do ložnice? Nechci před ostatními.“ „Tak pojď, ty tajněstkářko!“

Když v předsíni procházeli kolem kouzelného zrcadla, Vilém zašeptal čarují. Tady je vše v pořádku, pomyslel si, když v obou stranách srdce se ukázala Milošova tvář, že by nám odtajnila plán svatby?

Karolína polohlasem zvěstovala rodičům tu neradostnou novinu. Zůstali jako opaření.

První promluvil Vilém: „Já bych toho kluka nejraději přerazil!“

Brzy se otřepala i Filomena: „Já bych nejraději přerazila Růženu, nedávno potratila a už zase mu podlehla? Co na tom klukovi vidíš? Co ji přitahuje na chlapovi, který se vyspí s každou, kterou potká?“

„Maminko, to nevyřešíme. Já se přimlouvám, aby se jí odpustilo. Myslím, že vytrestaná už byla dost a vytrpěla si svoje.“

Ráno volá Růžena Kamilovi, ještě před snídaní. „Kamile ráda bych s tebou mluvila, můžeš za mnou prosím tě přijít, pokud možno během dopoledne.“ „Copak hoří? Jsem ve městě. Mám odpoledne službu. Tak před ní se zastavím, dřív opravdu nemohu, je mi to líto Růženko. Ale kolem jedné jsem u tebe.“

„To je v pořádku, Kamile, budu se těšit.“

Celé dopoledne Růžena střádala plány. Netrpělivě vyhlížela Kamila. Až se konečně dočkala.

„Tak co máš na srdci Růženko, jsem jedno ucho.“

„Víš Kamile, včera byla za mnou sestra Karolína, přijela z Ameriky a rovnou ke mně. Moc mě to potěšilo. Svěřila jsem se jí se vším a ona byla, Kamile, úplně stejného názoru jako ty. Slíbila mi, že mi pomůže tak, že to našim řekne místo mne. Ale vědět to musí. Určitě mi odpustí. To taky říkala ona. Je moc hodná, škoda, že je ode mne tak daleko.“

„To je všechno, co jsi mi chtěla říct?“ diví se Kamil

„Ne Kamile, to hlavní, co ti chci říct je, že jsem se rozhodla letět do Ekvádoru s tebou. Vezmeš mne?“ říká Růženka a nespustí z Kamila očí.

Ten na ni zírá a říká: „Ty jsi ale ranařka. Musím tě zklamat. Ne, Růženko to nejde. Není to tak jednoduché. Španělštinu by ses naučila rozhodně rychleji než-li já, ale já jsem už rozhodnutý dlouho. To je vážné rozhodnutí, to nejde udělat ze dne na den. A pak, je tu tvůj zdravotní stav. Lékař by tě nepustil. Ani já bych si to nevzal na svědomí.“

To, co jsi prodělala, je dost vážně. Měla jsi oboustranný zánět vaječníků, dělohy a k tomu pohlavní nemoc. Ne, to opravdu nepůjde, Růženko.

Je tam plno infekce, tvoje imunita je oslabena. Nikdo si to nevezme na svědomí. Já vím, do čeho jdu. Proto jsem se tady nechtěl vázat. Počkej rok a jestli budeš i nadále na tom trvat, pak můžeme o tom uvažovat. Ale teď ne, Růženko, opravdu."

Kamil domluvil a podíval se na hodinky. „Je mi líto, ale už musím jít. Měj se hezky a pořádně si to nech projít hlavou. Uvidíš, že mi dáš zapravdu."

Rozloučil se a odešel.

„Tak tohle jsem teda nečekala, už podruhé mi dal košem. Ale má samozřejmě pravdu, jako vždy," řekla si Růžena polohlasem.

To, co se dověděli od Karolínky o Růženě, že z horeček se vyklubalo něco, co Filoména nechce ani nahlas vyslovit, rodiče úplně uzemnilo.

Ne, tohle Růženě nemůžu odpustit, roznese se to po celé vesnici, ještě jim obyvatelé vesnice neodpustili farmu Naděje. Momentálně ji nechci ani vidět, asi bych se neudržela a jak jsem žádná ze svých dětí neuhodila, Růženě bych s chutí nabančila, a to jsem měla v plánu ji dnes v nemocnici navštívit.

To se ani nedivím že se nechce vrátit domů.

Vilém byl jiného názoru, ale pro tuto chvíli bylo lepší, aby zachoval klid, měl strach o srdce Filomény. Lékař jí přeci říkal, pozor na stres a rozčilování. „Nemůžete přeci Růženu jen tak zapudit, je to přeci vaše dcera", namítla Karolína, „proč mlčíš, tati, ty k tomu nemáš co říct?"

„Teď ne, Karolínko, já to s maminkou proberu jindy."

„Nemám s tebou co probírat", rozčílí se Filomena, „prostě Růžena si zvolila svůj život, neposlechla nás a dopadla jak dopadla."

Karolína byla z reakce maminky zmatená. Když se ale v poledne chystala do nemocnice, tak jí Filoména beze slov podala krabičku s cukrovím a druhou s bramborovým salátem a řízkem.

Karolína se cestou nejdřív zastavila za Oswaldem a vše mu pověděla.

Oswaldovi se chování Filomény a Viléma vůbec nelíbilo. „Chudák holka, sice si svoje problémy zavinila sama, ale v žádném případě by se od Růženy její rodina neměla odvracet, naopak měla by ji trochu povzbudit, aby se necítila sama. Takovou blbost jsem udělal, jak jsem starý, tak jsem hloupý, poslechl jsem Viléma a zablokoval jsem Růžence kreditku, takže chuděra zůstala úplně bez financí a kvůli tomu místo studií šla pracovat."

Karolína úžasem spráskla ruce. „To že tatínek zařídil a proč?"

„No, bál se, aby peníze nedala tomu ženáči, do kterého se po uši zamilovala." „Ale vždyť to jsou peníze, které jsi jí dal ty. Jak mohl otec něco takového udělat, nechápu."

„Já to tak, Karolínko, nenechám, hned po neděli zajedu do banky a vše dám do pořádku a Vilémovi ani nic říkat nebudu, byl to dar ode mne. A nevěřím, že by Růženka peníze jen tak neuváženě rozházela.

Počkej, než se kreditka obnoví, do začátku jí dám nějakou hotovost do obálky. A víš co, pojedu rovnou s tebou do nemocnice, a jestli se nebude chtít vrátit zatím domů až ji propustí, najdu jí sám nějakou garsonku, není na škodu, když se holka osamostatní."

„Já jí chtěla navrhnout, aby odjela se mnou", namítla Karolína.

„Ne, takovou věc jí ani nenavrhuji, poznal jsem Růženku a dobře vím, že je to děvče, které tíhne k rodné hroudě, víc než je zdrávo. I když bys ji vzala sebou, za čas by tam byla nešťastná. Ani do studia ji nenuť, ani ostatní by ji neměli nutit, přestaňte jí organizovat život. Její dušička potřebuje klid a hlavně zázemí, a to jí rád poskytnu. Jsem jí to dlužný, sakramenský Vilém, že jsem ho vůbec poslouchal!"

Když se Kamil rozloučil a Růžena zůstala sama, dlouho o všem uvažovala. Ještě že měla u sebe bloček a mohla to všechno zapsat. Psala, psala, až ji vyrušilo zatřepání na dveře.

„Dále“ řekla a rychle uklidila „nádobíčko“.

Oswald s Karolínou vstoupili, zrovna když zavírala šuplík. „Co to před námi schováváš, ty tajnůstkářko,“ řekla Karolína s úsměvem a objala Růženu.

„To víš, znáš mě. Něco málo jsem psala, jestli chceš, dám ti to přečíst, ale až jindy. Teď si tě musím užít jinak. Dnes jsem se u vizity dověděla, že bych zítra mohla jít domů, jestli budou ráno výsledky v pořádku.“

Svým mluvením chtěla oddálit, pozdravit se s Oswaldem. Měla trošku obavy. „Tak už mne k ní pusť, Karolíno, ať ji taky k sobě přivinu a omluvím se.“

„Nemáš zač se omlouvat, strýčku. To já bych měla. Spíše bych ti měla poděkovat, jak tobě tak tatínkovi. Teď už vím moc dobře, že chtěl moje peníze. Draze jsem za všechno musela zaplatit, dokonce svým zdravím, abych poznala, jak jsem chybovala.“

Udělalí jste moc dobře. Kdo ví, jestli by na kontě něco zbylo, ráda bych pokračovala ve studiu, tak budu peníze ještě potřebovat.“

Jak Oswald, tak Karolína nechtěli věřit svým uším.

„Tak vidím, že ses nám opravdu uzdravila, Růženko. To bude radosti doma, až se všichni sejdem,“ řekla Karolína radostně a dala se do vybalování „maminčina pozdravu“.

Zatím co se Růžena ládovala bramborovým salátem, vypravovala Karolína, co nového je v Los Angeles. Jak Oswald, tak Růžena, poslouchali. Oswald samozřejmě s větším zaujetím.

Když Růžena dojedla, podívala se na Karolínu a řekla: „Poděkuj mamince, bylo to moc dobré. Už dlouho jsem s takovou chutí nepojedla. To cukroví si nechám, až budu zase sama a bude mi smutno,“ řekla a dala balíček na okno.

Podívala se na Karolínu a zeptala se: „Co naši, mluvila jsi s nimi?“

„Mluvila, Růženko mluvila. To víš že nadšení nebyli, ale znáš je. Jak by tě mohli zavrhnout. Mají nás rádi a myslí na naše dobro. Hlavně, aby ses už konečně našla.“ odpověděla trošku diplomaticky Karolína.

Po návratu z nemocnice zůstala Kajka sedět na lavičce venku.

Konec září a tak pěkně teplo. V kapse pípla zpráva. LASKO MOJE, POSILAM STO PUSINEK, UZ SE MI VRAT, JE MI BEZ TEBE SMUTNO. M. Odpověděla stejně, že už se na něj moc těší. Měla bych si ještě domluvit v kostele ten obřad.

Koukla do kuchyně: „Maminko, zajdu za panem farářem.“ Jarda se zvedl: „Hodím tě tam.“

Po cestě se začal vyptávat na Růženku, kolem které je nějak tajemno. „Potřebovala by se osamostatnit, chce pokračovat ve studiu,“ začala opatrně Kajka. Jarda se rozzářil: „V tom případě může k nám do Kolína. Nabídl jsem prostory Lidušce s Jimim, až budou studovat, ale barák je velký, hodných lidí se vejde dost.“ Karolína se zaradovala. V kostele vyřídila formality a domluvila termín na 30. listopadu.

Růžena měla však jiné plány se studiem. Chtěla si udělat napřed sanitářský kurz, zůstat i nadále v nemocnici a pak studovat dálkově žurnalistiku.

„Bydlet budu u Kamila. Znovu mi to nabídl. Nemusím jezdit daleko z domů a když bude Filomena dojíždět do Prahy, určitě bude dobře, když já zůstanu na blízku a dohlédnu na Haničku. Přeci ji nemohou nechat na pospas Pepíkovi a Vilíkovi. Ještě by holka zvlčila a byly by sní problémy jako se mnou, říká si Růžena a těší se z toho, že Kamila poznala. Ještě neměla čas o tom s Karolínou mluvit. Ale určitě mé rozhodnutí schválí. Budu se starat Kamilovi o domek, aby ho našel v pořádku, když se vrátí domů. Jestli se vůbec vrátí, říká si.“

Kamil jí dokonce řekl, co za to chce, že tam může celou dobu bydlet. Nic víc, než to, že

bude měsíčně posílat 700,-kč, na jeho adoptovaného kluka z Bolívie. A to ona ráda udělá. Dokonce se na to těší, ale o tom nikomu neřekne. Nikomu, ani Karolíně. Bude to jen a jen její a Kamilovo tajemství. Jen jí řekne, že Kamil chce za nájem 700 stovek a nic víc. A tak taky udělala. Večer všechno Karolíně pověděla.

„Jen aby toho na tebe nebylo moc, Růženko“, uvažovala Karolína.

„Toho se vůbec nebojím. Práce mi pomůže vymazat toho mizeru úplně z hlavy.

A tahle práce má smysl,“ řekla odhodlaně Růžena, naučila se používat hodně Kamilových výrazů.

„Tak ti tedy, Růženko, popřeji jen dostatek síly, abys to všechno zvládla. Ale ze všeho nejdřív si udělej autoškolu, moje auto máš k dispozici ty, když to mamince nevyšlo. Pomůže ti to, když budeš pendlovat tam a zpět,“ řekla Karolína a byla ráda, že si s Růženu opět rozumí.

Nedělní den je plný loučení. Karolína se vrátila od Růženy z nemocnice. Nejvíce radosti z jejího návratu má Hanička. Samozřejmě se nejvíc zajímá, co doktoři Růžence dělali a kolik tam bylo sestřiček a hned si chce taky hrát na doktora. Každého vyšetří, určí mu nemoc a všem rozdává lentilky jako lék od bolesti.

Jimi se do hry taky zapojil. „Já mít nemocná moc nohy!“

Hanička mu vyhrne nohavice a maže ho měsíčkovou mastičkou. „To pomáhá na všechno, určitě to pomůže i tvým nožičkám.“

„Haničko, ty jsi opravdu moc šikovná doktorka, potřebuji se poradit, zda Jimimu pomůžou lázně?“ ptá se Liduška.

Hanička se zamyslí: „Lázeň ne, jen lehce osprchovat!“

Liduška otevře notebook: „Podívej, Haničko, já ti tu ukážu, jak se v lázních léčí nemocní, sem pojede Jimi. Ukazuje lázeňský dům, rehabilitace, promenádu, okolí.“

Hanička si zvědavě vše prohlíží: „A to tam bude sám? Vždyť mu bude smutno!“

„Hany, já s tebou Skype mluvit každý den!“

Jimiho slib Haničku uklidnil. Jarda naložil vozík i Jimiho s Liduškou.

Filomena všechny objímá a brání se slzám.

Jen Vilík, Karolína a Liduška už předem věděli, kam že to Jimi vlastně pojede. Vilík nechtěl, aby se to vědělo, že už Katka všechno zařídila. Doporučila mu to, když byl naposledy za ní, aby se Jimi přišel léčit do lázní Bohdaneč. Její tat'ka tam pracuje jako lékař a udělá všechno proto, aby se Jimi mohl postavit na nohy. Už mnoha lidem pomohl.

A ona taky na něho dohlédne, co by jako začínající terapeutka. Je už ve třetím ročníku a v lázních mívá často praxi. A Jimi jako samoplátce, bude mít veškerý komfort. Může si to dovolit, jsou majetní. Z počátku nebyl Jimi nadšený, že Liduška pojede s ním. Nakonec se přece jen její péči neubráníl. Pochopil, že sám by tam byl ztracený.

Vilík uvažuje o studiu na univerzitě v Pardubicích fakulty chemicko - technologické. Byl by rád, kdyby se mu to splnilo. Ale to jsou lány do budoucna, to má ještě nějakou dobu čas. Zatím se musí spokojit s chemickou průmyslovkou. S Katkou se mohou stýkat, z Pardubic do Bohdanče je jen kousek, může se vymluvit na Jima. Takže mu odhalení nehrozí. Přál by si, aby to zůstalo utajené, dokud se vzájemně, dobře nepoznají. Katka se mu líbí, čím dál tím víc.

Vilém přiváží uzdravenou Růženku. S jakou radostí jela Růžena z nemocnice domů, omluví se rodičům a vše bude zas jako dřív. Jenže na omluvu nebyl zatím čas.

Nejvíce radosti měla z jejího návratu Hanička, ale maminka se jí vyhýbala pohledem, dokonce když jí Hanička chtěla dát štípanou pusku, tak Filoména tomu okamžitě zabránila, to nesmíš Haničko, Růža ještě není zdravá.

To Růžu pobouřilo.

„Maminko, jsem úplně v pořádku, jinak by mě z nemocnice nepustili.“

Ale Filoména měla svou hlavu, vzala Haničku a odešla s ní na dvorek, ani na Růženu nepohlédla.

Karolína Růženku objala, políbila a řekla, „to se poddá, sama víš, že na maminku nesmíme tlačit, ona obrátí.“

Růžena ale uraženě odešla do svého pokojíku.

Jak si to pěkně plánovala, že pomůže mamince s Haničkou a jak vidí, je vše špatně.

Nebude se vnucovat. Vyndala ze skříně batoh, naházela do něj to nejnutnější a seběhla dolů, když zrovna přišel Karel.

Pozdravil ji, ale v jeho čích nebylo to teplo, které tam bývalo vždy, když s ní mluvil dřív.

Poslední kapka hořkosti.

„Karolínko, prosím, mohla bys se mnou zajet hned do města, já si potřebuju něco zařídit.

Nedokážu to, nezlob se, vidím, že mě tady nechtějí.“

Karolína viděla, jak je Růžena rozrušená, tak neváhala a šla.

Filoména je jen smutně sledovala očima k autu.

„Maminko, kam jedou“, ptala se Hanička, „provedla jsem něco, že na mě Růženka ani nezavolala, abych jela také?“

Teprve v autě se Karolína dověděla, jaké má Růžena plány. Chtěla ještě jednou poprosit Kamila, aby ji vzal k sobě. A to hned.

„Ale ještě jsi mi Růženko neřekla, kdo je vlastně Kamil,“ konstatovala Karolína.

Růžena se chystala vyprávět, když ji Karolína zadržela. „Nebudeme přeci sedět v autě, půjdeme se někam posadit a tam mi všechno v klidu řekneš.“

Růžena souhlasila. Když se usadily v jedné příjemné kavárničce a objednaly něco k pití, vzala si Růžena slovo.

„Víš je to na dlouho, ani nevím, jestli se mi povede ti říct všechno tak, jak to skutečně je.“

A začala o Kamilovi vyprávět. Jen ten příběh, o bouřce úmyslně vynechala.

V závěru dodala. „Víš, Kamil mne naučil se dívat na všechno jinak, vnesl do mého života kus světla. Jsem moc ráda, že jsem ho potkala.“

„A taky ti řekl, že můžeš u něho bydlet, až on odcestuje,“ řekla Karolína a přísně se na Růženu podívala.

„Nebude lepší, když zůstaneš doma až do jeho odchodu? Jsi příliš zbrklá, Růženko. Ty sama jsi ublížila mnoha lidem a nesneseš, aby se někdo, byť slovíčkem, dotknul tebe. Musíš se naučit také ledaco spolknout. Nechtěj, aby ti okamžitě všichni padli k nohám. Buď trpělivá. Maminku nemůžeš odsuzovat. Nic o tom neví. Chrání Haničku, to je všechno. Jako správná máma. Chtěla chránit i tebe, ale tys odmítla. Dívej se na to takto.

A jestliže ti Kamil nabídnul bydlení, tak ho klidně přijmi, ale za těch podmínek, které on stanovil. Jsi ráda, žeš ho poznala, ale děláš všechno proto, abys jeho přízeň ztratila. Jsi trochu nevděčná, to musíš uznat.“

Růžena seděla, nebyla schopná promluvit. Klopila oči, styděla se.

Karolína má pravdu. Proč já alespoň z poloviny neuvažuji tak, jako ona, nebo Kamil. Napila se a řekla: „ Máš pravdu, Karolíno. Pokusím se zatnout zuby a vydržet. Vratím se s tebou domů. Jestli zase vyprsknu, tak mě prosím tě usměrni! Ty už budeš vědět jak. Jsi moudrá.“

Karolína se jen usmála a řekla. „Ty taky, jenže ještě o tom nevíš.“

Když přijely domů, Karolína jen tak mimochodem prohlásila, že tohle říká jen proto, aby nezapomněla, chce, aby věděli, že termín svatby je 30.11.

O Filomenu se pokoušejí mdloby. Rázem je zapomenuto rozhořčení na nezodpovědnou Růžu a maminka jen vzdychá: „Zrovna teď, když jsem začala se studiem. Božítku, vždyť je to za osm týdnů, kdo napeče, kdo tu uklidí. Zas bude plný dům rodiny.“

„Maminko, přestaň jančit, protože my chceme jen malou svatbu.“

„Tobě se to mluví, malou svatbu, když jen nejužší rodiny je deset lidí, ty si teď odletíš a přiletíš den před obřadem a všechno zůstane na nás. Pečení koláčů, výslužky, kde vezmeš šaty, boty, objednat kytici, tisk oznámení...“

„Maminečko, ještě jednou zdůrazňuji, svatba bude maličká, hostina je objednaná ve Mlýně, šaty budu mít z půjčovny, oznámení si zařídím, kytici objedná Miloš, výslužky už se dneska nenosí, začni se chovat jako svatební host a nech vše odborníkům.“

„Ježkovy voči, první svatba v rodině, bez koláčů, to nás v dědině pěkně pomluví. Koláče by se mohli nechat upéct v pekárně, dělají tam maličké, moc dobré...“

„Maminko, ještě chvíli budeš chtít něco organizovat a věř tomu, že ti z Kalifornie zavolám, že jsme se dne XY vzali a nenaděláš nic. Uklidni se, nic nezařizuj a těš se se mnou na můj velký den!“

Jak se mohla Filomena jen těšit. Nechce přece nic organizovat. Nikomu nic už neříká. Tolik se těšila, že vystrojí děvčatům svatbu. Ani to jí nedopřejí.

Sedí smutně, plete pro Haničku svetrík, není s ní řeč.

Jen Vilém ji rozumí. Proto si vzal Karolínu stranou, a řekl jí: „Všichni víme, že jsi rozumná, umíš rady rozdávat na počkání. Ale maminku nechápeš! Mně na tom až tak moc nezáleží.“

Jsem chlap, ti to mají snadné. Ale mamince rozumím. Udělej si jak uznáš za vhodné, ale myslí taky trochu na ni. Celý život žije jen pro rodinu, já sám mám výčitky, co jsem dříve tropil. Ale teď se jí snažím všechno vynahradiť. Zkus taky udělat kompromis. Alespoň něčím ji pověř, aby měla pocit, že je ještě užitečná, že není odsunutá na vedlejší kolej. To, že ti začala vyjmenovávat, co je všechno zajistit, to nemyslela zle. Domnívala se, že ti to uniklo. Postavíte ji vždycky před hotovou věc a na to si maminka neumí zvyknout. Ani si už asi nezvykne. Má toho už hodně za sebou. Pochop ji."

Teď se pro změnu zastyděla Karolína. Chvilí bylo ticho.

Pak začala uvažovat.

Karolína chce, aby maminka neměla starosti. Nenapadlo ji, že právě těmi starostmi, se liší svatební den od ostatních. Chce mít malou svatbu, v tom jí maminka nebrání. Maminka jen chce aby bylo všechno tak, jak má být. A aby i ona se o to zasloužila. Sama to nezažila, těšila se, že si to vynahradí, až bude vdávat dcery. Má tři plus Haničku. Růžena zklamala, Liduška v tomhle směru asi taky.

Jen ona může splnit mamince přání, dovolit, aby jí vystrojila hezkou svatbu. Podívala se na Viléma a zeptala se: „Můžeš mi naznačit, na jaký kompromis mám přistoupit? Nechci ji zatěžovat. Sama mi řekla, že toho má hodně. Ve studiu se teprve otrkává.

Jedině co můžu udělat, že odložíme svatbu až na léto, kdy budou prázdniny.

A všichni budou mít dost času. Sama ale nerozhodnu. Miloš si přeje, aby svatba byla co možná nejdříve. Těší se, až budeme bydlet spolu. A já taky. Do svatby to u něho nepřipadá v úvahu. Poradím se s ním a pak ti řeknu. Zatím bych nerada, aby se to probíralo."

Karolínu to dost vyčerpalo. Netušila, že to bude tak těžké. Jen si řekla: „Radit někomu, co by měl udělat, není zdaleka tak těžké, jako sám přijmout tu skutečnost, že by ostatní mohli být jiného názoru."

Vilém ji pohladil a slíbil, že se ještě pokusí s maminkou o samotě promluvit. Zeptat se jí ještě jednou v klidu, jakou ona má představu. Taky sleví, to vím jistě, jenže chce to čas. Když vy na ni vždycky vybafnete s hotovou věcí. Nedochází vám, že si to musí v hlavě nejdříve srovnat.

Filomeně je strašně líto, že první svatba v rodině má být skromná a Karolína ji nechce k ničemu připustit. Hodím to za hlavu, Karolínka odletí a to se uvidí, že ještě budu užitečná a potřebná.

Ještě kdyby mi nedělala takové starosti Růža. Vždy na ni bylo spolehnoutí. Před rokem po odletu Karolínky převzala na sebe spoustu povinností v domácnosti. Haničce byla druhou mámou. A pak přijde takový floutek a holku zblbne tak, že dělá jednu botu za druhou. Vždyť se na ni nedovedu ani moc zlobit, ale dala nám zabrat, jen co je pravda. Snad už je z nejhoršího venku.

Další starost mi dělá Liduška s Jimim. Liduška ho klidně nechá přiletět a čeká, že v českých lázních se budou díť zázraky a kluk bude zas chodit? Už mě štve tím svým, že vše se vytříbí.

Vilík sice přivezl potvrzení, že rok studoval v Kalifornii, ale gympl tady mu to neuznal a tak začíná nanovo na průmyslovce. Ale k něčemu to dobré bylo, hodně se zdokonalil v angličtině.

Ještěže Pepík nám dělá radost, konečně našel něco, co ho opravdu baví, snad to učiliště dodělá. Teď jsem nejdůležitější já, v úterý jedu na první přednášku, vrhnu se do učení a vykašlu se na vás všechny dokola. Stejně na naše rady nedáte, tak se ukažte, jak jsme vás vychovali!

Odhodlání Filomény pozměnit zaběhnutý koloběh života a starat se trochu víc o sebe mohl každý poznat. Nejenom na chování ke svým blízkým, ale i na jejím zevnějšku. Vytahané tepláky a triko, které doma stále nosila, vyměnila za novou halenu a legíny. Dřív spořívá až

běda, si nakoupila spoustu nového oblečení, musí přeci jít s dobou.

Dokonce se začala i malovat, ale protože to nikdy nedělala, bylo její malování přehnané. Rtěnka provokativně křiklavá, modré stíny připomínající monokl pod očima, nalíčený obličej s přílišnou vrstvou mejkapu tmavého odstínu. To nebyla Filoména, jakou ji všichni dřív znali. Dokonce, když dnes přijela domů z města, měla obarvené vlasy na blond, v nich melír a světe div se, umělé gelové nehty se srdíčky. Vykračovala si to od autobusu v botičkách na podpatku, na sobě bílé úzké kalhoty, halenku téže barvy s výstřihem, který odkrýval víc, než by měl, sledována udivenými pohledy sousedů, kteří ji ani nepoznali. Sotva odhodila doma novou kabelku, postavila se k zrcadlu a začala se tam nakrucovat jak modelka. Vilém stojí za ní a vůbec se mu tahle Filoména nelíbí, všechno mění, aby nakonec nevyměnila i jeho, napadlo ho, není za tou proměnou, sakrblé, nějaký nápadník? Řekne zaklínadlo a nestačí se divit, není tam obraz jeho, ale dvakrát Filoménu. Stalo se, čeho se nejvíc obával. Filoména má ráda jenom sama sebe. A dává to najevo. Už chtěl zavolat na pomoc kouzelného dědečka, ale místo toho svolal na zahradě poradu, někdo musí Filoméně taktně naznačit, že všeho moc škodí. Vždyť s těmi dlouhými nehty nedokáže nakrájet ani cibuli do guláše, bědoval Vilém.

První slovo si vzala Karolínka: „Tatínku, to je pořád ta vaše touha, jet v určitých kolejích. Jakmile něco nebo někdo vybočuje, hned zasahuješ ty nebo maminka. Celý život nás rodiče, učitelé, zaměstnavatelé usměrňují, abychom se vešli do jejich představ. Proč neoceníš, že se maminka konečně začala starat taky o sebe? Proč si myslíš, že zrovna tvoje hranice jsou ty pravé a přes ně se nesmí? Mně se mamincino nové image líbí. Co bych mohla udělat? Mám spolužačku ze základky Helču. Je vyučená kadeřnice a udělala si spoustu kurzů – typologie pleti, líčení, prodlužování vlasů. Přivází diplomy ze soutěží vizážistů. Ve městě má vlastní studio. Mohla by mamince poradit, naučit ji líčit na běžné i slavnostní dny. A ty se už konečně smíř s tím, že nemáš doma babku v zástěře, ale upravenou krásnou ženu.“

Jeník se přidává: „Já mám z mamčiny proměny jen radost. Možná to pro začátek trochu přehnala, ale je to tím, že se celý život nelíčila.“

Vilém se snaží dětem vysvětlit, že proti změně nic nemá, jen si myslí, že to maminka přehání. Růža zpočátku raději mlčí, ale pak řekne rozhodné slovo: „Karolínko, tvůj nápad s Helčiným studiem je perfektní, koukni na ledničku, tam má mamka rozpis přednášek a objednej ji do studia na odbornou konzultaci.“

„A kdo to mamince navrhne? Poslední dobou když jí něco řeknu, jako bych píchl do vosího hnízda, jako by mi ji někdo vyměnil“, pravil Vilém smutně.

„Já ne, maminka se na mne sotva koukne, to bych nesvedla“, vzdychla Růžena.

„Ale naděláte, řeknu to mamince na rovinu“, zvedne se Karolína z lavičky a jde do domku. Zavolá na maminku, která zas stojí před zrcadlem a nějak není se sebou spokojená.

„Nemyslíš, že ty vlasy jsem měla zvolit místo blond na takovou tu kaštanovou? Co myslíš, Karolínko, s tím melírem jsem to taky přehnala, to přeci nejsem já.“

„Maminko, já bych ti doporučovala poradit se. Moje bývalá spolužačka Helča z tebe udělá krásně upravenou ženu. Ta to opravdu umí, poradí ti, jak se nalíčit a s oblečením ti poradím ráda.“

„Víš já na ty přednášky chtěla chodit tak pěkně nalíčená a upravená jak ostatní, aby se mi nesmáli, že jsem selka z vidlákova, tak jak jsem to za zády už slyšela. Vždyť ani na těch kramflecích neumím chodit.“

„To nic, maminko, umyjeme mejkap, jsi krásná i bez něj. Můžu ti říct, že tatínka jsi trochu polekala, málem si tě spletl s nějakou modelkou.“

Do kuchyně vběhla Hanička, rty namalované jako klaun, tváře natřené rtěnkou jak Marfuša z Mrazíka, obočí černé jak uhel, kolem očí modré pruhy, a z dálky za ní vál ozón parfému Chanel.

„Kdo ti to udělal?“ spráskla ruce Filoména. „To já sama, maminko, těmi tvými novými šminkami, chtěla jsem vypadat jako ty.“

Karolína kuje železo, dokud je žhavé: „Maminko, neodkládejme to, zajedeme tam ještě dneska, já už se zítra budu balit a zase letím za moře!“

Filomena posmutněla: „Tak už nás zase opustíš. Byla jsi tu jen takovou chvíli.“ „Maminko, netrap mne, víš, že jsem tu ráda, ale tam na mě čekají přednášky a Miloš, kterému se taky stýská. Vždyť my zase přiletíme, slibuji na holý pupek,“ vyhrnula halenku a drží prst na pupíku.

To se líbí Haničce, ode dneška bude taky slibovat na holý pupek. Karolínka se směje: „Hlavně teď slib, že si umyješ tu pomalovanou pusku a půjdeš s Pepíkem na kaštiny, jinak tu soutěž ve sběru nevyhraješ!“

To je slovo do rvačky, na to Hanička slyší a běží hledat Pepíka.

„Růženko, oblíkej se, jdeš k Helce do studia s námi.“ Růža by nejraději byla někde o samotě, aby na ni nikdo nekoukal skrz prsty, ale Karolína ji obejmě kolem ramen: „Pojď, uděláme si dámskou jízdu!“

Vilém zůstal doma sám. Do farmy dnes nemusel. Nastoupil tam bezdětný manželský pár, který tam bude i bydlet. Oba manželé pracují spolehlivě. Vilémovi tím pádem ubylo práce, ale hlavně zodpovědnosti. Nemusí tam už být po celé dny. Víc může být doma, slíbil to Filomeně, že ji doma zastane, až nastoupí studie a je rád, že to vyšlo.

Manželé Krpáčkoví jsou zkušení a dá se jim věřit. Vilém tak může sem tam zedničit, je mu po té práci opravdu smutno. Ale hlavně už myslí a chystá plány na jaro, až budou přestavovat domek v Kolíně.

Uvařil si kafe, uvelebil se pohodlně v křesle a začal přemýšlet.

Uvažuje a tak trochu bilancuje. Na časy, kdy nebylo co do úst, na ty vzpomíná nerad. Vydal se do světa, aby rodina neměla nouzi, nevyšlo to. Švestky na zahradě, které nasadil, aby na nich vydělal, už sice začaly přinášet ovoce. Zatím se to ale spotřebuje v kuchyni farmy. Teprve se jim začalo dařit, když založili hudební skupinu a vyrazili do světa. Tenkrát všichni ještě drželi pohromadě a zdálo se, že to tak zůstane. Jenže přišel Oswaldův dopis a najednou začalo být všechno jiné. Peněz měli víc, než potřebovali. O tři děti bylo rázem méně, pravda, přibyly starosti o Haničku.

To ale nic nemění na skutečnosti, že je jich doma čím dál, tím méně.

A když se začaly děti z domu vytrácet, uvažuje Vilém, jako by povolovalo to rodinné pouto.

Už nejsou tak stmeleni. Taky cítí, že i Filomena mu uniká. Udělaly to peníze, nebo to, že začala studovat? Pravda, kdyby nebylo peněz, nemohla by na soukromou univerzitu.

Vilém neví, jestli se má těšit, z toho, jak se Filomena rozhodla, jak se mění před očima, nebo se má proto rmoutit. Fakt je ten, že už to nikdy nebude jako dřív.

Filomeně se splní sen. Bude vzdělaná. On může zedničit, taky se dá říct, že je to jeho sen.

Musí se jít s dobou, tvrdí děvčata, musí se přizpůsobovat ostatním. Ale budou šťastni?

Budou tak šťastni, jak byli, když byly děti ještě malé? Ne, to už se nevrátí! Nic nebude jako dřív.

Dříve si myslel, on i Filomena, že kdyby měli více peněz, byli by více šťastnější. Ne, není tomu tak. Peníze člověka ještě neudělaly šťastným, ale jen málokdo se jich dokáže vzdát, když k nim jednou přijde. Na to přišel Vilém až dnes a kafe mu začíná v ústech hořknout. Došel k poznání, že je lepší, mít méně peněz, ale více porozumění a lásky mezi sebou.

Jen Oswald je teď šťastný a spokojený. On se dokázal vzdát svého bohatství. Nechal si jen to, co potřebuje. Oni mu vlastně své štěstí prodali. Vilém mu to nezazlívá, myslel to dobře. Chvilí ještě dal myšlenkám volný průběh, pak se mu oči začaly klížit a usnul. Vzbudil ho hluk přijíždějícího auta a rozvernost holek. Byly vysmáté, spokojeně se vzhlížely v zrcadle a na Viléma začaly jedná přes druhou pokřikovat, předvádět se a culit.

Jenže Vilémovi vůbec do smíchu nebylo. Nějaká zlá předtucha mu bránila, aby se veselil s ostatními. Něco ho tíží, ale co je to? Je to proto, že mu něco nenávratně uniká, nebo něco, co je teprve před nimi. To Vilém zatím neuměl rozpoznat.

Přinutil se usmát a odešel ven, že musí něco zařídit. Nemusel. Šel se do lesa projít...

Vilém kráčí se svými myšlenkami lesem, když vidí sedící postavu a slyší, jak postava pláče. Když přišel blíž, poznal že je to ten lump Lukáš. Konečně si to s ním vyřídí za Růženku.

„Ale, ale, svědomí hryže, na panáčka došlo, a konečně si uvědomil, co vše udělal slušnému děvčeti?“ hulákal Vilém jak na lesy.

Lukáš vyskočil a kryl si obličej. Myslel si, že ho Vilém praští. Vilém při pohledu do jeho zničené tváře, od úmyslu mu nabančit ustoupil. Stál před ním ne ten Lukáš krasavec, který popletl Růženě hlavu, ale zarostlý pohublý člověk spíš připomínající bezdomovce.

„Pane Viléme, nesud'te mě podle toho, co jste se doslechl, já Růženku opravdu miloval a miluji...“

„... a to tak že od tebe dostala kapavku, ty lumpe“, skočil mu Vilém do řeči.

„Počkejte, vše vám povím. Všichni si myslíte, že jsem střídal ženské jak ponožky, skutek je úplně jiný, já kromě Růženy a své ženy s nikým jiným pohlavní styk neměl.

Když přišlo z nemocnice pozvání k okamžitému vyšetření ihned po porodu, kdy byla kapavka zjištěna jak u mé ženy, tak i u dítěte, které dostalo zánět spojivek a hrozilo že oslepne, tak se provalilo i další tajemství. Žena se musela přiznat s kým udržovala pohlavní styk a tak vyšlo najevo, že měla milence, který nakazil ji a ona mě. Chtěl jsem udržet manželství kvůli dítěti, ale zatím je naše manželství v troskách a já doslova na dně. Výčitky svědomí mě nedají spát.“

Vilémovi najednou bylo líto tohoto člověka, nenávist byla ta tam. Přesto ale řekl: „Snažně tě prosím, vyhýbej se naší Růže i v případě, kdy ona sama by chtěla s tebou znovu navázat vztah, hloupá je na to až až. Dost měla trápení a poznamenalo to i vztahy v naší rodině.“ Lukáš sklopil hlavu a mlčel. Vilém tušil, že ještě s tímto člověkem v budoucnu budou velké potíže.

Karolína se vrátila zpět do Los Angeles a Růžena se přestěhovala do domku, který právě Kamil opustil.

Jak tu bylo útulno, říkala si Růžena. Žáden přepych, ale všude panovala čistota a pořádek. Já si ten příbytek zkrášlím kytkami, aby mi tu nebylo tak smutno. Vydala se do města, koupila pět hrnkových květin a zastavila se u zverimexu. Dívá se do výlohy a upoutala ji klec na ptáky. Vešla dovnitř a koupila si kanárka. To bude veselo, libovala si. Určitě se bude těšit i Hanička a nalákám ji častěji ke mně. Můžeme trávit víkendy spolu.

Vesele si kráčí s nákupem městem, když málem zakopne o partu tuláků, kteří postávají před kioskem.

„Pardon,“ omluví se a chce jít dál. Když v tom ji jeden z nich osloví: „Hele, Růženka, moje láska!“ Rázem klekl na zem a těžkým jazykem drmolí něco, jako vyznání lásky.

Růžena zbledla a chtěla utíkat pryč.

Jenže on se postavil a začal křičet: „Pr, holčičko, pr! To teda ne, to ne, utíkat nebudeš! Napřed jsi mne nakazila, a teď ode mne utíkáš. To se ti nepovede. Mne se totiž nezbavíš. Musíš se o mně starat, protože nemám práci, nemám kde bydlet. To je tvoje vina, rozumíš. Ty jsi to všechno zavinila, zničila jsi mi život a teď jsem kvůli tobě na holičkách.“

Růžena se chce vysmeknout, ale on ji drží pevně. Začali se mezi sebou přetahovat, až si toho všimnul městský strážník, přišel k hloučku a ptá se: „Co se tu děje?“

„Nic,“ řekla Růžena vystrašeně, „ten pán si mně asi s někým spletl“ a chtěla odejít.

„Ne, nespletl,“ obořil se na ni Koutný. „Ona mi něco dluží,“ začal vykřikovat a vyhrožovat, až ho nechal strážník odvézt na záchytku.

Strážník vyzval Růženu, aby šla s ním sepsat protokol. Byla z toho moc špatná. V duchu si jen řekla: „Jak dlouho ještě budu za svou chybu platit, copak to nikdy neskončí?“

Už neměla radost ani z ptáčka, ani z kytek.

Zato v Kalifornii bylo radosti dost. Karolínku po vystoupení z letadla očekával Miloš, popadl ji do náruče a točil se s ní po letištní hale.

„Lásko moje, to čekání bylo tak dlouhé! Konečně jsi tady, ani nevíš, jak jsem se na tebe těšil! Zvu Tě dnes na večeři! Všechno nech na mě!“

Večer byl pro Karolínku plný překvapení. Miloš ji odvezl k pobřeží do Santa Monica, prošli se kolem moře a pak zasedli k objednanému stolu v restauraci FIG. Zvedli skleničky k přípitku a z dalšího dění se Karolínce úplně zatočila hlava. Miloš poklekl a nasadil jí na prsteníček zásnubní prstýnek.

„Karolínko Holomková, tímto tě oficiálně žádám o ruku.“

Karolínka nebyla schopna promluvit. Kolikrát podobnou scénu viděla ve filmu, ale nikdy

netušila, jak to je dojemné. V očích se jí zaleskly slzy. U večeře při svíčkách uvažovala, jak asi požádal tatínek o ruku maminku.

Po večeři vyjeli výtahem na střechu a pozorovali město a pobřeží z ptačí perspektivy. Karolínka se zadívala do dálky. Tam někde mám milované rodiče a sourozence, co asi právě dělají? Je půlnoc, takže u nás je devět hodin ráno.

Tou dobou už byli Liduška s Jimim po snídani a začínaly procedury. Rozpis zaplnil celou kartičku. Vířivka, magnetoterapie, podvodní masáž, parafín, cvičení na míči, masáže. Mimo tento program ještě spolu navštěvují solnou jeskyni nebo saunu. Večer patří filmům, výstavám, hudebním pořadům a povídání s rodinou po Skype.

Hanička se zajímá, jestli už se Jimimu nožičky vyléčily a kdy už bude běhat.

„Ty počkat, budu běhat za tebou, udělat závody a porazit tě!“

Hanička dělá do kamery dlouhý nos: „Neporazíš, neporazíš, jsem nejrychlejší ve třídě a příští týden jdu na závody!“

Mezitím, co Karolína s Milošem prožívali romantické okamžiky, svým způsobem i Liduška a Jimi, Růžena se topila v slzách. Měla dnes volno. Myslela, že se zajde přihlásit do autoškoly.

Pak slíbila, že se zastaví doma. Vůbec se jí však mezi lidi nechtělo. Do toho volá táta. Už po šesté. Růžena hovor znovu odmítla. Nechce s nikým mluvit. Ten skandál, který dnes dopoledne zažila, na ten nezapomene.

Bála se, že nebude mít sílu odmítnout Koutného, ale ona ztratila sílu žít. Jak na ni všechno doléhá. Je to těžké, nedá se to vydržet. Růžena prožívá úplná muka. A znovu volá táta. Co jen může chtít? Aby se tak něco stalo, říká si a po chvíli váhání vzala telefon a řekla jen na půl úst: „Prosím, co je tati.“

„No to je dost, měl jsem strach, že se ti něco stalo. Co je s tebou, kde jsi. Měla jsi přijít dnes domů. Všichni na tebe čekáme.“

„Já nemohu, tati, není mi dobře. Fakt. Přijdu jindy. Dnes na mne nečekejte“ a zavěsila. Vilém zůstal jak přimražený. Něco tady není v pořádku. Její hlas zněl tak divně. Tu si Vilém uvědomil to svírání srdce, nevěděl co to znamená, ale teď dostal o Růženu strach. Jen aby si ta holka něco neudělala, musím honem k ní.

Volal na Jeníka, ten jediný věděl, kde má Růženu hledat. Pomáhal jí se stěhováním. Sedli do auta a jeli za Růženu. Jen aby nebylo pozdě, strachoval se Vilém. Stále ho pronásledovala ta divná předtucha. Jeník mlčel. Taky se o Růženu bál.

Ale když dojeli ke Kamilovu domku, a viděli, že se tam svítí, tak začaly obavy mizet. A až jim Růžena otevřela, a uviděli, že žije, ulevilo se jim úplně.

„Tys mi teda dala co proto,“ říká Vilém. „Vyděsila jsi mne, že ani nevíš jak. Co se ti propána stalo, mluv. Ještě včera jsi byla taková veselá a dnes, jen se podívej do zrcadla. Vypadáš hrozně! Že ti ten lump zase něco provedl?“ říká rozčileně Vilém. „Jestli ano, tak ho přetrhnu jak hada, prevíta jednoho. Řekni, je to kvůli němu!“ držel Vilém Růženu pevně za ramena a díval se jí přísně do obličeje.

„Je,“ škytla Růžena a se vzlykotem vyprávěla, co ji dnes dopoledne potkalo.

„Tak, řeknu ti jen jedno! Už se ti nedivím, žes mu naletěla. Umí to dokonale, hajzl jeden.“ A začal vypravovat, co se mu přihodilo v lese. „On tam čekal na tebe, aby tě znovu zblbnul a místo toho padl do rukou mi, ale musím přiznat, že tentokrát oblbnul i mne. To mu teda nedaruju! To si piš. Ten bude sedět až zčerná! Břídil jeden. Hned zítra to jdu nahlásit. Ten se ti bude vyhýbat obloukem, nejen tobě, ale celé naší rodině.“

Růženu už nepustil. „Oblékni se, jedeme domů,“ zavelel a Růžena neměla odvalu se vzepřít.

Růženka s divnými pocity překročila rodný práh. Do sedmnácti tu byla tak šťastná. Další rok bojovala sama se sebou a když se zdálo, že je konečně zase sama sebou, začaly problémy, které neberou konce. Z veselé Růženky je hromádka neštěstí. Sedí u stolu shrbená, očima těká po místnosti a chvílemi ani neví, o čem je řeč.

To se rodičům ani trochu nelíbí. „Růženko, valí se to na tebe ze všech stran, my ti můžeme jen odpustit, ale pomoci ti nedokážeme. Věř jedině odborníkům, zítra tě vezmu za naší psycholožkou z Farmy.

Je to moc hodná doktorka, doplnila si atestaci z klinické psychologie, klienti si ji pochvalují. Má ambulanci ve městě, dochází na Farmu jednou týdně, na zítra tě k ní objednáme a určitě poradí, jak z toho bludného kruhu ven.“ Růženka pokyvuje hlavou. Sama je si vědoma, že si neví rady. Pro něco se nadchne, ale je sražena k zemi. Začne novou věc a zase klacky pod nohama. Dříve komunikativní, dnes zamlklá a vystrašená. Tatínek to s ní vždycky myslel dobře. Snad bude i tentokrát jeho rada dobrá.

Hanička přiběhla z koupelny v pyžamku a hned k Vilémovi na klín. „Tatínku, já bych chtěla pohádku.“

Vilém si pohladí knír: „Mám jednu úplně novou, tak pojď, ty naše pohádková princezno, povím ti ji v postýlce.“

Do zšeřelého pokoje se nastěhují všichni, kteří chtějí novou tatínkovu pohádku slyšet.

O zhrzeném kuchtíkovi.

Milé děti, bylo jednou jedno království, kde stál veliký hrad a v něm vládl mocný pan král. A jaký by to byl královský hrad, kdyby v něm nebyla také velká královská kuchyně.

A v královské kuchyni vládl mladý kuchař Žeňka, chytrý a šikovný, zkrátka kuchař nad kuchaře. Král si Žeňku velice oblíbil, miloval jeho minutky a přímo zbožňoval Žeňkovu specialitu, křepelky nadívané slavičím jazyčkem na švestkové omáčce. Jednoho dne se král rozhodl, že pošle Žeňku na zkušenou, a to až za hranice pohádkového království. Sliboval si od toho, že Žeňka získá ve světě nové recepty a zkušenosti, na základě kterých obohatí královský jazyk dalšími, do té doby nepoznanými mlsotami. Žeňka si sbalil pár věcí do pytle a šel. Když překročil hranici pohádkového království a ocitl se ve světě pokroku, neubráníl se údivu. Cesty byly tvrdé a hladké a jezdilo po nich mnoho podivných kočárů bez koní, města byla velická a plná shonu, nikde potůček ani studánka, kde by mohl omýt své ušlé nohy a svažit krk vyschlý žízni.

Až pojednou na rušné ulici ucítil ze dveří velkého domu, na jehož průčelí svítil nápis HOTEL, vůni podobnou těm, které znal z královské kuchyně. Vešel dovnitř a ani se nerozhlednuv, mířil tam, odkud se vůně linula. Po chvíli se ocitl přímo v kuchyni, kde se hemžilo hned několik kuchařů ve známých bílých pracovních uniformách. „Co tady chceš, kdo tě sem poslal?“ Obořil se na Žeňku nejtlustší kuchař, patrně šéf kuchyně. Žeňka mu vyprávěl svůj příběh a šéf poté svolil, že přijme Žeňku na dobu zkušební do služby. Šéfkuchař nebyl zlý člověk, jmenoval se Skořice, ale zaměstnanci mu neřekli jinak, než Starej Prášek. Hned v úvodu řekl Prášek Žeňkovi: „Tady se s křepelkami neupíchněš, tady se vaří jinak, to bysme moc nevydělali. Vařit se musíš naučit skoro z ničeho, lidi chtějí levný jídelníček, ale nesmíš se stydět si za to nechat dobře zaplatit, to bys mohl jinak rovnou bydlet pod mostem. Však uvidíš.“

Nazítrí si Žeňka vyfasoval kuchařský úbor a hlásil se u Práška. „Tak pojď, ukážu ti sklad se zásobami a pak ukážeš, co umíš“ pravil Prášek a vedl Žeňku do vedlejší místnosti, plné všelijakých pytlů, pytlíků a pytlíčků. „Tak tady vidíš, co jedí naši hosté“. Žeňka čekal vepřové půlky na háčích, koše zeleniny, hromady brambor, ale nic takového tu nebylo. Všude jen samý prášek a prášek. A názvy, kterým ani trochu nerozuměl, uhličitán sodný, emulgátory, karagenan, sorban draselný, amoniak sulfitový, modifikovaný kukuřičný šrot, atd., atd., až z toho šla hlava kolem.

„A teď, když ses podíval, kde co je, mohl bys připravit nějakou omeletku, co říkáš?“ „Proč ne, ale potřebuji vejce, mouku a další věci, a ty tady nevidím“ pravil Žeňka. „Jak to, že ne?“ durdil se Prášek, „vejce máš v pytli u dveří, mouka stojí vedle lednice, pravda, je to prach ze sojových slupek, to se dává a zbytek dohledáš, číst snad umíš.“

Co se dalo dělat, v pokrokovém světě vaří jinak. Žeňka tedy nabral do mísy asi tři fanky práškových vajec, tři fanky sojového prachu, ale co mléko? Na radu Práška použil půl fanky sušené syrovátky, dolil pitnou vodou páchnoucí po chlóru a začal míchat těsto, jenže „těstu“ se nechtělo držet moc pohromadě. „No bodejt', aby ti to drželo pohromadě, musíš tam zakloktat ještě emulgátor a kůžovou emulzi, ta obsahuje guarovou gumu, ta to slepí, dej ji tam asi tři lžíce a zamíchej to, ale než s tím budeš dál něco dělat, tak to dej ochutnat támhle starému Jírovi. Jíra má zubní protézu, když mu zůstanou horní zuby viset v těstě, tak je tam tý gummy moc a musíš tam přidat popelovinu až se mu to přestane lepit.“ „Jakou popelovinu?“ byl Žeňka na rozpacích. „No popel z dřevěného uhlí, támhle z toho špinavého pytle u grilu, s tebou to asi nebude lehký“.

„Vy dáváte do jídla lidem popel?“ divil se Žeňka. „No co myslíš? Z čeho je třeba živočišný uhlí, a je to lék“. Žeňka se už dál neptal a začal pracovat. Po chvíli měl těsto připravené a ptal se Práška, který sporák by mohl použít. Ale Prášek čuchl k těstu a nadával: „Tohle ti nikdo jíst nebude, tam musíš dát ještě ochucovadlo a hlavně nezapomeň na glutaman sodný, ten dává jídlu teprve tu správnou chuť a vůni, co mají lidi rádi“

„Potřeboval bych ještě trochu cukru“ žadonil Žeňka, „Cukr? Hod' tam Aspartam, ať nám populace netloustne, ale nepřřež to, jo, a kdybys chtěl ty omeletky plnit taky masem, tak si vem támhle v tý plechový piksle drůbeží separát, a už neotravuj...“

„Já bych s dovolením ještě... co je to ten separát... tak se to divně maže...“

„No, já ti řeknu, já byl ve fabrice, kde se ten separát vyrábí, to jsou vlastně drůbeží jatka. To ti jedou kuřata na páse, vyšmiknou z nich prsa a stehna a zbytek hoděj do lisu a to bys viděl to tóčo, pařáty, kůže, zobáky, kosti tam křupou, voči z toho lítají, všechno v jednom chumlu a na druhým konci mašiny z toho ze všeho leze jednoditá bělavá mazlavá hmota, no to víš, musí se to nakonec přibarvit, aby to vypadalo jako maso...“

„A co peří, kdo takové množství drůbeže škube?“

„No, on se s tím nikdo moc neškube...“

„Snad nechcete říct, že je v tom separátu i peří???“

„No, podívej mladej, kočka když chytí vrabce, taky na nějakej brk nekouká, nakonec jedovatý to není, zdraví to neublíží a třeba to obsahuje taky nějaké důležité živiny, třeba se za nějakej čas naučíme lítat“, smál se Prášek.

„A možná se naučíme snášet vlastní vejce“ pomyslel si Žeňka a šel dodělat ty placky. „... jo, prosím vás, ještě trochu másla na pánev...“ prosil Žeňka, „naber si tuk z krabice co leží na stole...“

„Ale tohle není máslo, proč to nemáte v lednici, cožpak to není ze smetany? Cožpak to nepodlehne zkáze?“

„Ze smetany?“ smál se Prášek, „ty jsi asi opravdu spadl z Marsu, ty bys chtěl vařit tak jak vařívávaly naše prababičky před dvěma sty léty, ne, tohle není máslo, to je umělý tuk, myslím, že ho dělají z hnědohelného dehtu a ten se ti nezkaží ani za tisíc let. To víš,

lidstvo se kapánek rozmnožilo, sami zemědělci jej neuživí, musela na pomoc přispěchat věda!“

Čas plynul a zkušební doba se Žeňkovi chýlila ke konci. Práškovou kuchařku už celkem zvládal a tak si řekl, že je čas k návratu. Odevzdal služební oblek a šel se rozloučit se Starým Práškem.

„No, nebylo to s tebou zase tak špatný“ pravil Prášek. „Dojdi si nahoru pro výplatu a pozdravuj tam u vás.“

„Víte,“ povídá Žeňka, „já bych raději místo výplaty nějaké ty suroviny, abych mohl tuhle pokrokovou kuchyni prezentovat i u nás“.

„No samozřejmě, naber si, kolik uneseš, i tak nám dobrá polovina z tvé výplaty zůstane!“ přivítal Žeňkovo rozhodnutí Prášek. Žeňka si sbalil věci, a všechno, co bude potřebovat, bramborový škrob, kůžovou emulzi, glutaman sodný a další ingredience, vodu neponese, použije vodu z potoka co teče kolem královských stájí, voda tam páchne sice trochu jinak, ale snad to nikomu vadit nebude a rozloučil se.

Když přebrodil hraniční potok, vzpomněl si, že mohl přibrat taky nějaké diglyceridy mastných kyselin, princezně by to přispělo k posílení růstu kostí, ale nějak se bez toho obejde.

Po Žeňkově příchodu byla na hradě veliká sláva, každý se těšil na novou neznámou řamku a Žeňka se nenechal dlouho pobízet. Záhy připravil pro královskou tabuli večeři podle všech pravidel pokrokového světa. Pravda, při podávání večeře nálada u stolu poněkud opadla, jídlo nebylo tak vyzdobené jako jindy, ale kdoví, jaké chutě skrývá.

Princezna se štourala vidličkou v předložené hmotě na talíři a pitomě se chichotala. To nevěštilo nikdy nic dobrého. A i král očividně otálel s večeří. Královský hvězdopavec, ten dobrý muž, chtěje zachránit nastalou situaci pravil: „Nejmilostivější králi, tohle jídlo ti vřele doporučuji, to jídlo skoro vůbec tvůj vznešený zažívací trakt nezatíží, vždyť podívej, na tom talíři leží už lejno skoro hotové.“

Tato slova neměl ten předobrá stařec před králem vůbec vyslovit. Král zbrunátněl hněvem a s pokřikem „Toho bohdá nebude, aby král při večeři lejna polykal,“ jedním máchnutím žezlem přerazil večeři i s talířem vejpuř, jen to mlasklo.

Následky večeře byly hrozné. Šéfem královské kuchyně byl jmenován zbrojnoš Ješek, který dokázal upéct jen bělici na klacku nad ohýnkem a Žeňka dostal za trest dohled nad odpadky z královské kuchyně. Ale nestěžoval si. Pokrok nezastavíš. Ve smrduté sklepní špeluňce teď sedí nad hromadou zbytků z královské tabule a s vidinou bohatých výdělků přemýšlí, jak z toho vyrobit ten správný separát. A jestli neumřel, tak tam přemýšlí dodnes.

Dobrou noc.

Hanička usnula dřív, než pohádka skončila. Ještěže tak, protože by asi její vyptávání nebralo konce a tatínek by jí musel hodně věcí vysvětlovat až do ranního kuropění. Z pohádky si toho Růžena moc nezapamatovala, ale tátovo vyprávění, jeho hlas to byl, co ji uklidnilo. Brzy ráno vstala, když ostatní ještě spali, nachystala všem snídani a dala na tátovou radu a vydala se za psycholožkou. Snad vše stihne, má dnes směnu odpoledne. Ale paní doktorka tam ještě nebyla. Posadila se do čekárny. Nemusela čekat dlouho, za chvíli se setkaly na chodbě.

Byla to milá paní, asi padesátiletá.

Růžena hned vyskočila, představila se, pověděla kdo ji sem posílá.

„To je dobře, že jste dala na tátovou radu, hned vás vezmu jako první, jen co si odložím.“
Rekla a zavřela za sebou dveře ordinace.

Na Růženu najednou padla tíseň. Znovu to bude muset všechno probírat, znovu se v tom piplat. Vstala, byla rozhodnuta odejít, když v tom vidí přicházet tátu. Jak se na ni spokojeně dívá. „Ne, pro tátu to ještě vydržím“ řekla si Růžena a znovu se posadila. Vilém se posadil k ní, vzal její ruce do svých. Mlčeli, ale bylo to krásné mlčení. Růženu to uklidnilo.

Ani nepostřehla, že paní doktorka už stojí ve dveřích.

Růžena tedy vešla a se vším se jí svěřila.

V ordinaci si ani neuvědomovala, co všechno paní doktorce říká. Bylo to tak spontánní, mluvila tak lehce, všechno všecičko ji řekla. Psycholožka mlčela, až když poznala, že Růžena už nic říkat nechce, začala mluvit ona.

Doporučila jí, aby nebyla sama. Ze všeho nejvíc potřebuje kolem sebe lidi, ať nezůstává sama. Jestli chce bydlet v domku po Kamilovi, tak rozhodně ne sama.

Růžena přemýšlela, koho si tam má vzít. Není to její dům. Nemůže si tam jen tak někoho nakvartýrovat. Hanička nepřípadá do úvahy. Musela by ji každé ráno vozit do školy a zase zpět a co když bude mít odpoledne směnu a ještě chce dělat autoškolu a sanitářský kurz. Samotnou by tam Haničku nechat nemohla. Autoškolu, sanitářský kurz, to všechno jí paní doktorka doporučila. Jen ne samotou. Tu jí vyloženě zakázala. Pak ale přišla na myšlenku, že by jí společníka v domku mohl dělat Vilík. Ano promluví s ním. Bude jim spolu dobře. A Haničku si bude brát o víkendu, když bude mít volno, nebo bude s celou rodinou doma v Kozojedech.

Hned Vilíkovi zavolala a ten se ještě téhož dne k Růženě nastěhoval.

Vilíka pomáhal stěhovat Karel. Dlouze se na Růženku zadíval. Doma dlouho přemýšlel. Najednou už ji neodsuzoval za její onemocnění. Tu nemoc sice dostala proto, že byla nezodpovědná, ale bylo to i dílem náhody. Kolik mladých lidí se vrhá bezhlavě do rulety vyjde – nevyjde.

A Růženka měla tu smůlu, že ji ten mizera nakazil. Budu ji nějaký čas pozorovat z povzdálí. Jako žena se mi stále líbí.

Změna Růžence prospěla, hospodaří s Vilíkem v chaloupce jako kočička s pejskem. Přestože je toho na ni dost, najednou i do práce chodí ráda. Po odchodu Kamila dostali na oddělení novou holku a tak se kritika vrchní sestry soustředí na ni a Růžu odložila na druhou kolej.

Růžence už je zase do smíchu a to je ten nejlepší lék na všechno. Večer si s Vilíkem promítali rodinná videa, která s takovou pečlivostí natáčí Jeník. Tak si znovu připomínali dovolenou u moře, grilování na zahradě, Jardovu promoci... Škoda, že dřív kameru neměli. Ale mají doma album, to je dobrý nápad, příště poprosí maminku, aby jim ho půjčila. Někdo zvoní. Kdo by to mohl být, že tady bydlíme, moc lidí neví. K velkému překvapení stojí u dveří Karel: „Můžu dál? Jdu se podívat, jak jste se zabydleli. Nepotřebujete s něčím pomoci?“

Růžena ho pozvala dál, jdeš právě k večeři budou bramboráky, tamhle mám nachystané brambory, Vilík je celý žhavý do loupání, tobě dám naloupat česnek a já se ujmu strouhání a smažení.

Napětí bylo rázem to tam a při vyprávění, které se zaměřilo jen na jídlo, se Růžena dověděla, že Karel rád svíčkovou, Vilík samozřejmě ty bramboráky a ona maštěné brambory se smaženou cibulkou.

Vůně bramboráků zaplnila celý domeček. „Bodlo by pivo,“ řekl Karel, „co kdybych vás pozval do nedaleké hospůdky.“

Růžena jen zavrtěla hlavou. „Víš já nikam nechodím, jen do práce a to ještě chodím oklikou, jen abych někde nepotkala jednoho člověka. Nakupovat chodí Vilík, fakt při mé smůle bych zas na něj někde narazila.“

„Vím o kom mluvíš a bojíš se zbytečně. Lukáše nepotkáš dobré tři měsíce. Po tom incidentu, jak byl odvezen na záchytku, tak se v něm hnulo svědomí a dobrovolně nastoupil protialkoholickou léčbu. Já myslel, že ti o tom otec vše řekl.“

„Ne, já ho tehdy jen prosila, aby ho nechodil udat, že mě obtěžuje a on mě poslechl. Bála jsem se, že by to pak bylo ještě horší.“

„Nebudeme o něm mluvit a zajdeme do té hospůdky, nebudeš se před světem přeci zavírat, musíš mezi lidi, začít žít, smát se a na špatné zapomenout.“ Růžena si hlasitě oddychla. „Dobře, ale ne dlouho, ráno všichni vstáváme.“

Při červeném víně Růžena opravdu zapomněla na trápení a byla strašně Karlovi vděčná.

„Musím si nechat u vás před domkem auto, vypil jsem dvě piva a za volant nesednu, to by se nemuselo vyplatit. Vilík nabídl, aby Karel přespal u něj v pokoji. Karel pohlédl na Růženu a viděl na ní rozpaky.“

„Ne, to ne, jede mi přeci za chvíli autobus, pro auto si dojdu zítra. Rozloučili se podáním ruky. Karel tu Růženčinu podržel ve své o trochu déle. Mohl by ji milovat, to věděl, ale nebude na ni příliš naléhat. Čas vše vyřeší, dnes to vzal za ten dobrý konec.“

„Byl to moc pěkný večer, děkuji za něj,“ řekla Růža se sklopenou hlavou.

„Byl, a můžeme za čas vše zopakovat“, navrhl Vilík. „Růža uvaří svíčkovou, já koupím knedlík, abych na tom měl svůj podíl, a můžeš, Karle, přijít v neděli na sváteční oběd. A jestli Růža dovolí, tak já bych si pozval kamarádku.“

Růženka zavřela dveře, opřela se o ně a jen kroutila hlavou. „Ty tajněstkaři, to mi teda povídej, i tobě se zapalují lejtky? Kdo to je, znám ji?“

Vilík se začervenel a začal Růže vyprávět o své lásce.

„Takhle je to, proto ty jezdíš do lázní za Liduškou a Jimim!“

„Víš, Růženko, já nechtěl rodičům přidělovat starosti, stále nás chtějí držet za ručičku a každý náš neúspěch strašně těžce nesou. A řekl jsem si, že dokud nebudu mít jasno, že to s Katkou myslíme vážně, nebudu o své lásce mluvit.“ „Tak tedy Katka...“ Růženka se zamyslela.

„Ano, Katka, všimni si, Růženko, že vše, co se kolem nás děje začíná na K. Domeček je od Kamila, moje holka je Katka a tvůj dávný ctitel je Karel!“

Teď se zase začervenala Růženka. Karel se od ní odtáhl, když byla v nemocnici. Asi se dozvěděl, na co ji léčili, proto se jí vyhýbal.

Ale dnešní večer naznačil, že by to možná mohlo být jinak. Hlavně nic neuspěchat. Taky si zajdu napsat tu antikoncepci, už nic nenechám náhodě. V posteli pošeptala do vzduchu:

„Dobrou noc maminko a tatínku!“

Tou dobou si Filomena otevřela maila od Karolíny a v jeho příloze svatební oznámení. Montáž jejich společné fotky s holoubky, kteří se dělí o jedno červené srdce. Úplně se jí zatajil dech.

Maminko, klasické svatební oznámení rozesílat nebudeme, dnes už všichni komunikují elektronicky, dostanou toto, ale abys věděla, že pro mne jste s tatínkem na prvním místě, dostáváte ho dřív než ostatní.

A to zase ne, je okamžitě rozhodnuta Filomena. Obrázek stáhla na flešku a zítra to nechá v tiskárně vytisknout. Svatební koláčky v naší pověstné pekárně objedná a cukrovíčko upeče paní Slavíková. Teď bych to se studiem nestíhala a taky nemám nervy na to zdobení miniaturních kousíčků. Hned zítra si udělám seznam, komu koláče rozneseme. Ať se Kajka staví třeba na hlavu, jsem matka nevěsty a vím, co se patří!!!

V neděli tedy Karel na svíčkovou přijel. S Vilíkem se pozdravili hned ve dveřích, když mu přišel otevřít. Pro Růženu měl krásnou růži a velkou čokoládu. Pro Katku růži. Obrátil se k Vilíkovi a říká: „Nechybí tu někdo?“

Vilík na něho mrknul, poodešli stranou a vysvětluje Karlovi, že Katka je nachlazená, tak se omluvila. Proto vzali na víkend Haničku.

Než se nadál, stála před ním Hanička, zástěrku uvázanou kolem pasu, že chystá pro něho oběd.

„No to jsi mne teda zaskočila. Já myslel že vaří dnes Růženka,“ říká Karel a usmívá se.

„Ale Růženka taky vaří, já bych to sama nedokázala,“ honem to napravuje Hanička.

„Tak to já vás podělím obě. Růženka dostane růžičku a Hanička čokoládu. A tuhle růži mi Vilík dá do vázy. Tu dostane někdo jiný.“ Rozdělil dárky a usmíval se.

Růžena se trochu zarděla, ale vymlouvala se na plotnu. Usadila Karla ke stolu, kde Vilík zrovna dokončil prostírání. Z kuchyně se linula vůně a Karel na ně volá. „Haničko, jestli nezavřete dveře do kuchyně, tak tam vběhnu a všecko sním. Mám hlad jako vlk z pohádky o Karkulce.“

To se Hanička vylekala a honem zavírá. „Vždyť ten vlk snědl Karkulku i babičku,“ říká Růžence.

Růženka však znovu otvírá, Haničce vysvětluje, že si Karel dělá jenom srandu. „Už máme přece uvařeno, musíme nosit na stůl a to přes zavřené dveře přece nejde.“

Oběd se vydařil. Všem chutnalo. Růženka dokonce, kromě Vilíkem koupeného knedlíku, nabídla Karlovi i bramborové knedlíky, vlastnoručně udělané. Netušila, že právě tím si ho

získala úplně. „Bramborové, ty mám tuze rád“ říká Karel a očima hladí Růženku. Po obědě nabídla Růžena ještě moučník. Karlova chvála, jako by dnes neměla konce. Ale dělal to tak, že chválil hlavně Haničku. Růžena moc dobře věděla, komu to patří. „Tak jsme se dobře najedli a teď vám navrhnu další program. Smím?“ říká Karel a šibalsky se uculuje na Vilíka. „Co kdybychom si udělali výlet a zajeli do lázní, navštívit Lidušku a Jima. Alespoň uvidíme, jak pokračuje s tou rehabilitací.“ To bylo radosti. Honem uklidit, umýt nádobí a než bys řekl švec, byli všichni připraveni na cestu do lázní...

Ještěže máme ty mobily! Najít Lidušku s Jimim byla hračka. A poznat se s Katkou taky. Karel jí předal růži, kterou měla dostat už dopoledne, a pak už nechal Vilíka, aby se své slečně věnoval.

Všichni se prošli po promenádě, ale sychravé říjnové počasí je zahnal do útulné cukrárny.

Hanička nevěděla, co si dát. Výběr zákusků i zmrzlin byl bohatý, nakonec zvítězil pohár. Jimi se snažil vysvětlit, že chodí plavat a na rehabilitaci, ale v češtině ještě tak dokonalý není, tak se jeho přeřekům občas museli smát. Nikdo neměl odvahu se zeptat, jestli mu ty lázně vůbec pomáhají.

Tajemno odhalil sám Jimi: „Koukat, já nebyť jen sedák, já už chodák!“ Pak se zvedl z vozíčku a opatrně udělal pár kroků kolem pultu, kde se přidržoval. „Ještě chodit jako malý, ale brzo být jako velký. Mít trpělivý učitel Katty!“

Katka se mile usmívala, že to její zásluha až tak moc není, že on sám Jimi je cílevědomý a výborně spolupracuje. Růženka se zeptala: „A jak to bude se školou, Liduško?“

Lidka objala Jimiho a odpověděla: „Když už jsme ten začátek prošvihli, začneme až příští rok. Já si chci do června udělat státnice z angličtiny a Jimi bude dělat zkoušku z češtiny. Od října začneme, už jsme se domluvili s Jardou, že bychom bydleli u něj v Kolíně.“

A jak to máš se studiem ty, Růženko?“

„Já studuju, až se mi z hlavy kouří. Dělán si autoškolu a sanitářský kurz, chodím do španělštiny a žurnalistiku jsem ještě na hřebík nepověsila. Chtěla bych dostudovat dálkově při zaměstnání.“

Všichni okolo mají radost, že Růženka už je zase ta Růženka, jakou znali. A nejvíc roste v očích Karla.

Filomena zajišťuje, plánuje, chystá, smejí celý dům. Do toho škola. Jde jí z toho hlava kolem, ale nikomu si nesmí postěžovat. Musí vydržet! Kdyby jen malinko naznačila, že ji to zmáhá, okamžitě by jí zakázali připravovat se na Karolíninu svatbu. A toho se nevzdá ani náhodou.

Ale únava byla na ní znát. Úkoly s Haničkou přenechala Vilémovi a Pepíkovi. Jenže ti nebyli tak pečliví jako Filomena nebo Růžena. Brzy se to dalo poznat.

Paní učitelka si nechala Filomenu zavolat do školy. Říkala, že sice o nic nejde, že je to běžné, na začátku jsou všichni vzorní a pak někteří začnou polevovat. Ale u Haničky vidí zanedbanou domácí přípravu. Ve škole je pořád stejně dobrá. Jestli by na ni mohla více dohlédnout.

Filomena se z toho málem sesypala. Už tak chodí jako mátoha. A ještě tohle. Korunu tomu všemu nasadil lektor, když na jeho přednášce usnula. Přestal mluvit, bylo ticho, posluchárnou se neslo Filomenino chrápání.

Všichni se smáli, jen ona by se nejraději propadla hanbou. Po přednášce jí lektor řekl dost přísně. „Nerad bych, aby se to opakovalo!“

První, co ji napadlo, bylo to, že školu nechá. Nemám na to. Neumím domácnost jen tak hodit za hlavu. Je to první svatba, musím se ukázat. Nevydržela bych na vesnici. Musím

dát na lidi. Vždyť tam žijí už víc než čtyřicet let a budeme tam bydlet dál.

Kdyby neměli peníze, věděla, že by se sousedé poskládali, aby bylo na výslužku, ale právě proto, že nyní mají peněz dost, budou říkat, že jsou hamižní. Raději nechám školu. Nikomu nic neřeknu, přestanu a basta.

Filomena vzpomínala, jak první dny, když začala studovat, měnila přelivy, rtěnky, líčidla a nyní je ráda, když si nezapomene vyměnit ponožky a čisté prádlo. A to je jen začátek. Nebudu si dělat ostudu. Všichni kolem jsou vysmáti, jen ona utahaná jako kotě. A to ještě není ten pravý frmol, říká si Filomena. Tak týden před svatbou se z toho zblázním. A to mi doktor řekl, abych se šetřila. Přestanu se školou, řeknu, že je tam karanténa, než si najdu jinou výmluvu.

Asi zase zasáhl kouzelný dědeček, protože Filomena dostala poukaz do lázní Poděbrady s okamžitým nástupem. Vlastně doktor říkal, že ji tam pošle hned z nemocnice, ale asi nebylo volno. Je to jasné, čtyři týdny v říjnové – listopadových plískanicích, o tyto termíny není velký zájem, tak tam pošlete mě, brumlala Filomena.

Nemusí vymýšlet výmluvu, proč školu nechala. Docela se začala těšit. A na druhé straně bát. Já tam nebudu mít klid, svatba se blíží. Snad to tu Vilém zvládne a víc na Haničku dohlídne. A já se vrátím týden před svatbou, budu odpočatá, mohlo by to klapnout.

Poděbrady jsou nedaleko Kolína, třeba za mnou někdy přijde Jarda. Hanička má zvědavé otázky: „Jak dlouho tam budeš, maminko, a to pojeděš za Liduškou a Jimim?“

„Ne, Haničko, v každých lázních se léčí něco jiného a já si musím léčit srdíčko. Pomůžeš mi sbalit?“

To byla výzva pro parádilku Haničku. Naštěstí si Fíla nedávno nakoupila spoustu moderního oblečení, takže nebude mít problém nabalit kufr. Hanička pomáhá vybrat pyžamo, župan, papuče, teplákovku, několik triček, legíny, rifle, halenky, svetřík, sukně.... Maminka to zase vidí jinak, můžou spolu při balení procvičovat matematiku. Kolik je kalhotek a kolik to je dohromady s ponožkami? Kufr je narvaný, že snad ani nepůjde zavřít. Ještě musím nabalit taštičku s hygienickými potřebami a líčením. I tady musí Hanička asistovat. Konečně vše připraveno k zítřejšímu odjezdu. Ještě dodělat večeri a taky bych jim mohla na zítřka upéct sekanou, ať toho není na Viléma tolik.

Růžena musela chtít nechtít opustit Kamilův dům, alespoň ve všední dny. Na Haničku bylo třeba dohlížet. A chlapy tam nemůže taky nechat na pospas.

Jenže do města musela téměř denně. Když neměla směnu, měla kurz, nebo autoškolu. Španělštinu mohla sem tam vynechat, ale ostatní ne. Karel se okamžitě nabídl, že ji bude vozit. Nemusel by, autobus jezdil dost často, ale cítila, že se na to oba těší.

Udělalí teda kompromis, ráno jela autobusem a odpoledne už na ni Karel čekal buď u nemocnice, nebo u školy. Když měla směnu odpoledne, což bylo zřídka, to se těšili oba na zpáteční cestu. Přijeli pozdě večer, všude už byl klid, loučení se tak protáhlo až do kuropění...

Když už byla Filomena v lázních druhý týden, nabídl se Karel, že by mohli maminku v lázních překvapit. Nejvíce tím nápadem potěšil Haničku. Vilém byl taky pro. Pojede i Pepík. Co začal chodit na učiliště, začíná být takový nějaký jiný.

Nabalili plný košík dobrot, Růžena objevila nový recept na skvělý moučník, hned ho vyzkoušela, povedl se. „Ještě víno,“ volá Hanička. „Karkulka měla v košíku taky víno pro babičku:“

„Jenže my jedeme za maminkou, ne za babičkou. Šup do auta, nebo tě tu necháme,“ pohotově odpovídá Vilém.

Hanička tedy sedá mezi Růženu a Pepíka.

„Je sobota, to asi procedur nebude mít hodně,“ uvažuje nahlas Růžena.

„Do oběda tam budeme, tak si můžeme udělat hezké odpoledne.“

Když byli na místě, Hanička byla překvapená, protože to bylo jiné, než když byli navštívit Lidušku a Jima.

Konečně zaparkovali a šli se poptat po Filomeně. Jaké bylo jejich překvapení, když se dověděli, že Filomena odjela s malou skupinkou na výlet do Nymburka. Překvapení se tedy nekonalo. Museli Filomeně zavolat. Jenže volaný účastník nebyl dostupný...

„Do Nymburka to není daleko, můžeme tam zajet, snad je potkáme, když jsou skupinka.“ Zachraňuje situaci Karel.

Na Vilémovi bylo poznat, že nějak znejistěl. „Nepočkáme raději tady, je tu pěkně, ochutnáme zdejší prameny léčivé vody, snad se mezi tím maminka vrátí.“ Ostatní souhlasili, tak bylo ujednáno. Ale počasí jim nepřálo. „Půjdeme se někam posadit, nemůžeme tady stále brouzdat v tom nečase, ještě se nachladíme,“ namítá Růžena.

Vyhledali vhodnou restauraci, usadili se a zrovna když si objednávali kávu, pro Haničku a Pepíka čaj, vešla dovnitř skupinka veselých výletníků a mezi nimi samozřejmě nechyběla Filomena. Hanička se neudržela, běžela rovnou k Filomeně a volá „maminko, my tu na tebe čekáme už celé odpoledne.“ Najednou všichni ztichli a upřeně se dívali na Filomenu. Té se podlomila kolena, musela se přidržet, aby nespadla.

„Jsem z té túry úplně vyčerpaná, musím si konečně sednout. Vy jste mě krásně překvapili. Pojd' ke mně, kuřátko, mně se po tobě tak stýská“, tulí k sobě Haničku a vítá se i s ostatními.

„Co si dáš, Fílo?“, nabízí Vilém jídelní lístek. „Ne, ne, ne, mám v batohu suchary, ráno mi bylo špatně, nesedlo mi něco od večere. Jedině snad čaj.“ Pak vypráví, jak tráví celé dny, na jaké procedury chodí, že už tu byl Jarda se Simonou, ... že je na pokoji s nerudnou tetkou, které se pořád něco nelíbí a chodí si stěžovat, ... že u stolu sedí s jedním moc příjemným slovenským párem...

V družném rozhovoru utekla hodinka a Vilém s rodinou se musí chtít nechtít s Filomenou rozloučit, čeká je cesta domů. Vilém obejmě Filomenu a políbí ji. Zašeptá jí do ucha: „Miluji Tě, moc mi chybíš!“ Při loučení se Filomena neubrání slzám. „Já tady snad steskem umřu.“ Věčně upovídáná Hanička sedí v autě zaražená a najednou se dá do pláče. „Ale neplakej,

Haničko, příští týden zase můžeme za maminkou zajet.“ „Ale....ale....ale....já nechci aby maminka umřela...“, vzlyká děvčátko a je k neutišení.

„Maminka.....říkala.....že.....umře.“ Růženka si opakuje poslední maminčina slova *já tady snad steskem umřu* a vysvětluje Haničce, že to se jen tak říká, když se někomu moc stýská. Vysvětlení snad stačilo, protože po chvílce se roztřesené tělíčko uklidnilo a Hanička usnula s hlavou opřenou o Růženku.

Filomena po odchodu přemýšlela, proč jí tak z domu přepadli, ani jí nedali vědět. Že by jí snad Vilém podezříval a chtěl se přesvědčit, jestli netropí nějaké hlouposti? Pravda, příležitostí tu bylo až až.

Tím, že Filomena má na sebe více času, více o sebe dbá, je z ní rázem pohledná ženská. Chlapi se za ní točí, ale Filomena toho nedbá. Má raději „pokec“ u kávy s ženskými. Jen kdyby jí nebylo tak mizerně zle. Asi to doma přehnala. Měla se více šetřit. Ještěže si teď odpočine. Cítí úlevu, ale zle jí je den ze dne víc a víc. Nejvíce po ránu. To bude těma procedurami, nejsem zvyklá, říká si Filomena a místo večere jde si lehnout. Ráno je sice odpočata, ale žaludek zlobí, opět je jako na moři...

Radost ze snídaně, kdy si může vybrat z desítek dobrot je pryč. A když nasaje vůni horkých klobás, zvedne se jí žaludek a utíká na záchod. To už opravdu není normální.

Rozhodne se omluvit z první procedury a místo toho jde za ošetřujícím lékařem. Ani jemu se bledá a přepadlá Filomena nelíbí. Odeberou jí krev, moč, změří tlak, natočí EKG...

„Tělo se někdy brání. Máme tady mnoho pacientů, kteří se nám zhorší, ale to vše je jen dlouhá a trnitá cesta k úspěchu. A vám se určitě hodně stýská po rodině, i to je jeden z faktorů, proč vaše tělo stávkuje,“ uklidňuje ji doktor a nařídí klid.

Filomena polehává, dívá se na televizi, luští křížovky. Tělíčko se uklidnilo a konečně je jí zase lépe. V obědě se jen zlehka pošťárala, ale po odpolední procházce venku jí zdravě vyhládlo a večeri snědla s chutí.

Jenže ráno se situace opakuje. Jen vejde do jídelny a ucítí vůni z kuchyně, už zase blije do mísy. Takhle špatně jí bylo naposled tak před deseti lety....až se té myšlenky lekne. To bylo tehdy, když Vilém odjel za prací a ona zjistila, že je těhotná. Osud jí ale nedopřál děťátko donosit, ráno se probudila v kaluži krve.

Utíká do pokoje a hledá v kabelce, zatraceně, ten důležitý kalendář je doma v nočním stolku. Cvičení paměti, kdy to měla naposledy. O prázdninách...Hanička chtěla jít k rybníku...poslala s ní Pepíka. Pak operace srdíčka, návrat z nemocnice..., pak přijely děti... pak stres z přijímaček...pak starosti s Růženou, pak odletěla Kajka...a sakra!

Jde do města a vyhledá gynekologickou ambulanci. Jak nenávidí tu kozu. Jak jí vždycky ztvrdne břicho a lékař může marně uklidňovat, aby se uvolnila. Na lehátku u sona už je jí trochu lépe. Lékař vyřkne ortel: „Jste těhotná.“

Filomeně ztěžknou nohy tak, že není schopna se postavit. Sestřička jí pomáhá a posadí ji v čekárně. Zkamenělá Filomena není schopna pohybu, nemůže říct ani slovo. Pak se jí konečně podaří najít v kabelce mobil a vytáčí Vilémovo číslo.

Vilém se zrovna, když mu zvonil mobil, vracel autem z nákupu pro farmu. Za jízdy přijal hovor. „Jsem v tom, co budu dělat,“ nařikal hlasitě hlas z mobilu. „Káčo pitomá, ty si nedáš pokoj, zařval Vilém v domnění, že mu volá Růžena. Byl slyšet jen pláč a on si uvědomil, že nepatří Růženě, ale Filomeně. Prudce zabrzdil a sjel z krajnice do příkopu, narazil hlavou do dveří auta, viděl spoustu hvězdiček a slyšel andělíčky zpívat. Když se probral, zjistil že to není zpěv, ale že zvuk vychází z mobilu, který mu upadl pod sedadlo, a zpěvu se vůbec nepodobá.

Vysoukal se z auta, vzal mobil a slabým hlasem řekl: „Filko jsi to ty? Hlas na druhé straně mluvil zmateně o těhotenství. „Počkej, nech mě vzpamatovat a já ti zavolám zpět, až mi začne pracovat mozek, vůbec ti nerozumím“, řekl Vilém. Měl momentálně starost, komu zavolat, aby mu vytáhl auto z příkopu.

Zavolal na farmu, aby někdo přijel za dědinu s traktorem a vytáhl dodávku na silnici, pak chvíli přemýšlel, co vlastně tím telefonátem Filoména myslela, a kdo je vlastně těhotný? Špatně jí rozuměl.

Sedl si na mez, přiložil kapesník na krvácející ránu na hlavě a pak vycvakal číslo na Filoménu.

Trvalo dlouho, než uslyšel její hlas. „Viléme, nevím proč mi nadáváš, je to všechno tvoje vina, měl sis dávat pozor.

Vilém se chtěl zeptat, na co si měl dát pozor, ale Filoména ho nepustila ke slovu, chrlilo se to na něj jako lavina. „Jak já budu vypadat v tolika letech čekat další dítě. Budeme celé dědině pro smích. Dřív umřeme, než ho vychováme. Taková hanba.“

„Ježíši Fílo, konečně mi řekni srozumitelně, kdo je těhotný?“

„Copak máš něco s palicí, že nechápeš, že jsem těhotná já?“ zařval mobil, že ho bylo slyšet až v lese. Vilémovi se zatočila hlava, vyschlo mu v krku a nevypravil ze sebe ani hlásku.

„Jsi tam, jsi tam?“ opakoval mobil stále dokola.

Vilém tam byl, ale neslyšel...

Měl otřes mozku, probral se až v nemocnici. Maruška stála nad ním, nevěděl vůbec, co se děje.

„Kde to jsem“, ptá se.

„V nemocnici, pane Holomku. Měl jste nehodu. Ještě štěstí, že Karel jel kolem. Nechal odtáhnout vaše auto, vás pak naložil a odvezl sem. Byl jste chvíli v bezvědomí, tak jsme si vás tu museli nechat. Když vás položili na postel, tak jste usnul a spal jako špalek, víc než dvě hodiny. Mám zrovna službu, ale zůstanu u vás déle. Počkám na Jeníka. Ten tady za chvíli bude.“

Vilém chvíli uvažuje a pak říká: „Nehodu, pravíš, byl jsem v bezvědomí, hmm. Tak to je dobře. Tak to se mi to jen zdálo.

„Víš, já ti měl hrozný sen, tak hrozný, že ti to holka ani říct nemůžu. Abych to náhodou nepřivolal,“ říká Vilém a poprosil Marušku o trochu vody. Dala mu napít a říká: „Ale co kdyby jste, pane Holomku, mi ten sen přece jen povyprávěl, než přijde Jeník. Alespoň nám lépe uteče čas.“

„Nezlob se, Maruško, ale o tom ani neceknu,“ říká Vilém a opět zavírá oči.

Filoména už se Vilémovi znovu nemohla dovolat. Nevěděla, co se stalo, ani by se nedivila, kdyby ho po té novině klepla pepka. Něco se stalo, uvědomila si, že se ještě nikdy nestalo, aby Vilém nevzal telefon.

Nevěděla, co dělat a komu zavolat. Nejraději by sedla na vlak a okamžitě jela domů.

Zavolám Růženě, napadlo ji.

Ale Růžena měla mobil vypnut. Začala být víc a víc nervóznější, chodila po pokoji a stále dokola volala na Vilémovo číslo. Mobil stále vyzváněl. Kdyby Filoména věděla, že mobil vyzvánění tam za jejich dědinou u silnice v trávě, kde leží vedle mraveniště a jen slimák udiveně kouká, co je to za divnou věc, která vyhrává stále dokola kousek písničky „někdy příště“.

Oči se zavírají i Filomeně. Odpočívá po obědě. Dopoledne se tak potřebovala podělit o starost, ale Vilém mobil nebral. Jeho mlčení se dalo vysvětlit různě. Buď ho to tak vzalo, nebo mu z té zprávy vypadl mobil z ruky a třeba se rozbil, možná spadl do hrnku s kafem,

vím já. Každopádně teď už ví, že jsem těhotná a ať se s tím vypořádá sám.
Já mám co dělat sama se sebou. Taková ostuda, taková ostuda. Na Vánoce jsem měla být babičkou a já místo toho budu příští léto rodit. Já se snad zblázním.
Konečně zvoní mobil, ale to není Vilém, to je Jeník.

„Maminko, volám ti z nemocnice od Marušky, taťka někde ztratil mobil, já ti ho dám.“ Aha, tak záhada mlčícího mobilu vyřešena.

„Filko, lásko moje, já se nemůžu vzpamatovat, to dopoledne jsi myslela vážně? Já teď moc nemůžu mluvit, jsou tu Jeník s Maruškou.“

„Tatínku, klidně mluv, my tě tu zatím necháme“, řekne Jeník a vystrkuje Marušku z místnosti. Dědek na druhé posteli je nahluchlý, tak snad bude moci Vilém mluvit.

„Filomenko, opravdu si neděláš srandu? Já se picnu. A jsi si jistá.....že jsem otcem já?“

Filomena to rozpálilo. Měla takovou radost, že konečně Viléma slyší, ale tímhle jí dorazil.

„Neměj péči, Vildo, máš alibi, já to mám s naším Pepíkem!“ Filomena ukončila hovor a dala se do pláče.

Karel čekal na Růženu u autoškoly, jak byli domluveni. Růžena vyběhla celá rozzářená, hlásí hned Karlovi: „Dnes jsme dělali zkušební testy a mám to na výbornou. Jestli prý zvládnou jízdy tak dobře, jako testy, tak se nemusím bát, říkal mi instruktor. Musíš mě, Karle, pořádně naučit jezdit a rozumět autu,“ mlela Růžena jedno přes druhé. Karla nepustila vůbec ke slovu. Byl tomu i rád. V pohodě tak dojeli před dům Holomkových. Než vystoupili, řekl jí Karel, že táta je v nemocnici, že měl nehodu a taky o tom, jak ho našel ležet v trávě vedle auta.

Chvíli bylo ticho, pak Růžena prohlásila: „Proč jsme tedy nezajeli napřed za tátou do nemocnice, když už jsme ve městě byli?“

„Táta měl dnes návštěv dost. Celé odpoledne seděla u něho Maruška a pak přišel Jeník. Byli tam dost dlouho. Míjeli jsme se doma ve dveřích. Stačili mě už informovat. Asi bude lepší, když bude mít klid. Musí se s něčím srovnat.“

„Víš Růženko, ono se ještě něco stalo.“

Právě tu nehodu zavinilo to, že mu volala maminka a podala mu dost tvrdou zprávu. Byl z toho tak šokovaný, že asi sjel do příkopu. Nic si nepamatuje, jen ten hovor. Trochu blouznil, myslel, že se mu to zdálo. Napřed prý nechtěl o tom ani mluvit, ale když se Jeník spojil s maminkou, a ta mu potvrdila, že to sen není, ale tvrdá realita, tak jim to řekl. Maminka je totiž těhotná,“ řekl Karel a podíval se dlouze na Růženu.

„S kým?“, zakřičela Růžena, že se Karel až lekl.

„No s kým asi, přece s tátou!“ řekl Karel a dodal: „Úplně stejně reagoval mámě do telefonu táta, jak jen můžete pochybovat. Vždyť to se nepozná hned na druhý den, to bys měla vědět. Byla už těhotná, než odjela do lázní, to se rozumí samo sebou. Nikdy si přece s nikým nic nezačala, víš jaký je to mravokárce. Jaks to jen mohla vyslovit,“ řekl Karel a sklonil hlavu.

Růžena se zastyděla. Jak to mohla tak hloupě říct a zrovna ona, která má za sebou tolik prohřešků, že by je mohl jeden do pytlů vázat.

Vystoupili, Růžena ani nepozvala Karla dnes domů. Bylo jí trapně. Jak jedna věta dokáže celou situaci úplně obrátit.

Když přišla domů, seděl tam i Jeník a Maruška dělala zrovna s Haničkou úkoly. Pepík zarytě mlčel. Jemu to řekli, Haničce ještě ne, té to musí říct Filomena sama.

Vilík měl dnes zkoušku, tak zůstal v Kamilově domečku. Ten o tom taky ještě neví, nebo ví? Třeba mu maminka volala. V tom si Růžena uvědomila, že má vypnutý mobil. Sáhla do kabelky a zapnula ho. Měla tam šest nepříjatých hovorů, všechny od maminky. Mám jí ještě volat? Raději ne, nechám to na ráno. To už budu snad mít myšlenky srovnané, řekla si Růžena a šla chystat večeři.

Přečetla Haničce pohádku a vystoupala po schodech do svého pokojíčku. Místnost už nevypadá tak útulně, protože si hodně drobností odnesla do svého nového bydlení, ale pořád je to ten rodný dům, do kterého se všichni tak rádi vrací. Najednou ji přepadla tíseň. Že bych mamince zavolala ještě teď?

Nejdříve naťukala SMS, jestli ještě může volat.

Mobil se rozezvonil. „Ahoj, maminko, omlouvám se, zapnula jsem mobil až večer, ale znáš to, večerní rituály, koupání, pak pohádka a teprve nyní jsem volná. Potřebovala jsi mě?“ Filomena mezi vzlyky vysvětlovala, jak marně volala na tatínkův mobil a jak se otec postavil k té trapné situaci a že tolik potrebovala s někým mluvit, aby v té nesnázi nebyla tak sama.

„Maminko, všechno bude dobré, já zítra v nemocnici tatínkovi půjčím svůj mobil, abyste si mohli zavolat.“

Filomena si uvědomila až teď, že vlastně odpoledne taky říkal Jeník, že volá z nemocnice a pak mluvila s Vilémem.

„Růženko, já v tom mám chaos, proč je táta v nemocnici? Co se mu stalo?“ „Neboj se, měl malou autonehodu, když jsi mu řekla tu novinu. Sjel autem do příkopu a měl otřes mozku. Prý si ho tam nechají jen pár dnů.“

„Opravdu jen otřes mozku, nic dalšího?“

„Jo, maminko, ještě má zlomené srdce, asi bude muset do Poděbrad, ty jsou na srdce dobré“, vtipkuje Růženka.

A tak se také stalo. V pátek přijel k nemocnici Karel s Haničkou, do auta přisedli Vilém s Růženkou a jelo se.

Filomena zářila, když je uviděla.

Odpolední dvě hodinky utekly rychleji než voda v řece a byl čas k návratu. Hanička se loučila s maminkou a slibovala, že bude dělat úkoly.

„Rozluč se i s tatínkem, půjčíme ho mamince, aby jí tu nebylo smutno. Hanička vykulila oči: „Fakt? Tak tatínku, buď tu na maminku hodný a utěšuj ji, aby tu nebyla tak sama!“

Vilém si při mávání za odjíždějícím autem povzdechl, kdyby tak Hanička věděla, že maminka tu sama nebyla, byla tady s bratříčkem nebo sestříčkou.

Když Filoména s Vilémem osaměli, dlouho mlčeli. Pak začala Filoména: „Víš přemýšlím a přemýšlím, a i když jsem vždy byla proti interrupci, dnes nevidím jinou možnost, nechci být všem pro smích.“

„Fílo, jak jen něco takového můžeš vyslovit, mluvíme přeci o našem dítěti, to jako bys vyřkla ortel smrti. Copak to děťátko, co nosíš pod srdcem, může za nás oba, že se to stalo? Dej mu šanci, prosím, přeci za nic nemůže.“

„Vidíš, Viléme, celé naše manželství se starám o naše děti a když už jsem se mohla trochu začít věnovat sama sobě a rozhodnout se, abych něco dokázala, tak jsem dokázala leda tak otěhotnět.“

Patří mi podle tebe prostě plotna, zástěra a taky tě trochu podezřívám, že mě chceš mít jen a jen pro sebe.“

Vilém si musel přiznat, že má Fíla vlastně pravdu, přeci jen na ni začal i žárlit. Je čím dál pěknější a nemohl si nevšimnout, že jí sledují muži žádostivými pohledy. Ale zavraždit nenarozené dítě je hřích, ať si Fíla myslí, co chce, to nemůže dovolit.

„Ta tvoje tvrdá palice, kterou chceš jít vždy proti zdi, ti nedovolí mě pochopit? Na moje nemocné srdíčko jsi nepomyslel?“

Vilém se lekl, opravdu nepomyslel. „Lásko, nejsem netvor, ty přeci víš, že tě miluju. Slib mi, že se na vše zeptáš lékaře a jestli by těhotenství mělo mít vliv na tvé zdraví, budu vždy volit tebe.“

Tak se Filomena rozhodla spolu s Vilémem, že se poradí s lékařem, a jestli to nebude nebezpečné, tak děťátko donosí. Jen v případě ohrožení života, půjde na interrupci. Lékař doporučil to první, s tím že se bude maminka maximálně šetřit. Když už má za sebou sedm porodů, organismus se přizpůsobí i tentokrát. Ale zdůrazňuji, opravdu maximálně se šetřit. Jinak nastanou problémy, jak pro vás, paní Holomková, tak i pro maličké.

Jelikož by Filomena už v lázních neměla klid, rozhodla se, že ze zdravotních důvodů předčasně ukončit. Zavolali opět Karlovi, aby byl tak hodný a přijel pro ně, tentokrát sám. Bude to pro ostatní překvapení. Věděla to jen Růžena. Ta zase celou noc uklízela, aby maminka přišla do čistého.

Dnes má v práci volno, jen odpoledne jízdy a sanitářský kurz. To už bude odpočata. Když Haničku vypravila do školy, zalezla na chvíli ještě pod peřinu. Ale opravdu jen na chvíli.

Před polednem vstala a dokončila oběd. Udělala svíčkovou, tu má maminka ráda, i táta. Ale hlavně Karel, možná se taky zdrží na oběd a pak by ji mohl vzít do města, bude-li chtít. Určitě bude, uvažovala Růžena.

Karel přijel, naložil „rodinku“ a uháněl s ní domů. Vilém s Filomenou se domluvili, že před Haničkou se zatím o těhotenství mluvit nebude. Už jednou měla zamotanou hlavičku z Liduščina černouška. Jestli vše bude v pořádku, stačí jí to říct, až to začne být vidět. Karel slíbil, že bude mlčet jako hrob.

Už přijíždějí do vsi. Ze školy právě vyběhly děti a běží po návsi, aktovky se jim na zádech natřásají. Karel zastavil, vystoupil a ze skupinky dětí vylovil jednu rozesmátou holčičku s tou největší a nejrůžovější školní brašnou: „Slečno, nabízím odvoz domů.“

Galantně otevřel zadní dveře a s noblesní úklonou zve děvčátko k nasednutí. Hanička se u dveří auta rozzáří jak sluníčko: „Maminečko, ty ses mi vrátila!“

A radostné přivítání se koná i doma.

Při vroucím odejmutí má Růženka pocit, že je zase Holomkovic a přes všechny průšvihy ji rodiče mají rádi. Svíčková voní celým domem a dráždí chuťové buňky. Naštěstí Filomeliny ranní nevolnosti vždy během dopoledne zmizí a s chutí může obědovat i večereť. Svíčková byla jedna báseň a chvála za chválou byla adresována hlavní kuchařince Růžence.

Ta ještě posklízí ze stolu. „Mám jízdy a kurz, už musím, aby mi neujel autobus.“ Ozve se Karel: „Já jedu do města, vezmu tě a protože tím získáš ještě chvilku, pojď si párkrát zacouvat do dvora.“

Růža si s třesoucími koleny sedne za volant. Zmáčknout spojku, zařadit zpátečku, pomalu pouštět spojku, točit volantem. Diváci za oknem sledují pohyb auta dopředu, dozadu... bum! Rodinka za oknem puká smíchy. Růženka narazila do popelnice a ta se kutálí po dvoře. Vilém vyběhne z domu a naoko křičí na řidičku: „Tady dneska končíme, jedte si to zkoušet někam jinam, já si nenechám vybourat plot!“ Růženka je sice roztřesená, ale dle smíchu táty poznává, že to vážně nemyslel.

Vilém po očku sledoval, jak Filomena vybaluje kufr. Přemýšlel...

Před nedávnem bilancoval, došel závěru, že už nic nebude jako dřív.

Ale teď cítí, že by se přece jenom mohlo něco z dřívějších dob vrátit. Filomena nebude studovat, bude se starat o dítě, pravda, jestli ho donosí. Hanička pomůže, dá na děťátko pozor. I když ostatní děti budou už z domu, něco může být jako dřív. Jen ten Pepík ho trápil, co mu říkal. Snad si zvykne. Že právě jemu to vadí nejvíc, když mezi ním a tím, co má přijít, bude rozdíl nejmenší. Vilém se pomalu se skutečností smiřoval, ve skrytu duše i těšil.

Jiného názoru byl Pepík. Ten se nesmířil.

Když se vrátil ze školy domů, pozdravil a víc ani slovo. Nepromluvil ani s Haničkou. Ohřál si jídlo, pojedl, uklidil po sobě a odešel. Vrátil se domů pozdě večer a hned šel spát. Nikdo nepostřehl, že z něj byl cítit alkohol.

V noci mu bylo špatně, zvracel. Šel do koupelny, sednul na vanu, hlavu položil na umyvadlo, točil se s ním celý svět.

Filomena to slyšela, vstala a potichu vešla do koupelny za ním. Chvilku ho pozorovala, pak řekla: „Co je s tebou Pepíku, stalo se něco?“ Pepík zvedl hlavu, mdle se na Filomenu podíval, pak hlavu zase sklonil a mezi zuby říká: „Nic se nestalo, kdepak, co by se taky mohlo stát. Z ostudy si můžeme ušít kabát, ale nic se nestalo. Vůbec nic. To je přece normální, že se vám narodí děcko, teď na stará kolena. Teď abych chodil brzy ráno z domu a zpět se vracel v noci. Abych se nemusel dívat, jak se nám všichni vysmívají.“

„Tobě to vadí, Pepíku? Proč? Mít děti, není přece žádná ostuda. Na každého z vás jsem se

těšila, i když vás bylo sedm. Na tohle se budeme také těšit, proč by to měla být ostuda. V lázních jsem se setkala s jednou ženou, která se celý život léčila, aby mohla mít alespoň jedno dítě. Narodil se jí chlapeček, když jí bylo o rok víc, než je mi teď, víš jak byla šťastná. Nyní je chlapci už osmnáct, ona má víc než šedesát a jsou nesmírně všichni šťastni. Každou neděli ji syn navštívil i se svou přítelkyní. Bylo to tak pěkné." Filomena se zasnula, asi myslela na to samé, jako Vilém...

Pepík vstal a šel si znovu lehnout. Ráno ho ještě pořádně bolela hlava, nechtělo se mu vstávat, pak si to ale rozmyslel a do školy šel. Možná taky trochu uvažoval, protože odpoledne se bavil alespoň s Haničkou. Přikázal jí, aby se teple oblékla, že půjdou na farmu.

To bylo radosti.

Na farmě se Pepík ale Haničce vůbec nevěnoval, stále se jen bavil s nějakým klukem, který měl vlasy dlouhé jak holka. Když za nimi Hanička přišla a vyzvídala, o čem se tak dlouho baví, tak ji zostra okřikl, aby je nechala být a starala se o svého koníka. „Ale maminka říkala, abys na mě dal pozor.“

„Stačí, když se na tebe koukám,“ odbyl ji Pepík. Haničce se to vůbec nelíbilo, byla od přírody zvědavá a strašně by ji zajímalo, co ti dva si spolu šuškejí držíc se kolem ramen. Ti si ale dávali velký pozor, aby Hanička neslyšela ani slovíčko.

Růžena vzala starosti o rodinu na plný úvazek a Vilík zůstal v domečku po Kamilovi sám. Smutno mu vyloženě nebylo, ale cítil, že sám by zůstat nechtěl. Stále se vracel myšlenkami ke Katce. Ze všech dívek, které kdy poznal, byla pro něho Katka jediná, kterou měl doopravdy rád. Ale stále si nebyl jistý tím, že je to ta pravá.

Proč mě pronásledují stále ty pochybnosti, říkal si častokrát. Líbilo se mu, jak tady hospodařili spolu s Růženou, tak nějak by si to představoval. Ale představit si, že žije spolu s Katkou, se mu nedařilo. Ač se snažil sebevíc. Proč? Ta otázka zůstala pro něj nezodpovězená.

Zprávu o Filomelině těhotenství přijal úplně klidně. Růženě sdělil, že si starosti o Kamilův dům nemusí dělat. On tady zůstane a dá na všechno pozor. „Ty musíš mamince nejen pomáhat, ale hlavně ji hlídat, aby to nepřeháněla s prací. Hlavně před Karolíninou svatbou,“ řekl Růženě, když ho jednou po směně navštívila.

Vilém přišel na Farmu brzo, bylo potřeba dojet na nákup a zase to nekonečné papírování po úřadech, tak aby byl co nejdříve hotov a mohl být doma s Filou. Krpáček za ním přišel k autu a začal se ošívát: „Víte, Viléme, já nevím, jak vám to mám říct, nechci, aby to vyznělo jako žalování.“

„Ale klidně mluvte, jsou s některým klientem problémy?“

„Jo, to je to správné slovo, problémy. Dominik, ten vlasatý kluk tu má občas návštěvu a já mám podezření, že mu něco dodávají. Sice jsme udělali osobní prohlídku, ale znáte to, jsou fikaní, dovedou si to svinstvo schovat kamkoli.“

Ale proč to říkám. Začal se s ním kamarádit moc podezřele váš Pepa, tak aspoň toho si pohlídejte, dokud je čas.“

„Děkuji, Krpáčku, zkusím to vypátrat. A vy taky mějte oči na št'opkách, protože stačí ve skupině jeden a máme to tu zamořené. Jak jsem rád, že už tu nemáme toho ryšavého, to byl taky exemplář! Tak já už musím jet a ještě jednou díky za cennou informaci.“

Auto se rozjelo a Vilém cestou přemýšlel. Proto Pepa tak ochotně chodí s Haničkou na farmu. Ano, ano, nejdřív začnu opatrně u brebentilky, třeba se něco dozvím.

Pro Jima a Lidušku nastal den „D“. Měli se vrátit domů. Jimi se už dost obstojně pohyboval o berlích. Lékař doporučil pokračovat doma v rehabilitaci, kterou Liduška už dokonale ovládala. Jimi byl nesmírně šťastný.

Poněvadž se zpráva o rodinném přírůstku dostala i k nim, nechtěli doma překážet, rozhodli se proto přijmout pozvání Liduščiny kamarádky do Jižních Čech. Zůstanou tam až do Karolíniny svatby. Večer před svatbou přijedou. Tak bylo dojednáno. Z lázní rovnou na jih. Vilík se už nemůže vymlouvat, že jezdí za Liduškou a Jimem do lázní.

Ale přece jenom ho do Pardubic něco táhlo. Zavolal Katce, že přijede a že si večer někam zajdou. Katka mu řekla, že je sice už domluvená s bratrem, ale to nevádí.

Čekala na Vilíka v Pardubicích na nádraží. Když Vilík vystoupil, nabídla mu, aby se šli projít, že mu chce něco říct.

Vybrali si místo, kde je málo lidí, a Katka začala Vilíkovi vyprávět: „Mám dva bratry, to víš, ale můj starší bratr Radek, je trochu jiný...“

„Jak jiný“ skočil jí do řeči Vilík.

„No, jiný v tom, že víc než holky, se mu líbí kluci. Ale je moc fajn. Mám ho moc ráda. Rozumím si s ním víc, než s mladším bratrem. Je mi ho moc líto. Ráda bych mu pomohla. Sama nevím, jak.

Pokud je to jen trochu možné, chci abychom chodili spolu mezi mladé lidi, já totiž stále doufám, že potká holku, která se mu bude líbit a zamiluje se. Je mu už skoro dvacet a ještě do holky zamilovaný nebyl. K tomu závěru, že má opačnou sexuální orientaci, došel totiž on sám, ale já tomu stále nemohu uvěřit. Jsem přesvědčená, že to není normální.“ Katka mluvila a mluvila, vůbec nepostřehla, že Vilík je červený až po kořínky vlasů. Uvědomil si v tu chvíli, že Katka vlastně mluví i o něm. Rázem pochopil, proč mu je s Katkou tak dobře a současně si neumí představit společný život s ní... Katka ho pochopí, ale bude jí to bolet. Vilíkovi bylo do pláče.

Jak jen to má Katce říct? Nejlepší bude mlčení, tím se nic nezkazí. Právě kolem nich prošla dvojice, najednou se opodál zamilovaní zastavili a začali se líbat. Katka se přitulila k Vilíkovi, oči upřené na líbající se pár. Vilík by jí taky třeba políbil, ale tak z kamarádství, tak jak třeba políbí maminku nebo Haničku, nic víc.

Vtom přišla záchrana. V kapse mu zazvonil mobil.

Růženka se ptala, kde je, že přijela do domečku a je tam prázdko. Vilík začal do telefonu chrlit, že si neuvědomil, že by ho potřebovala, ale že se bude snažit co nejdříve dostat domů.

Růženka odpověděla, že se kvůli ní nemusí vracet, jen chtěla vědět, jestli je blízko a jestli má na něj počkat.

Vilík využil telefonátu a zvedl se z lavičky.

„Nezlob se, Katko, musím domů, Růžence není dobře.“

Zklamaná Katka jen přikývla, že souhlasí, že si to vynahradí příště.

Vilík se rozloučil podáním ruky a spěchal k vlaku.

Doma pustil počítač a do Googlu zadal „gay“.

Úplně se lekl, když viděl, že mu vyhledávač nabízí přibližný počet výsledků 984 000 000.

Upřesnil dotaz „jak poznám, jestli jsem gay“ a objevilo se číslo 66 600, začel se do příspěvků.

Pročetl několik diskuzí, ale v hlavě mu to pořádek neudělalo.

Po hodině konečně zadal ten správný údaj „Radim Uzel a gay“

Radim Uzel: Poznat homosexuála bez odborného vyšetření je téměř nemožné. Navíc je to komplikováno tím, že mnozí homosexuální jedinci si svou orientaci sami odmítají přiznat. Často to maskují tzv. „bisexualitou“, nebo i celoživotně vystupují v roli heterosexuála.

Podíval se na hodiny. Hodina po půlnoci! Jak budu ráno ve škole vypadat? Vypnul počítač a zalehl do postele.

Zatím to nechám uležet, ještě to nikomu říkat nemusím, ale Katku už raději navštěvovat nebudu, něco vymyslím.

Vilík přemýšlel, až přišel na to, že Katce napíše dopis. Neodkládal to, dal se hned do psaní. Když byl hotov, teprve si šel lehnout. Hned ráno dopis hodil do schránky, aby si to nakonec nerozmyslel. Napsal jí toto:

Milá Katko!

Jsem nesmírně rád, že jsem tě poznal. Je mi s tebou moc hezky. Víím už, že jsi správná holka, která je ochotná, obětovat se pro druhé. Dobře sis zvolila své povolání. Umíš pomoci lidem. Ani nevíš, jak jsi pomohla mi a dala tak odpověď na otázku, kterou jsem si já sám neuměl zodpovědět. Když jsi mi vyprávěla o Radkovi, měl jsem pocit, že ten příběh

znám. Nebyl mi vůbec cizí. Na konci tvého hovoru jsem však poznal, že nemluvíš jen o Radkovi, ale i mně samotném. Ano Katko, i na mne se vztahují tvá slova. Nevěděl jsem to. Bylo mi s tebou moc hezky, nezapomenu nikdy na tebe, rád bych, aby náš vztah neskončil, ale nemůže se vyvíjet tím směrem, o němž jsme snad oba uvažovali. Může být jen na té úrovni, jak byl doposud.

Opravdu tě mám Katko rád, ale jako sestru. Věřím, že mne pochopíš, stejně jako chápeš Radka. Časem snad tomu i uvěříš. Pochybuji, že s odstupem času, se to změní. Dnes jsem celou noc brouzдал po internetu a hledal informace. Hlavně si prosím tebe nic nevyčítej, žes mi o Radkovi řekla. Já už delší dobu tápu, tys dala mým úvahám pouze směr. Já ti za to děkuji a nepřestanu ti být vděčný. Budeš-li chtít, udržet se mnou kontakt, budu moc rád. Ale nedivil bych se, kdybys mě zavrhla. Přeji ti z celého srdce, abys byla šťastná. Moc ti to, Katko, přeji. Věř mi. Vilém Holomek ml.

Tak, Katka už to zítra bude vědět. Horší to bude s našima. To nebude stačit jen napsat dopis.

Ale nic se nemusí uspěchat. Třeba zůstanu sám a nikdo se o mé orientaci nedoví. Ale Katka to vědět musela, to bylo něco jiného. Tak své úvahy Vilík dnes ukončil. Ve škole se musel soustředit na probíranou látku.

U Holomků byla debata na téma Pepík. Vilém Filomeně povyprávěl, co se dověděl na farmě. Společně seděli u stolu a čekali na Haničku, aby na ní vyzvěděli pravdu. „Musíme na ni opatrně,“ řekla Filoména, „nenápadně od koníka převedeme řeč na Pepíka.“ Hanička se smíchem vlítla do světnice, oba opusinkovala a hned se chlubila, že z básničky, kterou měla za domácí úkol, dostala jedničku.

„Za jakou básničku?“ ptal s Vilém.

„Jo tys ji neslyšel, tatínku, jak mě ji učila celý večer Růženka? To já ti ji povím.“ Nadechla se a spustila:

Dobrý den, dobrý den,
dneska máme krásný den.

Ručičky jsou na tleskání
a nožičky na dupání

dobrý den, dobrý den,
dneska zlobit nebudem.“

Při přednesu poskakovala, až se jí školní taška na zádech natřásala. Oba jí zatleskali. A Hanička už se sháněla po Pepíkovi, že půjdou aspoň na malinkou chvílečku na farmu. „Počkej Haničko, jdi se převlíknout a pak přijď za námi, sníš si makovou buchtu, udělám zatím kakao. V cukuletu byla zpět a s plnou pusou něco mlela.

„Haničko, a co Pepík, hlídá tě na farmě, aby se ti tam něco nestalo?“

„No, on mě hlídá, někdy je při tom hlídání schovaný, ale prý mě vidí i když ho já nevidím. Zrovna včera se schoval i s tím klukem, co má vlasy jako já dlouhé, ale nepověz mu to, já je šla potichoučku hledat a našla jsem je, víš, tati, tam za stájí, jak je ta fůra dřeva, a já to nesmím nikomu říct, ale tobě to pošeptám, oni kouřili,“ šeptala Vilémovi do ucha, „...a to se nesmí, že ne, tati. Ale neprozrad' mě, on by mě Pepík na farmu nevzal.“

„Neboj se, bude to naše tajemství.“

„Tajemství ani Růžence nesmím říct?“

„Ne, nesmíš, to by pak nebylo tajemství.“

„Ale, tati, může to být tajemství moje, tvoje i Růženky.“

Filoména nesla kakao a ptala se: „Mně to tajemství neřeknete?“

„Ne ne, to by nebylo už žádné tajemství, že jo, tati.“

Vilém věděl dost a věděl taky, co udělá. Nedopustí, aby jeho vzor Pepík skončil špatně, v první řadě se mu začne víc věnovat, v poslední době na něho neměl vůbec čas. Často, když Pepík za ním zašel a řekl, máš chvíli, mohl bych s tebou něco probrat, tak mu odpovídal jednou a tou samou větou, teď ne Pepíku, nechej to na večer.

No a večer už kluk byl v čudu nebo se učil. To tak, aby se zapletl s drogou, je mu jasné že spartu nekouřil. Nerad, ale na farmě si na ty dva počímám a to tedy odkládat nebudu.

Pepík přiletěl uříčený od autobusu a hned na Haničku: „Haničko, připrav se, jdeme za koníkem!“

Maminka mu nachystala na talíř a mezitím oblékala Haničku do toho nepříznivého listopadového počasí. Vilém dělal, že si čte a po očku pozoroval Pepíka.

Když za nimi maminka zavřela dveře, začal se oblékat i Vilém. „Ještě musím za dědou Bartošem, pak zajedu na farmu a na zpáteční cestě můžu vzít děti, aby nemusely v tom nečase pěšky.“

„To jsi hodný, Vildo!“

Filomena se na muže usmála a říkala si, to je dobře, že jede pryč, pořád mě hlídá, tohle nezdvihej, tam se nenatahuj, to ti přinesu sám, sedni si, lehni si, odpočiň si. Já jsem poosmé těhotná a ne po těžkém úrazu.

Vilém přijel k farmě, ale nechal auto na boční cestě za stodolou. Potichu obešel budovu a dostal se ke stáji. Smích, směsice sprostých slov, chlapáckých hlášek a smrad kouřené trávy dával tušit, že je správně. Vycouval zpět za stodolu a zavolal na policejní stanici, že mají na farmě podezření na drogy, ale aby kluka nevyplašili, ať jedou bez houkačky. Pak se přiblížil opět k hromadě dřeva za stájí. Popadl Pepíka za bundu a zařval: „Co si tady dokazuješ? Že už jsi chlap? A na tebe Dominiku, taky brzy dojde“ Ten honem zašlapával nedopalek do hlíny.

Vilém dotáhl Pepu k autu a vyjel k hlavní příjezdové cestě. Zamkl Pepu v autě a šel pro Haničku.

Sotva sedli do auta a opouštěli farmu, přijíždělo policejní auto. „Bud' rád, že jsem tě nachytl jen já, kdyby tě chytili policajti, tak už se z toho tak jednoduše nedostaneš!“

Dnes měla Růžena celé odpoledne co dělat. Autoškolu, kurz a opět byla i na španělštinu. Ráno musí do práce. Hlavně musí přijít dobře vyspaná. Už má teorii kurzu za sebou, čeká ji praxe. Od úklidu přešla rovnou k práci sanitářky, ale pod dohledem.

Růženu všichni dobře znali, věděli, že se na ni dá spolehnout. Ještě měsíc a budou zkoušky. Možná se to stihne do vánoc. Dám si to dárkem pod stromeček, těšila se. Raději nepojedu domů, přespím v Kamilově domku. Tam na ni čekal kromě Vilíka také pohled z Ekvádoru. Kamil nezapomněl. Jo Kamil, to je třída, řekla si Růžena. Na toho nemám. A při tom je to úplně obyčejný kluk.

Celý večer vyprávěla Vilíkovi, jak je Kamil skvělý.

„Kdybych nevěděl, že se občas setkáváš s Karlem, domníval bych se, že jsi do něj zamilovaná,“ říká Vilík s úsměvem.

„Taky jsem o tom přemýšlela, abych ti řekla pravdu, jenže Kamil má tvrdá kritéria. Já bych asi u něho neměla šanci. Je strašně zásadový. Co řekne, to platí. Já se cítím vedle něj taková nicotná, prázdná, stále chodím od ničeho k ničemu a Kamil, co řekne, to sedí. Nemusí vůbec přemýšlet. A při tom mu učení vůbec nejde. Ale je moudřejší než někteří profesori,“ říká Růžena.

Myslím na něho často. Hodně už v životě dokázal. Zamilovaná do něho nejsem, ale nebylo by těžké se do něho zamilovat. Je opravdu skvělý. V každém směru. Nevím, jak dlouho zůstane v Ekvádoru. Možná i celoživotně. Myslela jsem, že se mu líbím, ale říkal, že se nechce vázat. Možná kdybych jela za ním...“, Růžena se odmlčela a zasníla.

„Ale ne, je tu Karel. Ten mne má taky rád,“ řekla Růžena a bylo vidět, že Karel je tu jen proto, aby jí pomohl zapomenout.

Vilík to poznal a řekl jí: „Nechceš říct, že Karla pošleš k vodě, až ti bude zase dobře, to by nebylo fér, Růženo. To mu raději řekni hned.“

Růžena se začervenala a řekla: „Už je pozdě, musíme jít spát. Dobrou noc,“ a odešla do svého pokoje.

Před usnutím stále uvažovala o svých citech. Ke Kamilovi vzhlížím jako k modle, fascinuje mě jeho dokonalost, způsob myšlení, rozvaha, moudrost... ale vím, že jako žena u něj šanci nemám.

Karel zase zbožně kouká na mě jako na ženu, ale já mám pořád výčitky, že jsem v jeho očích padlá děva. I když na druhou stranu, ví o mě všechno a s mou minulostí se vyrovnal a už mu nevadí. A musím si přiznat, že je mi jeho namlouvání příjemné.

To chce čas, jak to říkává Liduška? To se vytríbí. Maminka z té věty vždycky roste.

Vzpomínka na maminku vyvolala na tváři úsměv.

Kdo by to byl řekl, že nám rodičové pořídí ještě sourozence. Když jsme byli malí, nějak nám to ani nepřišlo. Každou chvíli jsme doma měli novou živou panenku na hraní a každého dalšího sourozence jsme brali jako samozřejmost. Byli jsme chudí, ale mám na dětství krásné vzpomínky. Nepamatuji si, že by někdy byl táta na maminku hrubý. Maminka nás vždycky vedla k vzájemné lásce, podpoře, úctě, pomoci... Vždy to u nás krásně vonělo. Buď jídlem, nebo vypraným usušeným prádlem, které maminka do noci žehlila.

Já smekám, žádná automatická pračka, žádné aviváže. Prádlo několikrát vymáchané ve vaničce na dvorku a sušené na šňůrách mezi stromy. Oblečení jsme nosili jeden po druhém, jakmile měl Jarda rukáv u košile krátký, hned to nosil Jeník, pak Vilík, Pepík. U nás holek to bylo taky tak. Děti ve škole se nám někdy smály, protože naše šetrná maminka oděvy opravovala, našila záplaty, na hříbku látala díry na ponožkách. A zpívala s námi. Když jsem přišla do školky, uměla jsem spoustu lidových písniček, které někdy ani učitelka neznala. S krásnými vzpomínkami se konečně dostavil spánek. Naopak nemohl usnout Pepík. Má domácí vězení a po kamarádství s Dominikem. A přitom si spolu tak rozuměli, bylo fajn tam u hromady dřeva. Proč mám tak přísné rodiče? Už abych byl dospělý a mohl si dělat, co chci.

Kvapem se blížil další den „D“, tentokrát pro Karolínu. Za moře se zatím zpráva o tom, že Filomena bude mít děťátko nedostala. Dostanou to jako svatební dar, říkala s humorem Filomena. Ostatní děti slíbily, že když to chce maminka utajit, tak jí to nebudou kazit. Všichni byli rádi, že maminka přestala smejčit dům a dělat velké přípravy. Budou to mít všechno tak, jak si přáli, říkala Filomena, a dělala opravdu jen to, co bylo třeba, za stálého dozoru Viléma. Nejvíce času věnovala nyní Haničce. Už se dala slyšet i paní učitelka, že se Hanička moc polepšila.

Na vysvědčení se může těšit z velké jedničky.

Zato Pepík začal trojčit. Škola ho pořád bavila, to ano, ale doma z něho nevypadlo jedno kloudné slovo. Do všech se navážel, nejvíce do Haničky. Tušil, že to byla ona, kdo žaloval. Když byl s ní sám, jinak ji neoslovil, než práskačko. „A opovaž se zase žalovat“ jí pokaždé důrazně připomenul. Hanička z toho byla smutná, ale nikomu už nic neříkala. Raději se šla s Filomenou bavit o tom, co si na svatbu obleče.

Chtěla by jít za družičku, ale Filomena neměla odvalu jí něco slibovat, protože nevěděla, jak se Karolína k tomu postaví. Chce všechno moderní. A kdo ví, jestli v Americe nějaké družičky na svatbě jsou. Tak jí to opatrně vysvětlovala, aby holka nebyla zklamaná, ani teď, ani potom.

Zato Jarda se svou skupinou dělal velkou přípravu. Nikomu nic neříkal, ale vyhrávat budou už od rána, ať se to bude Karolíně líbit, nebo ne. Jsou přece všichni hudebně nadáni, tak ať je to jaksepatří vidět. Měl to dokonale vymakané.

Karolína požádala opět Karla, aby pro ně na letiště zajel. Karel to s radostí slíbil, protože doufal, že Růžena pojedje taky. Slíbila, že pojedje. Dokonce ho požádala, jestli by nemohli jet už ráno, vzala by si pro ten den volno, chtěla by si v Praze dokoupit pár maličkostí. Dokonce i bratři Bartošovi kuli nějaké pikle. Chtěli mít zásluhu, hlavně Oswald chtěl zajistit nějaký extra speciální povoz.

Jen s Rózkou nebyla žádná řeč. Ta, když se dověděla, že Filomena je zase těhotná, způsobila takovou paniku, že si všichni mysleli, že se pomátla na rozumu. O té doby, nepromluví na nikoho ani slovo. Ani to, že Filomena nechala školu, ji tolik nepopudilo, jako zpráva o těhotenství.

Jen Oswald se z toho doopravdy radoval.

Jarda se baví přes Skype s Liduškou: „Opakuji nejméně po třetí, můžete tady bydlet, dům je dost velký a vlakem je to do Prahy hod'ka.“

„Opravdu to nebude Simoně vadit?“

Jarda volá: „Simčulko, prosím, pojd' sem, Liduška se na něco chce zeptat.“

U stolu s počítačem je jen jedna židle, Jarda si přitáhne Simonu a posadí si ji na klín, aby byla dobře vidět v kameře.

„Ahoj Liduško, jsem tady, děje se něco?“, ptá se zvědavě Simona.

„Ahoj, nic se neděje, ale chci mít jistotu, Jarda nám nabízí bydlení u vás, tak přece jen se chci zeptat i tebe, nechtěli bychom být na obtíž.“

Simona se rozesměje: „Liduško, co tě nemá! Všichni bychom se vlastně měli ptát Haničky, jestli tu můžeme bydlet. My jsme tady hosté a vy budete taky. Vždyť jsme to projednávali nejednou, využíváme jen kuchyň a jeden pokoj. Můžete si vybrat ložnici nebo dětský pokoj.“

Myslím, že se tu srovnáme. My jsme skoro celý den pryč a večer se tu všichni sejdeme, už se na to těším. Ale klid tu bude jen do jara, táta už se nemůže dočkat, až se vrhne na přestavbu, pak tu bude rušno! A kdy chcete přijet?“

„Asi hned po svatbě Karolínky, protože budou chtít zůstat určitě ještě pár dnů u rodičů a je nás už jak mravenců v mraveništi! Mimochodem, jaký dárek chystáte novomanželům“, ptá se zvědavě Liduška.

„Ani se neptej, to je každodenní téma, a ještě jsme na nic originálnějšího nepřišli a už se to kvapem blíží,“ odpovídá zkroušeně Jarda.

O svatebním daru přemýšlí i Filomena s Vilémem. „Fílo, tvůj nesplněný sen o křišťálovém lustru se Karolínce vůbec líbit nemusí. Vždyť už to dneska v domácnostech ani není vidět.“

„Ty to, Vildo, vidíš jinýma očima, český křišťál je v zahraničí vysoce ceněný. Já se Kajky přímo zeptám, ať to nemusíme shánět na poslední chvíli.“

A co Vilík, nějak se nám poslední dobou vyhýbá, když mu volám, tak vždy odpoví, že se má fajn, ale že má spoustu učení. V jeho hlase i na dálku poznám, že ho něco trápí“, posteskla si Filoména.

„Třeba je zamilovaný a to dělá s člověkem divy,“ plácl Vilém Filoménu po zadku, „že jo, maminko, však si vzpomeň, jak jsem byl na tom já, než jsem ti dokázal v jeho letech vyznat lásku.“

Filoména se zasnula. Je jiná doba, všechno ti mladí berou víc hopem, často jsou hrr do lásky, aniž by jim slovo láska něco říkalo. To ona s Vilémem se vodila dlouho za ručičku, než si dali první políbení. Dnes se holka vyspí s klukem, ani neví, jak se jmenuje, a říká se tomu úlet. Divná doba.

Jen aby její děti braly to slůvko láska tak, jak to viděli doma.

„Vychovali jsme dobře, Vildo, naše děti a je na nich, jak se se životem poperou.“

„Copak Vilík, ten mě starosti nedělá, to spíš Pepík s Růžou, mám takový divný pocit, že nás ještě potrápí“, řekl Vilém.

„A to zas já mám takový divný pocit, že nás potrápí Vilík“, povzdechla si Filoména.

Poslední dobou, když ji všichni tak hýčkali, chodila Filomena spát se slepicemi. Natáhla budíka, aby mohla v noci na Skype.

Jenže na Skype nikoho nezastihla.

Nevěděla totiž, že se Karolína a Miloš domluvili s Karlem, že přijedou o dva dny dříve.

Z letiště se nechají odvézt taxíkem na Berounsko a Karel je vyzvedne pak tam, místo na letišti. Ale o dva dny později. Miloš chtěl ještě před svatbou navštívit hrob rodičů a bratra.

Také tam měli zamluvený malý penzionek, plánovali tam prožít posvatební líbánky. Je třeba dát zálohu a dojednat vše potřebné. Spát budou tentokrát u jeho kamaráda Pavla, který

pojede do Kozojed taky, protože půjde Milošovi za svědka.

Karel se o tom před Holomkovými nezmínil, mělo to být překvapení, ale Růženě to říct musel, aby nebyla zklamaná, že Prahu minou. Vyjeli by totiž už brzy ráno. Netušil, co to s Růženou udělá. Okamžitě to odmítla, že ona nepojede.

„Chtěla jsem jen do Prahy,“ řekla. Znervózněla, rychle se s Karlem rozloučila, vymluvila se, že má hodně práce. „To víš, když maminku teď šetříme, je to na mně.“

Karel jí uvěřil.

Jenže skutečnost byla trochu jiná. Růžena poznala už tenkrát, že se Pavlovi líbí, on jí také. Jak se na svatbu těšila, tak se začala bát. Jak to všechno dopadne! Nejraději by zmizela.

„Kdy já budu mít klid, copak to nikdy neskončí, jsem jako rozervaná.“

„Ne, já se s Pavlem nemohu setkat, alespoň u toho nesmí být Karel. Neměla jsem si s ním nic začínat, tolik toho pro mne udělal, je hodný, ale milovat ho se asi nikdy nenaučím.“

Celá se roztrásla a dala se do pláče...

Je čtvrtek. Filomena má dnes vyzvednout připravené koláčky a rozvézt je po vesnici. Je roztřesená. Bude to poprvé. Ona měla malou tichou svatbu, o které nikdo nevěděl, protože rodiče se k ní v té chvíli obrátili zády. Vilém se rozhodl ze dne na den, žádné romantické požádání o ruku se nekonalo.

Za svědka jí šla spolužačka. Na svatební oznámení už nebyl čas, to se muselo objednávat aspoň měsíc dopředu. Vilém zavrhnul i fotografa, ale to si Filomena prosadila svou, že fotky zaplatí. Měla nějaké korunky, chodila si přivydělávat na brigádách.

Svatební šaty si půjčili v divadelní půjčovně za pár korun. Svatební kytice vyšla Vildu taky levně, protože se brali 9. března a v květinářství byla sleva na karafiáty, které se neprodaly k MDŽ. Svatební oběd uvařila babička, ta jediná jim přála, jedli ho v této kuchyni.

Obdivovala babičku, jak se snažila udělat jim den alespoň trošku slavnostnější a na záclonu našpendlila stovku růžových srdíček. Ze starého gramofonu pouštěli dechovku a tancovali v obýváku, odkud předtím vynesli stůl do předsíně. Byla v sedmém měsíci, tak už toho moc nenatancovala, ale babičku Vilda protočil důkladně.

Svatební noc prožili v horním pokojíčku pro návštěvy. Tenkrát ještě nebylo ústřední topení, byla tam příšerná zima, hodili na sebe dvě peřiny a tam šťastná usnula schoulená vedle milovaného novomanžela.

Filomena se zasněně podívala na kuchyňské okno a vzpomínala, že tenkrát si ta srdíčka uschovala někam do krabičky... ani nevím, kde krabička zůstala, však už to v březnu bude dvacet čtyři let!

Na Růženu bezradnost padala ze všech stran, Pronásledovalo ji to jako noční můra. Rozhodla se poradit s Vilíkem. Někomu to říct musí, snad ji Vilík pochopí a pomůže najít řešení.

Vilík byl nemálo překvapený, když se vrátil do Kamilova domečku a našel tam vzkaz.

Něco jsem uvařila, abychom si udělali spolu hezký večer. Vráťím se okolo sedmé. Můžeš to už pomalu začít připravovat. Možná k tomu sedne i láhev červeného...Růžena

Copak má jen ta Růžena za lubem, říká si Vilík. Dost nad tím přemýšlel, zvědavost pořádně dala zabrat jeho mozgovým závitům.

Na nic kloudného však nepřišel. „Konečně se to dovím“ říkal si, když uslyšel přicházet Růženu.

„Tak tě pěkně vítám, co tak najednou? Snad nehodláš taky do toho praštit, jako Karolína?“ prohlásil Vilík místo odpovědi na pozdrav.

„Toho se nemusíš obávat, mám zcela opačné problémy. Ale počkej až u večeře,“ řekla Růžena zamyšleně a Vilík pomalu začínal tušit.

Nemohl si nevzpomenout, jak se Růžena začervenala, když se jí naposledy ptal, jak to

s Karlem doopravdy je. Už se na nic nevyptával a začal prostírat. Mlčky zasedli ke stolu a pojedli, Růžena sklídila se stolu, Vilík nalil víno do pohárku a řekl: „Tak má milá sestřičko, ve víně je pravda, ven s ní!“

Růžena sklopila oči a začala vyprávět.

O Karlovi, o Pavlovi ale hlavně o tom, jak se cítí uboze a bezradně.

„Nemohu se setkat s Pavlem a Karlem současně, nezvládnou to. Víím, co Karel pro mě udělal, je mi s ním dobře, ale nemiluju ho. Já přece za to nemohu. Kdybych nepoznala Koutného, Kamila, nebo Pavla, tak bych ho snad dokázala milovat, ale teď cítím, že to nejde.“

Vilík chvíli přemýšlel a pak jí řekl, „Milá Růženko, to není tím, že jsi poznala Kamila, Pavla, nebo Koutného. Kdyby jich nebylo, poznala bys jiné muže, do kterých by ses zamilovala stejně bezhlavě jako do těch tří. Nemůže za to nikdo z těch mužů. Je to v tobě. Karla je ti líto, poněvadž ho znáš a víš, že to s tebou myslí vážně. Kdyby si tě vzal, štěstí by se asi u vás nezabýdlo. Bojím se ti to říct, ale ty bys nebyla šťastná ani z jedním z těch tří. Zdá se ti, že je miluješ, protože jsou pro tebe zatím nedosažitelní.“

Koutný je ženatý, Kamil odjel do Ekvadóra a Pavel byl daleko. Jen Karel byl blízko, má tě rád a klidně by se s tebou oženil. Radím ti, řekni Karlovi rovnou, že ho nemůžeš milovat. A to čím dřív, tím líp. Bude ho to bolet, ale ne tak moc, kdybys mu ještě déle dávala falešné naděje. Je to hodný kluk, zaslouží si vědět pravdu. Jestli můžeš, řekni mu to ještě dřív, než se setkáš s Pavlem. O tom mu zatím nemusíš nic říkat. Třeba Pavel už někoho má, ale i kdyby někoho měl, s Karlem se rozejdi. Zachovej se k němu čestně.

Co když přijde zase někdo, kdo ti hlavu poplete a budeš zase tam, kde před několika měsíci. Je dobré mít kamaráda jako je Karel, ale musíš mu říkat pravdu. Jinak ho ztratíš. Rád bych ti přál, abys byla šťastná, moc bych ti to přál, ale když pozoruji, jak snadno a rychle se umíš zamilovat, tak se o tebe bojím, asi manželství není pro tebe to pravé. Mysli na to, když se setkáš s Pavlem, aby to nedopadlo tak, jako ve vztahu s Karlem.“ Růžena zírala, jak Vilík moudře mluví. Všichni to umí nazvat správným jménem, jen ona tomu říká smůla.

„Máš pravdu Vilíku, asi tě poslechnu a Karlovi to řeknu. Hned zítra odpoledne. Pozítří už jede pro Karolínu.“

Vilík ji pohladil po vlasech a řekl jí: „Nezlob se na mne, možná se ti zdá, že jsem příliš krutý, mám tě rád a nechci ti mazat med kolem pusy. Chci ti pomoci a já to vidím takto. Běž si lehnout, ať si ráno čilá do práce, já to tady uklidím.“

Růžena dopila víno, poděkovala mu a odešla spát

Karel leží na gauči a přemýšlí. Jak nenávidím tenhle dušičkový čas. Před třemi lety se se mnou touhle dobou rozešla Šárka. Začala studovat vysokou školu a tvrdila, že je to toho na ni moc. Hmmm, letos v létě jsem ji potkal s kočárkem. Pak v únoru mě kamarádi přemluvili, ať s nimi jdu na ples a já tam poznal Renatu. Byl jsem opatrný, začali jsme spolu chodit prvního května, lásky čas. Poznal jsem něco jiného, Šárka byla konzervativní, na svůj věk usedlá, Renata byla uragán, chrlila nápady, byla tak strašně akční, že jsem kolikrát nestíhal vše, co plánovala. Před dvěma lety přišel podzim a lásky byl konec. Zatracený listopad! Zařekl jsem se, že už žádnou holku nechci. Jenže člověk míní... Ioni v létě jsem vzal zmoklou stopačku, dali jsme si telefonní číslo a ona se opravdu ozvala. Opět jsem byl opatrný, nechtěl jsem se znova spálit. Párkrát jsme zašli do kina, oťukával jsem ji tak dlouho, až mi v listopadu řekla, že si od vztahu představovala víc a byla fuč. Letos na jaře začala chodit Maruška s Jeníkem a já poznal jejich rozvětvenou rodinu, která mi přirostla k srdci. Všichni jsou tak milí, přátelští, drží při sobě. A zadíval jsem se do Růženky. Ale svou opatrností jsem ji zase odradil, nedával jsem okatě najevo svůj zájem. Opět jen zlehounka zpozvdálí, nevyplašit, a málem se mi to nevyplatilo, protože podlehla Koutnému.

Jak já se letošního listopadu bál! Ale konečně té smůle ukážu záda! Už jen tři dny do konce listopadu! Zítra jedu pro Karolínu a jejího snoubence a zpět bereme ještě Lidušku s Jimim z Blatné, to se s Růženkou asi moc nevidím, ale na té svatbě bude určitě možnost s ní promluvit. Jak to udělám? Vždyť přece musí cítit, že jí nadbívám. Při tanci, jasně, při tanci budeme hodně blízko sebe, to bude ta pravá chvíle! Vydechl pološeptem do tmy: „Dobrou noc, Růženko, za tři dny ti otevřu své srdce!

Snad se samo nebe slitovalo nad Růženu, poněvadž na oddělení, kde pracovala, se vyskytla infekční žloutenka. A to hned u dvou pacientů najednou. Zavolala Vilíkovi, že bude dobré, když on dnes pojedje přímo k rodičům. Aby na něho nepřenesla infekci.

„Jsem sice očkovaná, ale víš, jistota je jistota. Zítra musím ještě do práce, pak jsem měla mít volno. Ale nevím, jestli to nakonec nezruším. Já na svatbu jít nemohu. U nás je karanténa a nevzala bych si to na triko, kdybych náhodou někoho nakazila. Hlavně o maminku a Haničku se bojím,“ řekla mu do telefonu.

Vilík si pomyslel, „a tak se z toho vyvečeš“, ale řekl jen, že je to sice škoda, Karolínu to bude určitě mrzet.

„Dělej, jak rozumíš“ dodal a zavěsil.

Ze školy ještě zaskočil do Kamilova domku, aby vzal všechno, co potřebuje a pak rychle na autobus. Zítra do školy nemusí, těší se, moc se na všechny těší.

V tom pohledem zavadil o schránku, otevřel ji a našel tam dopis. Pro něho, od Katky. Roztřásl se mu ruce. Má to otevřít hned, nebo až doma?

Když nastoupil do autobusu, byl poloprázdný, sedl si k oknu, dopis ho v kapse pátil, „musím jej otevřít,“ říká si, když v tom vidí, jak k autobusu dobíhá Pepík. Už na něj mává, aby si šel k němu sednout.

„No, je dost brácho, že se taky ukážeš, už jsem myslel že ses v tom domku zakuklil a hodláš tam přezimovat. Kde máš Růženu? Ach já zapomněl, ona má Kareltaxispeciál,“ dělá si srandu Pepík.

„Je vidět, že máš dobrou náladu, to se bude hodit. Růžena nepřijede. Mají karanténu, nechce ohrozit maminku“, sděluje Vilík, ale jeho myšlenky se stále zabývají dopisem.

Konečně vystoupili. Když přišli domů, Vilík se jen letmo se všemi pozdravil, říkal že se vybalí a hned bude dole. Nestěhoval se do pokoje, který sdílela Růžena. Ani si neodložil, sáhl do kapsy a vytáhl dopis. Roztrhl obálku a čte.

„Viléme,

odpusť mi, ale já to opravdu neumím pochopit. Věřila jsem, že ukážu Radkovi, že se mýlí, právě u tebe jsem chtěla nalézt pomoc, místo toho stejná diagnóza. Pišeš, že si nemám vyčítat, že je to tím, že jsem o tom začala mluvit. Ale já si to musím vyčítat. Neměla jsem to říkat. Není moje vina, že se to přihodilo Radkovi, možná že ty bys to časem taky poznal, ale já to uspěchala. Čekáš ode mne pomoc. Jak ti můžu pomoci, když jsem sama na dně. Ty máš na starost jen sebe. Já mám sebe a Radka a ještě čekáš, že budu pomáhat tobě. Ne, to bych opravdu nezvládla. Myslela jsem to s tebou opravdu vážně. Našim to říct nemohu, ani o tobě, tím méně o Radkovi. Bolelo by je to. Nezlob se na mne, ale pro rodiče bude přijatelnější pochopit, že jsme rozešli proto, že si už nerozumíme. Prosím tě, už mi nevolej, ani nepiš. Jestli se z toho dostanu, ozvu se sama. Teď to možné není. Dej mi čas.

P.S. Pokud se už spolu nesetkáme, přeji ti, abys byl šťastný. Kateřina"

Vilík seděl s dopisem v ruce, ani si nevšimnul, že přišla Karolína.

Stála u dveří a pozorovala Vilíka, bála se ho vyrušit, ale ráda by mu pomohla. Zakašlala. Vilík se lekl, schoval dopis a snažil se tvářit, jako by se nic nestalo. Vyšel Karolíně vstříc, objal ji a říká: „Bud' zdráva, nevěsto!“

„To je všechno co mi řekneš,“ ptá se Karolína a oči má upřené na náprsní kapsu.

„Budeš první, Karolíno, které se svěřím, ale dnes to nebude. Možná, až přijedeš příště. Není to nic vážného, neboj. A abych nezapomněl, Růžena se moc omlouvá, ale nepřijede, mají na oddělení žloutenku, tak zůstane ve městě. I mně vykvartýrovala, aby prý nepřenesla infekci“, konstatoval Vilík a když kráčel vedle Karolíny dolů, uvědomil si, že se mu ulevilo.

Přes všechny ten předsvatební mumraj si Karolína občas prohlížela maminku a nemohla si nevšimnout nějaké změny. Je samozřejmě krásná a od návštěvy vizážistky o sebe dbá téměř profesionálně, ale něco je divného.

Vytahovala v koupelně vyprané záclony z pračky do koše a už tam byl tat'ka, ať se nenatahuje, že to s Pepíkem pověsí. Vzala bedýnku, že prý jde do sklepa pro brambory a už Jeník bere bedýnku a říká, že tam dojde sám.

To je její stav po operaci tak vážný? Ani v lázních nebyla celou dobu, že by se srdíčko zhoršilo? Hrozí jí nějaké nebezpečí? Až ji zamrazilo, když si představila, že by se stalo něco vážného a o maminku by přišla. Ale koho se mám zeptat? Sama maminka řekla, že je zdravá, že jí nic nechybí. Já tomu přijdu na kloub, říká si Kajka a obšívá krajkový kapesníček, který bude mít Miloš v kapsičce saka.

Doléhá k ní hovor Miloše s Vilémem o přestavbě domu v Kolíně a do toho všeho zpívá Hanička na celý dům ...dneska nevěsta, zajtra žena, dnes večer bude zapečená.

„Haničko, zapečené v troubě můžou být brambory, brokolice nebo rýžový nákyp. Ale o nevěstě se zpívá, že bude začepená, podívej,“ otevře maminka laptop. Ukazuje obrázky nevěsty s čepcem na hlavě.

„To je takový lidový zvyk na Moravském Slovácku. Večer před svatbou odvedly ženy nevěstu do komůrky, sejmuly věnec, odložily stuhy a rozčesaly vlasy. Nevěstina kmotra posadila nevěstě na hlavu čepec, kterého se musela dotknout každá z přítomných žen. Až čepením se nevěsta stala vdanou ženou.“

Hanička je nadšená: „A budeme čepovat i naši Karolínku?“

Pepík na židli žabkuje záclony a směje se, až se za břicho popadá. „Haničko, tys tomu dala korunu!“

Hanička se brání: „Nikommu jsem korunu nedala, mám je schované v peněžence!“

Karolína se směje tak, až se jehlou píchne do prstu a naoko volá se zdviženým prstíkem, na kterém je kapka krve: „Teď jsem se píchla o vřeténko a usnu jak Šípková Růženka na sto let a veškeré služebnictvo se mnou!!!“

Hanička běží do pokojíčku a přinese kufříček malé doktorky: „Nesmíš nám vykrvit, já tě ošetřím.“ Karolínka si nechá prstík ovázat a v duchu si říká, že tahle Hanička je opravdu poklad. Byli jsme taky tak roztomilí, když jsme byli malí?

Úklidové přípravy míří do finále. „Až Pepík pověsí ty záclony, mohla bys Karolínko vytřít podlahu a bude skončeno. Pak se budou přípravy točit jen kolem jídla a oblečení,“ řekla Filomena. Pak se podívala na Karolínu a Miloše a pokračovala: „Nic jsem vám nekupovala, když jste mě tak vypekli a nemohla jsem se vás zeptat. Chtěla jsem vás překvapit křišťálovým lustrem, ale táta mi to rozmluvil.

Tak vás překvapím něčím jiným. To budete koukat. Ale ne dnes. Až zítra večer! Zítra večer!“ Zdůraznila Filomena a přísně se podívala na všechny členy rodiny, aby věděli, že do zítřka musí mlčet.

„Ale maminko, my přece nic nepotřebujeme. Jak bychom cestovali s lustrem. Umíš si to představit. A jestli mi opravdu chceš udělat radost, tak mi věnuj tu měděnou vázu, co stojí v našem svátečním pokoji. To mi opravdu udělá radost a budu mít památku od vás všech a dokonce i na prababičku“, vymlouvala se Karolína. Měla vážné obavy, že se maminka vytasí s nějakým obrovským balíkem.

„Dobrá, vázu dostaneš taky. Tu si koneckonců zabal už teď, aby nepřekážela, ale to hlavní, až zítra večer. Víc už o tom ani slovo. A běž vytírat. Je to na tobě, když Růžena tu není,“ dodala Filomena a tím pokládala debatu za ukončenou. Karolíně však nasadila do hlavy brouka. Ale ač se snažila sebevíc, nedopátrala se, co to bude. Všichni se jen culili a nikdo nic neřekl.

Pustila se do vytírání. Jen Pavel zůstal trochu zaražený, když uslyšel, že tu Růžena není. Víc než na samotnou svatbu, se těšil právě na to, jak se s ní tady setká. A celou dobu si budou nablízku.

Od posledního setkání jí měl plnou hlavu. Jak byl rád, když mu Miloš sdělil, že chce, aby mu šel za svědka. A teď ji tu nevidí. Snad odpoledne, říkal si. Ale nechtěl čekat až do odpoledne, chtěl vědět už teď, proč tu není, zašel tedy za Karolínou. „Mohl bych se zeptat na Růženu? Včera večer jsem ji nezahlédl a dnes se paní Holomková zmínila, že tady není. Chtěl bych ji pozdravit,“ řekl opatrně Pavel.

Karolína to pochopila. Všechno Pavlovi řekla, co se večer dověděla od Vilíka, pak dodala. „Ale jak já Růženu znám, nakonec se dá vidět. Nevydrží to. Určitě přijde, třeba jen do kostela, ale já myslím, že se setkáte,“ usmála se na Pavla, věděla, že ho její slova potěšila.

Když Karolína dokončila úklid, otevřela dveře komory, kde všude v policích bylo nachystáno plno dobrot, různé druhy drobného cukroví a koláčků.

Ach ta maminka, nachystala toho pro celou dědinu. Na dort, který se teprve bude péct, je připraveno marcipánové plato s holubičkami držícími na stužce dva prsteny. Najednou se jí vehnaly slzy do očí. Zastesklo se jí po maminčině náruči, chtělo se jí plakat a smát se zároveň.

Vešla do ložnice k mamince, která seděla u krabice fotek, objala ji a děkovala za všechnu tu přípravu její svatby. „Bylo toho maminko na tebe moc, mám o tebe strach.“

„Ale neměj žádné výčitky a pojď si raději ke mě sednout, probereme znovu vše, jestli jsme na něco nezapomněli.

Každá nevěsta má mít pět věcí, něco starého, nového, modrého, půjčeného a stříbrnou minci. Jestli pak víš proč?“

„No maminko, něco tuším povídej.“ Sedla si na zem, hlavu dala mamince do klína tak, jak to dělávala, když byla malá.

„Stará věc by ti měla připomínat, že necháváš svůj dosavadní život za sebou. Nová věc symbolizuje nový začátek života, měla by přinést radost do manželství. Něco půjčeného bys měla mít od blízké osoby, která je veselé povahy, to ti přinese štěstí. A něco modrého, to je podvazek, který symbolizuje věrnost.

No, a mince, tu si dej do levého střevíčku, ta ti zajistí blahobyť.“ Z krabice z fotkami vyndala krabičku a podala jí Karolínce.

„Tady je stříbrná mince, měla ji ve svém střevíčku tvoje prababička, babička i já...“ hlas se jí zlomil.

„Nebud' smutná, maminko, objala ji Karolína, neboj se, neudělám ti ostudu. Budu se chovat tak, jak jsi mě vychovala, myslím si, že jsem si vybrala na cestu životem dobrého člověka.“

Filomena pohladila nastávající nevěstu po vlasech a zavelela: „Tak dost lelkování, jdeme ještě napéct slané šátečky.

„Budeme potřebovat hodně místa.“ Podává synovi hromádku: „Pepo, prosím, odnes nahoru do návštěvního pokoje tohle vyžehlené povlečení, a popros Lidušku, ať to převlíkne.“

Pepa stoupá po schodech a už chce otevřít, jenže z pokoje se ozývají divné zvuky. Kruci, pomyslí si Pepa, co tam ti dva dělají, že by se milovali? Teď v poledne? Není jim trapně? Zvědavost překoná, položí prádlo na křesílko a jde dolů.

„Co je s tebou Pepíku, ty celý hoříš? Určitě máš teplotu, změř se, a jestli ano, acylpyrin a do postele, ať jsi do soboty fit,“ dává pokyny Filomena. Pepík začne koktat: „Te, te, teplotu nemám...“

„Tak co je ti, jsi vykulený, jako bys právě viděl přistát UFO s mart'any. Dal jsi Lidušce to povlečení?“

„Ne, ne, nedal...“

„Viléme, nelokl si Pepík té slivovice? Je nějak pomýlený.“

Vilém kontroluje láhev, ale upito z ní není.

„Co jsi chtěla, Filomenko, nahoře?“ Filomena s rukama od těsta si utře čelo: „Aby Liduška převlíkla postele.“

„Kde je to povlečení?“

„Na na na křesle, ale tati, ne ne ne nechod' tam, oni tam dě dě dělají to to to ...“

„Máš bujarou mysl, hochu, Liduška s Jimim rehabilituje, ty nohy se musí procvičovat třikrát denně a teď vím, co sis myslel, Jimi u toho heká bolestí a ty už si představuješ kdo ví co!“

Vilém vyjde nahoru, zaklepe, ozve se Liduška, že může, otec jí podává povlečení a když jim řekne, z čeho je Pepík podezíral, začnou se smát. Smíchem rozkuckaná Liduška

přikazuje Jimimu: „Teď to to to budeme dělat ještě na míči“ a otočí se k Vilémovi, „Pepíkovi řekni, že se může klidně přijít přiučit!“

Jakmile se Karel dověděl, že Růžena nechce přijít na svatbu, byl z toho celý špatný. Sotva skončil s prací, zajel do nemocnice. Tam se dověděl, že Růžena dnes skončila o něco dříve, je v autoškole. V autoškole, podivil se Karel, říkala, že už tento týden nic nemá. Doma že bude práce nad hlavu, tak jí zdy odřekla.

Zajel tedy k autoškole. Uviděl Růženu, jak je zabraná do hovoru s instruktorem. Ani nepostřehla, že někdo přijel. Chvilku je pozoroval, pak si dodal odvahy, vystoupil z auta a šel blíže. Když si ho Růžena konečně všimla, zrudla jak pivoňka, omluvila se instruktorovi a přistoupila ke Karlovi. „Co je Karle, stalo se něco?“

„Ne, nic se nestalo, jen mi bylo smutno, myslel jsem, že už dnes nic nemáš, tak jsem tě chtěl navštívit,“ říká trochu zklamaně Karel a pozoruje, jak je Růžena červená a nervózní. „Napadlo mne, že když nepojedu domů, tak se pokusím zeptat, jestli můj instruktor nemá náhodou volno, že bych si vybrala ty jí zdy, aby mi čas rychleji utíkal.“

Karel poznal, že Růžena nemluví pravdu. Vzala si přece o dvě hodiny dřív volno, že má jí zdy a teď mu říká, že si je teprve domlouvá.

Podíval se na ni a říká: „Mám počkat?“

Růžena se zamyslela a řekla: „Moment, běž do auta, přijdu hned.“

Nechala Karla stát, zašla za instruktorem, vyměnila si s ním pár slov a přišla k autu.

Karlovi řekla, pojedeme ke mně, nebo si půjdeme někam sednout. Ráda bych s tebou mluvila. Její tón hlasu, se ale Karlovi vůbec nelíbil. Dobrá, půjdeme si někam sednout. Vycítil, že to nebude příjemný hovor, nechtěl dát Růženě možnost výhodu domácího prostředí.

Zajel tedy ke kavárně, poblíž Kamilova domečku, jak si Růžena přála. Karel začínal tušit...

Když se posadili, objednali si kávu, chvilku bylo ticho, pak se Karel zeptal: „Budeme ještě dlouho mlčet? Chtěla jsi mi přece něco říct.“

„Ano, chtěla Karle. Není to jednoduché pro mě. Nevím jak začít. Už jsem ti to měla dávno říct, ale neměla jsem odvahy. Až...“

„Co až, až sis začala něco s instruktorem, že?“ skočil jí Karel do řeči a nedůvěřivě se na Růženu díval.

„Ne, nic jsem si s ním nezačala. Chtěla jsem dnes opravdu jezdit. Volala jsem mu včera večer, jestli mohu přijít, nabízel mi to už dávno, že mi dá soukromé hodiny. Včera říkal, že má volno jedině od 12 do 14 hod. Řekla jsem, že to nemohu, že budu v práci. Ale v práci jsem se uvolnila, tak jsem přišla, jenže jsem ho nezastihla. Čekala jsem, až se vrátí a právě mi nabízel, že bude volný až za dvě hodiny, ale jestli chci, můžu s ním a s tím druhým žákem jezdit v autě. No a do toho jsi přišel ty.“ Růžena skončila a napila se kávy.

Opět bylo chvilku ticho. Karel se na Růženu podíval, vzal ji za ruku a říká: „Chceš mi ještě něco jiného říct, Růženko? Pokud ne, budu mluvit já.“ Růžena se lekla toho, co by jí Karel mohl říct, proto mu řekla: „Ne, Karle, ještě jsem ti neřekla všechno. To hlavní teprve přijde.“

Pak se znovu napila podívala se mu očima, odtáhla ruku a začala. „Vím, že mně máš rád Karle. Nesmírně si toho vážím. Ale poznala jsem, že nejsem pro tebe ta pravá. Moje city jsou nestále. To jsem nepoznala sama, na to mě upozornil Vilík, když jsem se mu svěřila. Mrzelo mne to, ale musím mu dát za pravdu. Byl jsi mi velkou oporou, ale nebyla to láska, co jsem k tobě cítila, byla to vděčnost.“

Je mi to, Karle, líto. Jsi hezký a moc hodný kluk, ale pochop, já tě nemohu milovat tak, jak by sis to přál. Vím, že toho budu litovat, ale chci, abys věděl pravdu. Slíbila jsem Vilíkovi, že ti to řeknu. Nechci ti dávat falešné naděje. Budu ráda, když mi budeš na blízku, ale nebudu se zlobit, když se ke mně otočíš zády. Nic jiného si stejně nezasloužím.“

Bylo opět ticho. Růžena seděla se skloněnou hlavou, Karel nemohl také mluvit. Ticho prolomil číšník, když se zeptal, jestli si budou ještě něco přát. „Ne, děkujeme. Zaplatím,“

řekl Karel a vytáhl peněženku. Zaplatil, podíval se na Růženu a zeptal se: „Smím tě doprovodit?“

„Jestli chceš, tak ano, ale víš, že je to jen kousek“ odpověděla Růžena.

Když jí pomáhal oblékat bundu, zeptal se ještě: „To byl důvod, proč jsi se vymluvila na karanténu?“

„Taky! Ale tu karanténu tam opravdu máme,“ řekla Růžena na obranu.

„To vím, byl jsem tam, ale ostatní se taky nevyhýbají lidem. Jestli tě to uklidní, kvůli mně můžeš na svatbu jít. To nejhorší mám za sebou, bude ještě následovat bezesná noc, ale zítra se budu snažit, aby to nebylo poznat. Neboj, nebudu ti to komplikovat. I když to bolí. Možná časem zapomenu, možná se tvoje city ustálí...“

Sobotní ráno bylo chladné, ale jasné. Slunce se snažilo alespoň trochu oteplit studený vzduch. Filomeně zase bylo špatně, bože, kdy už to ranní zvracení přestane, vzdychla a šla se na zahradu nadýchat čerstvého vzduchu. Vtom vidí přijíždět Jardovo auto a za ním ještě jedno. Začne vystupovat spousta mladých lidí s různě velikými bágly. Panenko skákává, co to zas je, co to ten Jarouš vymyslel? Jarda táhne průvod k domu. Fíla jim jde v ústrety.

„Maminečko, vedu hudebníky. Je tu dneska svatba, nebo ne?“, směje se Jarda. Překvapená Filomena je zve dál, mládež zaplní celý obývací pokoj, z obalů vyjmou nástroje a spustí zvesela. Ještě som sa neoženil... Liduška roznáší něco k zakousnutí a čaj. Přijíždí další auto.

Tentokrát je to Helča, která bude připravovat Karolínku k obřadu. Do toho se začne motat Hanička, že už se taky musí obléci, aby to všechno stihla. Filomena ji usměřňuje: „Haničko, je dneska sice slavný den, ale pro zvířátka je stejný jako jiný, tak zajdi nakrmit králíky a slepice, aby ta naše havěť neměla hlad. A ty, Pepíku, dojdí do sklepa, vyber popel z kotle a zatop, ať tu nezmrzeme, budou se hodně otevírat dveře a teplo bude utíkat, tak ať jsou radiátory teplé. Přijíždí další auto, tentokrát je to Karel, aby naložil svatební dobrůtky a odvezl do Mlýna, kde bude hostina. Fíla diriguje u komory, které krabice se mají vzít. Vilík s Jeníkem zdobí všechna auta bílými stuhami. Přijíždí i děda Bartoš s babičkou a taky jejich auto je nazdobeno.

Filomena se jde obléci do ložnice, kde už se chystá i Vilém. Fíla se na svého muže zasněně podívá. Nelituju, že jsem si ho vzala.

Jsou naladěni na stejnou notu, protože při oblékání pozoruje Vilém svou ženu a v duchu si říká, asi nejsem ideální manžel, ale tuhle ženu miluji a budu milovat.

Haničce pomáhá s oblékáním Liduška. Do vlasů jí zaplete bílou mašli. Jeník vše dokumentuje a Hanička se culí do kamery.

Kolem domu se začínají srocovat sousedé. Hudebníci vyhrávají. Liduška s Maruškou všem svatebním hostům přišpendlují na hrud' připravené voničky. Nastrojená nevěsta přichází do obývacího pokoje, poklekne před rodiče. „Rodičové moji zlatí, děkuji za vychování a přípravu do života, zde ode mne přijměte dárek jako poděkování. Podává každému krabičku s hodinkami.

Filomena pláče a dělá dceři křížek na čelo.

I Vilém je dojatý, ale snaží se nedat to najevo, udělá dceři křížek a pohladí ji po zruřovělé tvářičce a volá: „Tak nevím, nevím, tady je to jak u Suchánků, nalévejte, ať se nerozkašleme, jak nám suší!

Všeobecné veselí před domem prozrazuje, že se něco děje. A opravdu. Přijíždí nazdobený kočár s koňmi, ze kterého vystupují Oswald s Milošem. Liduška jim přišpendlí voničky a Miloš s dvěma kyticemi přichází k domu. Hoši mu zastoupí cestu. „Kampak panáčku?“ Miloš hrdě volá: „Jdu si pro nevěstu!“

„Tak tady ji máš!“ odpovídá Pepík a vystrkuje ze dveří nevěstu, nastrojenou Haničku.

Miloš odloží kytice, vyzdvihne Haničku do výšky a radostně volá: „Tuhle bych si vzal, ale je

pro mě moc mladá! Nemáte nějakou starší?“ Postaví Haničku zpět na zem.

„Máme i starší, volá Vilík a vystrčí z domu druhou nevěstu. Miloš nazdvihne závoj a pod ním objeví starou babičku Kotáskovou, kterou do svatebního nahastrošily dívky. Sousedí se smějí.

„Tuhle nechci, máte ještě nějakou jinou?“

„Máme i jinou, ale tu ti rodiče asi nedají.“

Do dveří se postaví Filomena s Vilémem.

Miloš poklekne: „Maminko a tatínku Holomkovi, přišel jsem prosit o Vaši dceru Karolínku, dáte mi ji?“

Dojatá Filomena utírá oči kapesníkem a přijímá od Miloše kytici. „Dáme, ale slib, že na ni budeš hodný!“

„Ano, slibuji.“

Pak vejdou všichni do domu, Miloš předá druhou kytici Karolínce a můžeme vyjít.

Babička ještě nevěstě upravuje přehozenou kožešinkovou pelerínku. Ženich s Oswaldem nasednou do kočáru a koně se vydají ke kostelíčku. Řada nazdobených aut jede pomalu za nimi. Poslední do auta přisedá k nevěstě Vilém, který zamkl dům i bránu. Sousedé jdou ve špalíru za posledním autem.

U kostela čekalo ještě jedno auto. Karolína měla taky překvapení a to pro Miloše. Pozvala na svatbu paní Trnkovou a její dceru s rodinou, kteří bydlí v domě po Kučerových.

Chtěla, aby paní Trnková doprovodila Miloše k oltáři, místo jeho maminky. Miloše to tak dojalo, že měl co dělat, aby zadržel slzy. Když ho paní Trnková vedla kostelem, pošeptala mu: „Dobře sis vybral Milošku, moc dobře.“

Dovedla ho před oltář a šla se posadit do lavice.

Vilém přivedl Karolínu k Milošovi a povídá. „Tak ti ji dávám, měj ji rád, jako ji máme rádi my.“ Na víc se nezmohl.

Když se vracel k Filomeně do lavice, zdálo se mu, že zahlédl Růženu. Ulevilo se mu, ale jistý si tím nebyl.

Svatebčanů nebylo moc, ale kostel byl zaplněný do posledního místečka. Dostavila se téměř celá vesnice, jako tenkrát, když o vánocích hráli a zpívali coby skupina Vilemfamily. Takovou slávu si nechtěl nikdo nechat ujít. Vždyť se vdává Americká Super Star. To se tak často nepříhodí. Všichni chtěli u toho být.

Nejen Vilém zahlédl Růženu, ale taky Pavel. Jenže nemohl k ní. Musel se postavit za Miloše. Ale jeho myšlenky byly u Růženy.

Před oltářem vítá snoubence pan farář slovy. Přišli jste na místo, kde se shromažďuje církev kolem svého pána.

Chcete uzavřít své manželství před služebníkem církve uprostřed věřících, aby sám pán zpečetil váš svazek manželství.

Kristus žehná vaší lásce a jako kdysi vás posvětil svátostí křtu, tak i nyní vás chce zahrnout milostí svátosti manželství pro váš společný život, aby jste jej prožili ve věrné lásce až do smrti.

Před tímto shromážděním veřejně potvrďte svůj úmysl.

Miloši a Karolíno, rozhodli jste se uzavřít manželství? Ptám se vás před bohem a církví.

Snoubenci si s úsměvem pohlédli do očí a dvojhlasně řekli ANO.

Je toto vaše rozhodnutí upřímné a svobodné? Chcete si slíbit lásku a věrnost? Zavazujete se k tomu opravdu na celý život?

Zazní ano z úst Karolíny pak i Miloše.

Ptám se vás před církví a bohem, přijmete děti od boha ochotně a budete je vychovávat podle božího zákona? Potvrďte toto své rozhodnutí podáním ruky a slavným slibem.

Držíc se za ruce opakovali slova po panu faráři.

Já Miloš odevzdávám se tobě, Karolíno, a přijímám tě za svoji manželku. Slibuji ti věrnost v časech dobrých i zlých, ve zdraví i nemoci, v hojnosti i nedostatku. Chci tě milovat a ctít po celý svůj život, dokud nás smrt nerozdělí.

Já Karolína odevzdávám se tobě Miloši a přijímám tě za svého manžela. Slibuji ti věrnost v časech dobrých i zlých, ve zdraví i nemoci, v hojnosti i nedostatku. Chci tě milovat a ctít po celý svůj život, dokud nás smrt nerozdělí.

Poslední slova už Karolína odříkala v slzách.

Farář pokládá na jejich spojené ruce štolu a říká, ať bůh ve své dobrotě upevní váš slib a naplní vás svým požehnáním. Co spojil bůh, ať člověk nerozlučuje.

Pak na tácku podává prsteny se slovy. Ať bůh požehná tyto prsteny, které si vzájemně chcete předat na znamení své lásky.

Miloš navlékne prsten Karolíně, její ruka se třese, stiskem ji uklidní. Karolínko, přijmi ode mne tento prsten na znamení mé lásky.

Karolína má trochu potíže navléknout prsten Milošovi, ale přeci jen se to na druhý pokus podaří. Miloši, přijmi ode mne tento prsten na znamení mé lásky a věrnosti.

Farář řekl amen a vyzval Miloše a Karolínu k prvnímu manželskému políbení. Zazněla píseň Ave Maria, bylo to krásné a dojemné.

Filoméně už tekly slzy proudem, ani Vilém neskrýval dojetí. Objal ji a zašeptal, nebreč, jdeme novomanželům blahopřát.

Při gratulaci vložila Filomena Karolíně do ruky obálku, na níž bylo napsáno: *Svatební dar od tatínka Viléma a maminky Filomeny.*

Karolína v domnění, že jí maminka dává v obálce peníze, se na ni trochu vyčítavě podívá a už otvírá pusku, aby k tomu něco řekla, když ji Filomena předešla se slovy: „Neboj, Karolínko, peníze tam nejsou. Těch máš dost, to já vím. Ale tohle je dárek, který uvidíš až v létě. Však se u stolu podíváš. Teď se s tím nezdržuj, podívej na tu řadu gratulantů za námi.“

Filomena pohládila Karolínu i Miloše po tváři, udělala jim na čelo křížek a postoupila místo dalším.

Sedli s Vilémem znovu do lavice a pozorovali ostatní gratulanty. Když Filomena mezi nimi uviděla také Růženu, srdce jí radosti poskočilo. Ale Karla u ní neviděla. Ten byl daleko za ní. Proč nejdou spolu, si říkala. Však se potkají. Byl to hloupý nápad, nepřijít kvůli karanténě, jestli se mají nakazit, tak se nakazí tak či tak. Všude kolem je plno infekce.

Tenkrát s tou nemocí to bylo horší a taky se nikdo nenakazil, myslí si Filomena. Když si však Růženu pořádně prohlédla, nemohla si nevšimnout, jak je smutná. To není karanténou, říká si Filomena a už se zase stará...

Všechny pochybnosti byly rázem ty tam, když při slavnostním obědu viděla Růženku zářící. Právě předala novomanželům opravdu originální dárek. Na DVD nahrané všechny fotky z rodinných alb. Skromně dodala, že přefocených fotek bylo 490, tak aby to zakulatila na 500, nafotila ještě dům a okolí, aby Karolínka mohla v Kalifornii vzpomínat na místo, kde vyrostla. Karolínka dojetím plakala, že to je ten nejkrásnější dar, o jakém se jí ani nesnilo. Vtom si vzpomněla na obálku od maminky. Co by to jen mohlo být? Poukaz na dovolenou? Let balóneem? Plavba lodí? Vstupenky na koncert? Nedočkávě vytáhla z kabelky obálku a otevřela ji.

Vypadla černobílá fotografie, na které je ve světlejší výseči tmavá fazolka. To je přece těhotenský ultrazvuk. Ale komu patří? Kdo je nastávající maminka? Zkoumá drobná písmenka.

MUDr Irena Slavíková

Pacientka Filomena Holomková

Že bych ta tmavá skvrna byla já? Ale vždyť maminka říkala, že tenkrát ještě ultrazvuk nedělali, myslí si Kajka a hledá další informace mezi dalšími drobnými čísílkou MAP3, CRL 8,6mm, P100, letošní datum 25. listopadu čas 9:46.

Karolína zůstane hledět na fotečku s otevřenou pusou. Zvedne zrak, zadívá se na maminku a v hlavě rotují myšlenky jako v mixéru. Proto ta tátova starost o maminku, proto ji všichni šetří, proto maminka řekla, že dárek uvidím až v létě.

To je teda překvápko!!! Zvedne se a jde k rodičům. Obejme je a jen vzdychne: „Teda, abych pravdu řekla, tím dárkem jste mě pořádně překvapili, tak moc gratuluji a budu držet palečky, ať vše dobře dopadne.“

Po obřadu v kostele, se Pavel jen krátce s Růženou pozdravil, jeho pohled však prozradil, že se moc těší, až bude jen s ní...

Miloš totiž Pavla požádal, aby zaujal místo u stolu kde byl ženich, nevěsta, rodiče, Hanička, prarodiče, Oswald a paní Trnková. Ostatní si mohli vybrat jak chtěli.

Karel se záměrně loudal, ale přesto na něho zbylo místo vedle Růženy. Váhal, ale když mu Růžena dala znamení, že si má přisednout, uposlechl. Nepromluvil však ani slovo. Neuniklo mu, jak se Pavel stále dívá jen po ní. Oběd doslova přetrpěl. Byla to muka, co prožíval. Tentokrát to bolí nejvíc, říká si. Proč mě jen Růžena nemůže milovat. Ptal se sám sebe, ale odpovědět si neuměl...

Po obědě se omluvil, rozloučil se s Růženou, popřál jí hezkou zábavu, pohlédl na Pavla, který z ní nespustil oči. Bylo mu to jasné. Růžena se nudit nebude. Kdyby zůstal, asi by se zbláznil.

Zašel ještě k novomanželům, omluvil se, že musí odjet. „Nepředvídané okolnosti,“ říkal a z posledních sil vynutil úsměv. Ale byl tak bolestný, že si toho Karolína musela všimnout. Neřekla však nic, ale tušila. „Je nám líto, Karle“ řekla jen, „ale když to jinak nejde, snad se uvidíme zítra,“ dodala. Věděla, že zítra se také neuvidí. Alespoň ne do té doby, co tu bude Pavel. A Pavel tu chce zůstat ještě celé pondělí.

Pavel však neměl ani tušení, že zrovna odchází jeho rival, který mu vyklízí pole.

Jakmile se naskytla vhodná příležitost, zeptal se Miloše, jestli mu nebude vadit, když se na čas vzdálí. Když totiž uviděl u Růženy volné místo, byl jako na trní, měl obavy, aby mu ho někdo neobsadil. Miloš se usmál a říká, „to víš že můžeš, vidím ti na očích, kam máš

namířeno.“

Pavel zamířil tedy k místu, kde seděla Růžena. A že zrovna začala vyhrávat hudba a Jarda vyzýval všechny k tanci, uklonil se před Růženou a než ta se nadála, protáčet ji po parketu. Druhý pár, který je následoval byl, světe div se, Oswald a paní Trnková. Pak to šlo jako na drátku. Jarda se Simonou, Jeník s Maruškou, Liduška s Jimim, děda s babičkou, Pepík s Haničkou...Jen Vilém a Filomena zůstali sedět. „Počkám si, až budou mít novomanželé sólo,“ říkal a hladil pod stolem Filomeně ruku...

Růžena se opravdu nenudila. Karel věděl co říká.

Pavel se už Růženy nepustil. Byl stále u ní.

Růženě to bylo příjemné, ale čím déle byla s Pavlem, tím víc si uvědomovala, co jí Vilík říkal. „Tvé city nejsou stále. Snadno se zamiluješ.“

„Opravdu snadno, ale jednou to přece musí být ten pravý,“ uklidňuje Růžena sama sebe. Měla pocit, že Pavel by to opravdu mohl být...

„To se vytríbí,“ použila Liduščina slova, aby uklidnila své srdce.

Jiného názoru byla Filomena.

Ta, když viděla Karla odcházet, byla z toho smutná. Karla zná a byla ráda, že mu Růžena není lhostejná. Ale toho Pavla, co se kolem ní teď motá, toho vidí prvně, nic o něm neví. To klidu na duši Filomeně nepřidalo.

Hanička stále stojí u svatebního dortu, tak ráda by už měla v puse tu marcipánovou holubičku, už už po ní natahuje ruku a myslí si, že to nikdo nepozná. Zůstane tam přeci ještě jedna. Maminka jí však pohrozí.

Máš cukroví na talířích, tak si ber a nezlob. No jo, ale holubička tam není žádná. Konečně se dočkala. Karolína drží dlouhý nůž a společně s Milošem krájí na malé talíře kousky dortu. A na Haničku vyšel ten s holubičkou. Je spokojená. Pak přestane na chvíli hudba hrát a na tatínkovi je, aby přečetl spoustu blahopřání. Hanička rychle strčí holubičku do pusy, utíká k tatínkovi, vyndává blahopřání z obálek a padává mu je.

Vstupujete do života bez sporu a hádek,
dokažte všem lidem kolem existenci pohádek.

Vše nejlepší na společné cestě životem Vám přeje Karel.

V každé české pohádce na konci je zvonec,
princ si vezme princeznu a pohádka je konec.
My Vám přejem naopak, srdce stále lačné,
ať ta Vaše pohádka dneškem teprve začne.

Hodně štěstí přeje spolužačka Jana.

Dnes už všichni vědí, že se Miloš žení,
žádný stud a dolů trenky,
do roka ať vlají plenky!
Hodně štěstí přeje Eduard.

Hanička vyprskla smíchy a rozesmáli se i ostatní. Hanička měla spoustu otázek, ale dnes na ni neměl nikdo čas. Ale ona se maminky zítra zeptá proč, když měl každý svůj talíř na polévku, proč Karolína s Milošem měli jen jeden talíř a jednu lžičku. Nebo proč, když vešli k prostřenému stolu, někdo hodil talíř pod nohy nevěsty a ženicha a oni museli střepy zametat na lopatku. Pak ať se nediví, že jim talíře scházejí.

Na dortu byla stále ještě ta druhá holubička. Hanička se ujistila, jestli se nikdo nedívá a řekla si, stejně je jí tam smutno, natáhla ručičku a musela stoupnout na špičky, aby na ni dosáhla a vtom se jí podlomila noha a karambol byl na světě. Ozval se ohlušující smích a Růžena jí přiběhla na pomoc.

Hanička měla svou hezkou hlavičku zabořenou v dortu a jedna ruka s holubičkou jí trčela vzhůru. Připomínala sochu svobody. Strašně se lekla a rozplakala se.

„To nic, Haničko, neplač,“ utírala jí z obličeje a vlasů Růžena krém a zadržovala smích. Pavel přiskočil, vzal Haničku do náruče a utíkal s ní do kuchyně. Ta stále jen vzlykala a opakovala, že nechtěla zničit svatební dort, že chtěla jen tu holubičku.

V kuchyni se snažili krémové Haničce pomoci, ale krém z vlásků nepouštěl. Přece mají tady za kuchyní v šatně sprchu, tam pomocnice Haničku svlékla, umyla vlasy šampónem, pak holčičku osušila a vlasy vyfénovala. Druhá mezitím vyčistila šatečky, které naštěstí moc neutrpěly, a za chvíli už Haničku přiváděli do sálu.

V pravý čas, protože zrovna byl vyhlášen tanec novomanželů. Nejdřív samozřejmě vytácel Miloš Karolínku a všichni kolem nich udělali kruh. Pak přistoupil Vilém a požádal o taneček s dcerou a Filomena si převzala Miloše.

Hudebníci hráli nekonečný valčík a už se vystřídali skoro všichni, když si Miloš všimnul Haničky. Vyzdvihl ji, posadil si ji na ramena, řekl ať se pořádně drží a přitancil ke Karolínce, uchopil ji a už tancovali ve třech. To se Haničce moc líbilo a rozdávala šťastné úsměvy na všechny strany. Nechyběl Jeník s kamerou, takže je vše řádně zdokumentováno.

Hudba hrála téměř nepřetržitě, protože Jardova kapela se střídala s místními hudebníky, které objednala Filomena. Jardova grupa byla docela ráda, protože lidovky si museli natrénovat, přece jen jsou folková skupina a tak se doplňovali.

Teď právě připravili hru. Milošovi zavázali oči a on musel mezi deseti ženami na židli najít tu svou. Směl jen šahat na nohy do výše kolen. Jeník o sto šest filmoval Milošovu bezradnost. Ono se nám to směje, ale Miloš má zavázané oči a teď právě už vybíral jen mezi Liduškou, Karolínkou a mladou Luckou Trnkovou.

Naštěstí ho napadlo osahat si i střívičky a protože je kupoval s Karolínkou, vzpomněl si na tu malou mašličku na kotníku. Teď jen, jestli ty správné botičky najde.

Pot mu teče čůrkem, znova a znova tápe po nohách a najednou tu ozdůbku nahmátl. I ta vůně mu byla povědomá, snad si netrhne ostudu, když tuhle dívku označí za svou manželku. Nadšený potlesk davu naznačoval, že se střelil. Chvála Bohu, jinak mohla být první manželská rozepře na světě. Snad i všem dalším životním nástrahám odolá tak statečně jako dnes.

Všechno má svůj konec, taky svatební den novomanželů Kučerových se chýlí ke konci. Kam půjdou spát, to je otázka, kterou chce slyšet hlavně babička Róza. Ale Karolína jde za Filomenou. „Maminko, my jsme se zapomněli domluvit, kde budeme s Milošem spát. Miloš ráno zaslechl, jak se Oswald domlouvá s babičkou, ale nevěnoval tomu pozornost. Měl úplně jiné starosti. Doma je plno, mám se jí zeptat?“ ptá se Karolína. Babička natahuje uši, jestli něco zaslechne, ale ony mluví tak potichu. Róza uvažuje: „Mám se zeptat? Co když mi moje plány nevyjdou?“

Ona se tak snažila. Tentokrát se opravdu dala vidět. Připravila pro Karolínu a Miloše pokoj v podkroví. Však jí Oswald dost vyčinił za to, jak vyváděla, když se dověděla o těhotenství Filomeny. Hleď, ať to napraviš. Když mu ráno ukázala pokoj, poznala na Oswaldovi, že je vše odpuštěno. „Neřekl bych Rózo, že je v tobě tolik romantiky. To se ti moc povedlo.“ Usmál se a poplácal ji po rameni.

Dnes by si z celého srdce Róza přála, aby dnešní noci někdo do jiného stavu přišel. Ó, jak by si to považovala, kdyby děťátko bylo zplozeno právě pod její střechou.

Od vchodových dveří až k samotnému pokojíku připravila svíčky, které rychle poběží zapálit, když uvidí, že se novomanželé chystají odejít. V pokoji samotném to vypadalo jako v růžové zahradě. Cesta k posteli byla vysypaná růžovými plátky. Směs červené a bílé.

Červené proto, aby se měli rádi a bílé, aby si jeden druhého vážili. I na posteli byly rozházeny plátky růží a krásná voňavá noční košilka, kterou Róza neměla na sobě od své svatební noci. Pokoj zdobily samé voňavé svíčky. Teď neví, jak to má říct. Chudák Róza.

Vyřešil to Oswald. Viděl, že si Karolína s Filomenou něco šuškejí, mrknul na Rózu a vzal ji pod paží a vyšel s ní za Karolínou a Filomenou a říká.

„Tak nevěstinko, moje milá, pozoruj na tobě, že by ses už ráda odvedla svého milého manžela někam do bezpečí. Tady babička Róza vám ustlala. Když dovolíte, ona půjde před vámi, musí se přesvědčit, že je tam teplo. Vy se zatím rozlučte a můžete jít. Zítra vás nikdo rušit nebude, my se už o zábavu postaráme.“

Róza byla vděčná Oswaldovi, že to tak hezky řekl a už se oblíkala, aby své romantické dílo přivedla do zdárného konce. Oswald zavolal na šoféra, který byl k dispozici, a už s Rózou ujížděl k domovu. Vysadil ji a jel pro novomanžele. „Na mne pak počkej, já se budu ještě vracet,“ přikazovala Róza.

Oswald novomanžely už popoháněl, měl obavy, aby ty svíčky vydržely hořet, než mladí přijedou. Vydržely. Róza stála u okna, všude byla tma, jen světlo svíček zdobilo cestu k pokoji. Dveře nebyly zamčeny. Vešli do domu, Miloš vzal Karolínu do náruče a nesl ji nahoru, podle světelného znamení. Když stanul Miloš ve dveřích podkrovního pokoje,

zavolali společně: „Děkujeme, babičko, je to moc krásné. Udělala jsi nám radost.“
Kdyby jen tušili, jak byla Róza šťastná. Chvilku ještě počkala, a když si byla jistá, že už v pokoji zůstanou, pro jistotu sfoukla svíčky a šla do tmy, kde na ni čekalo auto, aby se vrátila zpátky do Mlýna. Tam se jí hned chopil Hubert a už se s ní točil po sále. „Ty starej blázne, ne tak rychle, zatočí se mi hlava!“

Veselí svatebních hostů ve mlýně pokračovalo i když novomanželé odešli. Vilém sršel vtípem, Filoména držíc na klíně ospalou Haničku mu se smíchem říká: „Vildo, ty jsi ale ovíněný, trochu jsi přebíral.“

Haničky ospalost byla ta tam. Hned chtěla vědět, co to je ovíněný.

„No, Haničko, to se říká, když je někdo veselý z vína.“

„Jejda, to já musím ve škole říct paní učitelce. Ovíněný je hezčí slovo než veselý.“

„I ty brepto, běž se rozloučit a půjdeme domů, je pozdě.“ Filoména sledovala svoje děti a neušlo jí, že Vilík sedí u okna v koutku a ani se nebaví jak ostatní. Ten chlapec se mi nelíbí, něco ho trápí. Býval sice vždy zamlklejší, ale ne smutný. Asi je zaláskovaný. Růžena, ta se sice usmívá, ale jakoby z donucení, aby nekazila zábavu, a Karel, odešel stejně jenom kvůli ní. A kdepak je Pepík, nevidí ho už delší dobu, viděla na něm, že se očividně nudí.

Jaroslav s Jeníkem, z těch mám radost, když vidím jak se drží kolem ramen a zpívají jak o život. Liduška, o tu se nebojím, z očí jí září štěstí. Vilém zahulákal „sólo pro mou panímámu“ a už ji opatrně k sobě tiskne a šeptá „Filomenko moje, jak já tě miluji.“ Zaspala nevěstááá, zpívá jí do ucha, trochu se mu sice plete jazyk, ale pro tentokrát mu odpustí, vždyť v tak slavný den se na nějakou skleničku navíc nekouká.

Děti jsou k neutahání. Přestože se Hanička dostala do postele až o půlnoci, je ráno vzhůru mezi prvními. Koukla z okna a co nevidí! Sněží! Vlítne do ložnice a oznamuje tu novinu rozespalému Vilémovi. Maminka tu není, honem, kde je? V kuchyni není. Je v koupelně. Hanička huláká na celý dům, že venku sněží, ale náhle se zarazí. Maminka sedí na okraji vany a mokrý ručník má na hlavě.

„Maminko, sněží... tebe bolí hlavička?“

„To nic není, Haničko, to je z té včerejší slávy, bylo toho na mě moc. Už je mi dobře. Jak ses vyspinkala?“

„Maminko, já jsem tancovala celou noc!“

„Tak to ti určitě vyhládlo, pojd' připravíme snídani.“

Ale kdepak Hanička, ještě běží tu sněžnou novinu oznámit do horních pokojů. V jedné posteli vidí Lidušku s Jimim.

„Hany, pšt, Liduška ještě spát“, šeptá Jimi.

„A proč spíte v jedné posteli, když druhá je volná?, zajímá se zvědavá Hanička.

„Liduška být zima, proto tady“, šeptá Jimi. Naštěstí tahle odpověď Haničce stačila.

Vlítne do druhého pokoje a tam zas spí v jedné posteli Růženka se strejdou Pavlem.

„Venku sněží. Taký vám byla zima?“

Hanička nečeká na odpověď a cupitá po schodech dolů.

„Maminko, všem je zima“, oznamuje mamince v kuchyni.

„Tak, prosím, pošli Pepíka do kotelny, ať nenastydne. Hanička utíká do chlapeckého pokoje: „Sněží, sněží, mráz kolem běží...“

V jedné posteli Vilík, v druhé Jeník, Pepíkova postel je prázdná. Jeník po Haničce hodí malý polštářek: „Štěbetalko, my máme ještě půlnoc, nech nás ještě chvilku spát“ a zachumlá se pod peřinu.

„Maminko, asi zmrzneme, Pepík tu není!“

Ve Filomeně hrklo. Jarda se svou folkovou skupinou měli domluveno spaní v tělocvičně školy, že by Pepík zůstal s nimi? Vzpomíná, kdy ho včera viděla naposledy.

Růžena nespala, když vešla Hanička do pokoje. Zavřela oči a předstírala, že spí. Jak mohla spát. Celou noc probděla. Pavel byl k ní celý večer tak něžný. Poznala hned, že mu vůbec nejde o to, aby se s ní jen vyspal. Nechtěla s ním jít večer do jedné postele. Co si bude o ní myslet.

Pavel jako by vytušil její myšlenky, ji něžně pohladil a řekl.

„Neboj Růženko, nechci toho zneužít. Věřím, že nejsme spolu naposledy. Víím, že ke mně cítíš to samé, co já k tobě. Ale uspěchat to nemusíme. Máme před sebou celý život.“ Jen se k tobě přitulím a budeme spát.“

Pavel spal, ale Růžena ne.

Celou noc naslouchala jeho dechu a pozorovala jeho tvář. Bylo jí tak dobře, jak ještě nikdy s nikým. „Pavel musí být ten pravý“ opakovala si Růžena stále dokola.

Ale měli by už vstávat, alespoň ona. Nenechá maminku dělat snídani pro tolik lidí samotnou. Potichoučku vylezla z postele, vzala si věci a opustila pokoj. Pavel se neprobudil.

Když přišla k Filomeně, ta si ji změřila od hlavy k patě a říká přísně: „Nepřeháníš to Růženo, do včera to vypadalo tak, že chodíš s Karlem a dnes se vyspíš s klukem, kterého vidíš poprvé v životě!“

„Ne, maminko tak to není. Povím ti, jak je to doopravdy.“

S Pavlem se nevidím poprvé v životě. Seznámila jsem se s ním už v létě, když jsme byli s Karolínou a s Milošem u něho doma. Poznali jsme oba, že si nejsme lhostejní. Byla to láska na první pohled. Sama bych mu to nedala najevo, jen jsem si říkala, máme-li se potkat, tak se potkáme.

Nevěděla jsem, že si ho Miloš vezme za svědka na svatbu, dověděla jsem se to dva dny před svatbou. Lekla jsem se toho, že se s ním uvidím, i když jsem na něho celou dobu myslela. Bála jsem se, že nepřijede sám. Karla mám ráda, ale nemiluji ho, maminko. Mrzí ho to, víím, ale já za to nemohu. Nemohla bych si ho vzít. Bylo by to jen z vděčnosti, za to, co pro mne udělal. Všechno jsem mu řekla, věřím, že se s tím srovná.“

Růžena pohlédla na Filomenu a ještě řekla: „Víš, Pavel to se mnou myslí vážně a já taky, maminko.“

„Ale nemusela jsi s ním hned lézt do postele?“ řekla Filomena přísně.

„Mohu tě maminko uklidnit. Mezi námi nic nebylo. Pavel říkal, že máme čas, máme před sebou celý život...“ řekla zasněně Růžena

„Pozor, přelila jsi!“ zakřičela Filomena.

Už se přibelhal do kuchyně i Vilém. „Nikdo neví, jak mě bolí nohy z toho tancování, za to může určitě Hanička, pořád mě tahala do kola“, škádlí táta Haničku.

„Já ne ne ne, ty jsi chtěl pořád tancovat!“

Maminka obléká Haničce teplou vestu: „Haničko, zajdi nakrmit zvířátka a přines misky na vodu, určitě jsou namrzlé.“

Hanička poslechne a jde s veselou: „...napoj mě má milá mého koníčka...“ Filomena se otočí k Vilémovi: „Nechtěla jsem před tou breptou, Pepík nebyl na noc doma, ale marně vzpomínám, kdy jsem ho viděla naposled, když se krájel dort, tak tam ještě byl, Vildo, já mám zlé tušení, volala jsem Jardovi, ale má vypnutý mobil, prosím, zajed' do tělocvičny a zjisti, co a jak a taky se zeptej na farmě a jestli ani tam, tak u našich... pak už nezbude, než zajít na policejní služebnu...“, začne posmrkávat Filomena.

Fílo, žádná kaše se nejí tak horká, jak se uvaří. Mám určitě v krvi zbytkový alkohol, vezmou mi papíry a provoz farmy bude ohrožený, uklidni se, ještě nebudeme dělat žádné závěry, až se ukáže nějaký řidič, tak s ním všechna místa objednu. Má přece přijet v deset Karel, abychom převezli ze Mlýna, co tam zůstalo, tak vydrž.

Filomeně to ale na klidu nepřidalo. Zasníla se. Jak se asi vyspali naši novomanželé?

Karel se musí omluvit, že nemůže přijet. Porouchalo se mu auto. Ale doopravdy. Ted' to bude vypadat, že se z toho chci vykroutit. Ale auto nejede a nejede. Snad by se na to mohl podívat Pepík, napadlo ho.

Volal Pepíkovi, mobil sice vyzváněl, ale nikdo to nebral. Proto volal Vilémovi.

Ten si pohladil vousy a říkal. Hned jsem u tebe. Nechtěl Filomenu znervózňovat ještě více. Chtěl jet na kole, ale všude bylo plno rozbředlého sněhu. Pěšky je to přece jen dost daleko, že bych tedy vzal to auto, uvažuje Vilém a směřuje ke garáži.

Už sahá na kliku, když v tom zaslechne nějaké divné zvuky. Ozývá se to ze seníku. Co to jen může být? Vilém leze opatrně na seník a nechce věřit svým očím. Z hromady sena na něho vyjeveně hledí Pepík. „Kde to jsem? Jak jsem se sem dostal?“

„To se ptáš mě, podívej se pod sebe!“ Ukazuje Vilém na hromadu zvratků.

„Ani se neukazuj mámě na oči! Ta se o tebe bojí, strachuje se, kde jsi a ty se tu valíš v seně, ožralo jeden. Není ti hanba! Klid' se dolů a dej se do pořádku!“

Vilém je vzteky bez sebe. „Je nejmladší a už tak pije. To už je podruhé. Musím ho víc hlídat,“ myslí si Vilém a volá Karlovi, že sice Pepíka našel, ale ten není schopen k němu dojít.

„Zajdu ještě k tchánovi, aby se mnou do Mlýna zajel, ale ty musíš počkat, dokud Pepík nevystřízliví,“ omlouvá se Vilém, který vůbec netušil, jak se Karlovi ulevilo. Jak tak kráčí tou břečkou, uvažuje o Pepíkovi. Nevychovaný kluk. Nevychovaný? Ale vždyť jsme ho vychovávali jako další děti a s nimi problémy s alkoholem nejsou. Včera všichni pili s rozumem, nikdo nevyvedl ostudu. Jak se vůbec tak opilý dostal domů? Ti ochmelkové snad mají v hlavě radar, vzpomínal na některé své „jiné“ stavy, když ještě pracoval v Praze. Budu mu muset přistříhnout křídélka.

S takovou došel až k Bartošům. Tchýně naznačovala prstem pšt a ukazovala s tajuplným úsměvem do patra.

Děda Bartoš právě dosnídal, tak mohl Vilémovi pomoci s převozem věcí ze Mlýna.

V autě se podíval na zetě: „Tváříš se jak Bůh pomsty, veseleji, hochu, jednu dceru už máš vdanou, ted' ještě dvě, vlastně s Haničkou tři a možná i čtyři, no, ještě se naotáčíš, než půjdou všechny dcerky z domu.“

Vilém supí: „Jedno vím, jistě, že brzy půjde z domu někdo jiný. Co půjde... přímo poletí, já se rozčilovat nebudu, já si nenechám fracka přerůst přes hlavu. Ještě mu neoschl inkoust na občance a už si hraje na chlapáka!“

Bartoš zastavil u Mlýna a vyčítavě se podíval na Viléma. „Vidíš, vidíš, jaké to je, když děti dělají na truc rodičům...jako bych to někde slyšel...“

Pavel se probudil a zjistil, že je v posteli sám. Oblékl se a šel dolů.

Na chodbě uviděl pootevřené dveře koupelny, nikdo tam nebyl, tak se ji dovolil použít.

Když vycházel z koupelny, setkal se na chodbě s Růženou, která drží v ruce ták se snídání. Pavel se postavil před ni a říká. „To je mi líto, že jsem nezůstal ještě v posteli, třeba by mi taky někdo donesl snídání až do postele.“

Růžena byla červená až po kořínky vlasů, potichu však říká: „Ted' už do postele snad nepůjdeš, nebo ano?“

„Ne, ted' už ne, ale zítra si na tu snídání počkám,“ říká Pavel.

„To se načekáš, zítra jedu brzy ráno do práce. V šest mám nástup.“

„Tak to já vydržím až do oběda,“ kalkuluje Pavel.

„To bys musel vydržet až do večere. Hned po práci mám autoškolu a pak španělštinu,“ směje se Růžena.

„To nemyslíš vážně, já se těšil, že mi ukážeš vaši vesnici a ty máš tak nabito,“ prohlásil Pavel zklamaně. „Vážně se s tím nedá nic dělat?“

„Ne, nedá. V práci volno nedostanu, už jsem měla v pátek. Musím tam být. A v autoškole píšeme testy, to by mi pak chybělo. Ta španělština by se dala vynechat, ale i tak bych byla doma až v sedm,“ vysvětluje Růžena. „Káva už je studená, pojd' do kuchyně, udělám novou.“

Pavel otvírá dveře do kuchyně a smutně říká: „Chtěl jsem tady zůstat ještě do zítřka, ale když ty nemůžeš, tak pojedu dnes večer domů.“ Samotnému by mi bylo smutno.

Filoména si všimla Pepíka, jak se potácivě snaží zmizet do pokoje. Chytila ho za ruku a zavřela se s ním v ložnici. „Co to vyvádíš nestydiš se? Děláš nám jen ostudu.“

„Jsem v pohodě, to je toho, no tak jsem se kapánek napil, tak z toho, mami, nedělej kovbojku.“

„Jak to se mnou mluvíš?“ Filoména byla zlostí bez sebe.

„Jak mě zobák narostl,“ odsekl Pepík. „Děláš z komára vola, jsem doma? Jsem! A jestli se ti to nelíbí, zas můžu odejít, abych vám náhodou nedělal ostudu. Tu si stejně uděláte sami s tím miminem v padesáti!“

To bylo na Filomenu moc, začala ho mlátit hlava nehlava. Pepík si chránil hlavu, ale Filoména ho fackovala, kde jen bylo volné místo.

„V životě jsem na své děti nikdy nevztáhla ruku, ale tobě jsem měla nabančit, už když to bylo prvně, když otec na tě nestačí. Chlapečkovi chutná alkohol a dokonce i mariuhana nebo jak se to svinstvo jmenuje“, křičela na něj a s bitím nepřestávala, než se jí vysmekl a utekl.

Filoména se popadla za srdce, nevěděla, co ji bolí víc, jestli ruce, kterými uštědřila výchovnou lekci svému synovi, nebo srdíčko. Sedla si na postel, nemohla popadnout dech, svíravá bolest na hrudi nepovolovala.

Do pokoje vběhla Liduška: „Maminko co se stalo? Pepík se přiřítíl do pokoje, beze slova vyslekl oblek, oblékl si šust'ákovku, do batohu naházal nějaké svoje oblečení a utíkal ven. Volala jsem za ním, co blbne? Odsekl, ať se starám o sebe. Takového ho neznám, ale maminko, proboha co ti je?“

Filoména lapá po dechu a drží se na hrudi. Liduška na nic nečeká a volá záchranku. Záchranka přijela velmi rychle. Mladý doktor se cestou do domku ptá Lidušky, která čekala před bránou, co se stalo. Liduška mu vše řekla a vedla ho do ložnice maminky. Lékař změřil tlak. Je vysoký, ještě poslechneme srdce. Poslouchá dlouho a pokyvuje hlavou: „Dáme injekci a chvíli počkáme, jestli ten tlak nepůjde dolů, tak vás vezmeme raději do nemocnice.“

„Ne, do nemocnice nepůjdu, to mám z rozčilení, nějak jsem zapoměla na to, že se nesmím rozčilovat.“

„Uvidíme, jak lék zabere.“

Když dojel Vilém ze Mlýna a viděl záchranku před domkem, v kuchyni vystrašené obličej a plačící Haničku, bral schody po třech. Doktor zrovna po několikáté měřil Filomeně tlak a říká: „Už je to v normě. Musíte se víc šetřit, to těhotenství dá samo o sobě vašemu srdíčku zabrat.“

Obrátil se na Lidušku: „Kdyby se to opakovalo, tak zavolejte a museli bychom maminku do nemocnice vzít i přes její protesty.“

Liduška šla s lékařem k záchrance a Vilém si klekl k Filomeně a objal jí nohy: „Co se stalo?“ „Ale to nic, jen se mi trochu zamotala hlava a Lidušku to vystrašilo a zavolala lékaře,“ zalhala. Trochu se styděla, že se nechala unést, i když právem, hněvem. A už litovala, že Pepíka tak zmydlila, že utekl z domu.

„Půjdu ti uvařit čaj, ani se nehni z postele.“

Lež Filomény byla prozrazena okamžitě v kuchyni. Vilém zuřil: „Pepík, zas ten Pepík, to on

Filoménu rozčilil. No počkejte, jak přijde Pepík domů, ten si to teda schytá.“
Hanička si utírala slzy a prosila, jestli může za maminkou. Vilém souhlasil. Kdo jiný má takovou léčivou moc, jako úsměv Haničky. „Můžeš, ale slib, že nebudou žádné slzy.“
„Nebudou, koukej tatínku, jak se umím smát.“

Pepík se vydal na cestu, aniž by věděl, kam půjde. Je neděle, nebude to zrovna snadné se někde zašít, říká si. V tom mu začal zvonit v kapse mobil. Podíval se a na displeji bliká „volá Karel“

Pepík netušil, že ho Karel nahání už celé dopoledne. Co mu asi Karel může chtít?

„Co je Karle?“

„Tak co, Pepíku, už je ta kocovina pryč? Potřebuji helfnout. Nemůžu nastartovat auto. Nevím v čem to je. Nemohl bys na chvilku?“

Bylo ticho. Pepík uvažuje, jak to může Karel vědět. Osmělí se a ptá se: „Od koho víš, že jsem měl kocovinu?“

„Od táty. Měl jsem odvézt věci ze Mlýna a nešlo mi nastartovat auto. Volal jsem ti od rána, ale tys to nebral, tak jsem zavolal na tátu. Slíbil mi, že až se z toho dostaneš, tak tě za mnou pošle.“

„No vidíš, už jsem na cestě. Jak je ten náš táta spolehlivý,“ říká Pepík do telefonu, ale v duchu si myslí něco úplně jiného.

Pepík přišel ke Karlovi, batoh odložil do předsíně a říká. „Dáš mi nějaké staré oblečení, abych se neumazal?“

„To víš že dám,“ podívá se na batoh a ptá se „a co máš v tom batohu?“

„Pár věcí, utekl jsem z domova. Mám vztek, dostal jsem od mámy výprask:“

„Za to, že ses opil?“ ptá se Karel

„I za to, ale hlavně za to, že jsem byl na mámu drzý. A to ještě schytám od táty, až se mu dostanu do rukou.“ stěžuje si Pepík

Převleče se do montérek a už se šťárá v autu.

„Jsou to svíčky,“ říká, „myslel jsem si to. Vidíš ten drátek je ulomený. Pokusím se to opravit, ale je to jen na čas, do servisu musíš tak či tak. Na delší cestu se nedávej“, sděluje Pepík.

„Alespoň vím, co tomu je. Zítra zajedu do servisu. Děkuji ti Pepo, jsi fakt dobrý.“ Pak se na něho podíval a říká: „Nediv se rodičům, mají o tebe starost. Vždyť ti je teprve patnáct.

A maminka, víš že je nemocná a k tomu ještě to těhotenství,“ omlouvá Karel Filomenu.

„No právě, to těhotenství, to je to, co mě nejvíce štve. Copak je to normální? Uvaž, je nás sedm, Hanička osmá a oni si pořídí další. Vždyť to je ostuda. Za rok bude mít Karolína děcko a to bude říkat tomu malému strejdo, nebo tetičko. Víš, jak mě to štve. A to ještě není to děcko narozené. Já to doma nevydržím, jestli to bude vrískat v noci, to se raději seberu a půjdu někam pryč,“ Pepík byl úplně rudý v obličeji.

Karel mu položil ruku na rameno a říká: „Hele kámo, zadrž. Mít děti, není vůbec žádná ostuda. Ostuda je to, jak ty ses zachoval. Možná se budeš na mne zlobit, co ti teď řeknu, ale myslím to dobře. Seber si ten batoh a vrať se domů. Omluv se rodičům, hlavně mámě a chovej se k ní tak, jak si to zaslouží.“

Znám matky, které se nedovedou postarat ani o jedno děcko a máma vás vychovala sedm, ujala se Haničky a ještě se těší na osmé. Ta by zasloužila metál, chlapče, ne takové jednání. Jestli neuděláš, co ti říkám, tak se k tobě neznám, i když jsi mi kolikrát pomohl.“

Karel podal Pepíkovi batoh a docela přísně opakuje: „Jak jsem řekl. Otoč se a běž domů. Hned! Jinak se na mne nezlob, ale my dva jsme skončili! Domluvil jsem!“

Pepík myslel, že blouzní. Ale když uviděl Karlův výraz, neměl na vybranou. „Hodíš mě domů?“ zeptal se pokorně.

„Se ví, že jo, kámo.“ Karel se usmál a už startuje auto, které Pepík před chvílí opravil.

Jeník vyšel z pokoje a nabízí v kuchyni. „Tady je karta z kamery, chce se někdo na ten včerejšek podívat?“

Hanička už byla na chodbě, ale jak uslyšela o svatbě, hned se vrátila. „Jeníčku, my se na

to podíváme s maminkou, aby nebyla smutná.“

Jeník jí podal kartu, Hanička doběhne pro laptop a už se cpe k mamince, která leží v posteli. „Maminko, podíváme se na svatbu!“

„Tak jo, pojd' ty naše sluníčko!“

Z ložnice se ozývá samé jůůů Karolínka a koukej a já, tady jsem já a hele, tady je náš kocour Mikeš...“ když na dveře někdo zaklepe. Potom vstoupí Pavel a klekne si k Filomeně:

„Paní Holomková, já bych chtěl moc a moc poděkovat za vaši pohostinnost. Bylo mi tu mezi vámi nádherně, máte skvělou rodinu.

Obdivuji Vás a nedivím se Milošovi, že se do Karolíny zamiloval. Je to opravdu krásná, rozumná a hodná dívka, jako ostatně všechny Vaše děti. Ale už se s vámi rozloučím, ještě chci zajít za Milošem a Karolínou a chtěl bych stihnout vlak v půl šesté.“

Filomena mu podá ruku: „Děkuji za Vaše slova, Pavle, ráda jsem Vás poznala a doufám, že se ještě uvidíme.“

„Taky doufám,“ zašeptal Pavel a zvedl se.

Liduška mu ještě v předsíni podávala výslužku: „Tady ještě něco na cestu nebo zítra ke kafi a těším se na další setkání.“ Významně na Pavla mrkla.

Po schodech scházela oblečená Růženka. Vyšli spolu do chladného dne.

Jen co zastavilo Karlovo auto před domem, vyšel Vilém a když viděl, že spolu s Karlem vystupuje i Pepík, rozběhl se a uštědřil mu pořádnou facku. „To máš za maminku a garantuji ti, jestli se jí po tom rozčilení něco stane, tak chlapečku, půjdeš z domu.“

Pepík zakřičel: „Nenávidím tě!“ Chytil batoh a utíkal směrem k lesu.

„To jste neměl, pane Viléme, já to s Pepíkem probral a on se zrovna chystal omluvit mamince i vám. S klukem mlátí puberta, to se určitě upraví. Já mu věřím, je šikovný, opravil mi rychle auto.“

„A svou maminku dostal málem do nemocnice, s tím se ti nepochlubil? Byl u ní doktor a vyhráno ještě nemá.“

Karel chtěl Pepíka najít, že ho doveze zpět, ale Vilém řekl, nechej ho, vychladne a ještě rád se vrátí domů.

Zvonící mobil zastihl Pepíka na silnici, byl to táta. „Pepíku vrať se, promluvíme si, za tu facku se omlouvám.“

Stálo ho to hodně přemáhání, ale Filoména tolik naléhala, aby mu zavolal, že ji poslechl, ale stále se mu vracelo Pepíkovo *nenávidím tě...*

Pepík se nechtěl pouštět do hovoru, řekl jen: „Nechci vám přidělovat starosti, nevrátím se, nehledejte mě.“

Pak už na další a další volání byl Pepíkův mobil hluchý.

Vilém dostal strach, Filomeně ani slovo nesmí říct, počká do večera a když se nevrátí, začne ho hledat. Šel do Pepíkova pokoje a uviděl otevřenou dřevěnou krabičku, kterou si Pepík vyrobil na své úspory, byla prázdná.

Mezitím Karel nasednul do auta a jel směrem, kam viděl odcházet Pepíka. Daleko nemůže být. Snad auto vydrží, alespoň do té doby, než ho najdu.

Když se mu zdálo, že ho zahlédl, předjelo ho auto, které však zastavilo stopující postavě a rozjelo se.

Začala honička, jak v akčním filmu. Pepík popoháněl řidiče, aby na to šlápnul, když viděl ve zpětném zrcátku Karlovo auto.

Trvalo to chvíli, než dojeli ke spuštěným závorám. Karel neváhal, opustil svoje auto a utíkal k autu před ním, kde jak správně tušil, seděl Pepík. Karlovi scházelo pár kroků, když se dveře otevřely, Pepík vyskočil a utíkal přes koleje směrem k vlakovému nádraží,

kde se právě rozjížděl vlak.

Chtěl do něj naskočit, na zemi však ležel rozbředlý sníh, noha mu podjela a už se válel na zemi.

To vše se odehrálo před očima výpravčího, ten po Pepíkovi bleskurychle skočil, surově ho odhodil od vlaku a zařval „Vole!“ Podařilo se mu jeho duchapřítomností zabránit neštěstí. Karel byl toho všeho svědkem.

Přišel k Pepíkovi a říká: „Vstávej!“ Ten se ale nemohl postavit na nohu.

„Asi je zlomená. Aúú, to bolí!“ křičel.

„Můžeš být rád, že to odnesla jen noha! Kdybych tě tam nechal ležet, tak je po tobě!“ řekl vztekle výpravčí a odešel, když viděl, že u něho někdo je.

Po chvíli se vrátil a říká. „Musíme to sepsat. Pojdte se mnou. Zavolal jsem už policii.“

Když to Pepík uslyšel, dostal strach a volá. „Ne, policii ne, prosím!“

„To víš, pak budu mít z toho opletačky. Vymluv se, na co chceš, ale já chci mít alibi.“ Pepík se podíval na Karla. Ten pokrčil ramenem a řekl: „Jo hochu, co sis nadrobil, to máš.“

Odskočím pro auto a zajedu s tebou do nemocnice. Ještě žes ho opravil.“

Pavel už byl pryč, když Karel přivezl domů Pepíka se sádrou nohou. Ten za pomoci berlí doskákal domů. Když ho Filomena uviděla, málem se o ni pokoušely znovu mdloby. „Cos to zase provedl!“ volá zděšeně.

Karel pohotově odpovídá: „To jsem mu nechal udělat schválně, aby ho nenapadlo zase utíkat. Teď bude Haničce doma vyprávět pohádky. Nechám se poroučet. Hezký zbytek večera přeji,“ rozhlédl se ještě po světlici, ale Růženu nezahlédl.

U Bartošů byla pohodička. Róza chodila po špičkách, jen aby ty holubičky nahoře nevyrušila. Kolem desáté sešli novomanželé dolů. Růžovolící Karolínka znovu a znovu děkovala babičce za nádherné romantické prostředí, které jim ke svatební noci připravila. Babička se culila, že to udělala pro první nevěstu v rodině ráda.

„Víš, Karolínko, já jsem svou prchlivostí přišla o svatbu naší jediné dcery. Nemohla jsem se smířit s tím, že místo dalších studií otěhotněla s Vilémem.“

Nejdřív to vypadalo, že ani žádná svatba nebude. Pak jsem se až později náhodou dozvěděla od jedné známé, že se s Vilémem vzali v březnu. Zahlídla jsem Filomenu s velkým bříškem v půli května, říkala jsem si, že asi ani tu maturitu neudělá. Ale Filomena byla silná a zvládla všechno. Pak se narodil Jaroušek. Tolik jsem si přála ho pochovat, udělat mu křížek na čelo, ale byla jsem tvrdohlavá a nepovolila jsem.

Moje škoda, já vím. Filomena se rozrodila jako kočka. Dědek mi vždycky říkával, že jsem tvrdá jako skála, že už bychom měli konečně dceři odpustit a pomoci jim, ale já ještě stále byla zatvrzelá. Byla jsem hloupá, připravila jsem se sama o krásné chvílky s vnoučaty. Pak kamarádce umřel jediný vnouček na zánět mozkových blan a když u mne doma plakala, že ztratila to nejmilejší, co měla...tak jsem si konečně uvědomila, že jsem hnusná bába, že jsem dceru zavrhla jen proto, že neudělala to, co jsem chtěla já, ale šla svou cestou. Ještě ten den jsme s dědou za nimi do chaloupky došli a poznala jsem, jak je krásné být trojnásobnou babičkou.

A Filomena kvetla jak růžička a znova měla další poupátka, až vás nakonec bylo sedm. Ach, kdyby tak šel vrátit čas, možná bych se zachovala jinak. Proto ta noční košilka počkala až na tebe, Karolínko. A jsem ráda, že jste mé pozvání přijali.

Spali jste, ani jste nevěděli, že vám z oblohy padalo od rána štěstí. Sněžilo! A i bez něho věřím, že štěstí budete mít. Záleží jen na vás. A já tu klábosím a je potřeba dodělat oběd!“

Pohodička nevládla ale u Holomků. Napětí by se dalo krájet. Vilém věděl, že s Pepíkem to nevzal za ten nejšťastnější konec, a uvědomovala si to i Filoména, ale bylo pozdě vzít zpět to, co se stalo.

Nakonec byli oba rádi, že vše skončilo jen zlomenou nohou.

Vilém ani Filoména na něj nekřičeli: „Měj na paměti, že tě máme rádi a jestli tě něco trápí, tak nám to řekni, i tvoje chování k nám není dobré, tak se prosím zamysli a jestli proti nám něco máš, tak vše se dá řešit v klidu.“

Pepík stál se sklopenou hlavou. „Promluvíme si v klidu později, odpočiň si.“

Vilém mu pomohl do jeho pokojíku, uložil ho do postele a zraněnou nohu podložil polštářem. Když mu po chvíli přinesl horkou polévku, Pepík měl zabořenou hlavu v polštáři a plakal. Vilém ho bez řeči pohladil.

„Já tati nevím, co to do mě vjelo, nevím vůbec, proč jsem to udělal, hlavně prosím, neříkej mamince, že jsem málem spadl pod vlak, nechci, aby se jí přitížilo.“

„Neřeknu a už se netrap.“

Hanička klepe na dveře: „Pepíku, Pepíku, já ti řeknu pohádku, aby tě ta noha nebolela. Já taky spadla z koně.“

Zlatí rodiče, řekli asi Haničce, že jsem spadl z koně, Pepíkovi přeletěl úsměv po tváři: „Jen pojd’.“

Ze všech lidí tady mi stejně nejvíc rozumí Hanička, pomyslel si. Hanička se vrátila do pokoje, natřepávala pokrývku, vzala lžičku a chtěla ho krmit. „Víš Pepíku, že ráno padala sádlo? Teda ne sádlo, ale sněžilo, maminka říkala, že padá novomanželům štěstí, počkej, já dojdu pro hřeben a učešu tě.“ Kdyby Hanička věděla, že to štěstí padalo i pro mě, mohl jsem skončit pod vlakem. A už se Hanička vrací s hřebenem a v košíčku nese cukroví a slabikář. „Budu ti číst, to se budeš divit, jak mi to jde.“

Vilém přišel do kuchyně a všem přítomným zakázal volat novomanželům, co se stalo. Dozví se to, až později. „A nemáme funus, svatba se má slavit i po svatbě, tak chystejte jídlo, cukroví a dáme si po kalíšku. Maminka už chce vstát, tvrdí, že je jí už dobře. Liduško, udělej čerstvý čaj a já ji přivedu.“

Usadili se v obýváku, kam Vilém pomohl i Pepíkovi. Jeník dal do PC disk, který vypálila Růženka jako dárek pro novomanžele a slíbila, že ho dostanou všichni, jen teď nemá čas. Tak si mohli připomenout několik fotek z Vilémova dětství, několik fotek svobodné Filomeny a pak už Hanička ani nedýchala, protože to byla svatba maminky a tatínka.

Zpočátku byly fotky černobílé a moc jich nebylo. Fotilo se jen o narozeninách a Vánocích. Filomena vždy přesně věděla, které dětátko je na fotce. Pak šly fotky prvňáčků. To už je taková tradice, že se na památku fotí novopečený školáček u počítačidla nebo v lavici se Slabikářem. Vilík vzpomíná: „Ten penál vůbec není můj, to byl penál Alenky a protože byl výrazný, vyfotil nás fotograf s tím pouzdem postupně všechny. Následovaly fotky na konci školního roku. Pak už se začala promítat slavná éra VILEMFAMILY a potom fotky, které fotila Růženka. Těch bylo nejvíc. Byly to krásné momentky, nic naaranžovaného, maminka větší prádlo, táta zdí garáž, Pepík s králíkem, Liduška na houpačce, Vilík na sáňkách, Karolínka na bruslích, Jeník na kole, děda Bartoš s tatínkem nesou kotel, stará koupelna, nová koupelna, muškáty na okně.“

Pak najednou miminko...a Filomena tápá, komu patří ta očka, už vím, to nafotila Růženka z alba z Kolína, to přece je malá Hanička. Ta se samozřejmě načepýřila a rozhlížela se, jestli si ji všichni důkladně prohlédli. Pak Hanička na nočníku, na pouti, na zahrádce a protože Hanička byla i pro Růženku vděčný model, tak jsme mohli Haničku sledovat na spoustě dalších fotek s novou rodinou. Už se prohlíželo dvě hodiny a pořád ještě nebyl

konec. Bylo potřeba udělat přestávku na protáhnutí se a občerstvení, tatínek naléval čaj a Liduška rozdávala talířky se sekanou. Jimi byl unešen: „Já být v krásná rodina, já plakat, ty fotky pohoda, dobrota, láska, já moc rád u vás.“

Vilém pozoruje Růženu, zdá se mu, že je šťastná, jen si nemohl dát dohromady jednu věc. S kým vlastně Růžena chodí, s Karlem nebo Pavlem? Karel ze svatby brzo odešel a pak se od ní nehnul Pavel. Vilém by nejraděj viděl po boku Růženy Karla.

Měla by se konečně usadit a nestřídat kluky, jak ji napadne. Sleduje, jak jde k zrcadlu a uvědomí si, jak moc je podobná Filoméně, má její chůzi, oči. Krásná je, jak bývala v jejích letech Filoména, kéž by po ní měla i povahu. Naskytla se mu příležitost dovědět se od kouzelného zrcadla, koho vlastně Růžena miluje. Stoupl si za ni, zamumlal zaklínadlo a uviděl obraz tří mužů. Na prvním je Lukáš, pak Pavel a poslední Karel.

Růžena vidí v zrcadle otcův bledý obličej. Otočí se: „Je ti špatně, tati? Nevypadáš zdravě. Ani se ti nedivím, poslední dny ses nezastavil, měl bys trochu víc odpočívat. Jestli tě trápí Pepík, tak se netrap, já si s ním promluví.“

Kdyby tak věděla, co viděl v zrcadle.

„Ale to víš Růženko, starostí mám víc, než je zdrávo. Koukám, jak jsi krásná, záříš po dlouhé době jak sluníčko, prozradíš pro koho? Růžena se začervenala: „Ale tatínku, já se vázat k nikomu nemíním, Karla i Pavla беру jako dobré kamarády. Nic víc.“

Viléma tato odpověď vůbec nepotěšila. Tuším další starosti pomyslel si.

V zrcadle se na okamžik mihl kouzelný dědeček a s úsměvem pravil: „Tak, tak, Viléme, čím víc dětí, tím víc starostí a jen málo radosti...“

Kdyby vydržel Vilém stát u zrcadla ještě o něco déle, poznal by, kolik dalších se jich kolem Růženy ještě točí. A to by mu určitě na klidu nepřidalo.

Růžena přinesla do práce nějakou výslužku ze svatby a nezapomněla ani na instruktora Jirku. Slíbila mu to, když s ním měla naposledy jízdy. Dnes jízdy neměla, ale určitě se s ním v autoškole potká.

Když dorazila k autoškole, Jirka stál před budovou, jako by už na ni čekal a říká: „Tak co, budeš se chtít dnes zajezdit, nebo máš ještě kocovinu po té svatbě?“

„Kocovinu nemám, ani jsem neměla, ale dnes mám španělštinu, tak z toho nic nebude. Hned z autoškoly fičím tam. Mám co dohánět. Moc jsem zameškala.“ Smála se Růžena a obraz Pavla, který měla do této chvíle v hlavě, pomalu blednul...

Když dojela Karolína s Milošem do penzionku, čekalo je překvapení. Pavel totiž majitelům zatelefonoval, že pobyt, který si u nich Miloš Kučera objednal, je jejich medový týden po svatbě a objednal navíc uvítací večeři a přípitek při svíčkách a třikrát voňavou relaxační koupel pro dva. Novomanželé už podruhé nevycházel z údivu. Nejdříve takové překvapení u babičky a teď takové uvítání tady.

Protože to byly služby navíc, které neměli zaplacené, chtěl je Miloš doplatit. Majitel se tajemně usmíval: „Vše je zaplacené tím, kdo to objednal.“

Hned jim bylo jasné, že jedině Pavel věděl, kde budou. Po večeři chtěla Karolínka zavolat mamince, ale mobil byl vypnutý. Neuvědomovala si, že už je devět pryč a maminka už určitě odpočívá. Zavolala aspoň tatínkovi, že dobře dojeli na místo a sdělovala první dojmy. Pak ještě zavolala babičce a nakonec Jardovi. Domluvili se, že až budou odjíždět, naberou ho v Kolíně a prosila, zda by pak nechal auto u sebe, že se ještě domluví s tátou, aby s ním příležitostně odjel domů.

„Spolehni se, sestřičko, vše zařídím,“ slíbil Jarda.

Karolínka věděla, že co bráška Jarda slíbí, to splní. Jen Pepík doma nesplnil, co slíbil Karlovi. Nějak s tou zlomenou nohou mu vypadlo, že se má omluvit mamince. Zase v něm

rostl ten „geroj“. Při promítání fotek byl sice taky dojatý, ale vztek na rodiče byl dobře zakořeněný.

Nikdo mě nechápe, nikdo mi nerozumí. Jsem dobrý jen k tomu, abych nakrmil králíky, zatopil, našťípál dřevo. Vrstevníci chodí na diskošky, jezdí na čundr, dělají doma mejdlo...a co já? Poryj záhon, zameť dvorek a nedej Bože, za chvíli budu muset jezdit s kočárem s vrískajícím miminem. Jimi se tetelí, jak jsme úžasná rodina, ale jemu nikdo nic nezakazuje, může si dělat co chce a já můžu z domu vypadnout akorát do školy a na farmu, ale to musím s sebou tahat Hanu, z které jsou taky všichni odvázaní. Haničko, sluníčko..... hovničko, hnusná, rozmazlená a žalovníček.

Tu nám byl čert dlužen. Doby, kdy jsem byl opečováván jako benjamínek já, jsou v tahu. Ale jen co budu mít sádru dole...ještě budete valit bulvy!!!

Svatební den manželů Kučerových je již minulostí.

Nyní prožijí několik romantických dní v malebném prostředí v okolí Berouna a odletí zpět do Los Angeles. Tam se budou zabydlovat v Oswaldově vile.

Aby těch romantických překvapení nebylo málo, zprostředkoval Oswald ještě na dálku něco v Los Angeles.

Nejen že nechal v zastoupení notáře celou vilu přepsat na Karolínu a Miloše, zprostředkoval, aby to hnízdečko lásky vonělo domovem.

Neprozdí to nikomu, Karolína s Milošem to poznají až přijedou a ostatní to nemusí vědět. Byl si vědom toho, že Karolíně nadržuje a upřednostňuje ji před ostatními, ale ona mu z celé Holomkové rodiny přirostla nejvíce k srdci.

I Miloš. Věřil, že ti dva to dotáhnou daleko a v těžkých chvílích si budou vzájemně oporou. „Nežil jsem nadarmo“, utěšuje Oswald sám sebe. Ještě jedno překvapení Oswald připravuje.

To se týká jeho a paní Trnkové. Už na tom pracuje třetí den. Na svatbě si totiž padli vzájemně do oka. Nikdo tomu nevěnoval pozornost, všichni mysleli, že spolu protančili celé odpoledne i večer jen proto, že si byli věkově blízko. Ale skutečnost je trochu jiná.

Oswaldovi je osmdesát a paní Trnková bude 2.ledna slavit sedmdesát tři. A u toho by Oswald rád byl. Sám si na cestu netroufá. Myslí při tom na Růženu.

Začal kout železo dokud bylo žhavé. Plán se mu zrodil v hlavě, když viděl Růženu s Pavlem. Kdyby se ti dva dali dohromady, Oswald by dělal Růženě garde a mohli by si tak častěji spolu udělat výlet do Berouna. Jen aby Růžena necouvla. Nebyl si jistý, že vydrží. „Napřed ji musím prověřit,“ říká si „a pak s tím přijdu, jako s hotovou věcí.“

Paní Trnkovou, už na to tak trošku připravil. Poznal na ní, že ji to potěšilo. Je už víc než třicet roků vdova, obětuje se stále pro jiné a na sebe nemyslí. Ale dcera jí to určitě nebude zazlívát, když se čas od času setkají. Je milá. Nový rok by tak mohli přivítat společně. Tak uvažuje Oswald.

Na svatbě mu Boženka prozradila, jak přišli k domku po Kučerových.

Miloš říká, že dům je prodaný, ale prodaný není. Napřed ho jen pronajal a když byl rozhodnutý, že v Americe zůstane, nechal sepsat smlouvu a ověřit notářem, že přenechává dům do trvalého užívání pro paní Boženu Trnkovou a její dceru Lucii. Tenkrát byla Lucka ještě svobodná, měla ale před svatbou. Miloš byl rád, že se to s domem takto vyřešilo. A Lucka i paní Trnková mu jsou moc vděční, že mají kde bydlet. O dům se starají, jak nejlépe dovedou.

V podkroví stále udržují světničku pro Miloše, aby se měl kam vrátit, když navštíví domovinu. Je to pořád jeho rodný dům, tvrdí paní Trnková. Snad by dovolila Oswaldovi, aby tam čas od času přespal. Ale jen Oswaldovi.

Růžena byla dost překvapená, když jí Oswald jednoho dne zavolał a pozval ji do kavárny,

že by s ní rád něco probral. Celou noc neměla klid. Co jen ten strýc může po mně chtít... Když Růžena došla do kavárny na schůzku s Oswaldem, tak ho nikde sedět neviděla. Koukla do diáře, jestli si nespletla datum a hodinu. Nespletla, posadila se a v tom ho viděla přicházet s kyticí v ruce. Elegantně oblečený, vlasy jen mírně na spáncích šedivé, krácel vzpřímeně, na rtech úsměv. Kdepak, na své roky nevypadal.

I číšník, když si psal objednávku a slíbil donést vázu na kytku, si myslel, že je to její otec a že přišli do kavárny oslavit nějakou slavnou událost. Nechali ho při tom, Růžena schválně řekla: „Tati, děkuji za kytku, jsi galantní švihák.“

Oswald se tomu s chutí zasmál.

Při červení vínečku Oswald nenápadně oťukával Růženu a pak zavedl řeč na Pavla. „Co bys, Růženko, řekla tomu, že bychom Silvestra slavili spolu s Pavlem a mou přítelkyní v Berouně.“

„Přítelkyní? Strýčku vypadáš sice o dvacet roků mladší, ale i tak si troufáš, doufám jen, že tě neuhranula nějaká třicítka.“

„Kdepak třicítka!!! Růženko, pamatuj si, že láska kvete v každém věku, sice jiná, než když jsem byl mlád, ale o to silnější. Jestli budeš souhlasit a do Berouna mě doprovodíš, tak mou přítelkyni poznáš.“

Růžena se zamyslela. „Strýčku ještě je to daleko, nevím jestli mi třeba v nemocnici nedají službu, to víš, svobodná bezdětná, jako zástup za některou, která má doma děti a manžela, jsem dobrá.“

„Proto ti to říkám s předstihem, aby ses mohla rozhodnout a v nemocnici služby zařídit.“ Váhá, váhá pomyslel si Oswald.

„Dobře strýčku, promyslím to a dám ti včas vědět.“

„Já myslel, že nebudeš váhat ani chvíli, copak tě to za Pavlem netáhne?“

Růžena si povzdychla, to je právě to, co s určitostí nevěděla. Nahlas ale řekla: „Není mi Pavel lhostejný, stačí ti strýčku tahle odpověď?“

Lukáš je v protialkoholní léčebně vzorný pacient. Na poslední psychoterapii probírali poničené partnerské vztahy. V kolečku sedí deset mužů různého věku a zpovídají se, jak svým pitím ublížili svým partnerkám a hledají východisko ven. Je dobře, když problém proberou další, víc hlav, víc rozumu. Lukáš je bezradný.

Možná ublížil oběma svým životním láskám. Ale vztah s manželkou napravovat nemíní, už proto, že dostal anonym, že je paroháč a holčička určitě není jeho. Bude muset požádat soudně o zpochybnění otcovství.

Co by napravit chtěl, je vztah s Růženkou. Už jen to vyslovení jména ho romanticky naladí. A ostatní shodně radí, že by se měl pokusit. Nejlepší bude písemně.

A tak dnes opravdu Vilém předává v nemocnici Růžence dopis, který jí přišel domů.

Růženka zvědavě otevře obálku a zůstane zkoprněle stát. Ještěže Vilém neměl čas a už je pryč, asi by k dceři okamžitě volal doktora. Je zelená, chvěje se...

Růženko, netrhej a neházej dopis do koše a čti, prosím, do konce. Za ten čas, co jsem tady, jsem hodně přemýšlel a věř, že jsem se snažil na tebe zapomenout, ale nejde to. Tuším, že svým posledním setkáním jsem tě nadobro ztratil. Tehdy jsem na tom byl tak špatně, že si ani nepamatuji, co vše jsem na tebe křičel. Podle tvé reakce si dovedu představit, že to bylo něco hrozného. Nechci tě prosit, aby ses ke mně vrátila, ale z celého srdce tě prosím za odpuštění.

Dobrovolně jsem nastoupil protialkoholické léčení, abych svým chováním nikomu neublížoval, dnes vím, že to bylo dobré řešení. Chtěl bych zas být tím člověkem, jak v ten den, kdy jsem tě prvně spatřil. Věř mi, že ty chvíle, které jsem byl s tebou, budou vždy patřit k těm nejkrásnějším v mém životě. Místo vedle mé ženy zabral údajně pravý otec

mé dcery, jak mi dnes do telefonu radostně oznámila žena.

Ztratil jsem i to poslední. Život si se mnou prapodivně pohrál a já zůstal sám. Tady v léčebně je podobných osudů jako ten můj spousta. Alkohol je svinstvo, které dokáže rozbít rodiny, lásky, domov, to jsem se tady naučil pochopit a věřím, že až vyjdu, budu jiným člověkem. Omlouvám se za své chování a moc ještě jednou prosím za odpuštění. Takovou malinkou jiskřičku mám v sobě schovanou a moc bych si přál, aby z jiskřičky vzešel aspoň malinký plamínek naděje. Naděje, že mi odpustíš. Smím doufat? Lukáš.

Asi by tam Růženka stála jak solný sloup do konce šichty, ale bylo potřeba pracovat. Chodila po oddělení jak mátoha, když se s někým potkala, pokoušela se křečovitě o úsměv. Na jízdy sice přišla, ale omluvila se Jirkovi, že měla špatný den, že by se vybourala v první zatáčce, že dnes musí jízdy odložit. Zesmutnělý Jirka se na tu hodinku s ní tak těšil, tak zas příště.

Rozhodla se raději jet do Kamilova domku, protože věděla, že je na ní na sto honů poznat, že se něco děje a neměla nejmenší touhu něco někomu vysvětlovat. Zavolala mamince, že dnes k nim domů nepřijde. Osprchovala se a zalehla. Naštěstí se Vilík vrátil pozdě a proč byla Růženka celé odpoledne v posteli, nemusel zkoumat.

Filomeně sice náhlý obrat neušel, protože ještě včera se domlouvali, že po jízdách přijede. Růženka totiž měla domluveno s Jirkou, že jízdu ukončí u nich v Kozojedech, ať nemusí čekat na autobus z města.

Ještěže za chvíli volala Karolínka a sdělovala, že už jsou na letišti, Jarda vezme auto do Kolína a oni čekají na odbavení. Znova mamince moc děkovala za nádherné poslední dny a podle třesoucího hlasu bylo znát, že tentokrát se jí opravdu odjíždí těžko.

„Maminko, musím teď ve škole máknout a dohnat ty dva týdny. Platí, jak jsme se domluvili, že Štědrý den chceme mít sami dva v našem novém domově a oslavu Silvestra máme naplánovanou s přáteli. Školu musím dokončit a opravdu přiletíme až v létě. O to víc se budu těšit na naše další setkání.

Prosím Tě, dávej na sebe a mimulko pozor, s Pepíkem se nerozčiluj, není ti zdraví kvůli hloupému klukovi. Všichni jsme tou pubertou museli projít, někdo s menšími, někdo s většími šrámy.

Já taky myslela, že mě zabiješ, když jsem přinesla dvojku z chování v prváku, za dvanáct neomluvených hodin, ale pak jsme si vše vysvětlili. Přiznala jsem se ti, že jsme zkrátka jely s holkami na čundr a tebe jsem nechala v omylu, že jedeme s třídou na dvoudenní školní výlet s exkurzí. Dodnes oceňuji, jak jste se ke mě s tátou zachovali a já se poučila a snad to byl můj poslední kopanec. Pořád si připomínám vaše slova, ať vždy, než něco udělám, zapřemýšlím, jestli tím někomu neublížím. A už jdeme k letadlu, mám tě moc ráda a zítra u Skype ahoj!“

Růžena se asi musela dobře vyspat a ve spaní jí došlo, že si musí dát pozor. Stačí málo, a zase bude tam, kde před několika týdny. Už zase by Lukáš mohl ovlivňovat její život. Jak lehce se jí nyní žilo. „Nevstoupíš dvakrát do stejné řeky,“ říká si Růžena.

Chce dostat šanci, dostane ji. Promine mu, ale to by mohlo stačit. „Mám dobře našlápnuto, s ním bych zase klesala, klesala až ke dnu. Ne, nesmím podlehnout!

Jestli si nebudu jistá, vím na koho se můžu obrátit.“ Psycholožka jí to dokonce přikázala, jestli jen trošku pozná, že ztrácí půdu pod nohama, ať okamžitě přijde. S tímto přesvědčením vykročila Růžena do prosincového rána.

V práci byla veselá, práce jí šla jedna radost. Vždyť za tři dny budou zkoušky a když to dobře dopadne, Růžena nastoupí na oddělení JIP. Už to má slíbeno. Věří si. Teorii ovládá. A v praxi už teď umí zastat svou práci na sto procent. Čím déle v nemocnici dělala, tím víc jí ta práce těšila. Už ani neuvažuje, že by večerně studovala žurnalistiku, spíše myslí na to, že by si dělala medicínu, nebo... „Ne, to ne. Na to musím zapomenout,“ říkala si Růžena při vzpomínce na Kamila.

„Na ty zkoušky se už těším. Není to žádná velká sláva, být sanitářkou, ale pro mne to znamená hodně. Pomohlo mi to, najít sebe samu,“ říká si Růžena.

V autošколе tu jistotu nemá. Testy zvládá na výbornou, ale ty jízdy nic moc. To Růžena dobře ví. Je si vědomá toho, že se Jirkovi líbí, ale to jí nepomůže k tomu, aby lépe jezdila. Ba naopak, má pocit, že právě to je příčina toho, že jí to vůbec nejde. Jirka je na ni moc

hodný.

Proto to bude horší u zkoušek. Z toho má obavy a ještě to počasí. Buď je plískanice, nebo náledí. Jestli jízdy neudělá, opraví si to, ale až na jaře, nebo to vzdá úplně. Ale zase uvažuje, že by to byla škoda, když už do toho investovala ne zrovna malou částku. Uvidíme odpoledne. Sama řeknu Jirkovi, ať mi doporučí jiného, přísnějšího instruktora.

Pepíkovi je dlouhá chvíle. S nohou na polštáři surfuje na Netu, hraje hry na facebooku, dívá se na televizi, čte si Svět motorů a nejraději by se v nějakém motoru sám povrtal, ale na to si musí počkat. Noha pod sádrou svrbí a celkově ho všechno štve. Ale i to lenošení je k něčemu dobré. Nemusí se starat o kotel, nemusí ke králíkům, může v hlavě strádat plány, co udělá, až mu tu sádro sundají. Chtěl by poznat opravdový svět. Co tady v zakopané vsi? Kdyby ho tak Kajka vzala taky za moře. Už tam byl Vilík i Liduška, ale jak zná tuhle praštěnou rodinu, tak nejdříve tam vezmou Hanu, protože ona je chudáček siroteček a všichni se snaží, aby na smutek zapomněla.

Sice i jemu teď podstrojují, to je pravda, ale to nic nemění na skutečnosti, že jinak je u baráku přivázaný jak pes a nemá tu volnost jak ostatní spolužáci. Jediné, v čem může mezi kluky zazářit, jsou porno filmy, na které se někdy v noci dívá. S Radkem si jich asi dvacet stáhli z kazet na DVD a kdo by filmy s hvězdičkou hledal pod názvem Auta a motorky.

Jo, Radek. Párkrát za ním do Klokánku zašel. Ale Radek je nějaký divný. Už to není ten nejlepší kamarád ze základky.

Zato Dominik, to je jiný kafe. Ten, když začne vykládat, co s partou dělali, tak se protácejí panenky. A kluci z party s ním udržují kontakt a zásobují ho. Sice na farmu vtrhli poliši, ale Domča je třída, na jeho skryš nikdo nepříjde. Co asi právě dělá? Jak rád by byl Pepík právě na farmě s Domčou, i o berlich by tam došel, jenže je hlídaný ze všech stran. Všichni jsou jak ostríži. Pepíčku sem, Pepíčku tam, na co máš chuť, nemáš žízeň. I na WC by s ním nejraději chodili.

Už mu takové řečičky lezou na mozek. Z kuchyně se line vůně, pečou se perníčky, slyší Haničku, jak stále brebentí. Filoména plní sáček polevou a ukazuje Haničce, jak udělat tenkou ozdobu. Hanička je šikovná, z koleček jsou květinčky, srdíčka mají oči a pusku, zrovna tak hvězdičky.

Když ti to zdobení tak jde, co kdybychom upekli perníkovou chaloupku.

Jo to bych ráda, tak nachystáme těsto a zítra se do ní pustíme...

Abyste se nepo..., takové kecy poslouchat nebudu. Pepík se dobelhá ke dveřím svého pokoje a berlí zavře dveře, ty třísknou tak, že Hanička se lekne a zdobení vezme jiný směr.

„Ten Pepík zas má dnes ale náladu.“

„Nediv se Haničko, je mu dlouhá chvíle.“

„Já maminko, za ním zajdu a může zdobit perníčky také, ruce v sádře nemá.“

„Nechej ho, Haničko, jen by se nám tady pletl. Když bylo Pepíkovi tolik, co tobě, Haničko, tak jak rád se mnou nejenom pekl cukroví, ale i vařil. Když byl ve druhé třídě, dokázal udělat sám amolety. Byl to moc hodný chlapec. Sama nevím, kde se stala chyba, že se takhle změnil.“

„Já mu zanesu pár perníčků a napíšeme dopis pro Ježíška, bydlí daleko, aby mu došel, aby na mě nezapomněl.“

„Tak běž, Haničko.“

Pepíkovi se do psaní moc nechtělo, ale když mu Hanka donesla ty perníčky a viděl, jak jí září oči, tak přeci jen vzal propisku a řekl: „Tak co mám psát?“ „Počkej, přemýšlím!“

„Tak přemýšlej rychle, nebo psát nebudu.“

„Tak tedy piš. Milý Ježíšku, jmenuji se Hanička, chodím do první třídy a mám samé jedničky

a jen jednu malinkou trojku, ale ta je tak malinká, že není skoro vůbec vidět. Přála bych si mobil, nějaká malovátka, růžový domeček pro Barbíny, Kena, knížku jakou má Bára, jmenuje se Deník kocoura modroočka, bílé kozačky na podpatku a nejvíc bych si přála pejska, takového toho malinkého, aby si moje velké kotě Mikeš mělo s kým hrát. Bydlím v domečku za dědinou, poznáš to, protože na naší zahradě je plno stromů a taky má zahrádka. Taky bych moc chtěla abys nezapomněl na moji první maminku, ta bydlí někde tam, jak ty v nebíčku, tak jí prosím tě dej pod stromeček teplé ponožky, aby jí v tom nebíčku nebyla zima.“

Pepíkovi se najednou zaleskla slza v oku. Dívá se na Haničku a na okamžik se zastydí. Měl by se od ní učit.

Pak ale trochu hlasitěji řekne: „A zlaté prasátko bys nechtěla vidět? Já to tam připišu.“

„Chtěla, napiš to tam a nechej místo, já Ježíškovi namaluju obrázek. A podepišu se sama červenou pastelkou. Ještě adresu na obálku musíš, Pepíku, napsat.“

„A ty víš, kde bydlí?“

„To ví přeci každý, napiš Ježíšek Nebe...“

Simona v Kolíně taky peče. Má kuchařské recepty v sešitě krásně očíslované, je to její pomocník už od sedmé třídy, kdy si do něj psala postupy příprav jídel, co zkoušeli ve vaření. Tehdy ji to ještě moc nebavilo, ale když byla v prváku, dostala se maminka do nemocnice a ona musela zvládnout domácnost.

Pečení ji baví víc, snad se letos vše, co si naplánovala, povede a neudělá si ostudu. Už se na ty společné Vánoce moc těší. Hned po nich pojedou k rodičům do Prahy a k Jardovým rodičům slíbili přijet na Silvestra. Jarda musí hned druhého do práce, už nemá víc dnů dovolené.

Kdo má hodně dovolené jsou Liduška s Jimim a proto u rodičů zůstali. Chodí s Haničkou za koníčkem na farmu a pomáhají, kde je potřeba. Noha se musí trénovat, tak navštěvují babičku a ta je ráda, protože po nástupu paní Krpáčkové jí předala účetnictví a už jen občas vypomáhá.

Rozjela s dědou Bartošem místní seniorský klub, do kterého se zatím přihlásilo patnáct zájemců. Obecní úřad jim povolil scházet se v bývalé klubovně SSM nad hasičárnou. Je tam stolní fotbal, ten zabrali tři chlapy v chalupě, protože víc mužských do klubu nechodí. Babičky a dědečkové už měli několik schůzek. Na té první si prostory pěkně uklidili, na druhé vyráběli adventní věnec a včera domlouvali plán na příští rok. Diskuze u kávičky byla vášnivá, návrhů hodně, tak nakonec se shodli, že v lednu uspořádají seniorský karneval, v únoru pojedou do města do divadla, v březnu budou babičky háčkovat kuřátka a dědkové plést pomlázky. Ten seniorský klub byl dobrý nápad!

Jako svůj svatební dar, pro Miloše a Karolínu, nechal Oswald zařídit celé jedno patro jeho vily ve staročeském stylu. Když to Karolína uviděla, nevyházela z údivu. Na stole v jídelně ležel ozdobný blanket, na němž bylo napsáno: *Můj svatební dar pro Miloše a Karolínu Kučerových. Víc vám sdělí můj právní zástupce. Váš věrný strýc Oswald.*

Když se z toho Karolína s Milošem vzpamatovali, zavolali Oswaldovi, aby se dověděli, co jim má ještě jeho právní zástupce sdělit.

Oswald se k tomu spokojeně usadil a začal mluvit: „Nechtěl jsem doma přede všemi říkat, jak moc tě mám rád, ty to víš sama nejlíp.

Jsem moc rád, že jsem tě poznal a že tys poznala Miloše. Mám už jen jedno přání. Aby jste tam byli šťastni a spokojeni.

Můj právní zástupce vám sdělí, že už je všechno jen vaše a dojedná s vámi vše potřebné.

Jen podíl na akciích si ponechám, abych byl zabezpečený, pro případ, že ještě pár roků požiji. Kdykoliv se můžete na mého právního zástupce obrátit, je i vám plně k dispozici.

A já se budu na vás vždy moc těšit.“ Chvilí se odmlčel a pokračoval: „Chystám pro vás ještě jedno překvapení, ale to se bude týkat jenom mne. A taky bude záležet trochu na Růžence. Jestli mi s tím pomůže. Do té doby vám nic neřeknu. Jestli všechno dobře dopadne, tak vám na Nový rok zavolám. A už to zavěste, nebo se rozpovídám a už žádné překvapení nebude. Do Nového roku, už ani slovo.“

Karolína otvírala pusku, aby něco k tomu řekla, ale z telefonu se ozvalo tú, tú, tú....

Odporovat Oswaldovi nemohla!

Otočila se k Milošovi, který celou dobu stál vedle ní, objala ho a říká: „Tak můj milý, je čas, abychom i my začali s přípravami na vánoce. Čím začneme?“ Miloš jí sundal ruce z krku, opatrně ji vzal do náruče a odnášel ji do ložnice. Do ucha jí pošeptal: „Já ti hned odpovím na tvou otázku. S čím začneme....“

Je vidět, že v Kalifornii do toho vkročili tou správnou nohou. Naopak u Pepíka je všechno na levačku. Kulhavec využil toho, že se najednou ocitl doma sám, rychle se obléknul a vydal se o berlích na farmu.

V hlavě spřádá plány, jak si s Domčou zahulí a zapomene na všechny starosti. Jenže

daleko nedošel. Na rozbředlém sněhu mu berle podklouzly a žuchnul do té šedivé kaše na silnici. A nemohl se zvednout. Chvíli se na zemi zmítal jak ožralá stonožka, ale marně, sádra až pod prdel mu nedovolila vstát a v druhé noze strašně štípalo.

Budu musel někoho zavolat. Než rodinu, raději si rovnou zavolám záchranku. Šáhne do kapsy a ztuhne. Určitě si do ní mobil dával. Musel vyklouznout při tom pádu. Snažil se aspoň posadit a začal se rozhlížet. Ano, ano, vypadnul a leží jen kousek odsud v příkopu. Pepa „Meresjev“ se plazí dolů ze silnice, konečně zvedne mobil, otře ho a volá stodvanáctku. Určuje svou polohu u transformátoru a zdůrazňuje, že u kraje silnice jsou berle, on je dole v příkopu.

Čekání na záchranu je nekonečné. Už je úplně promočený, když na silnici slyší houkačku. Řidič sanitky u berlí zastaví a hledá zraněného. Když Pepík zahlédne, neví, jestli se má smát. V příkopu leží kluk blátem obalený od hlavy až po paty. A zrovna v tuto chvíli projíždí kolem sanitky Vilém s dodávkou. Co se tu stalo? Záchranáři s nosítky sestupují dolů po svahu. Na silnici zahlédne pohozené berle.

Raději zastaví a krve by se v něm nedořezal, když vidí na nosítka nakládat Pepu. Jak se sem dostal? Co se mu stalo? Vyběhne z auta a jde pomoci záchranářům, kteří se snaží nosítka vytáhnout na silnici. Já ho snad odstřelím, pomyslí si Vilém, ale neříká nic. Sanitka se rozjede k městu. Vilém sedne do dodávky a jede za ní.

V nemocnici rentgen ukázal, že Pepík musí na sál. Komplikovaná zlomenina kotníku. Vilém sedí před operačním sálem hlavu v dlaních.

Tak ho tam uvidí Růžena. Strašně se lekla. „Tatínku, co se stalo mamince?“ „Mamince nic, Pepík, ten chlapec nešťastný, jednu sádru mu zanedlouho sundají a druhou nohu mu sešroubují.“

Otevřenými dveřmi operačního sálu už vezou Pepík na pokoj. Lékař podává Vilémovi informace.

„Jedná se o trimalleolární zlomeninu kotníku. Pár dní si ho tady necháme, jak vyndáme stehy, dostane nechodící sádru asi na 5 týdnů a podle hojení asi za devět měsíců budou vyndány šrouby.“

Vilém poděkoval a ptal se jestli může syna vidět.

„Ještě spí, přijďte zítra.“

Růžena tatínka ujistila, že za Pepíkem zajde, má službu do večera.

Hanička se zajímá, proč Pepík upadl a má zlomenou i druhou nožičku. Naštěstí jí postačí vysvětlení, že uklouzl po cestě na záchod. „Tatínku, když má Pepíček bolavou nožičku, to jsme mu měli dát k posteli nočník, to není ostuda, že je velký kluk. Já jsem měla horečku a taky mě maminka posadila na nočník, i když jsem školačka. Nemocní nemůžou chodit na záchod, vidíte jak to dopadlo.“

Tatínek naoko jáásá: „Maminko, ještěže tu Haničku máme, ta nám dobře poradila. Teď už nám Pepíček nepadne.“ V duchu si ale říká, že brzy padne něco jiného, nejspíše facka a nebude jedna. Co se to s tím klukem děje? Zrovna teď, kdy se Fíla nesmí rozčilovat, je ten kluk jak vyměněný. Nebo jsem se změnil já? Už mám na kluka víc času, když mě celé dny nezaměstnává farma, občas si k němu sednu a bavíme se o autech, zrovna včera večer jsme si tak pěkně povídali o pyrotechnice a rázem se kluk sebere a belhá se nejspíš k farmě.

Počkat, chtěl, aby ho mohl Dominik navštívit a já jsem dovolil jen půlhodinu, jenže čerti vědí, co si ti dva domluvili. A čertů se ten mizera nebojí. To Hanička byla pořádně vykulená, křečovitě se držela maminky, básničku odříkala rychle, jen ať už je ten čert pryč. Oddychla si teprve, až pekelná návštěva odešla. Pak stačilo jen připomenout, že by se čert

mohl vrátit a poslouchala jak hodinky. Ona potvůrka umí používat babské zbraně. Usměje se, chytne každého kolem krku... a hned je vše zapomenuto. A my jí to všichni baštíme. Už si náš rodinný život bez ní nedovedu vůbec představit. Ještě nás ale čeká zkouška ohněm, jak přijme nového sourozence. Zatím ještě stále netuší, jaké překvapení se pro ni chystá. Ale myslím, že u Haničky se bát nemusím, stačí ji pozorovat, jak se pečlivě a zodpovědně stará o panenky, o kocourka Mikeše nebo králíky.

Růžena sice pracovala na jiném oddělení, ale i tak byla Pepíkovi na blízku. Odpoledne má službu Maruška, ta pracuje právě na oddělení, kde leží Pepík. Růžena i Vilém jsou toho názoru, že je to dobře, ale Pepík se z toho vůbec netěší. Když se to dověděl, chtělo se mu z nemocnice utéct. „Já se toho rodinného pronásledování, snad nikdy nezbavím. Věčně pod kontrolou, je to horší než v pastáku,“ říká si v duchu. Zavřel oči a snažil se usnout. Když za ním odpoledne Maruška přišla, ještě spal. Pohládila ho po vlasech, Pepík otevřel oči, když poznal, že je to Maruška, obrátil je v sloup.

„Copak, ty se na mne zlobíš, švagříku“ řekla zvesela.

Pepík vztekle odpověděl: „Jsem naštvaný na celý svět, proč zrovna já, musím mít všechno tak podělané. Kam šlápnu, tam mám smůlu a kam se podívám, tak vidím někoho z rodiny. Jsem stále jak pod mikroskopem. Nemůžu jít ani na záchod, aniž by o tom nevěděla celá rodina!“ Chtěl se otočit k Marušce zády, ale zjistil, že to nejde. Zaťal zuby a zavřel oči. Maruška na něho hledí, takhle s ní ještě nikdo od Holomků nemluvil. Málem se rozbřečela. Vedle ležel starší pán, podíval se na ni a řekl.

„To je nevděk, co sestřičko. Klacek jeden, místo aby byl rád, že má kolem sebe, někoho z rodiny, tak se chová takto. Ale on z toho vyroste. Jeden dva roky, až se mu začnou líbit děvčata, tak se změní. To já znám, měl jsem to doma.“

Maruška se na staršího pána vděčně usmála a z pokoje odešla.

Doma Filomena chtěla už zase uklízet. Vilém ji zadržel: „Maminko, já vím, že chceš mít všude čistoučko, aby se i z podlahy dalo jíst, ale před dvěma týdny se uklízelo kvůli svatbě, věř, že tu máme pořádek. Vánoční atmosféru přece nedělá nablýskaná podlaha.“

Pustí počítač: „Koukni, těch nápadů, to je inspirace, do truhlíků po letničkách napíchat zelené větvičky a ozdobit je vánočně i se světýlky.“

To je něco pro Haničku. „Tatínku, ty jsi hlava pomazaná, to se mi líbí, to musíme udělat!“ Filomena se zadívá na snímky a zasní se, že by to mohlo být pěkné. Každý rok zdobí žárovičkami smrk u brány, tentokrát by mohli udělat něco jiného.

Rozdávají se úkoly. Tatínek dojde do lesa na větvičky, Liduška s Haničkou vyrobí malé balíčky, Jimi dostal za úkol zkontrolovat světelný řetěz. Filomena nabarví šišky zlatou barvou. Každý pracuje s velkým nasazením. Hanička zase brebentí: „Ale aby nám ty ozdůbky někdo nesebral, co když si bude myslet, že v těch balíčcích jsou opravdu jsou dárečky?“

Filomena se směje a vzpomíná, jak kdysi na ten venkovní vánoční smrček navěšela falešnou vánoční kolekci. Do staniolu nabalila sádrové odlitky a dodnes vidí ty překvapené Liduščiny oči, když zjistila, že to není čokoláda. Večer je výzdoba dokončena. Jeník sice stačil nafilmovat jen finiš, ale ze snímku bude patrné, jak se rodina společně snažila.

„A fotku pošleme Karolínce za moře, třeba si taky takové ozdůbky udělá,“ těší se Hanička.

Růžena sanitářský kurz zdárně ukončila. Bude se slavit. Zavolala domů, že přijdou i s Vilíkem a pozvala taky prarodiče i Oswalda. „Hlavně, maminko, tě prosím, nic nechystej. My se už s Vilíkem postaráme. Protože Růžena moc dobře ví, čeho je Filomena schopná, když ví, že se bude něco slavit. Teď ještě tu autoškolu. Jirka nechce v žádném případě dovolit, že by jí sehnal jiného instruktora. „To budu raději na tebe přísný,“ jí řekl a jezdili o celou hodinu déle, než bylo stanoveno. „Máš ještě celý týden před sebou, já ti věřím, že to dáš. Mohu ti doporučit jednu radu. Zabírá to na sto procent. Před zkouškou sněz tabulku čokolády. Můžeš i dvě. Uvidíš, že budeš klidná a vůbec nic tě nerozhází.“

Růžena se na Jirku nedůvěřivě podívala, pak řekla: „Čokoládu mám ráda, zkusit to můžu.“ S Vilíkem byla domluvená, že na ni počká u supermarketu, nakoupili co uznali za vhodné, Vilík do naukládal do batohu a šli na autobus.

Cestou jí říká: „Už abys měla ten řidičák, ať se s tím nákupem nemusíme tahat.“ Růžena se na něho smutně podívala a říká: „Víš, Vilíku, já se těch zkoušek tak bojím. Testy dopadnou pokaždé dobře, ale z jízd mám velký strach. Neříkej to doma. Nechci maminku stresovat. Mrzí mne, že jsem se vůbec přihlásila. Jirka mi sice stále říká, že to dokážu, věří mi, ale já se moc bojím.“

„Kdo je zase Jirka, Růženo!“ překvapeně se ptá Vilík.

„To je můj instruktor v autoškole,“ odpověděla.

Vilík se zastavil, podíval se na Růženu a přísně jí říká: „Nepřeháníš to Růženo, je to pár dní, kdy jsi básnila o Pavlovi a už ho nahradil Jirka?“

„Jirka nikoho nenahradil. Je jen můj instruktor v autoškole a je na mně moc hodný, ale to je všechno. K ničemu to přece nezavazuje.“ řekla Růžena.

„Tebe!“ odsekl Vilík a šel dál, už nepromluvil ani slovo.

Doma byla na stole kytka a bábovka. Hanička ještě ve dveřích hlásí: „Tu bábovku jsme pekly my dvě s maminkou. Maminka mi pomáhala. A tu kytku koupil Jimi a Liduška.“ Vtom se otevřely dveře a v nich stál Oswald s velkou kyticí růží. „A tahle je ode mne?“ říká a mrknul na Růženu.

Vilík se hned z kraje večera omluvil, že má hodně učení a šel do pokoje. Uvěřili mu. Jen Růžena věděla, že se na ni zlobí. Večer pomohla mamince s úklidem kuchyně a šla nahoru do pokojíčku. Z vedlejšího pokoje bylo slyšet veselý hovor Lidušky s Jimim. Po čase i ten utichl.

Růžena leží na posteli a přemýšlí. Jak je možné, že Liduška se zamilovala jenom do Jimiho, Kajka jen do Miloše, Maruška jen do Jeníka, Simona jen do Jardy. Proč jen já mám srdce rozervané jak fangli a pořád nemám jistotu, který je ten muž mého života? Já vím, který to je, ale toho moje rodina nikdy nepřijme. Na dopis jsem mu sice neodpověděla, ale mám strach, že jestli ho jednou potkám v lese, zase mu podlehnu. Před osudem neutečeš. Každopádně budu muset říct Jirkovi, že s ním, ani s jiným chlapem chodit nechci. Snad Vilíkovi dokážu, že nehodlám měnit muže jak fusekle. Snad to dokážu i sobě. Vstala a otevřela okno. Noc byla jasná, na sněhu se odrážela světýlka z nazdobených oken, všichni kolem už spali. A jestli někdo nespál, tak ho určitě netrápilo rozervané srdce, ale jen přemýšlení o dárcích pro své milé.

Ale Růženka neví, že o kousek dál hledí do stropu Karel a přemýšlí, kde udělal chybu. Už měl Růženku na dosah ruky, cítil se v její blízkosti tak krásně, věřil, že konečně protrhne tu listopadovou smůlu...

Je pozdě, myslí si Karel, měl bych spát, ale myšlenky na Růženu se vkrádají dál a nemůže je odehnat. Zavře oči a počítá ovečky, při počtu 132 to vzdává. Zítra ho čeká perný den a to ještě nemá hotovou kalkulaci cen pokrmů, ani objednávku potravinářských surovin. Neodkladně to musí napravit.

Vstane a sedá k počítači, výpočty množství jednotlivých surovin, to je pro něj hračka, devět let praxe v oboru není k zahození. Pracuje jako hlavní kuchař v domově důchodců, kde se vaří pro 75 seniorů. Práce se mu líbí a senioři jsou vděčnými strávníky. Usměje se, když si vzpomene, jak paní Sekaninové, které je už 92 roků, pokaždé, když má službu, tajně vaří meltu a k tomu krájí krajíček suchého chleba. Říká mu: „Tohle jsem jídávala od mládí každý den k snídani i večeři a proto jsem i ve svých 92 letech zdravá jako řípa.“

Při vzpomínkách na seniory a práci se mu podařilo Růženku na chvíli vyhnat z hlavy. Když se vrátil do postele, jen si povzdechl, jak rád bych s láskou vařil pro tebe, Růženko.

Hanička se nemohla dočkat. Dnes je její velký den. Mají ve škole vánoční besídku. Budou pro rodiče hrát divadlo a ona je sněhová vločka. Při odchodu do školy se ještě třikrát ujistila, jestli se na ni přijdou podívat. Vilém s Filomenou se odpoledne vydávají do školy. Do této školy chodili také. Tehdy ještě neměla tělocvičnu a jídelnu. Budova září novou fazádou. Kolem se srocují rodičové. V tělocvičně jsou v řadách připravené židle a lavičky. Za oponou je slyšet dětský cvrkot.

Vilém připraví kameru a začíná natáčet. Děti hrají příběh o zvířátcích, která chtěla na vánoce snít. Každé dítě má důležitou roli a hraje s nasazením. Občas se vloudí chybička, občas někdo shodí rekvizitu, někomu spadne klobouk, jiné dítě zapomene text.

Představení je dojemné, Filomeně až slza ukápně. Vilém jí tiskne ruku a je právem na dceru hrdý. Po představení k nim přiběhne sněhová vločka, v jedné ruce koblížek, v druhé kelímek s čajem a pusinka se jí nezavře. „Maminko, líbilo se ti to? A poznala jsi mě? A viděla jsi Sebastiána? A slyšela jsi...“

A takto brebentí i cestou domů. Už se zešeřilo a po cestě můžou hodnotit vánoční výzdobu sousedů. Pan Velička je elektrikář a jeho dům barevně bliká tisíci žárovečkami jak reklama, vedle u sousedů mají na provazovém žebříku Santa Clause. Když jdou kolem Strnadů, je cítit připálené cukroví a za oknem pobíhá susedka a lamentuje nad nepovedeným dílem. Všude už se chystají na Vánoce.

Pepíka veze sanitka domů, sádru z jedné nohy má sundanou a druhou nohu má zatím v nechodící sádře. Pak mu ji vymění za chodící sádru. Má předepsanou rehabilitaci třikrát týdně, kde mu budou procvičovat ztuhlé svaly a klouby. Je jisté, že zamešká na delší čas školu. Doma bude potřebovat pomoc a to se Pepíkovi vůbec nezamlouvá. Proto jde ze sanitky za pomoci otce a sanitáka se sklopenou hlavou a připadá si jak mrzák.

Je přesvědčen, že bude cvičit i doma sám a posilovat nohu bez sádry tak, aby aspoň mohl s pomoci berlí dojít na záchod. Je mrzutý a podrážděný, když ho dovečou do pokoje, tak ho posadí do fungl nového pohodlného křesla a nohu podloží taburetkou.

Filoména ho pohladí a řekne: „Pepíku, to máš od nás předvánoční dárek, abys nemusel být stále v lůžku, takhle se pohodlně můžeš koukat na televizní programy a učit se, budeš mít co dohánět. Hlavně že jsi doma. Na rehabilitaci tě bude vozit tatínek a ty dej vědět nějakému spolužákovi, aby aspoň jedenkrát týdně za tebou přišel a probral s tebou nové učení.“

V Pepíkovi se na okamžik probudilo lepší „já“ nebo na něj padla předvánoční atmosféra, kdo ví. Najednou byl doma rád, byl rád, že maminka je tak blizoučko. Maminka ho při řeči stále hladila po vlasech, on ji objal a rozplakal se.

Na Vánoce se připravují i v léčebně. V terapeutických dílnách vyráběli svícny na stoly a ozdoby, které zavěsili na okna. Co naplat, žádná vánoční výzdoba nemůže nahradit domov.

Lukášovi se stýská čím dál víc. Povinné vycházky okolo oplocené budovy těžko mohou nahradit opravdový les. Chodí po cestičce a zasněně hledí přes plot do dále, kde se černá

les. Tam mu vždy bylo dobře. Proto si vybral takovou práci. Les mu přinášel vnitřní uspokojení a klid. Les mu dal Růženku. Osud mu ji vzal. Žádný osud! Jak to říkává psycholog?

O vše jsme přišli svým nezodpovědným chováním. Dnes dopoledne si zkoušeli koledy. *Ježíšku, panáčku, já tě budu kolébatí...* mu připomnělo to dojetí, kdy poprvé držel v náruči vlastní děťátko. A ono vlastní nebylo. Ale bylo krásné. Jestlipak by mohl mít takové miminko i s Růženkou.

Jo, jo, mohl..., jenže se to nikdy nedozvěděl. Růženka mu to neřekla a na dopis neodpověděla. Na jedné straně ji chápal, hodně jí ublížil. Ale jemu bylo taky ublíženo. Až se vrátí domů, bude tam prázdné. Zatím nemá jasno, jestli bude moci dál pracovat v lese. Napsal na polesí žádost o znovupřijetí do pracovního poměru od 1. února, ale odpověď taky nedostal. Čekají ho ty nesmutnější Vánoce.

Naopak veselé Vánoce budou u Holoméřů. Jsou to první Vánoce s Haničkou. Dárky už jsou nakoupené a zabalené. Filomena byla na dalším odborném vyšetření a vše je v pořádku. Dnes ráno jí poprvé nebylo špatně. „Snad už je to ranní zvracení za námi, že, fazolko, naše!“ Pohládila si břicho. Vidět to samozřejmě ještě není, ale do svých oblíbených riflů už se nevejde, má v pase o dobrých pět centimetrů více.

Týden uplynul jako voda, do vánoc scházejí už jen tři dny. Růžena má z práce volno, chystá se na zkoušky z autoškoly. Dnes odpoledne se rozhodne. Nikdo o tom neví. Jen Vilík to věděl, ale ten na ni už celý týden kloudně nepromluvil. Stále se zlobí. Růženu to mrzí. Tolik by potřebovala aby ji někdo alespoň trochu povzbudil. Připadala si najednou opuštěná.

V tom zazvoní telefon, podívá se na displej a čte „volá Pavel“.

Růžena zaváhala, ale nakonec hovor přijala. Pavel pozdravil a říká: „už jsem se o tebe začínal bát. Jsem si vědom, že toho máš v tyto dny hodně, ale vůbec se neozýváš a telefon nebereš.“

Růžena se vymlouvala, jak se dalo, ten pravý důvod však zatajila. Čím déle byla od Pavla vzdálená, tím méně si byla jistá, zda ho opravdu miluje.

Dnes byla ale ráda, že ho slyší. Uklidnilo ji to. „Jsem moc ráda, Pavle, že tě slyším.“

K večeru ti zavolám, to už budu vědět, jak to dopadlo. Mysli na mne, díky,“ ještě stačila říct a zavěsila.

Podívala se z okna a viděla jak drobně sněží. „Ještě to scházelo! Raději tam ani nepůjdu a vymluvím se.“

V tom uviděla na stole dvě tabulky čokolády, které si koupila, jak Jirka doporučil. Vzala jednu, celou ji snědla, lehla se a usnula. Probudila se před polednem.

„Páni, já se chtěla ještě učit. Teď už nic do hlavy nedostanu. Ale zjistila, že je opravdu klidnější, než tomu bylo ráno. Vzala do ruky další tabulku čokolády, sedla si a jedla. Když s tím byla hotová, oblékla se a vyšla mezi padající vločky. Měla pocit, že je jí najednou hezky a už se vůbec nebála. Uvažovala, zda to má přičíst k dobru té čokoládě, nebo Pavlovi.“

Nakonec Růžena zkoušky udělala!

Na řidičák si ještě nějaký den počká, ale to nejhorší má za sebou. Jak se jí ulevilo, to ví jen ona. Jirka počítal na sto procent, že se půjdou někam posadit, aby to alespoň trochu oslavili, byl zklamaný, když Růžena trvala na tom, že se musí konečně v klidu vyspat.

„Snad někdy jindy, Jirko, ale dnes opravdu ne.“

Rozloučili se a Růžena šla ohlásit tu radostnou zprávu napřed Vilíkovi, pak zavolala domů a nakonec Pavlovi. Mluvili spolu velmi dlouho...

Karel se dozvěděl, že Růženka zkoušky udělala. Vymýšlí další důvod, jak se s ní sejít, jak jí být na blízku. Co takhle kondiční jízdy? Už nebudou muset jezdit jen po silnicích třetí třídy kolem chalup.

To je dobrý nápad, jen jak to Růžence naznačit? A mám vůbec nějakou šanci? Jako rodinný přítel můžu kdykoliv zazvonit u jejich domku, ale kdykoliv se tam ukážu, Růženka tam není. Když se jako náhodou zastavím v jejím přechodném bydlišti, vždy zastihnu jen Vilíka. Jak zjistit, jestli udržuje kontakt s rivalem Pavlem? Mám k dobru, že jsem na dosah, on je daleko. Přesto mi stále uniká. Pokusím se ji získat nějakým dárkem, jen vybrat to pravé, čím bych ji přesvědčil o své lásce.

Karle, Karle, kdybys tak věděl, že Pavel se s Růženkou domluvili na tom, že přijede. Štědrý den chtějí každý trávit se svými rodiči, ale hned druhý den se sejdou a udělají si společné Vánoce.

Vilíkovi Růženka řekla, že všechny kluky hází za hlavu a záleží jí jen na Pavlovi.

Vilík se jí podíval dlouze do očí a uvažoval, jestli jí může uvěřit.

„Vilíku, přísahám na holý pupek!“ Vilík se usmál a pomyslel si, že snad už Růženka našla, co hledala. Kolik toho ale musela vytrpět. Moc to Růžence přeje. Dneska mu připadala po dlouhé době šťastná.

Šťastná je i Hanička. Z adventního kalendáře už otevřela skoro všechna okýnka, ještě se dvakrát vyspí a bude štědrý den.

Šťastná je i Karolínka. Zápočet z hudební teorie má za sebou. Dějiny hudby si nechala na leden, přece jen to ještě musí dopilovat.

Šťastný je i Vilém. Přišel schválený projekt, ještě dotáhnout stavební povolení a na jaře se může začít. A ještě jedna věc je potěšující. Policie u Dominika objevila nepovolenou látku a proto byl z farmy vyloučen. Před Pepíkem o tom ale pomlčel, tušil, že by to pro něj veselá zpráva nebyla. Kdyby si raději našel lepší kamarády. S úkoly se tu teď už podruhé ukázal Zdenek z vedlejší vsi. Vyzábělý čahoun, samá ruka, samá noha, ale do motorů stejný blázen jak náš Pepa.

Konečně se Karel odhodlal, že Růženě zavolá. Srdce měl až v krku, když se ozvalo „prosím“. „Víš Růženko, chtěl bych se s tebou setkat a předat ti malý dárek k vánocům.“ Růženě se rozutíkalo srdíčko velkou rychlostí. Dobře Karle, jestli můžeš, tak se domluvíme na dnešní odpoledne.

Jak skončíme v práci, ještě musím do obchodu, tak kolem páté bych tě počkala, Vilík beztak ti chtěl volat, chce s tebou něco probrat, je samo tajemství. Tak domluveno v pět, budu se těšit.

Dárek Růžena pro Karla neměla, takže po službě šla na nákup. Vybrala stejnou šálu, jakou koupila Pavlovi, nechala ji pěkně zabalit. Když došla domů, Karel už s Vilíkem něco probírali v kuchyni, z které se linula vůně punče. Karel nesl chlebičky na stůl, který zdobila vánoční hvězda. Jak bylo Růženě dobře v jeho společnosti. Vilík je pozoroval, jak si dobře rozumí, mají si stále o čem povídat.

Růžena vypráví o službě v nemocnici, Karel o tom, co vařil seniorům, oči jim září. Růžena si vůbec nebyla v Karlově blízkosti jistá, jestli její rozhodnutí pro Pavla, je to pravé ořechové. Má je ráda oba, ale co s tím? Pro kterého se rozhodnout. Její rodina má ráda Karla, o tom nepochybuje, ví že by rodičům udělala velkou radost, kdyby s Karlem začala vážně chodit. Pavlovi slíbila přijet a začíná mít pochybnosti, jestli udělala dobře. Proč jen se nedokáží rozhodnout? Ví to moc dobře, pomyslela si, prostě se bojím zklamání.

Karel se zdržel až do pozdního večera. Hráli karty a vyhrával hlavně Vilík. Štěstí ve hře, neštěstí v lásce, smáli se mu a Vilík se zmohl jen na červenání. Už bylo potřeba se rozloučit

a odejít. Vilík taktně odešel do pokoje a nechal Růženku s Karlem o samotě. Karel věděl, že Pavel přijede, ale ještě pořád má šanci.

Ted' právě drží Růženku za ruce. Jak rád by jí políbil, jak rád by slyšel z jejích úst volbu, že si vybrala jeho. Ale nic se nedá uspěchat. Takhle je mu dobře. Z Růženky už spadly všechny stresy ze zkoušek, jak jí sluší, když se usměje. Jeho vnitřní hlas říká, že ji má obejmout, přitisknout k sobě, políbit aspoň do vlasů, ale stojí jak přikovaný.

Konečně ze sebe vytlačí aspoň pár slov: „Dík za pěkný večer a těším se na další setkání.“

Konečně se osmělil a políbil Růženku aspoň na tvář, stiskl její ruku do své tak pevně, aby pochopila, že jedině s ním může tvořit pár. Pak vykročil do předvánoční noci.

Růženka opět nemohla usnout. Porovnávala své nápadníky, jednou se přikláněla ke Karlovi, za chvíli zas k Pavlovi. Ráno pípla v mobilu zpráva. Pavel se omlouvá, maminka onemocněla a musí zůstat doma. Karel nemá tušení, že získal výhodu. Růženka jede na ranní šichtu a Vilík jede k rodičům. Tatínek se právě vrátil z lesa se smrčkem. Nastrojít ho tajně by se určitě nezdařilo, ta všudybylka je hned tu, hned tam, tak ji zapojili do zdobení. Cáčorka bere to rukou ozdůbky a věší je na větvičky a mele a mele. Tahle baňka se jí líbí a takovou podobnou měli na stromečku ve škole a tady je něco napsáno, Ve-se-lé Vá-no-ce slabikuje Hanička. Vilík se nabídl, že se postará o kotelnu a Jimi s Liduškou pomáhají mamince v kuchyni.

Hanička odbíhá za Pepíkem do pokoje a co chvíli se ho ptá, jestli něco nepotřebuje, že mu to ochotně přinese, protože ho má ráda. Jeník je od rána u Marušky, chtějí si spolu udělat „štědrý oběd“, protože Maruška bude dnes odpoledne sloužit. Karel se nabídl, že jim udělá taxikáře. Marušku odveze do nemocnice a Růženku z nemocnice. Přípravy na Štědrý večer vrcholí.

Karolína s Milošem prožívali přípravy na své první vánoce, jak jen nejkrásněji mohli. Na rodinu však Karolína, ani na chvíli nezapomněla. S dárky si starosti tentokrát nedělala. Co chtěla sourozencům a rodičům dát, to jim dala, už když naposledy byla doma. Jen pro Haničku dala Filomeně do úschovy hezkou zimní bundu, aby jí to dala pod stromeček.

Po návratu do Kalifornie, myslela trochu víc na Vilíka a Pepíka.

Vilík byl pravý opak Pepíka. S Vilíkem si zde v Kalifornii tak dobře rozuměla. Víc než s Liduškou. Na jedné straně ji těšilo, že jí říkal, že ona se jeho „tajemství“ doví jako první, ale na druhé straně, byla z toho smutná. Byl vždy tak trochu plachý, ale poslední dobou se zdál být více uzavřený a už ani nemluvil o své kamarádce Katce. Že by snad tam nebylo něco v pořádku? Jakási zlá předtucha, se jí vrývala do duše. Ráda by mu pomohla, ale jak. Jemu by moc ráda udělala radost nějakým hezkým dárkem, ale jakým? Až těsně před vánoce, dostala nápad. Zaplatí mu týdenní pobyt ve Švýcarských Alpách ve středisku St. Moritz. Rád lyžuje, splní mu tak jedno z jeho přání. Termín vybrala tak, aby se to překrývalo s jarními prázdninami. Poslat mu to však musela emailem, poněvadž klasickou poštou, by se to mohlo prodloužit. A Vilík by to nemusel dostat včas. Taky je třeba, aby se na to trochu vybavil.

Ale co s Pepíkem. Na něho Karolína myslela taky. Neušlo jí, jaké mají doma s Pepíkem problémy. Věděla, že se z toho musí dostat sám. Ale taky věděla, že se může vysmeknout a nasměrovat úplně jinak. Potřeboval by se trochu prosadit, uvažovala Karolína. Napsala mu tedy dopis a poslala emailem.

Milý bráško,

rádi bychom ti udělali radost a k vánocům ti dali hezký dárek, abys poznal, že tě máme rádi a myslíme na tebe, stejně jako na ostatní. Nic lepšího nás nenapadá, než dát ti pod

stromček to, že ti popřejeme, aby ses co nejdříve dal do pořádku a uzdravil se. Jestli stihneš ve škole všechno dohnat a nohy ti budou zase běhat jako dřív, tak jsme se rozhodli s Milošem, že tě pozveme na jarní prázdniny k nám. Poznáš jiný svět a taky se možná zbavíš konečně té smůly, co tě poslední dobou pronásleduje. Přijímáš naše pozvání? Zdraví tě a těší se na tebe Karolína s Milošem.

Pepík zprvu tento email nechtěl vůbec otevřít. Předpokládal, že mu bude Karolína dělat kázání o tom, jak by se měl chovat, ale když to přečetl, nechtěl věřit svým očím. Četl to pořád dokola. On pojedou do Ameriky!

Když se probudil do štědrého dne, zářil jako hvězda na nebi. Nikdo netušil, co se s ním přes noc stalo.

Všichni se na Vánoce těšili. Ale Hanička asi nejvíc. Ještě si neuvědomovala, že Vánoce nejsou jen dávání dárků, že to hlavní je rodinná soudržnost, pohoda. Večeřelo se v obýváku, kam se k rozloženému stolu všichni vešli. Pod talířkem našel každý drobné mince, aby se ho držely peníze.

Haničku už předtím Filomena poučila, že od stolu se nesmí odcházet, protože by to mohlo znamenat, že rodina se příští rok nesejde celá. Po skončení večeře Filomena Haničku oblékla a šly spolu dát kosti z kapra pod strom. Když se vrátily, byla v obýváku tma a všichni byli v kuchyni. Hanička přemýšlí, co se stalo? Že by na ni Ježíšek zapomněl? Vždyť mu s Pepíkem napsali dopis. Poslal ho Pepík?

Najednou se z obýváku ozval zvoneček. Hanička pohledem zkontrolovala rodinu, nikdo nechyběl. Očka jí zářila. „To zvoní Ježíšek!“ Rodina vešla do pokoje. Jůůů, pod stromečkem byla hromada dárků. Hanička už umí číst, tak nám dárky může rozdat. Toho se samozřejmě Hanička okamžitě zhostila. Rozdávala balíčky a pak se konečně dala do rozbalování těch svých. Je tady vše, o co Ježíškovi napsala.

A proč přinesla maminka velikánskou skleněnou mísu, ve které je voda? Hanička kouká, to ještě nikdy neviděla. Každý dostal svou skořápku s malou svíčkou, kterou zapálili od svícnu a položil ji na okraj mísy. A jen se dívali, co lodičky dělají. Haničina se okamžitě spojila s Filomeninou a Vilémovou. Vilíkova se k nim připojila po chvílce. Pepíkova si plula sama. Liduščina se spojila s Jimovou a po chvílce se spojily s rodiči. Růženčina se chvíli točila blízko rodičů, ale nespojila se s nimi. Pepíkova lodička doplula k protějším břehu, ale začala se kymáčet a nabírat vodu.

Maminka vysvětlovala, co chování lodiček předurčuje v životě. Bylo jasné, kdo zůstane v rodině, že Růženka si půjde svou cestou a Pepík zdolá dlouhou cestu, ale za cenu velkých ztrát. A za rok si povíme, jak se věštba vyplnila. Pak se ještě krájela jablíčka a všichni měli hvězdičku. Taky každý dostal čtyři vlašské ořechy a musel je rozlousknout. Každý ořech jako jedno čtvrtletí prozrazoval, jak bude kdo zdravý. Všichni měli jádérka zdravá a světlá. Jen maminka měla druhý ořech červivý. Naštěstí další dva už zase byly zdravé.

Hanička pak sedí na zemi pod stromkem obklopena krabicemi a papíry z dárků. Stále je přerovnává, tolik jich dostala, ale na jeden Ježíšek zapomněl. Co hledáš, Haničko? No přeci toho pejska, o kterého jsem psala Ježíškovi. Koukni, zapomnělas pod stromkem ještě malinkou krabičku. Hanička ji rychle rozbaluje, ta je moc mrňavá, do takové by se pejsek nevešel. Nevěřicně kouká na popsany papír. Podává ho Růženě, aby ji ho přečetla s tím, že taková malá písmenka nezná. Na papíře byl napsán internetový odkaz a pod ním stálo.

Milá Haničko, jedno přání jsem ti nemohl splnit, ale neboj se, pejsek se teprve narodí a ty si ho vyzvedneš na jaře protože malinkým štěňátkům by v zimě byla zima. Zatím se koukni na internet, kde uvidíš psí maminku, které se tvůj pejsek narodí. Po narození ho psí maminka musí ještě nějaký čas opatrovat a pak si ho teprve můžeš vzít domů. Tvůj

Ježíšek.

Honem, pojd' Růženko k počítači, abych viděla psí maminku, které se narodí můj pejsek. Filoména obrací papír, na kterém byl dopis od Ježíška, a na druhé straně vidí spoustu vypočítaných příkladů a pod nimi DŮ Josef Holomek. Koukne vděčně na Pepíka, ten se jen usmívá, to bude mít dárek ode mne.

„No Pepíku, tos udělal radost i nám, přemýšlela jsem s tátou, jak to Haničce vysvětlíme, že pejska pod stromečkem nenajde.“

„Já přes internet kontaktoval chovatelku Maltézáků, tak vše je domluveno, jak se štěňátka narodí a trochu povyrostou, bude mě kontaktovat a Hanička si mezi štěňaty může vybrat toho svého.“

Z pokoje byl slyšet Haniččin hlásek, takového bílého chlupáče jsem si vždy přála, Růženko než se narodí, koupíš mi na něj psí tašku? Růžena přikývne, ale myšlenkami je jinde.

Je štědrý večer a Lukáš je v léčebně sám bez rodiny. Růžena má od něj v kapse pohled zasněženého lesa s přáním veselých vánoc. Je to volání o pomoc, pod přáním jsou malinká čísla. Růžena vychází před dům, do svého mobilu si číslo dávno napsala a uložila, ale volání odkládala. Je rozhodnutá, že zavolá a popřeje, nic víc.

Telefon sotva na druhé straně zazvonil, už se Růženě do ucha line známý hlas. Růžena se snaží, aby její hlas byl přísný a je rozhodnutá popřát a zavěsit. Lukáš ji nepouští ke slovu, slyší slova plná něhy, po kterých tolik toužila, zavírá oči a jen poslouchá. Nechá se unášet jeho hlasem do míst tam v lese, kde se tolikrát milovali. Jako by to bylo včera. „Jsi tam, konvalinko?“ Růžena se probere, ne nesmí mu dát naději. „Jsem Lukáši, chtěla jsem ti jen popřát hezké vánoce a poděkovat za pohled.“ „Růženko, lásko, odpustilas mi?“

Růžena dlouho mlčí, pak ze sebe vypraví: „Odpustila.“

„To je ten nejkrásnější a jediný dárek, který jsem k vánocům dostal“, vykřikl Lukáš.

„Zůstane jen a jen u toho odpuštění,“ uzemnila ho Růžena a zavěsila.

Celá rodina se vydala pěšky do kostelíčka na půlnoční. Zabrali skoro celou řadu. Haničce se samozřejmě nejvíce líbí betlém. Obhlíží jesličky a počítá ovečky. Karel dojel pro Marušku po odpolední a přijíždějí ke kostelu. Když vejde s novou šálou, kterou od Růženky dostal, a zjistí, že u Růženky je místo, neváhá ani vteřinu. Stiskem ruky se vítá se všemi Holomkovými. Růženku si nechal naposledy. Věděl moc dobře, proč.

Způsobně se zeptal, jestli smí přisednout a pak už její ruku ze své nepustil. Vychutnával si kouzelnou atmosféru vánočně vyzdobeného interiéru. Karel zpívat neumí, hudební sluch do vínku nedostal. O to víc může po očku sledovat, s jakým nasazením zpívá Růženka. Po Otčenáši přidává svou malou prosbičku, aby ho Růženka milovala. Hanička na Vilémově klíně už unaveně zavírá očka. Bylo toho na ni už dnes opravdu dost. Karel se nabídl, že Haničku odveze.

Vilém tuší, že mezi Karlem a Růženkou by mohlo snad konečně něco začít a tak nadšeně volá: „Tvou nabídku, Karle, přijímám. Růženko, prosím, vezmi Haničku domů a ulož ji, my ostatní se pomalu projdeme!“

Hanička doma ještě trošku ožije a prosí o rozsvícení stromečku, ale pak už zalehne a poslouchá pohádku. Karel taky poslouchá. Sedl si na židli k Haniččině posteli a v pološeru Růženku chytil za ruku. Hanička během chvílky usnula a proto nemohla vidět, že nezůstalo jen u stisku ruky.

Plni dojmů se rodina vrací z půlnoční. Potichu jde Vilém s Filoménu kouknout, jestli Hanička spí. Dveře jsou pootevřené a v pokoji osvětlené jen televizní obrazovkou vidí Karla, jak líbá Růženu, Haničku spící obloženou všemi dárky. Mrknou na sebe, zavřou dveře, aby to kouzlo rodivší se lásky neuteklo. To se musí podporovat, to se musí podporovat, radoval se Vilém, konečně se věci mají podle jeho představ.

„Tak tedy Karel se konečně odhodlal k činu, maminko, už jsem se zas bál, když došel ten vánoční pohled od Lukáše, že zas Růžena podlehne jemu. Třeba se dočkáme toho, že i naše Růžena bude konečně šťastná.“

A to Růžena byla! V náruči Karla znovu začala věřit na lásku. Chvíli si sice představovala, že ji líbá Lukáš, jenže to nešlo, polibky Lukáše, to byla vášeň. Polibky Karla jsou laskavé a bojácné. Přesto jí nejsou nepříjemné. Má ho ráda, to si nalhávat nemusí a časem i láska přijde z její strany.

O lásce Karla nebylo pochyb, konečně ji drží pevně v náruči a nedá si ji nikým vzít.

Na Boží hod vánoční byla celá rodina Holomkova včetně Marušky a Jima pozvána na oběd k Bartošovým.

Od svatby Karolíny byla Róza naladěna tak trochu romanticky. Usoudila zřejmě, že není ještě tak stará, dokáže se přizpůsobit a vymyslet něco, čím by překvapila. Bylo to především díky Oswaldovi. Róza věděla, co Oswalda potěší. Rád sáhnul hlouběji do kapsy, hlavně tehdy, když to mělo přispět ke stmelení rodiny. I Oswald poznal, jak se umí Róza vytáhnout, když chce. Stačilo jen naznačit a nápad už byl na světě.

Ráno probudila Oswalda vůně, která se linula z kuchyně. Neodolal a potichu vešel. Když uviděl Rózu, jak zrovna dokončuje slavnostní tabuli, úplně ho to dojalo a říká: „Jeden by nevěřil, co je v tobě, Rozko, ukryto. Ty umíš ale překvapit. Nevím, jestli to vydržím do oběda. Ta vůně a ten krásně prostřený stůl, to se mi bude těžko odolávat.“

Róza pohlédla ještě jednou na prostřený stůl, jako by se chtěla ujistit, že nic neschází a pak plaše dodala: „Raději jsem si přivstala, abych to všechno stihla, to víš, nejsem zvyklá.“

„Jestli ti mohu být užitečný, tak mě klidně zaúkoluj, Rózi,“ řekl vesele Oswald.

„To ne, Oswalde, tady už jsem skončila, teď půjdu na ranní mši a pak dokončím oběd. I ten už mám z poloviny hotový.“

Oswald pohládl Rózu pohledem a odešel do koupelny.

Filomena pobyla v posteli dnes o něco déle. Uvažovala, jak je vlastně dobré, že se tak brzo vdávala. Děti už má odrostlé, dovedou ji zastat a maminka je ještě čilá. Ona sama se těší na děťátko, mnohem víc než za mlada. Dříve jí každé těhotenství nahánělo hrůzu. A dnes, kdy už nemusí mít strach o existenci, si to pěkně vychutnává. Je to úplně něco jiného. Když uslyšela opatrné klepaní na dveře, tušila, že to bude asi Hanička. Taky že ano. Ta pomaloučku otevřela dveře, strčila napřed hlavu a zašeptala: „Mohu na chvíli k tobě, maminko?“

Aniž by čekala na odpověď, už se choulila k Filomeně. „Budeme si povídat, maminko, ano?“ žadonila Hanička.

„Dobře,“ zašeptala Filomena a přivinula si Haničku více k sobě.

Povídaly si o malém Ježíškovi, který se zrovna této noci narodil. O tom jak byl chudý, opuštěný, jak se narodil ve chlévě.

Když Filomena vyprávěla, jak se ukázal pastýřům anděl a zvěstoval jim tu novinu, že se právě narodilo v Betlémě děťátko, tu najednou vycítila, že právě nastal čas, aby Haničce pověděla, že i u nich se narodí děťátko. Vážila slova, aby to mohla Hanička pochopit.

Napřed měla obavy, ale pak se rozpovídala a šlo to tak hezky a lehce od srdce, že se sama

divila.

Hanička tomu zprvu nechtěla uvěřit, ale když jí to potvrdil i Vilém, který tomu všemu naslouchal a jen předstíral, že spí, tak rychle vyskočila z postele a utíkala zvěstovat tu novinu všem ostatním.

Měla zato, že ona je první, která se to dověděla. Všichni se tvářili překvapeně, aby jí nekazili radost...

Oběd u Bartošů probíhal v milé rodinné atmosféře. Hanička jako tlampač všechny informovala, že maminka bude mít děťátko a taky děda s babičkou a Oswaldem byli naoko strašně překvapeni, což jim to Hanička přináší za novinu. Hanička navrhovala, že by se miminko mohlo jmenovat taky Hanička, jako ona.

Bylo jí vysvětleno, že by se to pletlo. Tak Filomena po mamince? Ani to se ostatním moc nezamlouvalo. Tak Róza po babičce. Vilém se zamyslel, že teda to by šlo, že by se holčička mohla jmenovat Rozárka a významně mrkl na tchýni.

Babička sklidila nádobí a dělala pořádek v kuchyni. Ještě neobědvala Růženka, protože byla na ranní, ale Karel slíbil, že ji přiveze, protože stejně vezl na šichtu Marušku.

Ve tři zastavilo před domem auto a mladý pár vešel do domu. Nebylo potřeba nic vysvětlovat. Zářící oči, úsměvy, něžné doteky...

Babička naložila oběma a spokojeně se dívala jak jim chutná. Karel se omluvil, že musí do práce a napadlo ho, že může Růžence svou kuchyň ukázat. Růženku nebylo potřeba prosit dvakrát.

Přijeli k dvoukřídlové budově. Karel ji vedl bočním vchodem rovnou do kuchyně.

Korpulentní ženě v bílém plášti představil Růženku a za jejími zády dal prst na ústa.

Pomocná kuchařka Marie se usmála a přivítala se s Růženkou.

Tak to je ta Karlova tajná láska, příjemná dívka. Mají s Jeníkem hodně společného a jak říkává Karel, všichni Holomkovi jsou moc hodní.

Karel zkontroloval zásoby, dal kuchařce pokyny a šli na obchůzku. Růženka si ten třípatrový dům pamatuje, protože jako děti sem občas chodily recitovat a zpívat babičkám. Od té doby se hodně změnilo. Kdysi bylo na pokoji až osm stařenek, dnes mají každá svůj pokojíček se sociálním zařízením. Na každém patře je klubovna s křesílky a v přízemí velká společenská místnost.

Každou chvíli nějaká babička zdravila Karla a přidala pochvalu na dnešní oběd. Růženka se podivila, proč tu nejsou taky nějaké dědečkové? Karel se smál: „Těch je tady málo, přesně fotbalová jedenáctka. Mají ve sklepě velkou dílnu a jsou převážně tam.“ Vrátili se do kuchyně, kde už to krásně vonělo. Růženka se nabídla, že pomůže.

Dostala bílý plášť a úkol nakrájet čínské zelí na salát. Marie ji pozorovala. Jak se pěkně staví k práci, to bude šikovná nevěsta, je vidět, že je z domu naučená. To třetí, co sem Karel přivedl loni, neumělo ani držet vařečku. Tahle se jí moc zamlouvala. Dobře si tentokrát syn vybral.

Oswald byl dnes malinko zklamaný. Očekával, že si s Růženkou popovídá, ohledně výletu na Berounsko, ale raději se ani neptal, když je viděl s Karlem spolu. Tak trochu byl připravený, že Růžena může zklamat. Vrtalo mu ale hlavou, proč se k Pavlovi na svatbě chovala tak hezky, dokonce jak se dověděl, strávili spolu i noc. Karel ze svatby předčasně odešel. Toho si nešlo nevšimnout. I důvod byl mnohým jasný.

Proč jen je ta Růžena tak lehkovážná. Pro Oswalda je to trochu složité na pochopení.

Kdyby alespoň nějaký čas vydržela s jedním, ale za necelý půl roku, je to už třetí známost a všechny podle Oswaldova mínění byly vážné, to je trochu divné.

Nevěděl, zda má o svých plánech mluvit, nebo mlčet. Nakonec se rozhodl, že to řekne

a ještě dnes a hned. Jsou všichni pěkně pohromadě, tak to nebude muset nikomu opakovat. Jen Růžena schází, ale ta to věděla jako první.

Po Růženině odchodu, uvařila Róza kávu a na stůl přinesla kromě vánočního cukroví ještě zákusek, který dnes v noci vykouzlila. Zatímco se ostatní kochali pohledem na zákusek, povstal Oswald a prohlásil: „Milá Rozko, moc ti děkuji za dnešní den. Ukázala jsi nám, jaká jsi skvělá kuchařka. O dalších tvých kvalitách bych se nerad zmiňoval, protože bych musel mluvit ještě dlouho a už by nezbyl čas na to, co bych vám všem rád sdělil. Rozhodl jsem se totiž, že vás na pár dní opustím.“

Nastalo ticho. První promluvil bratr Hubert: „Snad se nechceš vrátit do Los Angeles?“ „Ne to nechci. S tím jsem už vyrovnaný. Ale jak si možná někteří z vás stačili všimnout, když měla Karolína svatbu, že jsme si s paní Trnkovou docela rozuměli. Slíbil jsem jí, že pokud mi to zdraví dovolí a přidá se někdo z mladých od Holomků, přijedu jí popřát osobně do Nového roku a taky k jejím narozeninám, které má hned den na to, 2. ledna. Od Holomků se nikdo nehlásí, kdo by chtěl se mnou na výlet, tak pojedu asi sám.

Abych pravdu řekl, trochu se té cesty obávám. Roky jsou tady, co si budeme namlouvat.“ Oswald ještě pořádně nedomluvil a už mu skáče do řeči Vilík: „Já s tebou rád pojedu strýčku, mám volno až do Tří králů.“

Oswald se zaradoval, plácl Vilíkovi po rameni a řekl: „Jsi pašák, Vilíku. Děkuji ti. Ujednáno. Ještě se domluvíme, kdy vyrazíme.“

Na Štěpána se naplánovala lyžovačka. Haničce vytáhli z komory lyže po Pepíkovi. Nemá cenu jí zatím kupovat nové, když se ještě neví, jestli jí to půjde. Vilík s Jeníkem se nabídli za instruktory, tatínek je pasován řidičem a maminka zastane pedagogický dozor.

Vyjelo se ke sjezdovce hned po snídani. Hanička celou hodinu jízdy bavila posádku. Nohy v botách ztěžkly a sníh pod lyžemi klouzal. Sice se do výuky pustila s vervou, ale po dvou hodinách už nařikala, že jí bolí nohy a prdelka, jak na ni pořád padá. Jeník filmuje Haniččiny těžké začátky. „Vypadá to, že Šárka Záhrobská z tebe hned tak nebude!“ směje se Vilík.

Jeník s Vilíkem si u stánku dali hranolky a zůstali na sjezdovce, rodiče s Haničkou šli do restaurace. Tady se Haničce líbilo. Na stěnách byly parohy a hlava divočáka a vycpaný orel a liška. U každého zvířátka Hanička pózovala a tatínek musel fotit. Bylo evidentní, že tahle část programu se jí líbila nejvíc a že do dalšího lyžování se asi Haničce chtít nebude.

Když se vrátili k vleku, Hanička lyže odmítla. Na malém kopečku vedle stánku jezdily děti na bobech a lopatách. Haničce vůbec nedělalo problém se s dětmi začít bavit a když jeden chlapeček zjistil, že by chtěla jezdit, ale má jen lyže, zaběhl do blízkého penzionu a přinesl jí taky oranžovou lopatu. Teď teprve to bylo to pravé ořechové. Už se stmívalo a Hanička klukovi vrátila výborný sněhový dopravní prostředek. Maminka tedy v autě slíbila, že místo lyží koupí lopatu. Tímto slibem uspokojená usnula Hanička v první zatáčce.

U Holomků se chystají přivítat Nový rok jak se patří. Vaří se půlnoční oukrop (kroupy, hříbky, kvašené zelí a pořádný kus uzeného), vůně se mísí s pečenou husou, které Filoména před pečením uřízla křídla, aby jim z domu neulítlo štěstí. Karel s Růžnou v koutku kuchyně zdobí chlebičky, Vilém s Haničkou přebírají čočku a Vilém vypráví různé pověry:

„Čočka na stole nemá chybět, uděláme si ji, Haničko, pěkně na husto, abychom byli šťastní a bohatí. Na Nový rok si musíme dát pozor, abychom nic nerozbili, to by pak celý rok byl rozkrápaný. Říká se, jak na Nový rok, tak po celý rok, tak žádné hádky a smutné obličejy, jinak vám to zůstane.“ Koukne při tom na Lidušku a Jimiho.

Jimy se už od rána mračí na celý svět. Liduška slíbila kamarádkám ze školy, že Silvestra oslaví s nimi na místní tancovačce a Jimimu se to vůbec nelíbí, dokonce byla slyšet ráno z pokoje jejich hádka. Jimi odmítl jít s ní a dokonce křičel, jestli půjde sama, je mezi nimi konec.

Vilém by nejraději zakročil, ale nechtěl se mezi ně míchat, dobře věděl že Liduška si nenechá od Jimiho zakázat vidět spolužáky. Liduška byla sice smutná, ale neustoupí. „Jestli nechceš jít, tak si zůstaň doma, já odcházím“ řekla zvýšeným hlasem a za chvíli bylo slyšet bouchnutí dveří.

Tohle Jimi nečekal, vždy bylo po jeho, co navrhl, Liduška přijala. Zvedl se a odešel do pokoje.

Silvestr nám moc vesele nezačíná, pomyslel si Vilém.

V Berouně se Oswald nemůže vynadávat na Boženku. Moc mu připomíná jeho první a jedinou lásku. Paní Trnková se červená a prosí, aby si ji tak neprohližel. „Boženko, já vám to musím říct. Vy jste strašně podobná dívce, kterou jsem v osmnácti miloval. A já dovedl milovat. Ne, počkejte, to jsem asi řekl špatně. Nikdy nic víc, než políbení nebylo.

Chtěl jsem jen naznačit, že jsem ji miloval celým srdcem, že bych za ni dýchal, že bych se s ní rozdělil o poslední kůrku chleba. Byla zlá doba, bída, doktoři byli jen pro bohaté. Když dostala kašel, maminka ji léčila po domácku. Vařila bylinky, přikládala psí sádlo. Kašel se horšil a horšil. Doktor zjistil, že je to tuberkulóza.

V té době už mě k ní nepouštěli. Psali jsme si dopisy plné něhy a oddanosti. Pak umřela a já byl nejsmutnější mladík pod sluncem. Tahle ztráta mě natolik poznamenala, že už jsem tu nemohl zůstat. Svě přidal i fakt, že ovdovělý tatínek se ve čtyřiceti podruhé oženil s mladou dívkou a narodil se mi bráška Hubert.

Ale pro mne to byla cizí rodina. Já cítil, že jsem novomanželům a jejich děťátku na obtíž a šel hledat štěstí za oceán. Smrt mé milované lásky mě natolik zasáhla, že jsem nemohl milovat žádnou jinou dívku. Vrhnu se na práci, abych zapomněl. Ale nezapomněl. Tu milou mám tady v srdci pořád, snad, že už to teď nebolí tak moc.“

Oswald vypráví a paní Trnkové tečou slzy. „Když jsem si chtěl najít nějakou ženu, vždy jsem hledal tu svou vysněnou. A té se nepodobala žádná. Tak přešla léta, čas na ženění a založení rodiny vypršel. Ale firma vzkvétala a teprve, až jsem před dvěma lety přestal pracovat, začal jsem přemýšlet o svém bratrovi, jestli žije a kde a s kým.

Pátrání zabralo skoro půl roku. Něco se dalo najít na internetu, něco jsem musel vykorespondovat. Výsledkem bylo, že jsem se dozvěděl, jak početné příbuzenstvo přes bratra mám. Pak už stačil jen jeden dopis a můj život se rozjasnil. Všechna ta Holomkova mlád'átka mám rád, jako by byla moje vlastní a jen doufám, že ještě uvidím vyrůstat i to osmé.

A já tu klábosím a vy jste kvůli mně ztlumila hlas u televize a přitom tam běží silvestrovská šou, zrovna je tam Walda Matuška, toho miluju!“ Po dozpívání písně se Oswald opět zasil. „Jo, Walda. Když v Nashville v roce 1978 zpíval československý komunistický zpěvák se skupinou KTO, nemohl jsem u toho chybět a pak už jsem si nikdy žádný z jeho koncertů

nenechal ujít. Mám od něj podepsáno několik fotografií, které mi věnoval na koncertech v Ottawě, Montrealu... a dost už vzpomínání, žijme současností a připijme si na další pěkný rok, do kterého si popřejme hlavně zdraví, když budeme zdraví, můžeme uskutečnit další plány!" Zvedl skleničku a připil si s Boženkou a Vilíkem.

Dcera paní Trnkové, Lucie, slavila s manželem střídavě konec roku se svými známými. Letos to padlo na Lucčiny známe. Nejdřív to chtěli zrušit, ale Oswald byl zásadně proti. Nabídla Lucka tedy alespoň Vilíkovi, aby šel s nimi, ale Vilík to rovněž odmítnul. „Půjdu se trošku projít, až paní Trnková uloží kluky. Určitě si pak se strejdou vystačí sami. Před půlnocí budu určitě zpátky." prohlásil vesele Vilík.

„Tak dobře, v kuchyni jsou v ledničce jednohubky a chlebíčky. My se dnes taky nezdržíme dlouho, ale před půlnocí to nebude. Díky mami za kluky." usmála se Lucka a odešla. Kluci škemrali, že se chtějí ještě dívat na televizi a oslavovat, ale už v deset hodin se jim zavírala víčka, tak je Boženka uložila.

Vilík se rozloučil a vyšel do silvestrovské noci. Bylo mu trošku smutno, ale cítil, že je mu tady mnohem lépe, než by tomu bylo v nějaké bujaré společnosti. Vybíral uličky méně rušné, aby byl jen on sám se svými myšlenkami.

Líbilo se mu tady. „Jestli strejda bude chtít, rád ho budu doprovázet." uvažoval a podíval se na hodinky. Zjistil, že do příchodu Nového roku zbývá necelá půlhodina. Zrychlil krok. V kapse mu začal vyzvánět mobil. Zůstal stát. Poznal podle vyzváněcího tónu, kdo volá. Ruka se chvěla, když tahal mobil z kapsy. Ano, byla to Katka. „Zdravím tě, Katko" řekl jako první.

„Já taky Vilíku. Čekal jsi, že se ozvu? Nebo jsi už na mne zapomněl?"

„Na tebe, Katko, nezapomenu nikdy, to jsem ti už říkal a dnes ti mohu potvrdit, že je to víc než jisté. Kolikrát jsem měl nutkání ti zavolat, ale respektoval jsem tvé rozhodnutí, že zavoláš jako první. Jsem rád, že tě slyším."

„Jsi doma? Nebo slavíš někde v podniku?" vyzvíдалa Katka.

„Nejsem ani doma ani v podniku." Vilík se rozpovídal, kde zrovna je a proč, nepostřehl, že měl odbočit a šel dál a povídal si s Katkou.

Vyrušily ho údery věžních hodin, které právě odbily půlnoc...

Vilík se rozhlédl okolo sebe a netušil kde je. Omluvil se Katce, se smíchem jí oznámil, že asi zabloudil. Ale nebude těžké najít cestu k domu paní Trnkové. Všude je plno světla a rachejtlí, jen aby se strejda o něho nestrachoval. Zeptal se Katky, zda jí smí zítra zavolat, aby jí to dopověděl. „Budu se těšit," řekla Katka a zavěsila.

„Proč jen ji nemohu milovat," říká si Vilík.

Celou cestou téměř utíkal, ale i tak přišel krátce před jednou hodinou.

Ale v duši měl klid a už tolik nesmutnil.

Zato smutnil Jimi. Uražená ješitnost mu nedovolila sebrat se a zajít za Liduškou. Nešel ani dolů. Zůstal v pokojíčku u počítače a trucoval. Takhle si konec roku nepředstavoval. Vilémovi to nedalo a odnesl mu nahoru aspoň talířek s chlebíčky a cukroví. Pozval ho k televizi, ale Jimi odmítl.

Vilém se vrátil za ostatními sám. Těšil ho pohled na trojici u stolu. Karel s Růženkou se krásně bavil u různých her s Haničkou. Hráli karty, človrdu, skládali puzzle na čas. Hanička už byla hodně unavená, ale slíbila, že do půlnoci vydrží.

Pak konečně ten okamžik nastal. Pepíkovi nebylo zrovna po chuti, že si připijí dětskými rychlými špunty, ale nic jiného mu nenalili. Ťukal si každý s každým, přálo se vše nejlepší, rozdávaly se polibky. Oblékli se a vyšli před dům. U sousedů bouchaly rachejtle a ohňostroj nad městem byl vidět až sem. Po půlhodině rány utichly. Hanička plna dojmů usnula

okamžitě i bez pohádky.

Růženka se omluvila, že jde na ráno a musí být čilá, že si jde lehnout. Karel se nabídl, že ji taky uloží jako Haničku a vystoupali spolu do patra. Tam se opravdu něžně rozloučili několika polibky a Karel se přišel rozloučit i dolů. „Neloučím se na dlouho, slíbil jsem Růžence, že ji ráno do práce odvezu.“ Filomena mu nabídla, že se klidně může vyspat u kluků místo Vilíka a ráno může vzít Růženku, ale přesvědčovat ho nechce. Karel nabídku přijal. Usínal s vědomím, že je Růžence na blízku. A jak na Nový rok, tak po celý rok, takže bude jí nablízku pořád!

Jimiho trucování úderem druhé hodiny ranní přešlo, nahradil ho vztek. Vztek, že se Liduška nevrací, on je sám a ona se vesele baví, nestál jí ani za to, aby mu o půlnoci zavolala. Všichni u Holomků už spí, když Jimy odchází plný zloby najít Lidušku. Pomaličku šel k hospůdce, bujaré veselí místy pokračovalo i na cestě, kde hloučky mladých lidí stále neměly dost a hlučně vítaly nový rok.

Stal se terčem pokřiků typu, hele černochose asi přebírá, plazí se o berlích, hej negře, dáš si s námi liguéře, kampak kráčíš do Afriky? Jimy přidal do kroku, co vlastně tady pohledává, zlost se stupňovala a vyvrcholila, když vstoupil do sálu. Uviděl Lidušku sedět u stolu, slyšel její veselý smích a v těsné blízkosti vedle ní seděl pohledný chlapec, který ji držel kolem krku.

Když ho spatřila, lekla se jeho výrazu, který sliboval potíže. „Už konec veselosti, ty jít se mnou domů“, Jimimu zlostí přeskakoval hlas. Co má nějaký chlap objímat jeho Lidušku. Liduščin spolužák se k Jimimu otočil, trochu se mu pletl jazyk: „Hele černochose, vole vo co gou, vodprejskni do pralesa, vole a nech nás na pokoji, nevidíš že tady máme spolu vážnou řeč?“

Jimi začal i černě vidět. Viděl i to, že Liduška se ho vůbec nezastala, kdoví jestli se za něj nestydí. Pravička mu vyletěla nějak samovolně a dopadla na kučeravou hlavu chlapce. Ten pustil Lidušku, vyskočil ze židle a chytil Jimiho pod krkem a třásl s ním jak s hadrovým panákem. Liduška se snažila je od sebe odtrhnout, bála se strašně, aby Jimi neupadl, všechna léčba jeho úrazu by přišla v niveč. Chytila spolužáka za jeho kudrlinky a zařvala: „Franto, to nesmíš, nechej ho, prosím. Spolužák se na ni překvapeně podíval, pak mávl rukou a posadil se. Pak přistoupila k Jimimu: „Už nikdy tohle nedělej, nikam s tebou nejdu, domů půjdu, až já budu chtít, nejsem tvůj majetek. Sedni si a bav se s námi a nebo jdi si kam chceš, je to na tobě.“

Jimy na ni překvapeně koukal nedostal ze sebe chvíli ani slovo pak řekl „ty budeš litovat“ otočil se a odešel. Před hospodou čekal ještě pár minut, myslel si, že za ním Liduška přiběhne. Měl smíšené pocity křivdy, viny, že se neudržel a flákl jejího spolužáka, žárlivosti a hrdosti. Stále se mu vracela slova Lidušky „jdi si kam chceš“. Slzy se mu hrnou do očí, vrací se k Holomkům a ví, co udělá.

Ještě před domkem si zavolal taxi, složitě vysvětloval, že chce okamžitě do Prahy, že dobře zaplatí. Taxikář řekl, že bude před domkem za 20 minut, aby ho tam Jimy čekal. Jimy potichu, aby nikoho nevzbudil, naházal do batůžku jen pár nejnnutnějších věcí. Na kus papíru napsal *Ty mě nehledat vracím se tam kde je můj domov*. Položil vzkaz na postel. Vilémovi zavolám zítra a poděkuji za pohostinnost.

Potichu vyšel před domek právě včas, taxi zrovna přijíždělo. Musím se poradit s taxikářem, aby mě doporučil nějaký hotel v Praze a pak si zajistím letenku domů.

Liduška přišla domů zvesela nějak před čtvrtou. Byla spokojená. Konečně zas přišla na jiné myšlenky. Vždyť půl roku strávila jen s Jimim a jeho pooperačním stavem. Dělal to pro něj ráda, těšilo ji, že pomáhá dostat ho zpět na nohy. Když přišla nahoru do pokojíčku, Jimi v posteli nebyl. Nejdřív se lekla, jestli se mu něco nestalo.

Po rozsvícení našla jeho vzkaz. Tsss, myslí, že ho budu litovat, že budu volat a škemrat. Chce trucovat, ať je po jeho, však za chvíli odněkud vyleze. Usínala a znovu si připomínala tváře všech spolužaček a spolužáků, s kterými se dneska tak dobře bavila. Jimi spát nemohl. Taxikář s ním objel asi pět hotelů a všude tvrdili, že mají plno. Jimi se rozhodl radikálně, poprosil, aby ho zavezl na letiště. Jedno poslední místo v letadle měli, asi čekalo na něj.

Teď sedí v hale a do odletu zbývá asi hodina. Stoupnul si k prosklené stěně a díval se na probouzející se Prahu. Tady jsem chtěl studovat, tady jsem chtěl žít s Liduškou, jenže kamarádi jsou jí milejší. Ale každá mince má dvě strany. Aspoň zase uvidím rodiče a sourozence. Začal se strašně těšit domů.

Po probuzení si Liduška uvědomila, že to asi nebude žádný vtip, ale holý fakt. Bylo jí do pláče. Slyšela maminku s Haničkou v kuchyni.

Sešla po schodech dolů. Vrhla se mamince do náruče: „Maminko, jak jsi to mohla tak dlouho s tatínkem vydržet? Já si vůbec nepamatuju, že byste se někdy hádali. Jak jsi to dělala, když jsi chtěla prosadit svou? Udělala jsem dobře, když jsem nepovolila?...“

Maminka ji hladila po vlasech: „Víš, Liduško, v partnerství je důležitá tolerance. A taky je důležité chtít. Chtít tomu druhému porozumět. Tatínek taky není bezchybný, to ostatně nejsme nikdo, ale věděla jsem vždy, že chce moje dobro a to samé jsem chtěla já. Taky jsme se někdy neshodli, ať už při plánování zařízení domu, směru vaší výchovy, trávení volného času...ale snažili jsme se vyjít si vzájemně vstříc. Nedělej druhému to, co nechceš, aby dělal tobě.“

Jestli Jimi neunesl, že jsi se chtěla jeden večer bavit, tak by mu za chvíli vadily další věci. Hlavu vzhůru. Myslím, že jsi pro něj udělala hodně. Vzдалa ses školy, abys mu pomohla s rehabilitací. Nelituj toho, cos pro něj udělala, měla jsi ho ráda. Bude to bolet, protože rozchod vždycky bolí, ale za pár týdnů to otupí. Ještě se o tebe kluci budou prát!“

Liduška měla o čem přemýšlet, hrdost jí nedovolila Jimiho zavolat. Nic zlého neprovedla. Maminka má pravdu, vztah který je budován na nedůvěře, není láska. Připadá jí, že Jimy je sobec, který ji chce jen vlastnit, příliš si na sebe zvykli, za posledního půl roku se od něho nehnila ani na krok. Když jí nevěří, jak by to pokračovalo dál? To by nemohla pak promluvit vůbec s nikým, když mu vadil její spolužák, který ji jen přátelsky položil ruku kolem ramen. Takové násilnické sklony u Jimiho viděla prvně a to ji hodně vytočilo, ví o něm vůbec všechno?

Když Vilém Lidušku utěšoval, že se vše urovná, horká hlava vychladne a on se ti určitě ozve, v duchu si myslel něco jiného už kvůli Filoméne, která k Jimimu měla ty své výhrady. Jeho horká hlava vychladne tatínku, to jo, ale ty nevíš co se stalo v hospodě. Jimy ušetřil facku mému spolužákovi a mohlo to dopadnout ošklivou rvačkou, kdybych nezasáhla.

„No to je toho, za mých mladých let se žádná tancovačka neobešla bez pořádné rvačky, že jo maminko“, obrátil se Vilém na Filoménu. „Jen řekni maminko, jak jsem se kvůli tobě porval a zrovna v té hospodě.“

Hanička vykulila oči: „Jejda tatínku, tys zápasil jak Honza v pohádce o princeznu s drakem?“

„No, Haničko, ten mladík ze sousední vesnice se rval opravdu jak drak, ale já jsem bitvu vyhrál.“ Filoména se smíchem řekla: „Jen se tatínku, pochlub, jak to dopadlo při další tancovačce zrovna v té sousední vesnici.“

„No, tam těch draků na mě bylo moc a poražený jsem byl já. „Ale vyhrál jsem nakonec tebe,“ zamilovaným pohledem pohládl Filoménu.

„Tatínku, tys maminku vyhrál v tombole?“ To už se smála i uszlzená Liduška. „Tys tomu Haničko, nasadila korunu...“

Veselý se vrátil i Oswald z Berouna. Mise splněna. Přátelství, které počalo na svatbě, pokračuje, ve vsí slušnosti si ten týden u Trnků užil.

Vilík na sobě nedal znát, že tam je jen do počtu. Měl s sebou učení, čas využil prakticky. Za chvíli bude pololetí a nerad by v nějakém předmětu plaval. Snad rodiče potěší vysvědčením bez trojek.

Taky Hanička už se na své první vysvědčení moc těší. Jen jestli jí paní učitelka odpustí ten černý puntík. Měli vybarvit ovoce, ale Sebastián si zapomněl pastelky a škemral po Haničce.

Hanička má všechno v pouzdře pěkně srovnané a Sebík by to měl mít taky tak, proč by mu měla pastelky půjčovat? Jenže paní učitelka to viděla jinak a domlouvala Haničce, aby mu pomohla. Ne, má nosit svoje, nepůjčí a nepůjčí. A dostala černý puntík za nekamarádké chování. Haničku to moc mrzelo. Vždyť ho měl vlastně dostat Sebík, když neměl pastelky! Jak je ten svět nespravedlivý!

A to samé si myslí i Pepík. Oslavy Silvestra stály za starou belu. Už aby měl konečně sádku dole, tohle je strašná otrava. A Dominika propustili z farmy. Dozvěděl se to úplně náhodou u dědy, když si o tom povídali s tátou. Jakou já mám mít radost ze života?

Zato Růženka ze života radost opravdu má. Nechápe, proč se tolik zdráhala, proč už dávno nedala Karlovi šanci. Stále v něm objevuje další a další klady. Jak si pěkně rozumí s Haničkou. Jaký má smysl pro humor. Jak je spolehlivý, kdykoliv se na něčem domluví. Jak pěkně mluví o svých jedlících v domové důchodců. Jak pěkně mluví o mamince. Jak dovede být něžný. Jak dovede vyprávět o focení v přírodě. Proč ho na svých toulkách v lese nepotkala dřív? Asi chodil fotit do jiného lesa. Proto místo Karla potkala Lukáše. Až se při té myšlence zachvěla.

Liduška se pokoušela několikrát zastihnout Jima na Skype, když jí telefon nebral a na emaily neodpovídal, ale marně.

Z kraje měsíce ji to trucování bavilo, ale pak se ukázalo, že jí Jimi schází na každém kroku. Byla už na něm hodně závislá.

Hlavně Liduška nevěděla, co s volným časem. Růžena jí nabízela brigádu v nemocnici.

Mohla nastoupit hned, jako uklízečka, ale to Liduška radikálně odmítla. „Chápu tě, že bys nejraději chtěla dělat rehabilitaci, ale to nejde. Víím, žes to dobře zvládla u Jima, ale k pacientům tě bez vzdělání nikdo nevezme,“ namítla Růžena.

„To je mi jasné, ale uklízečku dělat nebudu. Na to zapomeň“ bránila se Liduška.

Nakonec se jí podařilo najít brigádu v supermarketu, na doplňování zboží v regálech. „Taky dobrý,“ říkala si. „Nějakou korunu si vydělám, ale hlavně, nebudu stále žhavit mobil a počítač, abych se dovolala uraženého Jima. Musím si vyčistit hlavu, abych věděla jak dál.“ Říkala si Liduška a bylo znát, že se jí její bezstarostná povaha pomalu vrací.

Spojení do práce měla dobré, autobusová zastávka byla jen několik metrů od supermarketu.

Poslední dobou se Karel stále častěji vracel s Růženou do Kamilova domku a zůstal tam přes noc. Vilík vycítil, že je tady přebytečný. Proto si jednoho krásného dne, sbalil své věci a zanechal na stole vzkaz.

„Vím Růženko, že ti bylo se mnou dobře, ale teď už mých služeb není třeba, proto se vracím pod rodnou střechu. Plánujeme s Oswaldem ještě jeden výlet na Berounsko a pak víš, že jedu do Alp. Tak si zvykej beze mne. Jestli bude Karel tak hodný, může mi přivést ten bágl, ať se s tím nemusím tahat. Váš Vilík.“

Hubert si nemohl nevšimnout, že Róza stále častěji odjíždí autobusem do města a vrací se zamklá a smutná. Na otázku, kam tak často jezdí, jestli si tam nenašla bočáka, se ani neusmála, jen smutně řekla, že si jen tak užívá důchodu a kouká po obchodech. Někdy donesla dokonce dupačky pro Filoménu, jindy štěrchátko nebo peřinky do kočárku. To jen proto, aby se jí nikdo na nic nevyptával. Nebude nikoho zatěžovat tím, co se dověděla od lékaře. Měla už dlouho potíže, nikomu se nesvěřila, až jednou na záchodě uviděla spoustu krve, polekala se. Nejdřív myslela že jí praskl hemeroid. Když se krvácení opakovalo, musela vyhledat lékaře. Chodila na různá vyšetření, až na proktologii jí zjistil lékař, že má v konečníku polyp, vzal vzorek a právě dnes si byla pro výsledek. Když slyšela, že je to tumor a že musí chodit na ozařování a pak, že musí podstoupit operaci, zhroutil se jí celý svět. Málem se přímo v ordinaci sesypala, sestra donesla sklenici vody a utěšovala ji, že dnes už lékařská věda hodně postoupila vpřed. Chodila dlouho jen tak městem, pozorovala smějící se lidi a přemýšlela. Posadila se na studenou lavičku. Seděla dlouho v parku, sníh jí padal na líce a chladil čelo, strašně se bála, slovo rakovina přeci znamená smrt. Přemýšlela, jestli vůbec má cenu podstoupit ozařování, jestli by to raději neměla vzdát. Jak ráda by se dožila dítěte, které čeká Filoména, vynahradila by vše, co ostatním upírala. Rozhodla se, že nikomu nic neřekne, zvláště když lékař jí na rovinu řekl, že i když nádor ozařováním zmenší, tak až operace ukáže, jak jsou zasaženy další tkáně. Tolik se jí chtělo žít. Promrzlá se zvedla ze zasněžené lavičky pevně rozhodnuta, že ani Hubertovi neřekne nic o svém zdravotním stavu. Když dojela domů beze slova šla do ložnice a tam se hlasitě rozplakala.

Oswald si toho všimnul hned, protože zrovna seděl v kuchyni. Když přijel autem děda Bartoš domů a halasně volal, že má hlad jako vlk, Oswald ukázal pst a pošeptal bráchovi, že se něco děje. V Hubertovi hrklo, začal si dávat dohromady střípky posledních dnů. S Rózou se něco děje, musíme zjistit co.

Šel opatrně za manželkou do ložnice. Róza se vymlouvala, že se na chvíli natáhla, že jí jen bolí hlava, ale děda už se nenechal ošulit.

„Babulinko, svěř se mi. Ať se děje, co děje, budu stát při tobě, jestli v tom teda není jiný chlap!“ Rózu trochu potěšilo, že Hubert žálí, protože to znamená, že mu na ní záleží. „Ale jdi ty, dědku, kdo by chtěl takovou starou a nemocnou,“ prořekla se Rózka. Snažila se to honem zamluvit, že přece každý ví, že má bolavá kolena a zničenou páteř a sníženou dělohu...ale dědek se jen tak opít rohlíkem nenechal. „Rózko, nežiju s tebou měsíc, mám tě za ty roky přečtenou, proč přede mnou něco tajíš?“

Babka se ještě pořád snažila to zahrát do autu: „Mám strach o Fílu, není už nejmladší, bez problémů porodila sedm dětí, ale naposled rodila před patnácti lety, má operované srdíčko, co když se jí něco stane? My tu taky nebudeme věčně...“ a rozplakala se.

Hubert byl bezradný. S Rózou něco je, to je evidentní, ale zatlouká. „Tak ty mi to neřekneš?“ Róza smrkala do kapesníku a zahuhňala: „Neřeknu.“ Přikryla se peřinou a otočila se k oknu. Hubert ji nechal v ložnici a šel zpět do kuchyně. Pokrčil rameny a šeptal Oswaldovi, že nic nezjistil a bude muset nasadit FBI.

V předsíni si všimnul kabelky, kterou při svlékání nechala Róza ležet na komodě. Vzal ji a zamknul se v koupelně. „Nedělám to rád, nikdy jsem neměl důvod ženu kontrolovat, je

to zločin, vím...ale třeba tady najdu něco, co mě přivede k jejímu změněnému chování," sliboval si děda.

A opravdu narazil na tajemnou bílou obálku. Ruce se mu třásly, když vytáhl lékařskou zprávu a mezi latinskými názvy hledal, čeho by se chytil...polypus, rectum, tumor...irradiatio...zatra práce, teď bych tak potřeboval latinský slovník. Ale i bez něj je mi jasné, že Rózce našli nějaký tumor - jen nevím kde. O proktologii slyším prvně. Uvedl tašku do původního stavu, opatrně vyšel z koupelny a kabelku položil tam, odkud ji předtím vzal. Své zjištění pošeptal Oswaldovi. Ani on o proktologii neslyšel. „Jedno víme bezpečně. Róza má nějaký nádor, ale teď musíme zatloukat všichni tři. Fíla se nesmí nic dozvědět. Musíme ji ochránit. Má dost starostí sama se sebou. Róza zatím neumírá a určitě se z toho ještě vykřeše," mrknul Oswald spiklenecky na Huberta.

Oswald, který si uměl vždy poradit, byl tak trošku zaskočený. Viděl Rozku stále čilou, pobíhala sem a tam a nikdy si nedala pokoj. Když měla jen chvilku čas, místo aby si lebedila u televize, vymýšlela stále nějakou činnost.

Naposledy se rozohnila s klubem seniorů. Jak byla nadšená, když se vracela ze setkání. To nesmí přestat, ona to potřebuje. Jedině adekvátní aktivita jí vrátí sílu a chuť do života. Každý začátek je těžký. Rozka se musí s tou nemocí naučit žít a hlavně nevzdát nic bez boje. Když si jen vzpomenu, jak on samou radostí taky už mohl být na druhém břehu a teď se cítí díky Božence jako znovuzrozený.

A Filomena zrovna tak. Když si všichni mysleli, že je s ní zle, tak ona se znovu rozrodí. To by v tom byl čert, aby Rozka z toho do třetice nevyvázla taky dobře. Už kvůli těm seniorům musí tady být, vždyť na ní všichni visí.

Oswald měl v plánu, že začátkem února pojedou za Boženkou a pobude tam tentokrát o něco déle. Boženka má 11. února svátek, měl v plánu, že si zajedou na víkend do Mariánských Lázní. Už má rezervaci. Boženka o tom sice neví, ví jen, že přijede. Je to dárek k svátku.

Oswald to měl tak hezky naplánované. Jen Lucii pošeptal, že jí maminku na tři dny odvede, „ale je to tajné,“ pohrozil. Nad jeho plány se začaly stahovat mraky. Nevěděl, jak se zachovat. Na jedné straně, věděl, že Rozce tady nebude nic platný, jen jí přidává starosti. Pečuje o něho, že je mu to někdy až trapné. Ale na druhé straně, pokud se nedoví nic podrobnějšího o její nemoci, nemůže si jen tak s lehkým srdcem odjet za Boženkou. Byl by myšlenkami stále tady.

Ani on, ani Boženka by z toho nic neměli. Kdyby, nedej Bože, bylo zle, musí podržet Huberta, na nikoho jiného nemůže spoléhat. Holomkovi budou mít co do činění s Filomenou.

Oswald doufal a věřil v dobrý konec.

Hubert se s Oswaldem dohodli, že jakmile Róza odejde na autobus, budou ji stopovat. Musí konečně přijít na to, ke kterému doktorovi chodí. Hledali to sice na internetu, ale našli jen protetiky a za Boha si nevzpomněli, jak se to oddělení jmenovalo. Hubert ani nezajížděl do garáže, aby byl okamžitě schopný odjet.

Hned druhý den měli štěstí. Róza se začala oblékat, že pojedou do města. Děda se nabídl, že ji tam odveze, stejně musí na finančák, ale Róza, že ne, že si chce ještě popovídat s kamarádkou a zdržovala by ho. To byla voda na Hubertův mlýn. Jen za Rózou zaklapla branka, už se s Oswaldem oblíkli a šup do auta. Chovali se jako správní detektivové. Vidět a nebyť viděn. Zastavili vždy kus za autobusem a rozjeli se, až když se autobus pohnul. Oswald mysliveckým dalekohledem vždy sledoval, jestli Róza vystoupila. Zajásal na zastávce u mostu. „Teď honem, Oswalde vystup, musím rychle někde zaparkovat a hlavně se snaž neztratit stopu.“

Chyběl opravdu jen Jeník, aby vše natočil. Oswald s dalekohledem vypadal, jako žárlivý manžel, co sleduje nevěrnou ženu a Hubert vypadal komicky, když se pohyboval po silnici indiánskými přískoky a občas se snažil schovávat za pouliční lampu. Zatím měli Rózu na očích, ale najednou zmizela v boční uličce. Rychle za ní.

Jenže když tam konečně došli, zjistili, že babulka už tady nikde není. V prodejně rybářských potřeb nebyla, další obchůdek byla elektroprodejna a v dalším domě bylo Fitko. Stáli na ulici a rozhlíželi se. „Musíme hledat cedulku s nápisem doktor, já půjdu po této straně a ty jdi na druhou“, radil Oswald. Už myslel, že má vyhráno, ale cedulka informovala o zubaři pro děti a dorost.

Hubert už mává, sem, sem, sem. Chirurgická ambulance MUDr Žežulka. Rozpis na celý týden. Dnes 12-14 Proktologie - jen pro zvané. Opatrně otevřeli domovní dveře. Činžák

s byty, schránky na dopisy. Pokračovali chodbou. Na prvních dveřích opět cedulka Chirurgie.

„Dál nemůžeme, jestli je za dveřmi čekárna, padli bychom Rózce přímo do náruče.“ Schovali se za ohbím chodby a čekali. Zdálo se to nekonečné. Po dlouhých minutách cvakla klika a klapot podpatků se rozléhal chodbou.

Hubert zavelel: „Jdi za Rózou, pokusím se promluvit s doktorem.“ Rozdělili se. Hubert vkročil do prázdné čekárny a zaklepal na sestru.

Když otevřela, začal zmateně vysvětlovat, že si potřebuje promluvit s doktorem Žežulkou, že jde o vážnou věc, jeho žena Rozálie je nemocná a nechce mu nic říct a on má podezření, že to je vážné a jedině rodina jí může pomoci, nesmí v tom zůstat sama...zarazil se a nebyl schopen dalšího slova. Teprve teď si uvědomil, že dveře k doktorovi jsou otevřené a na lehátku uviděl ležet svou ženu...

Překvapení bylo oboustranné, Róza leknutím nemohla promluvit. Sestra zavřela dveře a řekla, aby Hubert chvíli počkal v čekárně.

Po pár minutách ho zavolala, pojdte, pan doktor chce s vámi mluvit. Provinile šel do ordinace, co na to Róza asi řekne, že si zahrál na detektiva. Róza tam sedí jak hromádka neštěstí, hlavu svěšenou, ani na něj nepohlédne. Doktor mu podal ruku, vyzval ho aby se posadil. „Pane Bartoši, vaše žena dovolila, abych vás informoval o jejím zdravotním stavu. Klidně, jestli nebudete něčemu rozumět, se ptejte, vše vám oběma vysvětlím.

U paní Bartošové byl nalezen 12cm v konečniku velký rozeklatý polyp, histologie potvrdila, že se jedná o karcinom C20. Paní Bartošové byl pod CT nádor zaměřen a bude zahájena radioterapie. Principem radioterapie je cílené ozáření nádoru v opakovaných cyklech, které způsobí ve všech ozářených buňkách nevratné změny. Tyto změny vedou ke smrti nádoru, ale i k poškození tkání ozářených zároveň s ním. Proto se ozařování důkladně plánuje, aby nádorové buňky dostaly co největší dávku záření, zatímco zdravá tkáň byla co nejvíce ušetřena. Zdrojem záření je přístroj mimo tělo pacienta, který zvnějšku a přes kůži ozařuje cílový nádor. Konzultoval jsem vše s onkologem, důležitou roli tady hraje čas, proto na nic čekat nebudeme a zahájíme ozařování.

Nemusíte se bát, není to bolestivé. Pak okamžitě naplánujeme operaci, kde bude nádor spolu s částí tlustého střeva odstraněn. Operace je vždy velkou zátěží pro organismus, a proto se chirurgická léčba používá jen v případě, kdy je smysluplná. Jelikož je nádor ve vzdálenosti 12 centimetrů v konečniku je docela pravděpodobné že konečník bude při operaci odstraněn.“

Róza údivem zvedla hlavu: „Odstraněn? To přeci nejde,“ byla celá zmatená. „Musíme počítat se vším. Pak by bylo střevo vyvedeno na stěnu břišní a vytvořena stomie. To ale vše zjistíme až při operaci.“

Hubert všemu celkem rozuměl, jen slovo stomie slyšel, tak jako Róza, prvně. „To je nějaká sekta, ta stomie nebo nějaká zubařina?“

„Ale kdepak“, usmál se doktor. „Stomie je vývod. Tedy uměle vytvořené vyústění dutého orgánu mimo tělo na stěnu břišní.“

„Šmankote, jenom to ne, to raději umřu hned tady a teď, než abych kadila břichem.“ Doktor zadržoval smích jak jen to šlo: „Ale milá paní, víte kolik lidí se stomií žije? V česku takhle žije 10000 lidí, nebojte, nikdo na vás v okolí nepozná, že budete mít stomický sáček na břicho. To ale nebudeme předbíhat, vše se v průběhu léčby dovíte. Momentálně je potřeba podpora rodiny a vaše vůle žít.“

Hubert poděkoval a jen vyšel s Rózou do prázdné čekárny, objal ji a zašeptal: „Neboj se moje milovaná, to bude dobré, jsem a budu s tebou, tak jak jsme si to před lety řekli, v dobrém i zlém.“

Zpět už jela Róza spolu s Hubertem a Oswaldem. Zajeli ještě nakoupit do supermarketu, aby bylo doma všeho dostatek.

Rozhodli se Rózu maximálně šetřit. V obchodě se jen držela nákupního košíku a ukazovala, co mají chlapi naložit. Ti svorně ruku v ruce se vzájemně doplňovali. A doma, to se Róza měla lépe, než v pěťhvězdičkovém hotelu.

Oswald doma využil chvíle, když byli s Hubertem sami, aby se mu svěřil, jak to měl všechno naplánované. Byl rozhodnutý, že to všechno zruší.

Hubert se zamyslel a pak rozvázně říká: „Víš Oswalde, tak mně napadá, že bys to zrušit neměl. Jed' za Boženkou, i do těch Mariánek. Tak mně napadlo, jestli by pak ta tvoje Boženka, nemohla přijet k nám, až bude Róza v nemocnici a pak až se vrátí z nemocnice, já se bojím, že my dva to nezvládneme. Něco si uvařit, to ano, ale jakmile Róza přijede z nemocnice, bude se snažit po nás uklízet a nedá si pokoj, už jsi ji poznal, musí mít stále všechno tip top. Po Filomeně nemůžeme nic chtít. Holky obě pracují.

Když budu doma jen s ní sám, spíše ji přesvědčím, aby si odpočinula. Ale ona je přesvědčená, že tobě hodně dluží, kvůli tobě si nesedne. Neber to ve zlém. Já si myslím, že bude dobře, když pojeděš za Boženkou.“

To málem vyrazilo Oswaldovi dech, ale musel uznat, že Hubert má pravdu. Kolikrát to Róze opakoval, že ne oni jsou dlužní jemu, ale on jim. Jenže Róza měla svou pravdu a tu jí nikdo nevymluvil.

Řekl, že se ještě domluví s Boženkou a pak mu řekne.

„ Ne, Oswalde, nedomlouvej se. Jed'! Do telefonu se nedá říct všechno, ale když budete spolu sami, pěkně si o tom promluvíte. Bude to lepší, věř mi. Kdybys na ni vyhrknul, aby sem přijela, mohlo by to vypadat, že si z ní chceš udělat nějakou služku, ale když ji pozveš do lázní a dáš jí najevo, že ti na ní záleží, bude se na to dívat jinak,“ rozumoval Hubert. Oswald se trochu zastyděl, musel uznat, že je tomu tak, jak to vysvětluje Hubert. Je sice mladší, nemá zkušenosti, které má Oswald, ale ženám rozumí víc než on, to dělá víc než čtyřicetileté soužití. To Oswald neměl. Proto dal na Hubertovou radu a chystal se za Boženkou odjet.

Čas je neúprosný, běží jak splašený. Fazolka nám pěkně roste. Dnes ráno to Filomena ucítila zase. Už si byla stoprocentně jista, že jsou to pohyby. Něžné jak dotek křídel motýla, když ho schováš do dlaní. Včera na kontrole taky dopadlo všechno dobře. Filomena měla nejdřív divný pocit, když si uvědomila, že bude chodit do poradny s maminkami ve věku dcer, ale opak byl pravdou. Dnes už se děvčata do mateřství tolik neženou, tak když se rozhlídla po všech pěti nastávajících maminkách, uklidnila se, že mladá byla jen jedna a žádná z dalších nemá pod třicet let.

Hanička se denně ptá, kdy už se miminko narodí. Už to ví samozřejmě celá třída i s paní učitelkou. Hanička o ničem jiném nemluví. Sebík její nadšení nesdílí. Má dva mladší sourozence. Každou chvíli přijde do školy s pláčem, že mu některé z těch mimin roztrhalo sešit nebo výkres, že mu lámou pastelky, že mu čmárají do čítanky.

Hanička se nedá odradit. Miminko přece bude s maminkou v ložnici a žádný sešit jí trhat nebude. To teda musí u těch Šebestů vypadat, určitě se Sebík jen vymlouvá. Vždyť Hanička už ho moc dobře zná, že si nic neuklidí, bundu v šatně si na háček nepověsí, jednu botu pod lavičkou, druhou na druhé straně, cvičební úbor si nikdy neuloží do pytlíku a pak ho hledá.

Včera tak pospíchal, že si brašnu pořádně nezavřel a pastelky trousil cestou ze školy, paní školnice je sbírala. Takový nepořádník není ani náš Pepík, protože maminka s tatínkem ho dobře vychovali a teď vychovávají mne a za pár dnů budou vychovávat moji sestřičku nebo bratříčka a potom třeba ještě jednoho, lajnuje Hanička už dopředu život svým rodičům.

Ti o jejích plánech nemají tušení. Hanička příběhne ze školy domů a ukazuje mamince výkres. „Dnes jsme kreslili naší rodinu, jak bude vypadat za čtyři roky, až nám bude deset let“, ukazuje obrázek.

„To jsi ty maminko, to je tatínek, tady ta velká slečna jsem já a tady jsou naše dvě miminka.“

„Jaká miminka, vždyť budeme mít jen jedno“, brání se Filomena a ví to se stoprocentní jistotou. Hanička si zase pouští pusku na špacír: „Ty jsi naše zasloužená matka, devět nebo deset, co ti to, maminko udělá?“ Filomena jen nevěřičně kroutí hlavou, kam na to ta holka chodí?

Na poslední víkend v lednu se ohlásil Jarda se Simonou. Jakmile se dověděli, že babička má nějaké problémy, už měli plno důvodů jet domů. „To už tak bývá“, říká Filomena Vilémovi, „člověk musí onemocnět, aby si rodina uvědomila, že je má navštívit. Jinak se neukážou jak je měsíc dlouhý. Na stáří, aby se člověk těšil na nemoci, jestli chce vidět svoje děti.“

„Trochu přeháníš ženo,“ odpovídá Vilém, ale v duchu jí dává za pravdu. „Víš, že se musíme taky v klidu domluvit na přestavbě. Plány jsou hotové, ale povolení ještě nemáme, musí se to popostrčit, abychom mohli začít, hned jak to bude možné.“

Oswald s Hubertem opět začali kout plány, když se doslechli, že bude Jarda o víkendu tady. Oswald měl hned nápad: „Když se bude Jarda vracet, může mě hodit do Prahy na vlakové nádraží a pomůže mi nasednout na správný vlak. V Berouně, to už zvládnou sám.“

To cestování byla totiž Oswaldova slabá stránka. Nebyl zvyklý. V Americe jezdil výhradně autem. S tím je jednou pro vždy konec. Jestli nechce sedět doma, nebo být odkázaný na milost jiných, musí cestovat vlakem. Je spokojený, ale z přestupování má trošku obavy. S humorem říká: „Já se bojím, že nasednu do špatného vlaku a budete mě hledat po celé Evropě.“

Nemusím obtěžovat Vilíka, uvažuje Oswald. Byli s Vilíkem domluveni, že ho jen doprovodí a vrátí se domů, poněvadž jede do Švýcarska. Pak by se už nějak domluvili. Zatím se radil jen s Hubertem, ostatní tím nebude zatěžovat. Oswald neměl rád, když se vedly zbytečné diskuze.

Aby mohl být Pepík klasifikován, musel ho Vilém odvézt do školy. Pepík se zkoušek nebál. Čeština nebyla těžší než na základce a v dalších předmětech si byl jistý. Zatímco Vilém vyřizoval na úřadech, u jména Josef Holomek přibývaly známky za písemné testy nebo ústní zkoušky. Když si otec syna vyzvedával, zdvižený palec a široký úsměv vyjadřoval vše. Pepík to má šťastně za sebou.

Na zítra je objednaný na kontrolu kotníku, ale pak Viléma napadne, že třeba dnes po poledni už bude volněji. Povedlo se, v čekárně byl jen jeden pacient a Pepík se z ordinace vrátil jen s ortézou. Kotník krásně srostl, bude následovat ještě měsíc rehabilitace, kterou na středisku domluvili na sedmou ráno před školou.

Je to u těchto kluků nepochopitelné, ale Pepík se opravdu do školy těší. Strach z nejtěžší zkoušky měl i Jeník. Obchodní právo bifloval denně už od Vánoc, o zkoušejícím docentovi bylo známo, že nikomu nic nedaruje. Však se taky Jeník pěkně zapotil, ale udělal ji. Z jeho skupiny udělal jen každý druhý, takže z něj spadl veliký balvan a dnešní oslavu si konečně dopřeje, moc si Marušku poslední měsíc neužil.

I ze zámoří přišla dobrá zpráva, Karolínka má za sebou letošní nejtěžší zkoušku a to je dobře, protože agentura připravila jarní turné koncertů po Kalifornských městech, což zabere spoustu času na přípravu. Miloš je v jejím pracovním týmu manažerem, proto jí ježdění ze štace na štaci nevádí a nemá výčitky, že ho zanedbává.

Učení neminulo ani Růženku, španělština jí sice dává zabrat, ale Karel se rozhodl své milé s učením pomoci tím, že denně večer sledují film ve španělštině. Nepřekvapilo ho, že se Růženka chytá a už spoustě slov rozumí. Protože ze silnic je odhrnutý sníh a další nepřipadl, dostává Růženka možnost odvážet se z práce v Karlově autě sama, Karel jen dohlíží. I tady musí svou milou pochválit, věří, že z ní za čas bude vzorná řidička, jen potřebuje víc hodin odjet. Její jízdu ocenil i Hubert. Zavolali si ExtraKarelTaxi k odvozu z povedeného seniorského maškarního karnevalu. Róza nejdřív o jeho realizaci nechtěla ani slyšet, ale Hubert i Oswald ji přemluvili, už hlavně kvůli babičkám ze seniorklubu, které se pořád vyptávaly, kdy už ta maškaráda bude. A že se babulky vyfikly. Oči přecházely z barevných masek různých královen, čarodějnic, cikánek, bab kořenářek či námořnic a vězenkyň.

Nechyběli ani chlapové. Oswald byl černokněžníkem, Hubert myslivcem a dědek Fabián se sousedem Zeleným si ve dvojici připravili masku koně. Při předvádění koňských kousků se babičky smály, až se za břicho popadaly. Nakonec jejich maska vyhrála.

Elánem předčily i účastníky školního karnevalu. Seniorky napekly koláče i řízky, nadělaly chlebičky a při různých soutěžích se všichni bavili skoro do půlnoci. Hubert s Oswaldem po dlouhé době viděli Rózu šťastnou. Ona sama se divila, jak se ten den nádherně odreagovala a na chvíli na své onemocnění zapomněla.

Trochu radosti posledních dnů z toho, jak se vnučata dobře učí, i z karnevalu, vystřídala tvrdá realita. Róza sedí v onkologické čekárně, sice vedle ní sedí Hubert a drží ji za ruku, ale ona bloudí očima po ostatních pacientech, vládne tam absolutní ticho, nikdo mezi sebou nekomunikuje. Jejich oči mluví stejně - proč právě já.

Pak zazní z ampliónku - paní Bartošová vyšetřovna č 2. Hubert ji doprovodí ke dveřím, stiskne jí ruku: „Mám tam jít s tebou?“ Róza zavrtí hlavou: „Ne ne, počkej v čekárně.“ Mladinký onkolog ji vyzve, aby se posadila, pak dlouho čte z obrazovky PC než promluví: „Paní Bartošová, vypracoval jsem spolu s radiologickým laborantem ozařovací plán, půjdete do přízemí na oddělení radioterapie, chvíli počkáte v čekárně, já si vás tam vyzvednu a trochu si vás pomaluji.“

Zmatená Róza z toho, co slyšela, jde k Hubertovi a říká: „Musíme do přízemí, prý mě budou malovat.“

„Cože ti budou dělat?“

„Já nevím, ale doktor řekl, že mě vymaluje. To je asi název nějaké té jejich hatlaniny.“ Čekárna radioterapie zeje prázdnotou, otevřenými dveřmi jsou vidět obrazovky monitorující pacienta na lehátko a pohybuující se simulátor ozařovacího přístroje. A už vidí onkologa, jak drží její snímky, jak jí zaměřovali nádor.

„Tak pojdte paní, jdeme na to, ničeho se nebojte. V kabině si odložte a pak se položte sem.“ Róza strachem s chvějícíma rukama ne a ne rozepnout zip od kalhot, zápasí i s kozačkami, trvá to dlouho, než ulehne na lehátko.

„Nelekněte se, budeme si spolu s kolegou na vašem těle takovou speciální barvou malovat různé značky, bude to jen studit. Nesnažte se značky z těla smýt, nepůjde to, musí nám na těle vydržet po všechny dny, kdy vás budeme ozařovat, je to velmi důležité, aby byla ozářená jen ta oblast, kterou potřebujeme. Ta, kde je schovaný nádor, nebojte, my mu domluvíme.“

Když je konečně Róza označovaná, onkolog předá sestře dokumentaci a sestra vede Rózu do vedlejší místnosti, položí ji na lehátko a něco obrovského přisune nad ni.

„Nesmíte se po dobu ozařování ani pohnout“, přikáže, „budu vás sledovat na monitoru.“ S rachotem se za sestrou zasunou dveře, které jsou aspoň půl metru silné. Pak jen nad Rózou cvaká a bliká modrý paprsek a obrovský přístroj mění polohu. Pak vše utichne,

odsunou se dveře a slyší hlas sestry: „Hotovo můžete se obléct. Zítra to bude o pět minut delší, tady máte kartičku a lístek na sanitku, ta vás sem doveze a zas odveze domů.“ Róze i Hubertovi spadl kámen ze srdce, odpadla starost se špatným autobusovým spojením, i když Vilém se nabídl, že stačí říct a bude ji vozit. Nechtěla být nikomu na obtíž.

V autobuse zvonil dědovi v kapse mobil. Ještě než ho přiložil k uchu, na celý autobus byl slyšet hlas Haničky, která radostně oznamovala, že dostala na vysvědčení jedničku a ať s babičkou i Oswaldem přijdou, přijel Jarda se Simonou a bude šampaňské a dort a dostala od tatínka encyklopedii o koních a dělají s Liduškou jednohubky a kocour má natržené ucho, porval se s nějakým jiným kocourem a nateklo jí do boty, protože podrážka praskla a měla nohu celou mokrou, ale už ji maminka převlíkla a koupí jí nové boty, protože zima ještě bude dlouhá a Sebík ztratil rukavici a ještě zajde s tatínkem za koníkem, ale vrátí se brzy a proč dědo nic neříkáš?

Děda se usmál: „Copak cáčorko, pustíš někoho ke slovu?“

„Tak jo, dědečku, přijďte všichni, já vám to potom všechno dopovím.“

Bartoš slíbil, že jistojistě přijdou, schoval mobil do kapsy a vzal Rózinu ruku do své. Poprvé od rána ji viděl usmát. Ještěže tu štěbetalku máme.

Doma Róza zahrabala v krabici a našla štůsek úředních lejster. Vyjmula opatrně jeden z listů a zasunula do fólie. Když pak u Holomků dostala jednohubky a dort, tajemně se usmála a povídá Haničce:

„Koukni, brebentilko, já jsem taky přinesla vysvědčení!“ Hanička vykulila oči: „Babičko, ty chodíš do školy!“ „Já ne“, usmála se Róza a podala Haničce dokument: „Přečti si to sama“. Hanička čte: „Zákla-d-ní škola, první A, Filo-mena Barto-šo-vá. Kdo je Filomena Bartošová?“

Fíla překvapeně hledí na vysvědčení: „To jsem přece já, to je z mojí první třídy!“

„Maminko, určitě je tvoje? Vždyť ty jsi Holomková, jako já!“

„Ano, Haničko, já jsem dcera od babičky a dědy Bartošů a jméno jsem změnila, když jsem se vdala za Viléma Holomka. Tak jako Karolínka se teď jmenuje Kučerová.“

A v Haniččině hlavičce už zase šrotuje: „Aha, tak to je vysvědčení, když jsi chodila jako malá holčička do první třídy? A babičko, jak se malá Filomenka učila? A zlobila tě? A...“

Haniččino štěbetání je bez hranic. Róza je docela ráda, že se nikdo neptá na její nemoc.

Víkend utekl, ani nevím jak. Filomena pomohla nabalit Pepíka. Jarda ho na zpáteční cestě vezme na letiště. Letenka je zabukovaná, stačí vyřídit formality. Pepík je v sedmém nebi. Letí do Ameriky. Splnil se mu sen. Nikdo neví, jak záviděl Karolínce, Lidušce, Vilíkovi. Všichni se z Kalifornie vraceli nadšení. A teď tam letí i Pepík.

Původně tam měl být jen týden jarních prázdnin, ale letenky zpět byly vyprodané, tak zůstane až do čtvrtka. Vilém ho ve škole omluvil. Třídní učitel ho uvolnil s tím, že problémy s doháněním učiva nemá, stejně chybí každý druhý žák kvůli chřipkám.

Doma Pepík na sobě nedal nic znát, je přece velký chlap, ale v koutku duše se přece jen trochu bál. Nikdy letadlem neletěl. Prostudoval si letadlové motory, turbulence, zpětný tah, vibrace, prohlédl si na Netu kabinu, palubní desku, protože mu bylo jasné, že k tomu se v letadle nedostane. Místo měl u okna a pořád bylo co sledovat.

Líbilo se mu, když stewardka přijela s vozíčkem a nabízela občerstvení a nápoje. Dal si colu a hamburger. V duchu se smál, už jím po americku a ještě tam nejsem.

I Vilík byl právě na cestě. Jeho zájezd byl autobusový. Na sedadle vedle seděl trochu starší kluk než Vilík. Dali se do řeči. Petr studuje v Praze a tenhle zájezd mu dali rodiče k dvacetinám.

Při povídání cesta utekla a už je autobus vyklopil před penzionkem. Nádhera. Domeček přesně takový, jak byl uvedený v prospektu. Vilík pobral bagáž a lyže a šel se ubytovat. Ubytování nádherné. Výhled z okna na protější svah se sjezdovkami. Lyžaři na tu dálku vypadali jak mravenci. Naťukal SMS, že dobře dojel a že je tu krásně.

Silnice lemovaná stromy, na kterých se třpytí jinovatka ve světle sanitky, vypadá jak stříbrný tunel. Tolik krásy je na světě v každém ročním období, za chvíli začne jaro, jestlipak uvidí kvést tu spoustu sněženek v lese za myslivnou. Poposedne, po ozařování ji bolí spáleniny, silnice jsou jak tankodrom.

Dnes má nástup do nemocnice na oddělení chirurgie.

Hubert nedal jinak, než že ji tam doprovodí, ale ona to rázně odmítla. Celá rodina se s ní včera přišla rozloučit a popřát brzké uzdravení, na všech bylo vidět, jak se o ni bojí, Róza jen těžko zadržovala slzy.

Tolik by si přála vrátit čas, nechovala se vždy jako milující maminka a babička, doufá a modlí se, aby jí Bůh dopřál ještě pár roků, aby viděla vyrůstat Haničku, která jim přirostla k srdci, držet v náručí děťátko Filomény.

Tolik si toho s Hubertem plánovala, až bude v důchodu konečně spolu budou cestovat, a třeba uvidí i moře. Zatím ji čeká náročná operace. Utře si slzy, bude ji tam čekat Růženka, musí být statečná. U vchodu už ji vidí, vezme jí tašku a vede na příjem pacientů. „Neboj babi, každou volnou chvíli budu u tebe.“ Pak už jde vše ráz na ráz, ošetřující lékař píše chorobopis, sestra ji vede na pokoj, na kterém leží další dvě pacientky. „Paní Bartošová, vyberte si postel, kterou chcete z těch tří volných. Věci si dejte do stolečku, oblečení do skříně. Róza si vybírá postel u okna a Růženka jí do stolečku rovná věci z tašky, všimne si, že v sáčku si sebou Róza vzala rodinné fotky a růženec. Byla dojatá. Vidí svou babičku, sedí na posteli s pohledem upřeným do okna.

Bude to pro ni zlé, nikdy v nemocnici nebyla, i Filoména se narodila doma. Přisedla si k ní a hladila ji po vlasech, donesu ti za chvíli něco ke čtení, odpočívej a myšlenky zaměř jen na krásné věci.

To se jí řekne, myslí si Róza, když vidím ty dvě paní, samé hadičky z nich koukají, přepadá ji strach.

Růženka vysvětluje, když vidí, kam se Róza kouká, ta paní naproti je po operaci žlučníku a ta druhá, ta byla na operaci s prsem. Obě spí po narkóze.

Vchází sestra a nese v kalíšku nějakou tekutinu, tohle si vypijte a zapijte hodně čajem,

nesmíte nic jiného jíst ani pít než to, co vám dáme, ty pomeranče a banány si vaše vnučka zatím odnese. To jí do tašky dal Hubert, ani o tom nevěděla. Zatím si lehněte, přijdu vám dát kapačku. Na co kapačku, ptá se Róza Růženy. To je výživa, musíš být do operace silná, už musím letět, ale zas přijdu, mám to dovoleno, máš takovou malou protekci, je k vůli chřipkám zákaz návštěv, ale já za tebou můžu. V šuplíku máš mobil takže sama rozhodně nebudeš.

Sotva to dořekla, mobil zazvonil. „Vidíš babi, už po pár hodinách je dědečkovi po tobě smutno.“ Kdybys holka tušila, jak je mě.

Domeček u Holomků je nezvykle prázdný. Jeník dohání, co zmeškal s Maruškou, a zůstává celé dny u ní. Kluci odcestovali a Liduška jela do Prahy na státnice z angličtiny a pak chce zůstat pár dnů u Jardy. Hanička strašně naříkala, že všichni někam na jarní prázdniny jedou, tak se jí zželelo Oswaldovi, domluvil se s Boženkou Trnkovou a Vilém je oba odvezl do Berouna. Lucie má kvůli chlapcům dovolenou, tak řekla, že jí vůbec nevadí, že bude mít o dítě víc, naopak přivítala, že bude mít doma děvčátko.

Filomena byla ráda, že aspoň děda zavítal, hned jim bude trochu veseleji. Poobědvali a dali se do hraní karet. Děda Bartoš se občas zadívá na dceru. Jak tím těhotenstvím zkrásněla. To asi bude chlapeček, vzpomíná děda na dobu před patnácti lety, tehdy byla Fíla taky jak obrázek.

Ano, ano, je to přesně tak, jak se to říká, holčičky krásu maminkám berou. Ale necháme se překvapit.

Poklidnou odpolední siestu přerušila strašná rána, dům se zachvěl a bylo slyšení řinčení skla. Děda s Filomenou vyběhli před dům. Někde za čtvrtým, pátým domkem od Holomků začal stoupat dým. Filomena vytáčí 112.

Obléknou se a jdou se podívat, jestli můžou nějak pomoci.

Huberta napadá vzít deku, v takových situacích člověk vyběhne z domu neoblečený, třeba se bude hodit. Za chvíli už je slyšet hasiče, sanitku, policii. Kolem domku pobíhá paní Strnadová a je evidentně v šoku.

Hasičské auto stříká na plameny.

Teprve teď si Filomena všimne, že jejich kuchyň nemá přední zeď. Bartoš zachytí plačící a zmatenou sousedku. Hodí přes ní deku a uklidňuje, že vše se dá nahradit, hlavně aby všichni vyvázli živí. Dozvídá se, že děti jsou na prázdninách u babičky, ale neví kde je manžel, byl ve sklepě, když se to stalo. Hubert předává vystrašenou ženu ošetřovatelům ze sanitky. Píchnou jí uklidňující injekci. Odvoz do nemocnice odmítá, že jí nic není, jen se strašně lekla.

Vtom už hasiči vynášejí na nosítkách pana Strnada. Má nasazený dýchací přístroj. Dávají nosítka se zraněným Strnadem do sanitky.

Manželka se k nim vrhá: „Vašku, Vašku, co je ti?“ Zoufale se obrací na záchranáře: „Žije? Co je mu?“

„Rozsah zranění zatím nelze přesně určit, ale žije, víc řeknou až na urgentním příjmu, kam si zavolejte, my jedem, každá minuta drahá!“ Pod paní Strnadovou se podlomí kolena a sesouvá se do sněhu. Bartoš ji zachytí: „Pojďte, nebo ještě nastydnete.“

Vedou nešťastnou sousedku k Holomkům. Doma jí dá Filomena ponožky a teplé papuče, uvaří konvici čaje a nabídne tvarohovou buchtu.

Vilém zvládl cestu v pohodě. Hanička měla celou dobu co vykládat. Zážitek bylo za poslední dny až až. Ale její hovor směřoval hlavně na pobyt u paní Trnkové. Oswald jí úmyslně neřekl, že s paní Boženkou odjedou na tři dny pryč. Jak ji znal, bylo by to venku dřív, než by se stačili pozdravit. A žádné překvapení by se nekonalo.

Čím víc se ale blížili k cíli, tím měl Oswald větší výčitky, jestli udělal dobře, že Haničku vzal sebou. Nedal to najevo, ale měl obavy, že se potvrdí to, co říkal Hubert. „Aby si Boženka nemyslela, že ji chce využívat.“

Chtěl Božence udělat radost a dopřát odpočinku, místo toho jim veze „práci“. Ale snad Hanička bude hodná.

Cestou se zastavili v květinářství, Oswald koupil dvě hezké růže, jednu pro Boženku a druhou pro Lucii. Kytici k svátku, tu jí koupí až v Mariánských Lázních. Pojedou desátého a svátek má jedenáctého.

Odjezdy vlaků měl už Oswald zjištěny. „Je to přímý spoj, bez přestupů, snad to zvládnou,“ ujišťoval Oswald sám sebe.

Původně měl v plánu, že tam budou do neděle večer, celkem tři noci, ale když už tu Haničku vzal, musí brát ohled na to, že v pondělí jde do školy, musí nejpozději v neděli odpoledne být doma. Takže pobyt se musí o jeden den zkrátit.

Pak se ještě jednou zeptal Viléma, jestli zde nechce raději dnes přespat a jet zítra ráno odpočatý, ale Vilém nechtěl ani slyšet.

„Kdepak, musíme si toho s Filomenou užít, když budeme doma jen sami dva“ říkal se smíchem. „Vypiju kafe, jestli mi Boženka uvaří, a pojedu zpátky. Za dvě a půl hodiny jsem doma.“

Pravda byla však ta, že měl starost o svou ženu, protože dnes byla naplánovaná operace její maminky a na Filoméně byl znát neklid a strach.

Róze bylo v tuto chvíli vše jedno, přetrpěla všechny předoperační procedury, přetrpěla když jí nacpali nosní dírkou hadičku až někam přes žaludek do střeva a zbytek přilepili náplastí na tvář pod oko, další hadičku nastrokali do močové trubice a dali injekci, po které se jí chce spát.

Vezou ji chodbou na operační sál, je tam příšerná zima. Mladý lékař jí napíchl žílu, budete pár hodin spát. Róza vidí jak světlo nad ní bledne a bledne.

Když malinko procitne slyší pípání přístrojů a má strašnou žízeň, neví co se stalo, ani kde je. Něco bílého se nad ní naklání, je v nebi, asi anděl. Anděl ji pleská po tváři a něco říká. Pak zas bílá tma, vidí sama sebe jak jde do obrovského kopce, na jeho vrcholu je světlo, které ji strašně láká, ale kopec je tak příkrý a ona nemá sílu, předbíhají ji muži, ženy, děti, nemluví, jsou nazí a ona stále za nimi zaostává, pak jasně uslyší hlasité volání „babičko“. Rázem procitá, kde to jsem, zašeptá.

Sestřička říká, jste na ARU, trochu jste nás potrápila, máte po operaci, jak se vaše splašené srdíčko a tlak uklidní, převezeme vás na JIPKU.

Dáte mi napít? Tady na stolku máte misku, v ní led s vodou a vatičku, nesmíte pít jen si vatičkou osvěžujte rty. Róza si rukou přejede břicho, je to pravda, je po operaci a žije.

Od rána Filoména i Hubert na střídačku volají každou hodinu do nemocnice, nic nepomůže, když jim sestřička stále dokola opakuje, že taková operace trvá někdy až deset hodin. Je šest večer, uběhlo už devět hodin od operace, konečně Huberta sestřička přepojí na lékaře. Vaše paní je po operaci, museli jsme ji dát na ARO, operace trvala dlouho, ztratila hodně krve a na sále se vyskytli komplikace, byla zástava, momentálně je vaše paní stabilizovaná, na ARU si ji pohlídají a ráno bude převezena na JIPKU. Zavolejte si zítra dopoledne.

A nemohl bych ji vidět? Víte co, přijďte sám, přes sklo na ni můžete zamávat.

Hubert si musel na chvíli sednout, než pobral všechny informace a pak zavolaal Filoméně, že maminka je v pořádku, o komplikacích pominěl.

Před odletem se ještě telefonicky spojili a Karolína řekla Pepíkovi, že budou na něho čekat, aby se nestrachoval. „Jdi za ostatními, nikde se nezdržuj, my si tě ohlídáme,“ řekla mu. Pepík hrdinský prohlásil, že se nestrachuje, ale dušičku měl malou. Těšil se, že bude „vzrůšo“, ale že to bude tak hustý, to vážně netušil. Už se viděl, až to bude vykládat klukům na učňáku. Ti budou čubrnět. Ještě něco přidá. Aby to mělo říz, říká si v duchu. Ale nemusel nic přidávat, i tak měl zážitků dost.

Po výstupu z letadla měl pocit, že ostatní se nějak loudají, tak si chtěl trošku nadběhnout, vybočil z koridoru a v momentě se ocitnul v nějaké slepé uličce. Chtěl se vrátit, ale nějak se zamotal. Nevěděl, co si počít. Anglicky uměl pár frází, co se naučil od sourozenců. Snažil se doptat, ale všichni pospíchali, každý ho odbyl. Pepík zpanikařil a začal pobíhat sem tam, s batohem, který měl u sebe.

Nenapadlo ho, že by měl zapnout mobil, aby se ho případně Karolína mohla dovolat. Zdálo se mu, že zahlédl na plakátu svoje jméno. „Asi mi hrabe“ říká si Pepík, ale do smíchu mu vůbec nebylo. Opatrně natočí hlavu znovu tím směrem, koukne se ještě jednou a fakt. Trčí tam plakát a něm je napsáno:

„Josef Holomek, Česká republika“

Pepík jde za tím nápisem jak zhypnotizovaný. Když byl na blízku a zjistil, že to Miloš drží nad hlavou ceduli a Karolína natahuje hlavu a rozhlíží se po okolí, chtělo se mu samou hanbou utéct. Chvilí zůstal stát, jak přikovaný, pak se rozběhl a utíkal přímo Karolíně do náručí! Dál už to bylo jen hezké. Pepík zíral a zíral...

Připadal si jako Alenka v říši divů a to ještě nevěděl, jaké překvapení má pro něj Miloš připravené.

V Alpách se Vilík se vybalil, osprchoval a oblékl si sportovní soupravu, kterou mu Karolína pomáhala vybírat v Los Angeles. Vypadal svěže, vůbec na něm nebyla znát únava z cesty. Podkrovní pokoj s příslušenstvím měl sám pro sebe. Byl tomu rád. Sestoupil do přízemí a vyhledal jídelnu.

Vstoupil a nenápadně se rozhlížel po svém novém kamarádovi, když tu vidí, jak se od posledního stolu Petr zvedá a dává mu znamení, aby šel k nim.

Byl překvapený, když zastihl Petra v živé debatě s nějakým cizím klukem. Mohl mít kolem dvaceti. V autobuse s nimi určitě nejel a Petr nic neříkal, že se má zde s někým setkat, jak se s ním jen mohl tak rychle seznámit, vrtalo mu hlavou.

Při pohledu na toho cizího kluka, mu stoupala červeň do obličeje. „Co se to jen se mnou děje,“ říká si Vilík a pomalu přistupuje ke stolu.

Petr vstal, obrátil se k Vilíkovi a říká: „Došlo k malému nedorozumění. Měli jsme zaměněny pokoje. Ale už se to vyřešilo, je zde taky sám, tak jsem ho pozval k nám ke stolu, nebude ti to vadit, že?“

„To víš, že nebude,“ říká Vilík,“ ale červená se jako na prvním rande.

Petr pokračuje. „Jmenuje Werner a je z Německa, alespoň se můžeme procvičit v Němčině. Co na to říkáš?“

Werner vstal, přistoupil blíže k Vilíkovi a když mu podával ruku, jejich pohledy se setkaly. Vilík měl pocit, že ho zasáhnul elektrický proud...

Ve trojici čas tak krásně ubíhal. Po snídani šli na sjezdovku. Někaké středoškolačky z Vídně byly na lyžařském kurzu a samozřejmě házely na šikovné kluky očka. Petr pohledy oplácel a předváděl své sjezdařské umění. Vilík se občas taky na dívky usmál, ale oči měl hlavně pro Wenera. A když se u oběda náhodou dotkli loktem, Vilík ucítil něco, co úplně rozvibrovalo jeho vnitřnosti. Proto jsem nemohl Katku milovat. Proto jsem bloudil ve svém nitru a nevěděl, kam se zařadit. Dneska už mám jasno. Odpoledne opět trávili na lyžích. Po

večeři pustil Skype.

Filomena byla ráda, že vidí Vilíka po dlouhé době tak spokojeného a veselého. Příkládala to jeho vysněnému lyžařskému pobytu v Alpách. Pověděla Vilíkovi všechny novinky, že u nich bydlí paní Strnadová, u které vybuchla propanbutanová láhev, že u Strnadů Vilém s dědou a ještě s několika sousedy spravují zbořenou stěnu, že Hanička nakonec odjela s Oswaldem do Berouna, že Pepík už se ohlásil z Los Angeles a taky je plný dojmů, že babička už má po operaci.

Byla docela ráda, že zas chvíli mluví Vilík. Vzpomínka na trpící maminku byla bolestivá. Kvůli chřipkové epidemii se za ní nesmí, udržuje spojení jen mobilem. Po probrání z narkózy toho moc nenamluvila. Snad se konečně zítra dozvíme více.

Hanička se na vnuky paní Trnkové sice těšila, ale když poznala, že mezi hračky, není ani jedna panenka, ani žádné nádobíčko, jen samé auta, traktory a motorky, byla zklamaná. Lucie si toho všimla a říká jí. „Tak mě napadá Haničko, že já tě asi zaměstnám v kuchyni. To víš, u nás vaří většinou babička, ale ona má tento týden „náhradní volno“ a já to asi sama nezastanu, tak bys mi mohla pomáhat, co ty na to?“

Hanička zbystřila, zdálo se jí, že v ten okamžik povyrostla a utíká do kuchyně. Z kuchyně vyletí jako střela, musí tu zprávu zvěstovat Oswaldovi a Božence. „Já budu s tetou Luckou vařit!“ volá na ně z dálky. Otočí se a zpátky za Lucií.

„Teto já vařím i doma, ale maminka mi pomáhá. Sama jsem ještě nevařila. Pomůžeš mi taky?“ Lucka se zasmála, dovede si představit, jak to s tím pomáháním u Holomků je a řekla si, že bude v tom pokračovat a Haničce s úsměvem říká, to víš, že tě v tom nenechám, kluci mají pořád hlad a strejda Mirek jak by smet. U nás se musí hodně vařit. A už se jí Hanička nepustila. Tak jak se doma držela Filomeny, tak byla stále Lucce v patách. Bez ní neudělala Lucie ani krok.

Boženka tak měla na Oswalda čas, byli téměř pořád spolu a bylo jim dobře, bylo o čem si povídat.

Když byli spolu sami, vzal Oswald Boženku za ruku a říká: „Téměř celý život jsem prožil v ruchu velkoměsta a lásku jsem tam nepotkal, už jsem v ni ani nedoufal, ale ona na mne čekala, tady“ a políbil Boženku do vlasů.

Božence se trochu zarosily oči, naoko se brání „ale Oswalde, nechejme to mladým, co by si o nás pomysleli.“

„Tak to teda ne, Boženko.“ řekl Oswald rozhodně. „Dopřeje-li nám Pán, ještě pár roků, abychom to mohli strávit spolu, já toho chci využít.“ Pak sáhnul do náprsní kapsy a vytáhl nějaký dopis. Podal ho Božence a říká:

„To je dárek k svátku, musím ti ho dát o něco dřív, aby ses mohla připravit.“

Boženka opatrně otvírá obálku a vytahuje bílý list, kde stálo, m.j.,

Potvrzení vaší rezervace v hotelu Bohemia pro dvě osoby, v době od 10. do 13. února.

Boženka mlčela a zasníla se.....vdávala se z čisté lásky. Radost po čase zamlžila beznadějí. Dlouho jim nebylo dopřáno mít dítě. Doktorové zkoušeli všechno možné, byla několikrát na profuku vejcovodů, byla na léčení ve Františkových Lázních, co se naužívala tabletek...nic. Bylo jí pětatřicet, všechny spolužačky už měly školáky a středoškoláky, ale k nim čáp ne a ne přiletět.

Už snahu vzdala. Její rodiče si koupili zájezd na vytouženou Mallorcu a moc se na něj těšili. Tři dny před odjezdem dostal otec infarkt. Možná dobře, že ho to chytlo doma a ne v daleké cizině, kde by se těžko sháněla pomoc. Mamince to bylo moc líto, ale zdraví manžela bylo přednější.

Šla do cestovky zájezd z vážných důvodů zrušit. Jaké bylo její překvapení, že stornopoplatky jsou tak strašně vysoké, že ze čtyřiceti tisíc, které zaplatili, jim vrátí asi tak

čtvrtinu.

Když se to dozvěděla Boženka, rezolutně přikázala mamince, ať zájezd nestornuje, ale vezme nějakou kamarádku a jedou spolu, že ona se o tatínka v nemocnici postará. A jak slíbila, tak udělala. Čekaly ji dva týdny kolotoče bez zastavení. Ze své vesnice ráno do práce do města, odpoledne za tatínkem na ÁRO do sousedního města a odsud zpět domů. Kolik strachu zažila hlavně ten první týden, kdy se bála přijít na oddělení, aby se náhodou nedozvěděla, že otec zemřel. Naštěstí se jeho stav zlepšoval. Ochrnutá polovina těla se začala vracet do života. Úplně se nezotavil, nějaké následky zůstaly. Padající koutek, slabá ruka, slabá noha a nesrozumitelná mluva.

Denně s ním cvičit, mluvit a nutit, aby mluvil, aby přemýšlel, opakovat s ním dětská říkadla, písničky. Ale žil a to bylo hlavní. Maminka se po návratu z dovolené vrhla na jeho rehabilitaci a Boženka se mohla vrátit k normálnímu stylu života, jak byla za celou dobu manželství zvyklá.

Ale právě to narušení stereotypu, ty myšlenky na něco jiného, než nenaplněná touha po dítěti, způsobily zázrak... a Boženka otěhotněla. Spolužačky už vodily dcerky do tanečních a Boženka jezdila se svou vymodlenou Lucinkou v kočárku. Manželské štěstí ale netrvalo dlouho. Jejího manžela při návratu z odpolední směny na kole srazil opilý řidič a ujel. Táhl jí na čtyřicet a ovdověla. Už nikdy žádného chlapa nechtěla.

A teď tu sedí tak hodný a laskavý muž a drží ji za ruku. Rozum stále říká ne, ale srdce se chvěje a poručit si nedá...

Hubert stojí na nemocniční chodbě, sestřička ho zavede k prosklené stěně, za kterou leží jeho Róza. Právě usnula, ale já vám ji na chvíli vzbudím. Vidí, jak se namáhavě otáčí, aby ho viděla, slabě se usměje a něco říká sestřičce.

Je mu všelijak, jak ji tam vidí, je samá hadička, nemá žádnou barvu, do žíly jí dokapává krev, druhá kapačka jí do hadičky, která trčí z nosu, odkapává nějakou žlutou krupici, z pod příkrývky trčí další tři hadičky, kterými do skleněných lahviček odchází krev a bůhví, co ještě a na stolku je nachystaná další krev. Zbledne, ale snaží se usmát. Zvedne ruku na pozdrav a ona jen pokyne hlavou.

Pak žaluzie zakryjí pohled do pokoje. Sestřička vyjde a říká Hubertovi, že ho paní pozdravuje a že je jí dobře, až prý přijдете příště, tak už vám přijde naproti. Hubert zapomene i poděkovat, chtěl jít za lékařem, ale musí rychle pryč na vzduch.

Měl poslechnout Růženku, když mu říkala, aby ještě návštěvu odložil, že je babička pod léky tisíci bolest a stejně ho tam nepustí, jen může nahlídnout přes sklo, a že z toho pohledu bude smutný. Sedne do autobusu, cestou přemýšlí, co bude dál, doma je prázdné. Oswald je pryč, čeká ho tam samota, všude kam se koukne, vidí Rózu, v noci slyší vedle sebe její dech vzalo ho to víc, než si myslel. Takhle si Róza odchod do důchodu nepředstavovala, ve svých 62 letech měla jiné plány.

Vzpomíná, jak byla plná radosti, že už nemusí brzo ráno vstávat, že se bude konečně víc věnovat vnoučatům a taky že si koupí z prvního důchodu počítač, povzdechl si. Když ta mrcha rakovina si nevybírá, proč si ale nesedla na nějakého lumpa, vraha, proč si musela zrovna vybrat moji Rózu.

Vystoupil z autobusu a vůbec se mu do té samoty nechce. Půjde k Filoméně a Vilémovi, tam přijde na jiné myšlenky. Společně zavolají Oswaldovi, pak i Haničce, doví se jak se mají vnuci na dovolené. Počká na Růženku, ta za babičkou může, určitě mu vše po lopatě vysvětlí a ujistí ho, že je a bude v pořádku.

Božence se napřed zdálo všechno krásné, jak to Oswald zařídil. Hřálo ji to u srdíčka, ale když ulehla, začala se v ní ozývat ta stará, dobrá, starostlivá babička a říká si: „Nemůžu

přeci jen tak mir nichts dir nichts odejet a nechat tu Lucii samotnou. Ráno řeknu Oswaldovi, aby jel s Haničkou. Začaly ji pronásledovat obavy, že sousedé řeknou, bába jedna, na stará kolena ze zbláznila. Kdyby Oswald na tom alespoň nebyl tak dobře po finanční stránce, ještě o ní budou říkat, že se ho právě proto drží. Zároveň si vybavila, jaký je Oswald šarmantní švihák, ten nemusí mít v kapse ani vindru a ženské na něho poletí. Ten jich v Mariánkách může mít, na každém prstě deset.“

Najednou jí to zabylo líto, dostala strach, že si tam Oswald najde nějakou jinou a ta by se nezdráhala tak, jako Boženka. Ještě by toho zneužila. Pojedu s ním, ale musím Lucince říct, ať o tom moc nemluví.

Boženka měla pocit, jako by se dopouštěla na rodině něčeho zlého. Usnout se ji podařilo nad ránem.

Vstala dnes poprvé v životě, jako poslední. Když zjistila, kolik je hodin, myslela, že se jí to jen zdá a nechtěla vůbec mezi ostatní. Nakonec si dodala odvalu a vzala za kliku. Vešla do kuchyně, snídaně už byla na stole, Boženka se styděla ještě víc. Lucka se usmívá, Hanička taky, kolem pasu má uvázanou zástěrku a volá na Boženku: „Této Boženko, my čekáme už jenom na tebe, já jsem tě chtěla jít vzbudit, ale teta Lucka ani strejda Oswald mi to nedovolili. Musíš se odpočinout, protože jsi se v životě hodně napracovala, říkali.“ Boženka z toho byla zase na měkko. Kroutila hlavou, neuměla přijmout takou realitu.

U snídaně se vesele bavili, nikoho nenapadlo pochybovat, že by to nebyla správná volba, aby Boženka na tři dny odjela.

Lucka radila, co si má sebou vzít. „Na tři dny toho nebudeš potřebovat zas tak moc. Já ti s tím pomohu. Po obědě to dáme dohromady. Ráno vám jede autobus do Berouna v osm, to je tak akorát, když vlak jede v devět.“ Vysvětluje Lucie.

A ráno se opravdu vyjelo dle plánu. Už ve vlaku z Boženky všechny pochybnosti spadly. Oswald dovede být dobrým bavičem, sype životní historky jednu za druhou jak z rukávu. Z nádraží si vzali taxíka. Zastavil před nádhernou žlutou budovou s věžičkami a nápisem Bohemia. Vešli do haly s recepcí. Mramorové sloupy, klenuté stropy, křišťálové lustry... Usměvavá recepční jim zavolala poslíčka, který s nimi vyjel do patra a zavedl je do jejich pokoje. Položil zavazadla a taktně se postavil ke dveřím. Oswald znalý poměrů mu dal bankovku a poslíček za sebou zavřel dveře. Boženka ani nedýchala. Taková nádhera. Rohový pokoj s třemi vysokými okny, za kterými je balkón. Tady musí být v létě krásně. Rozhlíží se po pokoji a zůstane stát jak solný sloup.

Teprve teď si uvědomí, že spát budou v manželském dvojlůžku. Přes všechn ten přepych a krásu má Boženka sto chutí se otočit a utéct. Kam jsem to já hloupá lezla, na co jsem se to nechala nachytat, běduje pro sebe. Už ani nemá náladu prohlédnout si příslušenství, ale zve ji tam Oswald. Božínku, to je koupelna, jedna báseň.

Někdo ťuká na dveře. Oswald otevře. Poslíček je zve dolů do haly k welcome drinku. Představuje se jim šéf ubytovací sekce a po přání pěkného pobytu si s nimi přítukává šampaňským. Po chvíli se jim představí vedoucí jídelní sekce. Uvede je do jídelny, kde jim ukáže přidělený stůl a říká časy snídaní, obědů, večeří. Pro jistotu se zeptá, jestli nemusí dodržovat nějakou dietu. Protože je čas oběda, už v jídelně zůstanou. Boženka se rozhlíží jak Alenka v říši divů.

Podél stěny je nápojový stůl, kde mají snad vše, co teče. Od studených, alko, nealko, vína, teplé nápoje, až přechází zrak a Boženka nemá odvahu si sama vzít, na co má chuť. Oswald to vyřeší, protože si pamatuje, že se u nich pije slazená minerálka a přinese ke stolu dvě skleničky. Po polévce se podává svíčková a Boženka musí uznat, že se zde opravdu vaří znamenitě. Pak ještě přinesou malý zákusek a talířek s ovocem. Oswald navrhuje, že sice má chuť na kávu, ale tu by si mohli dát někde při prohlídce města. Boženka souhlasí.

Vyjdou si po lázeňské kolonádě. I v zimě je zde krásně. Snad jen lavičky nelákají k posezení. Podle mapky na prospektu, který dostali na recepci, jdou a ukazují si jednotlivé budovy, lázeňské domy, hotely... Celé odpoledne chodili a chodili až do večere. V malém sále byl koncert, usadili se v pohodlných křeslech a vnímali hudbu. Poslíček je opět odvedl k pokoji. Božence se zastavil dech.

Dveře do koupelny byly otevřené a blikotavé světlo prozrazovalo, že je osvětlena svíčkami. Jak se dostala do postele si nepamatuje. Ví jedno, že Oswald byl velice něžný a přesto, že se toho tak strašně bála, usnuli v polibcích.

Ráno přinesl poslíček objednanou kytici růží Božence k svátku, ta byla mile překvapena. Po snídani bylo připraveno několik procedur. Perličková koupel, lávové kameny, čokoládový zábal a masáž. A po obědě byla naplánovaná vyjížďka v kočáru. Vozka je zabalil do kožešin a objel s nimi celé městečko.

Boženka se občas musela štípnout, jestli bdí nebo sní.

Vilém volal, že potřebuje v úterý jet do Prahy, jestli by v Berouně vydrželi, omluví Haničku na ty dva dny ve škole a vezme je na zpáteční cestě domů. Oswald byl velice rád, protože nejdříve to vypadalo, že budou muset pobyt v lázních zkrátit, takhle si můžou naplno užít všechny tři objednané dny.

Po návratu ihned pozorná Lucka věděla, kolik uhodilo. Maminka byla tak změněná, že se to nedalo přehlédnout a Oswald zářil jak sluníčko. Ale moc jim to přála, vždyť ví nejlíp, že od smrti muže zůstala maminka celých třicet let sama. Proto ji ani nepřekvapilo, když se dozvěděla, že Boženka s Oswaldem se domluvili, že v úterý s ním na oplátku pojedou na týden k Bartošům.

Vilíkovi se pobyt schyloval pomalu ke konci. Ještě jednu noc stráví v překrásném prostředí a bude se muset vrátit do reality všedních dnů.

Do večere scházela dobrá hodina.

Po večeri byli domluveni, že si všichni udělají hezký večer na rozloučenou. Do té doby si chtěli ještě všichni odpočinout, po celodenním dost náročném posledním lyžování.

Vilík ležel s knihou na pohovce a víc snil, než četl, když se ozvalo zaklepaní na dveře.

Vyskočil, otevřel dveře a zůstal stát jako přikovaný. Proti němu stál Werner.

Chvíli bylo ticho.

První promluvil Werner: „Nepozveš mě dál?“

„Ale jistě, promiň, pojd' dál a sedni si.“ Trochu zmateně upravoval pohovku, aby se nemusel dívat na Wenera. Byl z toho v rozpacích.

Werner si sedl. Položil na stůl láhev vína, kterou donesl a zeptal se: „Našly by se tady nějaké skleničky?“

Vilík cítil, jak mu zase vstupuje do obličeje červeň. Neměl odvalu na Wenera pohlédnout.

„Jistě“, prohlásil a běží pro skleničky.

Werner to vytušil a povídá. „Neboj, zůstane to mezi námi. Jsme na stejné lodi. Byl bych rád, kdybychom se zítra neviděli naposledy. Nechci dávat nic najevo před ostatními. Každý se na to dívá jinak.

Dáme si na sebe kontakt a uvidíme. Klidně můžeš přijet za mnou, byl bych moc rád. Mám byt jen sám pro sebe. Taky bych ti mohl zařídit studie u nás, pokud bys o to měl v budoucnu zájem. Není to tak daleko jako Amerika. Je mi jasné, že se potřebuješ vyrovnat s realitou, pomohu ti, jestli chceš. Teď sem dej ty skleničky, ať se na to napijeme. Za chvíli je večere, tak abychom neměli zpoždění.“

Vilík konečně položil na stůl skleničky, které celou dobu držel v ruce.

Werner mezitím otevřel láhev, naplnil skleničky po okraj jednu podal Vilíkovi, který se ještě pořádně nevzpamatoval a prohlásil: „Na naše společné tajemství.“

Vilík se mu konečně podíval do očí, už neměl takovou trému, ulevilo se mu, potom všem, co mu Werner říkal.

Usmáli se na sebe, ťukli si a pomalu vyprázdnili skleničky.

Werner odešel, Vilík se dal trochu do gala a setkali se opět u stolu v jídelně. Dnes naposledy.

Oswald celý šťastný, že s ním Boženka pojedje, měl malinko výčitky, že on je v sedmém nebi a Róza trpí v nemocnici. Hubert je tam sám a nese vše těžko. Musí mu zavolat a připravit ho na to, že sebou doveze Boženku. Když se konečně Huberta dovolal a ptal se, jestli mu to nebude vadit, když je Rozka v nemocnici, že kdyby mu to vadilo, poprosil by Holomkovi, zda by na týden mohl u nich s Boženkou být.

V hlase Huberta bylo znát, že ho to přímo nadchlo. „Už aby jste tady byli, nebo se tady sám zblázním, kdepak k Holomkům, tady přeci je místa dost. Rózu hned tak z nemocnice domů nepustí, neboj se, nebyla by proti, bude ráda. Hned jí tu novinu vzkážu po Růženě, i jí se uleví, když bude vědět, že tady nejsem sám. Ani nevíš Oswalde, jakou jsi mi udělal radost.“

V Kolíně je veselo.

S Liduškou přišel do domu smích. Ten d'áblík jen vymýšlí samé žertíky a srandičky. Simona je tichá, ale změna jí nevadí, má svou skorošvagrovou ráda. Bujaře oslavili udělané státnice z angličtiny a denně chodí na procházky městem.

Dopoledne chodí Liduška sama a dnes objevila ve výloze knihkupectví zajímavý

plakát. Každou první středu houká v poledne siréna...a na Vás čeká v kolínském obchodním centru Futurum, v knihkupectví Dobrovský Irena. Dnes 16-17.

Liduška vstoupila dovnitř. Nechala si ukázat některé knížky povídek kolínské spisovatelky Ireny Fuchsové a neodolala a jednu si koupila.

Ujistila se u prodavačky, jestli pozvánka na besedu platí. Doma knížku přečetla jedním dechem a informace o spisovatelce si našla na internetu. Objevila její stránky. Všechny její knížky začínají slůvkem Když. Když je žena v lázních. Když se žena svléká. Když muž miluje muže...

Liduška už občas na některou povídku narazila třeba na iDnes. A odpoledne by mohla autorku vidět naživo! Musím bráchovi zavolat hned, aby nestačil něco naplánovat. Do telefonu hučela jak piliňák a nedala pokoj, dokud Jarda neslibil, že se teda na tu besedu vydají.

Večer nadšeně volala mamince, že byli všichni tři na besedě, že má od spisovatelky Fuchsové podepsanou knížku a že v Kolíně ještě zůstane, protože se jí tu moc líbí. Přeptala se na stav babičky po operaci a „hlavně, jestli jsi v pořádku ty, maminko, šetři se, miluji tě!“

Hned druhý den ráno našla knihovnu a v čítárně četla a četla a četla jednu Fuchsovou za druhou. Kdyby jí paní knihovnice neupozornila, že budou zavírat, asi by tam seděla a četla doted’.

Taky Hanička čte. Už přelouskala tři pohádkové příběhy, které jí Lucie půjčila. Hanička se ve čtení tak zdokonalila, že už čte jakoby byla aspoň druhák nebo třeták.

Problém jí nedělá žádný cizí text, předčítá Oswaldovi a Božence z novin, ale občas si vymýšlí. „*Ostravské poklady ukradli zloději...*“ Oswald zpozorní: „Jaké ostravské poklady?“ Nakoukne do novin a čte, že ostravskou pokladnici ukradli zloději.

„Haničko, ty to nečteš důkladně a šíříš poplašné zprávy“, směje se. „Už ty noviny odlož a sbal si batůžek, za chvíli je tu tatínek, vrátíme se domů.“

To bylo vítání už v autě! Hanička pusou nezavřela, všechny zážitky věděl Vilém z první ruky a doma je s úsměvem poslouchal znova, když je Hanička celá šťastná vyprávěla Filoméně. Oswald s Boženkou pak vyslechli, jak se lepší zdravotní stav Rozky a pak už je Vilém vezl k Hubertovi. Ten už vyhlížel před domem, konečně jeho samota končí. Měl pro hosty nachystanou bohatou večeři. Skoro Oswald nepoznal. Omládl, byl samý vtip a úsměv a Boženka jakbysmet. Jako dvě hrdličky, u večeře se tajně drželi za ruce naivně si myslíc, že to Hubert nevidí.

Zazvonil telefon, Hubert se celý rozzářil: „Volá Růženka z nemocnice a má pro vás, vážení, překvapení“, podává mobil Oswaldovi. Oswald ale neslyší hlas Růženky, ale Rozky.

„Vítám tě doma Oswalde, dnes mě přeložili z JIP na běžný pokoj a za pár dní mě můžete navštívit. Dej mi Boženku, abych ji taky pozdravila.“ Pak ještě dlouho mluvila s Hubertem, ten se celý rozněžnil, když slyšel, že se snaží chvíli sedět a dokonce i pár kroků kolem postele udělal. „Tak to se už brzo vrátíš domů.“ Rozka přisvědčila a hovor ukončila.

Růžena ji pohládila, věděla, jak ji bolí každý pohyb. Jsi statečná, babi. „Statečná, to jsem, Růžičko, ale koukni na mě, je ze mě troska, nechci aby mě takhle viděl děda, ten by se sesypal. Ještě že ty návštěvy budou povoleny až za pár dní. Musím se snažit chodit, jenže vidíš sama, udělám sotva tři kroky a musím lehnout, všechno se se mnou točí, překáží mi všechny ty hadičky a baňky, jsem k ničemu.“

Stydím se, že mě musí sestřička přebalovat jak mimino, vyměňovat pytlík na břicho.“

„Babičko, kdepak, po tak těžké operaci si vedeš skvěle, zítra zas bude líp, příběhnu a s mou pomocí obejdeš celý pokoj, uvidíš. A sestra mi řekla, že i hadičku z nosu ti zítra

vyndají a dostaneš k obědu polívku. Jak začneš trochu chodit a jíst, nabereš sílu a stomasestra tě naučí, jak se starat o stomii. Uvidíš, že to zvládneš."

„To co nejvíc momentálně potřebuji, Růženko, jsou informace.

Nevím co je stomasestra, co je stomie, co je stomický sáček, stomická pasta, pěna, kroužek, podložka."

Růžena se rozesmála: „Babičko, vše se dovíš a já ti zatím donesu pár čísel Radima, to je časopis pro stomiky, kde se vše dovíš, píšou tam i pacienti, kteří se stomií žijí už několik roků, sportují jezdí na dovolenou i k moři, mají své kluby stomiků, kde se pravidelně scházejí, jezdí na rekondice a zájezdy."

„Opravdu?"

„Opravdu babičko, jsi bojovnice, o tebe strach nemám, tak já běžím pro ty časopisy, aby sis přečetla, že třeba i takový Boris Hübner prodělal stejnou operaci jako ty, žije se stomií a vůbec se nestydí veřejně o tom mluvit." Rozka celá najednou pookřála: „Růženko, ty jsi anděl, to cos mi právě řekla, bylo lepší než injekce proti bolesti, a doneseš mi ty časopisy ještě než ti skončí služba?"

„To víš, že jo, babičko, už běžím, služba mi už dávno skončila, Karel na mě chvílku počká." Rozka si oddychla, když to zvládl Boris, to by v tom byl čert, aby to nezvládla i ona.

Zatímco babička Róza v nemocnici studuje časopisy, Filomena doma studuje učebnici autoškoly.

Přihlásila se na dopolední kurz, to je Hanička ve škole a Vilém každou chvíli něco zařizuje. Zatím to nikomu neprozradila a svou výuku už měsíc tají. Jestli vše půjde dobře, bude mít závěrečné zkoušky na konci dubna. Zrovna otevřela učebnici, když u branky někdo zvoní. Hubert a Oswald s Boženkou! To jsou k nám hosti! Zve je dál. Vzápětí přiváží Vilém Pepíka, pro kterého dojel na letiště. To je radost. Pepík vypráví, jak bylo v Kalifornii, Oswald líčí, jak bylo v hotelu Bohemia, Hanička vykládá zážitky ze školy, Boženka vzpomíná na svou práci a když se ještě ze školy vrátí Vilík, ukazuje fotky z Alp.

Přiblížil se večer. Dědouškové odcházejí, Boženka se ještě upravuje před zrcadlem, když si Vilém vzpomene na dědečkovu kouzlo. Zamumlá ho a v srdíčku Boženky vidí Oswalda, tady je vše v pořádku, pomyslí si. Vilík se u zrcadla loučí s Oswaldem. Vilém honem říká zaklínadlo. V Oswaldově srdíčku Boženka, jasné jak facka! A co je tohle? Ve Vilíkově srdíčku nějaká blondatá hlavička, takové děvčátko ostříhané na kluka.

Tuhle tvář z naší vesnice neznám. A my nic nevíme, proto s Vilíkem ta změna. Že by to byla nějaká spolužačka? Ale co blbnu, vždyť tam mají jen kluky. Tak nějaká lyžařka z Alp? No, musíme počkat, jestli se svěří. Každopádně mu ta změna strašně prospěla. Je veselý, komunikativní, mám z něj radost.

Zavřel za hosty branku a došel ještě do kotelny přiložit. Filomena dohlíží na Haničku, která píše úkol. Rodinná idylka. Jak dlouho nám vydrží?

Vilík se vrátil z dovolené jako někdo jiný. Když ho Filomena po očku pozorovala, musela dát Vilémovi za pravdu, že se s ním stala změna. Nikdy s ním nebyly problémy. To teda ne. On a Karolína jim nikdy nenadělali žádné problémy. Byli oba trochu uzavřeni, moc toho nenamluvili, ale Filomena oběma bezmezně důvěřovala. Přála si, aby Vilíka potkal podobný osud, jako Karolínu. Visí na Karolíně, právě v době těhotenství, je jí velikou oporou. Když spolu mluví, byť jen přes Skype a krátce, je to úplný balzám na duši.

Vilík má ještě čas na vážný vztah, ale kdyby si začal s nějakou holkou už teď, uvítala by to. Strachovala se o štěstí všech svých dětí, ale o Vilíka trochu víc. „je stále tak plachý, bojím se, aby někomu nenaletěl,“ si často říkala.

Jak Vilík Karolíně slíbil, tak se to taky snažil dodržet. Ona bude první, které se svěří, možná taky jediná. Nerad by někoho zarmoutil, tím méně rodiče. Dobře věděl, že z poznání této reality, by určitě šťastni nebyli.

Musí se poradit s Karolínou. Bez jejího doporučení, rodičům nic nesdělí. Tu odvahu neměl. Na Wenera myslel kudy chodil. „Nevím ale o něm vůbec nic. Jen to, že mi nabízel pomoc a rád by se setkal. Možná je to tak lepší. Nevím, zda mne přitahuje jen proto, že je na tom stejně jako já, nebo je v tom něco víc. Ale jak to poznat? Pojedu za ním. Využiji jeho nabídky. Ale počkám, až mi svoje pozvání ještě jednou nabídne. Je starší, má větší zkušenosti. Byl tak sebejistý, to já nikdy nebudu.“ Tak uvažoval Vilík, když se večer naložil do vany...

Vilík se nemohl dočkat až bude v domě chvíli sám, tolik se potřeboval svěřit, jen jestli Karolínu zastihne. Konečně se podařilo, Karolína se ptá, co je nového hlavně s babičkou. Vilík ji uklidní, že se babička pomaloučku zotavuje. Pak zmlkne a neví, jak začít.

Tak ven s tím, promluví první Karolína, něco tě trápí, už delší čas to na tobě pozoruju. Jsi zamilovaný a tvoje Katka si našla jiného nebo vám to neklape. „Víš já se s Katkou rozešel.“ „Tak proto jsi takový divný? Však si najdeš jiné děvče, jsi pěkný kluk, první láska nekončí pokaždé hned manželstvím.“

„Víš, já si myslím, vlastně jsem si jistý, že jsem gay,“ vykotal ze sebe se sklopenou

hlavou.

Karolína nebyla schopna chvíli nic říct, byla v šoku, zato Vilíkovi se najednou ulevilo, je to venku a basta.

Karolína si odkašlala, rychle se vzpamatovala a řekla: „Brácho, třeba se mýlíš, ale jestli, ne já bych v tom problém ani neviděla. Jestli stoprocentně víš, že tě přitahují kluci, tak to není žádná tragedie. Homosexuálové jsou také jenom lidé, akorát je ještě mnoho lidí zatracuje. Ale jestli se zamiluješ, a je jedno, jestli to bude holka nebo kluk, je přeci nejvíc důležité, když se budeš cítit šťastný ty, a ten druhý nebo druhá tě bude také milovat. Vždyť láska je to nejkrásnější, co může být. Mám tě ráda a přeji ti abys byl šťastný a potkal tu pravou lásku. Za svou lásku se nestyd' i když bude patřit klukovi.“

Balzámem jsou slova Karolíny na zmatenou duši Vilíka. „Kdyby to bylo tak jednoduché, jak to mám říct rodičům? Myslíš si, že budou tak tolerantní jako ty, segra? Zlomí je to, znáš maminčiny předsudky, a zrovna včera jsem slyšel otce komentovat televizní pořad o pochodu homosexuálů slovy, ty buzeranty bych střílel. Myslet si, že říct jim to přímo, že to pochopí, tak naivní nejsem, to tedy ne.“

Karolína chvíli přemýšlí. „Víš brácho, já bych ani s tím přiznáním tolik nespáchala, nech všemu volný průběh, já vždy věřila a věřím na čas. Bude to zatím mezi námi, jsem a budu tady pro tebe a ráda tě povzbudím a poradím.“

Karolínce rozhovor nedá spát. Začala hledat na Netu informace. Ještě včera se tak zasmála jednomu vtipu, najednou už jí to k smíchu vůbec nepřipadá. Surfuje po stránkách a zjišťuje, že to přece nemůžou být jen 4% populace. Vždyť to vypadá, že homosexuální je snad každý třetí. Z těch nejznámějších Elton John, Freddie Mercury, Aneta Langerová, Pavel Vítek, Jan Musil, Janis Sidovský, syn Novotného, Aleš Cibulka, Fero Fenič, Martina Navrátilová, herec Cupák, moderátor Václav Moravec, tenistka Mandlíková...

Každopádně to není nemoc. Jen jak to přijmou rodiče. Zatím se nic dozvědět nemusí, je mu osmnáct, klidně to může ještě deset let tajit.

Karolína uvažuje, jestli to má říct Milošovi. Rozhodla se, že zatím ne. Slíbila Vilíkovi, že to bude jen mezi nimi. Je to velice choulostivá záležitost a třeba to ještě nemusí být tak, jak si to Vilík vysvětlil, i když tvrdí, že už to ví jistě. Hlavně ho musím podržet. Na Skype bylo znát, že se mu ulevilo, když jí to svěřil, musí být připravena být pro něj vrbou, kdykoli to bude potřebovat. Jejda, já tu sedím u PC a musím do nahrávacího studia, vzpamatovala se Karolína a vypnula počítač.

Když večer držela v ruce své třetí cédéčko, srdce jí plesalo. Na prvních dvou zpívala anglicky. Tohle třetí je zpíváno česky. Oslovily ji české spolky působící v USA a chtěly, aby nazpívala české písničky. To bude mít maminka radost, pomyslela si Karolína, když psala krátké věnování svým rodičům a přiložila ho k CD. To jsem zvědavá, jak budou naši reagovat.

Po dohodě s bratry Bartošovými, převzala Boženka vládu nejen v kuchyni, ale v celém domku. Nebyl to pro ni žádný problém. Uměla se rychle orientovat v domácnosti Rozky. Přesto, že jí bylo už tři a sedmdesát, byla dosud čilá a uměla rozdávat kolem sebe klid a pohodu. Obrátila se k oběma bratrům a tak trochu velitelský jim začala domlouvat. „Říkám vám ale, jakmile se Róza vrátí domů, tak odjedu. Dovedu se moc dobře vžít do její situace. Je to její „království“ a kdyby viděla, jak já jí tady hospodařím, byla by z toho smutná. S vaším dovolením budu všechno dělat tak, jak nejlépe budu umět. I když je vidět, že je všude pořádek a čisto, uklidím ještě před mým odchodem a udělám všechno tak, aby měla co nejméně práce, ale pak musí nastoupit Hubert a Rozce pomáhat. Ale Huberte, říkám ti pomáhat a to tak, že budeš dělat téměř všechno, ale tak jak to bude Rozka chtít. Není nic horšího, než to, když dáš ženě najevo, že si umíš s domácími pracemi poradit bez ní.“

Hubert s Oswaldem ani nedutali. Jak mluví ta Boženka rozumně, mysleli si svorně.

Boženka se podívala na Oswald a řekla mu, už ne tak velitelský, ale trochu ostýchavě:

„Kdyby jste chtěli Rozce ulevit, aby měla na starosti ne dva, ale jenom jednoho chlapa, mohl by Oswald na nějaký čas sdílet Milošův pokoj u nás, kdyby chtěl.“

To se ví, že Oswald chtěl, ale jak to říct před Hubertem. Aby to nevypadalo, že ho opouští v době, kdy potřebuje pomoc. Měl úplně jiné plány, ale ta nemoc to všechno zkomplikovala. Proto se snažil, aby navázal na moudrá slova Boženky a odpověděl:

„Boženko máš pravdu, víš, že bych moc rád byl s tebou a je mi jedno kde. Jsem zvyklý žít daleko od domova. A Beroun není tak daleko, jako Los Angeles. Ale chci, aby sek tomu vyjádřil Hubert. Ví stejně dobře jako já, že Rozce přidávám práci. Nemusela by, ale ona už je taková. Snažím se jí to vynahradiť, jak jen nejlíp umím. Ale ona má stále pocit, že to musí dělat, aby se mi odvděčila. Jedno je jisté, až se Rozka vrátí, bude chtít dohnat to, co zameškala. Nikdo jí to nevysvětlí, je tvrdohlavá. Nebude-li mě mít na očích, bude více odpočívat.“

Obrátil se k Hubertovi a tázavě na něho pohleděl.

Hubert se musel vyjádřit, ač chtěl, nebo ne. Nebylo to ani trochu jednoduché.

„Oswalde, jsem rád že jsi u nás. Stejně tak i Rozka. Jak ty, tak Boženka mluvíte pravdu. Je to přesně tak. Róza nikdy nepřistoupila na to, aby jí někdo zasahoval do chodu domácnosti. Tebe má svým způsobem ráda a to co pro tebe dělá, není jí za těžko. Dům je dost velký i na to, aby jste zde žili s Boženkou s námi a vytvořili si vlastní byt. Ale Boženka chce zpět ke své rodině, to jsem poznal. Proto, co uslyšíš, se mi neříká vůbec lehce, ale po zralé úvaze ti říkám, jed' s Boženkou!“

Oddech si, když to měl za sebou. Chvilí bylo ticho, pak se ujal slova opět Oswald.

„Tak vážení a milí, když jsme to tak pěkně vyřešili, musíme to zapít.“

přinesl láhev dobrého vína a pohárky a hned byla nálada veselejší.

Liduška dlouho váhala o té vysněné doktořině a rozhodla se pro studium v Hradci Králové. To by bylo do Kolína docela blízko, mohla by u Jardy bydlet, tak jak si to slíbili. Teď má ještě spoustu času, udělá si do léta autoškolu, to se může vždycky hodit.

Po návratu domů ji přivítala maminka, která už se nám pěkně kulatí. Člověk je pryč dva týdny a taková změna! Filomena odpočívá na gauči, Liduška by jí strašně dala hlavu do klína, ale nemá odvalu, jen si k ní přisedne.

Náhle maminka vezme Liduščinu ruku a přiloží ji ke svému břichu. Pod dlaní se to zahýbá a Liduška úplně vykulí oči: „Já to cítím, OMG, to je nádhera, fotbalista má trénink!“

Náhle zvažní. Kdyby, kdyby, kdyby...už mohla mít dneska dvouměsíční miminko, ale už na tom nic nezmění. Nakonec ještě že tak, znala Jimiho málo, vlastně jen ze školy a školních sportovních aktivit. A jak se vybarvil. „Maminko, povídej, jak jsi byla mladá a začala jsi

chodit s tatínkem.“

A Filomena vypráví. Nic nového pod sluncem, kolikrát už všichni slyšeli o sirotkovi, co chodil k dědovi Bartošovi do houslí.

Kdypak náš tatínek držel housle naposled? O prázdninách, když se slavily Haniččiny narozeniny. A kdy je držela naposled Liduška? To je nápad. Liduška se zvedne a přijde s housličkami: „Miminko, poslouchej, sestřička ti zahraje ukolébavku:

Přikryj se peřinkou
opři si hlavičku
poslouchej před spaním
poslouchej před spaním písničku

Spinká už kašpárek
spinká též princezna
spát šel král i mlynář
spát šel král i mlynář ze mlejna

Schovej si pohádku
zamkni ji za víčky
ať se ti o ní zdá
ať se ti o ní zdá, maličký

Schovej si pohádku
zamkni ji za víčka
ať se ti o ní zdá
ať se ti o ní zdá, maličká

Filomena se zasní. Na příští poradně se snad konečně dozvím, co to bude. Minule nám to mimulko ukázat nechtělo a křížilo stydlivě nožky. Vilém by chtěl syna, ale Filomena s Haničkou by raději holčičku. Liduška hraje na housle tak krásně a dokonce si pamatuje i tu starou ukolébavku, co jsem jí zpívala.

Usnul již celý náš dům,
světélka v oknech šla spát,
poplujem v postýlkách naproti snům,
pán Ježíš nás má rád.
Kraj je již zahalen tmou,
nocí už pronikla zář,
pan Ježíš je hvězdou tvou zářivou
co hledí na tvou tvář.
Usnula celičká zem
do trávy ulehla tma,
nespí nedřímá Ježíš jen,
své děti v péči má.

Filoméně se objeví v očích slzy. „Tys nezapomněla, Liduško?“

„Jak bych mohla, ukolébavky a lidové písničky jsou moc pěkné i když i některá moderní hudba se dá poslouchat.

Kdepak je dnes Růženka, slíbila že zajde za babičkou a pak přijede s Karlem k nám. Asi jí do toho něco vlezlo.“

Jako by ji přivolala, ozval se mobil, zdrží se u babičky, trochu se jí zvýšila teplota a začala hnisat rána.

„Pan doktor se zlobil a žaloval, že babička málo odpočívá, chtěla by už běhat jak mladice a neuvědomuje si, že chodit po chodbě ano, ale měla by i víc odpočívat. Musel jí operační ránu vyčistit a to bylo docela bolestivé, babička si myslí že to není dobré znamení, pláče a chtěla by domů. Budu u ní do té doby, než se uklidní, dostala do infuze uklidňující lék a antibiotika. Pan doktor říkal, že je to taková malá komplikace, nic vážného, ale babička si mele svou. Tak se maminko, nezlob, trochu babičku přivedu na jiné myšlenky a pak už půjdu domů. K vám dojedeme jindy.“

„Je to hodná holka, Liduško, ta dokáže babičku uklidnit, pacienti ji mají rádi, lékaři ji chválí a tuším, že s Karlem je šťastná, jsou jako dvě hrdličky a ty, Liduško, tu svou opravdovou lásku taky potkáš.“

Vilík se chystá na školní výlet s exkurzí do Ústí nad Labem. Pojedou ve čtvrtek a budou se vracet v pátek. Vilík už ví, že se s třídou nevrátí. Jakmile se Wernerovi na Skype o výletu zmínil, okamžitě znovu dostal nabídku, aby přijel. „Přijed', Vili, budeš můj host, všechno zařídím. Přijedu v pátek pro tebe do Ústí, zajedeme ke mě do Freitalu, to je kousek od Drážďan. Ty si jen zajisti nedělní jízdenku zpět z Ústí, tam tě zase zavezu autem.“

Vilík přemýšlí, jak to má říct rodičům. Nerad by jim lhal, ale pokud řekne pravdu, kdo ví, jak to přijmou. Někdy je milosrdná lež lepší. A tak mamince lehce naservíroval, že jedou ve čtvrtek na tu plánovanou školní exkurzi a vrací se v neděli. „Zálohu jste mi dávali už před měsícem, profesor říkal, že se to vyúčtuje až po návratu, ale nepředpokládá, že by se mělo doplácet.“ Filomena neměla důvod to prozkoumávat. Jen se strachovala, jestli nebude mít hlad, kde budou spát a co mu má sbalit.

„Spát budeme na internátu průmyslovky“ řekl poloviční pravdu Vilík „a stravu tam máme zajištěnou taky“.

Filomena ví své, kluk ve vývinu, přibalí mu malou štangli Vysočiny, však nějaký rohlík si může koupit přímo tam čerstvý. Vilík odjíždí natěšený, ale i s pochybnostmi.

V pátek ho na domluveném místě Werner naloží a odváží do svého království. Má malý byt v podkroví v cihlové zástavbě. Domečky připomínající naše „dvouletky“ mají sedlové střechy. A tam pod střechou je malá kuchyňka, velký obývací a malá pracovna. Útulně zařízené, takhle se to Vilíkovi líbí.

Werner nabízí večeři v pizzerii, nebo si můžou pizzu objednat domů. Vilík je plachý, ví sice, že ho tu nikdo nezná, ale bere druhou možnost.

Werner mu vykládá o svém dětství, ukazuje rodinné fotky. Povídá o své první lásce. Jak si našel dívku a nic necítil. Jen kamarádství, když jí dal pusu, tak jen takovou maminkovskou.

Vilík tohle moc dobře zná a vykládá o Katce. Werner se zajímá, jestli už to zkoušel s klukem. Vilík se začervená, že zatím ne. Werner se směje, že on taky ne. Při povídání a lahvička vína se přiblížila skoro půlnoc. Werner rozložil sedačku na velikánské letišti. Po osprchování usnuli unaveni každý na jedné straně.

V sobotu vzal Werner Vilíka do muzea Mišenského porcelánu a pak odjeli do Drážďan. Vraceli se k večeru a dali si večeři v takové malé myslivecké hospůdce. Všechno je jednou v životě poprvé. Tu noc přišli o panictví jeden český černovlasý hošík a jeden německý blondáček.

Po probuzení se Vilík cítil provinile. Oči měl sice stále zavřené, ale nespál. Možná si chtěl namluvit, že to všechno byl jen sen. Připadal si, jako by se zpronevěřil na všech, kteří ho mají rádi. Nebude mít odvalu pohledět jim do očí. Kdyby alespoň Karolína byla na blízku, té bych se mohl svěřit a vyplakat na rameně. „Uměla by mne utěšit. Karolína je pro mne

sestra s velkým S", říká si Vilík a pomalu otvírá oči. Rozhlédl se kolem sebe, ale Werner už tu nebyl.

Vstal tedy, oblékl se a potichu chtěl vejít do koupelny, když vtom se otevřely dveře kuchyně a v nich stál Werner. Vilík sklopil zrak a jen pronesl. „Dobré ráno, můžu do koupelny?“

Werner byl jeho chováním trošku zaskočen, ale nedal to znát.

„Jistě, to je samo sebou, připravil jsem snídani, mám ji donést do obývacího pokoje, nebo posnídáme v kuchyni?“

„Asi v kuchyni“ řekl Vilík plaše a zavřel za sebou dveře koupelny.

Tam pustil kohoutek, voda tekla do umyvadla, on se posadil a bezmyšlenkovitě delší dobu seděl.

Jeho výčitky byly minutu po minutě větší. „Jak rád bych vrátil čas, ale není to možné. Ne, to se nemělo stát. Myslel jsem, že mi bude Werner spíš rádcem, než svůdcem.“

Vilík vstal, opláchl si jen obličej, vyčistil zuby, zastavil kohoutek a šel snídat. Werner už vytušil, jak mu je. Na něho to mělo dopad úplně opačný. Jemu se zdál být svět o mnoho krásnější, ale při pohledu na Vilíka, všechna radost z něj opadala.

Snídaně proběhla téměř beze slov. Werner chtěl ještě navrhnout, že by si udělali malý výlet do Hřenska, ale neměl odvahy. Tušil, že Vilík bude chtít co nejdříve na vlak. A tušil správně.

Proto hned po snídani vyjeli, aby byli co nejdříve v Ústí.

Na nádraží zjistili, že přímý vlak do Pardubic jede až za tři hodiny, ale s přestupem v Kolíně, za deset minut.

Vilík ani na chvíli nezaváhal a nastoupil. Werner se smutně na Vilíka podíval a řekl: „Mrzí mě to. Nemusíš nic říkat. Nebudu se ozývat. Nechci, abys byl nešťastný. Teď už vím, že jsem udělal chybu. Chtěl jsi přítele, který by ti pomohl a já místo pomoci, zneužil tvé nevědomosti. Budu na tebe vzpomínat. Přeji ti, aby ses z toho dostal. Moc ti to přeji.“ Když podával Vilíkovi ruku, jejich zraky se opět spojily. Vilík brečel. Werner se neudržel, objal ho a řekl: „Sbohem, kamaráde, a odpusť, moc tě o to prosím.“

Vilík beze slova naskočil do vlaku, zavřely se za ním dveře a vlak ujížděl směr Kolín....

Blíží se Velikonoce a Róza má slíbeno jít konečně z nemocnice domů. Pobyla si tam dýl, než myslela ona i lékaři.

Hubert ji navštěvuje skoro každý den, sedí spolu na chodbě, drží se za ruce a plánují, co všechno spolu podniknou. Když na ni Hubert zamilovaně hledí, tetelí se štěstím jak zamlada. Ten tam je strach z toho, že mu bude vadit její pytlík na břicho.

Vtipkuje, víš Rozko, nic si z toho nedělej, není to vůbec vidět, nikdo to na tobě nepozná. Mě, když zakručí v břicho, když není v dohlednu záchod, musím rychle stáhnout gatě třeba ve městě a čapnout za strom nebo keř. Tohle tobě už hrozit nebude.

Pomůcky ti bude vozit stomasestra a říkalas, že nasazení pytlíku na stomii zvládáš i bez zrcadla. Objal ji a pevně přitiskl k sobě. Neboj, spolu vše zvládnem, nemůžu se dočkat až budeš doma. Vilém ti v koupelně snížil umyvadlo a přidělal k němu sprchu tak, abys nemusela stát při čistění stomie na stoličce. Vše máš přichystané, jen abys už byla doma." Vypráví jí, jak je Oswald na stará kolena zaláskovaný do Boženky a Boženka do něj.

„Jo, to vím, volají mi oba každý den, máš pravdu, i po hlase je poznat, že láska u nich našla domov. Zvažují, že nás navštíví, ale nevědí kdy, jestli na velikonoce nebo až na pout'. Ani nevíš, Huberte, jak mě těší, že Oswald našel to své štěstí ve své domovině.“

Přichází Růženka s Karlem, tisknou se k sobě, oči jim září, štěstí z nich sálá, jsou zamilovaní až po uši. Jak ráda vás vidím děti, sluší vám to spolu.

I u Holomků se lásce daří. Vilém Filoménu opečovává, jak jen může, jen se na ni trochu zlobil, když zjistil, že potají dělá autoškolu. Nakonec uznal, že těhotenství není nemoc, že učení neublíží jí ani dítěti.

I Pepík byl poslední dobou nějak klidný a Vilém věděl proč. Aniž byl spatřen, viděl po jeho boku dlouhovlasou štíhlou dívenku. A myslí si, že i kdyby stál před nimi, stejně by ho neviděli, majíc oči jen pro sebe.

Liduška tajnůstkářka je samý úsměv, nesvěří se, ale Filoména tuší, že její bývalý spolužák Franta není už jen spolužák, vracívá se ze schůzek (údajně s kamarádkou) zasněná a šťastná. Na to má Filoména čuch, ji neoblažne, kdepak kamarádka. Jen Vilík jí dělá starosti, byl vždy jiný, zamlklý, ponořený do knih, ale co se vrátil ze školního výletu, stala se s ním velká změna. I Růženka tehdy volala, jestli neví, co se stalo Vilíkovi. Tehdy si obě myslely, že na vině je to, že se rozešel s dívkou. Často mu zvonívá mobil, zavírá se s ním do koupelny nebo vyběhne ven. Nikdy před rodiči neměl žádné tajemství, neví, proč tohle dělá.

Vilém zaslechl na dvorku, jak Vilík trochu hlasitě do mobilu řekl Werner, pak už další neslyšel. Přemýšleli s Filoménou nad jmény spolužáků, ale Werner mezi nimi nebyl. Ale nebyl důvod se Vilíka ptát, kdo to je. Když bude chtít, řekne sám.

Vtom vtrhla dovnitř Hanička a ve dveřích volala: „Maminko, tatínku, jdu do kurníku pro vejce, zítra ve škole je budeme malovat, musíte mi je pofoukat.“ „Pofoukat? Asi vyfouknout ne?“

„Já nevím, asi paní učitelka říkala pofoukat, vyfukuje se přeci balón, ne? A potřebuju jich strááááše moc, Domča, mi dnes řekl, že mě strááááše miluje a dal mi hubičku a já ho asi taky strašně miluju a namaluju mu osrdíčkové vajíčko, až mě přijde vymrskat.“

Starost rodičů o Vilíka byla s příchodem Haničky tatam.

Vilík se z toho nedokáže dostat. Blíží se jaro a on chodí jako mátoha. Neví sám, co se s ním vlastně stalo, Katku nemohl milovat, protože se domníval, že je gay. S Wernerem mu bylo dobře, tolik se těšil, až se s ním setká a teď, všechno je pryč. Jedna jediná noc odplavila všechnu krásu tohoto vztahu. Kde se stala chyba. Kam vlastně patřím. To je otázka, kterou si klade denně.

I ve škole se to promítlo, už nepatřil mezi nejlepší ve třídě. Od pololetí se zhoršil téměř ve

všech předmětech. Ráno se těšil, až odejde z domu do školy a odpoledne to bylo opačně. Po příchodu domů se vymlouval, buďto že ho bolí hlava, nebo že má učení. Ale když vzal do rukou učebnici, stejně se na učení nemohl soustředit.

„Příští týden jsou velikonoce, celá rodina se bude veselit, jen já to budu všem kazit. Musím někam odejet, nebudu jim tady překážet.“ Začal hledat na internetu nějaký velikonoční zájezd. „Jen abych byl někde daleko, někde, kde se mě nebude nikdo na nic ptát.“

Konečně objevil pětidenní poznávací zájezd do Rakouska. I když zájezd nebyl drahý, věděl, že musí sáhnout na peníze, které mu daroval strýc Oswald. Byl přesvědčený, že je použije až na vysokoškolské studium. Ale teď nemá na studium ani pomyšlení. „Nakonec budu rád, když odmaturuji,“ říkal si.

Závazně si objednal zájezd. Odjezd byl z Prahy v časných ranních hodinách na Zelený čtvrtek a návrat v pondělí velikonoční odpoledne. „To je právě to co potřebuji,“ domníval se Vilík.

Filomena se připravuje na Velikonoce. Samozřejmě musí být vysmeženo, napečeno, nazdobeno. Sedla si k vajíčkům, které večer s Haničkou malovaly, měla připravené barevné mašle, špejlí je provlékala otvory, na spodu udělala mašličku. Na smuteční vrbu jich je potřeba hodně. Jak Hanička přijde z vyučování, půjdou smuteční vrbu spolu ozdobit.

Hanička se moc se těšila i na to, že jí Filoména slíbila povyprávět příběh smutné vrby, která jim roste u branky a každého, kdo odchází nebo přichází, její visící větve pohladí. Je to už dvacet roků, když Vilém chodil po mrskutě, tak jak každý rok, se svým spolužákem Joskou a jako poslední byl jejich domek. Jako by to bylo včera, vždy veselý Joska vytáhl z rukávu proutek a jen tak zlehounka Filoménu pomrskal a při tom se smíchem odříkával:

Hody hody doprovody, dejte litr vodky
nedáte-li litr vodky, poblíju vám schodky.

Hody hody doprovody, pijem všechno kromě vody,
dejte vodku nebo rum, vypijeme vám celý dům.

Filoméne přeběhl po tváři úsměv. Takový hodný chlapec to byl. Když od nich odcházel, ten proutek zapíchl u jejich branky s tím, že ho už nebude potřebovat. „Pojd' se mnou kamaráde, zajdeme ještě do hospůdky na jedno čepované“, zval Viléma. Vilém by byl raději už u Filomény doma, ale přesto šel, když mu řekla, „jen jdi a vrať se brzo.“ Dívala se za nimi, jak se drží kolem ramen a ještě dlouho slyšela jak dvojhlasně hulákají „přes dvě vesnice já chodil za tebou...“

Druhý den celou vesnici doslova zmrazila zpráva. Joska se oběsil. Našla ho jeho maminka. Dodnes se z toho šoku nevzpamatovala, bodejt' by jo, kdyby se něco takového stalo jejím dítětem, puklo by jí srdce žalem. Nikdo nechápal, proč to Joska udělal. Proutek, který zapíchl u jejich branky, ještě tentýž rok narašil. Léty z něj vyrostla krásná smuteční vrba, kterou na počest Josky Filoména každý rok s Vilémem zdobí vajíčky.

Na Velikonoce se těší i Karolína v Kalifornii. Vyhrát Superstar sice přináší slávu a zájem médií, ale i spoustu povinností. Polovinu nasmlouvaných koncertů už má úspěšně za sebou, ale teď je konečně čeká týden, kdy budou jen spolu. Miloš si vzal taky volno a slíbil Karolíně, že si společně konečně trochu užijí.

Hráli takovou hru, rozstříhali mapu Ameriky a Karolína šáhla poslepu a vytáhla Acapulco v Mexiku. Miloš objednal pobyt v hotelu Fairmont Princess, už na tom prospektu to vypadalo nádherně. Hotel navržený jako aztécká pyramida a teplota tento týden 30-35°C. Zatímco maminka má doma zimu a mráz a jaro ne a ne přijít, Karolína s Milošem si užijí

letní dovolenou. Skromná Karolínka se nejdřív upejpala, že to si přece nemůže dovolit, ale Miloš ji uklidnil, že si pobyt svou pilnou prací zasloužila a musí si konečně odpočinout a nabrat síly.

Vilík napsal mail se všemi odkazy, že si potřebuje odpočinout od učení a jak hodlá letos Velikonoce strávit a poslal ho Karolínce a kopii Jardovi. Konečně se v posledním týdnu trochu vzchopil a zlepšil se aspoň v angličtině a matematice. Učebnici chemie si vezme na dovolenou, třeba mu to na jiném vzduchu půjde do hlavy lépe.

Odjel už ve středu odpoledne do Kolína a přespal u Jardy. Ve čtvrtek dorazil ve čtyři ráno do Prahy, rozespálý sedl na lavičku a pozoroval, jak se srocují další účastníci zájezdu.

Najednou by se v něm krve nedořezal. Úsměv od ucha k uchu se k němu blíží Werner. Vilík zalapal po dechu. Odloučení vykonalo své. Už ví, že Wenera miluje. Už ví, proč se nemohl soustředit, proč na něj neustále myslel a chtěl ho vyhnat z hlavy i svého života. Objal se s Wernerem a už teď mu bylo krásně. Werner byl šťastný. „Brachu, tys mi dal! Když jsem od tebe dostal maila, kam jsi se vypravil, srdce mi zaplesalo, ale po chvíli jsem byl zklamaný. Zájezd byl vyprodaný, ale dal jsem cestovce své telefonní číslo, kdyby se přece jen něco uvolnilo...”

Asi to tak mělo být... pomyslel si Vilík a přemýšlel, jak se mohl k Wernerovi dostat mail, který posílal Karolíně. Že bych se někde překlepnul? Teď už je to jedno. Nastoupili do přistaveného patrového autobusu a vydali se vstříc novým zážitkům.

Účastníci zájezdu nasedli a autokar se rozjel směrem k rakouským hranicím. Werner požádal mladou hezkou průvodkyni, zda by mohla poopravit zasedací pořádek a posadit ho vedle Viléma Holomka. Nenápadně jí vložil do ruky dvacetieurovou bankovku. Průvodkyně se usmála a řekla: „Pokusím se.“

Než dojeli do Českých Budějovic, seděl Werner vedle Vilíka.

Pak se ujala průvodkyně slova. Všechny uvítala a seznámila s programem.

„Naše první zastávka bude v Linci. Tam si prohlédneme zámek, zámecký park, poobědváme a odpoledne navštívíme Pleschingerská jezera. Zdržíme se do šestnácti hodin a budeme pokračovat v cestě do Salzburgu.“

V Salzburgu se ubytujeme v hotelu Via Roma, poté povečeříme. Ráno hned po snídani se vydáme na celodenní výlet do Innsbrucku.

Tam bude více méně celý den volná prohlídka města až do pozdních odpoledních hodin.

Kdyby měl někdo zájem prohlídku města s průvodcem, tak se, prosím, napište na listinu, která bude k dispozici u večere.

Sobotu, neděli a pondělí už budeme žít jen hlavním bodem našeho zájezdu a to je Salzburský velikonoční festival. V pondělí do oběda musíte vyklidit pokoje a po obědě se rozjedeme zpět do Prahy.

Věřím, že se vám všem bude velikonoční zájezd líbit a budete na něj dlouho vzpomínat.“

Průvodkyně skončila, podívala se na hodinky a prohlásila: „Domnívala jsem se, že vám popřeji ještě trochu spánku, ale to už asi ani nestojí za to. Za půl hodiny jsme v Linci.“

Taky se tak stalo, už nikdo neusnul. Jen Werner se ještě jednou odvážil oslovit průvodkyni, zda by to nešlo zařídit tak, aby mohli být s Vilíkem společně na pokoji.

Ale dostal zamítavou odpověď, poněvadž Vilík měl přímo požadavek při rezervaci zájezdu, aby měl pokoj jen sám pro sebe a ten už je rezervovaný. Je o dost dražší, než ostatní pokoje a změny tam asi provádět nepůjdou, poněvadž v době festivalu, bývají hotely dost obsazeny.

Werner byl hodně zklamán. Řekl si sám pro sebe: „Dnes už bude asi pozdě, do hotelu přijedeme večer, ale zítra ráno se to pokusím zařídit, abychom byli spolu.“

Spoléhal na to, že nějaká ta eurovka to spraví.

V Linci proběhlo všechno podle stanoveného programu, a stejně tak příjezd do Salzburgu byl v časové normě.

Po ubytování a nutné hygieně se sešli všichni ve společné jídelně hotelu. Werner už nedočkavě vyhlížel Vilíka. Jakmile ho zahlídl, vstal a šel mu vstříc, jako by se bál, že si snad Vilík sedne k někomu jinému.

U večere jim ještě jednou průvodkyně připomněla, aby se nezapomněli zapsat, kdo bude chtít být v Innsbrucku sám, a kdo se přidá ke skupince, kterou povede průvodce. Werner se na Vilíka podíval a řekl: „Já bych raději, kdybychom se prošli sami, co ty?“

Vilík pokrčil rameny a odpověděl: „Kdybych tu byl sám, tak bych si v žádném případě netroufal, ale ty říkáš, že Innsbruck znáš, tak se zařídím podle tebe.“

Domluvili se tedy, že se vydají na vlastní pěst.

Po večeri už byli všichni dost unaveni, rozloučili se a odebrali do svých pokojů.

Ráno svěží jako rybičky s batůžkem na zádech, tvořili skupinky před jídelnou a čekali na hezkou průvodkyni.

Werner se před Vilíkem nezmínil, že už brzy ráno byl za recepčním, aby to do večera nějak zařídil, aby mohli být spolu. Neslíbil mu to na sto procent, ale slíbil, že se pokusí. Prozradil mu to, až bude mít jistotu, že to vyšlo.

Za okamžik se objevila průvodkyně a její první pohled a úsměv patřil Wernerovi. „Dobré ráno, tak vidím, že jste všichni vyspáni do růžova, to se nám to bude cestovat. Teď hurá na snídani.“

V autobuse jim přečetla ještě zápis, kdo půjde sám a kdo zůstane s ní. „Vy, kteří půjdete se mnou, připravte si 20 euro, to je pro vstupní poplatky, já si to vyberu. A ještě vám nadiktuji moje telefonní číslo, pro případ, že se někdo zatoulá, a zase zavadila pohledem o Wenera.

Byl už z toho trošku nesvůj. Bylo mu to jasné, že se jí líbí, ale jak jí má dát najevo, že on není ten správný objekt.

Byl rád, že se s Vilíkem domluvili, že půjdou sami. Nechtěl ji zarmoutit, ale i tak se obával, že k tomu stejně dojde.

Po rozchodu navrhoval Werner, aby se napřed prošli centrem města a pak se mohou vydat po zimní turistické stezce. Vilíka pohled na panorama Alp úplně fascinoval. Počasí jim přálo, obloha byla bez jediného mráčku.

Vilík se zadíval na zasněžené hory a prohlásil: „Mne se na nic neptej, dnešní program nechávám celý na tobě.“

Werner se usmál a dal najevo, že udělá všechno, aby byl Vilík nejen spokojený, ale aby už konečně přestal být tak smutný.

Trošku se prošli městem, ale Vilíkův pohled stále směřoval k horám.

Werner tedy rozhodl, že se tam vydají.

Ani jeden si neuvědomil, jak je na jaře na horách nebezpečno...

Kráčeli zasněženou krajinou, mluvil jen Werner. Vilík cítil, jak se mu opět vrací do duše klid. Bylo mu tak, jak tenkrát ve Švýcarsku.

Zastavil se, pohlédl znovu na hory, pak na Wenera a povídá: „Mně je v tuto chvíli tak dobře, jak mi bylo poslední večer, když jsi přišel za mnou na pokoj. Já bych si moc přál Wenera, aby to tak zůstalo napořád. To dělají asi ty hory.“ Werner se usmál a řekl: „Asi“ a šli dál.

Dostali hlad, udělali si pohodli a něco ze svých zásob pojedli a zapili horkým čajem z termosky. Vilík se nemohl nabažit pohledu na hory. Cvakal a cvakal. Penzion Peter Peer, který asi před půlhodinou míjeli, měli už kus pod sebou.

„Ještě půjdeme dál?“ zeptal se Wenera. „Vidím na tobě, že bys tu nejraději zůstal, ty hory ti fakt učarovaly. Ještě kousek, pak se vrátíme. Dál jít by se nám nemuselo vyplatit.“ Ale při pohledu na Vilíka, už nic nenamítal a vydali se dál do hor. Přehlédli výstrahu, která upozorňovala, že dál se jít nesmí.

Hrozí nebezpečí lavin.

Vilík jako by byl přímo hnán nějakou silou vpřed. Werner už začal mít obavy. „Vrat'me se!“ zavolal.

„Počkej tu na mne chvíli, vyfotím tě s tou bílou plání, hned jsem zpátky“ a rozběhl se dál. Než se Werner vzpamatoval, bylo pozdě. Lavina se sunula přímo na ně. Werner se snažil uhnout, křičel na Vilíka, ale Vilík ho neslyšel.

Wenerovi se po nějaké chvíli nakonec podařilo dostat ven, ale nevěděl vůbec, kde se nachází a už vůbec nevěděl, kde je Vilík.

Sáhl do kapsy a nahmatal mobil. Napřed volal Vilíka. Slyšel jen, že účastník je nedostupný. Rychle vytočil číslo průvodkyně. Poznala okamžitě po hlase, že je to Werner, myslela si naivně, že důvod, proč jí volá, je úplně jiný, proto jí to vyvolalo na tváři úsměv.

Ale když poslouchala dál, výraz v jejím obličejí dostal hrůzostrašný výraz. „Ne, to ne! Okamžitě zavolám horskou službu. Vydržte!“

Werner vydržel do příchodu horské služby, ale Vilíka se nepodařilo najít.

Pomocí helikoptéry hledali Vilíka až do setmění a celý další den, ale nenašli ho. Ostatní se vrátili do Salzburgu, ale Werner zůstal.

Byl v kontaktu s průvodkyní, slíbil jí, že ji bude informovat, kdyby se Vilík našel, i když dobře věděl, že jestli se najde, tak už nebude žít. Stejně tak slíbil, že bude

kontaktovat i rodinu. Cítil to jako povinnost, protože to byla jeho chyba, kdyby tu byl Vilík sám, držel by se ostatních.

Werner se děsil pomyslení, že tam někde v horách je jeho přítel, kterého on chtěl udělat šťastným...

Vilík se rozběhl po zasněžené pláni, zastavil se, že udělá pár snímků... Vtom uslyšel zlověstný hukot a uviděl tu bílou masu, která se nebezpečně přibližovala. Vystartoval a utíkal jak smyslů zbavený, jen pryč, pryč, pryč... Opačný okraj laviny ho přece jen přibral a Vilík v kotrmelcích letěl ještě několik desítek metrů.

Pak konečně dopadl a zasypal ho sníh. Nemyslel na to, že v tom zmatku ztratil batoh, mobil i foťák, byl domlácený, ale žil a to je hlavní. Werner? Kde je asi Werner, snad se mu nic zlého nestalo. Teď jen, jak z té šlamastiky ven. Byl jak ve svěrací kazajce. Sníh byl strašně těžký, ale po chvilce se mu podařilo vysvobodit obě ruce a udělat si kolem obličeje dostatečný prostor, pak zkusil zahrabat před sebe. Najednou levačce už nic neodporovalo. Začal i pravou odhrabovat sníh v tom směru.

Počínání bylo namáhavé a zdálo se mu, že je uvězněný už tak strašně dlouho, když v uzounkém tunelu, který ruce vyhloubily, uviděl oblohu. To bylo tak motivující, že sebral všechny síly, které ještě měl a prokopal se z té bílé, mokré a studené hmoty ven. Levou nohu necítil, byla jak ochrnutá, táhl ji za sebou a snažil se přiblížit k penzionu Peter Peer, na který se ještě před chvílí dívali s Wernerem.

Musím tam dojít, musím zavolat pomoc pro Wenera, táhla ho jediná myšlenka k cíli. Jestli z počátku levou nohu necítil, tak teď ji cítil až moc, bolela, štípala. Vilík zatnul zuby a přibližoval se k budově. Byl už tak strašně blízko, ale vysílením upadl.

Proboha, už jen takový kousek, přece tu teď nechcípnu jak pes, musím, musím, jinak tu zmrznu, musím zavolat pomoc pro Wenera, do konce života bych si to vyčítal.

Doplazil se ke sklepnímu oknu. Bylo pootevřené, jak někdo v poledne házel dovnitř do kotelny čerstvě nařezané dřevo. Zvedl okénko a nasoukal se nohama dovnitř. Po hromadě polínek se svezl až k obrovskému kotli. Několik polen strhl s sebou a jedno ho praštilo do hlavy...

Kouzelný dědeček si sedl na jeden za špalků, sundal čepici a hrábl si do šedivých vlasů.

„Tak, to bychom měli. Kluku, kluku, to teda byla fuška, teď spi a nabírej síly, tady nezmrzneš a snad tě brzy najdou.“ Našli by ho, kdyby neměl službu notorik Paul. Právě se vrátil z kuchyně, kde mu dali večeri do ešusu. Naházel do kotle dřevo, sedl si na kavalec, vyškrábal ešus a přihnul si z flašky. Zhasl, přikryl se prošívaným kabátem a podřimoval, občas vstal, opět přiložil do kotle, znova si loknul a zas chvíli dřímal. Sobotní šichta bude dlouhá, vystřídá ho kolega až zítra večer.

Když přišel v neděli na šichtu Kurt, začal urovnávat polena. Jak tady může Paul vždycky nechat takový binec, on se jednou o nějaké poleno přerazí a zůstane tu ležet. Až se lekl, když ho na hromadě uviděl. „Paule, ty ožralo jeden“, pleská ho po tváři. Vilík s námahou otevřel oči. Teprve teď si Kurt uvědomil, že tohle není Paul.

Vilíkovi se oči zase zavřely a když se probudil a uviděl kolem sebe bílo, nejdříve se strašně lekl, že je opět ve sněhu, ale pak se rozhlédl a zjistil, že je v bílé posteli. Levou nohu má v sádře zavěšenou na nějaké kladce, do pravé ruky mu kape infuze a...levá ruka...srdce se mu rozbušilo, na židli vedle postele seděl Werner a držel ho za ruku.

Filoméně ten den od rána vše padalo z rukou. Rozbila hrníček po prababičce, přeteklo jí mléko, svačinu nachystanou pro Viléma dala do aktovky Haničce. Když pak sám od sebe spadl svatý obrázek ze stěny, lekla se tak, že si musela sednout. Něco se stalo. Musí zavolat Hubertovi, něco se stalo určitě mamince.

Když zaslechla její veselý hlas v telefonu, oddychla si, maminka je doma a v pořádku, dokonce se pustila do pečení perníčků. Strach se ale vzápětí vystupňoval, když se nemohla dovolat Viléma, který jel autem služebně do Prahy. Určitě boudal, telefon jen pípá. Oswald i Boženka jsou taky v pořádku, všechny děti telefon zvedli až na Vilíka, ten je někde v horách a tam signál není, myslela si.

Vilém měl hovor, kdy mu bylo opatrně řečeno, co se stalo v horách. Musel zastavit a nemohl se vzpamatovat. To musí být nějaké nedorozumění, jistě v horách bývá průvodce a ten přeci ví, kde je nebezpečí lavin. Pak se dověděl, že Vilík šel jen s kamarádem, ten je v pořádku, pátrá se jen po Vilíkovi. Sucho v ústech, nepopsatelná hrůza, slzy jak hrachy, hlas v mobilu „halo, jste tam“ ho přinutí vnímat.

Prosím, jak budete něco dalšího vědět, volejte na tohle číslo, manželka se nesmí nic dovědět, já budu volat raději vám. Dvojnásobný strach o syna a Filoménu, aby náhodou neměli i její číslo, ho donutil obrátit auto a vrátit se domů. Když se konečně dovolala i Vilémovi a ten jí řekl, že je na cestě domů, uklidnila se.

Stála u okna, zadívala se na nazdobenou smuteční vrbu. Ze vzpomínek ji vyrušil Vilém který ji beze slova objal. Co tak brzo, ptala se, ale není mi nějak dobře, nebudeš se zlobit, když si půjdu lehnout?

V Innsbrucké nemocnici lékařské konsilium rozhodlo, že pacient není v ohrožení života a povolilo na jeho vlastní žádost o propuštění. Ošetřující lékař jen doporučil nohu ve vodorovné poloze a předal Vilíkovi lékařskou zprávu.

Werner se ukázal jako dobrý organizátor. Vyřídil všechny formality, zaplatil v nemocniční pokladně určenou sumu a s delegátkou domluvil přistavení autobusu u bočního vchodu, kde byl nákladní výtah. Delegátka se opět spojila s Vilémem a měla pro něj už druhou příznivou zprávu. Autokar by měl přijet na Florenc v patnáct hodin. Poradila, jak vyřídít propustku k vjezdu.

Mezitím, co se Vilík převlékal do civilu, přivezli na pokoj mladíčka kolem patnácti. Sestra mu do stolku naskládala toaletní potřeby, mobil a do skříně uložila tašku. Chlapec měl na pravé ruce obrovskou sádku, ale levou hbitě vytáhl dotykáč a už surfoval na Netu. Vilíkovi bleskl v hlavě plán. „Prosím, mohl bys mi půjčit ten mobil, vidím, že máš internetové připojení, potřebuji rychle jen jednu zprávu...“

Kluk opustil očima displej a usmál se: „Non capisco, sono italiano.“

Vilík honem zatápal v paměti, uměl italsky asi dvacet slov. Honem, jak přeložit, aby mi půjčil na chvíli mobil, že je to strašně důležité.

„Per favore prestami il telefono in due minuti... molto importante“ hodil na kluka prosebný pohled. Hoch mu ho podal. Vilík bleskurychle odhlásil jeho nick na Fb a přihlásil se. Do svého statutu naťukal *Alpskému Yettimu jsem utekl, vracím se domů dle plánu*. Odhlásil se a s poděkováním vrátil mobil osádrovanému chlapci.

V pravý čas, protože ve dveřích se objevil rozesmátý Werner a sestřička s nemocničním vozíkem. Pomohli Vilíkovi do autobusu, tentokrát ne do patra, ale dolů, kde už pro něj byla rezervována dvě místa za řidičem u stolečku. Naproti se usadil Werner.

Tato „čtyřka“ slouží řidičům k odpočinku, když se střídají, tentokrát je dobrovolně zapůjčili marodovi a jeho průvodci. Werner si celou cestu s Vilíkem povídal. Smál se: „Vidíš, osud nás chtěl rozdělit,“ a zašeptal: „Ale naše láska je pevnější.“ Vilík se na Wenera usmál a stiskl mu ruku na znamení souhlasu.

Zpráva od delegátky zastihla Viléma ležícího v ložnici. Když přijímal hovor, třásl se hrůzou, nebyl schopný dát si myšlenky dohromady, pochopil že Vilík je zraněn, ale žije. Delegátka mu to musela dokola opakovat.

Vilém jen stále opakoval, děkuji, děkuji.

Když za ním do pokoje přišla Filoména s čajem, viděla jak mu kanou slzy. „Nemám zavolat doktora je ti hůř a máš bolesti?“

„Kdepak doktora, už je mi o hodně líp. A když si tady vedle mě sedneš, uleví se mi úplně.“

Musí jí vše říct, nemůže před ní tajit Vilíkův úraz. O lavině zatím pomlčí. Kdoví jak by reagovala naštěstí neviděla zprávy. „Víš Filko, náš Vilík měl úraz a má zlomenou nohu.“

„Cože? Proč proboha v naší rodině si každý láme nohy, to jsme prokletí či co, já tušila, že se něco stane, věřím na znamení. A stále mám takový divný pocit, že se stane něco hrozného. Prokleté hory, ještě aby se něco stalo Jeníkovi s Maruškou na jejich dovolené v Tatrách. Stále někdo někam jezdí, jako by jim nestačil na lyžování kopec u rybníka,“ durdila se Filoména.

„Neboj se, Filko, určitě jsme si smůlu v naší rodině vybrali požehnaně, vše se v dobré obrátí a zas bude dobře. Dostal jsem hlad, máš něco navařeno?“

„To víš, že jo, jsem ráda, že se ti vrátila chuť k jídlu a nálada se ti zlepšila.“

Kdyby jen Fíla tušila, co jsem si prožil za hrůzu.

Vilém pojedl a s kávou se nastěhoval do pokoje. „Fílo, prosím, kde je to cédéčko od Karolínky, uděláme si pěkné odpoledne.“

Filomena dala disk do přehrávače. Pokojem se nesl nádherný hlas jejich dcery. Vilém otevřel laptop, našel složku s názvem 9. března a spustil prezentaci.

„Pojď ke mně, podíváme se znovu na naše výročí svatby. Ta Růženka je přímo zuřivý reportér.“ Vilém obejme svou ženu a sledují spolu snímky. Vilém přichází s kytkou, Hanička gratuluje, Pepík s Jeníkem, Vilík se směje, detail obložené mísy, Hanička s plnou pusou dortu, Filomena ukazuje kojeneckou košilku, Hanička drží malinké ponožky, Liduška má na uších místo náušnic chraстítka, kytice ve váze, kocour venku na římse...

Z prohlížení je vyrušil návrat Haničky, kterou dneska za koníkem vzali Karel s Růženkou. Hanička přiběhne k mamince. „Júú, ty máš studené ručky,“ schová Filomena její ruce ve svých a zahřívá je.

„Tatínku, vrať to od začátku, já bych to chtěla taky vidět.“

„Haničko, kouzelné slůvko“, připomíná maminka šeptem Haničce.

„Tatínku, prosím, prosím!“

Vilém pustí prezentaci znovu. „Haničko, to nic není, to je slabý čajíčkový odvárek, počkej příští rok, to budeme mít s maminkou stříbrnou svatbu“.

„Stříbrnou svatbu? Takovou jakou měla Karolínka s Milošem?“

„Stříbrná svatba se říká dvacátému pátému výročí sňatku. To není svatba, to je jen oslava.“ Hanička je zmatena: „Tak bude svatba, nebude svatba? A kam dáte miminko?“

„Miminko dáme chuvičce Haničce“, směje se Vilém. „Tak jo, tak se na tu stříbřenou svatbu těším, radostně souhlasí Hanička.“

Filomena volá Haničku do kuchyně ke stolu. „Pojď se navečeřet, měla bys jít dneska brzo spát, zítra přijdou chlapi na mrskačku hned zrána, tak ať tě nenajdou v posteli!“ Hanička ještě před usnutím počítá, kteří spolužáci by mohli přijít a jestli má dost připravených vajíček.

Taky Růženka připravila ošatku čokoládových vajíček a pro Karla má to největší, které v cukrárně měli. Miluje Velikonoce a letos se na ně těší jak malá Hanka.

Filomena se na zítřek těší hlavně proto, že Vilém přiveze Vilíka. Když je to jen noha, to ještě jde, horší by bylo, kdyby ho zavalila lavina...až se při té myšlence otřásla.

U Holoméčků začíná velikonoční pondělí časně ráno. Dělalí se obložené chlebičky na velký táč, aby měli koledníci něco k zakousnutí. Sice Liduška včera slíbila, že se chlebiček ujme, ale přišla kolem půlnoci, tak jí Filoména nechá spát. Kmitá v kuchyni a ranní ptáče Hanička jí pomáhá.

Liduška by zasloužila na holou, trochu se zlobí Filoména. Myslí na Jeníka a Marušku, měli se vrátit z Tater včera, telefon mlčí. Aby se jim tam taky něco stalo, strach jí neopouští. Ne a ne se zbavit toho divného strachu.

„Vy jste si ale přivstali“, vítá dva spolužáky Lidušky. Liduška ještě spí, tak kluci pěkně potichoučku běžte a pořádně ji vyšlehejte.

Chlapi nejprve maličko vyšlehali Filoménu, aby prý neuschla a malinko víc Haničku. Pak potichu vstoupili do Liduščina pokoje. Nadzvedli peřinu a s pusou dokořán hleděli na její nahou krásu, pak přišla na řadu pěkně silná pomlázka, dopadala na holou zadnici pěkně zostra. Liduška vřestěla, nadávala a tahala peřinu až k bradě. Kluci spokojeni z toho, co viděli, čekali pak v kuchyni, až se Liduška obleče.

Přišla, mračila se i na maminku, protože přeci maminka ví, že spává tak, jak jí bůh stvořil, neměla za ní kluky pouštět. Nicméně uvázala klukům po mašliče, dala po vajíčku a nabídla kalíšek slivovice.

Filoména znovu volá na Jeníkův mobil, je hluchý, tak i Maruščin. Já vám mám, děvčata, takový strach, všude na horách padají laviny a ta moje předtucha, kéž by se nevyplnila.

Vtom se ozve zaklepání a do kuchyně vpadne Jeník s Maruškou a vesele volá. „Chystejte hostinu, vedeme vám hosta.“ Filoména radostí Jeníka i Marušku opusinkovala.

„Co se děje, mami,“ kroutil hlavou Jeník.

„Ale nebrali jste telefon a já už vás viděla někde v Tatrách pod lavinou.“

„Tak pojd' dál“, strká před sebou blondátého muže Jeník. Blondáček bere Filoménu za ruku, rykejte mi Franz. Liduška zavětrí, ten je ale krásný, postavu jak atlet, vysoký, opálený, modrooký. Ruměncem na její tváři napověděl, že se jí ten host moc líbí. To samé cítil i Franz, držíc její ruku ve své dále, než bylo normální.

„Franz má totiž ve vedlejší dědině babičku, žije s rodiči od svých deseti roků v Německu, ale češtinu nezapomněl. Seznámili jsme se s ním v Tatrách a stali se z nás přátelé, pozval jsem ho k nám, aby poznal moji rodinu.“

A to my hosty máme rádi, srdečně řekla Filoména. Odložte si všichni a pojd'te snídat, než začnou chodit koledníci. Naším chlapům se taky nechce nějak z pelechů, šup Haničko, můžeš je jít vzbudit a říct že máme hosta.

Pepík ospale zamžoural a vykulil oči. Mrskačka. Šup, už byl v koupelně, bleskurychle vyšlehal všechny ženské v domě, do ruky kus mazance a už pelášil za tou svou dlouhovláskou.

Vilémovi se z postele moc nechtělo. Zase ho čeká cesta do Prahy. Měl včera dojet pro novou „farmářku“, ale události ho přiměly obrátit auto směrem domů, dnes to musí zvládnout jedním vrzem i s Vilíkem. Hanička z něj tahá peřinu: „Tatínku, honem vstávej, máme v kuchyni někoho z Francie.“

Vilém se honem opláchne v koupelně a vejde do dveří. Jeník mu představuje svého nového německého kamaráda. Vilém si to srovnává v hlavě. Tohle je Němec Franz a kde je teda ten Francouz? Tady je to samý cizinec. Ale naštěstí Velikonoc se u nás slaví po česku! Honem pěkně vyšlehat maminku po nožkách, aby dobře běhaly, taky Haničku, Lidušku, Marušku... a když splnil svou povinnost, sedl si ke stolu ke snídani.

„Haničko, kde je ten Francouz?“ šeptá tatínek.

„Přece tady“, ukazuje Hanička na Franze. A už je to Vilémovi jasné, to zas ta naše brepta udělala z Franze Francouze.

Dveře se netrhnou. Malí chodí za Haničkou, větší chodí vymrskat Lidušku a starousedlíci chodí na Filomenu. Příležitost využil kocour Mikeš a už je v kuchyni. Filomena od plotny volá na Haničku: „Prosím tě, vyhod' kocoura ven, po kuchyni běhat nebude!“

Ale Hanička nemá čas. Právě přišel Domča. Hanička se tetelí a pak mu dává z ošatky to nejkrásnější vajíčko se srdíčky a další mrskačka, tentokrát přišel Sebastián a ještě jeden koledník...

Kocour vyskočil na kuchyňský parapet a shodil azalku. Vilém chytil kocoura za kožich a šup s ním na dvorek. Filomena zametá střepey a hlínu a přitom se s Haničkou vadí: „Prosila jsem tě, abys kocoura vyhodila ven, neumíš poslechnout? Do kouta a budeš pět minut klečat!“

Hanička klečí v rohu kuchyně, z oček se jí kutálejí slzy jako hrachy. Taková nespravedlnost. Kocour shodil květináč a ona tady potupně klečí a Domča to všechno viděl, taková ostuda, už mě asi nebude milovat, ach já nešťastná.

Nešťastný je i Vilík. Konečně poznal tu pravou lásku a už se od ní za pár hodin bude muset odloučit. Autokar se přibližuje k Česku. Slibují si s Wernerem, že si budou denně v osm večer skypevat. A brzo něco společně podnikneme, jen co se ti zahojí ta noha. Plánují, kdy by zase mohl Vilík přijet do Freitalu a kde by se mohli setkat v Čechách. Od června už budou v provozu různé campy, nějaký najdeme a uděláme si pěkný víkend. A kam pojedeme na letní dovolenou? Souhlasně si odpoví: „Hlavně ne do Innsbrucku!!!“

Nová farmářka i Vilík sedí v autě a Vilém se stále otáčí na Vilíka, jestli se mu sedí dobře, jestli nejede moc rychle. Má o něj velkou starost, chlapec nevypadá vůbec dobře, je bledý, jen jeho velké oči září. Vilém mu dává pokyny, jak se doma zachovat, maminka nic o tom, že tě smetla lavina neví, prostě sis zlomil na dovolené nohu, je ti to jasné! Můžeš jí to opatrně za čas říct sám, víš jak to s ní vypadá, šok to byl pro mě, nechtíc kdyby ten telefonát dostala ona.

Cestou Vilík celý průběh neštěstí povyprávěl. Vilémovi při tom vyprávění chodil mráz po zádech. Měl synek sakramentské štěstí.

Přivítání doma bylo bouřlivé, jsou tu Jaromír a Simonka a taky Růžena s Karlem. Hanička byla už nachystaná se o Vilíka starat. Když byl už v posteli, přiběhla s teploměrem. Maminka říkala, že to vypadá, že máš teplotu.

Vilík nechtěl o teploměru vůbec slyšet, ale Haničce sestřičce se nesmí odmítnout. Trpělivě čeká až teploměr pípne a tak čte na teploměru číslice máš teplotu 3? 9? nebo 5? No jo, trochu zvýšená je, ospale říká Vilík. Filoména, když ji Hanička donesla teploměr, nevěřičně kroučí hlavou a jde Vilíka přeměřit. Vilík spí a jen hoří. Teploměr ukazuje stejná čísla 39,5. Vilém se vrátil z farmy a když mu Filoména řekla, že má Vilík vysokou horečku a že by se měl zavolat lékař, Vilém nesouhlasil.

„Víš Filko, počkáme do večera, dej mu Paralen, v horách se nachladil a taky ta cesta zpět s poraněnou nohou vykonala své. Nestrachuj se a věnuj se hostům, pak bychom zašli všichni k Bartošům, už mi Hubert volal, Rozka se nemůže dočkat, až uvidí všechny pohromadě. Zavolej si na pomoc do kuchyně Lidušku.“

„Lidušku? Toho větroplacha, kdepak té je konec, pozvala Franze, že ho provede farmou a Pepík, ten taky ještě lítá po mrskutě. V kuchyni mám vše pro návštěvy nachystané a Maruška mi s ostatním pomůže.“

Teplota Vilíkovi po Paralenu poklesla.

Mohli ho nechat doma samotného a všichni spokojeně odejít k Bartošovým.

Hned když se vrátili, zašla Filomena s Haničkou za Vilíkem, aby mu předaly pozdrav a vajíčko od babičky.

Filomena zůstala stát, krve by se v ní nedořezal. Vilík byl jako v ohni. Rozpálený, zpocený a něco nesmyslného opakoval stále dokola a mermomocí se chtěl dostat z pod peřiny.

„Haničko utíkej pro tatínka a Růženu“ rozkázala.

Vilém to všechno slyšel, taky chtěl vědět, jak se Vilíkovi daří.

Ten rozuměl tomu, co Vilík vykřikuje. Blouzní, zdá se mu, že je pod lavinou. Už tu byla i Růžena s Karlem. Růžena se podívá a říká: „Nejsem lékař, ale poznám, že má zápal plic. Musí do nemocnice. Nikdo z nás nemůže řídit, všichni jsme u babičky něco vypili. Tatínku, volej rychlou, já pojedou za ním s Karlem autobusem.“

Vilém vzal Růženu za loket a pošeptal jí: „Nebudeme volat přeci tady, pojd' do chodby.“ Musí s pravdou ven, alespoň před Růženu. Všechno jí v rychlosti pověděl. Růžena byla velice překvapená.

„Ten převoz mu asi neudělal dobře, pojd' taky s námi, musíš tam říct všechno, co víš. Ať Maruška zajde k babičce a pojedou s námi děda, ten nic nepil, říkal, že musí být v pohotovosti. Jako kdyby to tušil.“

Běžela za Marušku a Vilém volal rychlou a hned nato Hubertovi, aby s nimi zajel do města, že Maruška s Karlem jsou na cestě k nim.

Filomena se už trochu uklidnila. Hladila Vilíka po upocené čele a zadržovala slzy. „Neboj, chlapečku, zase ti bude dobře. To by bylo, aby ses nám tak rozstonal z jedné zlomené nohy“. Viděla ho bezradného, jako když byl ještě malý.

Přivolaný lékař se dlouho nerozmýšlel, když mu Vilém řekl, co všechno tomu předcházelo,

naložili Vilíka a odvezli ho na ARO.

Hubert je dovezl do nemocnice a poslali ho domů. „Přespíme všichni u mne, běž a vyříd' doma, aby se nestrachovali, zůstaneme ve městě,“ prosila Růžena Huberta.

Werner se dostal domů těsně před osmou večer. Honem pustit počítač, připravit sluchátka. Deset minut po osmé a pořád nic. Prozvonil Vilíkovi mobil a dál čekal u PC. Půl deváté a pořád nic. Tentokrát nechal vyzvánět mobil dlouho. Ten drnčel v nemocnici na nočním stolku, ale Vilík spal a spal a spal.

Růženka měla ranní, Karel jí odvezl k nemocnici dřív, aby mohla za Vilíkem na ARO.

Rozloučili se polibkem, slíbil, že přijede hned po šichtě. Růženka se bleskurychle převlíkla a za chvíli už nevěřicně hleděla na čistě povlečenou postel, na které ještě včera ležel Vilík. Běžela zoufalá do sesterny a vyhrkla: „Co se stalo Vilíkovi?“ V sesterně nikdo nebyl. Běhala ještě chvilku po oddělení, ale z noční směny už nikoho nezastihla.

Za pět minut šest vzdala hledání a utíkala na své pracoviště na JIPku na internu.

Nevěřicně hledí do počítače na nový příjem. Vilém Holomek – box C.

Právě od něj odchází ošetřující lékař, kterému končí noční služba. Nedalo mu to a ještě přišel podívat. „Růženo, mám pro Vás špatnou zprávu, žilní trombóza, oboustranná embolie. Měli jsme tu v noci manévry. Ta dušnost se mi nezdála, udělali jsme vyšetření na CT, moje podezření se potvrdilo. Je na infuzích, napsal jsem rozpis léků. Absolutní klid na lůžku, ale to vy, jako zkušená, už víte. Přeju pěknou šichtu, nashledanou.“

Růžena už měla tady na oddělení kdekoho, ale vlastního bratra ne. Ani ve snu ji nenapadlo, že bude nemocnému Vilíkovi tak blízko. To nám ten den pěkně začíná. Vešla do céčka. Hadičky, infuze, Vilík spí. Pohladí ho po ruce. Nechá ho ještě chvíli odpočívat, zaopatří nejdříve další dva pacienty.

U Holomků už se taky vstává. Jako první Vilém, aby přiložil v kotelně. Kdy té zimě bude konec? Filomena už v kuchyni chystá snídani a svačinky školákům. Když všichni školou povinní odejdou, ještě si na chvilku lehne.

Je čím dál tím víc unavenější. Po chvíli už se i ona musí oblékat, jedou dnes s Vilémem do poradny.

Na monitoru pak sledují své děťátko. Vilém je dojatý.

Doktorka se obrátí k Vilémovi. „Asi vás zklamou tatínku, pokud jste chtěl syna, koukněte se mnou, mezi nožičkami nic nenadbývá.“

Filomena se spokojeně usmívá. Budou mít holčičku! Vilém zklamaný není, budou mít doma druhé sluníčko jako je Hanička.

„Vše je v pořádku, maminka nám konečně něco málo přibrala, snad jen cukr nám hapruje, ale to je u rodiček v tomto věku normální. Končí nám šestý měsíc, snažte se vydržet, co to půjde, každý den je důležitý.“

A samozřejmě nás nesmí překvapit předčasný porod, ale nebojte se, lékařská věda jde stále kupředu. Hlavně klid, klid, klid.“

To se to doktorce říká, jak má být klidná, když se nám pořád nějaké dítě mrzačí. S touto myšlenkou ji Vilém vysadí před autoškolou: „Vyřídím vše potřebné, za hodinku si tě vyzvednu.“

Růžena sleduje, jestli teplota klesá, Vilík stále spí a volá nějakého Wenera, asi nějaký kamarád. Kouká na teploměr, pár stupínků teplota klesla, ale není to žádná sláva.

Když odchází, zazvoní Vilíkův mobil. Rozhodla se vypnout zvonění, ale když uviděla jméno

Werner, hovor přijala. Představila se Holomková.

„Tady je Vilíkův přítel, prosím nevíte, co s ním je, mám o něj velký strach.“ Růžena mu vše vysvětlila.

Vilík stále opakoval: „Wernere, miláčku, potřebuju tě.“

Zmatená Růžena hledí na blouznícího Vilíka a telefon vypne. Sedla si k bratrovi na postel a poslouchala Vilíkova slova, která, aniž by o tom věděla, prozradila podstatu věci. To ne, to nemůže být pravda, proboha chodil s dívkou, tak jak může být pravda to, co jí došlo.

Vilík vykřikoval: „Wernere prosím, pomoz mi, drž mě za ruce, kde jsi...“

Růžena mu stiskla ruku a Vilík se blaženě usmál: „Jsi tady, děkuji, drž mě a neodcházej.“

Seděla u něj dlouho do doby, než se uklidnil, pak pomalu svou ruku z jeho vyprostila a musela za druhými pacienty. Dávala si dohromady jeho slova a nebylo jí z toho zjištění vůbec dobře.

Cože to říkal ten Werner do telefonu, že neprodleně přijede?

Ach jo, to se nemělo stát, neměla ten telefon vůbec brát, měla ho vypnout a byl by klid.

Když nasedla ke Karlovi do auta, byla zamlklá. Karel okamžitě vycítil, že se něco děje.

„Růženko, zhoršil se Vilík?“

Odpoověď žádná. Karla to docela vylekalo. Naštěstí už byli u Kamilova domečku. Růženka vcházela do dveří jak náměsíčná. Sedla si v kuchyni a koukala někam skrz Karla.

To není normální! Objal ji. „Růženko, láska moje, něco se stalo? Něco v práci? Něco s Vilíkem?“

Dívka konečně vzlykavě promluvila. „Kájo, Vilík je u nás na JIPce, má oboustrannou embolii, je napojený na kyslík...“

Karel si oddychl. Konečně se aspoň něco dozvěděl. „No sláva, tak to je dobře, že je u tebe, to bude mít protekci a věřím, že se z toho brzo dostane. Tak už nesmutni, doktoři i sestřičky se o něj určitě postarají, bude líp, pojd', usměj se na mě, jinak už se asi taky rozbrečím.“

Růženka by se tak chtěla usmát a z toho strašného vypovídat, ale má strach.

„Víš, já jsem se dnes něco dozvěděla o jeho soukromí, pořád mu zvonil mobil...“

Karel se rozesmál: „No jasně, naháněla ho nějaká dívka, protože nepřišel na rande!“

„Právě to ti chci říct, to nebyla dívka, to byl kluk!“ Růženka klopí zrak.

Karel se diví: „A proč by mu nemohl volat kamarád?“

Růženka vykládá, jak Vilík blouznil a co z jeho řeči vyplynulo.

Teď už se zarazil i Karel. „A ty myslíš, že je gay?“

„Ano, přesně tak, ten kluk říkal, že neprodleně přijede. O mne nejde, já mám ráda brášku jako všechny ostatní sourozence, spíše mám strach o rodiče, jak ten fakt přijmou.“

Samozřejmě jim nemusím nic říkat, ale až se tady objeví ten Franz...“

„Počkej, Růženko, ten Franz, co přijel s Jeníkem a Maruškou z Tater?“

„Jejda, promiň, já už asi cvokatím, ten jeho se jmenuje Vágner, nebo ještě jinak, hlava děravá...jo Werner!!!“

Karel Růženu utěšuje. „Jestli za ním přijede kamarád, to si ještě nikdo nemusí vysvětlovat, tak jak ty. A třeba jsi to jen špatně pochopila, už na to nemysli, nech to volně plynout. Jak by řekla vaše Liduška? To se vytríbí!“

V tu dobu u postele Vilíka seděl Vilém. Už je v nemocnici skoro častěji než na farmě. Pepík, tchýně, teď Vilík. Pohled na syna je opravdu hrůzostrašný. Ještěže nechal Fílu doma, tohle by s ním asi seklo.

Sestřička dovolila jen na chvíli. Právě přišla k posteli a měří Vilíkovi teplotu. Je zase o stupeň nižší. Antibiotika pomalu zabírají. Vilém se snaží Vilíkovi spravit náladu: „Heled’,

koukej být brzo fit, dole čekalo asi pět holek, že chtějí mermomocí za tebou, ale doktor je sem nepustil, že prý by tě moc vzrušily a ještě by ti stoupl tlak! Tak tu buď hodný, sestřičky nech zatím na pokoji a rychle se uzdravuj.“ Pohládl syna po vlasech a na rozloučenou stiskl pevně ruku. Vilíkova byla slaboučká. V šatně ze sebe shodil ten zelený hábit a bílé gumové nazouváky. Nějaký blondák tam taky zápasil z tím zeleným pláštěm. Vilém se usmál: „Kolego, asi jste tady poprvé, to se obléká šňůrkami dozadu!“ Pomohl mladíkovi do nemocničního oděvu a opustil JIP.

Vilém už neviděl, že ten mladík za chvíli stál u Vilíkovi postele. Ten se usmál a ztěžka mluvil: „Vás sem pouští po jednom? Teď odešel táta!“

Vilém nasedá do auta a v hlavě má roj včel. Toho klučinu z šatny odněkud znám, ale odkud? Viléme, Viléme, ty nemáš tak bujnou fantazii, aby sis uvědomil, že tenhle blondáček je ta tvář, kterou ti prozradilo zrcadlo na Vilíka. Tobě ještě stále nedochází, že ta dívka s krátkými vlasy nebyla dívka, ale tenhle přítel Werner.

Werner měl co dělat aby se nerozbrečel při pohledu na Vilíka. Každé slovo říkal namáhavě, proto mu Werner řekl, aby se šetřil a nemluvil. Držel ho za obě ruce a mluvil on.

“Zůstanu v hotelu, mají volný pokoj, budu za tebou chodit, jak mi to jen tady dovolí, musíš být statečný a bojovat, uzdravit se a pak už budeme spolu často, tak často, jak jen to půjde.

Sestřička k nim přistoupila a chtěla po Wernerovi, aby odešel, že Vilík má povoleny jen pětiminutové návštěvy.

Vilík zašeptal: „Prosím, ještě chvíli...“

Sestřička povolila opravdu jen chvíli: „Jak ti klesne teplota úplně, půjdeš na normální pokoj a tam jsou návštěvy každý den od dvou do pěti, tak vydrž, tam tvé návštěvy nikdo vyhánět nebude. Tady je to nařízení lékaře, tak se prosím rozlučte, potřebuješ klid.“

Werner Vilíka políbil na tvář: „Neboj přijdu zas.“

U Holomků jsou velké přípravy na nového člena rodiny. Pepík dostal email, že štěňátka Maltézáčků jsou schopná jít od své maminky, jsou naočkovaná a odčervená, zdravotní průkaz mají, tak jen si dojet a z pěti štěňátek si vybrat to svoje.

Hanička nemůže dospát, nachystala si na štěňátko modrou tašku, kterou jí koupila Růženka, vystlala ji peřinkou, kterou si půjčila od panenky, tak aby se, až přijde ze školy, nemusela zdržovat. Tatínkovi řekla, aby z práce spěchal, aby na něho nemusela čekat. Telefonicky byl s majitelkou dohodnut čas a tak se konečně Hanička dočkala.

Majitelka je pozvala dál. Hanička se dívá na těch pět bělostných klubíček a nejraději by si je vzala všechny i s jejich psí maminkou.

„Tak které to bude?“ ptá se Vilém. Hanička se rozplakala: „Tatínku, ale když ono tomu štěňátkovi u nás bude smutno po jeho psí mamince, tak jako bylo mně po té mé mamince, když odešla do nebička.“

Majitelka si vzala Haničku na klín. „Víš Haničko, jeho psí mamince smutno nebude, protože ví, že budeš hodnou maminkou pro její štěňátko, a ty budeš, je na tobě hned vidět, že máš zvířátka ráda.“

„A to jo, to já mám“, ožila Hanička, „mám koníka, králíky a kocoura. Jejda a nepoškrábe můj kocour to štěňátko?“

„No, to nevím, ale ty si určitě poradíš, seznámíš je a uvidíš.“

„Tak jo, já si tedy nějaké vyberu.“

„Chtěla bys kluka nebo holku?“

Hanička vykulila oči: „To my už víme, narodí se nám holčička, zatím je v mamčině bříšku, tatínek to viděl v té televizce u pana doktora, že nemá camprdlík, tak to nemůže být kluk, ale holčička.“

To zas nechápala majitelka. Vilém musel se smíchem vysvětlit vše na pravou míru. Haničce zas musel vysvětlit, že i pejsci jsou někteří holky a někteří kluci, její kocour je přeci taky kluk.

„Tak to jo, tak si vyberu štěňátko kluka, aby měl kocour kamaráda.“

Majitelka donesla na sedačku tři štěňátka: „Tak tohle jsou kluci.“

Hanička si k nim klekla, dvě se stulila do klubíčka a třetí nemotorně přišlo až k její tvářičce a Haničku olízlo.

„Tak to vidíš, Haničko, nemusíš vybírat, tenhle psí kluk si vybral tebe.“

Nová psí maminka drží chlupatou kuličku v náruči, nechá se olizovat a je štěstím celá rozzářená. Dává ho do tašky, jen chlupatá hlavička mu vylézá.

V autě celou cestu domů Hanička jen vykřikuje: „Tatínku má černá očka, a tatínku, růžový jazýček, čumáček taky černý, ten je krásný, můžu s ním spinkat?“ Vilém se jen usmívá, jak málo stačí ke štěstí, a Pepík udělal dobře, že toho pejska objednal.

Myšlenky Viléma ale stále směřují k Vilíkovi. Sotva dojeli domů, Vilém nechá Haničku s pejskem v kruhu obdivovatelů a odejde do pokoje a volá do nemocnice. Konečně se dovídá, že teplota klesla na 38 a Vilík, že už neblouzní. Kdyby věděl, kdo za zlepšení Vilíkova stavu může. Z kuchyně uslyšel křik a zvuk rozbitého skla. Seběhl dolů a naskytl se mu pohled jak z hororu. Kocour skákal po lince, na zemi rozbité skleničky, štěkající pejsek právě strachem udělal loužičku. Hanička honí s pláčem kocoura, ten ale skočil na záclonu, drží se drápky a prská na bílého vetřelce, pak rychle skočí na zem, packou sekne po bílé kuličce. Bílá kulička s kňučením hledá skrýš v modré tašce. Vilém rychle otvírá dveře a kocour peláší ven.

„Tatínku pročpak se nemají ti kluci rádi, podívej se na tu spoušť. Já je chtěla seznámit.“

„To nic, Haničko, oni si na sebe zvyknou.“

Je prvního dubna. Růžena půjde až na noční. Karel se vrátil z práce, naložil svou milou a jedou k Holomkům. Na programu dne je štěně. Hanička vykládá, co všechno její pejsek dělal, co jedl, jaké měl hovínko. Karel otevře laptop, najde fotku obrovského ledního medvěda a volá Haničku.

„Tak jsem se, Haničko, dočetl, že tahle rasa dorůstá do takovéto velikosti, až ten pes vyrostе, asi vám zboří celý domek!“

Hanička nevěřícně hledí na horu masa v bílém kožichu, pak se nesměle ptá Filomeny: „Maminko, co budeme dělat?“

Karel je spokojený: „Apríl, apríl!“ Hanička Karla bouchá pěstičkami. Proč se nechala dnes už po několikáté nachytat? Hned ráno stála školnice u hlavních dveří a tvrdila, že se dnes neučí. Kluci se radovali, ale Haničce to bylo líto, do školy chodí moc ráda. Jak se jí ulevilo, když školnice volala Apríl a začala je pouštět do šaten. Kapku si přidala i paní učitelka. Přinesla sešity a smutně řekla, že dnes má pro všechny špatnou zprávu, všichni dostali z úkolu pětku. V Haničce hrklo jak ve starých pendlovkách, to bude doma asi výprask. Apríl, smála se paní učitelka a podala Haničce sešit, ve kterém se červenala velká jednička. Hanička už pak byla opatrná. Když jí Sebík tvrdil, že má v aktovce hada, samozřejmě mu nevěřila. Ale naletěla Markétce, která jí u oběda tvrdila, že Hanka má na sukni mastný flek. Všichni se smáli, když se tam Hanička točila jak holub na báni a hledala tu skvrnu. Už aby ten den skončil, už těch aprílovin bylo dost.

Růženka se zvědavé ptá, jak se pejsek jmenuje. Hanička rázem zapomene, jak jí Karel napálil a okamžitě vyhrkne: „Žolík!“

„Pěkné jméno“, pochválila Růženka. Karel se rozpovídal, že když byli s Maruškou malí, taky měli pejska. Hanička se smála při povídání o lumpárnách, které s pejskem strejda Karel zažil. Večer utekl v příjemné pohodě.

Zato Vilíkovi na nemocničním lůžku se to táhne jak červená niť. Na chvílku tu byl tatínek a co je hlavní, na chvílku tu byl milovaný Werner, ale to jsou jen světlé okamžiky. Na noční přijde Růženka, to bude fajn, tu nikdo vyhánět nebude.

Oswald se v Milošově pokoji hezky zabydlel. Nejen v pokoji, ale v celém domku. Napřed se domníval, že bude na obtíž, ale opak byl pravdou. Byl nesmírně vděčný, když zjistil, že může být v ledačem užitečný. O Vilíkově nemoci, se k nim zpráva zatím nedostala, neměli tedy žádný důvod, aby si nevychutnali pohodové atmosféry.

Jednoho večera, když kluci už spali a mladí byli na návštěvě u známých, seděl Oswald s Boženkou v kuchyni.

Boženka krájela nudle a Oswald ji pozoroval. Byla to moc pěkná idylka. Tu Oswald z ničeho nic na Boženku promluvil. „Boženko, mohl bych se ucházet o tvoji ruku?“

Boženka se lekla tak, že se řízla do prstu a to dost hluboko. Krev ji stékala na nakrájené nudle. Oswald vyskočil a pohotově jí ovázal prst kapesníkem. „Tys mě ale vyděsil, Oswalde!“ mu řekla, ale do očí se nepodívala.

Oswald vzal její ruku s ovázaným prstem do své a říká: „Moc se omlouvám, ale ty se mi, Boženko, líbíš čím dál víc. Vidím, že si rozumíme a těch pár dnů, co mi zbývá, chci prožít s tebou. Nechci, abys přišla kvůli mne do řeči, ale já bych tu rád zůstal. Ne proto, že je Rozka nemocná, ale proto, že tě mám rád. Vzali bychom se tiše, aby o tom nikdo nevěděl, jen dva svědci a my. Jestli chceš, můžeme se vzít hned, co se ti zahojí ten prst. Oficiálně tě požádám ještě jednou, před Lucinkou, ale chci, abys byla na to připravená a taky chci mít jistotu, že nedostanu košem.“

Boženka se zarděla až po uši. Zvedla konečně hlavu a pohlédla Oswaldovi do očí a nesměle mu říká: „Mně vadí na tobě Oswalde jen jedno. A to, že jsi dost majetný. Nikdo mi neuvěří,

že tě mám taky ráda.“

„Já ano. Já tomu věřím, a to je důležité. Nikdo přeci nemusí vědět, že mám v Americe uložené akcie. Už se tě nebudu ptát, poznal jsem, že košem nedostanu. V sobotu večer, tě požádám o ruku před Lucií a Mirkem a příští týden může být svatba. V tichosti, třeba v Berouně v kostele. Nebo kde budeš chtít. Tobě půjde za svědka Lucie a mně Mirek. Holomkovým a Bartošovým to oznámíme, až bude po všem. Dělali by si zbytečné starosti. Jak Filomeně, tak Rozce by to neprospělo. Po svatbě tam zajedeme a jim představím svoji paní Boženku Bartošovou.“ Oswald svou řeč ukončil, podíval se na Boženčinu ruku a zjistil, že kapesník je celý prosáklý krví.

„Musíme to převázat Boženko.“ Usmál se Oswald a zašel do lékárníčky pro obvaz. Sundal kapesník, a ovázal prst obvazem.

Vtom uslyšel, jak se vracejí mladí. Lucie vešla a když viděla nudle od krve a špinavý kapesník, zeptala se: „Mami, cos to prosím tě vyváděla. Ty, která bys mohla závodit v krájení nudlí, naděláš takovou paseku.“

„To víš, i mistr tesař se někdy utne,“ obhajoval Boženku Oswald.

Nevím, jestli se to neslo vzduchem, ale podobnou řeč měl i v Kolíně Jarda se Simonkou. Ještě nezapomněli, kolik starostí bylo s přípravou Karolinčiny svatby a proto se rozhodli, že se vezmou tajně. Jarda uvažoval: „Maminka si jeden den popláče a za chvíli to přebolí, ale kdyby zase měla chystat další svatbu, a to ona by určitě chtěla, tak by ji to mohlo stát spoustu sil a přece nechceme, aby se stresovala ve svém stavu. Myslím, že ani odložení svatby by nic nevyřešilo. Bude tam miminko a hodně starostí okolo.“

„Já proti tvému návrhu nic nemám“, souhlasila Simona. „Jestli chtějí být dva lidi spolu, tak přece nezáleží na tom, jak velkou měli svatbu. Velká a hlučná hostina manželské štěstí nezaručí. Samozřejmě nemám na mysli Kajku s Milošem, ale třeba svou kamarádku Terezu. Obě rodiny se předbíhaly v pečení koláčů a zvaní hostů. Taky jsem na té pompézní oslavě byla. Ale rok se sešel s rokem a Tereza je rozvedená.“

Jarda se smál: „Asi si špatně vybrala životního partnera! Třeba by se nerozvedla, kdyby si vzala mne...“ objal láskyplně Simonu.

Simona se naoko zlobí a odstrkuje Jardu od sebe: „Je volná, určitě bude i svolná, klidně si jdi za ní, já si najdu taky někoho jiného, pro jedno kvítí slunce ne...“ Nedopověděla. Jarda ji dlouhým polibkem umlčel.

Na svatbu by určitě rád pomýšlel i Karel. Což o to, roky na to má, maminka by ho ráda viděla v chomoutu, ale Růženka je ještě mladá a dnešní děvčata do vdávání nepospíchají. Takže tam se místo o svatby plánuje dovolená. V první řadě se řeší, jestli pobytový nebo poznávací zájezd. Jestli Evropa nebo Amerika. Jestli velký hotel nebo menší penzionek...

Úplně jiné starosti má Vilík s Wernerem. Werner má ve Freitalu malou stavební firmu, která se zatím dá řídit na dálku. Firmu převzal po dědečkovi, který odešel do důchodu, ale protože děda je ještě stále čilý a pracovitý, vnukovi s firmou už druhý rok pomáhá. Werner chtěl po stavební průmyslovce dál studovat, ale nebyl přijat, tak se řídil heslem, že lepší vrabec v hrsti, než holub na střeše. Firma prosperuje, zakázek je dost. Většinou pracují v Drážďanech, kde se po válce stavěly paneláky a dnes se v nich byty renovují. Ani tady nezahálí, dělá to, na co doma nebyl čas. Stáhl do PC fotky a aktualizuje firemní webové stránky. U Vilíka byl na malou chvíli, jen kolik jim povolili, ale viděl, že se jeho stav lepší a to je motor, který ho žene kupředu.

V sobotu si Oswald přivstal, omluvil se, že neví jak dlouho se zdrží. „Možná nestihnu oběd, ale se svačinou na mne určitě počkejte. Jedu do Berouna, musím si tam něco zařídit.“ Lucie pohotově navrhla, že by ho tam mohl Mirek zavézt, ale to Oswald odmítl. Byli už s Boženkou domluveni. Boženka slíbila, že to neprozradí. Věděl, že Boženka bude mít plné ruce práce a Mirek musí dát pozor na kluky, aby jí v kuchyni nepřekáželi. Když Lucie viděla, že se maminka chystá v kuchyni něco kutit, ptala se, jestli s Oswaldem čekají návštěvu. Boženka odpověděla že Oswald ne, ale ona čeká vzácného hosta. Víc se od ní Lucie nedověděla.

Oswald se vydal do města hlavně proto, aby pořídil pro Boženku nějaký zásrubní dárek. Dlouho nad tím přemýšlel. Napřed uvažoval, že jí koupí prsten, ale věděl, že by si ho Boženka moc neužila. Bude rád, jestli bude nosit snubní. Telefonicky se domluvil ve zlatnictví, že přijede v sobotu dopoledne a vybere něco, co se mu bude líbit. Taky se zastavil na farním úřadě, aby sjednal schůzku na příští týden, to už přijdou i s Boženkou. Ve zlatnictví vybral řetízek, bohatě zdobený, bez přívěšku.

Ještě si prohlédl snubní prsteny, ale ty koupí taky až příští týden spolu s Boženkou. Pak šel nakoupit dobré pití a nějaké sladkosti pro kluky.

Nakonec se zastavil v květinářství, kde měl objednané dvě kytice, jednu malou z gerber a frézií pro Lucii a velkou z rudých a bílých růží pro Boženku.

Když se vrátil zpátky, byli všichni po obědě. Lucie s Mirkem se na Oswalda nechápavě podívali, domnívali se, že Oswald přivede toho vzácného hosta.

Ten jen pozdravil, odešel do pokoje, vrátil se asi za půl hodiny, vystrojený jako lázeňský švihák, v jedné ruce kytice a v druhé tašku.

Lucie si najednou uvědomila, co to znamená a slzy jí vstoupily do očí. Boženka, ta už dneska potají měla těch kapesníků promočených víc, ale nikdo o tom nevěděl.

Kdy se Oswald uklonil před Lucií a vyslovil své přání, že ona je jediná, kterou může požádat o ruku Boženky, to už Lucka vzlykala nahlas.

A Boženka jak by smet.

Kluci byli tak překvapeni, nechápali co se děje, starší Pět'a jen uslyšel, že Oswald chce babiččinu ruku a babička i maminka brečí, tak začal brečet taky a křičet: „Ne, ruku ne, nenecháme babičce vzít ruku.“

Utíkal k Božence a pevně se jí držel. Situaci chtěl zachránit Mirek, vzal kluky k sobě a vysvětloval, že se to jen tak říká. Ve skutečnosti je to tak, že strejda Oswald má babičku rád, on ji nechce vzít ruku, on ji chce celou. Chce si ji vzít za ženu a žít s ní tak, jak my žijeme s maminkou.

Jenže kluci to nepochopili a rozbřečeli se oba. Báli se o babičku, že jim ji strejda Oswald odvede a oni už nebudou mít babičku.

Boženka si utřela slzy, usmála se na kluky, pohladila je po vlasech a řekla jim: „Nebojte se, strejda vám babičku neodvede, já zůstanu s vámi pořád, akorát vy budete mít k babičce ještě i dědečka. Ten bude s vámi chodit na procházky do lesa, víte přece, že já se tam s vámi sama bojím. Nic se nezmění. Vždyť už jste si na strejdu Oswald zvykli a máte ho rádi. Jestli se vám to bude líbit, tak mu můžete říkat dědečku, vid' dědečku Oswalde“ přistoupila i s kluky k Oswaldovi, který byl z toho pořádně zmatený.

Obával se, jak to všechno Božence před Lucií a Mirkem řekne a zjistil, že to hlavní už bylo řečeno Boženkou. Objal Boženku i s kluky a nakonec se tomu všichni s chutí zasmáli.

Mirek dodal: „Škoda, že jsme to nestačili nafilmovat, mohli bychom to klukům připomenout, až půjdou oni žádat o ruku.“

Oswald dal kytici napřed Lucii, pak Božence a k tomu balíček, který se Boženka napřed zdráhala vzít, ale pak se na Oswalda usmála a dali si první pusy před mladými. Lucie zase rozbřečela. Mirek se k ní otočil a říká:

„Nebylo už těch slz dost, pojďme jim popřát.“

Vzali každý jednoho kluka a přistoupili k Božence a Oswaldovi.

Všichni se objali a radovali z krásného okamžiku.

Pak Oswald vybalil další dárky na stůl a prohlásil: „Pro kluky je tu něco sladkého, pro ženy Griotka a pro nás koňak“ mrknul na Mirka.

V jídelně bylo už prostřeno, tak se káva mohla podávat. Kluci byli zabráni dobrotami už nemysleli na to, že jim chce strejda babičku vzít.

Dospělí mohli v klidu dojednat podrobnosti ohledně svatby.

Domluvili se na tom, že to bude v tichosti. Požádali je také o to, aby jim šli za svědky.

Lucie Božence a Mirek Oswaldovi. Mladí s tím samozřejmě souhlasili. Zajedou do města v úterý, potvrdit a sepsat všechno potřebné a v sobotu pak bude svatba v kostele sv.

Jakuba v Berouně. Po obřadě zajdou do restaurace na slavnostní oběd. Na svatební cestu si zajedou až v létě, to si musí ještě pořádně promyslet.

Boženka pak prostřela k večeři a tím skončil její velký den.

To bylo překvapení pro Viléma. Jak se leknul, když přišel na box C, kde ještě včera Vilík ležel, a uviděl prázdnou postel. Sestřička ho z leknutí vyvedla. „Vilíkovi klesla teplota, má už vyhráno, bude to jen a jen lepší, je na normálním pokoji č. 7, sice tam jednu návštěvu má, ale klidně za ním můžete jít. Hlavně mu domluvte, aby začal pořádně jíst, zatím je to s jídlem kdovíjaké, je vysílený potřebuje nabrat sílu.“

Vilém celý šťastný s jedním klepnutím otevřel dveře na pokoj a v úžasu zůstal mezi nimi stát. Uviděl blondáťeho chlapce, jak sedí na Vilíkově posteli a pevně ho objímá.

„Dobrý den“, vykoktal Vilém, blondáček vyskočil červený až za ušima, nebyl schopen odpovědi. Vilík se ujal slova: „Tatínku to je můj kamarád Werner.“

No jo, myslel si Vilém kamarád se přeci jednak tak důvěrně k jinému kamarádovi netiskne a nevypadá při přistižení jako pivoňka. Dlouze se na oba zadíval nevěděl co si o tom má myslet. No jo, jiná doba možná u těch mladých je to normální projev přátelství. Nakonec přeci se Werner vzpamatoval a Vilémovi podal ruku, zašel jsem za kamarádem, já byl u toho neštěstí v horách taky, jenže jsem měl víc štěstí než Vil.

Tak Vil a ne Vilík, no nechám vysvětlení na Vilíkovi, vyptávat se na nic nebudu. Werner se rychle rozloučil s tím, že nebude rušit.

Chvíli bylo ticho, pak se Vilík zeptal, co je doma nového. Vilém mu předal obrázek od Haničky, na kterém byl namalovaný její Žolík, jak nese v tlamičce srdíčko a debata se stočila jinam, než si Vilém přál.

O novém kamarádovi Wernerovi nepadlo ani slůvko, zato povídání o Žolíkovi a jeho seznamování s kocourem, to bylo pro Vilíka jako balzám.

Dokonce se i namáhavě smál při líčení toho, jak kocour skončil strachem na zácloně. Od té příhody kocoura domů dostat nemůžeme a Hanička vymýšlí další seznámení.

Pak se stočila řeč na jídlo. Vilík si stěžoval, že nemá vůbec chuť na nic, ale dal by si banány a jogurty. A taky mi, tati, doneste piškoty, věřím že se to upraví, a přiveď Haničku.

Vilém slíbil a rozloučil se, bylo na Vilíkovi vidět, že je unavený. Když Vilém vyšel z nemocnice a přešel na druhý chodník, otočil se a nemohl si nevšimnout, že blondáček ostražitě zmizel ve vchodu do nemocnice.

Bylo půl páté, budou mít pro sebe ještě půlhodinku, těší se Werner. Při povídání utíká čas tak strašně rychle. Růženka má odpolední, po páté hodině musí roznést večeře, ale zatím je kuchyň neposlala výtahem. Čeká u okna a sleduje cvrkot venku. Návštěvníci se vrací od marodů a přibližují se k nemocniční bráně.

Konečně se rozezní zvonek, signál, že vozík s jídlem přijíždí. Růženka otevře dveře výtahu

a vyveze termoskříň na chodbu. Když vstoupí s tácem na sedmičku, zkoprní. Kluci jsou už dnes podruhé vyrušeni z důvěrného loučení. Werner opět zčervená a odskočí z postele od Vilíka tak rychle, až se převrátí židle, na které původně seděl Vilém.

Děda u okna se lekne a honem nasazuje brýle, aby zjistil, co se děje. Růženka jen nevěřičně zakroučí hlavou, mlčky položí obě večere na stůl a raději pokoj opustí. „Karel mi nebude namlouvat, že jsem si něco špatně vyložila, že maluju čerta na zeď, že to není to, co myslím. Jsem si stoprocentně jistá. Směnu mám do deseti, ještě budu mít spoustu času si s Vilíkem promluvit.“

A toho se Vilík bál. „Už táta odpoledne se tvářil všelijak, ale neřekl nic. Tatínek vše řeší chladnou hlavou, moc toho nenamluví, ale co řekne, to je přímo k věci.“

Nedá se nic dělat. Budu muset s pravdou ven, ať se to rodině líbí nebo ne. Já to změnit nemůžu, buď mne přijmou takového, jaký jsem, nebo mě zatratí. Na mé lásce k rodině a sourozencům se nic nezmění.“

Vilík přemýšlí, co udělá, když se ho rodiče zřeknou, když se za něj budou stydět. To se klidně může stát. Přečetl si těch příběhů na Netu stovky. Pak asi využije Wernerovu nabídku, aby šel na studia blíž k němu. Buď přímo do Německa, nebo na sever Čech. Zmizí jim z očí a nebude se na něj ukazovat jako na černou ovci.

Uklidněn jistotou, že má kam odejít, kdyby ho rodina nepřijala, se zakousl do chleba s eidamem. Snědl pouze půl krajíce, ale i to byl úspěch, Vilík byl se sebou spokojen.

Naopak spokojený nebyl Vilém. Dobrovolně zajel s Haničkou za koníkem, aby zase získal aspoň trochu času na přemýšlení. „Nesmím to říct Filomeně. Musím se ale s někým poradit. Jenže komu svěřit takovou trapnou domněnku?“

Marně vzpomínal, jestli se někde nemluvilo o stejně postiženém synovi či dceři. Kdysi se to říkalo o Martinovi, co bydlel za obecním úřadem, ale ten už je dobrých pět let v Praze.

„Jak bych asi vypadal před jeho rodiči, kdybych tam zazvonil a radil se s nimi. Zavrhuje se.“

Postupně zavrhoval i členy rodiny. Zůstala Karolínka.

„Je rozumná, mohla by se na to dívat očima dnešních mladých. Ano, v noci to spolu probereme.“

Vilém nevěděl jak začít hovor s Karolínou. Cítil se dopředu velmi trapně. Jenže než se k tomu dostal začala Karolína.

„Tati jsi tam sám? Liduška spí?“ Vilém přisvědčil že už všichni spí.

„To je dobře, já ti musím říct smutnou zprávu, kterou jsem se dnes dověděla. Týká se to Jimiho. On dnes zemřel. Nevím dopodrobna, co se stalo. Mluvila jsem s ním, když tak zbrkle odjel od vás domů a nebyl v pořádku, měla jsem podezření, že je pod drogou. Mluvil zmateně, mlel něco o Lidušce, a že ho netěší žít. Tehdy jsem mu domlouvala, že se to upraví, že se s Liduškou určitě dá zase do kupy.“

Pak jsem se dověděla, že zapadl do nějakého gangu, jeho rodina mě kontaktovala a prosila, aby mu Liduška domluvila, že mají o něj strach. Já to říkám tobě, protože jak znám Lidušku, brala by vinu za jeho smrt na sebe, obviňovala by se, že kdyby se s ním nerozešla, tak by žil. Já si nevím rady, měla by to vědět, tak prosím, porad' mi, jak to mám udělat, aby jí to neublížilo.

Vilém nevěděl co na to říct, chvíli přemýšlel, protože v hlavě měl stále Vilíka a pak ze sebe vypravil: „Já ti nevím holka, zatím bych mlčel, až se dovíš příčinu smrti, tak pak bych si myslel, že bys to mohla šetrně Lidušce říct, ale nespěchej. Vypadá to, že Liduška má novou známost, vidím ji znovu šťastnou, já bych ji nechal zatím v klidu.“

„Tatínku, ale jeho rodina určitě bude posílat parte, oni vaši adresu znají, nebylo by dobré,

aby se to dověděla takhle.“

„O to se postarám, neboj.“ Přeci v tom umím chodit, pomyslel si, I když se to nemá, štěstí jeho dětí ochrání i za takovou cenu. Co dopisů z léčebny adresovaných Růženě od toho lumpa Lukáše už zadržel, až na ten vánoční pohled všechny spálil. Ochrání ji před ním, děj se co děj. A Lidušku před smutnou zprávou ochrání také.

Do pokoje vešla Filoména podívat se, kde zůstal Vilém vězet. Když uviděla, že mluví s Karolínkou, celá se rozzářila, hned si vzala slovo a vyprávěla o všem, co je u nich nového, také o Vilíkovi, že je v nemocnici, o novém pejskovi. Přestala, až když jí Vilém řekl, že je už pozdě, že by měli jít spát.

V ložnici vše, co se od Karolíny dověděl, Filoméně řekl. Nebál se toho, že ji tahle zpráva rozruší, věděl své, ona by stejně Jimiho vedle Lidušky neviděla ráda.

Filoména si jen povzdychla: „Chudák chlapec, tak mladý a je tam, na nás to teprve čeká. Smrt si nevybírám. I huš, nemůžu tak mluvit, nás teprve čeká život s novým miminkem, musíme ho vychovat a užít si ještě i vnoučat.“

Filoména si pohladila břicho: „Že jo, maličká.“

Vilém se potřeboval odreagovat, tolik chtěl s Karolínkou probrat své podezření, co se týče Vilíka, ale Filomena vše zhatila.

Aby na sobě své rozpoložení nedal znát, přitočil se k rostoucímu břichu a povídal si s nejmladší dcerkou. Plácal takové nesmysly, že se Filomena smála, až se celá třásla a malá byla ve svém živlu.

To bude noční sova. Její doba je půlnoc. To vždy začne trénovat a nedá mamince spát. Snad se naučí, až vykoukne ven, že když je tma, má se spinkat.

Vilém s Filomenou vzpomínají, které z dětí ponocovalo. Ano, Růženka to byla. Celé dny prospala jak Šípková Růženka a ožívala se soumrakem. Protože Vilém se potřeboval do práce vyspat, Filomena strčila malou do kočárku a jezdila s ní v noci po okolí.

Pak se narodila pátá Liduška, Růženka byla odstavená od prsu a kupodivu po krupičné kaši začala spát celou noc. A pak se za další rok narodil Vilík. Bože, co si ta moje žena užila? Vždyť jsem ji neustále přiváděl do jiného stavu. Ale co si pamatuju, tak vždycky říkala, že je jedináček a chce velkou rodinu...já jen plnil její přání. Při tom všem uvažování na problémy s Vilíkem zapomněl.

Ale Vilík nezapomněl na otce. Asi mu bude muset říct pravdu. Už měl za sebou rozmluvu s Růženkou. Růženka zůstala stát jako solný sloup. Nechtěla tomu uvěřit. Přesto se ihned vzpamatovala a zareagovala tak, jak doposud každý, jestli to ví Vilík přesně, jestli byl někde u doktora, jestli mu to nějaký odborník potvrdil.

Vilík ji uklidnil: „Růženko, proč bych měl chodit k doktorovi, to není nemoc. Jak ti bylo, když ses zamilovala třeba do Lukáše? Taky jsi na něj musela pořád myslet? Těšila ses na jeho dotyky, na jeho políbení? Slyšela jsi ráda jeho hlas? Čekala jsi s napětím, co ti řekne třeba na nové šaty? Hltala jsi každé jeho slůvko, když něco vyprávěl? A teď s Karlem to samé. Těšíte se spolu na dovolenou. Máte radost z každé chvíle, kterou trávíte spolu. Možná už si plánujete společný život. To všechno k lásce patří.

A u mne je to taky tak. Jsem jiný jen v jedné věci, že mou láskou je chlapec. Všechno ostatní máme stejné. Jsem rád, že za mnou chodí, že mne drží za ruku, rád ho poslouchám.

Mluví krásně česky, protože má maminku Češku, která si vzala Němce. Ale měl bych ho rád, i kdyby mluvil jen německy. To je o té přitažlivosti. Vzpomeneš si, jak ti bylo, když jsi poprvé uviděla třeba Karla? Když jsem já poprvé uviděl Wernera, tak jsem zčervenal. A co teprve, když jsme si poprvé podali ruce. Mne normálka zasáhl blesk. V tu chvíli už jsem věděl, že to je ten, na kterého moje srdce čekalo.

A Werner ti to řekne zrovna tak, že jen mě uviděl ve dveřích do jídelny, už měl jasno. Pak jsme se nějakou dobu neviděli. Když jsem ho uviděl v Praze před odjezdem do Rakouska, myslel jsem, že se z té radosti snad pomátnu. Jak padala ta lavina, já se o něj tak strašně

bál, moje jediná myšlenka patřila jemu. Že žiju, že jsem se z toho sněhu vyhrabal a že mu musím zavolat pomoc.

Když jsem ho uviděl celého a zdravého po probuzení v Innsbrucké nemocnici, hned mi bylo lépe. To všechno způsobuje láska. A neříkej, sestřičko, že to tak není. Vždycky jsme si říkali všechno. Vždycky jsem se spolu radili. Chci, aby to tak zůstalo. Mám tě rád, a jestli mne máš taky ráda, určitě budeš chtít, abych byl šťastný."

A to Růženka chtěla. Ulevilo se jim oběma. Vilíkovi proto, že se zase někomu důvěrně svěřil. Růžence proto, že už měla jasno o jeho orientaci. Nic se mezi nimi nezměnilo. Dál ho miluje jako svého bratra a bude mu přát jen to nejlepší.

Oswald s Boženkou spojili nejen své životy, ale i bydlení. Boženka po celá léta byla zvyklá spávat sama a také její pokoj byl zařízen jen pro jednu osobu. Do svatby trávil Oswald noci v Milošově pokoji, ale po svatbě chtěli být oba spolu. Mladým nic neřekli a když byli před svatbou zařizovat potřebné formality, vybrali si pěknou ložnici v retro stylu.

Což o to, koupit nábytek, dnes není žádný problém, ale dát to dohromady, to už dá zabrat. Oswald cítil a cítil správně, že je už pro takovou práci trochu odrostlý. Chtěl si sjednat servis, ale to by se do svatby nestihlo. Poradil se tedy s Mirkem a ten okamžitě přivedl dva svoje kamarády a za odpoledne byla ložnice v plné parádě. Lucie postelevě povlíkla, uklidila pokoj a klíč předala Oswaldovi, prý aby si to maminka nakonec nerozmyslela a nezamkla se o svatební noci.

Boženka se rozhodla poslední noc přespát v obýváku, ale stejně usnout nemohla. Myšlenky měla jako na pochodu. Přemýšlela, jak to bylo před první svatbou a poznala, že dnes je to jiné pouze v tom, že je o několik desítek roků starší. Obavy ze společného života, má stejné, jaké byly tenkrát.

Nad ránem ji ale přece spánek trochu přemohl a trošičku se prospala.

Po svatebním obřadu a obědě odjela Lucie s Mirkem a kluky domů a Oswald s Boženkou se šli trošku projít.

Když se vrátili domů, čekal je prostřený stůl, takže zasedli k večeři.

Brzy po večeři uložila Lucie kluky, mrkla na Mirka a vytratil se potichu do kuchyně. Když Oswald s Boženkou osaměli, vzal její ruku do své a řekl: „Ženuško moje drahá, děkuji ti za všechno,“ sáhl do kapsy a vyndal dárek se slovy: „To máš na památku na dnešní den. Víím, že jsem své srdce vložil do dobrých a něžných dlaní.“

Boženka se zarděla a říká: „Tušila jsem, že mě něčím překvapíš, já pro tebe taky něco mám. Budu ráda, když u nás nalezneš svůj domov“ a podala Oswaldovi balíček.

Oswalda to dojalo, když balíček rozbálil. Byl v něm klíč a jmenovka na dveře, na níž bylo vyryto: OSWALD A BOŽENA BARTOŠOVI

Pak se odebrali do nově zařízeného pokoje. Nikdo z nich netušil, že ho Lucie ještě trošku „vyparádila“. Než jej Oswald odemkl, řekl:

„Určitě mi to promineš, ale přenést přes práh si tě netroufám.“

Boženka se usmála, pohladila Oswald po skrání a vešli vstříc společnému podzimu života.

Když přišel Vilém navštívit Vilíka do nemocnice, všechno odhodlání říci otci pravdu bylo to tam. I Vilém to, co ho moc trápilo, nedokázal před synem říct. Jejich hovor byl rozpačitý a točil okolo toho, co je doma nového, o tom jak se Vilíkův zdravotní stav lepší.

Vilík byl nakonec rád, že otec odešel. Věděl moc dobře, že rodiče takovou informaci ponесou moc těžce, nejvíc maminka. Budu muset počkat, až maminka porodí, neodpustil bych si, kdyby se kvůli mě trápila.

Werner zatím před rodiči bude kamarád. Jak se uzdravím, pozvu ho k nám, aby ho rodiče poznali. Určitě si ho oblíbí a pak bude jednodušší přiznat pravdu.

Všechno chce svůj čas. Růžena o tom ví a bylo na ní vidět, že to vzala jako hotovou věc. Poradí se s Wernerem a všechny svoje vzájemné důvěrnosti nebudou před rodiči Vilíka projevovat.

Když dojel Vilém z nemocnice domů, tak tam našel plačící Lidušku s dopisem v ruce. Věděl, kolik uhodilo, tentokrát se mu dopis nepodařilo zadržet.

Padla mu kolem krku a vzlykala, tatínku za všechno můžu já, proč jen jsem byla na Jimiho tak zlá. Koukni, to je vše, co mi po něm zůstalo.

Podávala mu zmuchlané parte.

Vilém se dočetl, že Jimi zemřel tragickou smrtí a že rozloučení proběhlo v rodinném kruhu. Nic víc od jeho rodiny, žádné vysvětlení, jen to parte.

Holka moje, jen plakej, pláčem se ti uleví a na Jimiho vzpomínej jen v dobrém, za jeho smrt nejsi zodpovědná, vůbec se neobviňuj.

Třeba Karolína bude vědět víc, tak si s ní večer o tom promluv.

Tolik mu bylo líto Lidušky, přeci to byla její první velká láska, bude ji to bolet hodně dlouho. Na stole ještě ležel jeden dopis adresovaný manželům Holomkovým.

Vilém ho otevřel, vypadlo z něj svatební oznámení.

Vilém čte několikrát pohlednicovou kartičku

Oswald Bartoš a Božena Trnková
oznamují, že sobota 30.3. byla jejich dnem svatebním

Vilém stojí jak přimražený a obrací oznámení, znovu se dívá do obálky. Nic víc, nic míň. Jen ty dva řádky a grafika dvou prstenů.

Ted' se zas lekla uplakaná Liduška a rázem zapomněla na svou bolest.

„Stalo se něco, tatínku? Taky nějaká jobovka? Nenapínej mě, tváříš se jako by ses dozvěděl, že nám exekutoři zabavují dům.“

Vilém se konečně pohnul, ztěžka dosedl na židli a beze slova podal lístek Lidce.

Ta přehltna oznámení a přes slzičky se začala smát: „Tatínku, to je teda pěkný fór. Myslíš, že je to pravda? Já tomu moc nevěřím, přece jen jsem Oswalda za ten rok poznala blíž. Já se domnívám, že to má být aprílový žertík a Oswald se bude smát, až mu budeš gratulovat ke sňatku.“

Vilém se zamyslel... „Nevěřím, že je to apríl, kdo má oči, přece musel vědět, jak se k sobě chovali, když byla Boženka tady. Já tomu věřím. Je to sice dost narychlo, ale zas si uvědomme, že to nejsou žádní pubertáci a kdo ví, kolik společných dní je ještě čeká.“

Když si to přečetla Filoména, přitakala manželovi. Liduška si musela rýpnout: „Už vím, proč ty fofry, Boženka je určitě v tom!“

Všichni se rozesmáli a jejich veselý smích přilákal z pokoje Haničku i Pepíka.

Hanička nahlas přečetla oznámení a otočila se k rodičům: „A není Oswald nějaký starý ženich?“

Kdyby šel někdo kolem domku, tak by se musel taky rozesmát, protože ten rodinný smích se rozléhal doširoka.

A smích se rozléhal i z nemocničního pokoje. Werner už si zvykl, že Vilův otec chodí na návštěvu hned ve tři a je u něj půl hodiny. Počká skrytý na autobusové zastávce a až odejde, hupky na oddělení na sedmičku a pak už mají návštěvní dobu jen pro sebe.

Werner zatím nemá odvahu se s Vilovým otcem setkávat, i když Vil o svém otci mluví moc hezky. A zítra prý se do nemocnice chystá i maminka a Hanička. Werner už je všechny zná z fotek a z Vilova vyprávění. Závidí Vilovi takovou pohodovou rodinu.

Jako malý taky vyrůstal s mladším bratrem v pěkné rodině. Když chodil do šesté třídy,

maminka změnila zaměstnání a našla si tam milence. Sice nějaký rok se jí to podařilo tajit, ale pak to prasklo a domov přestal být klidným přístavem. Hádky, výčitky, pláč, vyhrožování, rozbité talíře...

Tatínek se s maminkou rozvedl a maminka jim domů přivedla nového tatínka. Citlivý Werner se zhoršil v prospěchu a v pololetí osmé třídy propadl ze tří předmětů. Nakonec tam nevydržel a utekl k babičce a dědečkovi.

Tam se dal natolik do pořádku, že se v učení hodně zlepšil a dokonce se dostal na stavební průmyslovku. Když se chtěl loni konečně osamostatnit, dědeček mu půjčil našetřené peníze, Werner si pořídil vlastní byt, ale prarodiče často navštěvuje. Je babičce a dědečkovi za vše moc vděčný. Jen s tou pravdou se taky zatím nikomu nesvěřil. V tom jsou na tom s Vilem stejně. Mají strach, jak to jejich blízcí přijmou.

Právě je to ale netrápí, Vilík vypráví, jak s Jeníkem „šlechtili“ králíky. Černého dali k bílé samici a obráceně. Pak je zase vrátili do svých kotců. Tehdy měli v králíkárně 100+1 malých dalmatýnů a tatínek nevěřil vlastním očím a radil se ve svazu chovatelů, kde udělal chybu. Při takovém vyprávění to tak letí, že už je zase pět hodin. Dědek v županu se přišoural z návštěvní místnosti, tak už jen letmý polibek a stisk ruky.

Liduše pomohl smích jen na chvíli. Pak beze slova vyběhla ven, chtěla být sama a ostatní to tolerovali. Musí se s úmrtím Jimiho vyrovnat sama a Vilém věřil tomu, že na smutek nebude dlouho sama. Měl pravdu, chvíli bloudila kolem rybníka, pak vzala mobil a zavolala spolužákovi. Jejich kamarádství přerůstalo v lásku a kdo jiný jí pomůže překonat bolest nad smrtí Jimiho, než právě Robert.

Svatební oznámení přišlo i Hubertovi a Róze. U svatebního oznámení byl přiložen i dopis.

Moji drazí, vy mi nejvíc rozumíte a nebudete mě odsuzovat za to, že jsem starý poblouzněný dědek, který se bez rozumu na stará kolena oženil. Netušil jsem ani ve snu, že v mých letech je vůbec možné se tak bláznivě zamilovat. Vidíte a tohle je můj případ. Přiznám se bez mučení, jsem ten nejšťastnější člověk na světě a věřím, že moje žena Boženka také. Svatbu jsme měli skromnou bez hostů, tak jak si Boženka přála. To ovšem neznamená, že jsem na vás a rodinu Holomkovu zapomněl. Naopak, chystáme se přijet k vám jakmile se oteplí, abychom se mohli všichni sejít a teprve vše pořádně oslavit. Oswald a Boženka.

Reakce Huberta a Rozky byla stejná jako v rodině u Viléma. Údiv vystřídal smích.

I podívejme se na starého kance, ten nás teda převezl, Rozko! Rozka se celá rozzářila, ani nevíš, jak moc jim to oběma přeju. Na letech pranic nezáleží, ve slupce našeho stárnoucího těla zůstáváme stejně mladí myslí, a jak vidíš u Oswalda, i činy. Hned jim zavoláme, popřejeme a pozveme k nám. Budou našimi hosty, jak jen dlouho budou chtít.

Láska zasáhla i Pepíka. Čtrnáctiletou Verunku poznal v lednu na soutěži Dívka roku. Kluci se nechali vyhecovat jedním ze spolužáků, že tam budou pěkné baby, a opravdu se pět zvědavých frajerů v hledišti sešlo. Hvízdáním a hlasitým povzbuzováním dávali najevo, která dívka se jim líbí. Té křehké dívenky si všimnul Pepík hned při představování účastnic. Z legrace povídá klukům: „Pánové, já už si vybral trojku. A jestli opravdu vyhraje, půjdu ji sbalit!“

Když se druhý den ve škole chvástal, že krásku odprovodil domů a dnes po škole jde na rande, nikdo z kluků mu nevěřil. Pepíkovi to ale nevadilo. Hlavní bylo, že svou výřečností si děvče opravdu získal.

Jak nádherná je první láska. Každý na ni máme krásné vzpomínky. To je ta krásná doba prvních letmých dotyků.

Pepík se začal měnit před očima. Před kluky sice dál vystupoval frajersky a líčil ostatním své sexuální zážitky, ve kterých ale nebyla ani kapka pravdy. Ve skutečnosti Verunce nedal ještě ani pusy. Chodili spolu po městě, povídali si, smáli se spolu.

Pepík dovedl dopodrobna vysvětlovat rozdíly mezi jednotlivými značkami aut a Verunka s obdivem naslouchala. Ona zas nadšeně mluvila o dívčím pěveckém sboru, kam chodila už třetím rokem. Jak se mu od ní nechtělo, když došli až před její dům a ona smutně řkala, že už fakt musí domů.

A Verunce plesalo srdce, když večer dostala SMS s přáním dobré noci a ráno jí další zpráva přála úspěšný den.

Protože cesty už jsou suché, dovolil Vilém Pepíkovi sednout na pincka. To je zase možnost! Můžou si spolu vyjet za město. Zaparkují u statku a jdou asfaltkou mezi poli.

Pepík se konečně odváží vzít Verunku za ruku. Ona sice hned neucukne, ale po chvíli něco vykládá a vymaní svou ruku z jeho, protože ukazuje oběma rukama, rozmachuje se a pak honem strčí ruku do kapsy.

Chytrý Pepík začne mrkat, že mu něco spadlo do oka a nechá se od Verunky ošetřit. Jak jsou její ruce krásně hřejivé, jak je mu krásně, když je cítí na své tváři. Ještě na moment

prodloužit tu chvíli. Začne oko mnout až do červena a lže, že ho to strašně píchá a ať se mu tam Verunka podívá ještě jednou.

Už je potřeba se vrátit. Nasednou na pekelný stroj a Pepíkovi je tak fajn, když se ho Verunka při jízdě drží pevně kolem pasu.

Dojeli až před dům. Verunka si sundala přilbu a podala ji Pepíkovi a poděkovala za půjčení. V zapadajícím slunci jsou její vlasy téměř červené, i když je má přirozeně hnědé. Pepík sedí rozkročmo na pincku a snad ani nevnímá, co právě Verunka říká. Zamilovaně hledí do jejích očí. Chtěl by si zapamatovat tu její krásnou tvářičku, chtěl by si ji vrýt tak hluboko do paměti, aby ji nikdo nevymazal.

“Pepíku, díky za pěkné odpoledne, ale teď už fakt jdu, nebo mě táta zabije,” řekne s uculením Verunka a nakloní se k Pepíkovi a dá mu pusku.

Pepík je paralyzován. Verunka už je dávno doma a on tam sedí a není schopen pohybu. Dostal první pusku. Je v šoku. Potřebuje odjet domů a kouká na své přibližovací a není schopen nastartovat. Vůbec si nedokáže vybavit, kde je spojka, co má udělat jako první. Konečně třesoucí rukou otočí klíčkem. Vůbec neví, jak se dostal domů. Teď tu leží na posteli a kouká do stropu, kde se mu jak v kině znovu přehrává ten nejkrásnější film, který dneska zažil.

Když jednoho květnového dne přišla Hanička ráno do kuchyně, zatajil se jí dech a nebyla schopná slova. Uviděla něco, v co vůbec nedoufala.

V pelíšku vedle Žolíka spal kocour, přitulený těsně k Žolíkovi a jeho packa objímala Žolíkův krk. Konečně se jí podařilo vykoktat mamami koukni se. Filoména se usmála a řekla, co se divíš, Haničko, je přeci máj lásky čas a to se pak dějou věci.

Dějou, to jo a hlavně v přírodě. Hanička cestou ze školy nosí kytice pampelišek, plete věnečky a zdobí jimi celou rodinu. Králík Ferda má udělané chlupaté hnízdo, z kterého vykukuje sedm černých miminek.

Kvete Haničky zahrádka, kvete i Filoména, těhotenství jí na kráse vůbec neubralo, naopak je svěží, dbá na sebe a od doby, kdy vlastní řidičák, si i víc věří. To se bude Oswald a Boženka divit, když pro ně přijede na nádraží.

Přípravy na jejich příjezd vrcholí i u Bartošů. Rozka za pomoci Růženy, která ji navštěvuje, jak jen jí čas dovolí, zvládá život se stomií velmi dobře. Chemoterapii měla úspěšně za sebou a kontrola na onkologii je za měsíc.

Cítí se skvěle a to také díky Hubertovi, který ji opečovává, nosí kytky jak za mlada a vůbec se i tak chová.

Když je Růžena pozoruje, jak ruku v ruce spolu kráčí k lesu na místa, kde už jsou první poupata konvalinek, je dojatá. Tou nemocí se babička hodně změnila k lepšímu, nebojí se dávat najevo city všem členům rodiny a ti jí to oplácí stejným dílem. Nějaký velký klid zavládl v celé jejich rodině, vše je jak má být, a to Růženu trochu děsí. Pepík je zaláskovaný, Liduška zdárně překonala smrt Jimiho po tom, co se dověděla, že se zapletl do přestřelky mezi gangy a byl smrtelně zraněn, kde svým zraněním na místě podlehl spolu se svým kamarádem. Přestala si vyčítat že za Jimiho smrt nese odpovědnost. Vypadá to, že prožívá novou lásku.

Jen Růženě a vlastně nikomu z rodiny není jasné, s kým tu novou lásku prožívá, jestli s Robertem nebo s Franzem. Dokonce i Hanička prožívá svou dětskou lásku Dominik jí nosí tašku do i ze školy, což jí závidí její spolužačka Danka, která to dává najevo tak, že Haničce počmárala učebnici a dokonce nalila limonádu do aktovky, to už Dominik nevydržel a milé Dance nabančil, za což dostal poznámku.

Tak i Vilík se zotavil, trošku kulhá, ale tvrdí, že za to štěstí, které na horách potkal, mu to

stojí. Werner zatím vystupuje jako kamarád, je pozvaný do rodiny Holomků na oslavu Oswaldovy návštěvy. Vilík věří, že si každý Wenera pro jeho povahu oblíbí a pak bude snadnější v tu pravou chvíli s pravdou ven. Té pravdy se ale bojí hlavně Růžena, i když to dokáží pochopit asi všichni, maminka to nikdy nepřekoná.

Rázně řekla Vilíkovi, aby se neopovážil před maminkou ani naznačit, jak se věci mají, musí počkat až po porodu, to bude maminka příliš zaměstnaná miminkem, než aby jí to došlo naplno.

Taky Jaromír s Jeníkem prožívají se svými děvčaty máj lásky čas. Dokonce uvažují o dvojité svatbě ale to až po rekonstrukci domku v Kolíně.

Z myšlenek ji vytrhl klakson auta, vyběhla ven za svým štěstím. Karel s úsměvem řekl: „Kočár pro moji princeznu je připraven a můžem vyjet do života.“

Od lesa na ně mává Roza s Hubertem. Hubert přidal do kroku, doslova přiběhl k autu jako třícátník a podal Růženě kytičku něžných, ještě nerozvitých konvalinek. I tak jejich vůně byla nádherná.

„Jak se jednou budu vdávat, chtěla bych zrovna konvalinky jako svatební kytku.

Hubert pravil: „Tak to abys, Růženko, veselku rychle naplánovala tam v lese je konvalinek celý lán udělal bych ti z nich tu nejkrásnější a nejvoňavější kytici na světě. Nene, dědečku, nám je s Karlem dobře i bez veselky a jestli nám to bude i nadále klapat, tak do budoucna se svatbě vyhýbat nebudem. I ty kujonko, ty se ale umíš vymluvit, pomyslel si Hubert. Podezíral ji, že si nechává nějaká ta zadní vrátka stále pootevřená.

Svou novomanželskou dovolenou si Oswald s Boženkou naplánovali na druhou polovinu května.

Napřed si užijí čtrnáctidenního pobytu v Poděbradech, tam chce Oswald poléct své srdíčko a pak by rovnou zajeli do Kozojed.

Zatím o tom nikomu nedali vědět, chtěli prožít dva týdny jen pro sebe. Oswald měl Holomkovou rodinu moc rád, ale moc dobře věděl, že jakmile se doví, že jsou v Poděbradech, nebudou otálet a s návštěvami se dveře netrhnou.

Tomu se chtěl ubránit. Celý život prožil většinou osamocen, bývalo mu pravda mnohdy teskno, ale poslední dobou je těch všelikých návštěv někdy až příliš a mladí bývají někdy drobet hlučnější. A navíc, Oswald je nejšťastnější, když může mít Boženku jen pro sebe. Mirek je dovezl k recepci hotelu a nechal se poroučet. Tak si to novomanželé přáli.

Oswalda občas zamrzelo, že si nemůže sám zajet autem, podle libosti, ale zvítězil zdravý rozum. A i když celý život brázdil ulice velkoměsta vlastním autem, tady měl obavy, že by to už nezvládl.

Po vyřízení nutných formalit se ubytovali v pokoji s krásnou vyhlídkou.

U stolu v jídelně se spřátelili s manželským párem přibližně stejného věku, který přijel zároveň s nimi a pocházel z Ostravy. Manželé Pekárkovi byli velice milí a pan Pekárek, bývalý zaměstnanec Vítkovického koncernu, si s Oswaldem padli do noty. Také ženy našly k sobě cestu a tak se rýsovalo, že prožijí opravdu dva pohodové týdny.

Většinu volného času, ale trávil Oswald jen s Boženkou.

Stále opakoval Božence, jak je mu s ní dobře. U Bartošů bylo taky fajn, to je pravda, ale co je bratrská láska proti té, kterou prožívá s Boženkou.

Vůbec mu nepřipadá, že je starý a pomalu už tím nakazil i Boženku.

Každý den absolvovali kromě různých procedur i krátkou procházku. Tak ubíhaly dny jeden po druhém, že málem zapomněli, dát vědět Bartošovým, že se nechají vidět. Jak dlouho, to se uvidí. Až podle situace. Napřed se Oswald domluvil s Jardou, aby je tam dovezl a hned na to volal Hubertovi, jestli nebudou překážet.

„To je dost brácho, že se necháš slyšet. To víš, že můžeš. Už se nemůžeme dočkat. Tak vy

se zašijete do Poděbrad a nikomu nedáte vědět, ale až budeš doma, musíš nám o tom vyprávět.

Poslední večer se konal večírek na rozloučenou a ten prožili s Pekárkovými.

Ti je pozvali do Ostravy. „Vlastníme dvoupodlažní rodinný domek, ale bydlíme tam sami dva. Celý byt v podkroví je volný. Syn se oženil do Německa, jezdí domů s rodinou jen na prázdniny a svátky. A Ostrava je taky hezké město,“ tlumočila pozvání paní Pekárková.

Oswald slíbil, že o tom budou určitě uvažovat. Snad v září by to připadalo v úvahu.

Po návratu na pokoj, dobalili a šli do postele. Zítra v deset, bude Jarda čekat v recepci...

Jarda tam byl přesně. Oswald se podivil, že s ním přijel i Vilém. V autě se rozvinula debata. „Víš, Oswalde, já se vlastně vracím domů vždy na víkend. Už měsíc děláme na tom domku v Kolíně. Však ti může Jarda povídat. Už mi vyhrožoval, že si raději na zahradě postaví stan. On není žádný med bydlet na staveništi. Plány jsi viděl, tak víš, že z toho bude dvojdomek. Začali jsme přístavbou a podle časového rozvrhu bychom mohli být s tou levou půlkou hotovi v září. Pak se do nového přestěhuje Jarda se Simonkou a my budeme přestavovat pravou půlku, s kterou už se tak pospíchat nemusí, nejdůležitější je střecha a pokud ostatní nedoděláme, necháme to na další jaro.“

Při rozmluvě cesta utekla rychle.

Hanička učila na dvorku Žolíka aportovat, když přijelo auto. „Tatínku, tatínečku, ten týden bez tebe byl tak dlouhý“, pověsila se na Viléma.

Žolík si musel okamžitě označkovat novou věc a vyčůral se Jardovi na pneumatiku.

Jarda se naoko zlobil: „Že si tě upeču na česneku!“

Hanička se honem pustila tatínka a běžela zachránit pejska. Jarda jen políbil maminku a sedá znova do auta. Hanička drží v náruči Žolíka a říká smutně: „Jaroušku, ty už zase jedeš domů? Nejezdí ještě, prosím, prosím. My jsme se na vás tolik těšili, upekli jsme s maminkou bábovku a za chvíli budou na oběd řízky.“

„Když Haničko, tak pěkně prosíš, já teda zůstanu. Je těch řízků dost? Tak já na ně ještě přivezu dědečka s babičkou, může být?“ Za chvíli už zas byl Holomkovic domek plný domácích i hostů.

V kuchyni se otáčely Růženka s Liduškou. Jeník se ujal vítání hostů. Oswaldovi a Božence byl představen Vilíkův kamarád Werner. Filomena pogratalovala novomanželům a zvala je ke stolu. Usadila k nim ještě právě přivezeného Huberta s Rózou.

Smála se: „Budeme jíst na etapy, jste první družstvo, tak prosím, naberte si a jezte, kolik se do vás vejde, pokud všechno sníte, mají ti ostatní smůlu. Mrkla na Viléma a odešla do ložnice. Vilém pochopil, že má jít za ní. Bylo mu jasné, že ho žena určitě nezve na žádné hrátky, ale co mu řekla, to ho málem porazilo.

Byla včera s Pepíkem na oddělení policie podat vysvětlení. „Ten kůň se chvástal spolužákům, co všechno s tou svou kamarádkou dělá, že to jeden z kluků nahlásil na oddělení jako ohrožování mládeže, protože jí ještě není patnáct let.

Holku hnali na gynekologickou prohlídku a Pepíka vyslychali jak zločince. Nakonec se naše dětičky přiznaly, že si od ledna daly už celkem tři pusy. A já tam seděla a hanbou jsem se chtěla propadnout.“

Vilém si oddychl, že mohlo být hůř a že mu z toho pěkně vyhládlo. Ještě pohladil Filomenino kulaté břicho a vrátili se do pokoje. Poobědvali další a že bylo opravdu pěkně, s kávou se mohli posadit venku.

„Předběhli jste nás, my měli se Simonou stejné plány. Chtěli jsme se taky vzít potají a pak poslat jen svatební oznámení. Ale vy jste strejdo s Boženkou o něco starší, tak se vám odpouští“ řekl s úsměvem Jarda, když byl s Oswaldem o samotě.

Pak ještě dodal: „Ted' mám obavy, když to uděláme tak jako vy, že budou dávat vinu tobě, žes nás nakazil. Porad', jak to máme udělat, abychom se vzali bez toho, aby se nám maminka strhala. Do porodu má ještě nějaký ten týden čas, domnívám se, že pak to bude ještě horší. Šestinedělí jí skončí někdy v srpnu.“

Oswald se zamyslel a povídá: „Právě proto, že už nejsem žádný mladík, tak jsem nechtěl dělat okolo svatby žádný tyátr, ale vy jste, Jardo, ještě mladí, udělejte si svatbu hezkou, veselou. Pozvi rodinu, bude-li to o prázdninách, tak by mohla i Karolína s Milošem přijet. Pokud nemáte naspěch, víš co tím myslím, počkejte s tím do srpna. Slibuji ti, že ti v mnohém pomohu a dokonce i v tom, že se to kromě Viléma a Karolíny u vás nikdo

nedoví. Tátovi to řekneme, jednak aby si pospíšil s přestavbou a taky proto, že je to otec a ty jsi nejstarší syn. Je na tebe hrdý, víš jak se bude radovat, až tě uvidí coby ženicha, tak mu to neber. A mamince by bylo taky líto, že by tě nevedla k oltáři. Věřím, že to táta uchová v tajnosti. Už kvůli Filomeně. Před mámou ani muk, ta se ráno oblíkne do svátečního, až bude v autě, tak se doví, kam jede. A budeš tam mít všechny sourozence. Jestli nemáš ještě vybráno, tak bych se ti nabídl jít za svědka, pokud s tím budeš souhlasit."

„Jejda to bys mi strýčku udělal moc velkou radost. Sám bych si netroufl, tě o tuto službu požádat, ale když jsi s tím přišel sám, tak to s velkou radostí přijímám. Večer to povím Simoně a ráno se domluvíme, kdo a jak to řekneme tátovi. Jsi skvělý strejdo, je dobře, že tě máme,“ řekl Jarda a chlapský objal Oswalda.

Ještě nějakou chvíli poseděli, pak se Hubert obrátil na Oswalda se slovy. „Tak my bychom se poroučeli a co vy dva, půjdete taky?“

To byla slova, na které Oswald čekal. Okamžitě vstal, požádal Jardu o odvoz a jelo se.

Vše bylo náležitě zdokumentováno. Jeník natáčel kamerou, Růženka fotila.

Když Karolínka otevřela meila od Růženky, zavolala k obrazovce Miloše a znovu a znovu si promítali fotky svých milých v důvěrně známém prostředí. Karolínka se neubránila dojetí. Pejsek povyrostl, maminka se pořádně zakulatila a jak to novomanželům sluší! Při snímcích z kuchyně a detailu hromady řízků jak pro regiment vojáků, dostali oba hlad. Poobědvali a Kajka se musela vrhnout do učení.

Šňůru koncertů má zdárně za sebou, ale tam se do skript podívala jen občas, musí máknout, aby semestr úspěšně dokončila. Při plánování různých besed a rozhovorů a natáčení si hlídá termíny tak, aby už v půli června mohla odjet do Čech.

Má tady sice milovaného muže a je přes Skype spojena se všemi rodinnými příslušníky, ale fyzické pohlazení od maminky, tatínka...obejmutí bratra, sestry...to Skype neumožňuje. A po tom se jí nejvíc stýská. Chtěla by u rodičů zůstat až do září.

Už jsou s Milošem domluveni. Poletí s ní v červnu, pak se bude muset vrátit do firmy a v srpnu přiletí znovu a spolu se vrátí domů.

Domů. Karolínka uvažuje o tom slovu. Ještě nedávno to bylo slovo jednoznačné. Doma bylo tam v Kozojedech, kde měla svou postel, židli, kde měla na dosah maminku, tatínka. Odřené koleno hned bolelo míň, když ho maminka pofoukala a tatínek se smíchem dodával, že se to zahojí dřív, než se vdá.

A opravdu se zahojilo, teď je vdaná a najednou má domov někde jinde, na sta honů od původního. A jednou by ho svým dětem chtěla udělat takový, aby se do něj vraceli rádi a s takovou láskou jako ona.

Dost uvažování a vzpomínání, je potřeba se začíst do skript.

Ve skriptech leží i Jeník. Maruška to respektuje. Při práci na směny se spolu vidí málo, ale jejich lásce to na škodu není. O to víc si váží každé chvílky, kterou můžou strávit spolu. A ráda tráví volný čas u Holomků. Její maminka je rozvedená. Hrávali si s Karlem na maminku a tatínka, ale nebylo to ono.

Karlovi i Marušce přirostl Vilém hodně k srdci a mají ho jako tátu, který jim v dětství chyběl. Už několikrát řekla Jeníkovi, že mu jeho ucelenou rodinu moc záviděla. Ale už závidět nemusí, všichni Holomci ji přijali jako vlastní. Právě pomohla Filomeně uklidit kuchyň a nese Jeníkovi čaj. Jeník poděkoval, vypil čaj, pohládl Marušku po ruce. Nemuseli si nic říkat. Maruška ví, že ctižádostivého Jeníka musí nechat o samotě, aby se mohl na důležitou zkoušku připravit. Vrátila se do kuchyně. Filomena přinesla ze šňůr prádlo a chystá se žehlit. Maruška nabídla pomoc. Filomena ráda přijala a sedla si na židli. Bude

aspoň skládat. Už tu máme dalšího pomocníka. Hanička si umyje ruce a taky skládá. Jůůů, maminka vyprala i věcičky pro miminko. „Maminko, nepůjčíš mi tuhle košilku pro panenku, já ti to potom pro miminko vrátím!“ škemrá Hanička. Filomena se usměje: „Dobře, půjčím ti ji, ale ne že do ní navlíkneš Žolíka!“

Hanička vyhrne tričko: „Přísahám na holý pupík.“ Filomeně se něco nezdá, včera při koupání to tam určitě neměla. „Pojď sem Haničko, co to máš za pupínky?“ zkoumá Haniččino břicho.

Dobrá pohoda převládala i u Bartošů.

Oswald s Boženkou si vybalili své kufry v podkrovním pokoji, který do nedávná obýval Oswald sám. Hubert mu uchystal překvapení a pořídil dvojitou postel, řekl jim, že je to svatební dar pro ně.

„To se ti opravdu povedlo, ničím jiným bys nám takovou radost neudělal.

I když si Boženka občas místo sladkých slov, musí vyslechnout moje chrápání, je nám spolu dobře,“ žertuje Oswald.

„Nedej na něho,“ říká Boženka Hubertovi, „on jenom plácá.“

Pak nechali bratři své ženušky o samotě, aby si mohly popovídat, jak říkal Oswald.

Byli už totiž s Boženkou předem domluveni, že se ony dvě mezi sebou dohodnou, jak tady budou spolu hospodařit, aby si vzájemně nepřekážely.

Když osaměly, povídá Boženka: „Víš Rozko, nebudeme chodit okolo horké kaše a nalijeme si hned čistého vína. Oswald by tady rád pobyl a já bych ráda zůstala takovou dobu, jako on. Už je to tak, patříme k sobě. Nechceme vám narušovat chod domácnosti. Rádi se přizpůsobíme, ale v žádném případě nechceme, aby ty nebo Hubert nás nějak opečovával. Víím, že jsem o celých deset roků starší než ty, ale ty se musíš teď víc šetřit. Udělala bys mi moc velkou radost, kdybys mi sama pověděla, co mám udělat. Nebudu to brát jako nějaké poroučení, ale fakt, žes mne přijala do rodiny.“

Rozku to dojalo. Napřed byla ticho, ale pak se rozpovídala.

„Nejdříve mi to bylo líto, že Oswald od nás odejel až k Berounu. Potají jsem si vyčítala, že je to tím, že jsem onemocněla. Oswald odejel jen proto, abych se nemusela o něho starat. Hubert sám by to nezvládnul. Oswald je moc dobrý člověk, ale ty roky svobody se na něm podepsaly. Možná, to byla i moje vina, že jsem ho k ničemu nepustila, když se přistěhoval. Moc nám pomohl a já měla stále pocit, že jsme mu zavázaní. A pak, byla jsem přesvědčená, že to nikdo neudělá tak dobře jako já.

Když jsem zůstala v nemocnici, nedoléhala na mne ani tak nemoc samotná, jako skutečnost, že doma už budu nepotřebná. Já, která jsem si zakládala na tom, jak musí být všechno tip top. Bála jsem se vrátit domů. Ale když jsem pak zjistila, co všechno Hubert pro mne dělá, tak jsem musela uznat, že to bylo vnuknutí od samého Pána Boha.

Před Oswaldem bych se Hubertovu pomoc zdráhala přijmout.

A teď, když už jsem zvyklá přijmout něčí pomoc, nebude pro mne problém, abych ji přijala i od tebe. Ne, já tobě nebudu říkat co máš udělat, ale ty sama se rozhoduj. Udělej tak, jako bys to udělala ve svém. My všichni už víme, že Oswaldova volba byla víc než správná. Nemusíš se strachovat, že se budu přemáhat. To co budu stačit, na co si troufnu, o to si řeknu sama a zbytek nechám na tobě. Ale to ti povídám, chlapy také zapřáhni. Hubert je už naučený a Oswald ať se zvyká. Zůstaňte tady jak dlouho budete chtít.“

Rozka mluvila pomalu a klidně, ale i tak ji to vyčerpalo.

Boženka chtěla vstát, že se podívá, kde se ti chlapi zašili, když v tom se dveře otevřely a tam napřed Oswald s balíkem zákusků a za ním Hubert vykřikuje: „Doufám, že se vaří voda na dobrou kávu, my jsme zrovna napekli....“

Boženka okamžitě vstala, opásala se zástěrou a chystala se prostírat.
Oba bratři poznali, že to dopadlo dobře. Nikdo k tomu nic neříkal.

U Holomků je podivné ticho. Vždy halasná a všudypřítomná Hanička leží v posteli. Jsou to plané neštovice. Pupínky už má po celém těle. Maminka ji pomalovala jak indiánku, Růženka to vyfotila. Hanička je bez nálady, podívala se na několik snímků, ale zvyšující se teplota ji unavuje a dokonce na chvíli usnula. Žolík běhá po kuchyni a hledá paničku. Když ji nenašel, smutně si vlezl do pelíšku.

I Filomena je smutná. Víkend utekl tak strašně rychle, Vilém už se znova balí do Kolína. Tentokrát bere Jarda i Wenera. Vilém měl na práce firmu z Kolína, ale opakovaně se zedníci zašívali, nikdy nepřišel plný sjednaný počet pracovníků, svačinu si natáhli až do oběda, potom si dali pivo a při takové pracovní morálce by to dělali do příštích Vánoc. Navíc zjistil přeměřením, že čtením stavebních plánů se nezatěžovali a na nějaké centimetry už vůbec nehleděli.

Když o tom s Hubertem mluvil, hovor zaslechl Werner a nabídl se, že má malou stavební firmu a nebyl by problém sem dojet. Hlavně aby se měli kde umýt, najíst a vyspat. Proto si jede stavbu prohlédnout a vypadá to, že si spolu plácnou. Werner se za své chlapy zaručil a to je pro Viléma nejdůležitější. Pokud by měl takové zastoupení, mohl by za Filomenou jezdit častěji. Zatím to nastávající maminka zvládá. Má k ruce Lidušku a v červnu chce přiletět Karolínka. Samozřejmě to je velká pomoc, ale Fíla potřebuje i psychickou podporu a tu jí může dát hlavně manžel.

Boženka byla unešená, tolik se jí u Bartošů líbilo. Samota, klid, les, Oswald. I Rozka byla nadšená, tahle návštěva jí dala zapomenout na nemoc a dodala jí sílu. Nemyslela tolik už na své onemocnění. Oswalda a Boženku jí poslalo samo nebe a udělá vše proto, aby se návštěva protáhla co možná nejdéle.

Stále bylo o čem povídat. Boženka jim říkala o svém životě, než poznala Oswalda, a že bylo o čem povídat. I Rozka Božence vyprávěla.

Tak se stávalo, že i bratři měli na sebe tolik času, že by ho ani tolik nemuseli mít. Ale svým ženám ty chvíle důvěrnosti dopřávali a nevnucovali se, raději spolu kuchtili něco dobrého k jídlu.

Dokonce se pustili i do bábovky, ale ta skončila posléze na dvorku u slepic, protože jednak nešla vyklopit, a když pak šla, tak vevnitř nebyla dopečená. Pak společně nabádali slepice, aby nenechali ani drobeček, aby se jim manželky nesmály. Forma na bábovku nešla umýt, tak ji ukryli do špajzu, že jak bude klid, umývání zopakují.

Když si ženy povídaly moc dlouho, tak se k nim vetřeli s kyticí lučních květů, což byla známka toho, že touží po jejich blízkosti a že si také chtějí chvíli s nimi povídat.

Dokonce naučili Boženku hrát karty a to pak bylo veselo. Nejvíce se nasmáli při „oko bere“ Rozhodli se hrát o peníze a Božence to tak dobře šlo, že se před ní po půlhodině hraní navrhla pěkná hromádka mincí. Žertovala, že kdyby věděla, jak lehko se dá přijít k penězům a nenadřít se při tom, tak mohla být v balíku.

Liduška jen předstírala, že je všechno v pořádku. Dokonce se jí podařilo zmást rodinu natolik, že se domnívali, že má snad nějakou známost.

Ve skutečnosti tomu bylo jinak. Když se dověděla o smrti Jima, začala se dívat na život úplně jinak. Vyhledávala samotu a většinu svého času trávila v knihovnách a studovnách. Jako mávnutím kouzelného proutku se z ní stala rozumně uvažující dívka, která to chce někam dotáhnout. Věděla už, že bude studovat v Olomouci na Palackého universitě, obor Všeobecné lékařství, se zaměřením na drogově závislé.

Zvolila si to dávno před tím, protože by ráda pracovala ve farmě Naděje. Ale ta skutečnost, že Jimi už nežije, byla pro ni hnacím motorem, jako by chtěla studovat i za něj. Stačila Jimiho poznat natolik, že to byl nadaný chlapec, který to mohl dotáhnout daleko, nebýt toho, že měl stále plné kapsy peněz. Scházela mu ctižádost. Všechno co chtěl, to měl.

Mnohdy víc než potřeboval.

Kdyby žil, tak by to Lidušku asi tolik nermoutilo, že se rozešli, ale on už nežije. Už se nikdy nesetkají. Jen ve vzpomínkách.

Vybavovala si, jak spolu trávili bezstarostně společné chvíle. Jimi jí stačil nakazit svou ztřeštěností. Ničeho se nezalekli, před ničím necouvli. Udělali, co je zrovna napadlo, nepřemýšleli, jestli se tím bude někdo trápit.

Liduška si najednou uvědomila, že ta nehoda v Americe byla prvním varováním. Už tenkrát se měla zamyslet a změnit. Přišla o dítě, nenapravila se, tak přišla i o Jima.

To ji zasáhlo mnohem víc, než to ostatní stačili postřehnout. Pro ně to byl někdo, koho znali, ale pro Lidušku byl Jimi mnohém víc. Sílu tohoto vztahu si uvědomovala až teď.

Když se jí nějaký chlapec začal dvořit, okamžitě ho srovnala s Jimim a v okamžiku věděla, že nemá šanci.

Když byla ponořená do učení, cítila, že Jimi je blízko...

Jimi mi bude ve studiu pomáhat a já ho nezklamou.

Tato věta se stála Liduščiným krédem.

Ale vydržela jen do chvíle, než Vilík přivedl Wenera...Na Jimiho nikdy nezapomene, to věděla, ale utápět se ve smutku nebude. Pokoušela se začít znovu hledat porozumění u dalších kluků, jenže to dlouho nevydrželo, jen Robert jí rozuměl a možná i Franz...

Liduška umývá nádobí. Co to s tou holkou zas je, umyje jeden hrnek, pak dlouho hledí do dřezu, než zas umyje další, na umytém talíři zůstala stopa po smaženém vejci. To už Filoména nevydržela. Liduško, vzbud' se a koukni, jak to nádobí umýváš, to musí každý vědět, že jsme měli k snídani smaženici? Liduška se ne a ne přinutit myslet na něco jiného, než na Wenera, bez řeči poslušně umývá už umyté nádobí.

Líbil se jí tak moc, ze všech jejích nápadníků nejvíc.

Když ho Vilík přivedl a představil jako svého nejlepšího kamaráda, Lidušce poskočilo srdíčko.

Stále byla v jeho blízkosti, ptala se, zda nemá hlad, žízeň, a nejraději by ho vytáhla ven na procházku, ukázat mu zahradu, jen aby s ním byla chvíli o samotě. Werner se jen zdvořile usmíval, byl ve velkých rozpacích, a to jen Lidušku utvrdilo v tom, že se mu líbí. Jejich rozhovor se z Liduščiny strany točil kolem jeho osoby a Wernerovi při otázce Lidušky, proč si nepřivedl svou přítelkyni, naskočil ruměncem a jen špitl, že on přítelkyni nemá. To Lidušce stačilo, dověděla se to podstatné. Když mu ale navrhla, jestli se s ní nechce projít, byl tak zmatený, že to neuniklo Vilíkovi.

„Ségra, nechej ho na pokoji, my máme spolu jiný plán, jdeme na farmu.“

„A to já jdu s vámi,“ nenechala se odbýt Lidka.

Wernerovi se ale najednou jít nechtělo a vymluvil se, že chce probrat ještě s Vilémem plán oprav domku v Kolíně.

Růžena, když viděla, jak Liduška vrhá zamilované pohledy po Wernerovi, jen si povzdychla, ach jo, jak to před ní budou tajit, Liduška se nám zamiluje po uši, a bude to pak pro ni velký šok, až zjistí, jak se věci mají. Copak holka nešťastná nevidí, jak se jí Werner vyhýbá a uhýbá očima?

Ani Filoméne neuniklo, že se točila kolem Wenera nějak víc, než bylo zdrávo. Holka začíná mít ve svých vztazích k chlapcům nějaký zmatek. Když se ozvala rána, jak Lidušce upadl talíř na zem, rozbil se a střep si za svou hračku vzal Žolík, to už ji Filoména okřikla: „Co děláš, to nemůžeš dát pozor, jsi jak spící panák.“

„Maminečko moje, když já se tak strašně zamilovala do Wenera, kdy že brácha říkal, že ho zas přivede?“

„Lidko, nemáš v těch vztazích nějaký zmatek?

Nemůžeš být zamilovaná do tří kluků najednou. Franz, Robert a nově Werner. Za chvíli si všichni budou myslet, že jsi nějaká poběhlice, to se holka nedělá, pleteš klukům hlavy a pak je odkopneš pro dalšího.“

„Já vím, maminko, tys byla světice, tys poznala jen toho jednoho a taky sis ho vzala.“

Lidka se urazila, nechápe ji nikdo, co prožívá po smrti Jimiho: „Je jiná doba, dnes se to tak nebere.“

„Vím, a to mě právě děsí, laskavě se rozhodni pro jednoho, nebo ti dám na holou a to myslím úplně vážně.“

Liduška zasněně řekla: „Maminko, já se rozhodla, vím že Werner je ten pravý.“

To už bylo na Růženku moc. Pomohla Lidušce s nádobím a protože doprala pračka, poprosila Lidku, ať s ní jde ven pověsit cíchy.

Při věšení se k ní přitočila a šeptem uváděla věci na správnou míru: „Lído, neměla bych to nikomu říkat, ale musím ti něco důvěrného prozradit.“

Lidka zůstala zvědavě stát a s napětím očekávala, co tak závratného jí chce Růženka sdělit. Že by byla těhotná? Že by se chtěla vdávat? Že by měla zase něco s Lukášem? Že by si našla vedle Karla jinou bokovku? Že by...

„Vidím jak vzdycháš po Wernerovi, tak tě zasvětim, že on nikdy s žádnou holkou chodit nebude a žádnou si nevezme, jasné?“

Lidka se zamyslela, jak to může Růža vědět, neříká mi to proto, že sama si s ním chtěla něco začít? „A co ty o tom víš?“

Růženka vzdychla: „Bože to ti to opravdu musím říct po lopatě? Werner je gay a proto je mu tvé nadbívání velice nepřijemné!“

Liduška vykulila oči: „A on ti to řekl?“

Růženka už neví kudy z toho ven. Tolik chtěla ochránit Wenera a potažmo i Vilíka, ale s touhle zbedněnou sestrou se nedá mluvit. Zaláskovala se a má dojem, že jí to nepřeuje. Nedá se nic dělat. Musí s pravdou ven, jinak si Lidka říct nedá.

„Liduško, prosím, svěřím ti něco, ale nesmiš o tom mluvit, mamince to by to mohlo ublížit, slibuješ?“

Lidka je z toho vedle jak ta jedle. Co se to tu děje? Růženka je tajemná jako hrad v Karpatech, chce prozradit něco, co má ublížit mamince, proboha, dozví se konečně tu důvěrnou zprávu?

Růženka se ještě jednou nadechne a jen v duchu doufá, že nedělá nic špatného. „Liduško, prosím, je to jen mezi námi. Werner je přítel našeho Vilíka, už to konečně chápeš?“

Lidka kroutí hlavou. „To snad ví každý, že je to jeho kámoš a že s nimi spadla ta lavina, fakt nechápu, co to má společného s mou láskou!“

Růženka zalapá po dechu a chytne Lidku za ramena a zatřese s ní: „Krucí, nedělej se, že to nechápeš, Werner je gay!“

Liduška upustila prádlo na trávu a zoufale zašeptala: „Gay? Přítel Vilíka? On je taky...?“

Růženka se ulevilo: „No, to ti teda trvalo pochopit, co tu do tebe tluču už pět minut.“

„To je gól, to teda bude pro maminku fakt jobovka...se nedivím,“ zauvažovala Lidka.

Růženka jen pohrozila prstem: „Ale musíš mlčet jako hrob!“

Liduška slíbila. Škoda, takový šikovný a nezadaný kluk...ale vlastně to zůstane v rodině, když je to takhle, tak ho Vilíkovi přeju.

Na zápraží vyšla Filomena. Sedla si na lavičku a hladila si břicho. Obě holky přiběhly ze zahrady a sedly si každá z jedné strany.

„Ukaž, mami, kope?“

Každá hladila bublinky, které se objevovaly na bříšku hned na jedné straně, hned na druhé.

„Mami, opravdu je tam jen jedna, vypadá to aspoň na tři!“

Filomena se usmála a zvedla se. Vrátila se do domu a vešla do pokoje, kde velký marod roztáhl na posteli spoustu panenek a medvídků.

„Maminko, budeš si se mnou hrát?“

Filomena vezme medvídku, napodobuje chůzi, dojde až k Barbínce a ptá se: „Ahoj, Zuzanko, kde ses tady poděla?“

Hanička tancuje se Zuzankou: „Ahoj medvídku, kde ses tady podělal?“

Filomena se směje, až málem spadne z pelesti. „Haničko, tos teda pěkně podělala!“

Děvčata na lavičce zůstala každá se svými myšlenkami. Liduška vstřebávala informaci o Wernerovi. Proč jen má ona takovou smůlu na chlapce, když už si myslí, že on je ten pravý, vždy vše osud zařídí jinak.

S Robertem to je spíš kamarádství než láska a Franz jí trochu zamotal hlavu, jenže odjel a kdoví, kdy zas přijede, vztah na dálku, do toho se jí moc nechce. Slýchává od babičky, že je mladá, aby se věnovala víc studiu než chlapcům, že na každou ten pravý někde čeká. Sedávej, děvče, v koutě, budou-li chtít najdou tě. Tak nějak jí to babička se smíchem vždy říká.

Sice v koutě sedávat nemíní, ale určitě, až si bude myslet, že potkala toho pravého, ujistí se, že není gay. Při představě, jak by se taktně mohla zeptat, se rozesmála.

Koukla se na Růženu a chtěla se jí zeptat, jak rozezná, jestli chlapec, který se jí bude líbit, je či není gay. Když ale viděla, jak se Růžena tváří, otázku nepoložila, jen se zeptala, co se jí stalo, že je tak vyplašená.

A Růžena vyplašená byla, jak jen mohla zapomenout na Haničku a její neštovice, vždyť maminka je těhotná, zamrazilo ji.

„Ty Liduško, nevíš, jestli maminka jako dítě prodělala neštovice?“

„Jak to prosím můžu vědět, já přeci nebyla na světě!!! Co to máš za pitomé otázky? Já s tebou chtěla probrat kluky a ty na mě vytáhneš neštovice.“ Růženě ale do smíchu vůbec nebylo, škaredě se na Lidku koukla.

„Jestli maminka neštovice neměla, to by byl dost velký průser.“

„Pročpak, a i kdyby je od Hanky lapla, pudru máme dost, budeme mazat obě, ne?“

„Nežertuj, musím okamžitě zjistit, zda matka skutečně plané neštovice někdy dříve prodělala. Jestli to maminka vědět nebude, musí jít na test.“

„Co blbneš, jaký test, ten má přeci dávno úspěšně za sebou a řidičák v kapse.“

„Holka, já o voze a ty o koze, a to chceš být jednou doktorkou, to se dá ověřit jedině vyšetřením protilátek v krvi.“ uzavřela debatu Růžena a šla najít maminku. Samozřejmě s Lidkou v patách.

Maminka Růženku uklidnila, že opravdu pláňata měla a potvrdila to i babička, které ještě raději zavolali. Všichni si oddychli.

Oddychl si i Pepík, když jeho dívka nepřišla na to, od koho udání na policii přišlo. Verunka si totiž myslí, že to určitě udělala ta sousedka od vedle. Pepík jí to nevyvrací a ve škole už o své lásce nemluví a nedělá ze sebe sexuálního buldozera.

Ani Vilík se zatím nikomu o své lásce nezmiňuje. Pořád má strach, co na to řekne táta s maminkou, až se to dozvedí.

Vilém už má jasno. V první řadě si vyzkoušel Vilíka u kouzelného zrcadla a když v jeho srdci uviděl Wenera, jen si potvrdil své domněnky.

Potom se mu v noci podařilo promluvit o tom s Kajkou a ta mu řekla, že je to pravda, ale sama to ví taky jen několik dnů.

Vilém každou chvíli hledá na Netu informace. Samozřejmě to byl strašný šok. Po prvních zoufalých otázkách proč, proč zrovna Vilda, kde jsme udělali chybu, co to způsobilo, kdo je vinen... už uvažuje reálně. Zjistil si hodně informací a má je připraveny i pro Fílu, jen musí počkat, aby neohrozil její poslední měsíc těhotenství. Myslí na ty své dvě holky každou chvíli. Kdyby tušil, že je Fíla těhotná, nespíchal by s přestavbou, ale to nezměníme, musíme s tím pohnout.

Když ráno u branky zastavilo dodávkové auto a mladík předal Filomeně balíček pro Viléma, byla překvapená. Spojila se s Vilémem telefonem, ale ten si nic neobjednával. Poradil ženě, aby zásilku otevřela, snad se podle obsahu něco dozví. Třesoucí se Filomena opatrně balíček otevřela. V krabici byl Vilíkův batoh, čepice, foťák. Byl přiložen i německy psaný

dopis. Nerozuměla úplně všemu, několik slov si zadala do překladače. Nějaký pracovník penzionu tyto věci našel, když začal tát snít a posílá je na adresu, kterou si zjistil v Innsbrucké nemocnici. Největší radost měl Vilík. Foťák je asi na odpis, ale karta funguje. Hned si všechny fotky stáhl do laptopu a poslal je i Wernerovi. Potom s pomocí překladače sepsal děkovný dopis a na obálku napsal rakouskou adresu. Když už chtěl víko kompu zavřít, pípl info, že Jarda je on-line a už se hlásil hovor.

Jarda se ptá, jestli nemá rodina nic naplánovaného na příští týden, že by přijel v rodinném kruhu oslavit své narozeniny. Vilík se krásně zachvěl. Pozve Jarda i Wenera? Zasníl se tak, že málem přeslechl, že mají koupit makrely na grilovačku. Honem to napravoval: „Bráško, vše, co máme připravit, napiš do mailu, abych na něco nezapomněl.“

Pohodu, jakou prožívala Filoména dnešní odpoledne, narušila nečekaná návštěva. U branky stojí nějaký pár a chtějí mluvit s panem Vilémem Holomkou. Jsme manželé Snášelovi, představili se. Filoména zdvořile řekne, že nemůže sloužit, že manžel je mimo domov. Tak to tedy probereme s vámi. Jsme rodiče Veroniky.

Filoména se lekem chytla branky. Pepík zas něco provedl. Ale ráno odešel do školy s úsměvem, to by přeci na něm poznala, kdyby se něco dělo. Pojdte dál, zvala je Filoména dovnitř. Posadili se na lavičku na dvorku. Na rodičích Veroniky bylo vidět, že nevědí jak začít, viděli jak jen zmínka o Veronice Filoménu rozrušila.

Nakonec paní Snášelová přeci jen začala mluvit.

„Víte, my si nepřejeme, aby se naše Veronika scházela s vaším synem. Žijeme v malé vesnici a naše dcera se tou aférou, kterou vyšetřovala i policie, dostala do řečí, zvláště když se profláklo, že musela být vyšetřena gynekoložkou. Dceři jsme zakázali se s vaším synem stýkat, ale váš syn jí natolik popletl hlavu, že si Veronika nedá říct a tahá se s ním dál. Prosím, domluvte vašemu Pepíkovi, aby měl rozum on, když ho Verča nemá, a rozešel se s ní.“

Filoména svěsila hlavu a pak řekla: „To bude opravdu tvrdý oříšek, myslím si, že jsou spíš kamarádi, vše se přeci vysvětlilo, že to byla jen pomluva...“ „Pomluva?“ skočila jí do řeči paní Snášelová, „pomluva možná, ale sousedi si na nás ukazují prstem a myslí si, že naše holka byla na interrupci. V žádném případě nedovolíme aby se ti dva spolu vídali.“

„A jak to chcete udělat?“ ptala se tiše Filoména.

„Jak? To už nechte na nás“ vložil se do debaty pan Snášel, „za cenu, že tomu vašemu Holomkovi přerazím nohy, aby mi za holkou neběhal.“

Filoméně bylo špatně, „omluvte mě, prosím, není mi dobře, se synem promluví, už dávno měl být doma.“

„To je zas někde zašitý s naší dcerou, jak já je spolu načapám, to bude výprask“ křičel pan Snášel.

„Vyprovodíme se sami“ dodal. Práskli za sebou brankou a nechali Filoménu v němém úžasu sedět na lavičce.

Když se Pepík vrátil, Filoména tam ještě seděla.

„Co se stalo, maminko, je ti špatně, jsi bílá jak stěna.“

Posad' se, Pepíku, musíme si vážně promluvit. Ty dobře víš, že proti Veronice nic nemám, naopak tím, že se s ní kamarádíš, se z tebe stal úplně jiný člověk, zlepšil ses v učení, už z tebe není takový mrzout jako dřív. Jenže právě před chvílí odešli rodiče Veroniky a ti si nepřejí, aby ses s ní scházel.“

„Cože? Tak to tedy ne, nenechám si od nikoho řídit svůj život, Veroniku mám rád, a že spolu chodíme po vesnici ještě neznamená, že spolu spíme, jak si myslí ostatní.“

„No právě, ruku na srdce, Pepíku, nezavinil sis to svými siláckými řečmi sám?“

„Já vím, ale všechno se přeci vysvětlilo, nenechám si první holku, s kterou si rozumím,

vzít.“

V tom Pepíkovi zazvonil mobil. Pepík vyskočil z lavičky, Filoména jen uslyšela, jak Pepík do mobilu říká: „Ne, ne, neplač miláčku, hned jsem u tebe, čekej na našem místě.“

A budou nepříjemnosti, pomyslela si Filoména.

„Pepíku, počkej, nikam nechod“, volala za utíkajícím synem. Odpovědělo jí jen prásknutí branky.

Filomena měla stále plnou hlavu toho, co stačila v dopise z Rakouska přečíst, do toho trable s Pepíkem. Copak v tomto domě nebude klid. Jak se Filomena těšila na miminko, ale pokaždé, když ji takhle něco vytočí, má obavy z toho, jak stačí ještě na malé dítě, když už teď má nervy na dranc.

Jen Karolína jí zatím nepřidala žádné starosti, nebýt toho, že je tak daleko. „Škoda,“ říká si, „mohla jsem mít v ní velkou oporu.“

S Pepíkem se to určitě vyřeší, i když jí to hodně rozrušilo. Ale stále jí vrtal hlavou ten dopis z Rakouska. Byla zmatena i z těch mála slov, které se jí podařilo přelousknout. Nic nevěděla o tom, jak k neštěstí došlo a tak jí nález vrtal hlavou. Tušila, že se ji něco snažili zatajit. Kdyby si zlomil jen nohu, měl by všechny věci u sebe, nebo kousek od místa, kde se to stalo. Jak se mohly dostat pod sněh a zrovna do míst, kde jak bylo napsáno, spadla lavina.

Nikomu nic neřekla, ale chtěla tomu přijít na kloub.

Když Pepík odešel sedla si a přemýšlela. Zeptám se Vilíka přímo. Nebude mi přeci lhát. Zavolala na něho, jestli může k ní dolů.

Vilík se ozval: „Jsem zrovna na cestě dolů.“

V tom spěchu zapomněl vypnout počítač a sešel dolů.

„Psal mi Jarda, že na víkend přijedou, abych něco obstaral, tak jedu do města. Co jsi chtěla, mami? Spěchá to, autobus mi jede za deset minut. Moc času nemám,“ hlásí Vilík. Filomena se zamyslí a říká. „Není to nic důležitého, chtěla jsem si s tebou jen popovídat. To bude stačit, až se vrátíš, nebo zítra.“

Sotva se však za Vilíkem zavřely dveře, pospíchala do Vilíkova pokoje.

Chtěla využít té chvíle k tomu, že mu prohledá osobní věci, ale když uviděla, že počítač běží, ani na chvíli nezaváhala a usedla k němu.

Napřed si prohlížela doručenou poštu, ale všechny doručené emaily od Wenera byly v němčině. Až na jeden, ten který přišel jako první po návratu z dovolené. Byl napsán víceméně česky, i když s chybami, sem tam se objevilo německé slovíčko. To Filomenu neodradilo a dala se do čtení. Četla a četla, až se jí začaly dělat před očima mžítka.

Co se z těch řádků dověděla, ji uzemnilo. Ne, to nemůže být pravda. Nejen, že Vilík byl zasypán lavinou, ale co mu to ten Werner píše. Jak ho nazývá. A ona si myslela, že je to hodný kluk, kamarád a teď se dovídá tohle.

Nějakou chvíli seděla jako smyslů zbavená, pak se znovu chtěla ujistit, že to všechno se jí jen zdá, musí najít něco, co ji vyvede z omylu. Otevřela složku „Fotky Rakousko“ a to, co uviděla, ji jen ujistilo, jaká je skutečnost.

Filomeně se zhroutil celý svět.

Její Vilík je homosexuál. S tím se ona nikdy nesmíří. Chtěla se postavit, ale ucítila bolest v podbřišku. Lekla se, chytila se za břicho, znovu usedla na židli. Najednou dostala velký strach. Doma nebylo nikoho, „co si počnu,“ naříkala. Musím se dostat dolů, vždyť nemám u sebe mobil.

Ale bolest se ozvala znovu. Napadlo ji se podívat, jestli není na Vilíkově Skypu někdo online. Jediný, kdo svítil zeleně, byl Werner. Ne! Tomu nezavolám, i když měla chuť mu říct od plic něco moc ošklivého. Proč si nevybral někoho jiného, proč zrovna jejího Vilíka.

„To mu nikdy neodpustím“ křičela. Bolest se ozvala znovu. Tu slyší, jak se domů vrací Vilém a volá: „Filomeno, kde jsi?“

Filomena slyší, jak Vilém běží do schodů. Když otevřel a uviděl, jak se drží za břicho, v zápětí je u Filomeny a snaží se zjistit, co se stalo. Při pohledu na otevřenou složku s fotkami mu bylo všechno jasné.

„Filomeno, řekni mi přece něco!“

Filomena na něho pohlédla a stačila jen říct: „Všichni jste to věděli a lhali jste mi do očí. Nezapomenu vám to.“ Znovu přišla bolest. Vilém se lekl. Chtěl říct, že je ještě na porod čas, ale místo toho zavolal sanitku, sám si netroufal Filomenu odvézt do nemocnice.

Sanitka tu byla v zápětí. Vilémovi se podařilo mezi tím Filomenu uložit na Vilíkovu postel. Po vyšetření jí lékař říká: „Musíme si pospíšet, maminko, budeme rodit. Miminko se hlásí na svět. Pomohli Filomeně do sanitky a odvezli do porodnice. Vilém se z toho nemohl vzpamatovat. Běhal od ničeho k ničemu. Pak nasedl do auta a jel do nemocnice za Filomenou.

Ani ho nenapadlo, aby vzal sebou věci, které už měla Filomena měsíc připravené.

Paní doktorka na porodním spokojená nebyla. Malá se v bříšku obrátila, bude muset císařem, jedeme na sál.

Filomena mezi bolestmi přemýšlí. Není to přirozené, ale bude to dobré pro Haničku, která má pořád dotazy, jak se miminko dostane z břicha ven. Ukázu jízvu na břichu a bude na několik let pokoj. S tou myšlenkou jí uspala narkóza.

Filomena ještě spala, když Vilém držel na rukou poprvé svou nejmladší dcerku. Od narození prvního syna je dělilo přesně dvacet čtyři let. Tak vítěj, Helenko! A jestli se ti to jméno nebude líbit, tak poděkuj Haničce, ta ti ho vybrala. Filomena se začala probouzet. Vilém ji políbil: „Děkuji, láska.“

Položil ten nejkrásnější uzlíček k novopečené mamince. „Tady máš naši Helenku, dvě kila osmdesát, čtyřicet sedm centimetrů, je sladká.“

Filomena přitiskla dcerunku k prsu. Malá se hned chytla. Opravdu je nádherná. Černé vlásky má kratoučké, kohouta z toho asi nenačešem. Pěstičky má sevřené. Teprve teď se Filomeně vrátilo, co se odpoledne stalo. Vilík. Jejich Vilík. Proč? Proč? Proč? Zašeptala: „Jak dlouho to víš o Vilíkovi?“

Vilém Filomenu pevně objal: „Filomenko, je to náš hodný syn, ničím se neprovinil, dál ho ber, jakoby se nic nestalo. Jestli ho máš ráda, budeš mu určitě přát jeho lásku. Naštěstí už je jiná doba a už se na tyto lidi nehledí jak na exoty. Werner je férový kluk, za těch pár dnů jsem ho už dost poznal, jsem rád, že se s Vildou poznali.“

Maličká se začala kroutit a plakat. Zazvonil na sestřičku.

Přišla, řekla, že pro tentokrát teda přinese pro děťátko plenku, ale maminka by měla mít všechno své. Filomena se omlouvala, že doma tašku se vším připravenou má, jen na ni tatínek zaskočen předčasným porodem zapomněl.

Vilém se vzpamatoval. Nechal holky a slíbil, že pro tašku dojede. Vyšel z pokoje a uvědomil si, že to ještě nikomu neřekl. Vyťukal jako první babičku. Přijímal gratulace od všech, jak si mezi sebou mobil předávali. Karolínku budít nebude, tam jen napsal SMS. Dojel domů a našel plačící Haničku.

Přitiskla se k němu jako klíště a vzlykala: „Tatínku, kde je maminka?“

„No, hádej, Haničko, kde asi máme maminku?“

„Nevím“, špitla holčička a podívala se na Viléma usazenými očima.

„Maminka je v nemocnici, už máš sestřičku Helenku.“

V ten raz bylo po pláči. „Fakt? Helenku?“ Vilém už dalším nic říkat nemusel. Hanička běhala po domě a všem oznamovala, že už má sestřičku Helenku.

Vilém sebral tašku a foťák a jel zpátky do nemocnice.

Jakmile Vilík vstoupil do pokoje a zjistil, že počítač běží, překvapilo ho to, ještě víc ho překvapilo, že měl otevřenou složku s fotkami a dokonce i schránku. Jak je to možné, nikdo přeci nezná moje heslo.

Vtom se mu vybavilo, jak maminka na něho volala, a zřejmě v tom spěchu zapomněl vypnout počítač. Ano, tak to asi bylo. Ale kdo si prohlížel jeho emaily? A že zrovna ten od Wenera, psaný český, zůstal otevřený. Co to má znamenat. V tom mu pípla smska. Přečetl si, že se mu právě narodila sestřička. Bože, když jsem odcházel, byla maminka ještě doma a v pohodě. Žádné známky, že by měla родit.

Snažil si to všechno v hlavě srovnat, vyběhl ven, půjde k babičce, snad ona bude vědět něco víc.

Ale ti byli všichni překvapeni stejně jako Vilík, že se to seběhlo tak rychle.

„Ještě byl čas, jestli ona něco nezvedla,“ namítla Róza.

„No, už to necháme tak, hlavně že jsou obě v pořádku. Počkáme na Viléma a pak si přitůkneme,“ navrhoval Oswald.

Vilík si nejednou uvědomil, že s ním maminka chtěla mluvit. O čem asi? A co ten počítač, jedině maminka! Uvědomil si, že on to všechno zavinil. Co teď. Chtěl maminku před tou pravdou uchránit, ale nepodařilo se. To on může za to, že se to seběhlo tak rychle. Nejen

to tušil, ale čím byl blíže k domovu, tím si byl jistější. Věděl, že to maminka nikdy nepřijme.

Měl pravdu. Filomena se trápila. Byla čím dál víc podrážděnější. Vilík, Pepík...a do toho věčně kňourající Helenka. Nepomáhalo nosit, nepomáhal dudlík. Filomena byla strašně vyčerpaná, stoupla jí teplota. Ta potvrzka malá byla hodná jedině, když pila nebo když přišel Vilém, aby to vypadalo, že si maminka vymýšlí. Už druhou noc provřískala. Filomena usínala ve stoje. Paní doktorka třetí den nařídila sestrám, že mají Filomenu nechat vyspat a vzít malou na novorozenecké oddělení. Přinesli ji jen o půlnoci k napití. Filomena si konečně trošku odpočinula.

Hanička škemrala, že chce taky za maminkou a miminkem, ale Vilém byl neoblomný. „Tady si pouštěj fotky třeba desetkrát, ale do nemocnice nemůžeš, ještě ti musí zaschnout ty poslední dvě neštovičky, jinak by jsi maličkou hned nakazila a tak malé miminko by mohlo být hodně ohroženo, kdyby to od tebe chytlo.“

Vilém odjel do Kolína a domácí paní se stala na čas Liduška.

Hanička byla zklamaná. Takhle si to teda nepředstavovala. Dělal Lidušce naschvály. Vymýšlela si, že tuhle polévku nechce a že chce Žolíka do postele, že jí to maminka slíbila. Pak si zas umanula, že se chce dívat na televizi v pokojíčku, ale když Liduška přenášení televize nedovolila, fňukala, že ji nikdo nemá rád, Liduška byla zoufalá. Nevěděla si s ní rady, co se to s tou věčně vysmátou Hankou stalo, na všechno odmlouvá, ale to už zasáhl Jeník, který to nevydržel. „Asi budeme muset dát Haničku na farmu, tam už budou vědět, jak ji naučit poslouchat!“

A toho se Hanička lekla. Věděla od tatínka, že na farmě jsou jen zlobivé děti, které rodiče špatně vychovali a farma je teď učí pracovat a být hodnými.

Raději s vymýšlením přestala a zeptala se, jestli může aspoň ven. Liduška souhlasila. Šly spolu do květinové zahrádky a najednou už to zase byla naše Hanička. Vytrhaly spolu plevel, vysely letničky. Pepík spravil vrátka, která byla nějak divně nakloněná a nakonec přinesl z dílny barvu a natíral s Haničkou ohrazení. Když přišla z práce Růženka, Hanička hned prosila, ať to všechno vyfotí, že musí paní učitelce ukázat, jakou má pěknou zahrádku. A do školy už se moc těšila, v pondělí už se tam konečně vydá. A taky se těšila na Diminika, jestli jí ho teda za ty dva týdny nepřebrała Danka.

Všechny hovory se točí kolem nového miminka, gruntuje se, aby se vše jen lesklo, aby se Filoména vrátila s miminkem do naprosté čistoty.

Hanička stojí u nové postýlky a kouká se jak Růžena obléká polštářek a peřinku krásným povlečením které přišlo balíkem od Karolíny. Na růžovém podkladě je spousta sluníček a měsíčků, v takové peřince to se bude spinkat, smutná je Hanička, ona tak krásné povlečení nemá a těch hraček co to mrně dostalo, ještě není doma a už je pokoj zaskládán plyšáky.

A ten krásný růžový slon, na něm může oči nechat. Jen si ho chtěla pochovat a už ji Růžena okřikla, aby na něj nešahala, že to dostala Helenka. A těch dupáček a svetříčků, těch je plný přebalovací pult. Hanička začla na to mimino žárlit. Tušila že už nebude středem pozornosti. Smutně z pokoje odešla a sedla si za domek. Jindy by za ní hned Růžena přiběhla a zeptala se, co ji trápí, dnes se jen těší na maminku a mimčo a ona je jí šumafuk. Přiběhl za ní jen Žolík, jako by jejímu smutku rozuměl, olízal jí tvářičku, odběhl, přinesl a položil k jejím nohám míček.

Ani Pepík s mobilem u ucha si jí nevšiml, prošel kolem ní a pelášil někam za humna. Pojď, Žolíku, vemu jen vodítko a půjdem na farmu. Dobře věděla, že tam sama nesmí, ale proč by se někoho ptala, když nikoho nezajímá.

Cestou potkala Pepíka s tou holkou, s kterou má zakázáno chodit. Hanička se chtěla schovat, ale Žolík, jak viděl Pepíka, vytrhl se jí i s vodítkem a pelášil za ním. Pepíkovi neušlo, i když měl spoustu starostí s láskou, že Haničku něco trápí. Když zjistil, že se ani nikoho nedovolila a odešla, tak zavolal Růženě, že je Hanička s pejskem s ním, aby neměla strach.

Haničce vyčinil, co že ji to napadlo bez dovolení někam chodit. Jsem moc smutná, proto jsem šla pryč.

Víš co půjdeš s náma k rybníku a tam mi povíš co tě trápí. Když mu Hanička vše pověděla, rozesmál se. Prosím tě, co blbneš, tebe budou mít všichni stále rádi, uvidíš sama. Každé narozené miminko potřebuje víc péče a pozornosti než větší sourozenci, uvidíš, že si miminko zamiluješ a přestaneš myslet na takové hlouposti. Je na tobě vidět, že se nemůžeš dočkat, až si ho pochováš. A toho růžového slona, toho ti večer ukradnu a donesu k tobě do postele, mimino to nepozná.

Haničku žárlivost přešla, dnes bude spát s obrovským růžovým slonem, vděčně se na Pepíka usmála.

Pro malou Helenku nastal den D. Vilém přešlapoval před porodnicí s „vajíčkem“ v ruce, aby si odvezl své klenoty konečně domů.

Hanička nechtěla jít ráno do školy. Ráda by už konečně svou sestřičku viděla doopravdy, opravdickou. Ne pouze jen na fotkách.

Ale nic nepomohlo, musela do školy. Jen Růžena si vzala volno, aby všechno připravila, uklidila a navařila.

Vilík se cítil velmi provinile. Zvláště když se dověděl, že maminka je velmi zatvrzelá a neoblomná. Nechce o tom s nikým už nikdy mluvit, řekla Vilémovi.

Rozhodl se znovu nastěhovat do Kamilova domku, i když tam většinou svého času tráví Růžena s Karlem.

„Tebe bude maminka více potřebovat,“ řekl sklesle, já se jí raději budu vyhýbat. Jen pokud ona sama bude chtít, tak přijdu.“

Okolo poledne se vrátila Hanička ze školy a když zjistila, že Filomena ještě s Helenkou nejsou doma, zaradovala se a utíkala před dům, aby byla první u toho, až se rodinka vrátí. Nemusela čekat dlouho, za chvíli vidí přijíždět Vilémovo auto.

Už z dálky na ně mává a volá.

Když vystoupili, chtěla si hned miminko vzít, ale Vilém řekl rázně: „Až doma!“

Tak utíkala domů, z kuchyně se linula vůně řízků. Hanička chudák nevěděla, co dřív, řízky ji lákaly stejně jako Helenka.

Nakonec odolala a držela se Viléma a prosila, aby už konečně tu Helenku z toho podivného nosítka vytáhnul.

Dočkala se. Filomena ji vyndala a položila Haničce do klína.

Vilém přistoupil, udělal děťátku křížek na čelíčko a řekl: „Tož tě vítám doma princezničko, ať se ti u nás líbí, jsi tady spokojená a šťastná...“

Růžena udělala totéž.

Filomena se převlékla do „domácího“ a vzala Helenku Haničce z klína, uložila do postýlky a šli všichni do kuchyně, kde už bylo prostřeno k dobrému obědu.

Ještě nebyli po jídle, když se dala Helenka slyšet. Filomena vyskočila, ale Vilém ji předešel a říká: „Dojez v klidu, ženo, já si jí chci taky užít. Jaký má krásný hlas, to bude druhá Super Star. Ale tu už do Ameriky nepustíme, ta nám bude zpívat tady doma, abychom z toho všichni něco měli.“

Chudák Vilém netušil, jak malá Helenka vzala jeho slova vážně.

Rodinný večer narušil telefon.

Pan Snášel hulákal do telefonu, že jestli si kluka neohlídají, přerazí mu hnáty. „Ten váš holomek k nám do domu nev Kročí, jedině přes moji mrtvolu. A holku ven nepustím, zamknu ji doma.“

Vilém se ani nenamáhal něco říct. Jednak ho pan Snášel nepustil ke slovu, a taky by to nebylo nic platné. Pan Snášel měl očividně zlost na Verunku, že nerespektuje jeho zákaz chodit s Pepíkem, a tohle byla jen záminka, aby se mohl do telefonu vykřičet.

Filomena posmutněla: „Viléme, já mám o toho kluka strach, víš, že si říct nedá a nechci ho mít zase se sádrou doma, snad už si těch polámaných nohou užil dost, po prázdninách má jít vytáhnout šrouby. Zkus mu domluvit, aby tu Verunku raději nechal.“

Vilém se začal smát: „Filomenko, láska moje, čím víc do toho budeme zasahovat, tím to bude horší. O Pepíka se neboj. Promluvili jsme si spolu jako chlap s chlapem, ví, že Verunka je pod zákonem a do budoucna jsem mu dal taky poučení. A jestli budou její rodiče tu lásku zakazovat, nic nezmožou, naopak, vždyť to máme oba ještě v paměti. Buď klidná, Pepík si hned tak nohy přerazit nenechá, určitě rozezlenému papírkovi uteče, vsadím boty!“

Filomeně se ulevilo. Za asistence Haničky vykoupala Helenku a dala ji nakojenou do postýlky. Hanička chtěla pohádku, ale maličká spustila koncert. Vilém pošeptal ženě: „Jdi číst, ať se Hanička necítí odstrčená, já malou pohlídám.“

Přebalil miminko, které přes veškerou péči plakalo a plakalo. Zabalil dceru do deky, strčil do kočárku a jel k rybníku. Vrátil se se soumrakem. Spící Helenku uložil do postýlky a nahlédl do pokoje k holkám. Obě spaly. Filomena napůl ležela vedle Haničky, nohy svěšené dolů, pohádkovou knihu na prsou. Vilém jí narovnal nohy, zavřel knihu a přikryl. V kuchyni pustil komp a přes Skype probíral s Wernerem postup prací.

Před desátou se vrátil Pepík. Zmizely v něm tři krajíce s pomazánkou. Na domluvu táty nijak nereagoval. Věděl, že žádné zákazy ho od lásky k Verunce neodradí.

O půlnoci se zase vzbudila malá. Napila se a plakala. Fíla vstala, uvázala si ji do šátku a šla se do kuchyně napít. Zkontrolovala ještě děti. Hanička obložená plyšáky spokojeně oddychovala, zítra jedou se třídou na školní výlet. Lidušce hrálo potichoučku rádio, vypnula ho. Nakoukla i ke klukům. Pepík se ze sna usmíval, Jeník usnul se skripty. Spokojeně zavřela dveře, šla zpět a zapnula Skype. Hurá, Kajka! Povídaly si spolu skoro hodinu. Občas jejich hovor narušilo Helenčino kňourání.

„Karolínko, musím už jít spát, to víš, už nejsem nejmladší a ta malá mě zmáhá“, rozloučila se s Karolínkou, dcerku uložila do postýlky, pustila hrací strojek a lehla si do postele. Usnout ale nemohla. Hlavně v levém prsu škubalo a píchalo. Kruci, ještě abych tam tak měla zánět. A domněnky se potvrdily, ráno už měla teplotu a prsa se pro bolest nemohla ani dotknout. Helenku krmila jen z toho druhého.

Brzo ráno měl Pepík dlouhý telefonát, s mobilem u ucha nervózně chodil po kuchyni tam a zpět. Když zavěsil, zůstal nehnutě stát s pohledem upřeným do okna. Pak odešel do pokoje a když se vrátil, na dotaz Filomény, kam vláčí batoh, odpověděl že ho chce půjčit kamarádovi.

„Dnes přijdu až večer, něco mám.“ Oznamil, nečekaje na další dotazy rychle zmizel za brankou.

Když se k večeru stavila Růžena, uvítal ji vřískot Helenky a plačící maminka. Měla horečku, prso bolelo. Na pohotovost Filoména jet odmítla, poprosila Růženu, aby vytáhla z lednice tvaroh a udělala jí z něj zábaly. Nechá ho na prsu půl hodiny působit a bude zábal opakovat, to by v tom byl čert, aby si zánět domácí léčbou nevyléčila.

Růžena se jen telefonicky poradila s lékařem, jaký lék může mamince podat na snížení horečky. Na utišení bolesti a snížení horečky při kojení používejte Paralen, Ibalgin nebo Ibuprofen. Pomáhají také zábaly ze slivovice nebo studené obklady. Ten tvaroh je také dobrý. Dál kojit, radil lékař a dodal, že na kvalitu mléka nemá zánět prsu při kojení žádný vliv, proto, pokud z něj neteče hnis, se nemusíme vůbec ničeho bát. Dítě při kojení přikládat tak, aby jeho bradička byla v místě zatvrdliny.

Jen co domluvila Růžena s lékařem, uviděla u branky stát nějakého muže. Filoména řekla, že tuší něco zlého a měla pravdu.

Pan Snášel se dožadoval své dcery, která nepřišla domů. Chtěl vědět, zda je Pepík doma. Filoménu překvapilo, že jindy prudýas, je tentokrát pan Snášel pokorný a ustrašený. Když se Filoména dověděla, že Verunka dnes ani do školy nedorazila, lekla se a prosila Růženu, aby zavolala na Pepíkův mobil. Ten byl ale hluchý.

„Má ho určitě vypnutý, tak jako naše Verunka, tuším jsem že jsou spolu, co jen budeme dělat, od rána mohou být už bůhví kde.“

„To by Pepík přeci neudělal“ namítla Filoména, „určitě přijdou domů, to je to vaše zakazování, aspoň vidíte, kam tohle vede.“

„Jestli se mi dcera nevrátí do desíti, tak to jdu nahlásit na policii.“

To už Růžena vytáčela číslo Pepíkova spolužáka a dověděla se, že Pepík také ve škole nebyl. To bylo zlé. Filoména plakala, Růžena byla bezradná a Helenka do toho zmatku vřískala. Hanička stála vyplašená a začala natahovat moldánky také.

Snášel se chtěl nechat poroučet, když uviděl tolik slz, ale Růžena ho zadržela.

„Počkejme do zítřka, pane. Jestli mají mobily v tuto chvíli vypnuté, jistě je jednou musí zapnout. Pošleme jim zprávu. Jakmile si mobil zprovozní, zpráva se k nim dostane. Jestli mi dáte číslo na Verunku, pošlu jí zprávu. Moje číslo ona nezná, tak si zprávu určitě přečte. Nebude tušit, kdo jí píše. Pojd'te a diktujte mi, co mám napsat.“

Růžena se podívala na Snášela a ten byl okamžitě svolný.

vyhledal číslo, Růžena si ho opsala a Snášel diktoval:

Verunko a Pepíku, prosím vás za odpuštění. Už vám nebudeme bránit v tom, aby jste se mohli stýkat, jestli se máte opravdu rádi a myslíte to spolu vážně.

Jen se prosím vás vraťte domů. Slibuji, že už o tom nepadne ani slovo. Táta

Ted' už brečela i Růžena, když dopsala to, co Snášel diktoval.

Snášel se tedy rozloučil, Růženě ještě jednou poděkoval, zdvořile se uklonil a odešel. Bylo ticho i Helenka usnula.

Růžena se nad ni naklonila, usmála se na maličkou a chtěla jí trošku upravit zavinovačku, ale sotva se jí dotkla, spustila Helenka nanovo, jako by ji na nože bral.

Vzala jí tedy na ruky a poplácávala po zadečku, chodila po kuchyni sem tam, při tom si pobrukovala ukolébavku, až Helenka zavřela očička. Pak ji opatrně uložila do postýlky. Filomena se dívá na Růženu, jak drží pevně zavinovačku s děťátkem na rukou, jak si

u toho pobrukuje a pomyslela si: „Raději jsi to měla mít ty, já už jsem pro to asi opravdu stará. Jak já to jen s těmi dětmi dělala, když byly malé, si nevzpomenu a nevzpomenu...”

Pro Růženku si přijel Karel. Chtějí být ještě chvíli spolu, za chvíli půjde na noční. Růženka předala Helenku Lidušce. Filomena má možnost srovnávat. Liduška vzala housličky a zpívá ukolébavky, které zpívala Haničce a ta je měla tak ráda. Helence se ale koncert nelíbí, vríská a vríská na celý dům. Liduška nosí, houpe, ale dítě se ne a ne utiší.

Jeník to nevydržel, přišel do kuchyně a omluvil se, že se opravdu potřebuje učit, má na to poslední týden, musí se na tu zkoušku řádně připravit. Karel mu navrhl, že může být klidně u nich, i Maruška bude ráda, že ho občas uvidí. Jeník se omlouvá mamince, že nabídku musí přijmout, jinak se tu zblázní. Filomena ho chápe, pohladí ho a oba palce zatne do pěstí a zdvihne nad hlavu, aby věděl, že mu bude oba palce držet, jen ať jde, že se na něj zlobit nebude.

Ale po jeho odchodu už tak klidná není. Bylo jich tu doma devět. Přibyla k nim Hanička a Helenka, ale je jich doma čím dál míň. Vilém a Jarda v Kolíně, Kajka za vodou, Vilík ve městě, Růženka sem teď chodí jen kvůli malé, Pepík se nevrátil, je kdo ví kde... Při vzpomínce na nejmladšího syna se jí málem zatočila hlava.

Což o to, věřím Pepíkovi, že větší hloupost už snad žádnou neudělá, ale blíží se večer. Jistě si vzal nějaké úspory, ale to jim na dlouho nevydrží, mám to taky oznámit na policii? Jde do pokoje a pustí Skype. Jarda svítí zeleně. „Jardo, prosím, je tam někde Vilém?”

Její smutný výraz Jardu úplně vylekal: „Maminko, co se stalo?“, jen se trochu vytočil a volá na Simonu: „Rychle sežeň tátu!”

Prosba byla vyslyšena, Vilém s mokkými vlasy přiběhl omotaný v osušce: „Filomenko, co se děje, něco s malou, mluv, nenapínej mě...”

Filomeně tečou slzy, vykládá o Snášelovi a zamilovaných dětech, které se rozhodly si svou lásku bránit, děj se, co děj. Teď potřebuje poradit, jestli to má nahlásit na policii. Vilém něco odpovídá, ale Helenka vríská a vríská, Filomena skoro nic neslyší.

„Musím mluvit s Vilémem, prosím, zkus tu holku trochu utiší“, prosí Lidušku. Liduška odnáší Helenku do patra.

Vilém opakuje: „Filomenko, navrhuju počkat. Má patnáct pryč, za své činy už je zodpovědný, horší to bude asi s Verunkou. Já to hned říkal, že ten Snášel tím zákazem jen uškodí. Kdyby si s holkou raději promluvili, stanovili nějaká pravidla, kdy se mohou scházet...ale horkou hlavou se takové věci řešit nedají. Přijedu zítra hned po práci domů a uvidíme, třeba se do té doby ozvou. Neplakej, vezmi si něco na uklidnění a jdi spát, jestli tě Helenka aspoň chvíli nechá.”

Pepík s Verunkou jsou šťastni, že jsou spolu a vůbec nemyslí na to, jak ublížili rodičům, jak moc se o ně bojí. Rozhodla Verunka, i když Pepík měl jiný názor, podlehl argumentům Verunky, že ji rodiče zamykají a nechtějí pouštět ven. Rozhodlo to, že Verunka chtěla z domu utéct sama bez Pepíka, a to on by ji samu nenechal. Vzal si nějaké úspory a na víc nemyslel. Koupili si jízdenku do Prahy, tam budou daleko od těch, co jim zakazují být spolu. Noc přečkali na nádraží, pak se potulovali Prahou.

K večeru se uchýlili do parku, tam Verunka zapnula mobil a přečetla si vzkaz. Zas mobil vypnula a byla rozhodnutá se nevrátit. Stuleni na lavičce usnuli.

Nad ránem je vzbudila zima a pak je polilo horko. Jak Pepíkův, tak i Verunčin batoh byl fuč. Pepík měl v batohu i doklady a peníze. Celou tisícovku a zbytek z pětistovky, z které platil večer jídlo. V kapse kalhot měl pár drobných mincí. Verunka v kapse našla také pár mincí. Dohromady napočítali 75 korun, když se budou živit jen suchými rohlíky, pár dní přečkají.

Najednou už se jim nezdál jejich útěk tak skvělý, jako těch pár prvních hodin svobody. Verunka se rozplakala, když marně prohledávala kapsy, hledajíc mobil, byl fuč zrovna tak, jako mobil Pepíka.

Ale Praha je nádherná, jdou ruku v ruce, prohlížejí si celý den město a jen trochu závidí těm, co si na předzahrádkách dávají místní speciality. Mají se rádi a to je to nejdůležitější. Mezitím už paní Snášelová spolu s Vilémem sedí na služebně policie a sepisují formulář o pohřešovaných osobách. Uplakaná paní Snášelová po hodině výpovědi uvolňuje místo Vilémovi.

Vilém odpovídá na otázky. Měl váš syn důvod k útěku? Co měl na sobě, měl nějakou peněžní hotovost, nahlaste všechny kontakty a telefonní čísla všech známých vašeho syna, barva očí, vlasů, znamínka na těle, číslo jeho mobilu, fotografii, atd.

Vilémovi šla hlava kolem a když uslyšel hlášení o pohřešování Verunky a Pepíka přímo na služebně z rádia zelené vlny, měl co dělat, aby udržel pláč.

„Nebojte se, právě tahle informace proletěla celou republikou, všichni policisté budou mít jejich fotky. Myslím si, že jak jim dojdou peníze, sami se přihlásí, dojde jim, že udělali hloupost. Pátrání se rozjelo, najdou se.“ Loučil se s oběma policisty. „Kdyby vás kontaktovali, nebo jste si na něco vzpomněli, tak tady máte telefonní číslo na můj mobil, klidně zavolejte ve dne i v noci.“

Pepík s Verunkou si užívají volnosti. Nezbytnou hygienu udělali na veřejném záchodku v obchodáku. S blížícím se večerem vyvstal problém, kde strávit noc. Na nádraží jsou neustále kontroly, v parku je nebezpečno. Teď už jim sice není co ukrást, ale jeden neví, kdo se jim připlete do cesty.

Už se stmívá a jdou zrovna kolem školy. Z tělocvičny se trousí ženy z večerního cvičení. Na nějaké dlouhé rozhodování není čas. Pepík zavelel, že ho něco napadlo a už táhne Verunku ke vchodu. Dvou vycházejících cvičenek se slušně zeptá, jestli je tam ještě jejich mamka. A která? Ptá se jedna z oslovených. Janáková, Janáková Monika! Vyhrkne Pepík. My se všechny moc jmény neznáme, podívejte se do šatny, odpoví nic špatného netuše jedna z žen.

Pepík s Verunkou vejdou do dlouhé chodby, na jejím konci se ozývá smích. Pepík vezme za kliku první místnosti a kupodivu není zamčeno. Oba vklouznou dovnitř a potichu za sebou zavřou. Jejich oči si zvykají na šero. Doléhá sem jen trochu světla z pouliční lampy. Zjišťují, že jsou v nějaké spojené šatně, ve druhé části jsou na šňůrách pověšené dresy. Na chodbě se naposled ozvaly kroky a bylo slyšet zamknutí dveří, pak nastalo hrobové ticho. Sedli si na lavičku a přitiskli se k sobě. Dnes v noci budou v bezpečí.

Schoulená Verunka v mžiku usnula. Pepík stáhl několik triček a svou milovanou přikryl, za chvíli už taky spal.

Probudilo je denní světlo. Škola začala ožívat kolem osmé hodiny. Když se na chodbě začaly ozývat dětské hlasy, opustili svůj noční úkryt. Zapletli se mezi školáky a dostaly se k hlavnímu schodišti. Verunka uviděla dívčí záchod a vešla dovnitř. Pepík si četl na nástěnce výsledky matematické olympiády, vtom zazvonilo.

Úplně se vylekal, když ho chlap jak hora chytil za rameno.

„Zvonění pro tebe neplatí?“ zaburácel. V Pepíkovi by se krve nedořezal. Zalapal po dechu: „Já už jsem v prváku na učilišti, přišel jsem pro sestru, volala, že jí není dobře, odprovdím ji k lékaři. Tamhle jde.“

Sevření ramene povolilo. „Pojď, Verčo, pomůžu ti.“ Otočil se k hromotlukovi:

„Nashledanou.“

Verunka se mlčky přidala k Pepíkovi a teprve venku se odvážíla potichoučku promluvit:

„Kdo to byl?“

Pepík se smál: „Asi nějaký učitel, možná školník, nevím, nepředstavil se mi.“

Usmáli se na sebe a vyšli do sluncem zalité Prahy.

Filoména chytla zánět i do druhého prsu, nevyspalá, nešťastná, stále na rukou plačící Helenku se rozplakala. Tak je tam obě plačící našla Růžena s Karlem.

„Musíš vzít malou a jedeme k lékaři, to není samo o sobě, aby mimino stále tak vyvádělo. Na odpolední to stihnu, tak Karel nás zaveze.

Doktorka váží Helenku a kroutí hlavou.

„Maminko, vaše Helenka místo aby přibývala na váze, tak jde s váhou dolů a pláčem se hlásí o jídlo. To značí jediné, musíme přikrmit, v lékárně si koupíte Nutrilon 1, je vhodnou volbou počáteční mléčné kojenecké výživy pro Vaše miminko, pokud již není nebo nemůže být plně kojeno, obsahuje unikátní klinicky testovanou směs vyvinutou po vzoru oligosacharidů mateřského mléka, kde tvoří 3. největší složku. Oligosacharidy jsou přirozeně se vyskytující látky, které jsou využívány střevní mikroflórou Vašeho dítěte. Filoména bez zájmu poslouchala, co jí lékařka říkala. Do lékárny poslala Růženu.

Doma okamžitě podle návodu mléko připravila. Helenka hltavě pila a vypila celou dávku, řihla si a tvářičkou jí přeběhl první úsměv. Vděčně se na Filoménu koukla, zavřela očka a spokojeně usnula.

„Já si to myslela, že jí tvoje mléko nestačí, byla hladová, proto vřískala“, s úsměvem řekla Růžena.

„Konečně si, maminko, můžeš odpočinout, na Pepíka přestaň myslet, mysli na sebe a na nás. Co by bylo s Helenkou, kdyby ses úplně sesypala.“

„Tobě se to, děvče, mluví! Počkej jak budeš mít vlastní děti, všechny jsem vás odkojila a nakonec Helence budu dávat místo svého mléka nějaký umělý prášek.“

Pepík zrovna myslel na maminku a do smíchu mu nebylo, začal litovat, že souhlasil s útekem, zvláště když v kapse penízek ubývalo. Už je ani nebavilo chodit a koukat na krásu Prahy. Beze slova sedávali na lavičkách, jejich oběd večere i snídaně byl suchý rohlík a voda napuštěná na WC v supermarketu. Nutně by potřebovali sprchu. Pepík i Verunka mysleli na totéž, vrátit se. Nikdo z nich ale tuto myšlenku nahlas nevyslovil.

Přišel ale den, kdy v kapse zůstala jen poslední koruna a dostavil se hlad.

Hlad byl stále silnější, a to rozhodlo. Verunka s pláčem řekla, že chce domů. Pepíkovi se ulevilo.

Jenže problém, jak se vrátit, zůstal s otazníkem.

Přišel další večer, poloprázdnou ulicí jdou Pepík s Verunkou a nemyslí na nic jiného, než na jídlo.

Na tramvajové zastávce čouhá z odpadkového koše něco podobné zbytku rohlíka. Hlad je silnější, bleskurychle Pepík vytáhl něčí svačinu, půl rohlíku dal Verunce a hltavě jedli. Bylo to ovšem takové podráždění a místo, aby zahnali hlad, stal se pravý opak. Navíc Verunka po chvilce jídlo vyzvracela.

To rozhodlo. Našli služebnu VB a Pepík zazvonil. Se sklopenou hlavou řekl policistovi, že jsou na útěku, že jim někdo ukradl doklady a peníze. Policista je vyzval, aby se posadili a spustil: „Víte co je kvůli vám v pohotovosti policistů, co pátrání po vás stojí peněz?“

To vám nedošlo, že máte rodiče, kteří se o vás bojí? Copak jste se měli doma špatně?“ Policista přestal, až když viděl Verunku plakat. Sedl k vysílačce a odvolal pátrání.

„No, co s vámi, dovezeme vás rodičům, ne? Ruce!!!“ Oba na policistu koukali vykuleně.

„No ruce, nerozuměli jste?“

Pak jim to došlo, když uviděli pouta.

„To tak, aby jste mi frnkli!“

Taková ostuda, to nepřežiju, myslel si Pepík, dovezou mě domů jako zločince v poutech s eskortou.

Ještě dva telefonáty, jeden Verunčiným rodičům, druhý Pepíkovým.

„Děti vám přivezeme kolem jedné hodiny po půlnoci. Přihlásili se sami.“

Pak už jeli policejní dodávkou každý z jedné strany policistu. Cestou museli vyslechnout spoustu výchovných rad. Nejstrašnější pocit ovšem zažili, když stáli před domkem Holomků s pouty na rukou, kde už na ně čekali i rodiče Verunky. Pouta byla sundaná před zraky rodičů. Pepík beze slova zamířil domů a Verunka padla kolem krku mamince.

„Tak ještě podpisy“ požádal policista rodiče a řekl, „to víte, zadarmo to nebude, čekejte fakturu za dovoz. Hlavní je, že jsou živí a určitě si podruhé rozmyslí udělat něco takového.“

Filomena by konečně mohla být klidná, Helenčin věčný pláč se vysvětlil, Pepík našel cestu domů, Jeník zdárně udělal zkoušku, Karolínka úspěšně dokončila semestr a ve středu přiletí, Vilém si chválí práce v Kolíně, jak to jde těm šikovným chlapům od ruky a pěje ódy na Wenera.

Werner..jen to jméno Vilém vyslovil, Filomenu zase bodlo, ale nebylo to u srdce, bylo to níž, až někde v podbřišku. Tahle bolest se dostavuje čím dál častěji. Původně myslela, že ji bolí rána po císařském řezu, ale ta vypadá, že se hojí. Příšerná, pichlavá bolest vychází odjinud.

Svěřila se Vilémovi, ten nelenil, naložil milou ženu do auta a už s ní míří do nemocnice. Paní doktorka ji prohlédla, nechala udělat všechny rozbory a vyřkla ortel. „Máte rozsáhlý zánět dělohy, nasadíme antibiotika a ještě něco se mi nelíbí, sliznice je nadměru zvětšená, musíme zjistit co to je, může to být třeba jen cysta...“

Filomena přerušila doktorku a vyhrkla: „Třeba jen cysta? Znamená, že by tam mohlo být něco jiného?“ Zatmělo se jí před očima.

Probrala se až na lůžku. Ztěžka otevřela oči. Tohle důvěrně zná. To je JIPka. Tady ležela po operaci srdce. Tady ležela její maminka, zrovna takhle tady ležel nedávno Vilík...

Při vzpomínce na Vilíka se jí zase udělalo špatně. Oči se jí znova zavřely. Odborníkům se Filomenin stav nelíbil. Cysta na děloze je venku, ale protože se operovalo v době zánětu, je nebezpečí, že se dostane i do vaječníků. Noční měla starší zkušená sestřička a slyšela Filomenin nářek ze spaní. Nelenila a ráno došla za ošetřující doktorkou.

„Paní doktorko, nemám odvalu do toho zasahovat, ale mě se ta paní Holomková nelíbí. Pořád vykřikovala, že homouše doma nestrpí, ať jí ten Werner nechodí na oči a dá ruce pryč od jejího syna. Víte, mám bratra a když jako rodiče zjistili, že jejich syn je gay, švagrová se z toho zbláznila a léčila se v psychiatrické léčebně a ještě asi rok navštěvovala psychologa. Dnes je z toho naštěstí venku. Tak si myslím, že bychom měli k pacientce zavolat psychologa.“

Doktorka zvedla oči od zápisů v kartě a obdivně vzhlédla k sestře: „To vůbec není špatný návrh, děkuji, že jste mne na její vykřikování ze spaní upozornila, třeba tady bude ten zakopaný pes. Psychika mohla způsobit všechny ty problémy! My ji tady pižláme břicho, hojíme prsa a zatím něco trápí její duši... a co to je, musíme zjistit. Mám z Vás radost a moc Vám děkuji.“

Oswald s Boženkou už byli zase doma, na Berounsku. Všechno to trápení, co prožívala Filomena, šlo tak nějak mimo ně. A bylo to dobře. Nějaký čas pobudou doma a pak odjedou na svou odloženou svatební cestu do Luhačovic. Usoudili, že by bylo dobře pobýt zase chvíli s Lucií a její rodinou. Však už se klukům stýskalo a Božence samozřejmě taky. Boženka si dělala výčitky, že je zanedbává, ale Lucie jí to okamžitě vymluvila:

„Už jsi toho pro nás, maminko, udělala víc, než je radno.“

Jsou rodiny, kde nemají vůbec babičku, nebo mají takovou, která se na vnučata nepřijde

podívat, jak je rok dlouhý. A taky všechno zvládnou. Jen si užívej. Zasloužíš si to. Pro nás je největší odměna, když tě vidíme šťastnou a spokojenou. Jen si zajed'te do Luhačovic, je tam moc pěkně a tys tam ještě nikdy nebyla. Ani Oswald, tuším.“

Hubert s Rózou žili opět sami pro sebe. Nemuseli brát na nikoho ohled a také nebrali. Hubert už se na farmě objevil jen zřídka, všechen svůj volný čas zasvětil ženě. A ona mu velkou měrou dávala najevo svou vděčnost. Také se k nim toho moc nedostalo. Růžena převzala péči o Helenku na plný úvazek. Starala se o ni, jako o vlastní. Z práce si vzala zatím neplacené volno. Nikomu se nepovedlo Helenku tak dobře utišit jako jí. I když byla nasycená, svým hlasivkám dávala zabrat, hlavně v noci. Vilém se v duchu Růženě omlouval, jak byl na ni občas nazlobený, nyní má největší oporu právě u ní.

Když Karel Růženu pozoroval, jak se umí k tomu postavit, zatoužil po vlastním dítěti a Růženě se svěřil.

Růžena se něžně na Karla usmála a pak povídala:

„Víš Karle taky na to myslím, ale zatím ne. Uvažuji, že si ještě udělám zdravku. Často dělám práci, kterou má dělat sestra, ale jsem stále jen sanitářka. A pak, musím být mamince k ruce, víš sám dobře, jak je na tom se zdravím a také s psychikou. Musím teď myslet víc na ni, než na sebe. Ale mohu tě ujistit, že se stejně jako ty, na tu dobu, až budeme mít spolu děťátko, těším.“

Karel ji utřel slzu, která jí zatím stékala po tváři a dlouze ji políbil...

Helence se to asi nezamlouvalo, tak se dala zase slyšet a Růžena ji musela ukolébat.

Místo na rande, čekalo naše útěkáře předvolání na oddělení policie. Tentokrát na obvodní oddělení, kde bylo nahlášeno pohřešování.

Seděli tam se sklopenou hlavou a museli odpovídat na dotěrné otázky policisty. Co vás vedlo k tomu, že jste utekli z domova, kam jste měli namířeno, podrobně popište, kde jste se po dobu útěku zdržovali, kde jste přespávali. To vše musím zapsat, aby se zjistilo, zda jste na útěku neprováděli nějakou trestnou činnost.

To bylo pro Pepíka a Verunku strašně ponižující, vyprávět hodinu po hodině, co dělali, kde se zdržovali, zvláště když u výsledku musel být jejich zákonný zástupce.

Vilém a paní Snášelová se tak dopodrobna dověděli, kde se jejich děti na útěku zdržovali. Báli se doma svých dětí na cokoliv zeptat, ani žádnými výčitkami své děti nezatěžovali ze strachu, že to udělají zas.

Pepík s Verunkou takové chování od svých rodičů a ostatních členů rodiny nečekali. Čekali výprask a zatím místo výprasku byli zahrnuti láskou. Pepíka navíc čekalo vyřízení ukradené občanky a zřejmě i pokuta. Po výsledku je doma čekal pozdrav z Prahy v podobě faktury.

Vilém četl... **VÝPOČET A VYČÍSLENÍ NÁKLADŮ** k převozu nezletilé osoby Viléma Holomka. K převozu byl použit dopravní prostředek typu Transporter. Náhrada za spotřebované pohonné hmoty a náklady za použití silničního motorového vozidla činí 1.329,30 Kč.

Vilém podal dopis synovi. Pepík čte a kroutí hlavou, myslel si, že to bude víc, napadlo ho, kde vezme těch vyčíslených 30 haléřů k sumě 1.329 Kč.

Pak jen dodal: „Tati, já si to odpracuju.“

„No, to si piš, že tohle si odpracuješ, místo prázdnin ti najdu brigádu, a peníze mi vrátíš i s úrokama.“

To samé čekalo doma i rodiče Verunky a i ten samý trest pro Verunku v podobě brigády. Maminka si pak s Veronikou důvěrně promluvila, stanovila podmínky. Co se týkalo Pepíka, nebude jí ani otec zakazovat, aby se s ním scházela, spíš se oba bojí, aby Verunka neotěhotněla. Když navrhla návštěvu gynekologa, Verunka vylítla, jako by ji vosa píchla.

„Co si to o mně, mami, myslíš, nepotřebuji zatím žádné prášky, abych nepřišla do jináče. Na pohlavní styk mám čas a nežli na něj přijde, tak budeš první, kdo se to doví a teprve pak se budu cpát práškama. Co si vůbec o Pepíkovi a mně myslíš? Máme se rádi, je nám

spolu dobře, máme stejné zájmy, ale sex to tedy není a dlouho nebude.“

Paní Snášelové tahle Verunčina slova zahнала všechny pochybnosti a strach. Zhluboka si oddychla, zas bude dobře a bude se svou dcerou vycházet jako dřív.

Cítila vinu za to, co se stalo, měla si s dcerou promluvit dávno na tohle téma, nemuselo by to skončit útekem.

Doktorka rozhodla, že novopečená maminka ještě zůstane v nemocnici. Filomena sice škemrala, že se jí stýská, ale doktorka se nedala usmlouvat.

„Nejdůležitější je pro Vás klid, pokud vás pustím domů, mám vás tu za dva týdny znova. Máte doma chůvičky, není potřeba se strachovat o malou, hlavně se musíte dát do pořádku vy.“

Filomena sice nesouhlasila, ale sama viděla, že jí odpočinek pomáhá a o domácnost se bát nemusí, včera přiletěla Karolínka.

Ano, domácnost dcery zvládaly na výbornou. Liduška vařila, uklízela a psala úkoly s Haničkou. Růženka zaučila do péče o miminko Karolínku, aby mohla znova nastoupit do práce. Karolínka se holčičky nemohla nabažít. Božítku, ještě rok školy a pak si určitě taky takové mimčo pořídíme. Je to nádherný pocit držet na rukou takové nádherné lidské mládě.

Když konečně děťátko na chvíli usnulo, dala se Karolínka do žehlení. A že toho byl plný koš!

Helenka si to načasovala přesně. Jakmile vycítila, že je vyžehleno, začala se ozývat. Hanička mermomocí chtěla krmit, krásně už se naučila, jak držet lahvičku. Nakrmené a přebalené miminko dala Kajka do kočárku a šly na procházku. Hanička toho musela Karolínce tolik popovídat a Karolínka byla vděčný posluchač. V Kalifornii mluvila česky jen s Milošem a několika přáteli, jinak všude zněla angličtina.

Helenka se zase začala vrtět, moc se jí v kočárku nelíbilo. Hanička začala zpívat. To upoutalo budoucí učitelku hudby. Přidala se k Haničce a zkoušely zpívat i dvouhlasně. Kajka Haničku pochválila, že jí to krásně jde a rozhodla se, že si ji vezme do parády. To děvčátko má zlato v hrdle, s tou nazpívám duety, plánuje Karolínka své další cédéčko. Na zpáteční cestě se k nim přidal Pepík. I na něm mohla Karolínka oči nechat. Od února se zase o kousek vytáhnul, pod nosem mu raší nějaká fousiska a největší radost má z jeho postojů a myšlenek. Na jarních prázdninách to byl ještě takový nafoukaný floutek, dnes před sebou vidí správného kluka a je ráda, že má takového brášku.

Babička Rozka měla z Karolíny radost. Karolína využívala každé volné chvílky a za babičkou zaběhla, měly si spolu co vyprávět.

Rozka se chtěla Karolínkou a jejím zpěvem pochlubit a pozvala ji do klubu seniorů, aby jim zazpívala.

To byla velká událost, klubovna seniorů byla narvaná k prasknutí. Babičky a dědečkové s sebou vzali i vnoučata. Děti stály s památničky a Karolína znalá světa měla i balík svých fotek, takže jí za chvíli od podpisování fotek a památničků bolela pravačka. Anglicky nezpívala, zato odzpívala všechny lidovky, na které si jen vzpomněla.

Rozka byla dojatá a slza ukápala i dědovi, když Karolínka zapěla

„co bys chtěl zlatý hošku,
se mnou tančit chtěl bys trošku“.

Když zazněla písnička „přes dvě vesnice“ to už zpíval s Karolínou celý sál. Starousedlíkům se Karolína moc líbila, byla hvězda, ale zůstala stále tou Karolínou, kterou všichni viděli vyrůstat od plínek.

U Filomeny už je potřetí psycholog. První sezení dobře nedopadlo. Zarputile tvrdila, že jí nic netrápí. Psycholog byl ale odborník na svém místě a už při druhé rozmluvě mu začalo být jasné, odkud vítr vane, a rozebrali příčiny homosexuality. Dnes probírají otázku jejího syna. Opravdu dalo moc práce přesvědčit zatvrzelou Filomenu, že Vilík je jejich hodný syn a sám je nešťastný z toho, co mu osud připravil. Psycholog jí povyprávěl příběh ze své praxe, kdy rodiče dohnali dceru lesbičku k sebevraždě.

Filomena se lekla. Ano, má Vilíka ráda a nechce, aby se trápil nebo si dokonce vzal život. Dostala úkol napsat na levou stranu papíru, co jí na Vilíkovi vadí a na pravou stranu jeho klady, úspěchy, zkrátka vše, proč ho má ráda.

Pravá strana se rychle zaplňovala.

Převládl zdravý rozum a mateřská láska. Vadí jí jenom to, co na to řeknou lidé, sousedé. Víc negativ nenašla.

„Tak to vidíte, paní Holomková. Ale Váš syn nebude žít se sousedem. Sama jste říkala, že ve vesnici takový případ byl. Mladík se odstěhoval do Prahy a místní drbny si našly jiný cíl. Vilík má velkou výhodu, že se nenarodil o dvacet let dřív, to byla ještě sexuální orientace tabu. To by to měl ještě těžké. Ale dneska se o tom tématu nahlas mluví, hodně lidí už je dobře informováno a homosexuálové se za svou orientaci nemusí stydět. Tak co myslíte, sejdeme se zítra ještě jednou společně s Vilíkem?“

Fíla se nadechla a už už chtěla říct ne, ale neměla odvalu oponovat a proto jen kývla. Uvažovala až do příchodu manžela. Přemýšlela o všem, co jí psycholog řekl, a znovu to rozebírala s Vilémem.

Ten byl rád, že konečně začala Filomena uvažovat jinak. Vyhráno nebylo, protože, jak sama říkala, bude se s tím srovnávat dlouho, ale nakročeno bylo a hlavně už Vilíka s Wernerem nezatracovala.

„Tak povídej, Vildo, co doma, co dělá maličké, jak se všichni máte?“

A Vilém měl co vyprávět. Že si kocour skočil do kočárku a spal s Helenkou. Že opravovali s Pepíkem seník, že Karolínka s Haničkou secvičuje duety a vzala by o prázdninách Haničku do Kalifornie, aby je spolu nahrály ve studiu, že Jeník už všechny zkoušky udělal, ale od Marušky se mu domů moc nechce.

Jeník s Maruškou chytají překvapení. Čekají jen až Filoménu pustí z nemocnice. Chtějí využít toho, že je i Karolína doma, a oznámit svoje zasnoubení.

Překvapení nachystal i Hubert s Rozkou v podobě poukazu na víkendový pobyt pro 2 osoby v termálních lázních Velké Losiny pro Růženku a Karla jako poděkování za to, jak se starala po operaci o Rozku.

Rozka se poslední dobou moc dobře necítí, stále víc polehává, což Huberta trápí. „Nic mi není,“ lže mu Rozka, jen jsem trochu unavená, to bude důsledek chemoterapie.

Přemlouvání, aby zašla za onkologem, nepomáhá. To vždy na Huberta zostra spustí, že jí nic nebolí, co by tam dělala, když jde stejně za měsíc na kontrolní odběr krve. „Kdyby se něco dělo, tak to rozbor krve ukáže, tak mě furt nekontroluj a nech mě v klidu.“

Jenže sama tušila, že v pořádku není, břicho bolelo, střídal se průjem a zácpa, okolí stomie bylo bolestivě zarudlé, strašně se bála a proto se přetvařovala, aby ani Růženka na ni nepoznala, že v pořádku není. I když věděla, že jí onkolog upozorňoval, že kdyby došlo právě k těmto potížím, aby neprodleně přišla, neposlechla. Zas by trčela v nemocnici, zas by se v ní štárali. Určitě by musela i na kolonoskopii, strach z nepříjemných a bolestivých vyšetření byl silnější, než zdravý rozum.

Jen ten průjem kdyby neměla, vysiloval ji, točila se jí hlava, přesto vše tajila. Tajila potíže ještě další týden.

Pak jednoho dne nad ránem cestou na WC upadla. Hubert si nevěděl rady, Rozka tvrdila,

že to nic není, aby nikam nevolal. Jenže když ji pomohl zvednout na nohy, sesula se znovu k zemi. To už na nic nečekal a volal Růžence, ta okamžitě sedla do auta a jela k nim. Když babičku uviděla, věděla, že je zle. Rozka nakonec přiznala že ji sužuje neúnosný průjem. „Musíš hned do nemocnice, mám směnu, беру tě sebou a žádné výmluvy, chemoterapii máš dávno za sebou, z toho ty potíže nejsou. Jsi podle mě dehydrovaná, neboj, pár kapaček a bude dobře.“

Zlobila se na babičku, že to nechala dojít do stavu, v jakém ji našla. Pomohla jí s oblékáním, Hubert měl v mžiku nachystanou tašku do nemocnice a pomůcky, pomohl ženě do auta, ta se ani nevzpírala ani cestou nepromluvila. Držel ji za ruku a měl strach.

Rozku do nemocnice přijímají, Filomenu konečně propouštějí. Vilém nařídil, že se o babičce před maminkou mluvit nesmí, aby ji to zase nerozrušilo.

Ale opatření ani nemusel dělat. Filomena je tak ráda, že je doma a vidí své děti, že na rodiče v tuto chvíli ani nevzpomněla. Helenka už se krásně směje, i když nejdříve se na tu cizí paní zvědavě dívala. Filomena v nemocnici poctivě odsávala mléko a teď zkusila miminku nabídnout prs. Kupodivu se malá přisála. Konečně je Filomena spokojenou maminkou. Po kojení dostane malá lahvičku na dokrmení. Váha už ukazuje 3000g, ale ještě pořád je tak droboučká. Když si Filomena vzpomene, že Pepík měl při narození čtyři a půl kila a do nejmenších dupaček se vůbec nevešel, tak Helenka je poloviční. Karolínka s Filomenou jedou s malou na procházku. Mají si toho tolik říct. Karolínka vypráví o studiu, o domě, o dovolené v Mexiku. Přijely s kočárkem k domu.

„To je dobře, že jste tady, holky,“ vítá je Vilém. „Maminko, přenechej maličkou Karolínce, hod' se do gala, jedem na výlet, za chvíli tu bude taxík!“

Filomena se zvědavě rozhlíží po dětech. Každý se tváří – já nic, já muzikant. Viléma nemá cenu se ptát, stejně by nic neprozradil. U branky zatroubil Karel. Filomena nasedla a zamávala Haničce. Po chvilce zastavili u nízkého domku, který byl dokola obrostlý růžemi. Filomena se nejspíše přibližovala. Co to ten Vilém zase vymyslel? Je krásný červnový podvečer, Karel je vede dozadu za dům. V zahradním altánku je prostřený kulatý stůl. V tom se odněkud vynořil Jeník vyštafírovaný v obleku a s velkou kyticí.

Políbil maminku na tvář: „Díky, maminko, že jsi tady!“ Filomena už začíná tušit. Z domu vychází usměvavá baculka kolem čtyřicítky a Maruška v dlouhých růžových šatech.

Jeník spustí: „Milá paní Pivoňková, chtěl bych Vás požádat o ruku Vaši dcery Marie, prosím, dáte mi ji za ženu?“ Předá kyticí své budoucí tchýni. Ta s úsměvem odpoví: „Za sebe můžu říct ano, ale musíš se zeptat Marušky, jestli tě bude chtít.“

Jenda poklekne před Marušku, otevře krabičku s prstýnkem a třesoucím se hlasem prosí: „Milovaná Maruško, přijmeš ode mne zasnubní prstýnek?“

Marušce se v očích zalesknou slzičky, vytrhne ruku, kam jí Jeník navlékl prstýnek a dojatá utíká do domu.

Jeník neztratí hlavu a jde za Maruškou. Po chvilce přivádí usazenou, ale šťastnou Marušku a postaví se s ní před Viléma s Filomenou. „Drazí rodičové, je mi velkou ctí Vám oznámit naše zasnoubení.“

Tak tam všichni pláčou dojetím. Karel je zve ke stolu. Slzy jsou utřeny do kapesníčků a už panuje jen veselá nálada. Po slavnostní večeři se domlouvá zasnubovací repete na zítra u Holomků při grilovačce, to už tu bude i Jarda se Simonou.

Filoména chce pozvat na grilování i svoje rodiče a tak chtít nechtít musí Vilém s pravdou ven, že je Rozka v nemocnici, ale aby se Filka nebála, že Rozka bude co nevidět doma. Obava z toho, jak bude Filoména reagovat, byla zažehnána.

Filoména byla z toho zasnoubení celá šťastná a měla plnou hlavu toho, co všechno nachystá. Byla odpočatá a scházelo jí pečování o rodinu, tak zprávu, že je maminka v nemocnici, vzala jako hotovou věc.

To ještě netušila že se připravuje další překvapení. Karel nakonec přesvědčil Růženku, že by se mu také moc zamlouvalo, kdyby jí mohl navléknout zasnubní prsten. Ta nejdřív měla námitky, že i bez zasnubního prstenu mohou být šťastní, ale když viděla, že se Karel příliš na tento její argument netváří, tak nakonec souhlasila. Prstýnek byl v krabičce, Karel trval na tom, aby si ho sama vybrala, jen se čekalo na nějakou vhodnou příležitost a ta právě nastane.

Rozka v nemocnici napojená na kapačku tušila že v pořádku nebude. Měla za sebou odběry a magnetickou rezonanci, doktor nechtěl říct nic konkrétního, jen pozval Huberta, aby ho následoval. Posad'te se. Magnetická rezonance břicha vaší paní prokázala

v proximální polovině levé ledviny, že se ventrálně nachází ložisko o velikosti 25 mm. Obraz má charakter spíše tumorozního ložiska než komplikované cysty. Zvětšené uzliny neprokazuje. Prozatím vaši paní nebudu touto zprávou nervovat, napřed musí nabrat sílu a pak rozhodnem, jak budem postupovat. Další operace? Zhrozil se Hubert, copak chemoterapie nezabrala? Rozka se přeci cítila velmi dobře, byla plná života, plánovala dovolenou a nakonec zas bude operovaná, copak to nejde laparoskopicky?

K případné možnosti laparoskopického vynětí ledviny se nedovedu takto vyjádřit, zřejmě tento způsob ale není možný, vzhledem k poloze ložiska. Zřejmě se bez operace neobejdeme. Vaše paní je bojovnice a o postupu se teprve budeme radit.

Hubertovi se zhroutil celý svět, chudák Rozka, tu tahle informace srazí zpět na počátek onemocnění. Bude vše nanovo, operace, strach, nervování, znovu chemoterapie a on nesmí dovolit, aby Rozka na něm poznala, jak moc se o ni bojí. Dnes se za ní na pokoj nevrátí, poznala by, kolik uškodilo.

Musí se uklidnit, jen jí pak zavolá a navštíví jí zítra.

Vrátil se domů bez nálady. Tam už na něj čekal Vilém, aby ho pozval na oslavu. Když ho viděl, jak s hlavou sklopenou sotva kráčí, lekl se. Zpráva o zdravotním stavu Rozky byla i pro něj šok. Utěšovat nemělo smysl, Hubert pozvání odmítl, slíbil, že telefonicky snoubencům popřejí zítra spolu s Rozkou z nemocnice a poprosil Viléma, aby ho nechal o samotě. Měl slzy na krajíčku a nechtěl, aby ho takhle Vilém viděl.

Dědu Huberta nepotěšil ani telefonát Oswalda. Snažil se nedat na sobě nic znát, ale třesoucí se hlas ho prozradil. Musel s pravdou ven. Oswald ho chlácholil, že to určitě nebude tak vážné a Rózka bude zase brzy v pořádku, ale sám měl pochybnosti. Hubert si zapnul televizi a podřimoval v křesle. Vždy, když otevřel oči a v protějším křesle neviděl Rózu, píchlo ho u srdce a znovu na ni musel myslet. Víc udělat nemohl. Jen doufat, že se z toho všeho jeho žena statečně vylíže.

U Holomků bylo veselo. První prázdninový den byl jak vymalovaný. Filomena byla ve svém živlu. Karel přivezl Marušku i maminku. Vilém objal svou milovanou ženu a vesele řekl: „Tak se koukni maminko, máme doma všechny naše děti.“ Maličká Helenka šla z náruče do náruče a to se jí náramně líbilo.

Hanička předváděla, jak naučila Žolíka chodit po zadních.

Když Karel požádal Viléma a Filomenu o ruky dcery Růženy, nikoho už to ani nepřekvapilo. Od Oswaldovy svatby se s podobnými nápady roztrhl pytel. Liduška si dobírala Jardu, že by do toho mohl taky praštit, ale ten naoko láteřil, že kdepak, že on tak blbý není, že se do chomoutu nepožene. Přitom stiskl ruku Simoně. Věděla své. Tento týden byla v půjčovně šatů na první zkoušce a u zlatníka je objednáno vyrytí datumu do prstýnků 8. 8.

Oswald už je o termínu informován, aby si se svou novomanželkou naplánoval další týden. Příští pátek odjíždějí na čtrnáct dnů do Luhačovic a potom ještě na týden k Pekárkům do Ostravy, kterým to slíbili v Poděbradech. A nebyl to jen planý slib. Udrží kontakt telefonicky a moc se na tu černou Ostravu těší. Boženka to hornické město navštívila jako mladá studentka před padesáti lety, ale Oswald v těch končinách nikdy nebyl. Na konci července se vrátí do Tetína a po týdnu se přesunou sem do Kozojed, aby mohl Jardovi tu svatbu odsvědčit. Nikomu nic nevyzradil, tak jak to Jardovi slíbil.

Jarda zaslechl rozhovor Karolínky a Růženy o plánu letět do Kalifornie a hned zpozorněl. Uklidněn, že natáčení s Haničkou v nahrávacím studiu je naplánováno za čtrnáct dnů a přiletí zpět na začátku srpna i s Milošem, hrábl do strun a spustil písničky k večernímu ohni. Vykoupaná a napapaná Helenka už v postýlce krásně spinká a na střídačku ji jde

každou chvíli někdo zkontrolovat. Haničce se do postele vůbec nechce a tatínek s maminkou dovolili, že s nimi ještě může zůstat na zahradě. Jeník filmuje i večerní zahradu. Prostor u grilu osvětluje asi dvacítko lampiónů. Do okolí se rozléhá zpěv rodiny Holomků, ale nikomu to nevadí. Ať žijí prázdniny!

Jen Liduška je zatím bez nějaké vážnější známosti, kluků se kolem ní motá spousta, maminka si ji vážně dobírá a hrozí prstem.

„Abys holka, nepřebrala!!!!“

„Kdepak, to se neboj, na ocet nezůstanu, budu si užívat svobody, mám zatím jiné plány a vážný vztah by mě jen brzdil a to já nedopustím.“

Vilém, když viděl tu hromadu kluků v kouzelném zrcadle, které Liduška v srdci má, spráskl ruce.

Pepík pozval i Verunku. Oba se uklidnili a jsou jako dva holoubkové.

Vilík s Wernerem, to je pro ni stále oříšek, přesto nemůže nevidět, jak jsou spolu šťastní a dělá vše proto, aby si zvykla.

Filoména se zasněně na své děti dívá. Dobře si své protějšky vybrali, konečně je šťastná, když jsou její děti šťastné.

Jen maminka s tatínkem tady schází. Byla za ní v nemocnici, měli si co povídat, Rozka se nevzdává, bojuje a vítala ji s úsměvem, jen její oči už nezáří jako dřív, tam ten strach nejde zakrýt, ty mluví bez řeči.

„Na co myslíš, maminko“, obejmě ji něžně Vilém, „koukej na naši krásnou rodinu, jak se rozrůstá, za pár roků ani naše velká zahrada nebude stačit a domeček bude prskat ve švech. A naše Helenka roste do krásy, je celá maminka a když se tak na ni dívám a na tebe, jak jsi rozkvetla, co kdybychom si pořídili ještě jedno“, škádlí ji Vilém.

„I huš, jedeš, že tě bacím“ směje se Filoména. „To tak, to už necháme na našich dětech.“

Pepík hovor zaslechne a hned se hlásí, že tedy s Verunkou začnou na mimčů pracovat.

Vilém vyskočí a hned mu pleskne výchovný pohlavěk, což všechny přítomné rozesměje.

Hanička běží za tatínkem. „Tati, tati, strýc Karel má v autě stan, postavíme ho a já budu panovat.“

„No, panuje král, říká se stanovat.“

Rázem je o další zábavu postaráno.

„To jsem zvědavý, s kým v tom staně chceš spát, přejde kolem stanu ježek, zadupe, a v tu ránu strachem přiběhneš domů.“

„Ne ne, vezmu si do stanu pejska a kočičku a tebe tatínku, ty mě před ježkem ochráníš!“

Při stavění stanu se mužové zapotili, hráli si s tím už skoro půl hodiny. Splet' tyček je zmátla. Do toho se jim neustále pletla Hanička, která už měla připravený polštář a deku.

Jarda odborně četl návod, ale pořád nějaká tyčka chyběla a jinde zas nadbývala.

Pepík si věděl rady hned: „Pusťte mne k tomu, vy hlavy študované, vážně nevím, co vás v té škole učili.“

Selským rozumem postavil stan za pět minut. Hanička se tam hned nastěhovala i se svým zvěřincem. Ale ani kocourovi, ani pejskovi se nové bydlení nezamlouvalo a vzali do zaječích.

„Ještě obranu pro případ deště“, radil odborně Pepík a hloubil po stranách kanálek. Pak natáhl od sklepa drát a zavěsil svítidlo.

Hanička mu dala štípanou pusku: „Že jsi mi to tak pěkně postavil, můžeš tu se mnou bydlet!“

To se jim to tam celý týden pěkně spalo. Přes den Karolínka zpívala s Haničkou a pilovala přípravy na natáčení. Odlet do Kalifornie se blížil. Villém ukazoval Haničce na mapě, kam poletí. „Takový kousek? To bychom to mohli zvládnout i pěšky!“

„I ty rozumbrado, Amerika je ještě dál, než když jsi byla letadlem u moře.“

Do Kalifornie se chystali i Růženka s Karlem. Bude to jejich první společná dovolená.

Karel vzpomíná, jak vlastně před rokem odvážel na letiště dívku, která mu už tenkrát padla do oka, ale ona mu dávala košem. Růženka se při ukládání věcí do kufru zamyslí: „No, jo, když já tenkrát nevěděla, jak umíš dobře vařit.“

A kdyby jen vařit, to jsem ještě nevěděla, jaké další věci umíš!"

„Třeba tohle?“, dlouhým políbením umlčel Růženku Karel. Její ruce ho objaly kolem krku a oba se nechali unášet ve víru vášně. Kufr zůstal nezabalený...

Hanička už se nemohla dočkat. Konečně ten den přišel. Karel naložil všechna zavazadla, nechal nastoupit pasažéry a uhánělo se ku Praze.

Stan na zahradě neosířel nadlouho. Rodiče Verunce dovolili, že může u Holomků spát ve stanu s Pepíkem. Před prázdninami si paní Snášelová vzala dceru stranou a důvěrně s ní chtěla probrat otázku antikoncepce. Verunka tvrdila, že opravdu zatím žádnou ochranu nepotřebuje, ale nakonec na rady maminky dala a nechala si předepsat hormonální tabletky.

Přísným školením prošel i Pepík. Tatínek s ním mluvil jako chlap s chlapem. Však už taky před ním nestál ten malý benjamínek Pepíček, ale pořádné chlapisko.

Obavy rodičů byly zbytečné. Pepík s Verunkou se ve stanu pouze dlouho líbali a pak usnuli v láskyplném objetí.

Domek u Holomků je tak prázdný, chybí Haničky smích a ustavičné slůvko „proč“. Filoména chystá snídani jen pro sebe a Viléma. Helenka spokojeně spí.

Pepík spolu s Verunkou a stanem pozměnili tábořiště.

„Jedem na čundr s partou spolužáků“, oznámil a dodal „drazí rodičové, jsem poučen, žádný další průšvih se konat nebude.“

Vilém políbí Filoménu a slíbí, že maminku doveze v pořádku.

Dnes ji propustí z nemocnice do domácího ošetření a Hubert souhlasil, že aspoň na týden zůstanou u Holomků.

Filoména se nemohla dočkat, bude mít maminku u sebe, budou mít na sebe čas. Maminka se potěší s Helenkou, přijde na jiné myšlenky. Chtěla by jí toho tolik vynahradiť.

Nebyla s ní v minulosti dobrá komunikace, dlouho spolu nemluvily, když nechtěla, aby si Viléma vzala. I pak, když se narodila vnoučata, byl její vztah k nim odtažitý. Vše se postupem času sice upravilo, ale úplná změna přišla až s Rozčinou nemocí. Odmítla lázně a uvítala s nelíčenou radostí, že jí Filoména nabídla světničku u nich doma. Žádnou speciální dietu držet nemusí, jen jednou za tři měsíce si bude muset nechat zkontrolovat funkci zdravé ledviny. Dovařila oběd a už vidí maminku, jak jí pomáhá Vilém z auta a tatínek ji bere za ruku a společně jdou k ní do kuchyně.

Na mamince není vůbec znát, čím vším si poslední dobou prošla, vítá se s dcerou a dlouho stojí u kolíčky a opatrně hladí Helenčiny tvářičky, malá si jí vážným pohledem prohlíží a pak vykouzlí ten nejkrásnější úsměv jen a jen pro babičku. Ta je miloučká, jestlipak se dočkám toho, abych ji viděla vyrůstat. To víš že jo, maminko, vše přeci dopadlo dobře, rakovina je zažehnána a lékaři tě budou hlídat a my tě budeme hýčkat tak moc, že ani od nás nebudeš chtít domů.

Hanička byla z Los Angeles nadšená. Domy byly tak vysoké, že ani nedohlédla do posledního poschodí. A co teprve, když vyjeli výtahem do padesátého patra a kochali se výhledem z výšky. Růženka se křečovitě držela Karla. Hanička si z výšky nic nedělala.

„Už vím, proč se říká mrakodrapy - protože se drápou k mrakům! A co je tamto vzadu za vodu, to je moře, vy máte v Americe moře? Tak vy máte dovolenou pořád? A půjdeme k němu?“

Odpoledne opravdu zajeli na pobřeží do Del Rey. Hanička byla nadšená. Zaparkovali auto u přístavu. Hanička už honem vytahovala plavky z batůžku, ale zklamaně je strčila zpět:

„To není to pravé moře, takové jsem nechtěla! Vždyť jsou tu samé lodě.“

Miloš se směje: „Zatím se podívej na ty obrovské parníky, Růženka si některé vyfotí a pak pojedeme dál na pláž, na které se natáčela Pobřežní hlídka.“

Hanička vykulí oči: „Fakt? A bude tam Pamela?“

Program v Kalifornii je náročný, následuje návštěva mořského akvária a po večeři procházka osvětleným městem.

Oči přecházejí z tisíců svítících reklam a v uších zní ruch velkoměsta. Jako oáza pak působí klid v domě, ale Hanička stejně nemůže usnout. Nevzala si žádného plyšáčka, schází jí Žolík a Mikeš, najednou se jí zastesklo i po mamince a Helence. Má slzičky na krajíčku. „Haničko, zavoláme mamince přes Skype?“

Hanička se opět rozzáří a nejméně půl hodiny mamince vykládá všechny zážitky. Miloš zatím narychlo koupil bílého plyšového psa. Hanička ho honem ukazuje mamince: „Podívej, to mi dal strejda Miloš, vypadá skoro jako Žolík, teď už se mi bude krásně usínat! Dobrou noc maminko a dej za mě pusinku Helence!“

Nahrávání ve studiu dopadlo na výbornou. Hanička byla bezprostřední a nemuselo se víckrát opakovat. Novinkou byl doprovod chlapeckého sboru z církevní školy. Růženka s Karlem pozorovali zpovzdálí, jak Hanička diskutuje v klubku chlapců. Dětský svět bez hranic. Žádné jazykové bariéry. Chlapci se předváděli. V jednu chvíli začali dělat ve studiu salta a sbormistr je musel krotit. Karolínka potřebovala ještě probrat úpravu se střihačem a tak doporučila, aby s Haničkou zašli do cukrárny hned ve vedlejším domě. Haničce přecházel zrak. Zmrzliny všech barev, do nich čerstvé ovoce, oříšky, polevy, posypy a lžičky s obrázky pohádkových postaviček. „Růženko, to mi, prosím taky vyfot!“

A Růženka fotí a fotí.

V Luhačovicích zas fotí Oswald. Krásně si svou svatební cestu s Boženkou užívají.

A fotí taky Pepík s Verunkou. Večer si parta sedla k táboráku. Asi už dnes neplatí, že co Čech, to muzikant. Jediný hráč na kytaru je Pepík, hrábne do strun a pokouší se hrát známé písničky od Brontosaurů. Ostatní se občas přidávají, ale znají maximálně refrén, u lidových písniček je to obdobné. Více se zajímají o kolující flašku s vínem a cigarety. Ale tomu už dávno Pepík neholduje, dá kytaru do stanu a jdou se ruku v ruce s Verunkou projít kolem rybníka osvětleného měsíčním světlem.

Boženka sedí s Oswaldem při skleničce červeného. Odpoledne byla bouřka a na Oswaldovi bylo znát, že mu není dobře. Zapíral s vynuceným úsměvem a sváděl to na dusno. Po bouřce se byli projít po kolonádě a pak navštívili kavárnu. Bylo tam příjemné posezení, ale Oswald, milovník červeného vína, se ho ani nedotkl. Znepokojovala ho ta bolest za hrudní kostí, omluvil se Božence s tím, že si jen odskočí, jenže jak prudce vstal od stolu, zatočila se mu hlava. Boženka se lekla. Posadil se a snažil se o žert.

„To nic, to se mi zatočila hlava z toho štěstí, které prožívám po tvém boku.“ Stiskla mu ruku: „Oswalde, zaplaťme a půjdeme na pokoj a žádné odmlouvání, málo odpočíváš.“

„Dobře, Boženko, dnes večerní posezení s přáteli vynecháme. To víš, provdala ses za starého chlapa, lehké to se mnou mít nebudeš.“

Cestou se bolest vytratila a už zas to byl ten starý šprýmař, který dokázal okouzlit nejen Boženku. „Že bychom přeci jen na to posezení s přáteli zašli, co myslíš?“

„Ne, vezmeš si své léky a pěkně budeš odpočívát, i mě odpočinek prospěje.“ „Tak to jo, když budeme odpočívát společně, tak přátele oželím.“ Schoulení vedle sebe si dlouho povídali, pak usnuli. Nad ránem Oswalda probudila prudká bolest, srdíčko se rozbušilo ukrutnou rychlostí.

Chvíli seděl na posteli, pod jazyk si dal lék, pak potichu vstal a šel do koupelny, studená sprcha a uleví se. K tomu ale nedošlo, Boženku probudila rána a hned věděla, že je zle. Oswald ležel na zemi a na její volání neodpovídal.

Pepík s Verunkou se vrátili z čundru. Od pondělí čeká Pepu práce. Bude dělat pokocníka kombajnéra v místním statku. Kdepak osmihodinová pracovní doba, pěkně od rána do večera, soboty neděle. Obilí se musí sklídit, to čekat nebude. Pro Verunku zbyl čas jen na poslání ranní a večerní SMS. Jak ho mile překvapila, když za ním na pole dojela na kole a přinesla mu teplý oběd.

Pepíkovi moc chutnalo. „To je od tvé maminky?“

„Kdepak, to jsem vařila skoro všechno sama, jen s masem mi trošku pomohla,“ zrůžoví Verunka. Pak vytáhne ještě jednu krabičku: „Muffiny jsem ale pekla úplně sama, ty mamka neumíš!“

„Tak mladej, rozloučit, pokračujeme!“

Slůvka loučení už v hluku stroje skoro nebylo slyšet.

Odpoledne sbírali na poli za farmou. Když kombajn na chvíli zastavil, přiklusala Hanička na koníkovi. Hladila ho po hřívě: „V Americe bylo fajn, když se mi stýskalo po plyšákovi, tak mi Miloš přinesl jiného, ale druhého koníka mi tam nekoupil, po tomhle mi bylo moc smutno, tak si to teď musím vynahradiť.“

„Tak už se, Haničko, rychle vrať, ať se nesplaší, jak zas pustíme stroj“, přikazuje Pepík.

Hanička koně obrátila a klusala zpět k ohradě, kde čekala Liduška.

Růženka už zase chodí do práce. Kamilovi poslala mailem několik fotek. Občas si napíšíou.

On se jen tak k připojení nedostane, to musí opravdu vyřizovat něco ve městě.

Chystá se tajná svatba. Maminka nesmí mít tušení. Kdyby tak věděla, co se za jejími zády chystá.

Spiklenci Jarda, Jeník a Karel se dohodli, že 8. srpna se vezmou všichni najednou. Aby to Filomeně nebylo nápadné, Jarda jí sdělil, že všechny ty zasnuby se jim moc líbily a on by se chtěl se Simonou taky zasnoubit. I tak to byl důvod k tomu, aby Filomena pekla a chystala. Jen aby nepršelo, to by ze zahradní slavnosti nebylo nic a museli by se snad nastěhovat do stodoly.

Starosti všem dělají jen marodi.

Babičku Rózku si opět nechali v nemocnici, protože její stav se stále horší. Řípa Oswald si poležel v Luhačovické nemocnici naštěstí jen dva dny a už je zase jako rybička. Doktoři mu změnili léky a srdíčko zase poslouchá.

Rozce bylo v nemocnici velice smutno. V duchu se už se všemi loučila.

Pomalou se smiřovala s tím, že nastoupila do vlaku, bez zpáteční jízdenky.

Ještě se jí ale nechce na věčnost, tak ráda by si užila vnoučat. Stále si vyčítala, že to všechno ji potkalo jen proto, že se ke své jediné dceři nezachovala dobře. Nikomu to neřekla, ale svědomí ji hryzalo. Tak ráda by to všechno napravila, bála se jen toho, že už nebude mít příležitost.

Paní Anna, která ležela s ní na dvoulůžkovém pokoji, byla asi o deset let mladší. Snažila se s Rozkou navázat kontakt, ale moc se jí to nedařilo. Rozka se stále více uzavírala do sebe, jen když Hubert za ní přišel, zářily jí oči radostí. Když ale odcházel, vždy se Rozka za ním dlouze dívala, jako by ho viděla naposledy.

Paní Anna se jednou po Hubertově odchodu odhodlala, přisunula si židli k její posteli a říká:

„Promiňte, že jsem tak směla, ale já se nemohu dívat na vás, jak se trápíte. Víím, že jste nemocná a ne málo, ale tímhle smutkem se to bude jen zhoršovat. Povím vám něco o sobě, když dovolíte.“

Rozka jí očima dala souhlas k tomu, aby povídala, tak Anna začala: „Před deseti léty jsem byla na tom stejně špatně jako vy. Po psychické stránce možná hůř. Neměla jsem vedle sebe manžela, jako máte vy.“

Dva roky po manželově smrti mi museli odstranit jednu ledvinu a ta druhá pracuje velmi

nepravidelně. Čas od času musím na dialýzu.

Děti byly tenkrát ještě nezaopatřeny. Dnes už dva mají své rodiny a ten nejmladší, odmaturoval. Už se nemusím bát, že zůstanou bez pomoci. A víte co mi pomohlo? Ve Svitavách mám sestru. Ta když se dověděla, že jsem začala marodit, okamžitě za mnou přijela a začala mi vypravovat o jedné divotvorné světici, svaté Filomeně. Slíbila mi, že okamžitě vykoná pouť do Koclířova, kde je kostel zasvěcený svatému Jakubovi a svaté Filomeně. V tom kostele mají relikvie ostatků svaté Filomény.

Řekla mi tehdy, že ji bude tak dlouho prosit za moje uzdravení, až se uzdravím. A pak tam budeme jezdit spolu. Ona tolik věřila, že mi vyprosí uzdravení, že jsem tenkrát slíbila, jestli se opravdu z toho dostanu, tak nevynechám jedinou pouť. A tak už deset let jezdím rok co rok 11. srpna do Koclířova na pouť. Děkovat i prosit.

Když Rozka uslyšela jméno Filomena, zpozorněla.

Anna toho využila a říká. „Slyšela jsem, že vaše dcera se taky jmenuje Filomena. Je to vlastně patronka vaší dcery. O to víc byste ji měla prosit o pomoc.“ A jala se Rozce vypravovat stručný životopis svaté Filomény.

„Žila v 2. nebo 3.století. Když zemřela, bylo jí kolem čtrnácti let. Její ostatky našli archeologové roku 1802 v Priscilliných katakombách. Zjistili o ní jen to, že se jmenovala Filomena a že byla mučednice. Roku 1805 byl kanovník Francis de Lucia ve Vatikánu v pokladnici vzácných sbírek křesťanského starověku. Když se přiblížil k Filomeniným ostatkům, byl zasažen náhlou duchovní radostí a požádal, aby ostatky byly uloženy v kostele v Mugnanu u Neapole.

Brzy se její hrob stal poutním místem a na Filomeninu přimluvu se stávaly četné zázraky. Někteří lidé byli uzdraveni z rakoviny, z těžkého poranění a jeden muž byl náhle uzdraven ze srdeční choroby. Filomena byla uznána papežem Řehořem XVI. za svatou jen podle zázraků a zázračných vyslyšení proseb. Mezi její oddané ctitele patří už hodně významných lidí a bylo jí zasvěceno mnoho kostelů.“

Tu se Rozka rozpomněla, že když hned po svatbě nemohla otěhotnět, říkala ji maminka, že se bude modlit k svaté Filomeně a že jí děťátko vyprosí. A z vděčnosti jí pak dala jméno Filomena. Mnohý se tomu divil, protože takové jméno už dával málokdo. Jenže jak čas plynul, Rozka na to všechno zapoměla a vybavilo se jí to až teď, když slyší Annu povídat. Trošku se zastyděla, ale nedala to na sobě znát.

Chvilku bylo ticho, pak se Rozka nesměle zeptala Anny: „A letos tam pojedete taky? Víte, já bych byla moc ráda, kdybyste se na té pouti za mne přimluvila.“

Anna se usmála a říká: „To víte že tam pojedu. Tím si můžete být jistá, že se budu za vás přimlouvát. To bych udělala i kdybyste mě o to nepožádala. Zítرا mně mají pustit, a dcera slíbila, že v sobotu mně zaveze k sestře do Svitav. Odtud je do Koclířova deset minut autobusem. Už teď se těším. Uvidíte, že se z toho dostanete. Jak mne před deseti léty ujišťovala moje sestra, tak já dnes ujišťuji vás!“

Této noci se Rozce usínalo o něco lépe.

A když ji druhý den Hubert navštívil, nestačil se divit. Rozka se mu zdála jako vyměněná. Pohládl ji a ptá se: „Ty dnes úplně záříš Rozko, co pěkného tě potkalo, povídej.“

Rozka se jen usmála a říká: Mám novou kamarádku, jmenuje se Anna.

I Růženka si všimla jak babička najednou ožila dokonce poslala Růženku do stánku pro noviny a dostala chuť na zákusek. Dříve nechtěla o čtení ani slyšet a jídlo odmítala. Někdy mluvila zmateně, chtěla po Růžence, aby ji oblíkla, že spolu půjdou koupit čerstvé mléko od mlynářovic kravky. Někdy oslovovala Růženku Filoméno a prosila za odpuštění, jindy Hubertovi říkala Oswalde a chtěla aby přivedl Boženku. Po Vilémovi chtěla aby ji vzal domů umřít a vedla prapodivné řeči, že jí volá stále mobilem její maminka, aby jí donesla

peřinu že jí je zima.

Když jednou přivítala Huberta slovy, jestli nese flintu, aby mohla postřítet ty myši, co po ní stále lezou, to už chudák nevydržel a musel odejít na chodbu, kde se rozplakal. Filoména, když jí navštívila a řekla, maminko, dnes vypadáš dobře, Rozka ji šokovala slovy, paní proč mi říkáte maminko, když vás vůbec neznám.

Pak zas měla jasné chvílky, byla veselá a plná plánů a Růženka ji musela vyprávět všechny novinky. Tolik by chtěla babičce pomoci, ale věděla od ošetřujícího lékaře, že udělali vše, co bylo v jejich silách. Lékař doslova řekl, tady pomůže jen zázrak.

Vrchní sestra posílá Růženku na pánský pokoj, aby dala injekci pacientovi, kterého nad ránem přijali, za chvíli jde na sál. Růženka s úsměvem vstoupí na pokoj, pozdraví pana Zlámala. Přistoupí k druhé posteli k novému pacientovi a bác, tác s připravenou injekcí je na zemi. Na posteli leží Lukáš. Srdíčko má v ten moment až v krku, sucho v ústech, celý pokoj se točí. Musí si sednout na jeho postel. Lukáš ji okamžitě chytí za ruku a zašeptá, Růženko.

Růženka žije dvojm životem. Miluje Karla, opravdu ho miluje a ráda se už v sobotu stane jeho ženou a ví určitě, že si vybrala dobře, jednou to bude ten nejlepší táta pod sluncem. Ale... jakmile je tváří v tvář Lukášovi, má sto chutí svatbu zrušit. Rozum říká ne, srdce říká ano. To lepší já ji nabádá, aby nebláznila, Lukáš je sice krasavec, ale život s ním by lehký nebyl. Jenže on umí tak krásně vyznávat lásku, božínku, jak takové lichotky lahodí uchu. Když se dotknou jejich ruce, zdá se jí, že srdce z hrudi vyskočí.

Růženka si může pětkrát říct, už k jeho posteli nepůjdu, pošlu tam kolegyni, ale štěstím málem poskočí, když je potřeba donést něco přímo Lukášovi nebo aspoň panu Zlámalovi a zase se jejich oči potkají. Růženka přemýšlí, kdyby tak šlo to její srdíčko odoperovat a vyjmout Lukáše, jako mu teď právě odstranili slepé střevo.

Už ho přivezli za sálu. Ještě spí. Upraví mu polštář pod hlavou, dá do skleničky čerstvý čaj. Lukáš otevře oči a usměje se na ni: „Krásnější probuzení jsem si nemohl přát ani v tom nejdivočejším snu.“ A s tímto líbezným úsměvem opět oči zavře.

V polední pauze spěchá za babičkou. Rózka má zrovna jednu z těch světlejších chvil a okamžitě vítá Růženku: „Děvčátko moje, ty dneska tak záříš, jiné nevěsty jsou před svatbou utrápené, ale z tebe ta láska přímo číší!“

Růženka se začervená a sama nevěří slovům, která se jí derou na jazyk: „To víš, babičko, budu si brát toho nejlepšího chlapa pod sluncem!“

„Nonono, toho jsem si vzala přece já!“ směje se babička.

Vilém se po týdnu vrací z Kolína unavený, ale spokojený. Wernerova parta je sehraná a opravdu šikovná a je radost se na jejich práci dívat. Na Jardovo přání s projektantem upravili zadní část domku. Každá půlka dvojdomku měla mít vlastní vchod do zahrady, tak jako vpředu. Ale nechali si nakreslit zadní dveře jenom jedny, které vypadají jako takové velké francouzské okno. Předsíně propojili a zvětšili na úkor sušáren a vznikne tak prostorná společná místnost, která se v létě ještě zvětší otevřením do zahrady.

Teď to tady maluje Filomeně a ta najednou posmutní: „Viléme, já nevím, co se děje, já se tam vůbec netěším. Tady jsem vyrostla, mám tu rodiče, mám na tento domek krásné vzpomínky, když zavřu oči, vidím babičku přiklášat do starého šporháku, tady jsme spolu prožili svatební noc.“

Vilém ji pohladí po ruce: „A představ si, že třeba to samé si říká Hanička, samozřejmě bez té svatební noci, na tu má ještě chvílku čas.“ Jejich rozmluvu přeruší zatroubení auta. Karel přiváží Haničku, s kterou byl nakoupit.

Hanička vystupuje z auta, hlasitě pláče a běží se schoulit do maminčiny náruče:

„Maminečko, já jsem tak nešťastná...přes slzy a štkaní už ze sebe nevypraví ani slůvko, tělíčko se celé chvěje a potoky slz se nedají zastavit. Vystrašení rodiče se nechápavě

podívají na Karla.

Ten vysvětluje: „Na škole visí černý prapor. V obchodě jsme se dozvěděli, že dva Haniččiny spolužáky na kole včera srazil opilý řidič. Štěpánkovi už nebylo pomoci. Dominika sice zachránili, ale museli mu amputovat nohu a má ještě další komplikace. Prý ho vrtulník transportoval na dětskou kliniku do Prahy.

Jak utěšit Haničku když, se stane tak hrozná věc. Hanička není k utišení. Drží v náručí Žolíka a stále opakuje, to není pravda, to se mi jen zdá. Filoména je sama v šoku, ale přesto bere Haničku do náručí a snaží se ji uklidnit. Večer přijede Růženka a ta už ude určitě vědět, jak Haničku přivést na jiné myšlenky.

Odpolední návštěvy v nemocnici se trousí do pokojů pacientů. Růženka má chvíli volno, tak honem běží na další oddělení za babičkou. Babička ji překvapí, stojí sama u okna a kouká na oblohu.

To jsi překvapená Růžičko, že zase chodím, trochu se mi ulevilo, musím se snažit, na svatbě nesmím chybět, aspoň na obřad. Pan doktor dovolil a pustí mě domů.

Ani nevíš, jak se těším. Babičko moje zlatá, mám taky radost, že se ti ulevilo.

Povídej, jak jsi daleko s přípravami, jaké budeš mít šaty, chtělas modré, ale holka moje zlatá, modré si neoblíkej, ty nosíš smůlu, symbolizuje to modřiny v manželství. A dej si ráno do střevíčku kousek jetele, čtyrlístek asi nenajdeš, to přináší štěstí, a nezapomeň, ve svatební den ti nesmí ukápnout ani slza, měla bys uplakané manželství, a moc bych si přála, abys měla dlouhý svatební závoj. Svatební závoj je jediným prvkem svatby, který má svůj unikátní a nezaměnitelný význam. Právě svatební závoj činí z ženy tu pravou nevěstu. Moderní je v dnešní době čelenka nebo jen pár kvítků, ale není to ono.

Babička byla ve svém živlu, neušlo jí ale, že je Růženka nesvá.

Copak, děvče, něco se stalo, ty se na manželství netěšíš?

Ale nestalo, babičko, jen jsem si odskočila ze služby podívat se, jak se ti daří a zas musím běžet, dnes večer končím, ještě pak za tebou zaskočím a pak mám dovolenou.

Růženka na chodbě svého oddělení uviděla dlouhovlasou černovlásku, která se ptala vrchní, kde leží Lukáš. Proč jen ji to tak znepokojilo, když ona sama se vdává? Je jasné, že Lukáš po rozvodu nezůstal sám, zvláště když mu dala jasně najevo, že si nepřeje, aby jí volal, psal a jinak vyhledával.

Měla sto chutí jít tam na pokoj pod nějakou záminkou. Vydržela to skoro půl hodiny, pak vzala konvici s čajem a šla.

Pozdravila, krasavice sedící na Lukášově posteli ji sjela pohledem. Ta chvíle, než položila konvici na stůl, stačila k tomu, aby se v ní rozbouřila krev, ruměncem na tváři měl i Lukáš. Rychle za sebou zavřela dveře a utíkala na šatnu, tam se rozplakala.

Ulevilo se jí, má přeci ráda Karla, tak proč pláče pro Lukáše, vše je, jak má být. Lukáš chodí s dívkou, a s jakou krasavicí, a ona má Karla, svatební oznámení jsou natisknutá, tak jaképak slzy.

Před odchodem domů musí ještě přichystat léky pacientům a roznést. Když podává lék Lukášovi, je klidná. Lukáš podrží její ruku ve své a říká.

Růženko, stačí slovo, a udělám tě tou nejšťastnější dívkou na světě.

Růženka se zachvěje hlas, je pozdě, Lukáši. Na stůl mu dá svatební oznámení a vyběhne na chodbu.

Je až obdivuhodné, jak se svatby daří před Filomenou tajit.

V pátek přivezl Karel stanové altány a do večera je stavěli na zahradě. Liduška s Maruškou je zdobily květinami.

Pěkné, pomyslí si Filomena, ale proč tolik hřebu kvůli oslavám narozenin? Jsou sice dvojce – Haniččiny a Liduščiny, ale i tak se jí těch příprav zdá moc. Pak to hodí za hlavu. Jsou to jejich narozeniny, ať mají hezké vzpomínky. Jen počasí, aby vydrželo, podezřele se tam honí mraky, zvedá starostlivě oči k obloze. Z myšlenek ji vyruší Helenka, která se hlásí o svoje práva. Už má devět týdnů, rozdává úsměvy na všechny strany, ale když něco chce, dovede se pořádně přihlásit.

Hanička doma sedí nad pohlednicí. Adresu na kliniku nadepsal Vilém a Hanička teď s vyplazeným jazykem píše

Milý Domčo, moc ti přeju ať se brzy uzdravíš a můžeš se vrátit do školy. Moc na tebe myslím. Tvoje Hanka.

Filomena kontroluje napsané.

Haničko, Haničko, ještě jednou si to pozorně přečti. Dominikovi pohled určitě radost udělá, ale s chybou by to být nemuselo.

Hanička po sobě znovu čte, ale chybu nenašla. Zamračila se na maminku, že tam chybu nemá. Filomena ukáže na slovo uzdravís a teprve teď si té chyby všimne i Hanka a honem připiše háček.

Liduška připravuje Helenku do kočárku, projedou se na farmu. Hanička bere mrkev pro koníka a s Liduškou si domlouvá, že po cestě hodí pohled do schránky.

Nedošly ani k vrátkům, přijíždí Jarda se Simonkou. Simonka hned ke kočárku:

„Holčičko naše, ty už jsi zase vyrostla!“ A už se ujímá kočárku a jedou všechny.

Jarda říká, to je dobře, aspoň můžu vytáhnout dárek a otevírá kufr.

Filomena zkoprní. „Víš, Jaroušku, nevím, jestli to je ten nejlepší dárek“, řekne smutně maminka.

Jarda nechápavě vytahuje rozložené dětské kolo a hned ho šroubuje dohromady. „Vždyť Hanička o něm básnila už od jara!“

„To je pravda, ale stalo se něco hrozně smutného. Nevím, jestli po té tragedii Hanička sedne na kolo.“ A Filomena vypravuje synovi o Haniččiných spolužácích.

„Tak to je opravdu nevhodná doba, no nic, schovej ho do komory, zajedu koupit něco jiného. Nevíš, co by chtěla?“

„Půjčuje si teď pořád foťák od Růženky a fotí, ale to víš, je naplácáných padesát neostrých obrázků, aby se konečně jeden povedl.“

„Jasně, dobrý nápad, jedu do města, nechceš se taky podívat po nějakém obchodě? Určitě se od Helenky jen tak nedostaneš.“

„A to máš pravdu, Jardo, můžeme se stavit u babičky v nemocnici, Růženka říkala, že by ji snad doktoři pustili, tak to zjistíme.“

V nemocnici je čekalo překvapení, babička už je doma.

Stavili se tedy na zpáteční cestě u Bartošů. Veselá čtveřice seděla v altánku a mastila karty. Filomeně srdíčko až poskočilo. Jak ráda vidí svou maminku rozesmátou, konečně se zotavuje. Srdečně se se všemi přivítala a přisedla.

Oswald s Boženkou vyprávěli o návštěvě Ostravy a o pohostinnosti Pekáreků. Po chvíli se Filomena zvedla. Připomněla starouškům, aby nezapomněli na zítřejší zahradní slavnost a ti ji ujistili, že se určitě dostaví v plném počtu.

Maminečko, maminečko, honem vstávej!!!

Vtrhla Hanička do ložnice. Tatí, tatí, něco se děje, všichni jsou pryč a na stole v kuchyni je obrovská krabice převázaná stuhou a na ní je napsáno pro maminku a druhá krabice, tam je napsáno Hanička.

Filoména probuzena z krásného snu nevrle Haničku napomenula, i huš, co nespíš, vždyť je skoro ještě noc, vzbudíš Helenku!!!

Ne, není, sluníčko se probudilo, svítá a všichni někam odjeli autama, jen Růženka šla sama k lesu a nechtěla mě s sebou vzít.

Co to ta holka mele, je po spaní, sedne si Filomena na postel.

Vilém se jen kouknul, zamumlal, nechte mě spát, zakryl si polštářem hlavu a ještě usnul.

Honem, pojd' maminko, rozbalíme dárky, ty máš taky narozeniny?

Ne, tak to se někdo spletl a i druhý dárek je pro mě.

Filoména kroutí hlavou, tak se na to překvapení kouknem, přikryla spící Helenku, vzala župan a šla za pelášejí Haničkou.

Opravdu, na stole jsou krásně zabalené krabice. Obě je nedočkavě rozbalují, první vykřikne Hanička, podívej, maminko, růžové dlouhé šaty jak pro princeznu a ježíši, střevíčky

s růžovou kytičkou jak pro Popelku. Vespod je ještě menší krabička a v ní korále a náramek. To je krása, v takových šatech se můžu vdávat, točí se dokolečka jak káča a Žolík kolem ní hopsá. Lehni, ještě mi je poničíš!

Koukne na maminku, ta sedí u rozbalené krabice, slzy v očích. Tak, maminko, co tam je? Kouká spolu s maminkou, konečně se Filoména vzpomene a vytáhne na světlo krásný světle šedý kostýmek, ve stejné barvě klobouček, třpytivou halenku, nechybí ani střevíčky ladící do celku. Je tam také krabička a v ní zlatý řetízek s přívěskem srdce a zlatý náramek. Proboha, co se to děje, je to dárek od Karolíny, co jen jí to napadlo, to muselo stát majlant.

„Ty nemáš radost, maminko?“

„Ale to víš, že mám, jen se nemůžu z toho překvapení vzpamatovat, nespím ještě? Nezdá se mi to?“

Hanička ji se smíchem štípně a prosí, jestli si tu krásu může vyzkoušet. Filoméně není vůbec jasné, kam se všichni poděli, co zas chystají za kulišárnu.

Netuší, že spiklenci se všichni jeli převlíknout k Róze, aby překvapení bylo dokonalé.

Jen Růženka scházela, řekla jim, že dojde, jen se musí trochu projít.

Stojí u rybníka a v úžasu hledí do vody. Vychází slunce a jeho krása se odráží na hladině. Pak se chvíli rozmýšlí a nakonec jde vstříc lesu.

Myšlenky ne a ne z hlavy vyhnat. Stačí slovo, zní jí stále dokolečka. Ach, Lukáši, proč je ten život tak komplikovaný. Tady jsme se milovali, pohladí kmen stromu, kde jsou vyrytá písmena L+R.

Jde dál a touží ho potkat. Jenže Lukáše po operaci tady v lese těžko potká, co si od této ranní výpravy vůbec slibovala, tam u babičky na ni čeká ten, který ji má opravdu rád a ona? Místo toho, aby byla šťastná, že se dnes vdává, má v očích slzy.

Les jí rozumí, mezi stromy vysvitnou první paprsky, její slzy spolu s lesním vánkem osuší, pohladí horké čelo, pár kapek ranní rosy spadne s koruny stromu na líce, jako by plakal s ní.

Uslyší své jméno, někdo volá, Růženko, srdce jí poskočí.

Lukáš, to je Lukáš, běží za hlasem zpět z lesa, už ho vidí ve slunečním paprsku. Postava běží k ní, už ji drží v náručí.

„Růženko, všichni na tebe čekáme, poslali mě, abych tě našel. Co tě to jen napadlo chodit tak daleko, přeci máme dnes svatbu, myslel jsem si, žes někde upadla a zranila. Jsi v pořádku? Nevěsty jsou už obě načesané, kadeřnice u babičky čeká jen na tebe.“

„Promiň, Karle, myslela jsem, že je ještě čas,“ řekla se sklopeným zrakem Růženka.

„Tys plakala?“

„Ne, to jen na mě se stromů padla rosa.“

„Tak se usměj, moje sluníčko, dnes je náš svatební šťastný den!“

Je to tak, myslela si Růžena, co má být, se stane.

Vzala Karla za ruku a vydali se k autu, kterým Karel pro ni dojel na kraj rybníka.

Filomena prochází domem. Je úplně prázdný. Co jen ty děti připravují? Kůň už mne překvapit nemůže, psa i kocoura Hanička má, no snad nepřivedou slona nebo žirafu. Vilém z ložnice přináší probuzenou Helenku. Zatímco Filomena kojí, tatínek chystá mlíčko na dokrmení. Hanička přitančí v nových šatičkách.

Vilém říká v žertu: „Ty jsi krásná princezna, kde máš nějakého prince?“

Hanička posmutní: „Můj princ je v Praze v nemocnici, ale neumře, to už je jisté!“

„To je dobře“, poznamená Vilém a nabízí Haničce: „Slečno, pokud by vám stačil místo prince šedivý král, rád vás doprovodím na zahradní slavnost.“

Hanička na tvářičce opět vykouzlí úsměv: „Ano, pane králi, budu ráda, když mi budete

dělat gardedámu.“

Vilém se směje: „To abych se hodil do gala, pro mne tady žádná krabice nebyla? Neodnesl ji třeba Žolík a nepřijde s kravatou kolem krku?“

To už se směje i Filomena.

„Maminko, ty se nesměj a raději se do toho pěkného oblékni taky, určitě to tak děti myslely a kdoví, odkud se vyvalí, jsou to filutové, mají něco za lubem.“

Vilém ví své, ale jak všem slíbil, ani slůvkem tajemství neprozradí.

U vrátek zastaví kombík a hned za ním nákladák. Vyskočí pět chlapů v montérkách a jeden se ptá vyjevené Filomeny: „Jste tu dobře u Holomků? Tady je ta svatba?“

Filomena pohotově odpoví: „Ano, u Holomků jste dobře, ale máme dnes jen gardenparty s oslavou narozenin!“

„Slavte si, co chcete, my jdeme na tu aparaturu“ a už vynášejí z útrob vozidla kotouče drátů, bedny, kufříky s náradím a jdou dozadu ke stanovým altánkům. Další chlapi nosí stoly a židličky.

Filomena se nezapře, hned jim přináší minerálku, skleničky a rychle nakrájela krutí roládu. Chtělo by to čerstvé pečivo, snad by ho někdo mohl koupit, až budou přijíždět, napadne ji. Jarda je nejzodpovědnější, toho zkusím, a vytáčí jeho číslo.

„Ano, maminko, pečivo zajistím, neboj. Už jste oblečení? My dorazíme do hodinky, tak ať nenajdeme Haničku ještě v posteli!“

A opravdu během hodiny je zahrada plná.

Už jsou tu všichni Bartošovi, Karolínka s Milošem, Liduška s Lubošem, Vilík s Wernerem, Pepík s Verunkou, přišla i paní Pivoňková, všichni vystrojeni jak na svatbu.

Další auto přiváží partu Jardových kamarádů, co tu byli naposled na Karolinčině svatbě.

Auto za autem vjíždí do dvora. Tentokrát je to nějaká dodávka, chlapi vynášejí bedny, ženské chystají ubrusy a občerstvení na stoly. Filomena je jak v Jiříkově vidění, když z dalšího auta vystoupí starosta s matrikářkou. „Že by děti připravily takové honosné vítání občánků speciálně pro Helenku?“

Další a další auta stále přivázejí hosty. Filomena ztrácí přehled, kdo je kdo. Tohle by snad měl být Jendův spolužák. Některá děvčata znám, jsou tady z vesnice. Co to ty děti napadlo? Za chvíli půjdeme do pole, sem se tolik lidí snad ani nemůže vejít. K domu se scházejí i blízcí sousedé.

Ve Filomeně hrkne a stojí s vykulenýma očima, když z dalšího auta vystupuje Maruška v bílém s kyticí. Teď jí to došlo. Jenda s Maruškou se berou, teda, tajnůstkáři, to se jim povedlo.

Vyšňorený Jenda nabídne Filomeně rámě: „Maminko, doprovodíš mne před oddávajícího? A neplač, my tě chtěli ušetřit, věděli jsme, že by ses starala.“

Uslzená, ale šťastná Filomena kráčí se synem po natáhnutém koberci. Liduška šeptá mamince, aby si ještě nesesedala a vrátila se k domu.

A překvapení pokračuje. Paní Pivoňková vede Karla, Vilém přivádí další nevěstu – Růženku. Když z auta vystoupí Simona ve svatebním se svým tatínkem, to už se o Filomenu pokouší infarkt.

Jde podruhé po koberci a vede vyfešákovaného Jaromíra. Nejde. Filomena se úplně vznáší, je v šoku, nevnímá špalír, kterým prochází.

Ztracenou jistotu nenachází ani na lavičce v první řadě po boku manžela. Kapesníček už je promočený. Profesionální kameraman ji donutí usmát. Copak se můžu smát, když se tu dějí takové věci? Snad jen Helence je to jedno a jakoby věděla, o jak vážný obřad jde, nepláče a občas je slyšet jen zamlaskání, když jí vypadne dudlík.

Když Karolínka s doprovodem skupinou zpívá Ave Maria, chvěje se už i Vilém a o to víc tiskne své ženě ruku. Je dojatý, je hrdý, je šťastný. Tři z jeho dětí stojí před oddávajím

starostou, vedle sebe má milovanou ženu, po druhém boku princezničku Haničku a v náruči nejmladší dcerušku, co by si víc mohl přát?

Šestkrát ANO zaznělo, šest prstýnků zdobí jejich nositele. Bujaré veselí se ozývá zahradou, na pódiu hrají hudebníci, na tanečním plácku se vesele křepčí. Helenka v kočárku nemůže usnout, hlasitá hudba jí vadí. Pepík s Verunkou se nabídnou, že ji vyvezou na procházku. Filomena stojí u vrátek a dojatě se dívá za mlad'oučkou dvojicí s kočárkem. Vilém ji stáhne do kola. Tiskne ji k sobě při tanci a šeptá něžnůstky do ucha. Jejich cvrlikání přeruší Hanička, když se mezi ně vetře a společně se pak pohupují do taktu. Svatební veselí trvá dlouho do noci.

Unaveni, ale šťastni sedí Vilém s Filomérou a pozorují svou rozvětvenou rodinu. Jejich děti vypadají velmi spokojeně. I Liduška září jak sluníčko, na svatbu přišla s Lubošem od sousedů, je až z podivem, jak si s ním rozumí. Znají se od dětství, Luboš už dlouho po Lidušce pokukoval, vyučil se jako opravář zemědělských strojů, učení mu moc nešlo, ale školu s odřenými zády dodělal. Liduška ho přehlížela, myslel si že pro ni není dost chytrý, ona se bavívala jen se studenty. Pak po smrti svého chlapce se hodně změnila a našla si k Lubošovi cestu. Nedá se říct, že byl její vyvolený, ale je jí s ním dobře a to jí stačí. Samozřejmě Luboš by chtěl víc než polibek, ale netlačí na ni. Vilémovi by se takový ženich pro Lidušku tuze zamlouval. Kdo ví, jak to dopadne.

Vilémovi se trochu točí hlava, není divu, každý si s ním chtěl připít na štěstí novomanželů. Musí se chvilku projít za humna. Ptá se Filoménu, zda půjde s ním, ta jen zakroučí hlavou a zpívá s ostatními veselou sprostónárodní písničku.

To se nám to rozjelo, myslí si Vilém a odchází vrávoravým krokem za humna. Mžourá do tmy, zdá se mu, že vidí pod starým ořechem sedící postavu a zamíří k ní.

Sedící postava mu kyne rukou, „Viléme pojď si přisednout.“

Ten hlas přeci znám, kdo to k sakru je?

„Pro tři rány do čepice, dědečku, jsi to ty, nezdáš se mi?“

„Zdám nezdám, kdo ví,“ praví dědeček a bafá z dýmky.

Vilém se zakucká, „co to máš za tabák, smrdí jak týden neprané ponožky!“

„Ty taky zrovna nevoníš, cítím z tebe slivovičku,“ praví děda.

„Tak vidíš, Viléme, vše se ti zatím v životě podařilo, máš krásné děti a studované, pracovité, ujal ses Haničky, a máš ji rád, jako by byla vlastní, Filoména šťastím kvete, radost ti dělá i malá Helenka.“

„Za to tak trochu vděčím tobě, dědečku.“

„Viléme, Viléme, za nic mi nevděčíš, vše jsi dokázal svou pracovitostí a láskou. Kde kvete láska, porozumění a píle, tam netřeba žádných kouzel, to si pamatuj a nikdy nevstupuj na špatnou kolej a nepřeháněj to s pitím, to je ten největší zabiják lidského štěstí.“

Dědečku, máme trojnásobnou svatbu, počkej tady, já ti přinesu vejslužku a musíš si se mnou připít. Nebo víš co, pojď se mnou.

Kdepak, hochu, to je špatný nápad byl, bys považován za blázna, kdybys mluvil s někým, kdo je pro ostatní neviditelný.

Neviditelný? Já přeci nejsem blázen, mluvím s tebou, vidím tě, cítím ten dým z tvé fajfky.

Tak dobře, počkám tady, abych si s tebou na štěstí celé tvé rodiny připil. Viléma si všimla Růženka, jak bere dva pohárky, slivovičku a tácek s chlebičky. Tati, kam s tím jdeš, nechceš pomoci?

Ale, holka, jdu si připít s dědečkem, jen se věnuj hostům.

Růženka koukne ke stolu, kde seděl děda s babičkou a sedí tam oba.

Chce na Viléma zavolat, že dědeček sedí u stolu, ale Vilém zmizel za humny.

Co je, Růžičko, ptá se starostlivě Karel.

Ale nic, jen taťka trošku přebral.

Vilém dojde k ořechu, ale pod ním nikdo, sedne si a vidí vedle sebe dědečkovu fajfku. Volá, dědečku, kde jsi, připítek čeká! Lokne si z celé lahve a volá: „A chlebičky... a zapomněl sis tady fajfku!!!“

Blíží se půlnoc. Hanička nechce o spaní ani slyšet, zpívá se přeci v té písničce, až do rána bílého.

„Tak dobře, ještě chvilku, nevidělas tatínka?“

„Viděla, to už je dávno, šel za humna a měl flašku a taky za ním šel Žolík.“

„Půjdu pro něj, Haničko, ale opravdu za hodinku půjdem na kutě.“

„Na kutě ne ne ne, že strejdo,“ obejme Karla.

Ten ji veme do náruče, „neboj přemluvíme maminku aspoň do dvou, jo?“
Filoména dojde až k ořechu, naproti jí běží Žolík. Pod stromem opřený o kmen spí Vilém. Zatřepe s ním, „Viléme vstávej!“
Vilém otevře překvapeně oči, „kde je dědeček?“
„Co by tady pod ořechem dělal, sedí u stolu s babičkou a chtějí už jet domů.“
„Ale ne ten, přeci ten kouzelný, podívej chlebičky snědl.“
„Ale kdeže, chlebičky snědl Žolík, podívej, ještě má rajče v chlupech!“
„... a fajfku tady zapomněl.“
Filoména nevěřícně kouká na krásně zdobenou fajfku.
„Viléme, ty kouříš?“
„Já ne, to dědeček.“
Filoména se rozesměje, „ale dej už pokoj, trochu víc přebrals, dokonce i poloprázdnou lahev máš opřenou o kmen.“
„To vypil dědeček...“ už šeptem řekl Vilém.

Vilém sedí na zahradě na houpačce a spokojeně se dívá na novotou zářící fasádu dvojdomku. Stěhovali se už na Vánoce, ale fasáda se dělala až teprve na jaře. Filomena uvnitř opět běhá kolem sporáku, jak jinak, když se zase bude oslavovat. A oslava hned několiknásobná. První narozeniny Helenky, dvacáté páté Jaromíra, křtiny a promoce. Právě dorazil Jarda a vytahuje z auta krabici s dortem.

Volá na Viléma: „Je krásný, chceš se podívat?“

Vilém zkontroluje pohledem miminko, zvedne se a jde k autu.

„Opravdu krásný dortík, ale kdyby byl klobáskový, těšil bych se na něj víc,“ směje se Vilém. Z kočárku se začne ozývat pláč. Jarda vrazí krabici Vilémovi: „Prosím, odnes ho do lednice, já jdu pro malou.“ Vytáhne z kočárku Rozárku a odnáší ji do domu Simoně.

Filomena převezme dort a od otevřené trouby prosí Viléma, aby převléknul Helenku a vzal ji ven.

„Tak pojď, princezničko,“ vytáhne probuzenou dcerku z postýlky a přebaluje.

„Dáme boty do roboty, neutíkej mi, nebo to nezapnu!“

Postaví Helenku na podlahu, ta šup na kolínka a už peláší po čtyřech ke schodišti. Tam se chytře otočí a pozpátku slézá schody. Vilém za ní musí pospíchat, holka je divoch. Dole vezme Helenku za ruku a jdou na obchůzku zahradou. Žolík kolem nich vesele poskakuje. Helenka se vrhá na sedmikrásky a trhá jen hlavičky. Vilém utrhe kvítek i se stonkem: „Na, dáme kytičku mamince?“

Na ulici zastavilo auto a vzápětí druhé. Od branky se ozývají hlasy. Filomena utře ruce do zástěry a jde přivítat hosty. Objímá se s maminkou, tatínkem, Oswaldem, Boženkou, Růženkou, Karlem i Maruškou.

Jeník nelení a vše točí kamerou. Skupinka vchází do zahrady. Jeník kamerou zaměří Helenku. Ta se najednou pustí táty a nejistými krůčky se blíží k Filomeně: „Mmma, mmmma!“ Filomena ji šťastně popadne do náruče a zatočí se s ní dokolečka: „Jeníku, víš co jsi právě natočil? Helenčiny první samostatné krůčky!“

Jarda vyjede autem z garáže a volá na Filomenu: „Jedu na letiště. Chceš, maminko, ještě něco přivést?“

Vilém odpovídá za Filomenu: „Maminka už nic nepotřebuje, máme nakoupeny zásoby až do Vánoc!“

Simona přináší nakojenou Rozárku. Peřinka koluje z náruče do náruče. „Božínku, před rokem byla taková Helenka,“ dojatě posmrkává babička Rózka.

Už dorazili i Vilík s Wernerem z Německa. Filomenu sice bodne u srdíčka, ale už se tak netrápí, když vidí syna spokojeného.

Pepík s Haničkou se vrací od koníka, kterého mají ustájeného na jízdárně zdejšího jezdeckého klubu. Hanička se halasně se všemi vítá a líbá. Pepíkovi do smíchu moc není. Po Velikonocích se rozešli s Verunkou a o to víc to bolí teď, když vidí všechny páry šťastné. Taky Liduška je singl, ale ta si z toho nic nedělá. Zato dělá starosti Filomeně. Po prvním semestru doktorínu povésila na hřebík a teď je z ní pojišťovací agentka, kde prý se jí taky nelíbí.

Usměvavá vtrhne mezi rodinu i novopečená soukromá učitelka hudby Karolínka s Milošem. Pod volnými šaty je vidět, že letos přibude ještě jeden člen rozvětvené rodiny. Nebo že by ještě více? Vilém se rozhlíží po svých dcerách i snachách. Růženka se dala na studia medicíny a zatím mateřství odkládá. Maruška čekala, až Jeník dostuduje. Po zítřejší promoci začne Jeník vést advokátní kancelář a růstu rodiny se už bránit nebudou.

Manželství Jeníka, Jaroslava i Karolíny bylo velmi šťastné. Bylo to znát každým pohledem na ně. Růženka a Karel určitě jsou také šťastni, vše jim vychází. Karel je pro Růženku tím největším pokladem, myslí si Filoména.

Někdy se jí Růženka zdá nějaká divná, má smutek v očích, málo se směje, když se jí Filoména zeptá, co ji trápí, vždy to zamluví, že nic, že je vše v pořádku a svádí to na učení. Kdyby tak maminka a Karel tušili, co ji trápí, radost by z ní určitě neměli. Trápila se, že i v myšlenkách Karla podvádí, když ani po roce manželství nedokázala na Lukáše zapomenout. A nejenom to, když před měsícem potkala Lukáše, bylo to, jako by je oba znova zasáhl Amorův šíp. Neodmítla pozvání na kávu a byla červená až za ušima, když se jí ptal, jestli je v manželství šťastná. Prozradil, že on je stále sám, žádnou vážnou známost nemá a dodal, že stále doufá a čeká na ni. Tolik bych si přál tě znovu obejmout, políbit i kdyby to mělo být opravdu naposledy. Růžena sklopila oči a myslela si to samé. Při loučení ji vzal za ruce a bylo to tady zas. Ten krásný pocit, který s Karlem nikdy nezažila. „Růženko, smím tě znovu vidět? Jen být chvíli v tvé blízkosti.“

Co to jen do ní vjelo, že přikývla.

„Třeba zítra?“

Měla volno celý den.

„Já přeci s tebou nemůžu někam chodit na kafe, jsem vdaná a nechci přijít do řečí.“

„Neboj se, vezmu tě někam, kde se ti bude líbit a kde nebude ani živáčka.“

Na smluvenou schůzku tehdy nešla, to nemohla Karlovi udělat, byl k ní tak laskavý, miloval ji a ona ho svým způsobem taky.

Snažila se na Lukáše nemyslet, dařilo se to další týden.

Snažila se ovšem zbytečně, když před ní zastavilo jeho auto a on beze slova otevřel dveře, rychle k němu přisedla.

Neví ani, jak dlouho jeli, ani jeden nepromluvil.

Zastavil na lesní cestě, podal jí ruku a vedl ji hlouběji do lesa.

V hlavě jí hučelo, věděla, že je to špatně, ale šla.

„Kam mě to vedeš, měli bychom se vrátit.“

„Neboj se, už tam budem, mám tady takovou malou chatičku, kde trávím volný čas.“

Už ji viděla.

„To je srub a moc pěkný, a to budeš koukat, jak je to vevnitř zařízené.“

Lukáš odemkl a vtáhl ji dovnitř. Na prohlídku zařízení nedošlo, zato došlo k bouřlivému milování. Nemohli se jeden druhého nabažit, dlouhé pohledy do očí a přísahy, že je to naposledy, střídal Růženčin pláč, že podvedla Karla.

Čas neúprosně běžel, když ruku v ruce vyšli z chatky, byl večer.

Co jen Karlovi řeknu, neumím se přetvařovat, pozná na mě, že se něco stalo.

Co jsem to jen provedla?

Zároveň ale cítila obrovské štěstí, a když chtěl Lukáš její telefonní číslo, dala mu ho a on jí dal své. Když nemůžeme být spolu, aspoň si můžeme zavolat. Doma našťestí Karel ještě nebyl, osprchovala se, lehla si a usnula.

Pak cítila na svém těle ruce, v polospánku řekla, Lukáši, to nesmíme!!! Procitla, ruce putující po jejím těle patřící Karlovi ji pohladí a Karel se ptá, jak mu to řekla. Něco se mi zdálo, ani nevím, co jsem řekla. Odtáhne se, promiň Karle, ale není mi dnes nějak dobře. To je v pořádku, nebudu naléhat. Jak se styděla, bylo to prvně, co Karla odmítla, ale nedokázala se s ním milovat.

A toto odmítání se táhlo až do dnešního dne. Nechtělo se jí ani na dnešní oslavu, posílala Karla, aby jel k Holomkům sám.

Ale i když Karla znepokojovalo chování Růženky poslední dobou, tak nepovolil, musela se obléci. Jestli jsi nemocná, musíš k lékaři, mám o tebe vážně strach. Vůbec se mi nelíbí ani

tvoje chování, znepokojuje mě, že mě odmítáš.

Kdyby tak na tuhle nemoc byl lék, myslela si Růžena, brala bych ho plnými hrstmi. Zazvonil mobil. Promiň Karle, jdi napřed, ještě vezmu dárek pro miminko. Pak přijme hovor. Lukáš, jak sladce zní jeho hlas.

„Je mi smutno, láska mého života, chci tě znovu vidět.“

Chce říct, ne, to nejde, a místo toho se slyší, jak říká, já tebe taky ...

Honem, kam se schovat, zvolila záchod. Jak byla nervózní, v tom spěchu jí mobil vypadl z ruky a spadl rovnou do mísy. Rychle ho sice vytáhla, osušila, ale některé klapky byly tvrdé a nešly zmáčknout. Rozplakala se. Takto ji tam našel Karel.

„Láska moje, pro jeden telefon nemusíš plakat, hlavně vytáhneme SIMku“, uklidňoval ji Karel. Jenže ta vytáhnout nešla.

Ted' se na to vykašli, babi s dědou čekají, už jsme měli být u nich, snad to bez mobilu víkend vydržíš a až se vrátíme z Kolína, tak se na to podívám.

Když po cestě Růženka všem Bartošům vyprávěla o studiu, jak je náročné a ještě to musí skloubit s prací, jak má kolikrát nervy na pochodu, že už má před sebou jen poslední zkoušku a strašně moc se těší až bude mít ukončený semestr a bude jen chodit do práce a školu hodí za hlavu, uvědomil si Karel, že jí křivdil, když na ni naléhal. Sám se zastyděl. U Holomků je sice místa na spaní dost, ale přece jen, když se sjeli všichni, jsou objednaná místa v malém penzionu na kraji města. Los padl na Karolínku s Milošem a Růženku s Karlem. Po zahradní oslavě je tam večer Karolínka odvezla. Všichni čtyři se šli ještě projít. Karolínka s Milošem jdou pěšinkou vpředu, vychutnávají to ticho a krásnou přírodu, vedou se za ruce, občas se políbí. Růženka si najednou uvědomí, že takhle to donedávna bylo i u nich. Ztracený Lukáš, proč mi pořád sedí v hlavě? Vzala Karla za ruku. Překvapilo ho to a Růženku přitisknul k sobě. Nebránila se, naopak nastavila ústa k polibku. Tu noc se vše vrátilo do starých kolejí.

Uspával je déšť. Po snídani nasedli do auta a jeli rovnou na právnickou fakultu. Už se tam všichni „Hujerovi“ scházejí. Počasí se umoudřilo a konečně se obloha rozjasnila. Simona zůstala venku s Rozárkou a

Boženka se nabídla, že povozí Helenku. Asi po hodině se celá grupa vyvalila, Filomena zase celý obřad proplakala a ještě ted' si utírá oči, ale je šťastná a pyšná na Jeníka, že to dokázal.

Zajdou na slavnostní oběd a po něm jedou opět na zahradu k Holomkům, kde je připraveno občerstvení.

V neděli jedou do kostela pokřtít Rozárku.

To je něco pro Haničku. Tohle je jiný kostel než ten v Kozojedech. Je větší a je v něm i větší zima. Sleduje vše s vykulenýma očima. Rozárce se to ani trošku nelíbí a dává všem najevo, jaký má hlas. Kam se ale hrabe na Helenku, ta při svých křtinách překřičela i kostelní zvony!

S pokřtěnou Rozárkou se ještě na chvíli vrací k Holomkům, ale je to jen loučení a sliby, že se zase sejdou. Karolínka s Milošem zůstanou ještě dva týdny.

Karolína za ty dva týdny chtěla stihnout hodně návštěv, ale nakonec nejvíc času věnovala mamince a babičce, ta chtěla od Karolínky, aby jí vyprávěla o tom velkém světě, a Karolínka byla dobrý vypravěč.

Promluvit si chtěla i s Růženou, ta holka není v pořádku, chtěla vědět proč.

Před odjezdem si s ní dala schůzku. Začala opatrně otázkou na manželství, zda je spokojená, a Růženka horlivě vysvětlovala, že má toho nejlepšího muže pod sluncem, který ji nadevše miluje a ona jeho. Neznělo to přesvědčivě a navíc Růžena při chvalozpěvu měla hlavu sklopenou, nepodívala se Karolíně do očí.

Poslouchej, Růžko, tohle je mně i každému, kdo Karla zná, jasné jak facta, že je ten nejlepší muž pod sluncem, ale myslíš si to doopravdy i ty? Víš, znám tě jak své boty a neuniklo mi, že se s tebou něco děje, jsi těhotná?

Kdepak těhotná, Karel by chtěl, ale nejdřív musím dostudovat.

Tak řekni mi pravdu, co se stalo, není v tom jiný muž?

Růžena padla sestře kolem krku a plakala a plakala. Pak vše sestře pověděla. No to je tedy gól, Růžko, zbláznila ses, tak chytrá holka a zas naletíš tomu záletníkovi, co od dvojího života čekáš? Myslíš si naivně, že se nevěra neproflákne? Není ti Karla líto? To bych holka do tebe fakt neřekla, že jsi schopná manžela podvádět.

Já to chtěla ukončit, dokonce jsem se přemohla a začala s Karlem zas spávat, jenže stačilo, aby mě Lukáš, když se mi nemohl dovolat, vyhledal, stačil jediný pohled do jeho očí a zapomenu okamžitě na to že jsem vdaná, na to, že si tohle Karel nezaslouží a toužím jen a jen po Lukášovi. Co mám dělat, Karolíno, porad' mi, jak z toho milostného trojuhelníku ven, nedokážu to, sama sobě se hnusím. Jedna možnost by tady byla, odloučení. Nechceš jet na nějaký čas k nám? Kdybys byla daleko od toho proutníka, on by si mezitím našel jinou holku, kterou by oblboval, to by pro tebe byl ten nejlepší lék, pak by tě určitě přešlo být nevěrná, kdybys po jeho boku viděla jinou dívku.

Karolíno, Lukáš se hodně změnil, křivdíš mu. Nechci být ženou dvou mužů, to ne, musím to nějak vyřešit.

No, Růžko, včera už bylo pozdě, když tě tak poslouchám tuším veliký převeliký průšvih. Chodí jak tělo bez duše, něco ji trápí, myslí si Karel pozorujíc Růženku, jak v kuchyni krájí cibulku na guláš.

Ukrojí dva plátky, zamyslí se a pak zas pokračuje. Jde za ní a nabídne pomoc při vaření večere. Nepřítomně se na něj koukne a posílá ho, aby si odpočinul, „v práci máš vaření každý den, tak to nechej na mě.“

Poslechne, i když nerad, dřív jeho pomoc při vaření vyhledávala, co se vždy u vaření nasmáli. Schází mu její humor, úsměv. Vyhýbá se něžností, kytku kterou ji dnes donesl, ani nedala do vody, leží v chodbě na botníku.

Vezme vázu, naplní vodou a povadlou kytku postaví na stůl. Pak si bere noviny, nebude se jí vnucovat.

Růžena má plnou hlavu toho, jak zařídit, aby mohla na hodinu z domu. Přemýšlí, málem se pořezala nožem. Hodí maso na cibulku a napadne ji, že by mohla Karlovi říct, že došla paprika, bez ní by nešlo guláš vařit.

„Karle, prosím, pojd' pohlídat na chvilku maso, došla paprika skočím do večerky,“ nečeká na odpověď a Karel jen slyší bouchnout dveře. Vyběhne za ní, že pro papriku dojde, ale Růžena už mizí v ulici. Karel si uvědomí, že jde na druhou stranu, tam přeci žádná večerka není. Zastavuje u ní auto a Růženka do něj nastupuje. Co to k čertu dělá? Vratí se do kuchyně otevře skříňku s kořením a paprika tam je a ne jedna, jsou tam tři balíčky.

Polilo ho horko, Růženka mu lže. Dovařil guláš a čeká, jak tohle Růženka vysvětlí.

Čekal dlouho, uplynula hodina, dvě, seděl potmě v kuchyni, hlavu v dlaních a strašně se o ni bál. Před půlnocí se Růžena potichoučku, aniž by rožnula, sunula do koupelny.

Karel rozsvítil, lekla se.

„Kdes byla,“ zvýšil hlas Karel.

„Já ti to pak vysvětlím, potkala jsem známou a zašli jsme na skleničku.“

„Ne pak, vysvětlíš mi to hned, čekám, a nelži, viděl jsem tě, jak jsi nasedla do auta.“ Tolik se bál toho, co uslyší.

Růžena za Lukášem šla jen proto, aby vztah ukončila a dopadlo to opačně. Co jen má Karlovi říct? Pravdu ne, ublížila by mu, bylo jí ho strašně líto a sama byla překvapená s jakou lehkostí lhala, když trvala na svém, že opravdu v autě, do kterého nasedla, byla

kamarádka Zdena a že se tak spolu zakecaly, že jim uniklo kolik je hodin. Pravda, mohla jsem ti zavolat, že se zdržím a tu papriku jsem fakt ve skříňce neviděla.

Milosrdná lež, Karel tolik chtěl věřit, něco mu v jejím hlase nesesedělo, červík pochybnosti začal v Karlovi hlodat a hlodal stále silněji.

„Jestli mi, Karle, nevěříš, klidně se Zdeny zeptej, že jsem byla s ní.“

To byla Růženina pojistka. Když viděla, že se setkání s Lukášem protáhne, zavolala Zdeně, že sice o nic nejde, ale kdyby se náhodou Karel ptal na dnešní večer, aby řekla, že byla s ní.

„Tak se na mě už nezlob a půjdeme spát, je pozdě.“

Zbytek noci oba probděli se svými myšlenkami každý na své straně postele.

Tu noc nespal ani Pepík.

Chodí denně s Haničkou na jízdárnu. A tam ji před týdnem spatřil. Dlouhovlasá černovláska přivedla koně, povídala si s ním, vytáhla z kapsy jablko, pohladila ho a pak se vyšvihla do sedla, pobídla koně a byla v trapu.

Pepík tam stojí málem s otevřenou pusou a vůbec nevnímá Hančin požadavek, aby jí pomohl na koníka, vidí jen rozevlátý cop neznámé jezdkyňě.

Hanka ho zatahá za rukáv: „Tak Pepíčku, prosím, pomůžeš mi?“

Pepík se konečně vzpomene a vysadí Hanku. Dostane nápad a jde za instruktorem, že by si chtěl s Haničkou vyjet kousek dál, jestli by si mohl taky některého koně půjčit. Dostane svolení, ale něco za něco!

„Vem si Alfonsa a až přijedete z vyjížd'ky, potřebuji pomoci s opravou brány.“ Pepík souhlasí a jde si pro koně.

To je dobře, že už to na něm párkrát zkoušel, snad si neudělá ostudu. Vydají se s Haničkou směrem, kterým uháněla tajemná dívka, ale kdeže té je konec. Po chvíli oba koně obrátí a jedou pomalu zpět k jízdárně. Odvedou koně do hřebčína a Hanička se ujímá hřebelcování.

„Hani, prosím, vykartáčuješ i Alfonsa? Jdu pomoci Lumírovi.“

Tam je Pepík ve svém živlu. Vysvětluje Lumírovi, že závora do sebe nezapadá, protože sloup si sedl o kousek níž a je potřeba ji přešroubovat a už se chytá opravy. Práce mu jde od ruky, přeměřit, navrtat, našroubovat.

Ani si nevšimnul, že kráska se na koni vrátila, zaopatřila ho a teď pro změnu pozoruje Pepíka. Už si ho tu několikrát všimla. Musí to být hodný kluk, když tak pěkně opatruje sestřičku. A teď právě s instruktorem opravuje bránu.

Má sundané triko, už je docela pěkně opálený a nemá žádné tetování jako ten frajer Oliver, co jí zatlačil až do rohu stáje a chtěl jí vyhrnout tričko. Zrovna se jejich pohledy potkaly.

Michaela se začervenala a obrátila se k Lumírovi: „Mám nové číslo, chtěl jste ho.“

„Ano, Miško, ale teď u sebe nemám tužku...a kruci, ani mobil...hele Pepíku, máš u sebe mobil? Zapiš si to její číslo, na šatně si ho opíšu.“

Pepík čísla v mobilu využil a večer napsal SMS: PREJU DOBROU NOC COPATE MICHAELE A TESIM SE NA ZITRA. PEPA

Jak byl překvapený, když za chvíli pípla nová zpráva: I TOBE DOBROU NOC, PEPIKU, ZITRA SE UVIDIME. MISA

A opravdu se druhý den potkali a usmáli se na sebe. A vyjeli si na koních ve trojko.

A koníky hřebelcovali společně. Pak Pepík přivezl na kolečku celou roli sena a rozdávali ji do kójí. Krásně si při tom povídali.

Michaela se učí prvním rokem za kadeřnici a navrhla Pepíkovi, jestli by nepřišel zítra za ní na praxi, že potřebuje model, aby dostala ohodnocení za pánský střih. Takže dnes byl mladý Holomek v učňovském holičství. Ostatní holky se hihňaly a schválně chodily kolem stříhající Michaely sem a tam, až je mistrová sjela a dala každé nějakou práci.

Střih dopadl výborně, Michaela dostala jedničku. Potom šla ostříhaného Pepíka odprovdit až k hlavnímu východu.

Tam se konečně odhodlala: „Máš fajn vlasy, přijdeš mi sedět i v druháku?“

Pepík si hrábl do zkrácené kštice a chytil se nabízené příležitosti: „Přijdu rád, uši jsi mi neustříhla, vlasy do září určitě zase dorostou, ale nemohli bychom se setkat dřív?“

Michaela se zase krásně začervenala: „Ty bys chtěl?“

Pepík vyhrknul: „Chtěl, třeba ještě dnes, nešla bys večer do kina?“ Pak se mu málem podlomila kolena, když Miška přikývla.

Teď už je hodina po půlnoci a šťastný Pepík si pořád vrací ty krásné okamžiky.

Spousta děje filmu mu unikla, protože víc se soustředil na to, aby mohl Michaelu vzít za ruku, což se mu během filmového představení několikrát povedlo. Po kině ji odprovozdil ruku v ruce až k domu. Dát jí pusu si ještě netroufnul, ale i tak už ví, že našel lásku a konečně nebude po Kolíně chodit sám.

Když Růžena uslyšela Karlovo pravidelné dýchání, potichu vstala a vyšla z ložnice. Věděla, že takhle to už dál nejde. Přemýšlela o nabídce, kterou jí dala Karolína, aby na nějaký čas jela do Kalifornie. To bylo lákavé, ale věděla, že už je příliš pozdě. Lukáš ji má ve své moci! A táhnout to na dvě strany už taky nedokáže. Hlavně kvůli Karlovi se to musí vyřešit.

Sedla si k počítači a dala se do psaní.

Rozhodla se totiž nalít Karlovi čistého vína. Nezaslouží si, aby ho podváděla. Rozvede se s ním. Bude ho to bolet, ale rozhodně to nebude tak podlé, jako to, že ho podvádí a lže mu přímo do očí.

Nic nezamlčela, napsala i to jak s tím marně bojovala.

Na konec připsala: „Nelituji, že jsem si tě vzala, lituji jen toho, že tě nedokážu udělat šťastným. Nikdo si to nezaslouží víc než ty. Přeji Ti Karle, ať potkáš někoho, kdo tě bude doopravdy milovat, zasloužíš si to. Víc, než kdokoliv jiný.

Neprosím tě o odpuštění, pohrdej mnou, máš na to právo. Růžena“

Když byla hotova, odeslala dopis emailem na Karlovu adresu.

Chtěla to sdělit Lukášovi, ale zjistila, že mobil není použitelný. Vyndala z něho sim kartu a mobil vyhodila mezi odpadky.

Oblékla se a vyšla do práce.

Ve skrytu duše doufala, že se Karel odstěhuje. Nechtěla se s ním už setkat.

Jenže věci se měly úplně jinak. Karel si email přečetl. To co se dověděl, ho ani moc nepřekvapilo. Tušil to!

V koši našel telefon. Vytáhl fén a začal ho sušit. Počítal s tím, že čísla, která měla Růžena uložena na Sim kartě, budou i v telefonu. Hodinu se s tím páral, pak tam zkusil vložit svoji sim kartu a ejhle, povedlo se. Nemusel hledat dlouho. Našel iniciály „L.K.“ To bude ono, říká si a opsal si číslo.

Pak vyndal kartu a vložil ji opět do svého mobilu.

Až si to všechno důkladně promyslel, vytočil Lukášovo číslo a požádal ho o pomoc, při hledání práce v lesnictví. Namluvil mu, že se přiznal z Jižní Moravy a rád by našel co nejdříve práci. Kontakt na Koutného mu dal jeden známý, který ho prý zná ze školy. Lukáš tomu uvěřil a slíbil přijít na schůzku. Domluvili se za vesnici u lesa.

Lukáš byl rozený vypravěč. Celé odpoledne vodil Karla po lese, vyprávěl o práci. Chlapík z Jižní Moravy se mu zamlouval, mluvil stručně, ale věcně. Když procházeli kolem posedu, Karel zajásal a ptal se, jestli může nahoru, že dědeček byl myslivec a brával ho jako kluka na čekanou. Lukáš zauvažoval, že snad je to moc nezdrží a šplhá jako první. Karel má sto chutí ho zrovna teď shodit, ale napadne ho něco jiného. V polovině žebříku jako uklouzne a skočí do trávy.

„Au, zatraceně, já jsem nešika, do Prčic, co jsem si to vymyslel“ drží si nohu a pokouší se vstát. Filmuje, že to nejde a s kňučením opět padá.

Lukáš se mu snaží pomoci.

Karel se chytí i za hlavu: „Ach jo, i do palice jsem se praštil“ začne přivírat oči a škvírkami pozoruje, co bude Lukáš dělat. Ten z kapsy vytáhne mobil a volá rychlou, pak si svlékne bundu a podloží ji pod Karlovu hlavu.

„Půjdu k silnici, abych je navedl“ říká Karlovi, který opět zavírá oči.

Karel si nemohl přát nic jiného.

Jakmile Lukáš zmizí v porostu, Karel šáhne do Lukášovy bundy pro mobil. Otevírání mobilu a vyjímání SIMky dělal v poslední době několikrát, ani teď to není problém. Vloží do Lukášova mobilu úplně novou kartu a jeho důkladně uschová.

Maruška na chirurgii úplně zbledne, když na odpolední směně rychlá předává jako pacienta jejího brášku.

„To nic, Maruško, trochu jsem uklouzl.“

„RTG potvrdil, že nic zlomeného není. Ale ta hlava se mi nelíbí, musíme si Vás tu aspoň do zítřka nechat, nerad bych to podcenil a pak měl výčitky“ kývá hlavou postarší lékař na příjmu.

Karel leží poslušně na nemocničním lůžku. Vyměnil v mobilu kartu a napsal SMS: Tudy cesta nevede. Jednou jsi vdaná a já nemám právo tě Karlovi brát. Bylo to krásné, ale já tuto hru s ohněm končím. Už mne nevyhledávej. Přeju zdar ve studiu i v manželství.

Maruška za ním na pokoj každou chvíli přiběhne, jestli něco nepotřebuje nebo jestli má zavolat Růžence, že klidně může přijít i po návštěvních hodinách, že jim to dovolí.

„Všechno už jsem jí napsal v SMS, jeden den to doma vydrží beze mne, aspoň bude mít klid na učení“ lže Karel.

Lukáš tou dobou vymačkává kontakty a kroutí hlavou. Tady se všechno vynulovalo, že bych něco špatně zmáčknu? Tolik chtěl zavolat Růžence, dnes v lese si na ni mockrát vzpomněl, ale zavolat jí nemůže. Její číslo z paměti nezná. Počkám, třeba se ozve sama.

A Růženka doma v slzách chodí od okna ke dveřím, čte skripta, ale stejně neví co čte, drží mobil a po padesáté čte doručenou SMS. Lukáš vztah drsně ukončil. Taky dobře, nemusím už vymýšlet žádné lži, ale strašně to bolí. Byla to osudová láska. Napadne ji, kde je ale dneska tak dlouho Karel, vždyť už bude skoro jedenáct?

Vtom před domkem zasvítí světla zastavujícího auta. Rychle otřít oči. Několikahodinový pláč se na nich značně podepsal, jsou opuchlé. Šup do noční košile a hupsne do postele s plánem předstírat spánek.

Dveře se otevřou a Maruška se tlačí do dveří s taškou: „Abys tu nebyla sama, domluvila jsem se s Jeníkem, že u tebe dnes přespím. Ale, ale, Růženko, nechali si ho tam jen na pozorování, jen pro jistotu, to se dělá, neboj, zítra ho máš doma.“

Růženka hledí na Marušku a nechápe.

„Co koukáš jak vyoraná myš? Už neplakej, o Karla je postaráno, pojd'me si lehnout, máš přece ranní, tak ať jsi do práce čilá!“

Poněvadž už bylo pozdě, šla děvčata hned do postele. Maruška vyprávěla, všechno, co věděla o Karlovi, ale Růžena čekala jen na jedno. Jestli se Karel zmínil, o tom co mu psala. Ostatní ji nezajímalo.

Maruška se nezmínila, svou řeč ukončila, popřála Růženě dobrou noc a usnula. Což se o Růženě říct nedalo. Hlavou se jí honilo tolik možností, co se všechno mohlo Karlovi přihodit. Asi přece měla volit tu Ameriku a neměla mu nic psát. Kdyby jen tušila, jak se Lukáš zachová, určitě by to Karlovi nevyžvanila. Teď je každá rada drahá.

Omluvit se Karlovi. Ne to nedokáže. Ví, že by ji Karel odpustil, ale stydí se. Tak strašně se stydí. Kolikrát už ji Karel vytáhl z bryndy. Jiný chlap by ji ztřískal, co by se do ní vešlo a vykašlal by se na ni.

Nemůže mu to udělat, ale setkat se s ním musí. Musí se dovědět, jestli tu zprávu od ní četl. Třeba k tomu ještě neměl příležitost, ale jednou si ji stejně přečte. Z jeho schránky ji už nevymaže.

Nejraději by se rozjela ještě teď v noci za Karolínou. Jak je Karolína šťastná, i ona by mohla být, kdyby nebyla hloupá.

S Lukášem je konec. Nepoleze za ním. Musí se setkat s Karlem.

Byla rozhodnuta. Pojede za Karolínou, ale nejdříve se usmíří s Karlem.

Ráno byla vzhůru dříve než Maruška. Překvapila ji ranní nevolnost...

Asi mám z toho všeho žaludeční neurózu, říkala si a šla do práce. Marušku nechala vyspat.

Karel podstoupil ještě několik vyšetření a po poledni ho propustili. Měl takovou chuť zajít za Růžou na JIPku, ale zavrhl to.

Přijel pro ni po šichtě. Lehce se oťukávali. Růženka nevěděla, jestli už četl její email a Karel nevěděl jistě, jestli už četla onu narafičenou SMS z Lukášovy SIMkarty.

Hned po příjezdu pustil PC a zařadoval. Označil Růženčinu zprávu jako nepřečtenou a zavolal Růžu k sobě.

„Růženko, mám tu od tebe nějaký email, ale já ho ani nebudu číst a ty mi určitě povíš, co v něm je“, pak zprávu vhodil do koše a ještě ho před Růženkou i vysypal. Snad je to poslední milosrdná lež, která ale pomůže zachránit naše manželství, pomyslel si Karel. Podíval se na svou ženu a nemohl si nevšimnout, že jí právě spadl kámen ze srdce.

Růža si oddychla: „Víš Karle, já se rozhodla, že bych strávila celou dovolenou v srpnu u Karolíny, porodí a nikoho tam nemá. Přece jen Miloš, i když je milující manžel, nebude si umět s miminkem poradit a já bych tak své sestřičce ráda byla k ruce.“

Karel si v duchu mnul ruce, podařilo se, podařilo se, podařilo se!

Vzal Růženčiny ruce do svých: „A já ti povím, co jsem vymyslel já. Bylo toho na tebe moc. Práce, škola, domácnost, měl jsem si to uvědomit hned, když jsi do školy nastoupila, zkrátka přestaneš pracovat a budeš jen studovat.“

Růženka se rozparádila: „Ale to bude velká škoda, já mám šanci se v té nemocnici ledasčemu přiučit a to se mi ke studiu jen a jen přidá.“

„Dobře, udělejme kompromis, jestli chceš v nemocnici zůstat, zkrátíš si úvazek jen na polovinu.“

„Domluveno, hned zítra o něj požádám, to jsi vymyslel velmi dobře,“ řekla radostně Růža. Vtom se jí udělalo zase tak nevolno od žaludku, že vylekala i Karla.

„Nejsi těhotná?“

„Karle, беру tabletky, domluvili jsme se přece na dítěti, až budu mít školu za sebou a navíc, zrovna mám své dny...“

Karla to sice trošku uklidnilo, ale když bylo Růžence v noci zase zle, domluvil jí, ať si dojde k doktorovi.

Druhý den gastrokopie odhalila žaludeční vřed. Na oddělení gastroenterologie s ní lékař probral stravovací návyky a když slyšel, že studuje při zaměstnání, rázem měl jasno.

„Stres, obzvláště stres dlouhodobý, výrazně ovlivňuje funkci zažívacího traktu, vznikají funkční poruchy jícnu, žaludku, střev. Vznik žaludečního vředu souvisí s porušením rovnováhy mezi produkcí žaludeční kyseliny a ochranou sliznice žaludku. Kyselý žaludeční obsah poškodí sliznici žaludku. Tuto nerovnováhu způsobuje bakteriální infekce, takže Vám předepíšu antibiotika a chce to klid, pohodu, pravidelnost v jídle, vyvarovat se ostrého koření, alkoholu, kávy i silného čaje. Napíšu Vám nemocenskou.“ Pak podal Růžence nemocenský lístek, recept a informační leták o její nemoci.

Klid, pohodu...přemýšlí Růženka. Teď už snad klid a pohodu mít budu. Jsem ráda, že Karel ten email nečetl, snad už jsem z lásky k Lukášovi vyléčená a vše bude jako dřív. Jen se nesmím nikdy přereknout.

To samé se honí hlavou i Karlovi. Soka Lukáše jsem se elegantně zbavil a Růženka se nikdy nesmí dozvědět, že jsem vše zařídil já.

Pěkně si to Karel vymyslel jenže se malinko přepočítal když si myslel, že se Lukáš jen tak vzdá. Pár dní čekal na ni před nemocnicí marně. Odhodlal se, zašel na oddělení a chtěl mluvit s Růženkou, tam se dověděl, že je na neschopence. Připadal si jak špion, když brzo ráno schován za stromem před jejím domkem sledoval, jak asi její manžel nasedá do auta a odjíždí do práce.

Z té dálky se mu zdál nějaký povědomý, kde jsem toho člověka jen viděl?
Na víc nečekal, musí se dovědět, co to vše má znamenat, proč se tak najednou odmlčela.
Jen chvíli zaváhá u jejich dveří, pak zazvoní.
Růžena slyšíc zvonek jde otevřít, myslíc si, že Karel něco zapomněl.
Ve dveřích místo Karla stojí Lukáš.
„Co tu k čertu děláš?“ vykoktá Růžena.
Beze slov ji Lukáš zatlačí do chodbičky, líbá ji, tiskne k sobě.
„Tolik jsem o tebe měl strach, nepřišla na domluvenou schůzku a nedalas vědět proč, mě se zbláznil mobil, nemohl jsem ti zavolat. Nemůžu bez tebe žít.“
Růženě se podlomila kolena.
„O čem to mluvíš, napřed esemeskou náš vztah ukončíš a pak mě vyhledáváš? Prosím, odejdi, byla to chyba si s tebou znovu začínat, Karel se může vrátit, tak vypadni!“
Lukáš nechápe: „Jakou esemesku, já ti žádnou neposlal.“
„Ne?“
Růžena jde do pokoje, Lukáš v patách za ní.
Bere mobil, vyhledá jeho esemesku, podá mobil Lukáčovi: „Čti!“
Lukáš nevěřícně kroutí hlavou. Copak jsem se zbláznil nebo co? „Tohle jsem nepsal.“
„Aspoň nelži, je to odesláno z tvého čísla.“
Lukáš už ji neposlouchá, oči vytřeštěné, hledí na obývací stěnu, jde blíž, bere do rukou velkou svatební fotku, na které se usmívá Růženka a vedle ní...?
„To... to...to je tvůj manžel?“
„Proč tě najednou zajímá můj manžel?“
„Protože tenhle pán si domluvil se mnou schůzku, představil se jiným jménem s tím, že hledá práci. No dopřic, vše do sebe zapadá, je mi už vše jasné, tu esemesku ti psal tvůj manžel, sice ještě nevím, jak to udělal, ale já na to přijdu.“ Dopodrobna Růženě celý rozhovor s Karlem odříkává a když se dostal k tomu pádu, k tomu že svou bundu v které měl mobil dal Karlovi pod hlavu měl jasno. „Růženko, je i tobě, doufám, jasné, že měl tvůj manžel vše dopředu dobře promyšlené a i ten pád věrohodně nahrál.
Musel o nás vědět už dávno. Jak jen mohl hrát takové divadýlko, místo toho, aby když tedy vše zjistil, na rovinu si s ní nebo s Lukášem nepromluvil? I kdyby dal Lukášovi pár facek, brala by to, ale že Karel vymyslí tohle? Takovou podlost mu jen tak neodpustí, bojuje o ni, to je jí jasné, ale takhle?
V hlavě má zmatek, ale Lukášovým polibkům se nebrání. Miluje se s Lukášem v posteli, z které před chvílí vstal její manžel... a vůbec se nestydí.

Je konec června.

Haniččiny samé jedničky téměř nikoho nepřekvapují. Kdo mile překvapil? Pepík!
Tytam jsou čtyřky, které ho provázely na základce. Tytam jsou i trojky, které měl v prváku.
Přinesl jen vysvědčení s dvojkami. Vilém je na syna hrdý.
Na koho být hrdý nemůže, je Liduška. Už zase přestala pracovat a prý bude opět studovat.
Prý ji to v pojišťovací agentuře nebaví. S Lubošem se taky rozešla. Má novou lásku, nějakého podnikatele. Od jedné známé jsme se ale dozvěděli, že snad by měl být ženatý.
„Ženo moje, se všemi dětmi jsem spokojen, jen ta Liduška, kdyby se už konečně našla. Po kom je tak nestálá? Proč nevydrží na jednom místě? Proč nevydrží s jedním chlapcem? Proč si musí najít ženáče?“
Spousta dalších otázek se míhá ve Vilémově hlavě. A to má starost jen s jednou dcerou.
Kdyby tak věděl, co se děje u Pivoňků.

Po bouřlivé hádce Růžena podala žádost o rozvod.

V nemocnici jí nevyšli vstříc se zkrácenou pracovní dobou, tak od počátku července tři měsíce neplaceného volna. Už ji tady nic nedrží.

Chtěla původně do Ameriky jen na srpen, ale může hned.

S nadšením plánuje společnou cestu s Lukášem. Budou u Karolíny jen dva týdny, Lukáš si taky zažádal o neplacené volno, ale nedostal ho.

Lukáš měl nejdřív divný pocit, že vlastně nemá nic našetřeno a cestu musí platit Růženka, ale pak to hodil za hlavu. A za co budou žít ty dva týdny?

V Kalifornii je asi bude živit Karolina, však je zazobaná, z toho si taky hlavu dělat nemusí. Jen zabezpečí dohled nad domkem a můžou vyrazit.

Karel chodí s hlavou v dlaních.

Tolik si přál manželství udržet, všechno by Růžence odpustil, tolik pro záchranu udělal, ale je konec. Definitivní konec.

Paní Pivoňková se ho snaží různě rozptýlit, snaží se v práci vtipkovat, ale Karlovo srdce je tak nemocné, že mu nepomůže ani svěcená voda.

Neměl jsem s dítětem otálet, třeba, kdybychom spolu měli dítě, neodešla by. Kdyby, kdyby, kdyby...

A kde naopak dítě budou mít? No přece u Jeníka, už je to jisté, termín v únoru.

Filomeně ukápla slza, když jí to Maruška volala. Bude to další Holomek, jak se nám ta rodina pěkně rozrůstá.

Do všech těch zmatků dostane Růžena rekomando z Ekvádoru.

Píše Kamil. Růžena otevírá dopis s třesoucíma se rukama. Najednou se začala obávat, jestli se Kamilovi něco nestalo.

Nestalo, ba naopak. Z dopisu vypadla fotografie. Na ní Kamil tiskne k sobě plavovlasou dívku. Oba jsou pěkně opálení a moc jim to spolu sluší. Růženka se zadívala na fotku a slzy ji stékaly po tváři. „Už i Kamil je šťastný...“ si říkala.

Pak rozevřela dopis a četla:

Milá Růženko,

Jak se ti vede. Před rokem jsem dostal od tebe svatební oznámení a pak už ani řádek. Na Skype taky nejsi, začínám se o tebe strachovat.

Napadlo mne, že ti asi čas zabírají mateřské povinnosti. To by bylo moc dobře. „Po roce ovoce...“

Chystám se domů a moc by mne potěšilo, kdybys mi přišla otevřít s mimem na ruku.

Trvá dlouho, než se dopis dostane odsud do Evropy, ale snad ho dostaneš dřív, než ti na ty dveře zaklepu.

Chystám se přijet 1.července a nepřijedu sám. Poznal jsem tady hodné děvče, jmenuje Teodora, pochází ze Slovenska a chceme se vzít. Poznali jsme se tady při práci. Odjela taky jako já do Ekvádoru pomáhat dětem. Jenže o dva měsíce později. Poznali jsme, že máme hodně společného a za tu dobu, co jsme tady, mohu sám za sebe říct, že se vzájemně známe už dost dobře. Víme, co může jeden od druhého čekat.

Máme v plánu, že pobudeme několik dní u mne a pak pojedeme spolu s Teou, k jejím rodičům do Nitry. Chci oficiálně Teiny rodiče požádat o její ruku. Tebe bych chtěl poprosit, až se domluvíme na termínu svatby, jestli bys mi šla za svědka. Pokud nemůžeš, mohl by tě zastoupit tvůj manžel, ale já bych raději tebe. Víš, že nemám jiné příbuzné. To se ale domluvíme, až se sejdeme.

Minimálně rok budu doma. Pak se uvidí, jestli se bude chtít Tea vrátit do Ekvádoru, nebo si založíme rodinu. Jsem připravený na obě varianty. Došel jsem k přesvědčení, že pomáhat

opuštěným dětem, může být stejně krásné, jako starat se o vlastní.

Ty dva roky, co jsem tady prožil, byly pro mne velkým přínosem.

Budu si více vážit toho, co mám.

Mám několik stovek záběrů o tom, jak zde lidé žijí. Dal bych to povinně do škol a také těm, kteří si stále stěžují, jak se mají zle.

Nevím ani, zda ještě bydlíš v mém domečku, nebo jste si s Karlem pořídili lepší bydlení.

Pokud tam ještě jsi, prosil bych tě, jestli bys mi uvolnila jeden pokoj pro Teu. Já se vyspím na gauči v obývacíku.

Pak se domluvíme, co bude dál.

Zdravíme tě a těšíme se na shledání, Kamil a Tea

„Tak to mi ještě scházelo. Kamil přijede! A to už zítra! Co mu jen řeknu. Uvolnit mu jeho domek nebude až tak velký problém. Najít si bydlení bude určitě snadnější, než se podívat Kamilovi do očí.

On sám je tak šlechetný a věřil mi. Zklamala jsem ho. Vůbec mne nenapadlo, že by se mohl vrátit.“

Růženě začalo docházet, jaká je potvora a také pochopila, že před setkáním s Kamilem, se nikde neschová. Bylo by to hnusné, kdyby se mu vyhýbala. Ani to nejde. Musí mu přece všechno předat.

Co si nadrobila, musí si taky vyzobat. A že to nebude žádná sranda, to jí bylo jasné už teď!

Bydleli s Karlem v Kamilově domku, ale naštěstí se moc nezabydlovali. Karel měl v úmyslu zrekonstruovat jejich domek, protože Maruška se odstěhovala k Jeníkovi, ale jak už to v životě chodí, maminka si našla přítele a ten se k ní nastěhoval.

Růženka sedí s dopisem v ruce a přemýšlí. Mohla by Karlovi napsat email, ale kdoví, kdy si ho přečte. Bude muset za ním osobně, aby si stačil těch několik málo věcí odstěhovat. Ona tam taky moc věcí nemá. Společně koupili televizi a ledničku, o to se teď nějak podělí. Ještě tam uklidí a převleče postele, aby domeček předala v co nejlepším stavu. Vytočila číslo Karla. S ledovým klidem řekl, že si pro osobní věci po práci přijede a že jí nechá televizi i ledničku.

Růženě se ulevilo, měla strach, že ji bude Karel přemlouvát. To bychom měli, ale kam se přestěhuji já? Do rodného domu? To není zrovna nejlepší řešení, když tam Jeník s Maruškou čekají rodinu.

Řešení se nabídlo samo. Lukáš navrhl, aby se přestěhovala k němu.

Zatímco uklízela, Lukáš v autě všechno odvozil a před půlnocí si odvezl domů i Růženku.

Usnula v jeho náruči utahaná, ale šťastná.

Když druhý den kolem poledne zavolal Kamil, kde ji najde, řekla, že na ně čeká v jeho domečku. Na uvítanou a rozloučenou uvařila svíčkovou. Pak si nechala vyprávět o dvouleté pracovní cestě a prohlížela kvanta fotek, které Kamil za tu dobu nafotil. Občas jí pár fotek poslal, teď jich viděla stovky.

K večeru se rozloučila, že musí ještě balit, odjíždí zítra na celé léto do Kalifornie ke Karolíně a vrátí se na konci září.

„Budu se snažit termín svatby nechat až na říjen, abys mi mohla jít za svědka. Děkuji moc za starost o domeček, že moc pozdravuji Karla a vůbec, doufám, že se potom sejdeme, nebyl ani čas mluvit o tobě a tvém manželství, rád si prohlédnu tvoje fotky, ale to vše, až se vrátíš!“

Jak byla Růžena ráda, že na její život nepřišla řeč. Najednou se strašně styděla před Kamilem mluvit o tom, že se s Karlem rozvádějí. Věděla to jen Karolína.

A ta z toho byla dost nešťastná.

„Růženko, rozmyslela sis to všechno dobře?

Samozřejmě přijmu Lukáše jako tvého partnera, teď, když už máš ujasněno, s kým chceš být, ale radost z toho ani trochu nemám. Snad změním názor, až se s ním osobně poznám. Tak dobře doletíte, přijedu pro vás, těším se!“

Kamila ze všeho nejvíce zajímalo, jestli Růžena platila domluvené „nájemné“ na jeho adoptované dítě na dálku. To bylo v pořádku. Kamil jí ještě stačil prozradit, že už má v nemocnici domluvenou brigádu, takže si to bude platit zase sám. Domluvil si to už předem, aby měl jistotu, že nebude bez práce. Nějaké úspory ještě z dřívějšíka měl, ale na ty nechtěl šahat. A v Ekvádoru pracoval pouze za stravu, nocleh a výdaje na cestu. V nemocnici na něho nezapomněli. Potěšilo ho to, když mu vrchní sdělila v emailu, že takového pracovníka přijme všemi deseti okamžitě.

Byl vlastně rád, že má k dispozici celý svůj domek, i když s Teou spali odděleně. Nemuseli nikomu nic vysvětlovat.

Teodora byla z domečku přímo nadšená. Moc se jí tu líbilo. Těšila se, jak tu budou spolu s Kamilem hospodařit.

Měla tak trochu plány, které zatím Kamilovi neřekla, ale moc dobře ví, že Kamil bude souhlasit. Natolik ho už stačila poznat.

Zatímco v Kamilově domečku převládala láska a souznění, v Růženině nitru byl chaos. Na jedné straně v ní zmítala vášeň, kterou dokázal uspokojit jen Lukáš, ale ještě bylo v ní hodně toho, co do ní vkládali rodiče. Věděla dobře, že tenhle zápas bude svádět tak dlouho, dokud buďto zcela zapomene na dobré mravy, nebo zapomene na toho proradného chlapa.

Zítřka ale odlétá do Ameriky, tak se snažila alespoň na chvíli zdřímnout. Letenky už měla zaplacené, jen si sbalit nejnnutnější. Věděla dobře, že si toho moc brát nemusí. Karolína se těší na to, jak ji oblékne a zaopatří. Lukášovi však o tom nic neřekla. Chtěla ho překvapit. Netušila, že i Lukáš jí připravil překvapení.

Zjistil totiž, že nemá žádné pořádné oblečení a nechtěl přijít jako nějaká „socka“.

On sám dal vždy na první dojem a byl přesvědčený, že když ho Růženina sestra s manželem uvidí jako dobře situovaného, bude mít větší šanci, aby si je získal. Hotovost žádnou neměl, spíše dluhy. Prodal auto, zaplatil dluhy, trošku se přoblékl a zbylo mu opravdu jen trochu větší kapesné, které směnil za dolary.

Ten, komu auto pod cenou prodal, mu slíbil, že je odveze na letiště.

Nic netušící Růžena nasedla do auta a byla ráda, že se Lukáš postaral alespoň o odvoz. Lukáš chtěl v letadle všechno Růženě říct, ale nějak mu slova uvízla v krku. „Však ještě bude příležitost“ říkal si.

Ale nebyla.

Na letišti si sestry padly do náruče a Miloš stál opodál. Nehnal se za Lukášem. Nechápatě se díval na Růženu a pozoroval Lukáše. Nechtěl věřit vlastním očím. Za koho to Růžena vyměnila toho sympatického Karla.

Vzpomněl si, jak básnil o Růženě Pavel, který se do ní beznadějně zamiloval. Že si zvolila Karla, to dokázal pochopit, ale tohle, co tady stojí, takový zhýralec, to se mu snad jenom zdá. Úplně stejného smýšlení byla Karolína. Nikdo však nic neřekl a mlčky se odebrali k domovu.

Růžena to vycítila...

Marušce je strašně špatně. V práci na ranní blije, kudy chodí. Vrchní sestra už se na to nemůže dívat. „Maruško, takhle to nepůjde, já potřebuju funkční sestru. Nic proti tobě nemám, ale jestli je ti tak moc zle, zajdi si k doktorovi.“

Maruška musí s pravdou ven.

„Tak to teda gratuluji a tím tuplem tě pošlu k doktorovi, měla bys být v klidu a ne se nervovat, že musíš z ordinace neustále odbíhat na záchod. Nedělej si starosti a zajdi si tam hned. Budu sice tak dobrou sestru postrádat, ale ty a miminko jste teď nejdůležitější. Doktor nemocenskou vypsál. Po domluvě s Jeníkem si ji nechala přepsat do Kolína.“

Na zahradě v Kolíně je veselo. Rozárka houká v kočárku, Helenka sedí v bazénku, Hanička ji polévá konvičkou. A obě maminky předávají své zkušenosti nastávající mamince. Takhle v pohodě je tam zastihnou Vilém s Jardou.

„Tak to vidíš, táto, my lovíme mamuty a ženy nám tady pěkně udržují oheň a žvýkají kůži!“ Haničce hláška nedá spát. „Maminko, ty žvýkáš kůži?“

Tak se musí Haničce vysvětlit, jak to bylo v pravěku. A Hanička zase rozumuje: „No, Helenka by toho moc nepožvýkala, když ještě pořád nemá ani jeden zoubek.“

Filomena osuší Helenku a posadí ji Marušce na klín: „Musíš se učit, nakrmíš ji?“ A podává misticčku s nastrouhanou mrkví a jablkem. Maruška se snaží, našťěstí Helenka je dobrý jedlík. Vtom to cinkne. Maruška na ono místečko t'uká znovu lžičkou: „Kdo tady tvrdil, že Helenka nemá zuby? Já právě našla první!“

Filomena se směje: „Tak se na to, Simonko, podívej, já už tady nejméně půl roku čekám na Helenčin první zoubek a pak si přijede teta a hned ho najde! To dostaneš na šaty.“

Přicházející Vilém vtipkuje: „Maruško, je to jasné, dostaneš na šaty....dáme ti ramínko, pěkné, nové, umělohmotné...“

Všechno žertování Viléma přešlo, když v noci skypovali s Karolínou. Zůstal jak opařený, když zjistil, že Růženka odletěla do USA s Lukášem a před odletem podala žádost o rozvod.

„Růženo, na rovinu ti řeknu, že jsi mě hodně rozzlobila! Raději to ani neřeknu mamince, ta by snad přišla o mlíko. Pořádně si svůj krok rozvaž. Z boje se neutíká. Manželství je o toleranci, o pochopení. Kdybychom se k problémům

stavěli takhle my s maminkou, tak jsme rozvedeni už dvacetkrát. Žádná kaše se nejí tak horká, jak se uvaří. Pro dnešek končím a ty se chovej tak, jak jsme tě vychovali.“

Znechucený vypnul comp a šel do ložnice. Filomena našťěstí spokojeně oddychovala, což ho zachránilo a nemusel vysvětlovat, co ho tak rozčílilo.

Zastavil se u postýlky a pozoroval spící Helenku. „To jsem sám zvědavý, co nás ještě čeká, co mám udělat pro to, aby Růženka dostala rozum?“

Lehl si do postele a koukal do stropu. Pak dostal nápad.

Karolína i její manžel dávali při každé příležitosti Lukášovi najevo, že je nevíтанý host. Růžena už začala litovat toho, že sem jeli a uvažovala o tom, že odletí domů předčasně. Myslela si, že jí sestra rozumí, a zatím stále básní o Karlovi i před Lukášem jen proto, aby ho ranila.

Takhle si dovolenou nepředstavovala. Co jen má dělat, otec se na ni hodně zlobí, vlastně celá rodina je proti ní, má jen svého milovaného Lukáše. Však všem vytře zrak, ona si Lukáše nedá znovu vzít, vysadila pilulky a vůbec jí nebude vadit, jestli otěhotní. Naopak, jestli ano, už jí otec a celá rodina dá pokoj, je to její život, nenechá se nikým a ničím přesvědčit, a jestliže otec po ní chce, aby stáhla rozvod, udělá to. Však jí na nějakém lejstru nezáleží, bude klidně za černou ovcí rodiny, jen když bude se svým miláčkem, s ním všechno překoná.

Vilém doma nemůže po rozhovoru s Růženou usnout. Ráno sedne do auta a jede za Karlem. Je hodně našťvaný.

Karel mi musí vše vysvětlit i kdyby měli spolu sedět do rána, musí něco vymyslet, aby dostali Lukáše od Růženky.

Měl Karlovi za zlé, že se už dřív nesvěřil s tím, že se něco děje, každý si myslel, že je jejich manželství šťastné a zatím bum a rozvod.

Kdyby Karel nemlčel, on mohl zasáhnout a domluvit Růžence, a Lukášovi třeba rozbít hubu. Karel ani nebyl překvapený, když na prahu svého domova uviděl Viléma.

Dva týdny utekly jako voda a Lukáš se musí vrátit.

Růženka hodně váhá, jestli má letět taky, ale smiluje se nad Karolínou, když vidí, jak poslední dny těhotenství trpí horkem, sotva dýchá, nohy jí otékají. Letěla sem proto, aby nastávající mamince pomohla, místo toho jí přidělala jen starosti. Na letišti se srdceryvně loučí s Lukášem. Slibují si hory doly.

„Neboj, ty dva měsíce utečou jak voda, na konci září si tě vyzvednu na letišti,“ lže Lukáš, protože jaksi zapomněl Růžence říct, že auto už nemá.

V Kolíně se snad všechny zuby domluvily a bolí a bolí.

Začalo to Helenkou. Po prvním zoubku se ostatní rozhodly dohnat skluz a leze jich sedm najednou. Do dětské ordinace přišla Filomena s Helenkou, protože měla vysoké horečky a průjem, ale doktorka poznala, že jsou to zuby a tak radí ledové kousátko a srážet teplotu.

Helenka prokřičela celou noc a bylo to slyšet až u Jardy vedle. Další den začala pobekávat Hanička, že ji taky bolí zub. K zubaři ji odvedl Pepík. Už má kaz pěkně spravený, ale zubaři se nelíbilo postavení nových zubů a navrhl návštěvu na ortodontii. Hanička bude nosit rovnátka. Málem to oplakala, ale pak s maminkou našli na Netu spoustu osobností, které rovnátka nosili a dnes se můžou chlubit krásnými zoubky – Ewa Farná, Kateřina Průšová, Tom Cruise i princ Harry.

Do třetice začal bolet zub i Filomena. Už má tu neposlušnou osmičku venku. A aby toho nebylo málo, zub vytrhnuli i Simoně. Zlobil už před půl rokem, ale doktor jí ho nechtěl trhat, když byla těhotná, tak na něj přišla řada teď.

Jarda se směje. „Měl jsem se raději učit zubařem, vidím, že bych měl o práci postaráno!“

Vilém se vrátil z Kozojed z farmy. O návštěvě u Karla se nikomu nezmínil. Karel stále Růženku miluje, je rád, že na radu otce Růženka žádost stáhla, ale nutit ji, aby s ním zůstala, nemůže.

Lukáše čekaly po návratu do vlasti samé nepříjemnosti. Nejdříve přijel rozzuřený majitel jeho původního auta a vykřikoval, že mu Lukáš zamícel spoustu nedostatků a on musel dát vůz do servisu a všechny ty opravy stály třicet tisíc a on je po Lukášovi chce, jinak mu auto vrátí. Lukáš samozřejmě peníze nemá, dal do zastavárny Růženčinu televizi, ledničku i její zlaté naušnice a řetízek. Prodal i domek. Smlouvu měl s kupcem už před dovolenou, ale tajil to před Růženkou, však něco k bydlení sežene. Když našťvaný přijel autobusem do vesnice, za kterou má v lese chajdičku, nevěřil vlastním očím. Okenice vylámané, vše cennější pryč a podle příšerného nepořádku se dá soudit, že tam museli přespávat nějakí narkomani nebo bezdomovci. Zavolal na policii a šel jim naproti k silnici.

Vtom je spatřil. Byli tři. V igelitkách jim cinkaly o sebe lahve s pivem a trojice frajírků si to maširovala přímo k chatě. Zatmělo se mu před očima, rozběhl se a vrhnul se na ně. Rány dopadaly tu i onde. Když asi po hodině policejní hlídka konečně chatu našla, naskytl se jí smutný obrázek. Čtyři pomlácení chlapi se válejí v trávě a skučí. Všechny je odvezli do nemocnice. Když se dostali z nejhorsího, přišel na řadu policejní výslech. Povedený trojlístek samozřejmě tvrdil, že o vykradené chatě neměli ani ponětí, šli pokojně lesem a napadl je útočník. Lukáš putuje do vazby.

Po návratu z letiště byla Růžená zamlklá. Nechtělo se jí s nikým mluvit. Po pravdě, bála se toho jak se Karolína vyjádří o Lukášovi.

Nebylo těžké poznat, jak jsou spolu s Milošem rádi, že Lukáš je pryč.

Zeptala se Karolíny, jestli jí nebude vadit, když si půjde na chvíli lehnout. Že jí nějak bolí hlava.

„Samozřejmě, že můžeš. Byla bych Růženko moc ráda, kdyby ses tady cítila jako doma,“ odpověděla jí Karolína a dlouze se na Růženu podívala.

Pak honem dodala. „Uvidíš, že si tady zvykneš. Vzduch je krásně voňavý...“ zavřela oči a zhluboka se nadechla.

Růžena pochopila.

Smutně se na Karolínu usmála a odešla do pokoje.

Hlava ji nebolela, ale byla plná překotných myšlenek. Růžena se svalila na pohovku a nechala myšlenkám volný průchod.

„Jak je možné, že ona Lukáše tolik miluje a všem ostatním je protivný. Nikdo, vůbec nikdo z celé rodiny jí neřekl jedno kloudné slovo, co by mohla přičíst Lukášovi k dobru. Když přijela poprvé Karolína s Milošem, rodina se chtěla zbláznit, jak na všechny působil. I toho černocho Jima přijali celkem dobře. Kolik už Liduška vystřídala partnerů a na žádného z nich nebyli tak zlí, jako na Lukáše. Simonu přijali bez výhrad, z Marušky jsou úplně pař, Pepíkovi kývli na Veroniku i Michaelu, na Wenera si nemůže zvyknout pouze maminka, ale Lukáše všichni nenávidí. Určitě to není proto, že by měli výhrady k ní. Tolik všelijakých průšvihů ji prominuli, jen její lásku nedovedou akceptovat.

Kde je vlastně chyba? Že by opravdu byl Lukáš špatný člověk. Ne to ne! Všechno, jen tuhle myšlenku si nepřipustila. Budu s ním šťastná, budu a ukážu všem jak se mýlili....

Vyšetřovaní kluci nakonec řekli pravdu. Museli, každý z trojice vypovídal jinak.

A tak pravda, že oni vykradli chatu, se potvrdila. Lukáš byl z vazby propuštěn.

Tak jako Růženka i on měl plnou hlavu zmatků jak dál.

V práci byl uznáván a ředitel nad ním držel ochrannou ruku.

Napadlo ho, že vše mu řekne a požádá ho o pomoc. Schůzka byla domluvená. „Tak, copak potřebuješ Luki,“ přivítal ho ředitel. Posad' se a povídej.

A tak Lukáš po pravdě řekl do jakého průšvihů se dostal, že zranil tři kluky, kteří mu vykradli chatu, že prodal domek, auto a nějaké věci, které patřily jeho dívce, jen aby měl peníze na dovolenou. Nakonec se i svěřil o své lásce k Růženě i o tom, že vlastně kvůli němu se chce rozvést.

Ředitel chvíli mlčel, pak se na Lukáše dlouze podíval.

„Znám tě dlouho po pracovní stránce. Tvoji práce si vážím, je na tebe spolehnoutí. Léčení jsi zvládl na jedničku, proto jsem tě vzal zpět a nabídl ti dobře placenou práci a osvědčil ses. Přidat ti nemůžu, ale můžu nabídnout ubytování, jestli nemáš kde bydlet, na naší ubytovně se uvolnila garsonka po Kropáčkovi, který už dostavěl baráček, nemusel bys dojíždět. Půjčka by také vyřešila problém s autem a věcmi které jsi své dívce prodal. Plat máš vysoký, nepocítíš ani, když ti strhnem tři tisícovky měsíčně na splátky.

„Tu garsonku bych bral všemi deseti.“

Tak domluveno, stav se v kanceláři za Staňkem, dá ti klíče a sepiše smlouvu. Pak zajdi na účtárnu za Bětuškou, ona ti poradí s půjčkou, zatím je obvolám. Ještě máš dva dny dovolenou, tak si zaříd' vše potřebné. Po tobě chci, aby sis svůj osobní život dal dohromady a zauvažoval o tom, jestli rozbít manželství, je to pravé. Jsi pohledný kluk, děvčat běhá po světě jak much a nemusíš chodit ani daleko, Bětuška z účtárny je do tebe blázen, neříkej, že o tom nevíš, štěbetají si o tom i ptáci v lese.“

Lukáš poděkoval a přemýšlel cestou do kanceláře o Bětušce, že by opravdu byla do něj

zamilovaná? On si ničeho nevšiml, pravda pracovně spolu nějaký čas trávili, chovala se k němu mile, ale on měl v hlavě jen Růženku. Měl? Přeci má. S klíči a smlouvou v kapse zamíří ke dveřím účtárny.

Bětuška zvedla hlavu, a když ho uviděla, celá se rozzářila. Copak potřebuješ, Lukáši, ale napřed povídej, jak bylo na dovolené.

Lukáš při pohledu na ni si uvědomil, že je to krásná dívka s dlouhými vlasy a hluboké oči má jak lesní studánka. Je svá, na nic si nehraje, ruměncem na tváři, který skrývala, mu neušel. Lichotilo mu to, ale nic víc. Růženka mu seděla nejenom v hlavě ale i v srdci. Dokáže jí i celé její rodině, že je jí hoden, bude pracovat od rána do večera. I tady v účtárně šlo vše hladce, povídal si s Bětuškou uvolněně o dovolené, vypil s ní kávu a spokojený odcházela zařídit vše potřebné. První, co udělal, s částkou peněz šel do zastavárny a vykoupil zpět věci, které chtěl prodat, naštěstí tam ještě vše bylo. Pak zavolał kvůli svému autu, vrátil peníze a auto odvezl do servisu.

Když k večeru přišel na ubytovnu, hledaje číslo své garsonky uviděl u dveří č 15 Bětušku, jak odemyká dveře. „Co, co, co tady děláš?“ překvapeně vykřikl.

„Já, já tady přeci bydlím už třetí rok. A ty jdeš k někomu na návštěvu?“

„Kdepak, dnes mi byla přidělena garsonka.“

„To je gól, ukaž jaké číslo máš na klíčích, já ti pomůžu. Jejda 14, takže jsme sousedé, to se budeme potkávat na chodbě častěji, nejenom v práci.“

Bětušce v hlavě běželo... možná nezůstane jen u potkávání, copak nevidí, jak po něm celé ty tři roky koukám? Sklopila hlavu, aby nepoznal, na co myslí...

Dvě hodinky Růžena relaxovala, ale moc si neulevila. Stín na duši jí zůstal. Nevěděla, jak to tady ještě šest týdnů vydrží. Nejvíce se obávala rozhovoru s Karolínou.

Snaží se Lukáše obhajovat, jak se dá, ale ví, že Karolína i Miloš mají svůj názor a ten se neshoduje s tím jejím. Představa, že tohle téma se bude probírat po celou dobu pobytu, nebyla příjemná.

Snad to nějak zvládnou, pomyslela, upravila se a vešla do jídelny, kde už čekali Miloš s Karolínou.

Když je viděla spolu, jak se k sobě tulí, vůbec se jí mezi ně nechtělo. Cítila na sobě jakousi vinu, kterou neuměla pojmenovat.

Zeptala se smutně: „Neruším?“

„Ne, kdepak, čekáme na tebe“ řekli oba společně.

Růžena mlčky přisedla k prostřenému stolu. Pak si uvědomila, že ne Karolína ji, ale ona by měla obsluhovat. Měla pocit spoutanosti, nedokázala se přemoci. Miloš diplomatický držel řeč, aby nestála.

Díky špatné náladě, která opanovala Růženu, se odpolední siesta jen tak přetrpěla.

Karolíně proběhla hlavou myšlenka, jestli to tak bude celé prázdniny, tak to se není na co těšit. Ale chtěla být v tomto směru optimistka. Doufala že se z toho sestra dřív nebo později dostane, ale když ne tady, tak doma určitě ne. Dáme do toho všechno, řekla si. Pevně věřila tomu, že se tady aklimatizuje a tajně si přála, aby dostudovala tady, v Kalifornii.

Za tu dobu by se mohla vyléčit a toho lumpa jednou pro vždy pustit z hlavy.

Po týdnu se zdálo, že se začalo blýskat na lepší časy. Lukáš poslal jen jednu SMSku, že se v pořádku vrátil domů a pak se víc neohlásil. Růžena se den co den probouzela s lepší náladou.

Karolína toho využila a začala si kontrolovat výbavičku pro mimino s Růženinou asistencí. To jí jaksí pomáhalo dostávat se do lepší nálady.

Jednou večer, Karolína s Milošem už byli v ložnici, seděla Růžena u počítače, probírala

došlou poštu ve své schránce, když jí naskočilo přes obrazovku skypové vyzvánění: „Volá Pavel“

Strašně se lekla a nevěděla co s tím. Uvědomila si, že je připojená na Milošův počítač a Pavel to určitě netuší, že u něho může být Růžena. Jestli to nevezme, může si Pavel myslet, že ho Miloš odmítá. To nechtěla, ale spojit se s Pavlem taky ne. Nevěděla, jestli ví Pavel, že je zde. Miloš ani Karolína se za celou dobu o Pavlovi vůbec nezmínili.

Třesoucí se rukou proto napsala zprávu: „Omlouvám se, ale Miloš u počítače není. Jsou už s Karolínou v posteli. Jsem zde na návštěvě a z jeho dovolením používám jeho počítač.

Pivoňková“

Když zprávu odeslala, raději počítač vypnula. Už by neměla klid.

Odešla do pokoje, ale věděla, že toho dnes asi moc nenaspí...

Moc se k ní toho o Pavlovi nedostalo, sem tam si na něj vzpomněla, ale nikoho se neptala, jak Pavel žije. Jestli se oženil, nebo zůstal sám.

Určitě mu Miloš říkal, že je vdaná. Najednou si Růžena uvědomila, že by jí nevadilo, kdyby se Pavel dověděl, že se provdala za Karla, ale vadilo by jí, kdyby se dověděl, jak se zahodila s Lukášem.

Zahodila???

Poprvé použila ve svých myšlenkách tenhle výraz. Ano zahodila, přiznala si. Zahazuje se, chová se jako děvka a ještě chce, aby jí to ostatní schválili.

Uběhl další týden plný stesku a nerozhodnosti, když nedal Lukáš o sobě vědět, rozhodla se mu napsat sama, jen jednou větou se zeptala, co s ním je. V zápětí dostala odpověď, že je Lukáš v pořádku, měl plno starostí, že bude koukat jaké má pro ni překvapení, dostal garsonku a už se těší na to, jak se vrátí.

Dalším překvapením byl rozhovor, který zaslechla.

Karolína s Milošem pozvali na dovolenou Pavla a to se jí vůbec nelíbilo.

Počkala a jak Miloš odešel do práce, sestře řekla, že chce odletět domů.

„Nepřemlouvej mě, nevím, co se děje a nemám tady stání.

Byla to hloupost neodletět domů přímo s Lukášem.“

Karolína se opravdu na Růženu zlobila.

„Víš chtěla jsem tě přemluvit, abys zůstala a studovala u nás, ale vidím, že máš plnou hlavu Lukáše a věř mi, že na lidi mám dobrý čuch, z toho člověka mě mrazí. Ráda bych se mýlila, ale říkám ti na rovinu, nic dobrého tě s ním nepotká. Těšila jsem se, že tady u nás budeš ráda, ale přemlouvat tě nebudu, když vidím, jak jsi stále poblázněná. Slib mi, že si to ještě rozmyslíš a zůstaneš ještě aspoň týden, když ne celou dobu, kterou jsi plánovala.“

„Dobře ten týden ještě tady zůstanu, ale pak mi odjezd nerozmlouvej, nevím jestli dělám chybu, když mě srdce táhne za Lukášem, to ukáže čas.“

Kdyby tak Růžena tušila, co ji čeká za překvapení doma, určitě by tolik za Lukášem nespíchala.

Lukáš odolával dlouho svodům švarné Bětušky, ale když mu jednoho večera zaklepal na dveře a pozvala k sobě na oslavu narozenin, zaváhal jen chvíli. Ubezpečila ho, že na oslavu dojde jen její kamarádka s manželem.

„Dobře, převlíknu se a dojdu. Bez kytky přát nepůjdu.“

Koupil kytku a zaklepal na její dveře, v bytě už byli manželé, které znal od vidění z podniku.

Náramně se bavili, alkohol tek proudem a tak se stalo, že když se ráno probudil, nebyl ve své posteli. Nevěřičně koukal na dívku, která mu ležela na rameni a byla nahá.

Karolína byla rozhodnuta, že se už slovem nezmíní jak o Lukášovi, tak o Růženině pobytu zde. Chtěla jí pomoci, moc jí na tom záleželo, ale poznala, že je to házení hrachu na zeď. Ke všemu, do porodu zbývá už jen pár dnů. Tolik se na děťátko těší, s Růženou se jen stresuje, bude asi fakt lepší když odjede. Karolína moc dobře ví, jak se umí Růžena otáčet, je hbitá, práci by tady zastala levou zadní, až ona bude v porodnici a určitě by jí pomohla v prvních dnech.

I když Karolína má všechno dobře nastudované, realita může být jiná a Růžena je ve všech směrech zkušenější, ale zvládli to jiní, zvládnou to i já, řekla si Karolína.

Milošův návrh, aby sem pozvali Pavla, taky zamítne. Ať si jde Růžena svou cestou. V srdci jí místo nechá, ale do života se jí plést nebude. Miloš to myslí stejně dobře jako já, ale taky by se popálil, to je jisté.

Hned, co se Miloš vrátí z práce, promluví si s ním. Určitě bude souhlasit.

A taky se tak stalo. Dlouho do noci si povídali a dospěli ke společnému závěru, že Růženě nebudou do života zasahovat. Je to její život, ať si ho žije podle svých představ.

Ráno se chovali, jako by se nic nestalo. Miloš odešel do práce, Růžena uklidila po snídani a zeptala se Karolíny, co by chtěla, aby udělala. Ráda by jí vynahradila to, co Karolíně slíbila, jenže to asi dopředu nebude jaksi možné. Věděla dobře, že užitečná může být hlavně tehdy, až se Karolína vrátí s miminkem domů. Miloš u ní sice bude tak dlouho, jak bude potřeba, ale Růžena jí chtěla pomoci překonat to, že je tady tak daleko od rodiny.

A Karolína tady nikoho, než Miloše, nemá.

„Nikoho, než Miloše...“ ale Karolíně to stačí. Tím, že má Miloše, má mnohem víc, než bude mít ona, až se vrátí domů. I když bude mít na dosah celou rodinu i muže, kterého miluje, nikdy nebude mít to, co dává Karolíně a Milošovi jejich vzájemný vztah. To si Růžena uvědomovala čím dál, tím víc.

Když seděli spolu na terase, zeptala se Růžena nenápadně Karolíny, jestli si má letenku zajistit sama, nebo jí to zařídí ona. Karolína jí úplně klidně odpověděla: „Chtěla jsem, abys zůstala, ale ty nechceš, vím, že neděláš dobře. Pro všechny by bylo lepší, kdybys zůstala, o peníze se nejedná, ty ti dáme, ale rezervaci si musíš zajistit sama. Já to nedokážu, když vidím, do čeho se řítíš.“

Z naprostým klidem vytáhla s peněženky poměrně velký obnos, položila na stůl a řekla: „Tady máš a nejen na cestu. Miloš bude ochotný jít s tebou nakoupit. Jistě pochopíš, že mně se v tomhle vedru nikam nechce. Ale budeme rádi, když si koupíš sama, co se ti bude líbit.“

Růžena nebyla schopna slova. Styděla se, moc se styděla. Nevěděla jak se zachovat. Mlčky hleděla na stůl, pak padla Karolíně do náruče a rozbrečela se.

Nebylo třeba slov, Karolína ji hladila po vlasech, až se Růžena uklidnila, pak si povídaly o nepodstatných věcech.

Dohodly se tedy, že zítra půjde Růžena s Milošem, bude-li ochoten, podívat se po něčem, co by si Růžena odsud chtěla přivést.

Jenže věci se udály zcela jinak.

K večeru Růžena začala mít teploty. Netušila, co by to mohlo znamenat. Omluvila se a šla si lehnout. Karolína před spaním nakoukla do Růženina pokoje a když viděla, že spí, zase zavřela a šla spát taky.

V noci probudily Růženu prudké bolesti a zjistila, že začala silně krvácet. Chtěla vstát, ale nedokázala to. Ještě stačila mobilem prozvonit Miloše, ale pak upadla do komatu.

Když Miloš zjistil, co se stalo, okamžitě volal pohotovost a odvezli Růženu na kliniku.

Zjistilo se že se jedná o mimoděložní těhotenství a samotná Růžena je v kritickém stavu.

Musí okamžitě na sál. Miloš ji doprovázel, ale pak usoudil, že zde není nic platný a doma čeká ustrašená Karolína. I když s ní byl v telefonním kontaktu, táhlo ho to k ní, to se

rozumí.

Lékař ho ujistil, že podá okamžitě zprávu, až bude po operaci. Miloš si zavolala taxi a spěchal domů...

Ulevilo se mu, až když svíral svou ženu v náručí.

Nad ránem probudil Miloše telefon. Volali z nemocnice. Růžena je po operaci, ale její stav je nadále vážný. Lékař jen dodal: „Vy i my jsme udělali vše, co bylo v našich silách. Teď to záleží jen na tom, jak se s tím organismus popere. Je ještě mladá. Překoná-li tři kritické dny, má vyhráno, ale s dalším těhotenstvím bude mít zřejmě problémy. Zánět je rozsáhlý. Zřejmě už prodělala v minulosti nějaké zánětlivé procesy. To se dovíme, až bude při vědomí.“

Miloš se stačil jen rozloučit a poděkovat za zprávu. Neřekl Karolíně všechno, co mu doktor sdělil, chtěl ji ušetřit starosti. Řekl jen, že je Růžena po operaci, a tři dny budou kritické. „Já to sdělím Vilémovi, někdo musí být zasvěcený a on je přece jen z rodiny nejtvrďší“ řekl Karolíně a políbil ji. Pak ještě dodal, : „Zajedu do práce, zajistím nejnnutnější a vrátím se. Nemohl bych tě tady nechat samotnou.“

Zatím budu rád, když zůstaneš v posteli, kdyby se tobě ještě něco přihodilo, bylo by to i na mne moc.

Karolína sedla k PC a chtěla volat domů rodičům. Jaké bylo její překvapení, když se ozvali sami. Sedí tam celí smutní, jak se mohli dovědět o Růžence, napadlo ji.

Než ale stačila něco říct, Vilém začal sám. Napřed vás všechny srdečně zdravíme, jestli je tam při ruce Růžena, tak ji zavolej, aby tuto informaci taky slyšela. Ne není? To nevádí, tak ji to, až přijde z nákupů, vyřídíš. Víš sama dobře, že babička Rozka byla moc nemocná, počítali jsme tehdy s nejhorsím, zázračně se z nemoci dostala k velké radosti nás všech, jenže hned jak Růženka odletěla k vám, Rozce se udělalo špatně, nechtěla aby Hubert volal záchranku, že to nic není, jen slabost.

Pak najednou upadla ze židle na zem, dědeček okamžitě volal rychlou a když uviděl, že babička nedýchá, začal s ožívováním až do příjezdu lékaře. Tomu se nakonec podařilo dýchání obnovit, ale neprobrala se.

Byla převezena do nemocnice, ale přes veškerou péči lékařů se už neprobrala a dnes v ranních hodinách zemřela.

Celou dobu, co Vilém mluvil, Filoména tiše plakala.

Karolína nebyla schopna promluvit, hrdlo stažené.

„Karolínko, jsi ve vysokém stupni těhotenství, v žádném případě nejezdi domů na pohřeb, domluv i Růženě, aby nejezdila.

Zapalte si doma svíčku, zavzpomínejte na babičku, na vše, co jste s ní od mala prožili. Kytičku na hrob jí dáte dodatečně.“

Zrovna se vrátil Miloš. Karolínka se celá třásla, tolik ji smrt babičky ranila.

Beze slova ji Miloš objal, myslel si, že zrovna povídá rodičům o tom, co se přihodilo Růženě.

„Viléme, nebojte se o Růženku, její stav je sice vážný, ale máme tady špičkové lékaře, ti ji uzdraví.“

„Co to plácáš Miloši, co je s Růženou?“

Karolína stiskla manželovu ruku na znamení aby nemluvil.

„Ale nic vážného, jen se jí udělalo špatně, stoupla jí teplota, tak ji Miloš pro jistotu odvezl do nemocnice a tam si ji nechali na pozorování.“

Vilém s Filomérou byli ze smrti Rozky tak zaskočení a plni smutku, že se na víc nevyptávali.

„Zavoláme si zítra, pozdravujte Růženku a bylo by lepší jí zatím nic neříkat, byla si

s babičkou nejbližší. Musíme jet k Hubertovi, abychom mu pomohli s přípravou na pohřeb, on chudák není schopný ničeho, jen sedí a pláče.“

Karolína už pláč nezadržovala, jen plakej můj andílku, smutek musí ven, hladil ji Miloš po tváři.

Vtom Karolína, jak když utne, přestala plakat. Citila, že jí něco teplého teče po nohou. Na zemi se utvořila kaluž plodové vody.

„Miloši je to tady, děťátko chce ven.“

Když viděla, jak Milošovi vypadl dvakrát mobil z rukou, aby zavolal sanitku, vzala mu ho z rukou: „Nejanči, je čas, pomůžeš mi převlíknout a sanitku nepotřebujem, v klidu mě tam dovezeš sám.“

Když dojeli k nemocnici, Karolína už měla bolesti. Přesto řekla Milošovi, tak už to na tom světě chodí jeden život vyhasl, druhý přichází na svět.

Pak už šlo vše ráz naráz.

Miloš byl svědkem zázraku narození nového človíčka.

Za pár hodin už sedí na pokoji u Karolínky a chvějícíma rukama bere do rukou peřinku, ve které sladce spí jejich dcera.

V jejich srdcích se rozlévá neskutečné štěstí, při pohledu na jejich maličkou se jejich oči střetnou, víš, Miloši, sice jsme měli pro naše miminko vybrané jiné jméno, ale určitě nebudeš proti, když se naše holčička bude jmenovat Rozárka.

Miloš pohladil novopečenou maminku a zamyslel se: „Ale Karolínko, Rozárku už mají Jarda se Simonou, nebylo by přerozárkováno?“

Karolínka se zadívala na malou dcerušku: „Máš pravdu, já zapomněla, sice by to pro babičku bylo moc jednoduché, mít všechny vnučky Rozárky, ale nebudeme jí to usnadňovat,“ usmála se a zavzpomínala: „Já se vždycky moc nasmála, když babička Rózka něco po mně chtěla, vyjmenovala všechna jména. Víš, já ji někdy zlobila a nepřišla jsem, dokud se neozvalo moje jméno, čekala jsem schovaná pod stolem a babička si lámala hlavu, Filoméno, Růženko, Liduško...“

Vzpomínka na babičku střídala vzpomínku a v očích Karolínky se znovu ukázaly slzy.

Přitiskla maličkou k sobě: „Prababička se na tebe tolik těšila, budu ti o ní už jen vyprávět.“

Miloš přikývl: „Tak, tak, naštěstí máme babičku i na několika videozáznamech, určitě nedopustíme, aby se na ni u nás zapomnělo.“

Polibkem se rozloučil se ženou a šel na JIPku. Sestřička jen zakývala hlavou, stav Růženy se zatím nezměnil. Hlavně, že se nezhoršil, pomyslel si Miloš.

Stáhl doma do compu fotky své dcery a z toho nejhezčího obrázku udělal oznámení:

Jmenuji se Anna Kučerová a narodila jsem se dnes, 31.7. v 17:15. Vážíím 2950g a měřím 47 cm.

Nařukal adresy celé rodiny i všech známých a odeslal. V kuchyni se chvíli bezmyšlenkovitě díval do lednice, co by si dal, ale pak ji zase zavřel a objednal si pizzu. A když je dneska tak slavný den, porušil zásady a vzal si ji k PC.

Od spoluzaměstnanců už chodily první mailové gratulace. Na Skype se ozval Pavel.

„Miloši, ty kujóne, tak už jsi tatík, moc Vám gratuluju a oběma tvým holkám přeju, ať jsou zdravé. Tvé pozvání mám od Vaší svatby pořád v paměti, hodilo by se vám to teď v srpnu? Víím, že určitě budete mít hodně práce s miminkem, ale neboj, nebudu na obtíž. Mám dovolenou od příštího týdne a chtěl bych zůstat do konce srpna, škoda, že už se nesetkám s Růženkou.“

Miloš chtěl nejdřív zareagovat, ale zarazil se a o tom, že je Růženka v nemocnici a dokonce v kritickém stavu, neřekl ani slovo, nechtěl Pavla vystrašit.

Ráno už Karolínka chodila po pokoji. Poprosila sestřičku, jestli by nemohla za Růžou na JIPku. „Víte, my jsme sestry, ona tady má jen mne a já si myslím, že když jí řeknu, že už jsem porodila, bude to pro ni impuls.“

Sestřička nepovolila, ale nabídla se, že tu radostnou novinu na JIPku odnese.

Růženka po ní očividně pookřála. I teplota klesla o dva stupně. Důležité budou zítřejší výsledky z labotarore.

Smutek vládne v rodině.

Hubert není schopen zařídit pohřeb, vše zůstalo na Filoméně a Vilémovi.

Když v pohřební službě vybírají verše na parte a domlouvají vykopání hrobu, Filoména s pláčem požádá Viléma, aby něco vybral sám.

I Vilémovi nebylo lehké, písmenka se mu mihotala. Ukázal hned na ten první v nabídce.

Já půjdu tam, kam všechna pokolení odešla a lesy budou dále snít a vody dřít, v lesku bílých hvězd.

Ještě museli zajít za panem farářem a domluvit rozloučení v kostele a na hřbitově.

V sobotu doprovodí Rozku na poslední cestu.

Před druhou hodinou se smuteční hosté vydávají ke kostelu, právě přijíždí pohřební služba a rakev je přemístěna do kostela. Filoména podpírá Huberta a posadí ho do lavice.

Začíná mše.

Hubert nevnímá nic z toho, co se kolem děje, hledí jen se slzami v očích tam na rakev, v které leží jeho životní láska. Začne vnímat až závěrečný obřad pokropení rakve a slova kněze. Do tvých rukou, Bože, svěřujeme naši sestru neboť věříme, že žije i když zemřela. A prosíme tě: Ať ji všechno, čím se v lidské slabosti provinila, tvá milosrdná láska odpustí. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Pak už je rakev vynášena z kostela a smuteční průvod se vydává ke hřbitovu. Spousta lidí se s Rozkou přišla rozloučit.

Když průvod přišel ke hřbitovní bráně a zastavil, aby rakev byla vynesena z auta, zvedl se velký vítr, osušil slzy a Filoména zašeptala Vilémovi: „To se maminka naposledy s námi přišla rozloučit.“

Jak byla rakev spuštěna do hrobu, vítr přestal foukat.

Hanička usedavě plakala, Liduška s ní musela odejít, snažila se ji uklidnit. Huberta se ujala Boženka s Oswaldem a odvázejí ho domů, zůstanou s ním tak dlouho jak jen bude potřeba.

Vilém s Filomenou měli naplánováno že navštíví Karolínku, ale Hubert je potřebuje a proto Kučerovy navštíví později.

Karolínka je ještě stále v nemocnici. Anička hodně shodila a navíc má kojeneckou žloutenku, doktor rozhodl, že je ještě domů nepustí. Miloš za nimi chodí několikrát denně. U Andulky se žloutenka navenek projevuje hlavně tím, že má krásnou broskvičkovou barvu. Miloš si dcerunku užívá plnými doušky, jen co přijde, hned si ji bere na ruce, dnes si všimnul, že nad modrýma očkama má nádherné dlouhé řasy. „Holky moje, jak rád už bych vás měl doma! Je tam bez vás takové smutno!“

Ale dlouho smutno mu nebylo. Už odpoledne přiletěl Pavel. Padli si hned na letišti do náruče. Pavel se osprchoval a zabydlel se v hostinském pokoji. Rozhlédl se a pohledem spočinul na pohodlném lůžku. Tady asi spala i Růženka. Proč já vůl ji nechal Karlovi, určitě je s ní šťastný. Jak mu závidím. Ještě jsem druhou takovou milou dívku nepotkal.

Z uvažování ho vyrušil Miloš: „Chci ještě zajít za Karolínkou, udělej si pohodlí, tady je ovladač televize a tady...“ nedopověděl.

Miloš mu skočil do řeči: „To jsi kamarád? Tos mne teda šeredně zklamal! Ani dceru mi nepředstaviš? Já letím celý den, těším se na ni jak kluk na Vánoce, a ty mě k ní nakonec ani nevezmeš, no to ses teda ukázal, to je poznat charakter, že ty máš strach, že ti ji vykoukám!“

Zasmáli se a jedou do nemocnice. Host se přivítá s překvapenou Karolínkou a žene se k postýlce. Pavel je chlapisko, ale nad Aničkou je rozněžnělý: „Božítku, takové krásnoučké miminko!“

Miloš vezme maličkou a dává ji Pavlovi na ruce.

„Blázníš, vždyť ji upustím, rozpadne se na kousky a pak abych ti tady s Karolínkou udělal novou, ne ne, to není pro mne. Možná bych zvládl jízdu s kočárkem, ale ani k tomu nemám řidičák, tak nevím nevím...asi budu jen zahraniční pozorovatel!“

Na druhém konci oddělení právě povolila sestřička Růženě vstát. Slaboučká pacientka je tomu moc ráda. Zeptala se, jestli by mohla na porodním navštívit Karolínu. Málem se jí podlomila kolena, když udělala pár kroků. Sestra ji zachytila a posadila na vozík. „Já vás tam raději odvezu, paní Pivoňková.“

Dojeli k pokoji pět. Sestra zaklepala a otevřela doširoka dveře, aby mohla vt s Růženou dovnitř.

Pavel zůstal stát jak opařený. Viděl jak je Růženka bledá, v očích smutek, stisk ruky neopětovala, její pohled směřoval tam ke Karolíně a miminku, které držela v náručí. Celým tělem jí projela bolest a rozplakala se.

Sestra okamžitě otočila vozík a odvezla plačící Růženku zpět na pokoj.

„Já vám to říkala, že ještě nejste připravená, že pohled na miminko spustí takovou reakci. Prosím uklidněte, se jinak dostanu od pana doktora vynadáno za to že jsem vás na kojenecké vzala.“

Růženka dlouho na pokoji sama nezůstala.

Pavel s Milošem si přisedli k ní na postel a snažili se Růženku uklidnit. Statečně řekla: „To přejde, omlouvám se, nešlo to zastavit.“

Pak nesměle dodala: „Neozval se Lukáš?“

„Vidíš, málem bych zapomněl, donesl jsem ti tvůj mobil a nabíječku, máš tam nějaké zprávy.“

Růženka pookřála, hned si chtěla esemesky přečíst.

Ta první jí vysušila slzy. *Miluji tě a těším se na tebe.*

Druhá byla od maminky. *Drž se holčičko, myslíme všichni na tebe.*

Poslední byla od Karla. *Upřímnou soustrast.*

To nechápala, asi ji chtěl Karel pozlobit a pohanit vztah s Lukášem.

Miloš s Pavlem se rozloučili a Pavel se jí ještě ve dveřích zeptal, jestli ji smí zas navštívit.

„Samozřejmě, budu ráda, dobrých kamarádů není nikdy dost.“

Sice by si Pavel přál slyšet vřelejší odpověď, ale i tak byl rád.

Miloš se stavil ještě za Karolínkou, řekl jí, že neměl odvahu Růženě říct, že babička zemřela, že byla moc rozrušená, tak aby jí tuto smutnou zprávu řekla později sama.

Růžena napsala Lukášovi, že se brzo uvidí, že se chystá přiletět, jen co trošku pomůže Karolíně s miminkem. O tom, že je v nemocnici, se nezmínila, nikdy se to Lukáš nedoví.

Myslela si, že jí okamžitě Lukáš odpoví, ale mobil mlčel, žádná odpověď ani na druhý den nepřišla.

Když Lukáš esemesku četl, strašně se styděl a nevěděl, co odpovědět. Vyhýbal se Bětce, jak jen to šlo, ale ona byla čím dál víc vynalézavější. Čekávala u pootevřených dveří, aby slyšela Lukáše přicházet, a jen co byl u svých dveří bytu, vyběhla a navrhovala společný večer, nebo procházku městem.

Dnes se mu podařilo do bytu proklouznout nepozorovaně. Rozhodl se Růžence napsat milostný dopis a když se u rozepsaného dopisu plného krásných slov ozval zvonek, koukl kukátkem, uviděl Bětu a neotevřel.

Napsal adresu a rozhodl se odnést dopis na poštu.

Jen co opatrně otevřel dveře, na chodbě stála Bětka. „Ty jdeš ven? Chtěla jsem tě pozvat na večeri, ale jestli dovolíš, tak bych tě doprovodila a můžem spolu zajít někam na kávu.“

„Jak chceš, ale nic si od toho neslibuj, to co se mezi náma stalo, se nemělo nikdy stát, mám vážnou známost a mám ji moc rád. Nezlob se na mě, jestli jsem v tobě probudil nějaké city. Byli jsme tehdy oba pod vlivem alkoholu, moc se za to stydím, můžeme být

přátelé, nic víc.“

Bětkka byla celá červená, když tohle slyšela. „Dobře, tedy přátelé, takže na tu kávu jako přátelé půjdeme?“

„Můžeme, jen se musím stavit na poště.“

V Kolíně se zatím sešla válečná porada. Letenky do Kalifornie byly zabukovány na patnáctého srpna. Měl to být hlavně dárek Haničce k svátku a narozeninám. Rozhodování vyřešil Oswald s Boženkou: „Opravdu se o Huberta postaráme, klidně leťte a nechte děti užít poslední dva týdny prázdnin, které jako vždy utekly rychleji, než by si školáci přáli.“ Filomena nakonec poslechla. Helenku už měsíc odstavuje, nebude problém ji nechat Simoně. Simona je moc šikovná maminka a určitě to s oběma mrňaty zvládne a taky pomůže Liduška.

Filomena se bude od Helenky odlučovat těžce, nepamatuje si, že by kdy měla o některé dítě takový strach. Byla jsem mladá a brala vše lehčeji, teď jsem už přece jen zralá matka, uvažuje Filomena a začíná připravovat kufry. Samozřejmě se nejvíc těší Hanička. Ani ne tak na Karolínčino dětátko - těch je kolem Haničky v poslední době dost a dost - ale hlavně na to, co jí Karolínka koupí. Určitě zas vyberou nějaké šaty a střevíčky, jůůů, to budu modelka!

Pepík se moc netěší. Láskou k Michaele už si je sice jistý, ale čtrnáct dnů bez ní bude hodně těžkých.

Miška se směje: „Pepíku, dva týdny utečou jak voda, maminka mi vyprávěla, jak na tatku čekala dva roky, když byl na vojně a za celou tu dobu se setkali asi pětkrát. Spojíme se přes Skype!“

„No jo, není to tak dlouho, máš pravdu, ale mám strach, aby toho nevyužil ten potetovanec a neobtěžoval tě!“

„Neboj, vždy se snažím, abych s ním nikde nezůstala o samotě, když jsem s někým, tak si netroufám!“

A zatímco se v Kolíně připravují k odletu, do Německa se vrátili ze společné dovolené Vilík s Wernerem. Užili si v Chorvatsku na jachtě, byla to správná parta mladých kluků, potápěli se, fotografovali, večer se hrálo na kytaru. Vilík stáhl fotky do compu a několik poslal rodičům.

Filomena se ztěžka nadechla, v hlavě se znova rozeznělo těch tisíc otázek, proč on, kde se stala chyba, proč jsme to nepoznali dřív, proč se to nedá léčit...ale z fotek je vidět, jak je Vilík po boku Wenera šťastný, a tento fakt matku uklidňuje a pomalu obrušuje ostrou ránu v duši.

V nemocnici v Los Angeles se propouští do domácí péče. Růženka se přišla rozloučit s Karolínkou a neteříčkou Aničkou. Měla co dělat, aby se udržela při pohledu na nádhernou holčičku v náruči. Už dvakrát přišla o Lukášovo dítě. Proč je k ní osud tak krutý? Ale jednou se dočká. Doktor řekl, že otěhotnět se může i s jedním vaječným, tak mu bude věřit. Vrátila sladký uzlíček Milošovi. Hrdý tatínek si domů odváží svá dvě zlatíčka.

Růžena se vrátí na pokoj a kontroluje mobil. Nic. Asi má moc práce se zařizováním garzonky, přemýšlí. Ale proč odešel z domku? Nechtěl před ní mluvit o svých dluzích, ale viděla jednou, jak schovává rychle obálku s modrým pruhem. Možná jí neřekl všechno. Možná musel domek prodat. Už brzo se snad dozvím víc.

Propuštění z nemocnice se dočkala i Růžena. Přijel pro ni Miloš s Pavlem a měl pro ni i dopis. Růžena si ho okamžitě přečetla a v tu ránu se celá rozzářila. Miluje ji, měl jen plno práce, proto se delší čas neozval. Slova lásky, to byl ten pravý lék a to ještě nebylo všem překvapením konec.

U Karolínky čekalo další překvapení, jen co otevřela dveře, skočila jí kolem krku Hanička. Miloš musel její radost krotit. „Dávej pozor, Růženka je ještě slabá.“

Pak uviděla rodiče a Pepíka, vítání nebralo konce.

Radostí se jí podlomila kolena, musela se posadit.

Ale jen na chvíli, pak byla zvědavá na Aničku.

Karolína ji odvedla do dětského pokoje, kde spinkalo jejich štěstí.

Růžena stála u postýlky, maminka ji pohladila po vlasech a řekla, „pojď holčičko do tvého pokoje, musím s tebou mluvit.“

Ach jo, to zas bude kázání ohledně Lukáše, myslela si.

Maminka dlouho mlčela.

„Tak do toho, co ti zas na Lukášovi vadí tentokrát?“

„Na Lukáše? Sama dobře víš, jaký názor já i otec na něj máme, ale rozhodli jsme se nezasahovat znovu do vašeho vztahu. Změnilo by se něco, kdybych ti řekla, co se povídá o něm a nějaké slečně, s kterou je často vídán, zatím co jsi byla v nemocnici?“

„Nemá to cenu, nevěřím pomlouvám,“ řekla tiše Růžena. „Tak co tak vážného jsi mi chtěla povědět?“

„Jedná se o babičku, sama dobře víš o její nemoci všechno.“

„Je znovu v nemocnici? Rakovina se vrátila? Proč jste mi nedali vědět, hned bych se vrátila domů. Proč mlčíš, mami, to je to tak vážné?“

Filoména už nemohla zadržet slzy. „Vážnější, než si myslíš, nemohli jsme ti to říct, byla jsi na tom zdravotně moc špatně, babička zemřela, ani rozloučit se s námi nestačila...“

Růžena nechápavě na matku hleděla, co to povídá? Když viděla, jak se jí hrnou slzy z očí, dala si do spojitosti esemesku od Karla, kterou tehdy nechápala.

Chvíli bylo ticho, pak propukla v pláč.

Dlouho Filoména vyprávěla Růženě všechny podrobnosti i průběh pohřbu.

„Ani na její poslední cestu jsem ji doprovodit nemohla. Tolik mi bude scházet.“

„Nám všem, dítě.“

Nesmělé zaklepání na dveře pokoje je vyrušilo, Hanička pootevřenými dveřmi viděla, jak maminka drží plačící Růženku kolem krku a došlo jí že jde o babičku. Potichu dveře zas zavřela, věděla, že když ona o babičku plakala, tak ji maminka řekla, jen plač, uleví se ti. Jí se tehdy moc neulevilo, ale třeba Růžence se uleví, moc by si to přála.

Ještě chvíli je nechám a pak tam půjdu a řeknu Růžence, aby neplakala, že babička by se tam v nebičku zlobila.

Měla ráda veselé lidi kolem sebe a v žertu přeci říkávala, až zemřu, tak žádné slzy, když se k člověku celá rodina chová za života tak hezky, jak vy ke mně, po smrti nejsou slzy potřeba. Vzpomínky neumírají.

Růženě se skutečně pláčem ulevilo.

Řekla si, takový už je život, jeden se narodí a druhý umře.

Byla sice ještě smutná, když vešla do pokoje, kde měla hlavní slovo Hanička, ale nedávala na sobě nic znát. Posléze se domluvili, že odletí všichni společně. Růžena to těch pár dní tady ještě vydrží, i když ji to táhlo za Lukášem.

Lékař jí doporučil, aby se šetřila a pokud možno podstoupila nějakou doplňující léčbu v sanatoriu. Pohlavnímu styku by se měla vyvarovat alespoň dva měsíce a minimálně jeden rok by neměla otěhotnět.

A to Růžena ani všechno na sebe neprozradila, čím vším za poslední dobu prošla. Plánovala, že by si mohli s Lukášem udělat společnou dovolenou ve Františkových lázních. Ona by to možná měla hrazené pojišťovnou a Lukáš? No něco určitě dají dohromady, vždyť nějaké peníze na kontě ještě má. Hlavně, že budou zase spolu, snad už napořád... Na to, že by se jí mohlo přihoršit, vůbec nemyslela.

Tak si sprádala tajně plány a nikomu se o tom nezmínila. Chránila si své tajemství před ostatními, protože tušila, že by jí zase do toho začali všichni mluvit. Jenže špatné zprávy nedaly dlouho na sebe čekat, i tentokrát si Růženu našly.

Dopis od Lukáše už znala téměř z paměti, když jí do toho přišel další dopis. Tentokrát se Růžena dost podivila. Dopis byl psán na stroji a jako by tušila, že jí nepřináší dobrou zprávu, bála se ho otevřít. Nakonec se zavřela do pokoje a četla...

Stalo se totiž toto:

Po několika společně prožitých nocích, se podařilo Bětce na Koutném vymámit adresu na Růženu.

Nelenila a hned Růženě napsala dlouhý dopis, pěkně ji to vylíčila, jak se věci mají a také to, že se zrovna vrátí od gynekologa, který jí potvrdil, že je těhotná a to právě s Lukášem. Poslední větu Růžena už nedočetla...

Když dlouho z pokoje nevycházela, osmělila se Filoména a potichu vešla do Růženina pokoje. Co uviděla ji vylekalo!

Uviděla Růženu, jak nečinně sedí a dívá se do prázdna....

U nohou jí ležel dopis.

Filomena jej zvedla a stačila však přečíst jen jednu větu:

„Jestli se vám to milá zlatá líbí nebo ne, budete muset na Lukáše zapomenout, poněvadž než se vrátíte, budeme svoji.“

Filomena chtěla číst dál, ale Růžena se probrala, dopis matce vytrhla z ruky a začala křičet jako smyslů zbavená.

„Všechno je to vaše vina, protože jste ho všichni nenáviděli, každému vadil, já musím okamžitě domů. Nikomu ho nedám! Je můj, jen můj, rozumíte! Jen můj!“ A upadla na zem.

Když ostatní uslyšeli že se z pokoje ozývá nějaký hluk, okamžitě všichni běželi nahoru. Růžena se probrala, vstát však nedokázala, ale začala opět křičet, že Lukáše nikomu nedá. Filomena je poslala všechny pryč, jen Miloše poprosila, aby zůstal a pomohl jí Růženu trochu uklidnit. Podařilo se to, ale ne na dlouho. Miloš i Filomena usoudili, že Růžena se pravděpodobně psychicky zhroutila, tudíž musí do nemocnice. Tady zůstat nemůže. Už kvůli Karolíně a Aničce, ale taky Haničce by to neprospělo, kdyby jí v takovém stavu viděla. Naložili tedy Růženu společnými silami do auta a odvezli do nemocnice.

Najednou je v bytě v Los Angeles prázdno. Odletěl Pavel, kterému skončila dovolená. Odletěli rodiče s Haničkou a Pepíkem, protože po neděli jdou opět do školy. A tak dům ztichl. Anička je hodňoučké děťátko. To se s Helenkou nedá srovnat. Karolínka vzpomíná na Helenčiny koncerty, kdy doslova ječela na celý dům. Obávala se, že jim dcerunka taky dá takhle zabrat, ale její miminko občas zapláče, když má hlad a zase je klid.

Růžena je na psychiatrii pod silnými léky, které ji natolik utlumují, že s nikým nekomunikuje. Karolínka se úplně vyděsila, když za ní přišla poprvé. Růža se dívala skrz ní, obličej bez výrazu. Nepláče, ale ani se neraduje. Doktor dává naději, že po čase jí začnou dávat slabší léky a bude zapojena do psychologické skupiny, ale časově to vidí nejméně na tři měsíce.

V Kolíně se Helenka vrhla mamince do náruče a hned jí zdvíná halenku a přísaje se k prsu. Filomena nevychází z údivu. Vždyť už jsem ji před měsícem odstavila, co to do ní vjelo? Simona se směje: „Maminko, nediv se, viděla pít Rozárku a chtěla taky. Já jsem teď kojná! A jak má těch osm zubů, tak mě poprvé pořádně kousla, ale já jsem ji pleskla po tváříčce a už mne šetří.“

Helenka vyzkoušela mamince obě prsa, ale protože nic neteklo, svezla se mamince z klína a se šibalským úsměvem jde k Simoně a opět zvedá tričko.

Vilém si může hlavu vykrotit. „No, ještě že je to v rodině!“

V garzonce u Koutného je rušno. Lukáš získal povolení k přestavbě na dvougarzoniéru. Dnes kamarádi probourávají dveří mezi oběma garzonkami. Spojením získají krásný byteček. V Bětčině polovině zůstane obývací s kuchyňkou a v Lukášově polovině vznikne ložnice s dětským pokojíčkem. Každá garzonka měla svůj balkón a oddělené byly mříží, tak se demontuje i mříž. Jednu koupelnu chtěli zrušit, ale nakonec se rozhodli, že druhá bude sloužit jako prádelna a ze záchodu udělali spížírnu.

Podobně už na ubytovně dva byty takhle upravené jsou, tak měli možnost se podívat, jak to bude vypadat po přestavbě. Stavební materiál hradí firma, práci nájemníci. Bětka má úspory, tak finanční stránku neřeší. Je nyní nejšťastnější ženou pod sluncem. Tak dlouho kolem Lukáše kroužila, tak dlouho na něj líčila pastičky, až ho ulovila.

Nová láska a vášeň, s jakou se oddává Bětka Lukášovi, jeho mysl zaměstnávají natolik, že si na Růženku občas vzpomene jen v lese, ale opravdu jen na chvíli. Tahle kapitola už pro něj skončila.

Musela skončit.

Bětka nesnese doma jedinou věc, která by mohla Růženku připomínat, tak zavolali Karlovi, aby si pro lednici, televizi a Růženčiny věci přijel. Karlovi bylo zle. Připomnělo mu to chvíli, kdy vezl kamaráda do nemocnice pro věci po mamince, která tam umřela. Dnes už ví, jak mu asi bylo, když seděl v autě a plakal do plastové bedýnky, do které mu věci připravili. Karel sedí podobně v pokoji a slzy stékají na několik zlatých ozdob, které Růženka nosila.

Po radostném přivítání nastal čas, aby padla zmínka o Růženě. Do toho se jak Filoméne, tak Vilémovi moc nechtělo.

Skutečnou pravdu věděli jen oni dva. Usoudili svorně, že to moc rozmazávat nebudou a řekli jen „Růžena měla zdravotní komplikace, možná by cestu letadlem nezvládla, proto musí nějaký čas zůstat v Los Angeles. Snad to Karolínu příliš nebude zatěžovat. Ale Anička je hodná a Karolína si umí poradit. Taky v Milošovi má oporu. Až jí bude lépe, tak se vrátí.“ Pepík si sice myslel své, ale řekl si, že to tak bude lepší, když ostatní nebudou příliš zasvěceni. Umínil si ale, že to jen tak Koutnému nesmí projít. O to se už on postará. Nikomu nic neřekne a pěkně beze svědků mu „domluví“. Dokonce se na to začal těšit. Oswald s Boženkou pobývali u Huberta a tak jako dříve se starala o oba bratry Rozka, tak nyní pečovala o oba Boženka. Jen jí dělalo starost, jak to teď bude v Tetíně. Věděla už nějakou dobu, že Lucinka je v naději. Byla tomu ráda a věřila, že to tentokrát bude holčička. Miminko by se mělo narodit kolem vánoc. Lucinka je šikovná, ale přeci by chtěla být u ní. Alespoň měsíc před porodem a pak taky, až se vrátí. Bude toho na ní moc. Věděl to jen Oswald a plně s tím souhlasil.

Řekl Božence: „Je to tvoje jediná dcera, kdo jiný by jí měl pomoci, když ne máma. Nějak to už zařídíme, aby o Huberta bylo postaráno a pojedeme domů.“ Při slově „domů“ se na Boženku mile usmál a pohladil ji po tváři. Božence tím moc zalichotil.

Tak si Oswald sliboval, že až se Růžena vrátí, mohla by na Bartošovci bydlet, když už musela Kamilův domek vyklidit. Jenže Růžena se mir nichts dir nichts nevrátí. Za tím asi něco bude, říkal si Oswald. Viléma ani Filoménu s tím zatěžovat nebudou, to si raději popovídám s Karolínou, té důvěřoval z celé rodiny nejvíc.

Jednou večer se tedy s Karolínou spojili pře skype a jen co se dosyta vynadával na malou Aničku, dal Oswald najevo, oč mu běží.

Karolína se rozpovídala, nic nezatajovala a všecko všecičko strýčkovi pověděla.

Radost z toho neměl, ale je dobře vědět na čem je. S Růženou se teda počítat nedá. Zbývá jediné Liduška. Musí jí promluvit do duše. Snad se ta holka už jednou pro vždy umoudří a usadí se. Proč zrovna ne k Hubertovi.

Chtěl kout železo dokud bylo žhavé, ale u Lidušky nepochodil.

Ne to ne strýčku, to po mně nemůže nikdo chtít. Sem tam vypomocť, to by snad šlo, ale uvrtnat se na furt, to ani náhodou.

Nezbývalo tedy nic jiného, než povolát zpět Viléma a Filoménu. Pravda, v Kolíně se začínají teprve zabydlovat, hodně se nadřeli, aby si to na stáří vyspravili a tolik se těšili, a bude to pro ně dost těžké. Určitě budou namítat, že by mohl Hubert k nim, ale to Oswald nedovolí. Huberta by to položilo. Tady má svou Rozku, denně za ní chodí na hřbitov a doma taky všechno na co šáhne, mu Rozku připomíná. V Kolíně by se utrápil.

Oswald se rozhodl zajet sám do Kolína. Byl to muž činu, hned si sedl do vlaku a ujížděl. Zasedli s Vilémem a Filoménu ke káfičku a Oswald jim okamžitě nalil čistého vína. Netajil se ani tím, že počítal s Růženou a taky tím, že je mu známo, proč se nevrátila. Podíval se na Filoménu a řekl: „Je to na tobě Filomeno. Krev není voda. Je to tvůj otec a ty jsi jeho jediná dcera. Nemůžeš ho tam nechat samotného. Musel tak říct, že Boženčina Lucinka také čeká miminko a proto ty starosti. Boženka musí ke své dceři, to se rozumí samosebou. Ale jestli tam bude všechno klapat, tak by se na jaře opět vrátili bydlet k Hubertovi.“

Filoméne a Vilémovi nic jiného nezbyvalo než se s tím smířit a znovu se přestěhovat.

Pepík hned první víkend v říjnu sedl na pincka a jel do Kozojed za dědečkem. Oswald s Boženkou byli moc rádi, že se ukázal, Hubert okamžitě ožil a smutná očka se mu rozzářila. Boženka Pepíkovi hned ohřívala polévku a plněné papriky s rajskou. Jůůů, to má

Pepík rád a zmizí to v něm dřív než napočítáš do pěti. Návštěva dědečka byla jen záminka, spřádal plány, jak Koutnému nabančí. Měl to udělat už dávno. Ale nejdřív se musí zajet podívat na svůj rodný domek, kde teď hospodaří Jeník s Maruškou a kam se zase postěhují zpátky.

Oba zastihl sedět v altánku. Pepík se s nostalgií díval na dvorek, stodolu, králíkárnou, dílnu, Haniččinu zahrádku. V Kolíně je taky hezky, všechno je takové nové a voňavé, ale tady prožil dětství, tady se pořád cítí doma. S Jeníkem a Maruškou se zapovídal tak, že si ani nevšimnul, že už se šerí. Maruška na stole zapálila svíčku a v takové příjemné atmosféře rozhovor pokračoval. Pepík povídal o své lásce a brigádě a jízdárně a dojmech z Ameriky. „Byl pro mne šok, když Růženku odvážela sanitka.“

To byla novinka. Jeník s Maruškou se dozvídali věci, které jim nikdo neřekl. Že Boženka chce s Oswaldem na nějakou dobu do Tetína, když tam bude to miminko.

„Proto musíme sem zpátky, nemocná Růženka by pro osamocené dědečka oporou nebyla, spíš naopak. Když si vzpomenu, jak byla veselá a pracovitá, tak se mi nechce věřit, co psychika s člověkem udělá. Jen doufám, že se na psychiatrii co nejdřív uzdraví, že bude moci přiletět a pokračovat ve studiu, tak jak si to plánovala.“

Jeník s Maruškou dumají, jak to udělat. V horním pokojíčku nechali zabydlet Karla, protože nechtěl být na obtíž doma mamince a jejímu příteli Zdenkovi.

A jak tak přemýšlejí, nevšimli si, že mají posluchače.

Karel nechtě vyslechl část hovoru právě o Růžence a teď mu bylo trapně, tak potichu obešel dům a přišel hlasitě z druhé strany: „Co to vidím, Pepík, já si hned říkal, že ten prskolet u plotu je mi nějaký povědomý.“

Zapojil se do hovoru, ale o Růžence už nepadlo ani slovo.

Karel celou noc přemýšlel. Ráno sedl do auta a jel k Bartošům. Pak vyklopil svůj plán.

„Sám jsem vlastně bezdomovec. Chtěl jsem opravit náš domek, ale tam už je nový hospodář. Když nás děda Bartoš vezme pod svou střechu, budeme mít s Růženkou kde bydlet a rádi se o Huberta postaráme.“

Rozhodl sám, má v plánu zaletět pro Růženku a tam ji postaví před hotovou věc. Už dávno jí odpustil, snad Růženka na jeho plán přistoupí. Jen se potřebuje dozvědět víc o jejím zdravotním stavu, hned večer se spojí s Karolínou přes Skype.

Vše domluveno, Karolína i Miloš byli nadšeni plánem Karla a radili, aby přiletěl co nejdříve, může u nich být, jak dlouho bude chtít.

Karel se nemohl dočkat.

Měl sice obavy jak Růženka zareaguje, ale přesto byl rozhodnutý. V práci předal kuchyň zastupujícímu kuchaři, upřesnil Karolíně čas příletu a poprosil aby na něj Miloš na letišti čekal.

Na letišti v hale ale Miloše neviděl. Počkal, až cestující trochu vyprázdní prostory a pak ho uviděl. Okamžitě chtěl, aby ho zavezl za Růženkou.

„To nemyslíš vážně, nejprve zajedeme k nám, pozdravíš Karolínu, upekla Růžence roládu a taky ti musím představit moji dceru. Odpočineš si, koupíš kytku a pak tě teprve zavezu do nemocnice. Ani nevíš, jak jsem rád, že jsi se rozhodl o Růženku bojovat.“

Karel souhlasil, přivítání s Karolínou se neobešlo bez emocí a když uviděl miminko, nestyděl se za slzy dojetí. Pak už jen chtěl, aby jeli do nemocnice.

S tlukoucím srdcem Karel otvíral dveře nemocničního pokoje. Jeho žena seděla zády ke dveřím u okna a dívala se do parku, ani se neotočila, když Karel pozdravil.

Chvilku váhal, pak ale přistoupil k ní a řekl její jméno. Nic, ani se nepohnula. Položil ji ruku na rameno a opakoval její jméno, hlas se mu chvěl. „Přijel jsem tě navštívit, ani se na mě nepodíváš?“

Růženka se pomalu otočila. Ten hlas přeci kdysi slýchávala, tolik známý hlas plný něhy a lásky, ale to se jí jen zdá, co by tady Karel pohledával, když mu tolik ublížila. Zvedla hlavu a jejich oči se setkaly.

Dlouho se mlčky na sebe dívali. V očích Růženky Karel viděl všechno její trápení, kterým si prošla, viděl jak je pohublá a čeho se nejvíc zalekl, byla lhostejnost v jejím pohledu, prázdnota, beznaděj.

Sesul se k jejím nohám, pevně ji objal a stále jen opakoval její jméno. Vymanila se z jeho sevření, znovu se na něj koukla a překvapeně řekla.

„To jsi ty, Karle? Jak ses sem dostal, kde ses tady vzal, proč jsi přijel a kde je Miloš?“ Miloš mě sem dovezl, čeká v parku, chtěl jsem s tebou být sám. Víím vše, co se stalo a jsem tady pro tebe, mám tě moc rád, nikdy jsem tě nepřestal milovat, neodháněj mě od sebe. Začneme znovu od začátku, zapomeneme na vše, co bylo. Prosím, aspoň o tom začni přemýšlet.

Růženka se zahleděla na velkou kytici růží, která ležela na zemi u jejich nohou.

„Ty jsou krásné, jsou pro mě?“

„Jsou a koupím ti třeba celé květinářství, jen když mi dovolíš, abych za tebou mohl zas zítra přijít.“

Zamyslela se, pak se mu zahleděla znovu do očí.

„A ty bys mi dokázal odpustit? Chtěla bych domů k mamince, chtěla bych položit kytičku babičce na hrob, chtěla bych vrátit čas.“ Oči se jí zalily slzami. „Neplač, uzdravíš se a pak tě vezmu domů, to ti slibuji.“

Doktor byl už třetí den spokojen s Růženčiným stavem. Udělala velké pokroky, začala jíst, zajímat se o dění, už čte, poslouchá rozhlas, sleduje televizi.

Na velké vizitě se rozhodlo, že pacientka může být přeložena na volné oddělení psychiatrie, což přinášelo spoustu výhod.

Hlavní je konec nemocničního prádla, zde se chodí v civilním oblečení. Dopoledne je vyhrazeno rehabilitacím, terapii a psychologickým rozhovorům. Odpoledne je možno procházet se v nemocničním parku. Večer je přístupná učebna výpočetní techniky.

Karel navštěvuje Růženku denně. Přinesl fotoaparát a Růženka v parku fotí. Záříjové počasí společným vycházkám přeje.

Psycholog rozebírá s Růženkou její dosavadní život. Je to slibné. Už zase začala plánovat, že by chtěla od října pokračovat ve studiu. Karlova přítomnost je nejlepším lékem pro nemocnou duši.

Karel zasvěcuje Růženku do plánů nastěhovat se k dědovi Bartošovi a ulehčit mu zahnat smutek po babičce.

Růženka ho dojatě obejmě: „Kájo, tos vymyslel moc dobře, už teď se na dědečka těším.“

Karel úplně změkl, když ho tak oslovila. Jak dlouho to z jejích úst neslyšel.

Když si ho po týdnu pozval ošetřující lékař, trochu ho to zaskočilo.

Ale nebylo čeho se obávat.

Doktor na základě výsledků rozhodl, že Růženu by mohli na konci září propustit.

Podmínkou je pokračování psychiatrické léčby po návratu do Česka. „Má ve Vás obrovskou podporu, to je velice dobře, ale vyhráno není. Jakmile by se chování nějak změnilo, musí se okamžitě nasadit silnější léky, ale to Vaši odborníci zajisté vědí. Léčení psychického onemocnění je běh na dlouhou trať. Musíte být trpělivý. Ona nejvíc touží po dítěti a já věřím, že až se jí tento sen splní, zmizí všechny deprese.“

Slovo Lukáš bylo tabu, každý se snažil přivést Růženku na jiné myšlenky a dařilo se to hlavně Karlovi. Choval se k Růžence tak, jako by se vůbec nic nestalo. Dovolena se mu krátila a blížil se čas odletu. Růženka byla propuštěna do domácího ošetření rozhodnutá, že ještě nějaký čas zůstane s Karolínou. Jen co ale uviděla miminko, slzy se nezadržitelně draly ven. Všichni usoudili, že tohle by její zdravotní stav jen zhoršilo, tak k radosti Karla bylo rozhodnuto, že Růženka odletí domů společně s ním.

Doma je na letišti čekal Vilém a Růženka se bránila, když ji i Karla chtěl zavézt okamžitě k dědečkovi Hubertovi, chtěla nejprve za maminkou, ale Vilém ji řekl, že je po cestě unavená a že maminka s celým uvítacím výborem za ní přijde na druhý den.

Když projížděli kolem hřbitova, Růženka chtěla zastavit, nic nepomohlo přesvědčování, že na hrob za babičkou zajde, až si po cestě odpočine.

Nechejte mě tam jít samotnou, počkejte na mě v autě a nebojte se o mě, zvládnou to.

Pomalou kráčí cestičkou lemovanou tújemi k hrobu, který zdobí velká kytice čerstvě natrhaných květin. Na pomníku vytesané jméno a fotka babičky. Pohladí fotku a v duchu s babičkou rozmlouvá. Vypráví jí o svém trápení, které prožila, jak ublížila Karlovi svou nevěrou, jak chce vše napravit. Začnu babičko úplně od začátku s Karlem, který mě tolik miluje, který mi pomůže zapomenout na člověka, který si mou lásku nezaslouží.

Budem žít v tvém domě, postarám se ti o Huberta, budu tam určitě šťastná tak, jako jsi tam bývala ty.

Zvedl se větřík, pohladil Růženku. To babičky duch jí takto dal znamení, že souhlasí.

Karel i Vilém byli překvapeni, když se Růženka vrátila do auta, nebyla uplakaná, jak si mysleli, její krásnou tvářičku zdobil zasněný úsměv.

Na první pohled se zdálo, že je všechno v pořádku a nezasvěcený by nepoznal, že Růžena ještě před několika týdny bojovala o přežití. Jednou to byl fyzický boj a pak psychický. Jen ona věděla, co bylo horší. Ten první zanechal jizvu na těle, druhý na duši.

Jak Karel, tak ostatní kolem ní nabývali přesvědčení, že všechno v Růženiném životě směřuje k normálu. Skutečnost však byla úplně jiná. Růžena si čím dál tím víc uvědomovala, že se její životní iluze hroutí jako domeček z karet.

Karel se snažil dělat možné i nemožné. Růžena mu dávala svou vděčnost najevo, ale do její raněné duše nedala nahlédnout nikomu.

Karel nechtěl ani slyšet, když mu naznačila, že se vrátí do práce. Neplacené volno, které si vyřídila pro pobyt v Americe, už pomalu končilo. Musela buď rozvázat pracovní poměr, nebo nastoupit. Ujistila Karla, že to zvládne, bude pracovat jen na poloviční úvazek, moc ho prosila, aby ji dovolil pracovat.

„Doma celé dny nezůstanu, všechno by na mne padalo, když budu sama, zešílela bych z toho. Práce mi pomůže na všechno zlé zapomenout. Snad bych odložila studia, kdyby toho bylo na mne moc, ale do práce musím, bez ní být nedokážu,“ říkala.

Karel se tedy nechal ujistit, že to bude dobré a nechal Růženu, ať si dělá, co uzná za vhodné. Kdyby jen tušil, jaký červ vrtá Růženě v hlavě, nenechal by ji ani minutu samotnou.

Jednoho dne se tedy vypravila do nemocnice. Nikomu nemusela nic vysvětlovat, nikdo se jí na nic neptal. Toho se nejvíce bála. Kdyby ukázala zdravotní dokumentaci, čím vším si v Americe prošla, rozhodně by ji nenechali pracovat na jednotce intenzivní péče.

Jenže Růžena všechno úmyslně zamlčela. Byla ráda, že je zpátky na oddělení a má přístup k lékům...

Jednou, když se vracela z práce, šla zadumaně přes náměstí a málem vrazila do jednoho veselého páru. Zastavila se a zůstala stát jako zkamenělá. Naproti ní stojí Lukáš a drží se za ruku s nějakou slečnou.

Nedokázala vypravit ze sebe ani hlásku, natož se omluvit.

Žena se na ni pohrdavě podívala, aniž by tušila, o koho se jedná a stočila krok. Lukáš se slovem nezmínil, ale jedno mu to nebylo.

Umínil si, že jí večer zavolá a vše se vysvětlí. Večer však jako naschvál, nebyl ani minutu sám. Bětka se u něho zdržovala, jako by něco tušila.

A tak Růžena měla zase o důvod víc, pracovat na svém plánu...

Už měla všechno dokonale promyšleno.

Napsala všem dopisy na rozloučenou, prosila za odpuštění, v dopise všechny ujišťovala, že nemá jinou možnost. Dokonce napsala i Lukášovi, i když neměla jistotu, jestli mu bude dopis doručen.

Jednoho krásného říjnového večera, řekla Karlovi, že jde na noční, ale pravda to nebyla.

Růžena si vzala do tašky šaty, které jí koupila Karolína s Milošem na památku, přibalila deku a vyšla. Nic netušící Karel se na ni usmál, políbil ji a říká: „Tobě to dnes moc sluší Růženko, jen jsi trochu smutná.“

„To proto, že musím od tebe,“ odpověděla a šla.

Bylo šero. Otočila se a uviděla, že jí Karel mává, ušla ještě pár kroků, za rohem pak změnila směr k lesu.

Došla na místo, kde se prvně setkala s Lukášem. Tam s naprostým klidem roztáhla deku, převlékla se a upravila. Z kabelky vysypala na deku všechny prášky, které si v nemocnici „nastřádala“, bylo jich hodně. Musela mít jistotu, že ji už nic a nikdo neprobudí.

Sedla si a polykala úplně klidně jeden prášek za druhým, až je měla spořádané, ulehla a spala a spala...

Ráno Karel klidně odešel do práce, ani Růženě nevolal, předpokládal, že si půjde hned lehnout, když se vrátí z noční.

Překvapeně se rozhlížel, když se odpoledne vrátil. Zjistil, že je všechno tak, jak ráno zanechal a Růžena postel je netknutá. Začal se strachovat. Vyhledal Huberta, ale ten nic nevěděl. Růženu celý den neviděl. Karel volal do nemocnice. Zjistil, že Růžena žádnou noční neměla a dnes má taky volno. Na příští směnu by měla přijít až za dva dny.

Karel byl zoufalý. První, co ho napadlo, bylo to, že je Růžena s Lukášem. Kde ho ale má hledat. Věděl, že změnil bydliště, ale vůbec netušil, kde by ho našel. Řekl si tedy, že počká, doufal, že mu Růžena všechno sama vysvětlí až se vrátí.

Nechtěl nic pokazit, ale nějaká divná tíseň mu svírala nitro.

Čekal a čekal, ale Růžena nepřicházela...

Za to brzy ráno ho překvapila policie. Když je Karel uviděl, pochopil, že se Růženě asi něco stalo. A stalo! „Byla nalezena v lese mrtvá,“ oznámila policie.

„Musíte jít s námi, abyste potvrdil její totožnost,“ dodal.

Karel šel jako ve snách. Malá jiskřička naděje v něm ještě doutnala, že to není Růžena, koho má identifikovat, ale ta zhasla, když Růženu uviděl. Byla to ona, byla tak hezká a jako by se usmívala...

Už tak ztrápeného Karla zdrželi na policejním oddělení dvě hodiny potupným výslechem, pak se sepisoval protokol, předávali mu Růženčiny osobní věci. Hlava mu třeštila. Mohl tomu zabránit? Proč nic nepoznal? Proč se mu nesvěřila? Nesetkala se zase s Lukášem? Sám to nezvládne, na koho by se mohl obrátit?

Maruška byla vždycky jeho vrba, ale je těhotná, to si nemůže vzít na triko. Dědeček Hubert se ještě sám nevzpamatoval a tohle ho dorazí, tam taky s pomocí počítat nemůže. Za volant nemůže, musí pěšky. Nejbliž to měl do práce. Když otevřel dveře do kuchyně, paní Pivoňková okamžitě poznala, že něco není v pořádku.

Dosedla z vysoka na židli, když se dozvěděla, co se stalo. Snažila se skrýt slzy a utírala je

do zástěry:

„Synečku nešťastný, pojď ke stolu, něco tu zůstalo od oběda, nejdříve se najez, ve tři pro mne přijede Zdenek a zajedeme na pohřební službu. Ty dopisy pak každému předáš, když budeš dávat parte. Je to strašné, ale raději, ať to mají najednou.“

Jak odpoledne Karel přežil, si nepamatuje. Vše zařídila maminka s přítelem. Druhý den ho Zdenek vozil po celé rodině a roznášeli tu smutnou zprávu. Nikdo tomu nemohl uvěřit.

Když dojeli do Kolína, rodiče už to věděli. Filomena plakala a Vilém se držel z posledních sil. Ještě nedávno si mnul ruce, jak se mu rodina vydařila a jak všichni spokojeně a klidně žijí. Pravda, s Růženkou problémy byly, ale se vše dalo do pořádku, mohla se vrátit ke Karlovi a na našťastnou lásku zapomenout. Asi nezapomněla a uvnitř se trápila.

Karel sedí v křesle a přijímá projevy soustrasti. Přijde k němu uplakaná Hanička.

„Strejčítku Karle, plač, ať se ti uleví. Mě taky umřela maminka a pak jsem dostala druhou. Uvidíš, dostaneš novou Růženku a zase bude svatba a pak budete mít malou Růženku!“

Karel Haničku obejmul a pro sebe si pomyslel, že tak jednoduché to asi nebude.

Nový majitel Lukášova domu odnesl na ubytovnu všechny tři dopisy, které za poslední měsíc přišly. Lukáš přelítl očima exekuční příkaz, z druhé obálky vypadla upomínka z finančního úřadu a z třetího dopisu nejdříve vytáhl parte, které znova a znova nevěřičně četl a pak bílý list s Růženčiným písmem. Dopis začínal tak hezky *Lásko moje jediná, věř, že jsi jediný muž, kterého opravdu miluji. Počkám na Tebe v našem lese, jen stromy budou svědky našeho milování...*

Nedočetl. Bětka mu vytrhla dopis z ruky a ječela, že teď je Lukáš nastávajícím otcem a že té Růženě vyškube všechny vlasy, že na něho čekala tři roky a jestli se ještě jednou na tu poběhlici jen podívá... trhala dopis na kousky. Lukášovi se zatmělo před očima a uhodil.

Vilém stojí u rakve, kde leží jeho Růženka, hladí její studené tváře a proklíná celý svět. Filoména už ani slzy nemá. V kostele je slyšet jen vzlykot, je zaplněný k prasknutí. Přichází pohřebák, bere víko rakve a jen tiše říká „je mi to moc líto, ale je čas. Pan farář čeká.“ Poslušně odstupují od rakve a usedají do lavice. Nevnímají obřad, v hlavě se jim odvíjí celý život Růženky od narození, její první krůčky, první slůvko mama...

Vilém drží pevně Filoménu, která se začala třást při slovech kněze.

„Nyní je třeba prokázat naší zemřelé poslední službu lásky, rozloučit se s ní a odevzdat Pánu Bohu. Modleme se. Kněz kropí rakev svěcenou vodou, ale tohle Filoména už nevidí, omdlela.“

Vilémovi se sice podařilo Filoménu probrat, ale okamžitě ji Pepík s Jardu odvedli domů. Svěřili ji do péče Simoně, která opatrovala tu drobotinu. Simona byla statečná, Jarda jí věřil, že to zvládne. Kluci se vrátili zpět ke kostelu, ze kterého zrovna vycházel pohřební průvod.

Za rakví kráčel Vilém spolu s Karlem a uprostřed Hanička, která byla oblečená jako princezna, nesla košík plný růžových plátků. Za nimi pak Jeník s Maruškou, Liduška s Vilíkem. Jarda se chtěl s Pepíkem zařadit za ně, vtom Pepík zavadil pohledem o muže, který budil pozornost tím, že se jakoby skrýval za ostatní. Okamžitě ho poznal. Byl to Koutný. V Pepíkově srdci se mísil smutek spolu s hněvem. Už už se na Koutného chtěl vrhnout, když v tom si uvědomil, že by to byl skandál, který by nikomu neprospěl. A Růženku by to stejně nevrátilo.

Jen kolem něho prošel a mezi zuby zasyčel: „To si ještě vyřídíme bídáku!“

A kráčel dál, aby Růženu doprovodil na její poslední cestě. Ale umínil si, že to ještě bude mít dohru.

Koutný sklonil hlavu, ale nedokázal odejít. Uvědomoval si moc dobře, že za to všechno může jen a jen on. To on zničil tenhle život. Je pozdě! Už nic nenapraví. Růžena ho milovala, a on, kolik žen už udělal nešťastných. Pravda, žádná nebyla jako Růžena. Žádná ho tak nemilovala! Ale jistotu by jí nikdy nedal. Věděl moc dobře, že i kdyby s Růženou spolu žili v jedné místnosti a spali na jedné posteli, určitě by si našel skulinku a byl by zase nevěrný. A ke všemu ty dluhy. Ty rostou a rostou, jako houby po dešti. Ale udělat to, co udělala Růžena, k tomu by sílu nenašel. Na to byl příliš zbabělý.

Kromě Pepíka si Koutného nikdo nevšimnul.

Růženu uložili k babičce Rozce a kněz ještě jednou všem požehnal, rozloučil se s Růženou jménem všech přítomných a poděkoval jménem zesnulé za to, že ji v tak hojném počtu doprovodili na její poslední cestu...

Po obřadu na hřbitově se Koutný snažil proklouznout mezi ostatními a nepozorovaně se mu podařilo zadním vchodem vyjít ven. Nerad by se ještě jednou setkal s Pepíkem, nebo dokonce s Vilémem. Tomu se bude vyhýbat, jak jen to půjde. I když se obával, že si ho Vilém jednoho dne stejně vyhledá.

Karolínka přišla o mléko. Toho stresování a smutku a různých zvrátů bylo na mladou maminku moc. Karolínku dorazila lékařka v poradně, když tam přišla s Aničkou na kontrolu a chtěla, aby Aničku zkontrolovala. Bere už ledacos do ručičky, ale jen do pravé. Levá na podněty nereaguje, Anička s ní moc nehýbe a tak se prvorodička radí s lékařkou, co s tím. A nastalo běhání po specialistech. Anička podstoupila spoustu vyšetření. Na neurologii doporučili rehabilitační cvičení.

Karolína by se tak ráda svěřila se s vým trápením, ale komu? Mamince by ještě víc ublížila. Napadla ji Simona. A vybrala dobře.

Simona nejenže Karolínu uklidnila, ale i poradila: „Chodím do mateřského centra a tam jsou i maminky, které cvičí s dítětem Vojtovu metodu. To je speciální cvičení na neurofyzilogickém základě, nebudu ti to asi umět vysvětlit vědecky, ale najdi si to na Netu.

Dám ti meilový kontakt na Jitku, ta to cvičí s půlroční dcerkou. A tobě i Aničce držím palečky, ať vše dobře dopadne.“

Už druhý den našla Karolína v poště mailovou odpověď od Jitky:

Lucince bude 6 měsíců, narodila se o 11 týdnů předčasně a už v nemocnici jsme cvičili Vojtovu metodu. Teď v ní pořád pokračujeme. Dojíždíme do reh.centra ARPINA na cvičení, které nám bylo nyní doporučeno 2x týdně s reh. prac. a v domácí péči 4x denně. Když jsem se dozvěděla, že budeme muset toto podstoupit, tak jsem se zalekla, že to

nezvládnou, především psychicky a že mi ji bude moc líto. A skutečně, když má dcera brečí a dává najevo, že o to opravdu nestojí, tak já musím i přes tyto reakce mé dcery konstatovat, že výsledek se začal dostavovat od samého počátku cvičení. Mám z toho velkou radost. Přístup i prostředí v tomto centru je jedinečné. Je pravda, že to pro mě, jako pro maminku, není vůbec jednoduché. Každé cvičení, které musíme opakovat 4krát denně je hrozné v tom, že Lucinka strašně pláče. Je z toho chudinka úplně vyřízená a já také, protože držet násilím své miminko i přesto, že usedavě pláče, je to nejhorsší, co může být. Ale věřím doktorům, že je to potřeba kvůli vývoji a tak zatínám pěsti a potlačuji slzy, které se mi derou ven u každého cvičení a doufám, že brzy bude Lucinka úplně v pořádku a budeme si moct už jen hrát a mazlit se jako jiné děti s maminkami. Největší strach mám z toho, že mě za to nebude mít ráda. Rodina tvrdí, že to zapomene. Tak snad mají pravdu. Doktorka nás chválí, že jsou na ní vidět pokroky. Takže cvičíme a cvičit budeme. Musíme vydržet a vy také vydržte!!!

Na Netu se opravdu dozvěděla hodně informací, jak tato metoda pacientům opravdu pomáhá a už brzo jsou vidět výsledky. Ale taky se tam dočetla, že se musí najít speciální sestra, protože jedna maminka si v nějakém diskuzi stěžovala, že zprvu to cvičila s rehabilitační pracovnící, která to tak neuměla a výsledky se nedostavovaly.

Karolína se na rehabilitaci zeptala na Vojtovu metodu, ale tam s tím moc zkušeností neměli.

Usoudili s Milošem, že by cvičení měla Karolínka absolvovat u odborníka v Čechách. Maminka by si užila vnučky Aničky a přišla by na veselejší myšlenky a Karolínka by si zase užila svých sourozenců. A tak se naplánoval let do Prahy. Domluvilo se, že nepůjde bydlet k rodičům, ale k dědečkovi Hubertovi, protože Oswald s Boženkou budou na konci října odjíždět do Tetína. Tím se na chvíli zalepí starost o ovdovělého dědečka.

Po vyřízení všech formalit byl stanovený datum odletu 25.října. Karolínka zůstane v Kozojedech do ledna, na Vánoce přiletí Miloš za nimi, aby nezůstal v Los Angeles sám. Na letišti se snažil Miloš vtipkovat, že když budou mít manželství na dálku, tak by jim mohlo o to dýl vydržet a že takto si rodičovství nepředstavoval, že myslel, že uvidí dceru vyrůstat a ne že se s ní znovu uvidí až půjde do školy.

Když letadlo vzlétlo, stál na vyhlídkové terase a už nemusel zakrývat slzy.

S Liduškou se stala po Růženčině pohřbu velká změna.

Chovala se zodpovědněji a dokonce se těšila, až Karolína přijede, že bude s ní u dědy Huberta hospodařit. S Karolínou to ano, ale sama by s dědou nezůstala. A taky se tak stalo.

Čekala na Karolínu na letišti v Praze s jejím autíčkem.

Napřed se zastavily pozdravit Holomkovy v Kolíně.

Karolína měla obavy, že Anička si bude muset zvykat na jiné usínání. Snad to nebude pro ní velká zátěž.

Filomena byla poslední dobou stále nějaká marodná. Neuměla se z Růženčiným odchodem smířit. Stále si vyčítala, že jí měla dát pokoj a nemluvit ji do života. Ale teď už je pozdě litovat. Bála se někomu něco vytknout, hlavně na Vilíka poslední dobou myslela čím dál tím víc. Ještě aby on něco provedl. Nedokázala Vilíkovu volbu přijmout, ale umínila si, že už nikdy, ani slovíčkem se nezmíní, že má od Wernera odejít. Ať už je s kýmkoliv, hlavně že žije. A tak se Filomena víc a více uzavírala do sebe.

Ještěže našla takovou oporu v Simoně. Ta měla rázem děti tři. Rozárku, Helenku a mudrlantku Haničku, která většinu času trávila se Simonou.

Moc ji to k smutné mamince Filoméně netáhlo. Ta se zavírala do kuchyně a vyvažovala pro celou rodinu. Tam ji bylo nejlíp. Byla sama, se svým smutkem, nemusela ho skrývat. Tak si

nějak podělily domácí práce se Simonou, aniž by se domlouvaly.

To bylo radosti, když z auta vystoupila Karolína s Aničkou v sedačce. Jarda byl v práci a Vilém něco kutil v garáži. Když uslyšel, že Karolína je tady, očistil se a už byl u nich. Přivítal se s Karolínou, koukne na Aničku, pak na Helenku a Haničku a říká: „Taky by nám už ten čáp mohl přinést nějakého kluka. Snad to u Jeníka vyjde a budou mít klučinu, nebo se z těch výbav zblázníme, pro toliko děvčat.

Vilémova slova vyvolala první úsměv po dlouhé době na tvářích ostatních.

Zasedli všichni k dobrému obědu, který připravila Filoména a pak po krátkém odpočinku pokračovaly Liduška s Karolínou a Aničkou dále v cestě do Kozojed, kde se na ně nejvíce těšil děda Hubert, ale i Jeník s Maruškou.

U dědy Bartoše bylo rázem rušno. Teplý konec října lákal k projížďkám s kočárkem. To se pak děda všude chlubil svou pravnučkou a přijížděl domů s kraválem, protože hladová Anička se hlasitě dožadovala svého. A jejího pláče při cvičení si pradědeček užil taky dost. Karolína dvakrát týdně jezdila do města na rehabilitaci a doma pak čtyřikrát denně procvičovala, co se naučila. Děťátko začalo mít dobré výsledky, při pasení koničků sice byla ručka ještě slabá a váhu tělíčka neudržela, ale chrastítka už dovedla uchopit a samozřejmě už si hrály obě ručky spolu. S Milošem Karolína denně skypovala a sdělovala pokroky, které Anička dělá.

V Kolíně už se Vilém nemohl dívat na věčně smutnou Filomenu. V duchu prosil kouzelného dědečka, aby i tentokrát pomohl, vždyť se ta Filomena usouží. Brával ji na procházky s Helenkou, ale Fíla, jakoby se stranila lidí.

Když jednou Jarda se Simonou odjížděli s Rozárkou na rodinné odpoledne do mateřského centra, navrhli Filomeně, že by přece s Helenkou taky mohla mezi ostatní maminky a ať vezme i Viléma, že dnes je to pro všechny kategorie dohromady.

Filomena odmítla, že se mezi mladými matkami nebude cítit dobře, ale Simona ji uklidnila, že jsou tam maminky i kolem čtyřicítky, protože dnes už se ženy do mateřství tak neženou a nechávají maminkovské povinnosti až po kariéře. Přimlouval se i Vilém, že od Jardy slyšel na centrum jen a jen chválu a tak se do centra vydali mladí i staří rodiče.

A rozhodně nelitovali. Pro tatínky byla zrovna vyhlášená soutěž O nejlepšího tátu. Vilém se taky zúčastnil. Maminky se nasmály, když tatínkové kreslili svou rodinu a už byli dávno hotovi a Vilém přimalovával další a další postavičky a všichni se takto dozvěděli, že Vilém je devítinásobný otec a už dvojnásobný dědeček a potřetí dědeček čekatel.

Soutěžní odpoledne proběhlo v milé atmosféře a Fíla konečně přišla na jiné myšlenky a krásně se odreagovala s ostatními maminkami. Vilém ji rád doma uviděl nad plánem centra, když se Simonou domlouvaly, na kterou akci se společně s dcerkami vydají. A že bylo z čeho vybírat. Nastřelování naušniček, stříhání dětí, cvičení pro batolata, kurz ukládání fotografií do PC, burza, angličtina pro nejmenší, vázání dítěte do šátku...

Pepík začal chodit do tanečních a už připravoval rodiče na to, že na konci listopadu budou mít půlkolonu a chtěl by je pozvat.

„Ano, Pepíku, to víš, že se na tebe přijdeme podívat, to už bude Hanička doma ze školy v přírodě a určitě si to nenechá ujít.“

Vilém si v duchu pomyslel: „Děkuji, dědečku, konečně už je to zase moje Filomena!“

Kouzelný dědeček zafungoval u Holomků, ale ke Koutným se nastěhoval smutek, zlost a nenávist.

Bětkka si uvědomovala, že to, co napsala Růženě, vlastně odstartovalo všechno trápení, které skončilo smrtí Růženy.

V každém pohledu, v každé větě Lukáše cítila opovržení. Jak byla naivní, když spoléhala na to, že když ho svede a otěhotní, že Lukáše získá. Naopak, odcizoval se jí každým dnem víc a víc. Ta facka, kterou od něho dostala, páčila nejenom na tváři, ale i v srdci. Žádná něžnost, žádné pohlazení, žádné milování od doby úmrtí nebylo. Vyhýbavé pohledy, odstěhování do jiného pokoje, stále stejná věta „dej mi pokoj“ jí vhněla slzy do očí. Ani na první ultrazvuk s ní nešel.

Když při úklidu našla dvě prázdné láhve od vodky za postelí, uvědomila si, že prohrála. Lukáš chodil z práce místo domů po lese, tam mu bylo nejlépe.

Cestou pozdě večer se stavil ve večerce, koupil flašku, bez pohledu na Bětku, bez jediného slova zalezl do své trucovny, flašku před ní už ani neschoval.

Když to takhle táhl celý týden, stalo se, že už ani ráno do práce nešel, ale rovnou do nejbližšího bufetu.

Žehlila za něj v podniku absence nahlášením dovolené. Jak už žádnou neměl, začal se vedoucí o Lukáše zajímat a tak Bětkka s pláčem řekla pravdu.

Vedoucí sedl do auta a jel na ubytovnu, zvonil dlouho, pak mu otevřel Lukáš evidentně alkoholem unavený. Pozval ho dál, vrávoravě dosedl na židli k nedopité flašce a řekl „dáš si se mnou, asi ne, že jo, přijde kázání, ale na to ti z vysoka kašlu. Dejte mi všichni pokoj! Mám všeho po krk!“

„Podívej se, Lukáši, ty víš, že jsem vždy nad tebou držel ochranou ruku, v práci jsi odvedl kus poctivé práce, proto jsem tady, ne abych ti dělal kázání, ale proto abych ti řekl, aby ses rychle vzpamatoval. Napíše ti neplacené volno na deset dní, jestli nepřestaneš vyvádět a nepřijdeš ani potom do zaměstnání, máš padáka. To je všechno, co jsem ti přišel říct.“

Lukáš jen mávl rukou, „až budeš odcházet, zabouchni dveře!“

Myšlenky se mu honí hlavou, stále nemůže vyhnat tu jednu jedinou. Sednout do auta, jet k Holomkům, omluvit se a poprosit za odpuštění. Proč to odkládat, pojedu.

Vzal klíčky od auta a vyjel. Naštěstí tou dobou velký provoz nebyl.

Zastavil u domu Holomkových a dlouho se odhodlával. Jestli je doma Vilém i Pepík, tušil, že výprask ho nemine. Vlastně, když tak o tom přemýšlel, přijel si pro něj. Na sedadle měl flašku alkoholu, dal si loka a vrávoravě vystoupil z auta.

Došel na dvorek, viděl Viléma a Pepíka, jak řežou nějakou kládu.

Pilka spadla, kláda také a oba dva se přiřítili k Lukášovi.

„Ty hajzle, ty se odvažuješ přijít k nám?“

„Já se přišel omluvit,“ zakoktal Lukáš.

„Tak omluvit?“ Pepík mu dal pořádnou ránu do nosu, spustila se krev a Pepík mlátil dál jak smyslů zbavený. „To máš za Růženku, tohle za obě nenarozené děti Růženky, tohle za maminku a tohle ...“ Vilém chytl Pepíkovu napřaženou ruku: „Pepíku dost, přeci ho nezabiješ a neskončíš kvůli takovému hajzlovi v lochu.“

Pepík těžce oddychoval, při pohledu na krvácejícího Lukáše se ale otci vytrhl a bušil do Lukáše dál.

Lukáš ranám neuhýbal, jen opakoval, odpusťte, odpusťte.

To už vyběhla z domu Filoména a společně s Vilémem Pepíka od Lukáše odtrhli.

Ten se válel na zemi v prachu.

„Vypadni a vyhýbej se celé naší rodině,“ zařval Vilém. Díval se, jak se Lukáš pokouší vstát, nešel mu pomoci, odváděl Pepíka a Filoménu domů.

Lukáš si otřel rukávem zakrvácený obličej, sedl do auta a sáhl po flašce. Zbytek obsahu

jedním tahem vypil. Z rozbité hlavy mu tekla krev, rozjel se na plný plyn. Cítil se lehce, jako by letěl, před sebou viděl v červené mlze Růženku, jak se vznáší, kyne mu na pozdrav, bílé šaty vlají, závoj má a ve vlasech květiny. Oči jí září, ten krásný úsměv, otvírá ústa a něco říká. Ten protivný klakson, ať už zmlkne, neslyší, co mu Růženka říká.

Prudký náraz, strašný hluk, pak ticho, jen on a Růženka, drží ho zas v oběti a už slyší její hlas jasně a zřetelně odpouštím ti Lukáši má lásko. Vznáší se s ní obklopený bílou mlhou tam za tím světlem. Hladí ho a říká, vše je tak jak má být nic se neboj jsme spolu nic nás už nerozdělí.

Otřesený řidič kamionu přistoupí k zdemolovanému autu Lukáše. Rychle vytáčí číslo záchranné služby i když tuší, že tady budou zbyteční.

Záchranka tu byla během pár minut, ale zranění Koutného, nebylo slučitelné s životem. Jeho život dohasl.

Chudák Bětka. Ještě jí nezaschl papír na oddacím listě a už aby si vyřizovala vdovský důchod.

Když se k ní ta zpráva donesla, nevěděla jak se zachovat. Měla ho ráda, sama si nedokázala odpovědět proč.

Dítě by se mělo narodit koncem března. V práci zůstane tak dlouho, jak jen to bude možné. Snad se nějak světem protluče.

Spoléhala na to, že má u rodičů jisté zázemí. A je vdaná, to bylo pro ni důležité. I když se jí narodí pohrobek, otec není neznámý.

Koutnému vystrojila v rámci svých finančních možností důstojný pohřeb. Nějaké peníze dostala z podniku. Když se ale dověděla jaké má Koutný dluhy a že z pojišťovny nedostane ani vindru, poněvadž řídil pod vlivem alkoholu, do smíchu jí vůbec nebylo. Měla tušení, že něco splácí, ale pravdu se dověděla až když se věřitelé začali hlásit.

Právník jí doporučil, aby v jednání pozůstalosti, se vzdala veškerého dědictví. Ale musí napsat prohlášení dřív, než padne rozsudek.

Jedině tak je naděje, že nebude platit za něho dluhy, které napáchal ještě před tím, než se vzali. Ochrání tím sebe i dítě. Jinak by to všechno musela platit ona.

Bětka tedy poslechla právníka a udělala všechno tak, jak jí doporučil. Zatím zůstala sama ve dvougarsonce, kterou si spolu vybudovali s Koutným. V podniku měla dobré jméno, byla spolehlivá, slíbili jí, že jí vyjdou vstříc, pokud jí rodiče nepomohou, může zde zůstat tak dlouho, než si najde něco lepšího. Bětka si pomyslela: „Spíš někoho lepšího“. Aniž by se o to nějak snažila, její city ke Koutnému rázem vychladly. Najednou si uvědomovala, že ho ani vlastně nemilovala. Chtěla ho jen získat a tím, že ji přehlížel, nějak rostl zájem. Ale nyní je všechno pryč, navždy. Zůstane tady ale děťátko, ještě neví co to bude, ale na něj se těší. To nebude Koutného, to bude jen a jen její.

Když se Filomena dozvěděla, co se s Koutným stalo, trochu ho politovala, byl to přece jen mladý člověk, čerstvě ženatý, dítě na cestě...ale na druhé straně se jí najednou strašně ulevilo. Přece jen Boží mlýny melou, to máš za Růženku, lumpe!

Vzpomínka na dceru opět vehnala do očí slzy. Ale do toho smutnění přiběhla Hanička s aktovkou na zádech a bylo potřeba jí dávat na stůl oběd a všechny chmury byly rázem ty tam, když u domku zastavilo auto s Karolínou. Na velké vysedávání na zahradě už počasí není, o to víc je ceněný nápad s velkou společnou halou, jak tenkrát navrhl Vilém. A že se do ní vejde lidu! Simona s Rozárkou, Filomena s Helenkou a Haničkou, Karolína s Aničkou a Maruška s kulatícím se bříškem, která zde tráví nemocenskou a nabírá zkušenosti, které se budou v péči o přírůstek do rodiny určitě hodit.

Ještě by to mohlo vypadat, že tady vůbec chlapi nebydlí, ale Jarda s Pepíkem jeli na jízdárnu pomoci s ohradami a stařešina rodu Vilém by měl za chvíli přijet z Farmy.

My o vlku a vlk za dveřmi. Vilém nakoukl do haly a radostně volal: „Áha, bude pršet, slétl se k nám babinec! Která dáma chce udělat generálku koštěte?

A ukažte mi tu nejmenší, ať si vezmu míru, bude potřeba vyrobit i pro ni dopravní prostředek!“ A už bere Aničku do náruče. Malá kulí očka na pána s knírkem, chvíli natahuje moldánky, ale dědečkův úsměv zabrání slzičkám. Tatínek a dědeček je rázem jak obložený chlebiček, protože žárlivá Helenka chce rovněž na ruce a půlroční Rozárka se taky natahuje k dědečkovi. Tak dědeček bere jednu po druhé a s každou chvíli blbne: „Takhle jedou staří páni, takhle jedou mladí páni, takhle jedou husaři...!“

„Já chci taky jezdit, tatínku,“ žene se k Vilémovi Hanička. Táta si posadí i Hanku na kolena a už jedou. K velikému pobavení všech Vilém ustává v koňském cvalu, postaví Hanku na zem a sám se sveze ze židle na zem: „Kůň chcipl hladý!“

Filomena si teprve teď uvědomí, že v zajetí rodinné pohody si ani neuvědomila, že je potřeba dát Vilémovi jídlo a už se zvedá.

„Jen sed', ženo, jak tě znám, skákala jsi v domácnosti celý den, já se obsloužím sám a něco k jídlu najdu.“

A Helenka už se chytá Viléma za ruku: „Ham, ham!“

Vilém se na schodech otáčí k přítomným: „A teď mi večeri sní Helenka, to jsem to dopracoval, jdu si pustit aspoň Prostřeno a najím se očima!“

V Kozojedech po večeri hrají Děda Hubert s Liduškou karty a sledují jedním okem zprávy. Zpozorní při šotu z Los Angeles, kdy zas nějaký šílenec postřílel polovinu školní třídy. Děda Bartoš se otřepe: „Co se to s tím světem děje. Jak tam může Karolína s Milošem žít?“

„Ale dědečku, nebezpečí nehrozí jen tam, číhá na nás na všechny!“

„Máš pravdu, Liduško, koukej, u Plzně narazil nějaký autobus se seniory do mostu, tři mrtví...a my máme na příští týden naplánovaný autobusový zájezd!“

„Dědo, nemaluj čerta na zeď, těš se na zážitky a nezapomeň mi přivést nějaký malý kamínek.“

Kurz cvičení, který měla Karolína absolvovat s malou Aničkou se blížil ke konci. Lékařka pochválila jak Karolínu, tak Aničku.

„Tak už zase poletíte zpět do Kalifornie, není-liž pravda“, řekla paní doktorka a s úsměvem sedla ke psaní závěrečné zprávy.

Karolína se bránila, že nebýt hodné a obětavé sestřičky Teodory, která trpělivě s Aničkou pracovala a jí poučovala, tak by výsledek nebyl taký, jaký je.

„Jo sestřička Teodora, tu nám samo nebo seslalo“, mluvila lékařka mezi psáním. „Ta to s dětmi umí, jak málokdo. Má zkušenosti a to v každém směru. Bude z ní hodná maminka, až si pořídí vlastní děti. Říkala sice, že ještě není rozhodnuta, ale já pevně věřím, že se nakonec rozhodne zůstat. Je přínosem nejen pro naše oddělení, ale pro nemocnici vůbec. S těmi zkušenostmi, které v Ekvádoru nasbírala, stejně jako její manžel Kamil“, dodala a předává zprávu, kterou mezi tím dopsala.

Tu Karolína najednou pochopila, kdo asi sestřička Teodora je. To bude určitě manželka Kamila, toho Kamila, co o něm básnila Růžena a v jehož domečku téměř tři roky bydlela. Začala Růženu a Teodoru srovnávat. Měly něco společného, takový něžný cit k dětem. To pozorovala na Růženě často. Když přišla na svět Helenka, nikdo ji neuspokojil tak, jak to uměla Růžena. Jenže u Růženy byla i jiná vlastnost, vášeň. Ta ji nakonec zničila.

Rozloučila se s paní doktorkou a řekla jí, že se chce ještě rozloučit s rehabilitační sestřičkou Teodou.

„To si musíte pospíšet, ta bude za chvíli končit“, řekla doktorka a podívala se na hodinky.

„Za patnáct až dvacet minut“, dodala.

Karolína měla pro ni v autě velkou kytku a ještě větší bonboniéru. Ale teď změnila plány. Aničku vložila do sedačky, telefonem přivolala Lidušku, která trajdala po městě, aby na

Aničku dohlédla, že ona si musí ještě něco vyřídit. Když Liduška přicválala, spěchala Karolína k rehabilitaci zpět.

U vchodu potkala Teu.

„To jsem ráda, že jsem vás zastihla“, vyhrkla na ni.

„Chci se s vámi rozloučit. Ale nemůže to být jen formální podání ruky. Udělala jste pro nás mnohem víc, než bylo vaší povinností. A teprve dnes jsem se dověděla, s kým mám tu čest. Víte, sestřičko, jsem sestra Růženy Holomkové, která bydlela v Kamilově domečku, po celou dobu jeho pobytu v Ekvádoru. Dopřejte mi setkání s vámi a s Kamilem.“

Mezitím došly k autu. Anička v sedačce usnula a Liduška si četla. Ani si nevšimla, že k autu se někdo blíží. Tea se zadívala na Lidušku a říká: „A to je kdo? Je Růžence dost podobná.“

„To je taky sestra, Liduška. Byly jsme tři holky a čtyři kluci. Jednu sestřičku si naši adoptovali, bylo to čtyři na čtyři. Před více než rokem si však pořídili na stáří pro radost ještě Helenku. Takže byly holky v převaze. Jenže Růžena od nás navždy odešla. Přibýly však dvě vnučky. Takže děvčata v naší rodině vedou.“

„Moc pěkně se mi s vámi povídá, nechcete jít rovnou k nám, Kamil má dnes volno, tak ho překvapíme. Určitě bude rád, když se doví něco o Růženě. Na pohřbu jsme sice byli, ale Kamil se nechtěl nikoho vyptávat. Bylo by to netaktní. Přál si, aby Růžena mu šla za svědka, říkával, že to je jeho jediná příbuzná. Nevyšlo, tak jsme svatbu nakonec měli bez Růženky. Termín už byl stanoven, nechali jsme to tak a za svědka šel Kamilovi můj bratr.“
Poslední slova už slyšela i Liduška, která mezi tím vyskočila z auta.

„Dobrá, jede se!“ rozhodla Karolína a už sedala za volant. Tea si sedla vedle. Liduška však zbystrila a usoudila, že ona u toho být nemusí. Vymluvila se, že půjde na autobus, a se smíchem říká, že musí dohlédnout na dědu. Rozloučila se a mířila si to na autobus.

Kamil byl překvapený, když uviděl u auta Karolínu. Musel se štípnout. Vždyť jsme byli Růžence na pohřbu, že má dvojče nikdy neřekla. Karolína po přivítání opět měla co vysvětlovat.

Tea se věnovala Aničce a Kamil s Karolínou si pořád měli co vyprávět. Když Kamil zabrousil ve vzpomínkách až do daleké minulosti, najednou Karolína zpozorněla.

„Moment, ten příběh znám, ale z druhé strany! Moje máma byla ta žena, která vám v bouřce otevřela a nechala vás přespat. Na rozloučenou dostala maminka sešit s cikánskými písničkami a z něj jsme hodně čerpali, když jsme muzicírovali s rodinnou kapelou. No to je teda shledání, to musím mamince okamžitě říct,“ vytáhla laptop a zvonila Filomeně na Skype.

Ve zprávě se objevilo U POCITACE JSEM JA, MAMINKU ZAVOLAM. H.

A opravdu se za chvíli maminka objevila na monitoru. I ta byla velice překvapena, jak je ten svět malý a ráda si popovídala s mužem, který vyrostl z toho malého promoklého chlapečka.

Povídalo by se ještě dlouho, ale Anička už měla hlad, proto se Karolína rozloučila a spěchala s malou k dědovi Hubertovi.

Taky tam znova Karolína vyprávěla, co se dnes dozvěděla. Večer pokračoval při vzpomínání, děda vytáhl stará alba, která babička do poslední chvíle doplňovala. Liduška slíbila, že v započatém díle bude pokračovat a nechá občas udělat fotky, protože se dnes data uchovávají jen na discích či paměťových kartách.

Děda Hubert ji pohladil po ruce: „To mi uděláš, Liduško, moc velkou radost.“

Karolína listovala zrovna úplně nejstaršími stránkami s fotkami. Malé zoubkované černobílé fotečky a na nich na kožešině nahatý kudrnatý chlapeček velký asi jako Anička.

Dědovi zářily oči: „Jojo, to jsem já, to jsem ještě neměl žádné starosti!“

Listování alby přerušil Karel.

Přinesl dopis, ve kterém stálo, že Růženin příspěvek do literární soutěže vyhrál hlavní cenu, poukaz na týden do Krkonoš na počátku prosince.

„Zavolal jsem tam, že Růžena už na žádný pobyt neodjede, ale organizátor poukaz vrátit nechce a radil, ať ho někdo z rodiny využije, proto ho přináším.“

Karolína se rozohnila: „Karle, kdo jiný si více zaslouží jet, než ty?“

A Liduška se zaculila: „A jestli nechceš jet sám, tak já tam klidně pojedu s tebou!“

Karel se na Lidušku podíval oči se mu zalily slzami. Jak byla podobná Růžence! Měla její úsměv, její oči, stejně pohodila hlavou a urovnávala neposedný pramínek vlasů.

Sevřelo se mu srdíčko, tolik se mu stýskalo po Růžence.

„Řekla jsem asi něco nevhodného, že jo, to byl jen takový spontánní nápad jet s tebou. Je samozřejmě na tobě, co s poukazem uděláš.“

Do toho vstoupila Karolína. „No, zas tak špatný nápad to není, bylo by škoda nechat poukaz propadnout! Jen jed'te spolu, berte to jako dárek od naší Růženky, určitě se na nás z nebe kouká a souhlasí.“

„Dobře tedy, jestli mi, Liduško, chceš dělat společnost, tak nemám námítky.“

Bude to těžké, myslel si Karel, dívat se na tohle stvoření tolik podobné Růžence.

Myslel si, že chodí s nějakým chlapcem, ale vypadá to, že toho posledního zas pustila k vodě, když se nabídla že pojedou s ním. Nemůže navázat žádný delší vztah, říkávala Růženka, stále se nevyrovnala s tím, co se stalo s její první velkou láskou a má takovou nevyrovnanou povahu, ale věřím že tu pravou lásku jednou najde a bude šťastná.

Karolína poprosila dědečka, jestli pohlídá chvíli malou, že se zajde rozloučit před odletem ještě na hřbitov za babičkou a Růženkou. Karel a Liduška půjdou také. Vzala z auta dvě kytice svíčky a vydali se společně ke hřbitovu cestou vzpomínali na babičku a Růženku.

Karlovi ve společnosti dvou děvčat bylo po dlouhé době dobře, mohl s nimi mluvit o Růžence, dověděl se spoustu veselých i smutných příběhů z jejich dětství a přál si, aby ta cesta ke hřbitovu byla dvakrát tak delší.

U hrobu už mlčeli, jen stáli každý se svými vzpomínkami. Stáli tam dlouho. Karolína pak urovnala kytice, pohladila Růženčinu a babiččinu fotku na pomníku, zapálila znovu jednu ze svíček, kterou větřík zhasnul a uvolnila místo Karlovi a Lidušce. Ti také pohladili fotografie a mlčky odcházeli.

Liduška chtěla kout železo, dokud je žhavé, ale Karlovi do řeči nebylo. Co nejdříve se rozloučil a spěchal ještě do práce, udělat kalkulaci na další dny, aby se podle ní mohly napsat objednávky.

A Liduška, kudy chodila, tudy přemýšlela, jak Karla dostat. Dávno dávno ho Růžence záviděla a teď má příležitost. Karel je úplně něco jiného, než ti chudí studentíci, co za ní běhali. S ženáčem to taky nebyla procházka růžovým sadem, protože takový mimomanželský vztah se dlouho utajovat nedá a pořád se schovávat, aby je náhodou někdo nepotkal, vedlo ke stresovým situacím. Nakonec „vzorný“ manžel odplul do svého rozbouřeného přístavu a snažil se vše urovnat. Asi se mu to moc nepodařilo, protože zrovna tento týden zahlédla do jeho auta nastupovat nějakou zrzku, která rozhodně nebyla jeho ženou. Tu si pamatuje moc dobře z té scény v penziónu, kam se uchýlili schovat před světem, ale manželka se o jejich hnízdečku lásky nějak dozvěděla a přišla jim udělat ráno budíček.

A teď má příležitost!

Karel se domluvil s dědou Bartošem, že u něj zůstane do doby, než si něco příhodného najde. Kdyby si začal něco se mnou, stěhovat by se určitě nikam nemusel a pak bych zůstala u dědy bydlet i já, přemýšlí Liduška.

A zatím v patře nad ní přemýšlí Karel úplně opačně.

Růženka byla taková romantická, klidná a spolehlivá. Nebýt znovu setkání s Koutným, mohlo jejich klidné manželství pokračovat, po dostudování by si pořídili děťátko a jejich štěstí by bylo završeno. Lidka je taková poletucha, u ničeho nevydrží, každou chvíli chodí s někým jiným, má z ní trochu strach a navíc je od ní o osm let starší. Nemám ten poukaz dát raději Marušce s Jeníkem, ať si trochu užijou poslední svobody, než jim přibude starost s miminkem?

Z úvah ho vyrušilo zaklepaní na dveře.

Karla to nemálo překvapilo, ale odpověděl: „prosím“.

Domníval se, že je to Liduška, ale nebyla. Byla to Karolína.

Okamžitě vyskočil, začal se upravovat, omlouvat a nabídl jí místo.

Karolína si sedla a řekla: „Ráda bych si s tebou Karle o něčem popovídala, možná tušíš.“

Podívala se na něho a Karel byl červený po kořínky vlasů.

„Možná tuším, ale je-li tomu tak jak myslím, moc se mi do toho hovoru nechce.“

Karolína se usmála a začala povídat, aniž by čekala na vyzvání.

„Rozumím ti, nedokázal bys dát Lidušce to, cos chtěl dát Růženě. Ona by toho stejně dřív nebo později zneužila. Není ještě ustálená ve svých citech. Snad se někdy usadí, ale měla by si udělat nějakou školu. Vždyť nemá dohromady žádné pořádné vzdělání. A hlavu na to má. Mohla by to dotáhnout daleko, kdyby byla více zásadová. Ale o Lidušce jsem s tebou mluvit nechtěla. Chtěla jsem s tebou probrát něco jiného.“

Chtěla jsem ti totiž nabídnout, abys jel se mnou do Kalifornie. Tam se z toho smutku rychleji dostaneš a práci ti Miloš najde daleko lepší a zajímavější než máš tady. Nebudu tě přemlouvat, ale budu ráda, když si to přes noc promyslíš a pojedeme spolu. Abych pravdu

řekla, už jsme o tom s Milošem vícekrát mluvili. Nabízel to i Pavlovi, taky váhá. Možná by z vás byli dobří společníci a podnikat můžete spolu. Možností je tam pro vás víc, než dost.“ Karel byl z těch slov jako Alenka v říši divů. Nikdy nepomyslel na to, že by odjel tak daleko. Dívá se nechápavě na Karolínu a z úst mu vyklouzlo: „Myslíš to opravdu vážně?“

„To víš, že to myslím vážně, copak se dá v tomhle špásovat? Lidušku pošleme na rekreaci samotnou, však ona si už poradí. Konečně by mohla jet s nějakou kamarádkou. Nemusí se stále věšet na chlapy.“

Karel byl už trochu uklidněný, usmál se na Karolínu a říká: „Jestli je to všechno tak jak říkáš, tak já s tebou Karolíno pojedu. Do tří dnů bych měl stihnout nejdůležitější formality a pak můžeme vyrazit vstříc lepším zítřkům“ řekl zasněně.

Karolína vstala, pohladila Karla po vlasech a řekla mu: „Kdo jiný než ty, Karle, by si zasloužil lepší zítřky. Půjdu a ráno mi odpovíš. Dobrou noc.“

Karel vyskočil, vjel si rukou do vlasů a říká:

„Já snad dnes ani nebudu spát. Odpovím ti hned teď! Poletím s tebou! Vízum mám. Já se ti, Karolíno, už dokonce začínám těšit. Je to pro mě po dlouhé době něco, co mi vrátilo chuť do života. Opravdu. Věř mi. Mám úplně jinou náladu, než jsem měl, když jsi sem přišla. Dobrou noc Karolíno, zítra mi povíš, co všechno budu potřebovat. A Lidušce to zatím raději neříkej. Na to ještě bude čas.“

Usmál se ještě jednou a vyprovodil Karolínu. Vůbec se mu do postele nechtělo, ale pak si to rozmyslel, přikryl se až po uši a propadal se do říše snů...

Miloš měl naplánováno přijet za ženou a Aničkou před Vánoci do Čech, aby nebyla rodina rozdělena na svátky. Když mu ale Karolína řekla, že ve středu přiletí a někoho vezme k nim, přemýšlel, kterého člena rodiny přiveze. Karolína mluvila tajemně a neprozradila. Ať to bude ten nebo onen, Holomkovy tady rád uvítá.

A pro Aničku zase připravil překvapení on. Prostornou šatnu vedle ložnice přestěhoval do bývalé prádelny v přízemí a v uvolněné místnosti udělal dětský pokojíček. V podkroví sice jeden pokoj používala Hanička jako dětskou ložnici a cítila se tam jako princezna ve věži, ale pro malou Aničku bude líp, když zatím bude blíž rodičům. Zařizováním a výběrem nábytku pověřil firmu, protože přece jen dětský pokoj ještě nikdy nezařizoval a nebyl si silný v kramflecích, jestli by vybral dobře.

S hotovým dílem byl spokojený. Pokoj byl vymalován na růžovo a kolem oken a dveří bylo lemování z drobných růžiček. Stejný motiv se opakoval na boku bílé postýlky. Bílé komody s hlubokými šuplíky zatím pohltily dětské oblečky, později se do nich budou dávat hračky. Pod stropem visel kolotoč. Tak si Miloš pojmenoval konstrukci, kterou sám navrhl. Byl to zavěšený veliký bílý kruh s háčky, poháněný motorkem. Kolo se pomaličku otáčelo a na něm bylo navěšeno asi třicet plyšáků, které už Anička stačila dostat. Anička bude ležet v postýlce a před jejími zraky bude defilovat armáda plyšáků roztodivných tvarů a barev. To bude pastva pro oči!

Už se nemohl dočkat, až ty své holky zase obejmeme. A zas ten červík zvědavosti, koho to Karolína přivede?

V Kolíně se jako vždy diskutuje v ložnici. Vilík v telefonu naznačil rodičům, že by možná na Vánoce přijeli s Wernerem a čeká do týdne na zprávu. Filomena je nešťastná a neví, co má Vilíkovi odpovědět.

Vilém to se ženou už po sté probírá: „Lásko moje, ber věci, jaké jsou. Jestli ho máme rádi, musíme se smířit s tím, že žije s mužem. Neměj mu to za zlé, vidíš, jak jsou spolu šťastní a to je přece touha každých rodičů, aby jejich dítě bylo v životě šťastné.“

„Ale ano, já už jsem to jakž takž strávila, ale co mi dělá zle, když vidím ty jejich intimnosti. Viléme, já si nemůžu pomoci, ale když vidím, jak Werner třeba Vilíka hladí nebo mu tiskne

ruku, tak je mi příšerně...a když si představím, jak se asi chovají potmě, tak brrrrrr.“
„Filomenko, tak honem zhasni, abys neviděla, co právě hodlám potmě dělat já s tebou!
A věř, že to nebude brrrrrr!“

Karel se v Kalifornii už dost dobře uměl orientovat, ale doposud dělal samé pomocné práce. I když ho Miloš s Karolínou ubezpečovali, že mu pomohou, aby se osamostatnil, zdráhal se.

Až jednoho dne se u Kučerů objevil Pavel a bylo rozhodnuto.

Miloš se s ním potají domluvil, že by bylo škoda nevyužít takovou šanci, jaká se jim nabízí. Poznal už, že Karel se do toho sám nepustí. Zkušenosti už nasbíral, ale odvahu neměl. Miloš měl pro něho vyhlédnutý menší penzion, už zaběhaný. Majitel penzionu, pan Vrkoč, byl už starý, pocházel ze Slovenska a neměl žádné potomky. S Milošem se už léta znali. Kdysi u něho našel azyl. Pan Vrkoč si přál, aby se penzion dostal do dobrých rukou. Měl jen jedinou prosbu, aby tam směl dožít. Prožil tam téměř celý svůj život a nikde na něho nikdo nečekal.

Když se všichni sešli na společné večeři u Kučerů, dali hlavy dohromady a vše dopilovali do detailů. Karel převezme zásobování a Pavel bude mít na starosti provoz penzionu. Pan Vrkoč slíbil, že jim bude pomáhat, bude-li to třeba. Už teď vím, že mi bude práce chybět. Leda bych si tady s dovolením Karolínky šel dělat pečovatelský kurs a hrál si na kouzelného dědečka. Řekl vesele a podíval se Karolíně na břicho.

Ta se začervenala, zatím nikdo nevěděl, že je opět v naději, jen Miloš. Anička už sama cupitala, žvatlala jak česky, tak anglicky a oba byli moc rádi, že jí přibude bratříček, nebo sestřička.

Karel tu poznámku nepostřehl, ale Pavel zbystřil.

Naklonil se k Milošovi a pošeptal mu do ucha, že mu gratuluje, ale i trochu závidí.

„Taky na vás dojde, neboj se. Právě v pensionu pana Vrkoče budeš mít dost příležitostí. Z padesáti procent tam bydlí Češi a Slováci.“ Řekl Miloš s humorem, ani netušil, jak blízko je pravdy.

Pavel se už těšil na nové začátky, Karla pronásledovaly ještě trochu obavy. Možná to bylo taky tím, že v Pavlovi viděl stále ještě rivala.

A začaly prázdniny. Hanička měla za samé jedničky slíbeny prázdniny v Americe. Jednu dobu to vypadalo, že dostane dvojku z přírodopisu, ale včas si všechno opravila a letenku ke Karolínce zachránila.

Liduška se sama nabídla, že s Haničkou do Kalifornie poletí. Opět byla nezaměstnaná, firma, do které před půl rokem nastoupila jako obchodní zástupce, zkrachovala, a další práci se jí zatím nedařilo najít.

Taky chtěla zmizet z dohledu jednomu klukovi, s kterým se seznámila před Vánoci na jedné charitativní akci, ale zjistila, že má problémy s alkoholem. Nejdříve věřila jeho slibům, že pít přestane, ale nakonec se po facce, kterou od něj dostala, z toho vztahu vymanila. Nejvíc překvapil Pepík. Opět donesl vyznamenání, závěrečné zkoušky zvládl levou zadní a po prázdninách bude pokračovat v nástavbovém studiu a udělá si maturitu. I jeho pozvala Karolína, ale Pepík dal přednost brigádě.

Filomena do LA nemůže, protože se uvázala na hlídání Rozárky, Simča měla možnost vrátit se do práce.

Holčičky vypadaly jak dvojčata, protože dvouletá Helenka byla droboučká a čtrnáctiměsíční Rozárka naopak byla povedený kousek. Filomena s nimi dál chodila do mateřského centra, kde se jí moc zalíbilo a byla ráda, že se nechala Simonou zlákat.

Tak bylo v Kolíně veselo. A co teprve, když z Kozojed přijeli Jeník s Maruškou a pětíměsíčním Matějem. Obě děvčátka se dobývala do kočárku, Helenka chtěla mimi chovat a Rozárka mu kradla dudlíka.

Maruška přinesla novinku, že v poradně viděla paní Koutnou s dcerou, která se narodila na Apríla. Vyvolalo to vzpomínky na Růženku.

Taky v Los Angeles myslel Karel na svou zesnulou ženu. Do nového vztahu zatím nespíchal. Miloš Karla i Pavla občas zavedl na akce, které pořádají místní spolky krajanů a to hned byly všechny holky ve střehu. Ale oba statečně odolávali.

A když se Karel dozvěděl, že do Ameriky přiletí Hanička, žertem říkal, že už má nevěstu vybranou, jen musí se svatbou ještě deset let počkat.

To bylo vítání na letišti. Hanička samozřejmě padla jako první do náruče Karlovi a pořádně ho vypusinkovala. Liduška se držela zkrátka. Sice se jí pořád Karel líbil, ale už se jednou domluvili, že budou jen přátelé a ona, byť nelibě, musela souhlasit. Proto se raději vrhla ke golfáči, ve kterém začala plakat Anička.

Kluci v Kalifornii, jak Pavel tak Karel, začínali pomalu, ale s rozvahou, vplouvat do svých nových rolí. Karel konečně začal vidět v Pavlovi dobrého společníka, ne soka, jak tomu bylo na začátku.

Pan Vrkoč je nenápadně pozoroval, ale nedával to znát. Den ze dne jeho důvěra byla k oběma hochům větší.

Milošovi se s tím vším však svěřoval. Byl mu moc vděčný za oba.

O takové volbě jsem si netroufal ani snít, opakoval mu pokaždé, když se spolu setkali.

Miloš ale vytušil, že mu chce starý pan ještě něco povědět. Pokaždé, když se rozpovídali o tom, jak jsou oba kluci šikovní, se pan Vrkoč jakoby zasníval a jeho oči prozrazovaly, že skrývají nějaké tajemství.

Jednoho dne, kdy seděli s Milošem na terase, vyzval ho Miloš sám, jestli má něco na srdci, aby se nebál mu to říct. Karolína se chystala právě s malou Aničkou na procházku.

Starý pan, jako by pookřál a pomalu začal vyprávět.

Svěřil Milošovi svou minulost a přání, které uchovává ve svém srdci.

„To víš, Miloši, že pocházím ze Slovenska, od Bardějova. Do Ameriky jsem před víc jak padesáti léty odejel z nešťastné lásky.

Miloval jsem bezmezně jednu dívku z naší vesnice. Ale mělo to háček. Já byl chudý sirota z chalupy, ona bohatá, jediná dcera na gruntu. Rodiče té dívky nedovolili, abychom se vzali. Vybrali jí ženicha sami. Byl, bohatý, ale rozmazlený fracek. Znal jsem ho, bál jsem o Martičku. Neuvědomovali si, komu dceru dávají. Viděli bohatství a majetek, který má jejich dcera možnost vydat. Čekal jsem do poslední chvíle, že se stane snad nějaký zázrak a že nakonec Martu dostanu já. Nic se nestalo. Svatba byla. A jak honosná. Zahlédl jsem Martičku jako nevěstu, byla nádherná, ale moc smutná. Nevydržel jsem pohled na ni. Musel jsem odejít. Ještě téhož dne jsem se vydal do Bratislavy. Něco málo jsem měl našetřeno. Nechal jsem se najmout jako pomocný dělník na loď, to se kdysi tak praktikovalo, a jel jsem zapomenout. Tři roky jsem se plavil na různých lodích.

Až jsem zakotvil na pobřeží Kalifornie a rozhodl se zůstat zde.

Musím se ti přiznat, že jsem na Martičku nezapomenul. Do dnešního dne je ona jediná, kterou jsem kdy miloval.

Moc kontaktů jsem na rodnou dědinu neměl. Jen adresu jednoho dobrého kamaráda, ale ozval jsem se, až jsem se zde uchytil. To už jsem měl tvrdě vydělaný malý kapitál, ten jsem vložil do stavby penzionu a ten od samého začátku dobře prosperoval.

Napsal jsem mu, aby mě informoval, co je u nás na dědině nového, hlavně jsem chtěl slyšet o Martičce. Ve skrytu duše jsem si přál, aby Martička byla zase volná, že bych ji k sobě vzal. Věřil jsem, že i ona mě milovala, stejně tak jako já ji.

To, co mi můj kamarád odepsal, to bylo hrozné. Nemohl jsem tomu uvěřit. Moje Martička už nežila. Ten její Fero ji utýral a sám se upil k smrti. Než se to ale stalo, stačil veškerý majetek prohýřit. Rodiče Marty stále bědovali, že je to trest za to, že bránili naši lásce. Já si vyčítal, že jsem neměl odjíždět. Měl jsem zůstat na blízku a chránit ji. Ale kdo mohl tušit,

že to takto dopadne.

Marta měla tři děti s tím ničemou, ale přežila jen jedna, ta nejstarší. Jmenuje se Johanka. Ty dvě zemřely do roka po narození. Ještě teď mi to rve srdce, když to vypravím. Co všechno musela ta chuděra vytrpět. Johanku vychovali prarodiče. Je to prý moc hodná, pracovitá žena.

A co víc, je moc podobná Martě. Kamarád mi poslal fotku. Už je vdaná, prarodiče jí ještě vystrojili svatbu, ale brzy na to zemřeli. Už nebránili Johance, aby si vzala chudobného chlapce. Dělal všechno proto, jen aby napravili chybu, které se dopustili na své jediné dceři. Johanka má dvě děti. Osmnáctiletou dceru Martičku a patnáctiletého Jakuba. Osmělil jsem se a ozval se přímo Johance. Vyměnili jsme si pár dopisů a fotek a teď můžu říct, že jsem s nimi uzavřel takové přátelství na dálku. Jsme domluveni, že až Martička udělá maturitu, to bude do roka, přijede se podívat sem do Kalifornie. A kdyby chtěla, mohla by tady studovat. Zatím je její srdéčko nezadané. Z těch několika dopisů jsem poznal, že je to hodné skromné a poctivé děvče. Kdyby tak našla zalíbení v jednom z těch dvou tvých kamarádů, byl bych tak šťastný, že si to nedovedeš ani představit.

Nechci dělat námluvčího, chci jen alespoň částečně splatit dluh, který cítím vůči Martičce. A i kdyby si nevybrala žádného z nich, i tak bych jí mohl zajistit dobrou budoucnost. Tady, nebo na Slovensku. Podle toho, co si zvolí. Mám našetřeno dost a do hrobu si to nevezmu. Když jsem střídal, myslel jsem při tom na svou Martičku a ona v těchto dětech žije dál." Starý pán ukončil svou rozsáhlou řeč, po tváři mu stékaly slzy, ani Milošovi nebylo veselo. Byl to smutný příběh.

Na to pan Vrkoč sáhl do náprsní kapsy a vytáhl z náprsní tašky tři fotografie a rozložil je před Milošem. Když se Miloš prohlížel fota, musel s udivením konstatovat, že jsou si opravdu všechny tři moc podobné.

Bylo mu starého pana moc líto. Stiskl mu ruku a ujistil ho, že oba jsou opravdu skvělí hoši. Bude záležet jen a jen na ní, zda a koho si zvolí.

Nastal čas loučení Liduška s Haničkou na poslední chvíli před odletem domů dokupovaly dárky pro svou početnou rodinu. Hanička stále počítala, jestli na někoho nezapomněly. Liduška ji ujišťovala že pro každého mají dárků plnou tašku.

Když Hanička koupila hračku ještě pro Žolíka, byla spokojená.

V Praze na letišti je měl vyzvednout Vilém, ale nikde ho neviděly.

„Neboj se, Haničko, asi byla na silnici zácpa. Chvilí počkáme.“

Pak zazvonil mobil, Vilém volal, že mu cestou kleklo auto, je v servisu a oprava bude trvat dvě hodiny.

Liduška se rozhodla okamžitě, vezmou si taxíka na nádraží a do Kolína pojedou vlakem.

Vilém, jestli to stihne, počká tam.

Měly štěstí, taxík je dovezl na nádraží, stihly koupit lístky a dokonce sednout do prázdného kupé.

V zápětí se rychlík rozjel a do kupé si přisedl mladý pohledný muž. Liduška se snažila seč mohla, aby se na něj nekoukala, byla zaskočená, jeho oči jí někoho připomínaly.

I on se na ni zadíval déle, než bývá zvykem. Do kupé se tlačil další pán, bylo nutné dát kufr do horní přihrádky.

„Já vám pomůžu“, chopil se mladík Liduščina kufru, jejich oči se setkaly. Sedl si pak vedle Haničky a ptal se jí kampak jede, oči při tom stále upíral na Lidušku, té se vkrádal ruměncem do tváří, styděla se a sváděla to na vedro.

Za chvíli v kupé bylo veselo, mladík dokázal vtipně vyprávět a obratně zapojil do hovoru nejenom Haničku, ale i Lidušku.

„Jako bych vás znal dávno, někoho mi moc připomínáte.“

„I já mám stejný pocit a přitom stoprocentně vím, že vás vidím dnes prvně.“

Stiskl jí ruku a představil se: „Jsem Libor“

„A já Lidka“, špitla Liduška. Pak ještě podal galantně ruku Haničce. Ta měla stále upřené oči na jeho tašku, z které vykukovala hlava panenky.

Všiml si toho: „Jsi už na panenky velká, ale klidně si ji prohlédni“, vysvobodil velkou panenku z tašky a podal ji Haničce.

Ta se okamžitě začala věnovat rovnání krásných šatů panenky a prohlížení všech těch korálků a sponek v jejích dlouhých vlasech.

Toho využil Libor a přisedl si k Lidušce. Ta nevěděla, co se s ní děje, tohle nebyl takový mladík, s jakými se poslední dobou stýkala, vyjadřoval se spisovně, neměl žádné viditelné tetování, vlasy nevyholené, krásně kadeřavé delšího stříhu, oči hnědé.

Moc se jí líbil, co platné, zas má smůlu, veze sebou panenku jako dárek, určitě je ženatý a má dceru. Prstýnek na jeho ruce ale chyběl. To ale nic neznamenalo, spousta ženatých mužů kvůli svému zaměstnání má prstýnek doma v hrníčku.

Lidušce se rozbušilo srdíčko, když se jí zeptal, jestli by s ním někdy nezašla na večeři.

„A to vás vaše dcera pustí?“ Rozesmál se: „Pustí, je ještě malinká.“ Váhala, zase ženáč, ale nakonec přikývla.

„Víte co, vyměníme si telefonní čísla a zavoláme si. Tady je má vizitka. Budu tu do konce týdne, pak pojedu do Ostravy, kde mám práci.“

Liduška nevěřícně kouká na ten kousek kartičky, na které je napsáno Libor Koutný, Prostějov. Ještě stačí Liborovi říct své číslo a vlak zastaví. Vilém stojí na péroně a hned se s nimi radostně vítá: „Nečekáte, holky moje, dlouho?“ Překvapeně se koukne na mladého muže, který stojí u Lidušky.

Jakoby ho už někde viděl, marně ale tápe v paměti. Muž jim pomůže z vagónu vyložit všechna zavazadla a kvapně se rozloučí, výpravčí už píská.

Vilém se na nic nevyptává, stejně by ho Hanička nepustila ke slovu.

A pusa se jí nezavře ani doma. Toho vítání a pusinkování s maminkou, Helenkou, Rozárou, Žolíkem. Najednou je jí plný dům. Těch zážitků, fotek, dárků a sotva něco málo sní, už Viléma popohání, že se jí strašně stýská po dědovi a že musí ještě dneska tam. Libor dojede do cíle a jde pomalu po chodníku od nádraží. Liduška se mu pořád vrací v myšlenkách. Za přemýšlení došel až k ubytovně a zazvonil. Běta otevřela rozčuchaná, rozespálá s plačícím dítětem v náruči. Byl tu sice už jednou, když se brácha ženil, ale tehdy bylo uklizeno. Pohled na nepořádek a neupravenou ženskou ho ani trochu nepotěšil. Běta zachytila jeho pohled na hromady prádla, neumyté nádoby.

„Promiň, já to s tou uvřískanou holkou nezvládám. Už tři měsíce jsem se pořádně nevyspala. Stačila jsem ti uklidit aspoň tenhle pokoj,“ otevírá dveře do malé místnosti. Libor se ubytuje, vybalí věci z tašky, předá neteři dárky a navrhuje, že vezme malou ven, aby si od ní Běta na chvíli odpočinula. Ta to s vděčností přijala.

Libor se vydal s kočárkem cestou z města. Malá po chvíli usnula. Aby ji nevzbudil hluk z aut, vybral si polní cestu kolem dřevěné ohrady, kde vidí v dálce koně. Rozhlíží se po krajině, ale před očima má pořád jen Lidušku. Vypadá tak mladě a takovou velkou dceru? A ten pán byl kdo? Jak je to vítal? Nečekáte holky moje dlouho? Že by manžel a otec té dcerky? Ale to mu zas nesedělo věkově, vždyť ten pán vypadal nejmíň na čtyřicátníka! A od holčičky ani jednou neslyšel, že by Lidku oslovila maminko. Tady nic nevymyslím, zkusím se zeptat Lidky přímo a to teď hned.

Ta to zvedla po krátkém vyzvánění. Libor se omluvil, že je vtíravý a moc zvědavý, ale že dnes neusne, jestli se nedozví, kdo vlastně je ten pán, s kterým ji dnes viděl a jestli je to její manžel a otec Haničky. Liduška se smála do telefonu, že manžela nemá, ten pán na nádraží byl jejich otec, že Hanička je její sestra a je jich celkem devět, vlastně už jenom osm, ale stejně všech je asi dvacet, že to je na dlouhé vyprávění, ale dneska ne, protože musí doplatit ten deficit z letu z Ameriky, kde byly s Haničkou u další sestry a teď už jsou u dědečka v Kozojedech.

„Kozojedech? A v kterých?“

Liduška se směje: „Tyhle určitě neznáte, u Chrudimi.“

Libor překvapením zakopl, ale znatelně se mu ulevilo.

„To je náhoda, já jsem právě v Chrudimi, ale moc to tu neznám, jen Jánské předměstí.“

Chtěl si domluvit s Liduškou schůzku na zítra, když v tom se malá v kočárku rozplakala.

Zklamaná Liduška posmutněle řekla: „Teď už o mne víte dost a slyším, že se budete muset věnovat dceři.“ A to zas rychle reagoval Libor a chrlil do mobilu: „To taky není moje dcera, to je neteř, ale to je taky na delší hovor, navrhuju, že bychom to mohli zítra všechno probrat osobně, souhlasíte?“

Teď se zase ulevilo Lidušce a domluvila se s Liborem na zítra v šest.

Liduška se nemohla dočkat setkání s Liborem.

První věc, co ji napadla byla, co na sebe. Svůj plný šatník probírala a probírala a nic jí nebylo dobré.

V jedné haleně se cítila tlustá, ve svetru zas hubená. Modrá barva jí nešla ke kalhotům, k růžové halence zas nepasovaly kalhoty. Nakonec zvolila rifle, černý rolák a byla spokojená. Před šestou už přešlapovala na smluveném místě, ale bylo šest a Libor nikde. V půl sedmé ho uviděla, jak se blíží a tlačí před sebou kočárek. Libor se omlouval, že nechal doma mob, že takhle si schůzku s Liduškou nepředstavoval, myslel si, že ji pozve na večeri a místo toho se musel postarat o malou. Její maminka odešla po obědě s tím, že se za hodinku vrátí, telefon nezvedá i když vyzvání. Nevím si rady, Liduško, půjdeš se mnou zpět? Kouknu se, jestli se vrátila.

Liduška byla sice překvapená, ale chopila se kočárku, v kterém spinkalo dítě a vydali se na

cestu. Zůstala před ubytovnou s kočárkem a Libor se šel podívat, jestli je Bětka doma. Miminko se v kočárku rozplakalo a nebylo k utišení. Libor se vrátil a řekl, že je byt prázdný. „No nic, malá má určitě hlad, nevadilo by ti, kdybys šla se, mnou?“

Liduška si jejich rande sice představovala jinak, ale bylo jí strašně líto toho plačícího bezradného tvorečka. Co jen je to za maminku, že nechá tak krásné miminko napospas a vůbec ji nezajímá? Vyndala z kočárku plačícího tvorečka.

Když vešla do bytu, lekla se. Takový nepořádek v životě neviděla. Rozbalila miminko. Naskytl se jí pohled na opruzený zadeček. „Libore, nachystej vaničku, musíme ji vykoupat, musí ji opruzeniny strašně bolet.“

Vykoupala malou, která celou dobu vřískala, hledala marně nějaký zásyp nebo mastičku. Lahvička na mléko ležela pod haldou neumytého nádobí. Když společně malou nakrmili a uložili do ne moc čisté postýlky, oddychli si, malá konečně usnula.

Liduška byla v šoku, takhle pěkné miminko a má tak nepořádnou a nezodpovědnou maminku.

Libor seděl zkroušeně v kuchyni. „Co mám dělat, kde ji mám hledat?“

„Neboj se, zůstanu tady s tebou a počkáme na ni společně. Nezlob se, já tady trochu poklidím.“ Napustila vodu, ani jar tady nebyl, začala drhnout tu kupu nádobí. Libor se chopil utěrky.

V tom uslyšeli z chodby hluk a dovnitř vpadla Bětka, byla opilá, zavrávala a kdyby ji Libor nezachytil, upadla by. Bětka se smála: „Jé tys mi najal slušku, ty jsi ale hodný a nezavírej, na chodbě mám kamarády, pozvala jsem je na mejdan.“

Do kuchyně se tlačili dva muži, každý z nich držel flašku alkoholu.

„Tak to teda ani náhodou, vypadněte,“ rozčilil se Libor. Bětka začala zpívat, do toho začala plakat v postýlce holčička. Bětka zařvala: „Zmlkni, to jsou moji hosté a zavři dveře, ať toho uřvance neslyším.“

To bylo i na Lidušku moc. Slušně požádala muže, aby odešli, že je v bytě dítě, které musí spát.

Kupodivu poslechli. Pak šla utišit dítě, když se vrátila, Bětka spala s hlavou složenou na stole.

Bylo už devět hodin. Liduška se obrátila na Libora, který sklízel poslední kousky nádobí do skříňek, že už bude muset jít, aby stihla autobus. Libor Lidušce ukázal prstem pšt, vzal ji za ruku a vyšli z bytu. Když Libor zavíral dveře, teprve teď si všimla jmenovky. *Lukáš Koutný a Alžběta Koutná.*

Liduška zbledla, zůstala jak přimražená a znovu četla písmenka na keramické destičce na dveřích. Libor je bratr Lukáše? A tuhle špindíru si nakonec Lukáš vzal a proto se Růženka tak trápila? Podlomila se jí kolena a musela se chytit zábradlí.

Libor si všimnul změny v jejím obličejí, jen nevěděl, co je příčinou. „Je ti zle, Liduško?“ Lidka jen zavrtěla hlavou.

„Děláš si starosti o tu malou?“

Lidka se zmohla jen na tiché „ne“.

Libor vzal Lidušku za obě ruce, zadíval se jí do očí a zoufale se zeptal: „Tak mi řekni, co se stalo? Tobě určitě nedělá dobře, co jsi tu dneska viděla, je to moje vina, měl jsem ti zavolat, že nemohu přijít a ne tě tahat do toho špinavého pelechu, moc se omlouvám, zítra si to vynahradíme, pojď, odprovodím tě k autobusu.“

Liduška byla po cestě zamlklá a ani Liborovi nebylo moc do řeči. Ještě asi pětkrát se omluvil, poděkoval za pomoc s miminkem a pak mával celou dobu, dokud mu autobus nezmizel za stromovou alejí.

Liduška nemohla usnout, stále se nemohla smířit s tím, že se potkala s bratrem Lukáše. Pak si uvědomila, že Libor nemůže za to, že měl nespolehlivého bratra. Sám je přece

zodpovědný, postaral se o dítě, pomohl s nádobím, už ve vlaku byl úslužný, krásně si povídal s Haničkou, možná není takový jak Lukáš. Zítra si snad konečně v klidu popovídáme.

S tou myšlenkou Liduška o půlnoci konečně usnula.

V tu chvíli o kus dál se probudil Matýsek. Maruška při kojení zapnula komp a uviděla na Skype Karla on-line. Prozvonila ho. Karel byl rád, že vidí sestru spokojenou a že si spolu můžou zase chvilku povídat. Napitý Matěj už dávno usnul. Z chvilky byla rázem hodina. Karel si uvědomil časový posun a přestal na Marušku chrlit všechny novinky. Sourozenci se srdečně rozloučili a Maruška se vrátila do ložnice k spícímu Jeníkovi. Ten občas něco zamumlal ze spaní. Měl náročný den a i ve spánku se mu pořád vracelo jednání v soudní síni, kdy obhajoval dvojnásobného vraha.